உ

கடவுள் துணை.

சேதுபுராணவசநம்.

இஃது
நிரம்பவழகிய தேசிகராற் செய்யப்பட்ட
தமிழ்க்காவியத்திற்கு அருத்தமாக
இராமேச்சுரம்
முத்துவிஜயம்பிள்ளையவர்களால்
எழுதப்பட்டிருந்த ஏட்டுப்பிரதியைச்
சிலவித்துவான்களால்
பிழையறப்பரிசோதித்து,

இரண்டாம் பதிப்பு.

கோ-லோகநாதமுதலியாரவர்களால்
தமது
மநோன்மணிவிலாச அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

சென்னை:

இதன்விலை ரூபா—௨.

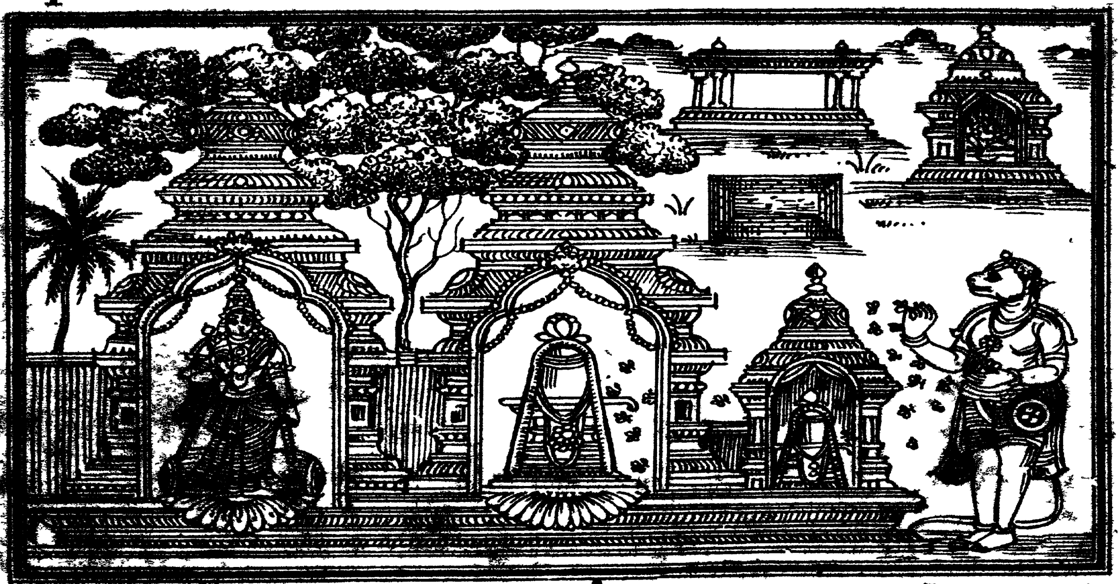
சிவமயம்.

சருக்கவகராதி.

இலக்கம்.	சருக்கத்தின்பெயர்.	பக்கம்.
	கடவுள்வாழ்த்து	௩
	நைமிசாரணியச்சிறப்பு	௨௦
	திருநாட்டுச்சிறப்பு	௨௬
	கந்தமாதனச்சிறப்பு	௩௨
௧	சேதுசருக்கம்	௩௮
௨	சேதுவந்தசருக்கம்	௪௫
௩	சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்	௫௧
௪	துத்தமச்சருக்கம்	௫௫
௫	விதூமச்சருக்கம்	௬௦
௬	தேவிபுரச்சருக்கம்	௮௦
௭	வேதாளவரதச்சருக்கம்	௯௧
௮	பாவநாசச்சருக்கம்	௧௦௨
௯	சீதாகுண்டச்சருக்கம்	௧௦௮
௧௦	மங்கலதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௧௪
௧௧	அமுததீர்த்தச்சருக்கம்	௧௨௧
௧௨	பிரமகுண்டச்சருக்கம்	௧௨௫
௧௩	அநுமகுண்டச்சருக்கம்	௧௩௧
௧௪	அகத்தியதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௩௮
௧௫	இராமதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௪௮
௧௬	இலட்சுமணதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௫௮
௧௭	சடாதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௬௪
௧௮	இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௬௮
௧௯	அக்கினிதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௭௩
௨௦	சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௮௭
௨௧	சிவதீர்த்தச்சருக்கம்	௧௯௪
௨௨	சங்கதீர்த்தச்சருக்கம்	௨௦௪
௨௩	முத்தீர்த்தச்சருக்கம்	௨௧௦

இலக்கம்.	சருக்கத்தின்பெயர்.	பக்கம்.
௨௪	கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்	௨௧௮
௨௫	சாத்தியாமிர்ததீர்த்தச்சருக்கம்	௨௨௮
௨௬	சர்வதீர்த்தச்சருக்கம்	௨௪௧
௨௭	தநுக்கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்	௨௪௫
௨௮	அசுவத்தாமாச்சருக்கம்	௨௫௭
௨௯	தருமகுத்தச்சருக்கம்	௨௬௮
௩௦	பராவசுச்சருக்கம்	௨௭௭
௩௧	கவிசம்புச்சருக்கம்	௨௮௪
௩௨	துராசாரச்சருக்கம்	௨௯௬
௩௩	பாலோடைச்சருக்கம்	௩௧௦
௩௪	கத்துருச்சருக்கம்	௩௧௫
௩௫	கவிதீர்த்தச்சருக்கம்	௩௩௩
௩௬	காயத்திரி சரசுவதிதீர்த்தச்சருக்கம்	௩௪௩
௩௭	காசிபச்சருக்கம்	௩௪௬
௩௮	பலதீர்த்தச்சருக்கம்	௩௫௪
௩௯	இராமநாதச்சருக்கம்	௩௫௮
௪௦	இராமன் அருச்சனைச்சருக்கம்	௩௬௮
௪௧	பிரம்மஹத்திச்சருக்கம்	௩௯௬
௪௨	தோத்திரச்சருக்கம்	௪௦௩
௪௩	சங்கரபாண்டியச்சருக்கம்	௪௧௫
௪௪	சேதுமாதவச்சருக்கம்	௪௨௭
௪௫	சேதுயாத்திரைச்சருக்கம்	௪௩௮
௪௬	சேதுபலச்சருக்கம்	௪௪௩

1

இராமேஸ்வரதேவஸ்தானம்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேதுபுராணவசநம்.

காப்பு.

திங்களங்குழவியென்னத்திகழொருமருப்பிற்சோதி
தங்குகிம்புரிவயங்கத்தடாமணிமகுடந்தாங்கித்
துங்கநல்வரங்கணல்குந்தூயசீரிராமசேதுப்
புங்கவர்வணங்கும்யானைமுகத்தனைப்போற்றல்செய்வாம்.

இ-ள். பரிசுத்தமான ஸ்ரீராமபிரானால் கட்டப்பட்ட சேதுவில் பாலசந்திரன்போலப் பிரகாசிக்கின்ற ஒற்றைக்கொம்பினிடத்து ஒளியமைந்த கிம்புரி விளங்காநிற்கப் பெரிதாகிய ரத்நகசிதமான கிரீடத்தைத்தரித்து எழுந்தருளியிருந்து தன்னைவந்து தரிசிப்பவர்க்கு அவர்கள் விரும்புவனவாகிய மேலான நன்மையமைந்த நல்ல வரங்களைத் தடையின்றிக்கொடுத்தருள்வோரும் தேவர்களால் வணங்கப்படுவோரும் ஆகிய யானைமுகக்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியை, இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு, யாம் வணங்குவோம். எ-று. (க)

சைவசமயிகள் யாதானும் ஓர் நூல் செய்யப்புக்கால், அந் நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு முதற்கண் விநாயகக்கடவுளை வாழ்த்துதல் மரபாதலால், இந் நூலாசிரியரும் தாம் எடுத்துக்கொண்ட சேதுபுராணம் என்னும் இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு இவ்வாழ்த்துக்கூறினர் என்றுணர்க. மருப்புவளைவினாலும் நிறத்தாலும் பாலசந்திரனுக்கு உவமையாயிற்று, இதனை வண்ணம் வடிவு என்பனவற்றைப்பற்றி வந்தபண்புவமை யென்பர்.

கயமுகாசுரனைச் சங்கரித்தற்பொருட்டு ஒருமருப்பை முறித்துக் கைக்கொண்டார் என்றும், வேதவியாசமுனிவர் பாரதகதையைக் கூறுங்கால், அதனை மேருவின்புறத்தில் எழுதுதற்குரிய எழுத்தாணியாகக் கோடற்கு முறித்துக் கைக்கொண்டார் என்றும் புராணங்

னில் கூறப்படுதலாலும், முகத்துள்ளது ஒற்றைக்கொம்பேயாதலாலும் "இகமொருமருப்பின்" என்றார். "சோதித்தங்கும்பரி" என்றதனால் மணிகளிழைத்த கிம்புரியென்றதாயிற்று. கிம்புரி, யானைக்கொம்பிற் கட்டும்பூண். வழங்குதல்-ஏராளமாகக்கொடுத்தல். சேதுவில் மூழ்கினோர் பெரும்பாவங்களையெல்லா மொழித்துப் புனிதர் ஆதல் திண்ணமாதலாலும், அவர்க்கு அப்புனிதத்தன்மை தருதல் உண்மையால் சேதுவைத் தூயசீரிராமசேது வென்றுங் கூறினர். வயங்க, தாங்கி, நல்கும் யானைமுகத்தன் என்றும் புங்கவர் வணங்கும் யானைமுகத்தன் என்றும் இயைத்துக்கொள்க.

போற்றல்செய்வாம்—என்னும் வினைக்கு யாம் என்னும் வினைமுதல்வருவிக்கப்பட்டது. இனிவரும் கடவுள்வாழ்த்தில் "பூமாது" என்னும் முதற்செய்யுளின் ஈற்றில்சேர்ப்பாம் என்பதற்கும் இரண்டாஞ்செய்யுள் முதலானவற்றின் ஈற்றிலுள்ளவாழ்வாம் என்பது முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாறே அமைத்துக்கொள்க. தாம் ஒருவரேயாதலால் தனித்தன்மைப் பன்மையென்றாயினும் தம்போல்வாரையும் உளப்படுத்திக் கூறுவதால் உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையென்றாயினுங் கொள்க.

தொடர்கின்றவிடுக்கண்வெற்புத்துகள்படத்துளைக்குமேலோ
னடர்கின்றவதற்குநாதனாகியவைங்கைமுக்கட்
படர்வென்றிப்பகவன்முன்னைப்பவமுதற்படியினெல்லா
விடர்நின்றும்புரக்கவெம்மையெங்கணுமெந்தஞான்றும்.

இ-ள். ஆன்மகோடிகளைத் தொடர்ந்துவருத்துகின்ற பிறவித்துன்பமாகிய மலையானது பொடிபடும்படி அதனைத் தொளைக்கின்ற மேலோனும் வருத்துகின்ற அத்துன்பத்திற்குத் தலைவனுமாகிய ஐந்துதிருக்கரங்களையும், மூன்றுகண்களையும், மிகுந்த வெற்றியையும் உடைய விநாயகக்கடவுள், அநாதியாய்த் தொடர்ந்துவருகின்ற பிறவிமுதலாகச்சொல்லப்பட்ட இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் துன்பங்களினின்றும் எம்மை எவ்விடத்தும் எந்தக்காலத்தும் காத்தருள்வாராக. எ-று. (உ)

பிறவித்துன்பத்திற்குக் காரணமாகியவினை, ஆன்மாக்கள் சென்று பிறக்கும் பிறவிதோறும் விடாது தொடர்கின்றமையின், "தொடர்கின்றவிடுக்கண்" என்றும், அவ்விடுக்கண் யாவராலும் துளைக்கப்படாத நிலைபெறுதலால் அதனை வெற்பு என்றும், அந்து

அன்னதாயினும் மூத்தபிள்ளையார் தம்மையடுத்தாரது துன்பத்தை நிர்மூலமாக நீறுசெய்வது திண்ணமாதலால், "துகள்படத் துளைக்கு மேலோன்" என்றும், தம்மைவழிபடாதார்க்கு அத்துன்பதை யுண்டாக்குவோராதலால் "அதற்கு நாதன்" என்றும் கூறினர். வழிபடாதார்க்குத் துன்பஞ்செய்வர் என்பதனைத் திரிபுரசங்காரகாலத்தில் தமது தந்தையாரது இரதத்தின் அச்சிறுத்தமையே விளக்கும் எங்கணும் என்றது மூன்றுலகத்திலும் எனவும், எந்தஞான்றும் என்றது முக்காலத்தும் எனவும் கொள்க. படி, பூமி, மேலோன், நாதன், பகவன் என்பன ஒருபொருள்மேல்வந்த பலபெயர்கள். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும்புரக்க என்னும் வியங்கோள் வினையோடு சென்றியைந்து முடிவுபெறும். இதற்கு எம்மையென்பது செயப்படுபொருள்.

கடவுள்வாழ்த்து.

சபாபதி.

பூமாதுபோலிவெய்தமுகுந்தன்காக்கும்
புவிமாதுவளம்பெருகப்புலமைசான்ற
நாமாதுநலந்தழைப்பவிருள்கால்சீக்கு
நகைநிலவுதவழ்மவுலிநன்னீர்க்கங்கை
மாமாதுபுனறுளிப்பமறைகள்வாழ்த்த
வளர்தில்லையம்பலத்துள்வாமநீங்காத்
தேமாதுவிழிகுளிர்ப்பவமரர்போற்றத்
திருநடஞ்செய்நூபுரத்தாள்சென்னிசேர்ப்பாம்.

இ-ள். தாமரைமலரில்வாழ்கின்ற திருமகள் பிரகாசத்தை யடையவும், திருமாலினால் காக்கப்படுகிற பூதேவியின் பலவகை வளங்களும் செழிக்கவும், கல்வி யறிவுமிகுந்த சரஸ்வதியின் அழகு செழிக்கவும், இருட்டையோட்டுகின்ற ஒளியையுடைய பாலசந்திரன் தவழ்தற்கிடமாகிய சடாமகுடத்திலுள்ள பரிசுத்தமான நீரையும், எல்லாருடைய பாவங்களையும் தீர்த்தலாகிய பெருமையையும் உடைய கங்காதேவி நீரைத் துளிக்கவும், நான்குவேதங்களும் துதிக்கவும், எப்போதும் ஒருகுறைவும் இன்றி அபிவிர்த்தியடைந்துவருகின்ற தில்லையம்பலத்தில் தனது இடப்பாகத்தை நீங்காதிருக்கிற தெய்வத்

தன்மைபொருந்திய உமாதேவியாரது கண்கள் குளிரவும், இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள்வந்து வணங்கவும் திருநடனஞ்செய்கின்ற ஸ்ரீசபாபதியினுடைய சிலம்பணிந்த திருவடிகளை எமது சிரத்தில் அமைத்துக்கொள்வோம் யாம். எ-று. (௩)

பூ எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும் பூமாது என்பது திருமகளை யுணர்த்தி நிற்றலால் ஆஃது ஈண்டுத்தாமரை மலருக்காயிற்று. இவ்வாறன்றிப் "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே" என்றும், "பூந்தவிசில் வீற்றிருக்கும்பொன்" என்றும் பிறவிடங்களிலும் பூவென்பது தாமரைமலரையே யுணர்த்திநிற்றல்காண்க. பூமாதுபொலிவெய்தலாவது இவ்வுலகத்தில் செல்வம்மிக்குப்பொலிய என்றதாயிற்று. புவிமாது வளம்பெருகுதலாவது பைங்கூழ்முதலியன செழித்துப் பயன்தருதல். நாமாது நலந்தழைத்தலாவது கல்வி அபிவிர்த்தி அடைதல். சரஸ்வதி, கல்விக்கு அதிதேவதையாகலானும் அவளின் மிக்க புலமையுடையோர் ஒருவர் இல்லையாதலானும் "புலமைசான்ற நாமாது" என்றார். கங்கைமாமாது புனல்துளித்தலாவது, இறைவன் திருநடனஞ் செய்தலால், அசைவுற்றுத் ததும்பித் திவலைவீசுதல், அன்றிக் காலமழைபெய்தல்ஆம். "வாமநீங்கா" என்னும் விசேடணத்தால் "மாது" என்பது உமாதேவியாரை யுணர்த்திற்று. எய்த, பெருக, தழைப்ப, துளிப்ப, வாழ்த்த, குளிர்ப்ப, போற்ற என்னுஞ் செயவெனெச்சங்கள் திருநடஞ்செய்தல் என்னும் வினைகொண்டு முடிந்தன. திருநடஞ்செய் என்பது ஒருசொல். இஃது ஈண்டுப்பகுதி மாத்திரையாய்க் கொள்ளப்படுதலால், காலங்கரந்த பெயரெச்சமாகிய வினைத்தொகையாய்த் தாள் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது.

மறைகள் வாழ்த்தலாவது தில்லையம்பலமும் அதில் திருநடஞ்செய் நூபுரத்தாளும் நீடூழிவாழ்கவென மங்கலவாழ்த்துக் கூறுதல். வாமநீங்காத்தேமாது விழிகுளிர்த்தலாவது, திருநடஞ்செய் நூபுரத்தாளையுடைய எம்பெருமானது திருமேனியின் பேரழகைக்கண்டு களித்தல். "தடக்கோட்டி மயத்தேனுக்கிநிற்கு மெழிலுடையான்" என்றார் பிறரும். அமரர்போற்றுதலாவது இந்திரன்முதலிய இமையவர் தத்தம் பதப்பேறுகளுக்கு ஓர் இடையூறுண்டாகாவண்ணம் காத்தருள்கவெனப் போற்றுதலாம். அம்பலம்—பொது. அம்பலத்துள் திருநடஞ்செய்வன இசையும்.

இராமநாதசுவாமி.

பூந்தவிசினிருந்தபிரான்முதலோர்காணப்
புண்டரிகமகள்கொழுநன்புகழிலங்கை
வேந்தனுயிர்ப்பழிகழுவுமுகத்தால்யார்க்கும்
விடையவனேயுடையவனும்வேதவாய்மை
யாந்தரங்கம்வெளிசெய்வானனைவரோடு
மணைந்துகந்தமாதனத்திலருச்சித்தேத்து
மேந்துபுனற்சடிலமுடியிராமநாத
னிணையடிச்செந்தாமரைகளிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

இ-ள். தாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமன் முதலிய தேவர்கள் காணும்படி, திருமகள் நாயகனாகிய ஸ்ரீராம பிரான் பராக்கிரமம் முதலியவற்றால் பெருங்கீர்த்தியமைந்த இலங் காதிபனாகிய இராவணனது உயிர்க்கொலையால் சேர்ந்த பாவத்தைப் பரிகரித்தலாகிய வழியால் எல்லார்க்கும் இடபவாகனனாகிய சிவ பெருமானே தலைவன் என்கிற வேதங்களின் உண்மையாகிய இரக சியத்தை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டுச் சுக்கிரீவமகாராஜன் முதலிய எல்லாரோடும் வந்து கந்தமாதனபர்வதத்தில் அருச்சனை செய்தற் குரிய மலர்களைக்கொண்டு அருச்சித்துத் துதித்த கங்கையைத் தாங் கிய சடாமகுடத்தையுடைய இராமநாதசுவாமியினது, இரண்டு திரு வடிகளாகிய செந்தாமரைமலர்களை வணங்கி வாழ்வோம் யாம். எ-று.

பூந்தவிசின் இருந்த என்னும் விசேடணத்தால் பிரான் என்பது பிரமனையுணர்த்திற்று. முதலோர் என்பது இந்திரன் முதலியோரை. உயிர்ப்பழி-உயிர்நீக்கியபாவம். கழுவுதல் ஈண்டுப்பரிகரித்தல் என்னும்பொருளது. அந்தரங்கம் என்பது ஆந்தரங்கம் என எதுகை நோக்கி நீண்டது. வெளிசெய்வான் என்பதில் வான்-எதிர் கால முணர்த்தும் செயவெனெச்ச விகுதி. கந்தமாதனம். இராமேச் சுரத்திலுள்ள ஓர் குன்று. அடிச்செந்தாமரை என்றாரேனும் செந் தாமரையடியெனச்சொல் முன்பின்னாகமாற்றிச் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடி எனப் பொருள்கொள்க.

புண்டரிகமகள் கொழுநன் அருச்சித்து ஏத்தும் இராமநாதன் இணையடிச் செந்தாமரைகள் இறைஞ்சி வாழ்வாம் என வினைமுடிக்க.

பர்வதவர்த்தனியம்மை.

தண்ணெனவும்வெச்செனவுந்தந்துசாயாத்
தகைபயின்றுவிடநீக்கித்தலைவற்கென்று
முண்ணமுதந்தனையுதவியிமையமேரு
வுயர்சிகரமந்தரத்தையொருவிச்சேர்ந்துங்
கண்ணுதலைவிள்ளப்புறலாற்கயிலையெள்ளிக்
கௌணியர்க்குத்தமிழ்சுரக்குங்காட்சியாலே
வண்ணமுலைமலயமலைமானுங்கன்னி
மலைவளர்காதலிமலர்த்தாண்மனத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். தட்பவெப்பங்களை யுடையனவாகியும், சாயாத பெருமையை யுடையனவாகியும், மதனுசமப்படி விடநிலையைநீக்கி அமுதநிலையைத் தனது நாயகனுகிய சிவபெருமானுக்குத் தந்தும், முறையே தட்பம் ஒன்றனையேயுடைய இமயமலையையும் திரிபுரசங்காரகாலத்தில் வளைந்த மேருமலையையும் திருப்பாற்கடல் கடையப்பட்டகாலத்தில் அதில் உண்டான விடம் அமுதம் என்னும் இரண்டனுள் அமுதமிருக்க, விடத்தைச் சிவபெருமானுக்குத் தந்த உயர்ந்த சிகரங்களையுடைய மந்தரமலையையும் இகழ்ந்தும், தலைவரைப் பிரிந்த தலைவியர் உடல் வெளுத்திருத்தல்போல நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானைச் சேர்ந்திருந்தும் வெளுத்திருத்தலால் கைலைமலையை யிகழ்ந்தும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்க்கு ஞானப்பாலூட்டித் தமிழ்ப்பாடல் சுரக்கச்செய்த (உலகத்தார்க்குத் தமிழைத் தந்தருளிய) காட்சியளவையாலே பொதியமலையை நிகர்க்கின்ற அழகிய தனங்களையுடைய இளமைவாய்ந்த பர்வதவர்த்தனியம்மையின் தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை யெமது மனத்தின்கண் இருத்துவோம் யாம். எ-று. (௫)

தண்ணெனவும் வெச்செனவும் என்பன ஈண்டுத் தொழிற்பெயராய்த் தண்ணென்றிருத்தல், வெச்சென்றிருத்தல் எனப்பொருள் கொள்ளக்கிடந்தன. சாயாத்தகை-இறுமாப்பு. மாதர்தனம், ஆலநிழல் முதலாயின உஷ்ணகாலத்தில் தண்ணென்றும் சீதளகாலத்தில் வெச்சென்றும் இருத்தல் இயல்பாதலால் தண்ணெனவும் வெச்செனவும் தந்து எனாதி தனத்தை விசேடித்தார். தந்து, நீக்கி, உதவி, ஒருவி, எள்ளி என்னும் செய்தெனெச்சங்கள் சுரக்கும் என்னும் வினை

கொண்டுமுடிந்தன. தண்ணெனவும் வெச்செனவும் தருதல் முதலிய குணங்களையுடையதும், தமிழ்சுரக்கும் காட்சியில் மலய மலையை நிகர்த்திருப்பதும் ஆகிய வண்ணமுலை மலைவளர்காதலி மலர்த்தாள் மனத்துள் வைப்பாம் என வினை முடிபுசெய்க. பொழிப்பாதலான் இச்செய்யுளின் அகலவுரை வரையப்படவில்லை. கௌணியர்-திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்; பூமியிலுள்ளோர். பர்வதவர்த்தநி-மலைவளர்காதலி.

விநாயகக்கடவுள்.

வேணிமுடிப்பகீரதிநீர்புழைக்கைவாங்கி
விடுத்தயன்வெண்டலையுருட்டிமிளிர்வெண்கோட்டாற்
கோணிளையமதிக்குழவியுழுதுமேருக்
கோடுமுடியிற்கிளைத்தவெண்டோள்குழையத்தாக்கித்
தாணெடியவிடைமுனிந்துகயிலைமுக்கட்
டாதையோடும்விளையாடித்தன்பாலன்பர்
மாணிலவுமனத்தறிநின்றுலாவுந்தெய்வ
வாரணத்தைநினைந்திறைஞ்சிவழுத்தல்செய்வாம்.

இ-ள். சடைமுடியில் அணியப்பட்டிருக்கிற கங்காநதியின் நீரைத் தனது துதிக்கையினால் உட்கொண்டு உமிழ்ந்தும், பிரமனது வெண்டலையை உருட்டியும், விளங்குகின்ற வெள்ளைக் கொம்பினால் கோணிய இளமையாகிய பிறைச்சந்திரனை உழுதும், மேருமலையின் கொடுமுடிகளைப் போலக் கிளைத்திருக்கிற எட்டுத் தோள்களும் குழையும்படி தாக்கியும், நீண்ட கால்களையுடைய இடபத்தைக் கோபித்துக்குத்தியும், திருக்கைலாயமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற மூன்றுகண்களையுடைய தந்தையாகிய சிவபெருமானோடும் விளையாடியும், தன்னிடத்து அன்பு செய்பவராகிய அடியார்களுடைய மாட்சிமைதங்கிய மனமாகிய கட்டுத்தறியில் கட்டப்பட்டு நின்று உலாவுகின்ற தெய்வத்தன்மை பொருந்திய யானைமுகத்தோனாகிய விநாயகக்கடவுளை மனத்தால் நினைத்துக், காயத்தால் வணங்கி, நாவினால்தோத்திரஞ் செய்வோம் யாம். எ-று. (க)

பகீரதி-பகீரதனால் கொண்டுவரப்பட்டது. புழைக்கை வாங்கி விடுக்கும் நீருக்கு விலாழி யென்று பெயர். இது "இவுளிவாயினும்

யானைக்கையினு முமிழ் நீர் விலாழி யென்றுரைக்கப்படுமே" என்பத னால் இனிது விளங்கும்.

சிவபெருமான் தம் திருமிடற்றில் அணிந்திருப்பது அநேக பிரமர்களுடைய வெண்டலையாற் சமைத்த மாலையாதலால் அயன் வெண்டலையென்றது பன்மையைக் குறிக்கின்றது. அதிலுள்ள தலை களை எடுத்து விளையாட்டுக் கருவியாகிய பந்துபோல உருட்டுத லால் அயன் வெண்டலையுருட்டி யென்றார். பகீரதிநீர், வெண்டலை, மதிக் குழவி, எண்டோள், விடை என்பனவற்றை முறையே வாங்கி, உருட்டி, உழுது, தாக்கி, முனிந்து விளையாடச் சிவபெருமான் எவ் வாறு பொறுத்திருந்தனர் எனின், மூத்தபிள்ளையாதலால் இவர் மீது தந்தையாகிய தமது அன்பின் மிகுதி தோன்றப்பொறுத் திருந் தனர் என்க. தந்தைக்கு மூத்தபிள்ளைமீதும், தாய்க்கு இளைய பிள்ளைமீதும் அன்பு மிகுத்திருத்தல் உலகவியல்பு என்க.

இவ்வாறு விளையாடும் விளம்பருவ முள்ளவராயினும் அன்பர் மனம் விட்டகலாதவர் என்றுணர்த்துதற்கு, "தன்பாலன்பர் மா ணிலவு மனத்தறி நின்றுலாவும் தெய்வவாரணம்" என்றார். நினைந்து, இறைஞ்சி, வழுத்தல் செய்வாம் என்றது முக்கரணத் தாலும் வழிபடுவோம் என்றவாறு.

வாங்கி, விடுத்து, உருட்டி, உழுது, தாக்கி, முனிந்து, விளை யாடி உலாவும், தெய்வவாரணத்தை நினைந்து, இறைஞ்சி, வழுத்தல் செய்வாம் என வினைமுடிக்க.

சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

குலவுமலைமகள்கலசமுலைப்பால்வாசக்
குமுதமவள்கோமுநர்மறைகோழிக்குஞ்சேவ்வி
நிலவுமுகமலர்கமழச்செய்துமுன்னோ
னெடுந்துளைக்கைபிடித்தேறிநெற்றிப்பட்டத்
துலவியிவரொருமுவருவப்பமாலோ
டும்பர்கணங்களிதூங்கவுலகமூடுங்
கலபமரகதமயிலூர்கழற்கால்வேன்றிக்
கந்தனைவந்தனைசெய்துகருத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். விளங்குகின்ற மலையரையன்மகளாகிய உமாதேவியின் பொற்கலசத்தை நிகர்த்த தனங்களிற்சுரந்த பாலையுண்ட மணத்தையுடைய செவ்வல்லிமலரை அந்த உமாதேவியின் நாயகராகிய சிவபெருமானது வேதங்களை வெளிப்படுத்துகின்ற அழகு நிலைபெற்ற முகமாகிய தாமரைமலரில் பரிமளிக்கச்செய்து, தன் தமையனாகிய விநாயகக்கடவுளின் நெடிய துவாரத்தையுடைய துதிக்கையினைப் பற்றி யேறி அவரது நெற்றிப்பட்டத்தின் மீது உலாவி, இந்த ஒப்பற்ற மூவரும் மனமகிழவும், திருமாலுடன் மற்றைய தேவர் கூட்டம் களிப்படையவும், எல்லா வுலகங்களையும் மறைத்தற்குரிய தோகையையுடைய மரகதமணியின் நிறமுள்ள மயிலை யேறி நடத்துகின்ற வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியையும் வெற்றியையும் உடைய ஸ்ரீசுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தோத்திரம் பண்ணி யெமது மனத்துள் இருத்துவோம் யாம். எ-று. (எ)

செய்து, ஏறி, உலவி, உவப்ப, களிதூங்க, மயிலூர்கந்தனை வந்தனைசெய்து கருத்துள்வைப்பாம் என வினைமுடிக்க.

சிவபெருமான் திருமுகத்தில் தம் திருமுகத்தைச் சேர்த்து தமது செவ்வல்லிமலர்போலும் திருவாய் முத்தம் அளித்தலை யுணர்த்துதற்குக் "குலவுமலை மகள்கலச முலைப்பால்வாசக் குமுதமலர் கொழுநர்மறை கொழிக்குஞ்செவ்வி நிலவுமுக மலர்கமழச் செய்து" என்றார்.

மூத்தபிள்ளையாரோடு இவர் விளையாடுதல் இயற்கை யாதலால் முன்னோனெடுங் தொளைக் கைபிடித் தேறி நெற்றிப்பட்டத்துலவி' என்றார். இவ்வாறு இவ்விருவரும் விளையாடுதலை அடியில்வரும் செய்யுளாலும் உணர்க.

அரனவனிடத்திலே யைங்கரன்வந்து தானையவன் செவியை மிகவும், அறுமுகன் கிள்ளினானென்றே சிணுங்கிடவுமத்தன் வேலவனைநோக்கி, விரைவுடன்வினவவே யண்ணனென் சென்னியில் விளங்குகண் ணெண்ணினனெனை, வெம்பிடும்பிள் ளையைப்பார்த்து நீ யப்படிவிகடமேன் செய்தாயென, மருவுமென்கைந்நீள முழமளந்தானென்ன மயிலவனகைத்துநிற்க, மலையரைய னுதவவரு மூமைய வனைநோக்கி நின்மைந்தரைப் பாராயெனக், கருதரிய கடலாடை யுலகுபலவண்டங் கருப்பமாய்ப் பெற்றகன்னி, கணபதியை யருகணைத் தகமகிழ்வு கொண்டனள் களிப்புட னுமைக்காக்கவே,

இம்மூவர். என்றது தந்தை, தாய், தமையன் என்பவரை, கலாபம் என்பது கலபம் எனக் குறுகிற்று.

சரசுவதி.

கவளமதகரியுரிவைப்போர்வைமூடுங்
கண்ணுதலோன்புகழ்விரிக்குங்கலைகள்யாவும்
பவளவிதழ்ப்பசுங்குதலைமொழியிற்காட்டும்
பைந்தொடியையந்தணன்றோய்பருமவல்குற்
றுவளுமணிமருங்குலிளநிலவெண்மூரற்
சுந்தரியைவெண்கமலத்தோட்டுவட்டத்
தவளமதிநடுவமர்வாலெகினம்போலுந்
தையலைமையலையகற்றித்தாளிற்றாழ்வாம்.

இ-ள். கவளங் கொள்ளுகின்ற மதயானையின் தோலாகிய போர்வையினால் தன்திருமேனியை மறைக்கின்ற நெற்றிக்கண்ணை யுடைய சிவபிரானது புகழை விரித்துச் சொல்லுகின்ற எல்லாக்கலைகளையும் பவளம்போலச் செவந்த திருவதரத்தில் உண்டாகிய மிருதுவாகிய மழலைச்சொற்களால் வெளியிடுகின்ற பசும் பொன்வளையலையணிந்தவளும், பிரமதேவன் தழுவப்பெற்ற பருமம் அணிந்த நிதம்பத்தையும் துவளாநின்ற அழகிய இடையையும் இளநிலவை யுமிழ்கின்ற வெள்ளியபற்களையும் உடைய கட்டழகியும், இதழ்களோடு கூடிய வெண்டாமரை மலரினிடையே யெழுந்தருளி வட்டவடிவையும் வெண்ணிறத்தையு முடைய பூர்ணசந்திரனுக்கு நடுவே பொருந்தியிருக்கின்ற வெண்மையாகிய அன்னப்பெடையை நிகர்க்கின்ற கைபுனையப்பட்டவளும் ஆகிய சரசுவதிதேவியின் திருவடிகளில் எமது மனமயக்கத்தை யொழித்து வணங்குவோம் யாம். எ-று. (அ)

கவளம் - யானைக்கு ஊட்டும் அரிசித்திரளை. உரிவை. தோல். பைந்தொடி. பசும்பொன்னாற் செய்த வளையல். பருமம்-பதினெட்டுக் கோவைமணி, இது மாதர்மேகலைமுதலிய இடையணியுள் ஒன்று. பைந்தொடி, சுந்தரி, தையல் இம் மூன்றும் ஒரு பொருள் மேல்வந்த பலபெயர்கள். இவற்றின் ஈற்றிலுள்ள ஐகாரங்கள் மூன்றும் எண்ணுப்பொருளன, தையலைத் தாளிற்றாழ்வாம் என இயையும்.

திருநந்திதேவர்.

போதனுறைமலர்முகிழாதமரர்கோமான்
புரநிலைமைகுலையாதுமருதுபோழ்ந்த
பாதனுறைகடல்சுருங்காதரிணஞ்சூரல்
படைமழுவண்சுரிகைகரம்பரித்துப்பாந்தட்
காதனுறைசிதறுபுனற்கங்கைசூடுங்
கண்ணுதலெம்பரன்மதியுங்கதியுநல்கு
நாதனுறைதிருக்கயிலைகாவல்பூண்ட
நந்தியைநம்புந்தியின்கணயந்துவாழ்வாம்.

இ-ள். பிரமதேவன் வாசம்பண்ணுகிற தாமரைமலர் குவிந்து போகாமலும், தேவர்களுக்கு இறைவனாகிய இந்திரனது நகரத்தின் நிலைமை குலையாமலும்; இரண்டு மருதமரங்களினிடையே சென்று அவ்விரண்டையும் முறித்துத் தள்ளின திருவடிகளையுடைய திருமால் அறிதுயிலமர்ந்த திருப்பாற்கடல் சுருங்காமலும், மான், பிரம்பு, மழுப்படை, வளவியசுரிகை என்பவைகளைத் தமது திருக்கரத்தில் தரித்து, ஆதிசேஷனைக் குழையாயணிந்த திருச்செவியை யுடையவனும் திவலைகளைச் சிதறுகிற நீரையுடைய கங்காநதியைச் சடாபாரத்தில் தரித்த நெற்றிக்கண்ணனும் எம்மால் விரும்பப்படுமேவனாகிய மேலோனும் நல் அறிவையும் நற்கதியையும் அடுத்தார்க்கு அருள் செய்கின்ற இறைவனும் ஆகிய சிவபெருமான் வாசம்பண்ணுகின்ற திருக்கைலாயமலையைக் காவல் செய்யும் தொழிலை மேற்கொண்ட திருநந்திதேவரை யெமது மனத்தினால் விரும்பி வாழ்வோம் யாம். எ-று. (க)

முகிழாது, குலையாது, சுருங்காது என்னும் எச்சங்கள் பரித்து என்னும் வினையையும் பரித்து என்னும் எச்சம் காவல்பூண்ட என்னும் வினையையும் கொண்டு முடிந்தன. பரித்து காவல்பூண்ட நந்தியை நயந்து வாழ்வாம் என வினை முடிபுசெய்க. போது-தாமரைமலர். அதை இடமாக உடையவனாதலால் பிரமனைப் போதன் என்றார். அமரர்-கற்பத்தளவும் இறவாதவர். மருதுபோழ்ந்த பாதனுறை என்ற விசேடணத்தால் கடல் என்றது திருப்பாற்கடற்காயிற்று. பாந்தள் பாம்புக்குப்பொதுப்பெயராயினும் பாந்தட்காதன் என்ற குறிப்பால் ஆதிசேடனுக்காயிற்று. சிவபெருமான் திருச்செவியில் குழையாக அணியப்படுவது ஆதிசேடனாகையால் இவ்வாறு பொரு

னுரைக்கலாயிற்று. "அந்தகனைச் செற்றதாளர் திகழ்கனகாதின கரணந்தடனர்" என்றார் பிறரும். இவ்வாறு கூறினமையால் இவர் திருக்கைலைக்காவல் பூண்டமையே உலகநிலைபெற்றுக்குக் காரணம் என்றதாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

சங்கமணிக்குழைதயங்கத்தழைந்தகாதுந்
தனிவிடையுமுதலபலதணப்பில்காட்சி
பொங்குமடையாளங்கள்புகன்றுபோற்றிப்
பொருவிறந்தபரஞ்சுடரைப்புந்திக்கெட்டா
வங்கணனைவழுதியுடல்வெப்புநீங்க
வணிதிகழ்வெண்டிருநீறள்ளிச்சாத்துஞ்
செங்கைவிரல்கொடுகுறித்துத்தெரிக்குந்தோன்றல்
சிற்றடியின்பெருந்தகைமைசிந்தைசெய்வாம்.

இ-ள். அழகாகிய சங்கக்குழையானது அணியப்பட்டு விளங்காநிற்கச் செழித்த திருச்செவியும் ஒப்பற்ற இடபவாகனமும் முதலாகிய நீங்காத அற்புதத்தோற்றமானது விளங்காநின்ற அடையாளங்களைப் புகழ்ந்து சொல்லி வணங்கி, ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியும் மனாதிகளுக்கெட்டாத அங்கணனும் ஆகிய சிவபெருமானை, பாண்டியனது சரீரத்திலுண்டான சுரமானது தணியும்படி அழகுவிளங்குகின்ற திருவெண்ணீற்றை அள்ளிச் சாத்தும் செம்மையாகிய கைவிரலைக்கொண்டு சுட்டிக்காட்டின பெரியோனாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய சிறிய திருவடியின் பெருமையை யாம் சிந்திப்போம். எ-று. (௧௦)

இவர் அம்மையின் திருமுலைப்பாலுண்டதனாற் சுரந்த தமிழ்ப் பதிகங்களுள்ளே முதற்பதிக முதற்செய்யுளின் முதற்கண் "தோடுடைய செவியன்விடையேறி" என்று தொடக்கஞ்செய்ததை மனத்துக்கொண்டு "சங்கமணிக்குழைதயங்கத் தழைத்தகாதுந் தனிவிடையு முதலபல தணப்பில்காட்சி பொங்குமடையாளங்கள் புகன்று போற்றி" என்றும், அச்செய்யுளினிறுதியில் இறைவனை "பீடுடைய பிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே" எனச் சுட்டினதை மனத்துக்கொண்டு, பரஞ்சுடரை அங்கணனை செங்கைவிரல் கொடுகுறித்

துத் தெரிக்குந்தோன்றல் என்றும் கூறினர். வழுதியுடல் வெப்பு நீங்கவணிதிகழ் வெண்டிருநுண்ணேளள்ளிச் சாத்தின வரலாற்றைத் திருவிளையாடற்புராணத்துப் பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தபடலத்தில் விரிவாய்க் காணலாம்.

காதும் விடையும் முதலகாட்சி அடையாளங்கள் புகன்று போற்றி பரஞ்சுடரை அங்கணனை வழுதியுடல் வெப்புநீங்க திருநுண்ணேள் அள்ளிச்சாத்தும் செங்கைவிரல் கொடு தெரிக்கும் தோன்றல் சிற்றடியின் பெருந்தகைமை சிந்தைசெய்வாம் என வினைமுடிபு செய்க.

திருநாவுக்கரசுநாயனூர்.

தேவரையுமுனிவரையுந்துளவமார்பிற்
றிருவரையுங்குரவரையுஞ்செல்வமிக்கோர்
யாவரையுமேவல்கொளுநெற்றிநாட்டத்
திறைவரைமுன்னிகந்திருந்தவெண்ணந்தோன்றச்
சேவரையுநெடுங்கொடியின்தகைமையெல்லாத்
திசைவரையுஞ்சேலத்தமிழின்செய்யுள்பாடு
நாவரையர்புகழ்மொழிகள்வரைந்துகூறி
நயந்தவர்செய்திருத்தொண்டுவியந்துவாழ்வாம்.

இ-ள். பிரமன் முதலிய தேவர்களையும் சநகாதிமுனிவர்களையும் துளசிமாலையைத்தரித்த மார்பின்கண் திருமகளை யமைத்துக் கொண்டதிருமாலையும், திருநந்திதேவர் முதலிய ஆசாரியர்களையும், செல்வத்தால் மிக்கோராகிய குபேரன்முதலிய எல்லாரையும் ஏவல் கொள்ளுகின்ற நெற்றிக்கண்ணராகிய சிவபெருமானை முன்னே நீங்கியிருந்த தமதுகருத்து வெளியாகும்படி அந்தச் சிவபெருமானது இடபக்கொடியின் பெருமையானது எல்லாத்திசைகளிலும் சென்று வியாபிக்கத் தமிழ்ச்செய்யுளால் பதிகங்கள் பாடியருளிய திருநாவுக்கரசுநாயனூருடைய புகழ்மொழிகள் யாவையும் எடுத்துச்சொல்லி விரும்பி அவர்செய்த திருத்தொண்டினைப் பாராட்டி வாழ்வோம். எ-று. (கக)

முனிவர் - இறைவனை மநநஞ்செய்வோர். இவ்வாறு மநநஞ் செய்வோருள் சநகாதியர் சிறந்தமையின், முனிவர் என்பதற்கு சநகாதியர் எனப்பொருள் கூறலாயிற்று. சநகாதியர் என்றது சநகர்

முதலிய நால்வரை. அந்நால்வராவார், சநகர், சநந்தநர், சநற்குமாரர், சநத்சுஜாதர் என்போர். இந்நால்வரும் பிரமன் மாநஸபுத்திரரும் கல்லாலின்நீழலில் சிவபெருமான் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி யிருந்து பிரமப்பொருளைச் சொல்லாமற் சொல்லப்பெற்றவரும் ஆத லால் இவர்க்கு முனிவருட் சிறப்புப்பெறப்பட்டது. இவருள் சநற் குமாரர் தன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புபாராட்டுவோனை விதுரனால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு திருதராட்டிரனிடம்வந்து அவனுக்கு ஞானோப தேசஞ்செய்து போயினர் என்பது புராணகதை. இவ்வாறன்றி அத் திரிமுதலிய முனிவர் எனினும் அமையும். குரவர் என்றது நந்தி தேவர்முதலிய எழுவரை. செல்வப்பெருக்குள்ளோரில் குபேரன் சிறந்தோனாதலால், செல்வமிக்கோர் யாவரையும் என்பதற்குக் குபே ரன்முதலிய எல்லாரையும் எனப் பொருளுரைக்க லாயிற்று. இகந் திருந்த என்பதற்கு அவமதித்திருந்த என்றுரைப்பினும் அமையும் சே-இடபம். வரைதல்-எழுதுதல். தமிழ் என்றது தேவாரப்பதிகங் களை. தமிழின்செய்யுள் என்பதற்கு இனிய தமிழ்ச்செய்யுளா லமைந்தபதிகம் எனப் பொருள்கொள்க. நாவரையர் என்பது நாவுக் கரசு என்பதன் பரியாயம். இவரை வாகீசர் என்பர் வடநூலார்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

தாதுகொண்டமலர்ச்சுரியற்பரவையென்பா
 டனத்துணைமேன்மயற்குளிரின்றளர்வுதீர
வேதுகொண்டுவிழையுநெறிவிரும்பிமாலும்
 விரிஞ்சனுமுன்றேடராதவெளியையாரும்
யாதுகொண்டேறிவரிதாயெங்குமான
 விரும்பொருளைநெருங்குமிருளிரவின்மீளத்
தூதுகொண்டார்தமையெமையாட்கொள்வீரென்று
 சொல்லியவர்பதம்புல்லித்தொழுதல்செய்வாம்.

இ-ள். காமமயக்கமாகிய குளிரினால் தமக்குண்டான தளர்ச்சி நீங்கும்படி மகரந்தத்தைக்கொண்ட பூமாலையைத்தரித்த கூந்தலை யுடைய பரவையென்பவளுடைய இருதனத்தின்மேல் வேது கொண்டு கலவிசெய்யும் நெறியை இச்சித்து, திருமாலும், பிரம தேவனும் முற்காலத்தில் தொடரவொண்ணாத ஒளியுருவனும், எல் லாரும் எதைக்கொண்டும் அறிதற் கருமையாய் எவ்விடத்தும் வியா பித்திருக்கிற பெரும்பொருளும் ஆகிய சிவபெருமானை மிகுந்த

இருளையுடைய இராக்காலத்தில் அவளிடத்திற்போய் மீண்டுவந்து, மீட்டும் போம்படித் தூதுகொண்டவராகிய ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக்குறித்து, எம்மை ஆட்கொள்ளக்கடவீரென்று சொல்லி அவருடைய திருவடியையடைந்து வணங்குவோம் யாம். எ-று. (கஉ)

சுரியல்-பெண்மயிர். துணை-இரண்டு. வெளி-ஒளி. இருளினும் வெளியினும் என்புழி, வெளி ஒளியெனப் பொருள்படுதல் காண்க. வெளி சிதாகாயரூபி எனினும் அமையும். "பரவைதன் புலவிதீர்ப் பான் கழுதுகண் படுக்கும்பானு ளிரவினிற் றூதுகொண்டோன்" என ஆன்றோர் கூறுதற்கேற்ப இவரும் "நெருங்குமிரு ளிரவின் மேவத் தூதுகொண்டார்" என்றார். மாலும் விரிஞ்சனும் முன் தொடராத என்றது அவ்விருவர் மாறுபாட்டை நீக்குதற்கு நெருப்புப்பொருப்பாய் நிமிர்ந்த வரலாற்றைக் குறித்தது. தீர, வேது கொண்டு, விரும்பி, தூதுகொண்டார் என இயையும். விழைதல்-கலவி செய்தல். (புணர்தல்.) வேதுகொள்ளல் ஒற்றடங்கொள்ளல். என்பாள் செயப்பாட்டு வினைப்பெயர். இறைவனைத் தூதுகொண்டார்க்கு எம்போலியரை ஆட்கோடல்சால எளிதாமென உட்கொண்டு, வெளியைபொருளைத் தூதுகொண்டார் தமை எமையாட்கொள்வீ ரென்றுசொல்லி யவர்பதம் புல்லித்தொழுதல் செய்வாம் என்றார்.

வெளியை, பொருளை என்னும் இரண்டனுருபுகள் தூது கொண்டார் என்னும் வினைகொண்டன. எம்மை என்னும் இரண்டனுருபு ஆட்கொள்வீர் என்னும் வினைகொண்டது.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

செழியர்குலபதிகொடுத்தமாடுகொண்டு
  சென்றுதிருப்பெருந்துறையிற்செறிந்தசம்புப்
பழிவிரவுபரித்திரள்கொண்டணைந்துமாறன்
  பணித்தவிடர்க்கிரங்கியருள்பாடிப்போற்றி
வழியமுதகிரணநிலாமகுடமீதே
  மதுரையமர்பரம்பரனைவந்திக்காகச்
சுழிபெருகுபுனற்றரங்கவைகைவாய்மண்
  சுமப்பித்தார்பதந்தலைமேற்சுமத்தல்செய்வாம்.

இ-ள். பாண்டியர் குலத்திற்பிறந்த அரிமர்த்தநன் என்னும் அரசன் குதிரை கொள்ளக்கொடுத்த பொன்னைக்கொண்டுபோய்த் திருப்பெருந்துறையில் யிருந்த பழிக்கிடமாகிய நரிப்பரிகளின் கூட்டத்தைக் கொண்டுவந்து பாண்டியன் தண்டித்ததனாலுண்டான துன்பத்துக் கிரங்கித் திருவருளைப்பாடி வணங்கி வந்தியாகிய செம்மனச்செல்வியென்னும் பிட்டுவாணிச்சியின்பொருட்டு வழிந்தோடுகின்ற அமிர்தகிரணங்களையுடைய பிறைச்சந்திரனையணிந்த சடாமகுடத்தின்மீது மதுரையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானாகிய ஸ்ரீசோக்கலிங்கப்பெருமானைச் சுழிகள்யிருந்த நீரையும் அலைகளையும் உடைய வைகையாற்றங்கரையில் மண்சுமக்கச் செய்தவராகிய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளுடைய திருவடியை எமது சிரத்தின் மீது தாங்குவோம் யாம். எ-று. (கந)

செழியர்-பாண்டியர். குலம்-வமிசம். பதி-அரசன். மாடு-பொன். சம்பு-நரி. வந்தி-மலடி. தாங்கம்-அலை. சென்று, அணைந்து, இரங்கி, பாடி, போற்றி, சுமப்பித்தார். என வினைமுடிபு செய்க. பரம்பரனை என்னும் இரண்டனுருபு சுமப்பித்தார் என்னும் வினை கொண்டது. "அக்கடுவிடத்தை யரனுக் கருள்வதென்றே மைக் கடலில் வைகவொழிவையை வளநாடு" என்னும் செய்யுளில் சிவபெருமானுக்கு நஞ்சளித்த கொடுமையைப் பொறாது கடலை வெறுத்து அதனோடு சங்கமம்செய்தலை யொழிந்த வைகைநதிபோல, வழியமுதகிரண நிலாமகுடமீதே மதுரையமர் பரம்பரனை மண் சுமப்பித்தாரை வெறுத்துக்கோடல். தமக்குக் கடமையாயிருக்க (அவரது) பதந் தலைமேற் சுமத்தல்செய்வாம் என்றதனால், இந் நூலாசிரியர்க்கு இறைவன் மண்சுமந்தமை உவப்புப்போலும். இறைவன் மண்சுமந்தமையால் யாம் பதம் சுமப்போம் என்றாராயிற்று.

சண்டேசுரநாயனார்.

மனுதிகளுக்கெட்டாதபரமானந்த
வாழ்வினையங்கோரிலிங்கமணலாற்கூப்பித்
தனுதிதயந்தனினின்றுந்தாபித்தான்பா
றழைத்தவன்பாலாட்டவந்துதடுக்கத்தாதை
யெனுதவன்றனிருபதமுமழுவாற்றுண்டித்
திகழ்ந்தவனைப்பரபதத்துளிருத்தித்தானும்
பினுகியருளடைந்தவீறற்சண்டேசன்றாள்
பிரசமலரிறைத்திறைஞ்சிப்பரகவாமே.

இ-ள். அவ்விடத்து மணலால் ஒருலிங்கவடிவத்தைச் செய்து மனமுதலிய மூக்கரணங்கட்கும் எட்டாத மேலான இன்பவாழ்வாகிய சிவபெருமானைத் தம்து இருதயத்தினின்றும் அந்த லிங்கத்தில் தாபித்துத் தமது மிக்க அன்பினால் பசுவின்பாலைக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்யக்கண்ட தந்தையானவர்வந்து தடுக்க, அவரைத் தந்தையென்று அன்புபாராட்டாமல் அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் மழுவாயுதத்தால் வெட்டி வைது அவரை மேலான் சிவபதத்தில் இருத்தித் தானும் சிவபிரானது திருவருளையடைந்த வெற்றியையுடைய சண்டேசுரநாயனாரது திருவடியைத் தேன் பொருந்திய மலர்களைத்தூவி வணங்கிப்புகழ்வோம் யாம். எ-று. ()

மனாதிகள்-மன்முதலியவைகள். அவை மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூக்கரணங்கள். இவைகட்கு எட்டாமையாவது மனத்துக்கு நினைக்கலாகாமையும், வாக்குக்கு வாழ்த்தலாகாமையும், காயத்துக்கு வணங்கலாகாமையுமாம். பரமாநந்தம்-பேரின்பம். அங்கு என்றது-ஆனிரைமேய்த்த விடத்தை. கூப்புதல்-குவித்தல். "தனாதி தயந் தனினின்றுந் தாபித்து." என்றதனால் இறைவன் இவரது இதயத்தில் இடையறாமற் குடிகொண்டிருத்தல் பெறப்பட்டது. ஆனகரச் சாரியைபெற்று ஆன் என நின்றது. மழு ஓர் ஆயுதவிசேடம். பரபதம்-மேலானபதவி. பினாகம் என்னும் வில்லையுடையராதலால், இறைவனைப் பினாகியென்றார். தாதை யிருதாளைத் துண்டித்திகழ்தல் தலையாய தீமையேயாயினும் அது சிவலிங்கவாராதன பங்கத்தைப் பங்கப்படுத்தின பெரிதாகிய சிவபுண்ணியமாதலால், அத் தாதையைப் பரபதத்துயிருத்தித் தாமும் இறைவனருள் அடைதற் குரியராயினர் என்க. கூப்பி, வாழ்வினை, இதயந் தனினின்றுந் தாபித்து என இயையும். பிரசமலர் என்றது பேரரும்புகளை. இவற்றைப் போது எனவும் மொட்டு எனவுங் கூறுவர். "மொட்டறு மலர் பறித்திறைஞ்சி" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

மெய்கண்டதேவநாயனார்.

அல்லாதபரசமயவலகைத்தேர்விண்
டகலவகல்புனற்பெண்ணையயல்சூழ்வெண்ணெய்ப்
போல்லாதவியமுகத்துப்புத்தேடன்பாற்
புனிதசிவாகமப்பொருண்மைபொருந்தவாய்ந்து

நில்லாதநிலையிதுமற்றென்றுமொன்றாய்
நிற்குநிலையிதுவெனமெய்ந்நெறிதேர்ந்தியாரும்
வெல்லாதசிவஞானபோதஞ்சொன்ன
மெய்கண்டான்சரணமுடிமீதுகொள்வாம்.

இ-ள். சைவசமய மல்லாத பிறசமயங்களாகிய கானற்சலமா னது நீங்க அகன்ற நீரையுடைய பெண்ணைநதியானது பக்கத்தில் சூழப்பெற்ற திருவெண்ணெய் நல்லூரில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற யானைமுகத்தையுடைய பொல்லாப்பிள்ளையாரிடத்தில் வழிபட்டுப் பரிசுத்தமாகிய சிவாகமங்களின் அர்த்தங்களைப் பொருத்தமாக வாராய்ந்து, நில்லாத நிலையிது அவ்வாறன்றி எக்காலத்தும் ஒருபடி யாய் நிற்கும் நிலையிது என்று உண்மைமார்க்கத்தைத் தெளிந்துணர் ந்து, எவ்வகைப்பட்டாராலும் வெல்லவொண்ணாத சிவஞானபோதம் என்னும் வீட்டுநூலைத் திருவாய்மலர்ந் தருளிச்செய்த **மெய்கண்ட தேவநாயனாருடைய** திருவடிகளை எமது சிரத்தின்மேற் றரித்துக் கொள்வோம் யாம். எ-று. (கரு)

அகல, ஆய்ந்து, தேர்ந்து, சொன்ன, மெய்கண்டான் சரணம் முடிமீது கொள்வாம் என வினைமுடித்துக்கொள்க. அல்லாத-சைவ சமயமல்லாத. பரசமயம்-வேறுசமயங்கள். அவை பௌத்தம், ஜைநம் முதலியவைகள். கானற்சலம், பேய்களுக்கு இரதமாதலால் அதனை அலகைத் தேர் என்றார். அலகை-பேய். தேர்-இரதம். "பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப் பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணமாகாமே" என்றார் திருவாதவூரடிகள் "அலகைத்தேரி னலமருகாலின் உலகப்பொய்வாழ்க்கை யுடலையோம்பற்க" என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். இதனை வடநூலார் பசாசரதம் என்பர். வெண்ணெய்-திருவெண்ணெய் நல்லூர். இபம்-யானை. புத்தேள்-தேவன். ஆகமம், பதிபசுபாசங்களி னிலக்கணங்களை விரிவாய்க் கூறும் நூல். இது இறைவன் திருவாக்காதலால் புனிதசிவாகமம் என்றார். பொருந்த-சுருதியுக்தி அநுபவங்களுக்கிணங்க. யாரும் வெல்லாத என்றது எச்சமயத்தாராலும் வென்று பூர்வபக்ஷம் செய் யப்படாத என்றபடி. சிவஞானபோதம்-வீட்டுநூல்களுள் முதனூல். இது சைவசித்தாந்தநூல்களுள் ஒன்று. சிவாகமப் பொருண்மை பொருந்தவாய்ந்து மெய்ந்நெறி தேர்ந்தோராதலால் இவர்க்கு **மெய் கண்டார்** என்னுஞ் சிறப்புத்திருநாமஞ் சூட்டலாயிற்று.

திருந்தொண்டர்.

முன்னடையவரியசிவமுத்திபெற்றோர்
முதுலகிலதுவிரும்பிமுயலாநின்றோர்
பின்னடையவருமவர்கண்முதலாயுள்ள
பிள்ளையிளவெள்ளைமதிபிறங்குவேணி
மின்னடையுமணிமௌலிவேதகீதன்
வெண்ணீறுங்கண்டிகையுமெய்விடாமற்
றன்னடைநன்னெறிதம்மையடைந்துளார்க்குந்
தருந்தொண்டர்பெருந்தொண்டுதலைமேற்கொள்வாம்.

இ-ள். அடைதற்கரிய சிவமுத்தியை முன்னே யடைந்தவர்களும், பழமையாகிய இவ்வுலகத்தில் அச் சிவமுத்தியையடைய விரும்பி இப்போது முயல்கின்றவர்களும், அதனை இனி அடைய வருவோர்களும் முதலாகவுள்ளவர்களும், இளமைபொருந்திய வெண்ணிறமுள்ள பிறைச்சந்திரன் பிரகாசிக்கின்ற சடாடவியாகிய மின்னற்கொடிகளாற் செய்யப்பட்ட அழகிய மகுடத்தையுடையவரும், வேதகீதத்தை யுடையவரும் ஆகிய சிவபிரானது திருவெண்ணீறும் உருத்திராக்க மாலிகையும் திருமேனியை நீங்காதிருத்தலாகத் தாமடைந்துள்ள நன்னெறியைத் தம்மைவந்தடுத்தவர்களுக்கும் அருள் செய்கின்றவர்களும் ஆகிய திருந்தொண்டரது பெருமைபொருந்திய திருத்தொண்டினை யாம் சிரமேற்கொள்வோம். எ-று. (௧௯)

பிறங்குதல்-விளங்குதல். வேணி-சடை. மௌலி-மகுடம். வேதகீதன்-வேதமாகிய திருப்பாட்டையுடையவன்; வேதமாகிய திருப்பாட்டினால் புகழப்பட்டவன். கண்டிகை-உருத்திராக்கம். முதலாயுள்ள தொண்டர் என வியையும். தொண்டர்க்குத் தொண்டின்மேல் விருப்பமாதலால், யாமும் அவர் திருவுளத்துக்கு கப்பாகத்தொண்டு செய்தலே எமக்குய்யு நெறியென்பார், தொண்டர்பெருந் தொண்டு தலைமேற்கொள்வாம் என்றார். சிவசின்னங்கள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தமைபற்றி வெண்ணீறுங் கண்டிகையும் என்றாராயினும் மற்றைச் சிவசின்னங்களுங் கொள்ளப்படும்.

கடவுள்வாழ்த்து முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம்-௧௯.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேதுபுராணவசநம்.

நைமிசாரணியச்சிறப்பு.

நைமிசம் அரணியம்-நைமிசாரணியம். இது ஒரு சிறந்த வநம். முற்காலத்தில், மரீசி, அத்திரி, பிருகு, வசிட்டர், கிறது, அங்கீரசன் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களுடைய வமிசத்தில் பிறந்தவர்களாகிய ஆறுவகையினரும், தாம் நிச்சலமாயிருந்து தவம்செய்தற்குத்தகுந்த இடத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று பிரமதேவனைப் பிரார்த்திக்க, அவர், அவர்களுடைய பிரார்த்தனைக்கு மனமிரங்கி, ஒரு மநோமய சக்கரத்தைச் சிருஷ்டித்து, அதனை உருட்டிவிட்டு, அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் இந்தச் சக்கரத்தின்பின்னே தொடர்ந்து செல்லுங்கள், இது எவ்விடத்தில் நிற்குமோ அவ்விடம் உங்களுக்குத் தவம்செய்யத்தகுந்த இடமாகும் என்று நியமித்தார். அவ்வாறே அவர்கள் அந்தச் சக்கரத்தைப் பின்தொடர்ந்து போகும்போது, அது நெடுந்தூரம் வரைக்கும் உருண்டோடி, அதன்மேலுள்ள இருப்புக்கட்டானது கழலவே, தடைபட்டு நின்றுவிட்டது, சக்கரத்துக்கு நேமியென்னும் பெயர் உண்டாதலால் அந்த நேமிநின்ற இடம் நைமிசம் என்றும், அவ்விடம் வநமாயிருத்தலால் நைமிசாரணியம் என்றும் சொல்லப்படும், இது புராணப்பிரசித்தமான அரணியம். இதில் அநேக இருடிகள் நெடுங்காலமிருந்து தவஞ்செய்தலால் இதனை மகாபுண்ணியக்ஷேத்திரமென்று அறிஞர்கள் கொண்டாடுவார்கள். இவ்வாறன்றி, பிரமதேவன் தன்கையிலுள்ள தருப்பைப்புல்லினால் ஒருவளையம் உண்டாக்கி அதனை

யுருட்டிவிட, அது ஓடிநின்ற இடமே நைமிசாரணியம் என்று சொல்லுவதும் உண்டு. இந்தவேறுபாடு புராணங்களில் காணப்படுகின்றது. இந்தநைமிசாரணியமானது, நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவர்கள் ஒருகோடிபேர் பிறந்ததையும் இறந்ததையும் கண்ட பெரிய தபோதநர்களுக்கு உறைவிடமாயுள்ளது. இந்தத் தபோதநர்களுடைய தொகை, திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலத்தில் அதிலுண்டான அமிர்தத்தை நாள்தோறும் புசித்து வாழ்வோராகிய தேவர்களுடைய தொகையினும் மிக்கதாயிருக்கும். குறைந்ததொகையுள்ள அந்தத் தேவர்களுக்கு இடமாயிருப்பதாகிய தேவலோகத்திலும், அதிகதொகையுள்ள இவ்விருடிகளுக்கு இடமாயிருப்பதாகிய இந்த நைமிசாரணியம் சிறந்ததென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ; ஐம்பெருந்துன்பங்களையுடைய பிறப்புக்கு அஞ்சித் தன்னிடத்துவந்து அடைந்தவர்களை, சூரியன் உதித்துப் பிரகாசிக்கிற பகற்காலமும் சூரியன் அஸ்தமித்து மறைந்துபோகிற இராக்காலமும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டும் இல்லாததாகிய அகண்ட சிற்பரம்பொருளாகிய சிவத்துடன் சேர்க்கின்ற செய்கையால் இந்த நைமிசாரணியம் அளவில்லாத கற்பகாலங்களைக் கடந்துள்ளது. யானைக்கூட்டம் முதலாகிய பெரியமிருகங்களின் சத்தத்தையும், பல துறைகளையுடைய காறுகள் அலைகளோடு தாவியெழுகின்ற பெரிய நீர்ப்பெருக்கின் சத்தத்தையும், நெருங்கிய மரங்களின் மேல் தவழ்கின்ற மேகக்கூட்டத்தின் சத்தத்தையும், இந்த நைமிசாரணியமானது தன்னிடத்தில் நீங்கா திருக்கிற வேதமுழக்கத்தைக்கொண்டு அடக்குகின்ற பெருமையையுடையது.

மேன்மேலும்பெருகுகின்றகாமம்வெகுளிமயக்கம்என்று சொல்லப்பட்ட முக்குற்றங்களையும், இறப்புப்பிறப்பு என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினையும், தன்னிடத்தில் வந்தடைந்தவர்களுக்குக் கொடாத உறுதிப்பாட்டினை யுடையதாதலால், இந்தநைமிசாரணியமானது எல்லாவுலகத்தினரோடும் போர்

செய்கின்ற மன்மதனும் யமனும் தரிசநஞ்செய் தறியாதது. உவர்ச்சுவையுள்ள கடல்வற்றினாலும், மேகங்கள் மழைபெய்யாமல் வறுமையடைந்தாலும் தான் வறுமையடையாமல் எல்லாவளங்களையும் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்கும். அன்றியும் காமமுதலிய குற்றங்களில்லாத சிறந்த மாதவர்களுடைய நித்திய நைமித்திகாதிகளுக்கு ஒருகுறைவு நேரிடாதவண்ணம் நீர்வளமுதலிய எல்லாவளங்களாலும் ஒப்பற்ற ஆதரவாயிருக்கும். ஆதலால் இந்த நைமிசாரண்யமானது இந்தப் பூமியிலுள்ளார்க்குப் பெருமைபொருந்திய ஸ்வர்க்கத்தை நிகர்த்திருக்கிறது. தேனை ஆராய்கின்ற வண்டுக்கூட்டங்களும், கிளிக்கூட்டங்களும், குயிற்கூட்டங்களும், தபோதநர்கள் தங்குகிற சாலைகளைச்சூழ்ந்து ஒலிக்கும் ஒலியானது, அழகுக்குப் பிறப்பிடமான மன்மதனுடைய கரும்பு வில்லுக்கு நாணாகியும், அவனுக்கு வாகநமாகியும், திருச்சின்னமாகியும் அலைந்த எங்கள் பாவத்தையொழித்து எங்களை ஆண்டருளவேண்டுமென்று தோத்திரம் பண்ணுவதை நிகர்த்திருக்கும். அவ்விடத்துள்ள தபோதநர்கள் தமக்கெதிரே வந்திருக்கிற பிரமதேவன் முதலான தேவர்களுக்கு, அவர்கள் முன்னோர்கள் பெருமையுடனே முற்காலத்தி லிருந்ததையும், அவர்கள் நடந்த நல்லநடையையும் சொல்லுவதைக்கேட்டு, அச்சொற்களைப் பாடம்செய்துகொண்டு. அவ்வாறாகவே பேசுகின்ற நாகணவாய்ப் புட்களும் இறந்தகாலத்தை அறிந் திருப்பது போன்றிருக்கும். நீட்சியையுடைய பாம்புகள் பகையில்லாமல் மயில்களோடு கூடி ஆடிக்கொண்டே, வேதசாஸ்திரங்களையறிந்த தபோதநர்களுடைய சாலைகளுக் கெதிரில்வருதல், அந்தத் தபோதநர் தாம்செய்யும் விரதரூபமாகிய தவத்தினால் ஐம்புலப்பகையை யொழித்துவிட்டார்கள் என்னும்பொருளை எதிரேநின்று காட்டுஞ் செய்கையை நிகர்த்திருக்கும். அந்த நைமிசாரணியத்தில் சஞ்சரிக்கிற கரிய எருமைக்கடாக்களின் கூட்டங்கள் நமக்கிது தகுந்த காரியமல்லவென்று நினைக்காமல் அங்குள்ள அருமையாகிய தபோதநர்மீது, அநேகந்தரம்

பண்டையெடுத்துவந்து அவர்களுக்குத் தோற்றோடின காலர்கள் விட்டுப்போன பலவாகனங்களை நிகர்த்திருக்கும். வண்டுகள் வேதவொலிபோலச் சூழ்ந்தொலிக்க, அவ்விடத்துள்ள முனிப் புதல்வர்கள், நெருப்புப்போலச் சிவந்து மொட்டு விரிந்து அழகாயிருக்கிற செங்காந்தட் பூங்கொத்தின்மேல், பலாச்சுளைத்தேனை நெய்யாகக்கொண்டு, நீண்ட மாவிலைச் சுருளினால் வார்த்து யாகஞ்செய்து விளையாடுகிற இடங்களை எங்கும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். ஐம்புலவாசியை வென்ற தபோதநர் வசிக்கிற பர்ணசாலைகளின்மேல் படர்ந்து அசையாநின்ற மெல்லியகொடிகள் அவர்கள் செய்கிற யாகாக்கினியின் சிகையினாலும், அவர்களுடைய கருணைநோக்கத்தாலும், பலமுறை வாடுவதும் தளிர்ப்பதுமாயிருக்கும்.

துதிக்கையினையுடைய யானையும், சிங்கமுமாகிய இவைகள், தபோதநர்வாழு மிடங்கள்தோறும், தமக்கு அநாதியாயுள்ள பகைநீங்கி ஒருதுறையில் நீர்பருகும். இதை நோக்குமிடத்தில், உபசாந்தியடைந்த மனத்தையுடைய மேலோர் கொண்ட கோட்பாட்டை மூன்றுலகத்தாரும் கொள்வார்கள் என்கிற அறிஞர்வார்த்தை விளங்காநிற்கும். அங்குள்ள முனிவர்கள் பலவகையாகிய பூஞ்செடிகளையும் கொடிகளையும் வளர்ப்பதனோடு முல்லைக்கொடிகளுக்கும் நீர்வார்த்து வளர்க்குஞ்செய்கையை நோக்குமிடத்து, பகைநட்புக்களைப் பாராட்டாத சமநிலையானது அவர்மனத்திற் பதிந்திருப்பதை வெளிப்படுத்துவதுபோ லிருக்கும். அந்தவனத்திலுள்ள பிரமசாரிகள் கூட்டமோ, இல்லறத்தார் கூட்டமோ, வானப்பிரஸ்தர்களுடைய கூட்டமோ, முற்றத்துறந்த சந்நியாசிகள் கூட்டமோ, யாதோ பெரிதென்று கண்டோர்சொல்லும்படி அந்த நைமிசவனம் சிறந்திருக்கும்.

அந்தவனத்தின் ஒருபக்கத்தில் யாகஞ்செய்கிற ஓமகுண்டங்களிருக்கும், மற்றொருபக்கம் யோகீசுவரர்கள் யோகஞ்செய்யுமிடமாயிருக்கும். மற்றொருபக்கம் ஆகமமீ முதலிய நூல்களை ஆராய்கிற இடமாயிருக்கும், மற்றொருபக்கம் யோக

நிஷ்டாபரர் திருவருளோடு இரண்டறக் கலக்கும்படியான இட மாயிருக்கும். அழகான தண்டகாரணியம், பதரிகாசிரமம் முதலான இடங்களிலிருந்து, தம்முடைய மனைவி மக்களோடு அரிய தபோதநராகிய உறவினர், கூட்டங் கூட்டமாய் விருந் தாகவந்து மீண்டுபோகின்றதனு லுண்டாகிற ஓசையே நாள் தோறும் அவ்வனத்தில் மிகுந்திருக்கும். அழகாகிய அந்த நைமிசவனத்தில் வாழ்கின்ற பெருந்தவத்தினையுடைய முனிவர் கள், ஆன்மாவில் மறைந்திருக்கும் ஆணவமலத்தைப்போல மண்ணில் மறைந்திருக்கிறதென்று கிடைத்தற்கரிய கிழங்கு களைத் தோண்டியெடுப்பதும், துன்பஞ்செய்யும் மனத்தைப் போலக் கிளைத்திருக்கிறதென்று செழுமையாகிய சமித்தை யொடிப்பதும், ஊழ்வினை முதிர்ந்து கனிந்தாற்போல முதிர் ந்து கனிந்திருக்கின்றனவென்று அருமையான கனிகளைப் பறிப்பதுமா யிருப்பார்கள். நன்மை தீமைகளையும், பகை உறவுகளையும், இன்பத்துன்பங்களையும் நாடாத முனிவர்கள், தேவர்களும் சென்று காண்பதற்கரிய சிவபிரானை, உயர்ந்த திருவருட் கதியானது உணர்த்த, தம்மனத்திற் பொருந்திய அன்போடு கண்டு, அத்திருவருளோடு இரண்டறக் கலந்து, விளங்காநின்ற சித்திரப்பாவைபோல எப்பொழுதும் அசை வற் றிருப்பார்களாகையால், நைமிசவனத்தில் முனிவர்கள் இல்லையோவென்று கண்டோர் எண்ணவும் சொல்லவும் தகுதியானதா யிருக்கும். மனமொழி மெய்கள் என்கிற யா வும் சிவபிரானுடைய உடைமையென்று அம் முனிவ ருணர்ந் திருந்தாலும், சாருவாகன் முதலானோ ருடைய மதங்களைச் சிலர் எடுத்துச்சொல்ல, வேறு சிலர்வந்து அந்த மதங்களை மறுக்கும் நூல்களை யெடுத்துச் சொல்ல, கண் டோர்களுக்கு இந்த நைமிசவனத்தில், வைதிகர்கள் சைவர் கள் என்பவர்களையன்றி, எல்லா மதத்தர்களும் தங்கியிருப் பார்களோ என்கிற சந்தேகம் உண்டாகும். பெருந் தவத் தோராகிய முனிவர் நீராடி அந்த நீர் புலரத் தடாகக்கரை களில் நிற்கையில், அவருடையசடைகளின் நுனியிலிருந்து

வடிந்து வீழ்கின்ற நீர்த்துளிகளை நோக்குமிடத்தில் யோகிகள் மூலாதாரத்தில் மூண்டெரிகின்ற மூலாக்கினியைத் தமது முயற்சியால் மேலெழுப்பி, இடை பிங்கலைகளை யடைத்து, சுழுமுனையைத்திறந்தபோது, சந்திரமண்டலத்தி லிருந்து அமுததாரைகள் சிந்துவதுபோலிருக்கும். முறுக்கவிழ்ந்து விரிந்த செந்தாமரை மலர்போலச் செந்நிறமா யெரிகின்ற யாகாக்கினிக்கெதிரில் நிலைபெற்றிருக்கிற மாதவர்களை நோக்குமிடத்தில், அந்தக்காட்சி செந்தாமரைமலர்மேல் வீற்றிருக்கின்ற எண்கண்ணராகிப் பல பிரமதேவர்களுடைய காட்சியை நிகர்த்திருக்கும். மிகவும் அருமையாகிய தவத்தை யல்லது வேறொன்றை விரும்பாத முனிவர்களும் விரும்பி வாழ்கின்ற அந்த நைமிசாரணியத்தின் பெருமையை யெடுத்துப்பேச வல்லவர் யாருளர், ஒருவருமில்லை. அப்படிப்பட்ட பெருமையுள்ள புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய அந்த நைமிசாரணியத்தில், ஸ்ரீவேதவியாசபகவானுடைய மாணாக்கராகிய சூதபுராணிகர், சௌனகாதிகளாகிய இருபத்தாறாயிர முனிவர்களுக்கு அநேகமான தலமான்மியம், மூர்த்திமான்மியம், தீர்த்தமான்மியம் முதலியவற்றை யெடுத்துச் சொல்வது வழக்கமாதலால் ஒருநாள் அந்தச் சௌனகாதிமுனிவர்கள் சூதபுராணிகரை வணங்கி, சுவாமி, தேவரீர் இதுவரையில் எங்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டுவந்த புண்ணியகதைகளுக்கு ஒரு எல்லையில்லை, அவற்றைக்கேட்டு மனங்களித்த எங்களுக்கு ஸ்ரீரகுநாதனால் கட்டப்பட்ட திருவணையாகிய சேதுவின் மகிமையையும், அங்குள்ள தீர்த்தங்களின் மகிமையையும், அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமநாதனாகிய மூர்த்தியின் மகிமையையும் கேட்டுக் களிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை மிகுந்திருப்பதனால் அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய சேதுவின் மான்மியத்தை அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சூதமுனிவர் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்களைநோக்கி, நான் இந்தக்கதையை இதற்கு முன்னே ஒருவருக்கும் சொல்லவில்லை, இப்பொழுது நீங்கள்

மிகவும் ஆசையோடு கேட்டுக்கொள்ளுவதனால் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், சாவதாநசித்தத்தை யுடையவர்களாய்க் கேளுங்கள் என்று சொல்லி, தமது ஆசிரியராகிய ஸ்ரீவேத வியாசபகவானுடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

தலைமைபெற்ற தமிழ்மொழிக்கெல்லை யிரண்டிலொன்று தன்னிடத்ததாக நிலைபெற்றுநின்ற வேங்கடமலைக்குத் தென்பாலில், உலகத்திற் கபாயநீக்க இறைவன் ஆணையால் வந்த அகத்தியர் வீற்றிருந்தருளிய பொதியமலையினின்றுந் தோன்றின பொருநையாறென்னுந் தாமிரபருணிநதியால் மிகு வளம்பெற்ற திருப்பாண்டிநாட்டிலே, திருவருள் மிகுதியால் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளிய நினைத்தற்கரிய பரம்பரனை, அங்கயற்கணம்மையொடு நெருங்கிச்சூழ்ந்து, மலரினையிட்டு வழிபட்டுத் தேவர்கள் இடம்பெறாது புறத்தேநிற்க, மாதர்கள் ஆடவருடன் தொழுத்தக்கதும், ஞானசொரூபியாகிய உமாதேவியை மூன்றுதனங்களையுடைய தடாதகைப்பிராட்டியாராகத் தந்து, அளவிடற்கரிய ஆனந்தவடிவாகிய சிவபிரான் பாண்டியனாகி முடிதரித்து அரசினை யாண்டுவரச்செய்து, சங்கப்புலவரெதிர்நின்று சந்தேகமொழிந்து நிற்கத்தந்ததும், என்னாலும் பிறராலும் அளவிடுதற்கரிய புகழினையுடையதுமாகிய மதுரையும்; அற்பமாகிய சமணசமயத்தவர் ஏவலால் பாண்டியர் பெருமானாகிய கூன்பாண்டியன்மீது படர்ந்த கொடியசுரப்பிணி தணியத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் எழுந்தருளிய திருமடம்விளங்குங் காட்சியையுடையதும், அலையாற் பொன்னைக்கொழித்து வரும் வைகையாற்றின் வடபாகத்துள்ளதுமாகிய திரு ஆப்பனூரும்; உமாதேவியின் திருமுலைப் பாலருந்தியவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார் பொய்யாகிய சமணமதத்தாரோடு வாது

குறித்தெழுதிவிட்ட திருப்பாசுரமெதிரேறி வரப்பெற்றதும், மாதர்கள் ஆடவருடன் நீர்மூழ்கி விளையாட் டயர்வதுமாகிய திருவேடகமும்; தாமரைத்தடாகத்தும், சோலையிடத்தும், பளிக்கறை நெருங்கிய இடங்களிலும், மாதரும் ஆடவரும் போல, மதவெள்ளம்பெருக இளம்பிடிகளும் களிறுகளும் விளையாடுகின்ற கொடுங்குன்றமும்; முத்தினைச் சொரியும் சங்குகள்தவழ்ந்து திரண்டுமாளிகை முற்றங்களின் எந்தப் பக்கத்தும் மாதர் அடிபெயர்த்துவைக்க இடமில்லாமல் மந்தரமலையாகிய மத்திட்டுக்கடைந்த பெரிய திருப்பாற்கடல் போலத் தாமரைத்தடாகங்கள்சூழ்ந்த புத்தூரும்; பிறப்பிறப்பில்லாதவனும், நினைப்புமறப்பில்லாதவனும், வேறொன்றோடும் கூடுதலுடன் பிரிதலற்றவனும், குணங்குறியற்றவனும், ஆறுமுகப்பிரானையும் ஆனைமுகப் பிரானையும் அளித்தருளினவனும் ஆகிய சிவபரஞ்சுடரைவழிபட்டுத் தேவர்கள் தங்கள்வறுமை நீங்கப்பெற்ற திருவாடானையும்; மனுநிகளுக் கெட்டாததாய் அகண்ட சுடர்ப்பிழம்பாய், பேரின்பமயமாய், யாவராலும் நினைக்க அரிதாகி, அவர் உள்ளம்புகும் லொன்றை திருத்தொண்டர் கூட்டமாகிய வாயிலாற் பெறுவோர் பெற வழங்கும் பெருந்தன்மையால், யாவரும்போற்றும் திருப்புனவாயிலும்; தேவர்கள் உயர்வாகிய மாளிகையாகிய சோபானங்களின் வழியேவந்து கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தைச் சேர்ந்து, தந்திமடுவிற்புகுந்து நீராடித் தலையால்வணங்கும் ஞானத்தையுடைய முனிவர் மனத்திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானது திருக்கானப்பேரும்; கோவணமுங் கீளும்பெற்றுத் திருவெண்ணீற்றினிடத் தன்புடையார் கூட்டங் கூட்டமாய், வசிக்கும் மடாலயங்கள் மிகநெருங்கி அளவில்லாத காட்சியைப்பெற்று, செந்தீயி னிறம்விளங்கிய சடைமுடியையுடையார் புகழ்கூறுமொலி தேவர்கள் காதிற்றூக்கப்படும் திருப்பூவணமும்; பருமையாகிய சுழியிலே மிதக்கும் யானையிலத்திற் செல்லப்பாய்ந்து படரும் ஆழமாகிய ஆற்றுச்சுழிவரிசைப் பட, வளையலணிந்த மாதருந்தியிடத்து ரோமவரிசையைக்

காட்டும் கங்கையாறுபுனைந்த சடைமுடியையுடைய இறைவன் வாழுந் திருச்சுழியலும்; தாரகனும் அவனுக்கு முன்னவனும் பெற்றவரங் கெட்டழிய வேலேவிய மயில்வாகனக் கடவுளாகிய இளையபிள்ளையார், வள்ளிநாயகியாரைத் திருமணஞ்செய்வதற்கு முன்பு தெய்வகுஞ்சரியைத் திருமணஞ் செய்துகொண்ட திருப்பரங்குன்றமும்; வானோர் கடல் கடைந்தபொழுது ஆலாலவிடந்தோன்ற வருந்துவதுகண்டு, அதனையுண்டு அவர்களைக் காத்தருளிய மூர்த்தியும், சனகாதி நால்வருக்கும் வேதாகமமுடிவாகிய தத்துவப்பொருளைக் கல்லாலினீழலிலெழுந்தருளி யிருந்து சொல்லாமற் சொன்னவனுமாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்குற்றாலமும் திருக்குறும்பலாவும்; செந்தீயினிறம் படைத்த தேமாங்கனியுடைந்த செந்தேன் மணக்கும் வாழைச்சோலையையுடைய பாண்டிநாட்டணியை விளக்குந் தன்மையதாகி, பிரமனாலும் அளவிடற்கரியதாய், வேயீன்ற முத்தம் ஒளிவிட்டெறிக்கும் திருநெல்வேலிப்பதியும் ஆகிய பதினான்கு திருப்பதிகளையும் தன்னிடத்திற்கொண்ட தமிழ்நாடு உலகிற் சிறந்திருக்கும்.

இந்நாட்டில், தமிழ்ச்சங்கமூன்று மிருந்தன, அன்றியும் எம்மிறைவனே பாண்டியனாய் மகுடஞ்சூட விரும்பினான், தென்றிசையிலுள்ளநாடு தென்னாடாயினும், அழகுடைய நாடென்றும் பொருள்படுதலால் இந்தத் தமிழ்நாட்டையுணர்த்துவதாகிய தென்னாடு என்னுஞ் சொல்லே இந்நாட்டின் வளத்தைத் தெரிவிக்கும். கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில், எம்மால் புகழப்பட்ட மதுரைமுதலாகிய திருப்பதிகளை யுடையதும், பொருநையாறு சூழ்ந்ததும் ஆகிய தமிழ்நாட்டின் சிறப்பைத் தொகுத்துச் சொல்லினோம், இனி வகுத்துச் சொல்வோம். அஃதெங்ஙனெனின்:—கொடைக்குணம் மீக்கொண்டு தம்மைவிடாதிருப்பதினாலே கைம்மாறெவ்வளவுமெதிர்நோக்காது வரையாது தளிக்கும் வள்ளலைப்போல வெண்மைநிறம் பொருந்திய மேகக்கூட்டங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து, கடலிற்படிந்து, அதிலுள்ள சலத்தையருந்தி, அக்

கடல் வண்ணமாகக்கறுத்து, மீண்டும் ஆகாயவீதியாகவந்து, பூமியிலுள்ள வுயிர்க்கூட்டங்கள் சோர்வடைந்திருப்பதைக் காண்பதுபோல, மின்னலாகிய விளக்கையேந்தி, கோடையரசனை யதட்டிச் சீறி வைவதுபோ லிடிமுழக்கஞ்செய்து, வானவில்லை வளைத்துப் பலவித ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்ததை யொப்பத் திசைகளெங்கும்பரவி, தவசிரேஷ்டரான அகத்தியமுனிவ ரிருக்கையெனப் பலராலுந் துதிக்கும் மகிமையினையுடைய பொதிகைமலையாகிய யானையைவளைந்து, போர்க்களத்தில் சுத்தவீரன் விடும் சரமாரியைப்போல நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்தன. அதனால் பெருகியவெள்ளம் அம்மலையிலுள்ள நவமணிகள் முதலிய சகலவிழுப்பொருள்களையும் வாரிக்கொண்டு, அதன்மேலிருக்கும் நெருங்கிய சந்தனச்சோலைகளின் வேர்களைக் கல்லிப்பொலிவுற்று, பொருநைநதியிற்சேர்ந்து, அதிலிடங்கொள்ளாமல் கரைபுரண்டு, பெரிய அணைகளையுமுடைத்து, சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லுகையில், வழியிலெதிர்ப்பட்ட மிருகங்களை யுருட்டிக்கொண்டும், செங்காந்தட்புட்பங்களை வேங்கைமரத்தின்மேல் சேர்த்தும், வேங்கைப்புட்பங்களை வெண்காந்தட்கொடிமேல் சேர்த்தும், கொடிச்செடிகளை மரங்களின்மேல் சேர்த்தும், இங்ஙனந் தாறுமாறுகச்செய்து, பெரிய விருட்சங்களை வேருடனே கல்லிச்சாயாமல் அடித்துக்கொண்டுபோவதினால் அவற்றிலுள்ள பறவைகள் ஓடிப்போகாமல் நித்தியப்படி யூடாடிக்கொண்டிருக்கவும், சந்தனமரங்கள் பொதிகைமலைப் பாறைகளில் உராய்ந்துதேய்ந்து வெள்ளத்துடன்கலந்து குழம்பாகிப்பாய அதில்தோயும் மனிதர்களுடைய தேகத்தில் படிந்த சந்தனச்சேறுபோகும்வண்ண மழுந்தத் தேய்த்துக் கழுவிலமே யென்று கரையேறுமல் மீளவும் குளிக்கவும், மலைபடுதிரவியங்களை வரிசைவரிசையாக மாலையைப்போல இருபக்கங்களிலும், ஒதுக்கியும், பலவாய்க்கால்வழியாகவும் பலதிக்கிலும் சென்று வயல்கள்முழுவதிலும் பரவி உழவர்களைப் பூரிக்கச் செய்யும்.

பொருநைநதி குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தலாகிய ஐந்திணைகளின் வழியாகச்சென்று, அவ்வவற்றுள்ள திரவியங்களைக் கிரகித்துச் சமுத்திரத்திற் கலப்பது, குறிஞ்சிநிலப்பெண் பொருநைநதியாகிய கன்னிகையை வருணனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுப்பதை யொத்திருக்கும்.

இவ்வாறாக வெள்ளம்பாயும் ஆரவாரமும், அதிலுற்பத்தியாகுஞ் சங்கின்கூட்டங்களினுடைய வோசையும், உழவர்கள் கொண்டாட்ட ஓசையும், உழுங் கால்நடைகளுடைய கோலாகலமும், பட்சிகளின் ஓசையும் வலிமைபொருந்திய கடலின் முழக்கத்தை யடக்கியவாம்.

மள்ளர்கள் எருமைக்கடாக்களின்மேல் அழகிய பெரிய நுகத்தடிகளைப்பூட்டி, வைரத்தினாற்செய்த கலப்பைகளைத் தாங்கிச்சென்று, பூமியைப்பிளக்கத் திருமாலெடுத்த வராகாவதாரமும் அதிசயப்படும்படியாக ஏருழும்போது பேர்க்கப்படும் செம்பொற்கட்டிகளையும் சாலின்வழியிற்கிடக்கும் சங்குகளையு மெடுத்தெறிந்து, இனிமையாகிய இராகத்துடன் தேவேந்திரனைப் புகழ்ந்துபாடி, சேறுபழமைப்பட, நாற்றங்காலில் செந்நெல்லைவிதைத்து, அதுமுளைகிளம்பும் பக்குவமறிந்து, தாய்மார் குழந்தைகளுக்குப் பால்வேண்டுங் காலமறிந்தூட்டுவதையும் வேண்டாக்காலந்தெரிந்து நிவர்த்திப்பதையும்போல, வேண்டுங்காலத்தில் நீர்பாய்ச்சியும் வேண்டாக்காலத்தில் நீரை வடித்தும்வர, அப்பயிர் நாளுக்குநாள் சகல மேம்பாடுமுள்ள செல்வக்குழந்தைகள்போல வளர்ந்து, முன்வெண்ணிறமாகிப் பின்பு பச்சென்று தளிர்த்து வருவதைநோக்கி, வாணிபர் முதலைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு இலாபம்கிடைக்கும் வழியைத் தேடிச்செல்வதுபோல வேறு கழனிகளில் இந்நாற்றை நட்டு இலாபமடையக்கருதி, நாற்றுகளைப்பறித்து, சத்துருக்களின் முடிகளைப் பாண்டியன் கொணர்ந்து குவிப்பதுபோல அந்நாற்றுமுடிகளை யிடமில்லாமலெங்கும் நிரப்பி, கழனிகளிற் சேடையுழுது, பரம்

படித்து, அண்டைகழித்து, பக்குவப்படுத்த, கடைசியர் பலபல களியாடல்களுடன் அந்நாற்றுகளைக் கழனிகடோறும் வரிசையினொழுங்குபெற நடவுசெய்து, துன்மார்க்கர் மானிடவுருவங்கொண்டு அதேயுருவம் பொருந்திய சன்மார்க்கருடன் கலந்திருந்து அவருக்குத் தீங்கிழைப்பதுபோல, தழைத்தோங்கிவரும் பயிர்களுக்கு விரோதமா யவற்றுடன்கூட அடர்ந்து வளர்ந்து அவற்றின் வளப்பத்தைக் கெடுக்கும் புல், கருநெய்தல், குவளை, தாமரை, அல்லிமுதலிய பல களைகளைத் தலைவரேவலா லுழத்தியர் வெகு கோலாகலத்துடன் களைந்தெறிந்து, பயிர்களைக் காக்கவேண்டிய முறைமைப்படி காத்துவர, அந்தப்பயிர்கள் தமக்குச் சத்துருவாயிருந்த களைகள் நீங்குதலும், ஒருவனைத்தொடர்ந்த பெரும்பாவம் தொலைந்தவுடனே அவன்செய்திருந்த நல்வினையானது அவனுக்குப் பயனைத்தருவதுபோல, பசுமையாகிய சுருள்விரித்து, தாம் கொண்டிருந்த கருவை வெளிப்படுத்தி, கதிர்த் தொகைகளையீன்று, நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து, சாக்கியர்போலத்தலைநிமிர்ந்து, ஆளுடையபிள்ளையாரோடு வாதுசெய்து தோல்வியடைந்தபிறகு, அவர்கள், பிள்ளையாரை வணங்கும்பொருட்டுத் தலைவளைத்தாற்போல, நெற்பொறையால் தலைசாய்ந்தன, அவை முதிர்ந்து தலைசாய்ந்த பக்குவமறிந்து, மள்ளர்கள் அரிவாள்கொண்டு செந்நெல்லை அரிந்து, அரிபரப்பி, சிவபெருமான் வளைக்காத பல மேருமலைகள்போலப் பலபோர்கள் செய்து, அவைகளை, இந்திரன் மலைகளைச்சிறகரிந்து வீழ்த்தினாற்போல இரண்டுபக்கங்களிலுஞ் சரித்துவீழ்த்தி, கொற்கைவேந்தன் மேகங்களை விலங்கிட்டதுபோலக் கரிய எருமைக்கடாக்களைப் பிணித்து, வளைவித்துத் துவைப்பித்து, வைக்கோலை உதறியெறிந்து, குற்றத்தையும் குணத்தையும் வேறுபிரித்தறியும் விவேகிகள்போலக் காற்றுவரும்போது அவற்றைத் தூற்றி, ஆகாயத்தை அளாவும்படி உயரப்போட்ட நெற்றிரளின் பொலிக்கூட்டங்கள் எவ்விடத்திலும் நெருங்கிநிறைந்தன. பிறகு அவற்றைக் கலைத்தெடுத்து, ஆறிலொரு

பங்கு அரசனுக்குக்கொடுத்து, மற்ற ஐந்துபங்குகளை, தெய்வத்துக்கொரு பங்கும், தென்புலத்தார்க் கொருபங்கும், விருந்தினருக் கொருபங்கும், உறவினருக் கொருபங்கும், தனக்கொரு பங்குமாக உபயோகித்துப் பெருங்குடிகளாய் வாழ்வோருக்கு உறைவிடமாயுள்ள பலவூர்கள் அந்தப் பாண்டி நாட்டிலுண்டு. இப்படிப்பட்ட பாண்டிநாட்டின் பெருஞ்சிறப்பானது ஆயிரநாக்களுள்ள ஆதிசேடன்சொல்ல, ஆயிரங் கைகளுள்ள வாணன் எழுதினாலும், அவர்களுடைய சொல்லுக்கும் எழுத்துக்கும் அடங்காது. ஆதலால் அதை எமது அறிவிற்குப் புலப்பட்டவரைக்கும் ஒருவாறு சுருக்கிச்சொன்னோம். இனி இந்நாட்டில், தேவர்கள் அமுதவுண்டியில்லாமல் பசித்துவந் தடைந்தாலும் அவர்களைத்தாங்கும்படியான செல்வப்பெருக்கினால் உயர்ந்துள்ள சேதுவில், அலைகளையுடைய சமுத்திரநீரால் சூழப்பட்ட கந்தமாதநமலையின் சிறப்பை, சிவபெருமானது திருவருளால் ஒருவாறு சுருக்கிச சொல்லுவோம், கேளுங்கள் சௌநகாதி முனிவர்களேயென்று சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கந்தமாதநச்சிறப்பு.

அந்தப் பாண்டிநாட்டில், கந்தமாதநம் என்னும் ஒரு மலையுண்டு, அது, அழகிற்சிறந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர், முற்காலத்தில், இராமநாதன் என்னும் பெயருள்ள சிவபெருமானைப் பிரதிஷ்டைசெய்து அருச்சித்து வணங்கின எல்லையாகும். இந்த மலையின்மேல் மழைபொழியவரும் மேகக்கூட்டங்களைக் கலைக்கவரும் வாடைக்காற்றினால் அந்த மேகக்கூட்டங்கள் இந்த மலையைநீங்கிக் குமுறிக்கொண்டு நெடுந்தூரம் போவதை நோக்குமிடத்தில், ஆலகாலவிஷத்தை யுண்டருளின சிவபெருமானது திருவருளால், ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு இராவணசங்காரத்தால் நேரிட்டபாதகம் தொலைந்தோடுவதை நிகர்த்திருக்கும். மேகக்கூட்டங்கள் ஆகாயத்திலெழும்பி, மின்

1901 கந்தமாதனகிரி.

னலைவிரித்து, இந்தமலையைமூடி இதில் ஓடுங்குவதை நோக்கு மிடத்தில், நடுராத்திரியிற் சஞ்சரிக்கிற யோகினிதேவியின் பரி சாரகர்களாகிய கொள்ளிவாய்ப் பசாசங்களின் கூட்டங்கள் நன்மையைக்கொண்ட வீடுகளின் முற்றங்களில் உலாவுதலை நிகர்த்திருக்கும். இந்த மலையின்மேல் நெருங்கி வளர்ந்திருக்கிற மூங்கில்கள் தூண்களாக, அவற்றின்மேல் கரியமேகங்கள் கவிந் திருக்கிறதை நோக்குமிடத்தில், ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் முற் காலத்தில், சிவபெருமான் திருமேனியின்மீது வெயில் படா திருக்கும்படி கரிய துகிலினாற்செய்யப்பட்ட கூடாரங்கள் அமைத்திருப்பதை நிகர்த்திருக்கும். ஒளிபொருந்திய மின் னல்களோடுகூடி வெவ்வேறாகப் பற்பல மேகங்கள் பரவித் தோன்றுதலை நோக்குமிடத்தில், பிறவிகள்தோறும் சிவபெரு மானது திருவுருவத்தை வணங்கி வழிபட்ட பல ஸ்ரீராமமூர் த்திகளின் கூட்டத்தை நிகர்த்திருக்கும். இந்த மலையின்மீ துள்ள யானைகளை நோக்கினால், இடித்தல், நீர்த்துளிகளை எவ் விடத்திலும் இறைத்தல், பொடித்தலையுடைய துளிமழை யைச் சொரிந்துலாவுதல், இவையாவுமிருந்தாலும், இதனிடத் தில் மின்னலொன் றில்லாமையால் இது மேகத்தின் சாதி பேதமா யிருக்கலாமென்று அம்மலையடிவாரத்தி லிருப்பவர் பேசிக்கொள்வதற்குப்பொருத்தமாயிருக்கும். பலவகையாய்ப் பெருகிவருகிற நீரில் வெண்பாம்புகள் அகப்பட்டு இந்தமலை யின் கல்முதலியவைகளைப் பற்றிக்கொண்டு தொங்குவதை நோக்கினவர், ஒலிக்கின்ற அருவியாறுகளிற்சில, ஆகாயத்தி லிருந்து கீழேயிறங்காமலிருந்ததற்குக் காரணம் யாதென்று பேசிக்கொள்வார்கள். பலபாம்புகள் அம்மலையின்மேலிருந்து கீழேவிழாமல் கல்முதலியவற்றைப் பற்றிக்கொண்டு தொங்கு வதை நோக்கினால், இந்தமலையின்மேலுள்ள மாதவர்கள் விரித் துலர்த்தின சடைத்திரள்களை நிகர்த்திருக்கும். கடலின்நீரை மொண்டுகொண்டு மேலேறின கரியமேகங்களும், அவற்றோடு கூடவே யேறின யானைகளும் உருண்டுவிழுவதை நோக்கு மிடத்தில், மிகுந்த ஒலியையுடைய அருவியாறுகளில் மூழ்கு

கின்ற மக்களுடைய பாவத்துண்டங்கள் அவர்களைவிட்டுத் தொலைந்து உருண்டுவிழுவதை நிகர்த்திருக்கும். வெள்ளைவஸ்திரத்தை விரித்தாற்போலவும், இந்தமலையானதுபட்டு உரிஞ்சுதலால் ஆகாயத்திலுள்ள பூர்ணசந்திரனது அமிர்ததாரைகள்போலவும், தொண்டர்களுடைய மெய்ஞ்ஞானச் சுடர்த்திரள்போலவும், இந்தமலையின் எல்லாவிடங்களிலும் வற்றாத அருவியாறுகள் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இந்த மலைக்கு நேராகப் பிரகாசிக்கிற பூர்ணசந்திரனைக் கண்டோர், உண்மையாக இதிலுள்ள நீலநிறக்களங்கமானது இயற்கையன்று, நிறைமதிக்குக் களங்கமுண்டோ, இம்மலையின்மீதுள்ள உயர்ந்தசோலைகளின் பச்சிலைகள் படுதலாலுண்டான பசுமையேயாகுமென்பார்கள். இந்த மலையின்மீதுள்ள மரக்கூட்டங்கள், தம்மீது வாழ்கின்ற மேகங்களை கூந்தலாகவும், வெண்மையாகிய நக்ஷத்திரங்களை அந்தக் கூந்தலிலணிந்த மல்லிகைப் பூங்கொத்துக்களாகவும், அசையாநின்ற கொடிகளை இடையாகவும்கொண்டு, வில்லைநிகர்த்த நெற்றியையுடைய மாதரைப்போலத் தூரப்பார்வைக்குக் காணப்படும். யாசர்கள், இந்தக் கந்தமாதநத்திலுள்ள தேவதாரமரங்களைக் கற்பகமரங்களென்று நினைத்துத் தாம்வேண்டியவற்றை யிரந்து அவை கொடாமையால், இவை நாம்விரும்பினவற்றைக் கொடுத்தில ஆதலால், இவைகளும் நம்மைப்போலவே வறுமையடைந்தனவோ என்பார்கள். இருபுறத்திலுமுள்ள மரங்களின்நீண்ட கிளைகள்மேல்படர்ந்து பின்னிக்கொண்டிருக்கிற கொடிகளின் மீது மயிற்கூட்டங்கள்நின்று தட்தோகையைவிரித்து ஆடுவதை நோக்குமிடத்தில், அழகாகிய கயிற்றின்மீதேறி யாடுகின்ற கழைக்கூத்துப்பெண்களை நிகர்த்திருக்கும். தம்மீது ஏறிநிற்கும் வானரங்கள் கூத்தாடும்படி, நடுவே அலங்கரிக்கப்பட்ட படர்கொடிகளின் அயலில் கொம்புகளில்லாத மரங்கள் காணப்படுவது, கழைக்கூத்தாடிகள் நட்டகம்பங்களை நிகர்த்திருக்கும். சூரியன் நாள்தோறும் இந்தமலையின்மீதுள்ள குளிர்ந்த சுனைநீரில் மூழ்கியும் செவந்த வெங்கதிரென்று சொல்லும்

படியாகவே திரிவான், அதுநோக்குமிடத்தில், துஷ்டர்கள் நல்லோர்களுடனே சிநேகித்தாலும் தமக்கு மிகுதியாயிருக்கிற துற்குணத்தை விடார்கள் என்பதை விளக்குகின்றது.

குயில்களும், வண்டுகளும், கிளிகளும், மயில்களும் நெருங்கி யிருத்தலால் இம்மலையிலுள்ள பரிமளப்பூஞ்சோலைகள், மன்மதனனவன் அங்குள்ள முனிவர்மேல் படையெடுத்து வந்திறங்கின மதில்சூழ்ந்த படைவீட்டின் அழகைக்கொண்டிருக்கும். இந்த மலைச்சுனைகளில் சேல்முதலிய மீன்கூட்டங்கள் உலாவித்திரிவதை நோக்குமிடத்தில், இச்சுனைகளைக் கண்டு களிக்கின்ற தெய்வப்பெண்களின் கண்ணிமலை நிகர்த்திருக்கும். சுனைகளில் நீரை முற்றும் மறைத்திருக்கிற பசிய தாமரையிலைகளை நோக்குமிடத்தில், இம்மலையானது, தாமரை மலராகிய தன்பெண்ணுக்குச் சூரியன் கணவனும், தனக்கு மருமகனும் ஆதலால், நாணத்தால்; அவனுக்கு எதிரில் நிற்க மாட்டாமல், பச்சைவஸ்திரத்தால் தன்னைமறைத்துக் கொண்டதை நிகர்த்திருக்கும். வாசனையுள்ள நீரோடைகளில் இந்திரன் வசிக்கிற தேவலோகமுழுதும் பிரதிபிம்பித்தலை நோக்குமிடத்தில், முற்காலத்தில் அரியதவத்தையுடைய துருவாச முனிவர் சாபத்தால் அந்தத் தேவலோகமுழுதும் கடலில் விழுந்த செய்கையை நிகர்த்திருக்கும். இதிற் பிரவேசித்தவர்கள் பேரின்பமடைந் திவ்விடத்திற்றானே நிலைபெறுதலன்றி மீளுதலில்லாமையால் இம்மலையானது பரமசிவனுடைய திருவடியை நிகர்க்கும், ஆனால் இதையறிந்தால் எல்லாரும்வந்து பிரவேசிப்பார்களென்றெண்ணி, வித்வான்கள் இதை மலையென்று மறைத்துச்சொன்னார்கள். வாழை, மா, பலா என்னு முக்கனிகளின் தேனும் ஒன்றாய்க்கூடிப் பெரிய நதிகளாயோடும். முற்காலத்தில் நாங்கள்செய்த தீமைக்காக தேவரீர் எங்கள் தோலையுரித்துப் போர்த்துக்கொண்டீர், இனியாகிலும் எங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று சொல்லுவனபோல, மான், யானை, புலி, சிங்கம் என்பவை இம்மலையையடைந்து சூழ்ந்திருக்கும். அருவியாறுகள் கொழிக்கின்ற

பொற்குவியல்கள் அழகாகப் பக்கங்களில் விளங்குவதை நோக்கினால் பொன்னாலாகிய மேருமுதலாகிய மலைகள் இந்த மலையோடு நீங்காத நட்புக்கொண்டிருப்பதை நிகர்த்திருக்கும். மான் கன்றுகள் புலி முலைப்பாலுண்ணும், யானைக்கன்றுகள் சிங்கங்களோடுகூடி நித்திரைசெய்யும். வெயிலைப் பொறுக்க மாட்டாத பாம்பின் குஞ்சுகள் கருடன்சிறைநிழலில் ஒதுங்கி நிற்கும். குளிர்ந்தபளிக்கறைபோலக் காணப்பட்டுத் தம்மிடத்து வந்தவர்களை அமிழ்த்திவிடுகிற பூஞ்சுனைகள், முனிவர் வேடம்பூண்டிருந்து, தன்னிடத்துவரும் பெருந்தவத்தினருடைய உருவுயிர்களைக் கவர்கின்ற வில்வலனை நிகர்த்திருக்கும். மிகவும் பகைகொண்டு வாலைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற பச்சோந்திக்கெதிரில் மயில்கள் நடித்துக்கொண்டிருக்கும். தம்முடலில் தினவுநீங்க விரும்புகிற சிங்கங்கள், எட்டுக்காலுள்ள சரபப் பக்ஷியின்மூக்கில் உராய்ந்துகொள்ளும். வளைந்த கொடியவில்லையுடைய குறவர்கள் மான்களோடு புலிகளும் அகப்படும்படி வளைத்துக் கட்டினவலைகள், நல்லோர் தீயோர் என்னும் இருதிறத்தாருக்கும் ஒரேதன்மையாய் முடிவையுண்டாக்குகிற யமனுடைய கொடுங்கோலை நிகர்த்திருக்கும். அருளையுடைய முனிவர்போல அவர்களுடைய புதல்வரும் யாகங்களைச் செய்து விளையாடுவார்கள், அப்படி அவர்கள் செய்வது பூர்ணசந்திரன்போலவே இளம்பிறையும் அமுதகிரணத்தையே வீசுவதுபோன்றிருக்கும். இந்தக் கந்தமாதநத்திலுள்ளவர்களுடைய உயிரைக்கவர்ந்து சுவைத்தயமனுமில்லை, இங்குள்ள முனிவர்மீது புஷ்பபாணங்களையேவி அவமானமடையாத மன்மதனுமில்லை, பெரியோர்வசிக்கிற இம்மலையின்மீது அருவியாறுகள் குதித்துப்பாயும் ஓசையும், யானைகளின் முழக்கமும், யாகாக்கினிகள் சுவாலித்துக் கிளைவிட்டெரியு மோசையும் ஒன்றோடொன்று கலந்தொலிக்கும். இலைகள்நெருங்கின மரங்கள் அடர்ந்து வெயில்புகுதற் கிடமாயிருத்தலால் ஒருபக்கத்தில் என்றும் இராக்காலமாகவேயிருக்கும், மாணிக்கங்கள் விளங்கிக்கொண்டிருத்தலால் ஒரு

பக்கத்தில் என்றும் பகற்காலமாகவே யிருக்கும். திரிமூர்த்தி களும் தேடிக்காணாத பொருள்கள்யாவும் இந்தக் கந்தமாத நத்திலுண்டு, இதில் இல்லாதபொருள் எவ்வுலகத்திலுமில்லை. பவளக் கொடிகளின்மேல் நெருங்கியிருக்கிற முத்துகள், தநுக் கோடியில் குளித்தோர்களுடைய பாவம் தெறித்தோடுவது கண்டு கடலாகியபெண் புன்னகைசெய்வதுபோன் றிருக்கும். பனைமரங்கள் தலைவிரித்தெழுந்து, விளங்கும். உருவமொன் றாகி, நீண்டு, தம்மீதுள்ள அண்டங்களையும் அவற்றிலுள்ள சீவராசிகளையும் தாங்குதலால், அவை இந்தப்பூமியைத் தாங்குகின்ற ஆதிசேடனை நிகர்த்திருக்கும். புன்னைமரங் களின்மேலுள்ள அரும்புகளின் காட்சியானது, மரகதமணி அழகும் பசுமையுமுள்ள பச்சிலைவடிவமா யமைந்திருக்கின்ற தென்று, முத்துக்கள் தாமும் வெண்மையாகிய அரும்புருவங் கொண்டு நெருங்கியிருப்பதை நிகர்த்திருக்கும். வாசனையுள்ள குங்குமமரங்களினின்றும் விழுந்த மகரந்தப் பொடியின்மேல் புரண்ட சங்குக்கூட்டங்கள், இங்குள்ள சங்கினங்கள் செந்நிற முள்ளனவென்று கண்டோர் சொல்லும்படி காணப்பட்டுப் பெரியோர்களையும் அறிவிலிகளாக்கும். நுளைச்சியர், நீர்க் குடத்தில் உள்ள இரண்டு சேல்மீன்களோடு தமது கண்ணிழு விரண்டையும் சேர்த்து நான்கு மீனென்றுவிற்க, விலைகொ டுத்து வாங்கினவர்கள் நீரையூற்றிப்பார்த்து இரண்டே யுள்ளன, மற்றிரண்டுமீன்களைக் கண்டிலேம், இது என்ன அதிசயமென் றெண்ணுவார்கள். நுளையர் தாழைச்செடி களின்மேல் வலையை விரித்துலர்த்தும்போது, அந்த வலைக் குள்ளே அடங்கித்தோன்றுகின்ற தாழைப்பூவின் அரும்புகள், அந்த வலையிலகப்பட்ட கொக்குகளை நிகர்த்திருக்கும். ஸ்ரீ கோதண்டதீக்ஷாகுருவாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக் கப்பட்ட சேதுவாகிய கந்தமாதநமலையின்வளமும், அதைச் சூழ்ந்த கடலின்வளமும் அளவைகளைக்கொண்டு அளக்கப்படு மோ, அளக்கப்படா, சிவபெருமான் தானே வேதமுதலாகிய நூல்களைக்கொண்டு தன்பெருமையைச் சொன்னாற்போல,

இந்தக்கந்தமாதநமும் தன்பெருமையைத்தானே வாய்திறந்து சொன்னால் எல்லாரும் அறியலாகும் என்றுசொல்லிமுடித்து, மேலே சேதுவின்சிறப்பைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சேதுசருக்கம்.

கேளுங்கள், சௌநகாதிமுனிவர்களே, இந்தக் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் ரகு என்னும் அரசன்மரபில் அவதரித்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் வாநராதிபர்களைக்கொண்டு உண்டாக்கப் பட்டதும், கடல்நீர் மோதப்பெற்றதும் ஆகிய சேது விராமேச்சுரம் என்றொரு திவ்யக்ஷேத்திரமுண்டு, அதில், மேன்மையாகிய பலதீர்த்தங்கள் உண்டு, அந்தக்ஷேத்ரமும் தீர்த்தங்களும் பிறவூர்களிலுள்ள க்ஷேத்ர தீர்த்தங்களினும் மிகவுஞ் சிறந்தன. அந்தச் சேது விராமேச்சுரதீர்த்தம் தன்னைத் தரிசித்தவர்களுக்கு உடனே மோனானந்த முத்தியைக்கொடுக்கும். அன்றியும் சங்கரன் திருமால் என்பவர்களிடத்தில் அன்பு முண்டாகும். முத்தொழிலை நடத்தும் வல்லமையும் உண் டாகும், இதில் ஒருசந்தேகமில்லை. இந்தப்பிறப்பில் எவன் இந்தச்சேதுவைவந்து கண்டாலும், அவன் சிவபெருமான் சந்நிதியில், தந்தைதாய்வமிசத்தோராகிய கோடி உறவின ரோடு முன்னே இன்புற்றிருந்து, பின்னே மோக்ஷத்தையும் அடைவான். பூமியிலுள்ள நுண்ணிய துகள்களும் ஆகாயத்தி லுள்ள நக்ஷத்திரங்களும் ஆகிய இவற்றின் தொகையினும் மிக்கு விளங்குகிற தேவர்களுடைய தொகையும்போல, இந்தச் சேதுவைத் தரிசித்தவர்களுக்கு உண்டாகும் அநேக பலன் களையெண்ணிச் சொல்லவல்லவன் யாவன், ஆயிரநாவுள்ள ஆதிசேடனும் சொல்லவல்லவனல்லன். பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆழ்ந்த நீரையுடைய இந்தச் சேதுவை ஒருதரம் கண்ணினாற்கண்ட மனிதன், அளவில்லாத யாகங்கள், தவங்கள், தீர்த்தயாத்திரைகள் என்ப வற்றைச்செய்துமுடித்தபயனை யுடையவனாவான். உலகத்தில்

ஒருவனைநோக்கி, நீ சேதுயாத்திரைபோவென்று சொன்னவன் இந்தப்பலன்களை யெல்லாம் அடைவானானால், வேறு பற்பலவகையாக நாம் எடுத்துச்சொல்வதில் என்னபிரயோஜநம். இந்தச் சேதுவில் ஸ்நானமாநுடன், தன் ஏழுகோடி வமிசத்தாரோடும் புனிதனாகி, மாயாரூபமான பிரபஞ்சத் தொடர்பை நீக்கி மேலான முத்திப்பயனை யடைவான். இந்தக் கந்தமாதநமலையையும், அதிலுள்ள சிவபிரானையும், சேதுவையும், நினைத்தவனுடைய தீவினைப்பகுதிகள் யாவும் முடிந்து அவனும் உயர்ந்த பதவியையடைவது உண்மையேயாகும். அதுவுமல்லாமல், அவன் தன்னைப்பெற்ற தாய்தந்தையென்னும் இரண்டுபேருடைய வமிசத்திற்றோன்றின கோடிலக்ஷம் தொகையாகிய உறவினரோடு, மூன்று கற்பகாலம் வரைக்கும் சிவபதமடைந்திருந்து, அதற்குமேலே அவ்விடத்திலிருந்து, உயர்ந்த முத்திப்பேற்றையும் அடைவான். சேதுவில்ஸ்நானஞ்செய்தவன் பஞ்சமஹாபாதகங்களைச்செய்தாலும், பிரமதேவன்வாழ்கின்ற மூன்றுதினங்களாகிய ஆறாயிரம் சதுர்யுகங்கள்வரைக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், தன்தந்தைதாய் உறவினர் நூறுகோடிபேர் என்பவர்கள் விரும்பும்படியிருந்து, பந்தவிமோசநமடைவான். சேதுவைத்தொழுது அதில் ஸ்நானஞ்செய்தவன், துன்பத்தைத் தருவதான உலைக்களத்தின்மேலிருந்து உருகமாட்டான், வழுவழுப்பாகிய நிணக்கிணற்றில் மூழ்கி யழுந்தமாட்டான். இழுமென்னும் ஓசையுடனோடுகின்ற வைதரணிநதியில் இறங்கமாட்டான். ஆசையோடு இந்தச் சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்தவன் வளைந்த வாலையுடைய நாய்த்தசையை உண்ணமாட்டான், தானும் அந்தநாய்க்கு இரையாகமாட்டான். மூத்திரபாநத்தையும் நினைக்கமாட்டான், முன்னே சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்தவன், உலைக்களத்திற்காய்ந்த சூலத்தினால் கருங்கல்போலக் கரிந்துபோகமாட்டான், உதிரத்தோடும் புழுக்களை யுண்ணமாட்டான், முள்ளிலவமரத்திலேறமாட்டான், மலமடுவில் மூழ்கமாட்டான். சேதுவில் வந்து தங்கினவன், கல்மழை, நெருப்புமழை, வெந்நீர், கடுங்

காரநீர், உதிரநீர், என்பவை நிறைந்திருக்கிற கிணற்றில் குளிக்கமாட்டான், நீப்பாயமாட்டான். சேதுவுக்குப் போனவன், தலைகீழாகத் தொங்கமாட்டான், செக்கிலிட்டரைப்புண்ணமாட்டான், நெருப்பின்மீது புரளமாட்டான், வாயுவினால் அலைப்புண்ணமாட்டான். சேதுவுக்குப்போனவன், விந்துநீரைக் குடிக்கமாட்டான், மலத்திரளை புண்ணமாட்டான், உடல்மீதும் பூசிக்கொள்ளமாட்டான், தடியாலடிக்கப் பெருந்துயரடைந்து வருந்தமாட்டான். சேதுவில் மூழ்கினவன், கூர்மையாகிய அரிவாளினால் அரியப்பட மாட்டான், பித்தம் கோழைகள் பெருகாநின்ற கைப்பான உணவுகளையுண்ணமாட்டான், எலும்போடுகூடிய தசையை விரும்பமாட்டான். அறுப்புண்ணமாட்டான் பாசவிமுக்தனாவான். போய்ச் சேதுவில் மூழ்கினவன், பாம்புகளின் நெருங்கின தொளைகளோடு கூடின பற்களால் கடிக்கப்படமாட்டான், மலையைநிகர்த்த யானைக்கொம்பினால் குத்தப்படமாட்டான், காய்ந்தபாஷாணத்தெண்ணெயைக் குடிக்கமாட்டான், அதில் விழுந்தெழுந்திருக்கமாட்டான், முனையில் நெருப்பையுடைய ஊசியின்மேல் இருக்கமாட்டான், முகத்திலும் மூக்கிலும் மிருந்தகாரம் சிந்தமயங்கமாட்டான். ஒப்பில்லாத சேதுவில் மூழ்கினவன், தன்சரீரத்தினின்றும் எலும்பைப்பிடுங்க ஒடுங்கமாட்டான், மரத்தின்மேலிருந்து மலப்பள்ளத்திற் குதித்தழுந்தமாட்டான், அச்சத்தைச்செய்கிற முத்தலைச் சூலத்தால் இறக்கமாட்டான், பரிசுத்தமாகிய சேதுவில் மூழ்கியெழுந்த பரிசுத்தன், கொடிய யமபாசத்தினால் சரீரம் கட்டுண்ணமாட்டான், வெப்பமாகிய புகையினால் மூடப்படமாட்டான், காய்ந்த இருப்புப்பலகையின்மேல்நட்ட ஆயுதங்களின்மேல் படுத்துறங்கமாட்டான். நெடிய நீரால்நிறைந்த சேதுவில் சேர்ந்தவன், ஆண்குறியில் இருப்புண்டைகளைக் கட்டித்தொங்கவிடமாட்டான், முகத்திலும், கண்களிலும், சந்துகளிலும், ஊசியைச் செருகவருந்தமாட்டான். இப்படிப்பட்ட கொடிய நரகங்கள் அளவற்றனவாயினும், நீண்ட கடலாற்சூழப்பட்ட

சேதுவில் நனைந்த சரீரத்தையுடைய மாநுடன், இந்த நரகவேதனைகளை மனத்தால் நினைக்கவுமாட்டான். சேதுவின் அலைகளோடுகூடிய நீரில் மூழ்கப் போவேனென்று நூறடிபெயர்த்து வைத்தாலும், அப்படிவைத்தவன் மஹாபாதகங்களைச் செய்தாலும், அந்தப்பாதகங்களினின்றும் நீங்குவான், நரகத்தை யடையமாட்டான். அழகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட சேதுவின்மேல் கண்ணுறங்குவோர் தம்சரீரத்தில் ஒட்டிக்கொள்ளுகிற மணலின்தொகையாகிய அந்தணரைக் கொன்றபாவமுழுதும் அற்றுப்போகும், இதற்குச் சந்தேகமில்லை. கோசலநாடனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட சேதுவில் வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்றானது மேலே பட்டால், கள்ளுண்டலால் உண்டாகிற பதினாயிரம்பாவங்கள் அந்தக்ஷணிகத்திலேயே தொலைந்துபோகும். முத்துக்களைக் கொழிக்கிற குளிர்ந்தநீரையுடைய சேதுவில் சிரமுண்டனம் செய்துகொண்டால், பதினாயிரம் குருபத்நீ கமநஞ்செய்த பாவம் நீங்கிவிடும். பசும்பொன்னைக்கொண்டுவந்து கொழிக்கின்ற அலைகளையுடைய சேதுவில், தம்முடைய புத்திர பௌத்திரர்களால் தம்முடைய மரணத்திற்குப் பிறகு தமது சரீரத்தின் எலும்புகள் நனைக்கப்பட்டால் அந்தக்ஷணமே ஸ்வர்ணஸ்தேயம்செய்த பதினாயிரம் பாவங்களும் நீங்கிவிடும். வளைந்த வில்லையுடைய ஸ்ரீராகவனால் உண்டாக்கப்பட்ட திருவணையாகிய சேதுவில் சிரத்தையுள்ள மனத்தோடு சென்று மூழ்கினால் பெருமபாதகர்களோடு புணர்ந்தபாவமும் விரைவிலே ஒழிந்துவிடும். நல்வழியை மாறுபடுத்துகிறவனும் மாதவர் வேதியர் என்பவர்களைப் பழுதுசொன்னவன், உடன் பிறந்தார் முதலியோருடைய பாகத்தைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகிறவன், பெருண்டியுண்பவன், வேதசாஸ்திரங்களை விற்கிறவன், அந்தணரைக் கொலைசெய்தவன் என்கிற ஐவரும், பிராமணருக்குப் பொருள்கொடுப்பேனென்று சொல்லிப் பிறகு இல்லையென்றுசொல்லுகிற அறிவிலி, தன் ஆசிரியரை வணங்காதவன், மிக்க கோபமுள்ளவன், பிரமகத்திசெய்

தவன், தாகத்தோடு நீருண்ணச்செல்லும் பசுக்களை வெருட்டி யோட்டுகிறவன் என்கிற இந்தப் பாவிகளும் இவர்போல்பவரும் சேதுஸ்நாநத்தினால் ஒப்பற்ற பாவத்தொகுதியினின்றும் நீங்குவது நிச்சயம். நாள்தோறும் வேதியர்கூட்டம் செய்கின்ற அக்கிநிகாரியங்களுக்கு விரோதம்செய்தவன், பதிதனும், தாசியும் ஆகிய இவருடைய உணவையும், தேவருணவையும் உண்பவன், கள்ளுண்ணும் மாதுக்குக் கணவனாயிருப்பவன் என்று சொல்லப்பட்டவரும, கள்ளுண்டவரும், சிவபெருமான்முதலியதேவர்களுக்கென்று அமைத்துவைத்த கந்தமூல பதார்த்தங்களையும் கனிகளையும் தாம்பூலத்தையும், பட்டாடையையும், சந்தநம் கஸ்தூரிமுதலிய சுகந்தவர்க்கங்களையும், தாமிரம் வெள்ளி பொன் முதலியவற்றாற் செய்த பூஜாபாத்திரங்களையும், தேன் நெய் பால் முதலிய திரவியங்களையும், கண்டிகைமுதலிய பூஷணங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டவன், சிற்றன்னை, சிநேகன்மனைவி, மகன்மனைவி, நாற்றவாயினளாகிய தாரஸ்த்ரீ, நம்பினவள், இழிந்தசாதிப் பெண், பிறன்மனைவி என்று சொல்லப்பட்டவருடைய சுகத்தைவிரும்பி அவர்களைத் தழுவினவன், குருமனைவியை யிச்சித்துப் புணர்ந்தவன் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களுடைய பாவங்களெல்லாம் சேதுவில் மூழ்கினமாத்திரத்தில் பற்றறவொழிந்துபோகும். தேவதைகளையும், அக்கிநியையும், பூமியையும் பூசித்தலும், யாகங்களைச்செய்தலும் ஆகிய இவைகளில்லாமலே [illegible] தர்களுடைய போகத்தை விரும்பினவர் யாவரும் சேதுயாத்திரை செய்யுங்கள். பூமி பொன் தானியம் அரிசி என்பவற்றைத் தானஞ்செய்தலும், விரதமுதலியவற்றால் உடம்புவாடுதலும் ஆகிய இவைகள் வேண்டியதில்லை, சேதுவைத் தரிசித்து அதில் மூழ்கினால் தேவர்களாகலாம். சேதுஸ்நாநபலமானது ஓமம் யாகம் ஜபம் தபம் என்னும் இவற்றின் பலனைப்பார்க்கிலும் அதிகமென்று புராணங்கள் சொல்லுகின்றன. மனத்தில் வேறு எண்ணங்களில்லாமல் இந்தச் சேதுவில் மூழ்கினால், அப்படி மூழ்கினவர்களுக்கு

மறுபடியும் இவ்வுலகத்தில்வந்து பிறக்கவேண்டியதில்லை. அலைகளையுடைய இந்தச் சேதுவானது, செல்வத்தை விரும்பினாலும், தெய்வப்பெண்களுடைய சுகத்தை விரும்பினாலும், பற்றற்றமனத்தை விரும்பினாலும் தடையில்லாமல் கொடுக்கும். தீவினையைநீக்கி நல்வினையை மிகவுந் தருவதாதலால் இந்தச்சேதுவில் மூழ்கினவர்கள் தாம்விரும்பும் இன்பங்களெல்லாவற்றையும் அடையலாம். இந்தச் சேதுவில் மூழ்குதல், எல்லாயாகங்கள் செய்தலினும், எல்லாத் தீர்த்தங்களில் மூழ்குவதினும், பிறவியச்சத்தை நீங்குதற்குக் காரணமாகிய யோகங்களைச் செய்தலினும் மிகவும் சிறந்தது. சுவர்க்கலோகத்தையும், திருமாலுலகமாகிய வைகுண்டத்தையும், சிவபெருமானுலகமாகிய கைலாயத்தையும், பிரமலோகத்தையும் விரும்பினவர்கள் இந்தச் சேதுவில் மூழ்கக்கடவர். இந்தச் சேதுஸ்நாநமானது, செல்வம், ஆயுள், சிறப்பு, கல்வி, மந்திரசித்திமுதலானவைகளையும் தரும். இந்தச்சேதுவில் அன்போடாயினும் அன்பின்றியாயினும் எப்படி மூழ்கினாலும், மூழ்கினவர்களை இம்மை மறுமைகளில் துன்பமானது தொடரமாட்டாது. ஆதலால் இந்தச் சேதுவானது தன்னிடத்தில் மூழ்கினவருடைய வறுமையாகிய பாம்புக்குக் கருடனை நிகர்க்கும். இதைத் தரிசிக்கிற உயிர்களுக்கெல்லாம் இளம்பிறைபோல எல்லாத்தருமங்களும் தழைத்துவளரும், காமதேநு, கற்பகவிருக்ஷம், சிந்தாமணி என்பவை தம்மிடத்து வந்து இரப்பவர்க்கு அவர்விரும்பின எல்லாவற்றையும் கொடுப்பது போல, இந்தச் சேதுநீரானது தன்னிடத்தில்வந்து மூழ்குவோர்க்கு அவர்விரும்பின எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும். சேதுஸ்நாநத்துக்குப்போகிறவன், கையிற்பொருளில்லாமையால் பெரியோரிடத்தில் வாங்கிக்கொண்டு போகலாகாது, போனால் பொருள்கொடுத்தவர் ஸ்நாநபலத்திற் பாதியைக் கைக்கொள்வார். சேதுயாத்திரை போகிறவர் கைப்பொருள் குறைந்ததானால் அந்தணரிடத்தில் வாங்கலாம். அன்றி அரசர் வைசியரிவர்களிடத்திலும் வாங்கலாம், சூத்திரரிடத்தில்

வாங்கலாகாது, அப்படிவாங்குதல் பெரியபாவமாகும். ஆடை, பொருள், பலவகைத்தானியம் இவைகளை மனமிசைந்து தானஞ்செய்து சேதுயாத்திரைக்குப் போவென்று ஒருவனை இசைவித்தேவினவன், வேதபாராயணத்தாலும் அசுவமேத முதலிய யாகங்களாலும் சொர்ணதானத்தாலும் அடைகிற பயன்முழுதும் அடைவான். சேதுயாத்திரை போய்வந்தால் உனக்குப் பொருள்கொடுக்கிறேனென்று ஒருவனுக்குச் சொல்லி, அவன் போய்வந்தபிறகு கொடாமல் இல்லையென்று சொல்லுகிறவஞ்சகனை, பிரமகத்திசெய்த மகாபாதகன் என்று அறிவுடையோர் சொல்வார்கள். சேதுயாத்திரை போகிறே னென்றுசொல்லிப் பொருள்யாசித்து அவ்வாறு போகாத வலியநெஞ்சமுடையவனை, பூசுரரைக் கொன்றவனென்று உலகஞ்சொல்லும். செல்வனுயிருந்தும் சேது ஸ்நாநம் செய் யப்போகிறேனென்று யாசித்துப்பொருளைச் சேகரிப்பவனை, பொற்கள்ளன் என்று சொல்லுவார்கள். பூசுரரைச் சேது யாத்திரை போவதற்கு வேண்டிய பொருள்முதலிய வுதவி செய்து ஏவினால் அது சிறந்த புண்ணியமாகும். யாகங்களைச் செய்வதற்கு யாவரிடத்திலும் பொருள்முதலியவற்றை யேற் றாலும் தீமையுண்டாகாததுபோலச் சேதுயாத்திரையின் பொருட்டும் எவரிடத்திலும் பொருள்வாங்கலாம், அதனால் ஒருகுற்றமுமில்லை. இந்தச் சேதுவானது கிரேதாயுகத்தில் ஞானசொரூபமாயிருந்து யாவருக்கும் மோக்ஷத்தையும், திரேதா யுகத்திலே வேதசொரூபமாயிருந்து மேலான புண்ணியலோகங்களையும், துவாபரயுகத்தில் சிவசொரூபமா யிருந்து சக்கரவர்த்தித்வம் முதலான சம்பத்துக்களையும், கலியுகத்தில் சேது சொரூபமாயிருந்து அவரவர்கள் நினைத்த காரியங்களெல்லாவற்றையும் தருதலால், இதின்பெருமையை யாவர்சொல்லவல்லவர், ஒருவருமில்லை, ஆனாலும் ஒருவாறு சுருக்கிச்சொன்னோம், இனி யிந்தச் சேதுவந்த வரலாற்றைச் சொல்லுவோம், கேளுங்கள் என்று சௌனகாதிமுனிவர் களுக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

சேதுபநதனம

சேதுவந்தசருக்கம்.

கோசலதேசத்துக் கரசனாகிய ஸ்ரீரகுநாயகன், தந்தை யாணையால் தன்காதலியாகிய சீதாபிராட்டி பின்தொடர்ந்து வரத் தம்பியாகிய இலக்குமணனோடு தண்டகாரணியத்தை யடைந்து, பஞ்சவடிதீரத்தில் வாசஞ்செய்யுங்காலத்தில் மாரீசன் பொன்மானாய்வந்துசெய்த மாயையால் இராவணன் பிராட்டியைக் கொண்டுபோக, ஸ்ரீராமரும் தம்பியுமாக அந்தக் காடெல்லாந்தேடியும் காணாமல், பம்பைக்கரையில் வந்து ஒருவாநரம் நிற்பதைக்கண்டார்கள். அப்பொழுது, அந்த வாநரமானது கோதண்டபாணியாய் வருகிற ஸ்ரீராமமூர்த்தியையும் இலக்குமணனையும் கண்டு, மிகுந்த ஆசையோடு நின்று, உம்மையொத்தவர் இந்தவனத்தில் இதற்குமுன்னே வந்ததில்லை, நீங்கள் யாவர், உமது இருப்பிடம் யாது, உம்முடையபெயர் யாது, வந்தகாரியம் என்ன, என்று கேட்டது; அதுகேட்ட கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீராகவன் விடைகூறினபின்பு அதின்வரலாற்றை வினவ, கலைக்கடலாகிய அந்தவாநரம், என்பேர் அநுமான், சூரியன் புதல்வனாகிய சுக்கிரீவமஹாராஜனுக்கு நான் மந்திரியாவேன். எங்கள் அரசன் உன்னோடு நட்புக்கொள்ள நினைத்து என்னை இங்கே யேவினான், அவனிடத்துக்கு வந்தால் உம்முடைய காரியங்களெல்லாம் நன்மையாய் முடியும் என்று சொல்ல, அவ்வாறே ஸ்ரீராமமூர்த்தி அந்த அநுமானோடுசென்று சுக்கிரீவமஹாராஜனைக்கண்டு வார்த்தையாடினபிறகு, தானும்தம்பியும் அக்கினிசாக்ஷியாய் அவனோடு நட்புக்கொண்டார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீரகுநாயகன் வாலியைக் கொல்வேனென்று உறுதிமொழி கூறினன், சுக்கிரீவனும் ஜாநகியைத் தேடிக்கொண்டுவந்து தருவேனென்றான். இவ்வாறு மிகுந்த அன்போடு அவ்விடத்தில் இருக்கையில், ஸ்ரீரகுநாயகனது வலியையறிய விரும்பிச் சுக்கிரீவன் பிரார்த்திக்க, அவனது பிரார்த்தனைக்கிசைந்து அங்குக்கிடந்த துந்துபியின் பேருடலைப் பத்துயோசனைக் கப்பாற்சென்று விழும்

படித் தன்திருவடியின் பெருவிரலால் உந்தினதுமன்றி, அங்கேயிருந்த மராமரங்கள் ஏழும் தொளைபடும்படி ஒருபாணத்தால் எய்தனன், இந்தப் பேராற்றலைக்கண்ட வாநரவேந்தனாகிய சுக்கிரீவன், இனி இந்திரனாலும் எனக்கு அச்சமில்லை, உனது நட்பைக்கொண்டு அரக்கனாகிய இராவணனுடைய வலியையழித்துச் சாநகியைத் தரவல்லேன், இப்பொழுது வாலிவாழ்கின்ற கிட்கிந்தைக்கு என்னோடு வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீரகுநந்தனன் அதற்கிசைந்து வாலியின் இருப்பிடத்துக்கு இலக்குமணனோடும் சென்றனன். அப்பொழுது சுக்கிரீவன் கோபித்துச்சென்று வாலியைப் போர்செய்ய வாவென்றழைகூவினன். அதைக்கேட்ட வாலிவந்து போர்செய்யவே, அவனுக்கெதிர் நிற்கமாட்டாத சுக்கிரீவன் பயந்து ஸ்ரீரகுநாதனைவந் தடைந்தான், ஸ்ரீரகுநாதன் அவனை அஞ்சாதேயென்று ஆதரித்து, நீங்களிருவரும் கலந்து போர்செய்யுங்காலத்தில், நான் அவன்மீது அம்பெய்வேனானால் உன்மீது பட்டாலும்படும், ஆகையால், அவனுக்கும் உனக்கும் வேற்றுமை தெரியும்படி இதை அடையாளமாகத் தலையிற் சுற்றிக் கொள்வாயென்று ஒருகொடியை அவன்தலையிற்சுற்றி அனுப்பினான், சுக்கிரீவன் அவ்வாறே சுற்றிக்கொண்டு மறுபடியும் வாலியை அதட்டிப் போர்க்கு அழைத்தலும் அவன்வந்து போர்செய்துகொண் டிருக்கையில், ஸ்ரீரகுநாதன் ஒரு அம்பினால் வாலியினுயிரைக் கவர்ந்தனன், சுக்கிரீவனும் தனது பட்டணத்தில் பிரவேசித்துக் கார்காலம் நீங்கினபிறகு, தன் வாநரசேனையுடன் ஜாநகியிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீரகுநாயகன் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்துக்கு வந்தனன், வந்து அங்கிருந்துகொண்டே வாநரவீரரை நாற்றிசையிலுந் தேட விடுத்தான், அவர்களுக்குள்ளே வாயுகுமாரனாகிய அநுமான் ஜாநகியைக்கண்டு சூடாமணியையுங் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராகவனுக்கு அறிவிக்க, அந்தச் சூடாமணியைக் கண்டு துன்பக்கடலிலும் இன்பக்கடலிலும் மூழ்கினான். பிறகு தேறின ஸ்ரீரகுநாதன், தன் தம்பியாகிய இலக்குமணன், சுக்கிரீ

வன், சாம்பவன், நளன், அநுமான், அங்கதன், நீலன் முதலிய வாநரவீரரோடும்சேனைகளோடும் கிட்கிந்தையைநீங்கி, மகேந்திரமலையையடுத்த தென்கடற்கரையில்வந்து சேர்ந்தனன். இப்படியிருக்க, இராவணன் தம்பியாகிய விபிஷணன் அநலன் முதலிய மந்திரிமார் நால்வரோடும் இலங்கையிலிருந்துவந்து, தாசரதீ, அடைக்கலம் என்று வேண்ட, அவனுக்கு அபயம் நல்கி, அவனிடத்தில் சுக்கிரீவன்கொண்டிருந்த சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்து, முரசம் சத்திக்க, அவனுக்கு இலங்காதிபத்தியமருளி, முடிசூட்டித் தனக்கு அவ்விபிஷணனையும் ஒரு அமைச்சனாக்கிக் கொண்டனன். அதின்பிறகு, ஸ்ரீரகுநாதன் அவர்கள் யாவரும் அறியும்படி ஆலோசித்து, நமது சேநா சமுத்திரமோ அளவிடப்படாதது, கடற்பரப்போ மிகவும் அகன்றுள்ளது, மலைப்பாம்புகள்போல அலைகள் புரளாநின்றன, பிளந்தவாயையுடைய முதலைகள் அநேகமாகத் திரியாநின்றன, சுறாமீன்கள் மோதாநிற்கும், கடுங்காற்றுவீசும், கடிய முதலைகளும் நீந்துதற்கரிதாகிய பெருங்கடலை நீந்துதற்குவழியாதோ, கண்ணால் நோக்கவும் பயமாயிருக்கின்றதே, மனமும் அஞ்சும்படியான நூறுயோசனை யகலமான பரப்புள்ளதென்று கணிதஞ்செய்திருக்கிறார்களே, இடியேறுகள் கூடி யொலிக்கப்பெற்ற மேகத்தொகுதிகள் நெருங்கி வருணனுக் கிருப்பிடமாகிய கடலைப் பேருதவி யொன்றில்லாமல் கடந்து கரையேறுவதாகிய உபாயம் வேறுயாதோ, துன்பம் பெரிது, சேனையோடு கடப்பதற்குவழியுமில்லை, இவ்விடத்தில் தெப்பம் விடுப்பவராகிய துணைவரையும் காண்கிலேம், சாநகியையும் தந்தையையுமிழந்து படுந்துயரத்திலும் கடல் கடக்கும் துயரம் பெரிதாயிருக்கின்றது. இந்தக்கடலை எந்த விதமாய்க் கடப்போம், அகத்தியமுனிவர், இலங்காதிபனாகிய இராவணனைக்கொன்று, அந்தக்கொலைப்பாவம் நீங்குதற்குரிய இடமாகிய கந்தமாதநத்தைச் சேர்வாயென்று சொன்ன சொல்லும் பொய்யாகுமோவென்று சொல்லி மனம் புழுங்கினன். இப்படி இராகவன் இரங்குதலும், சுக்ரீவன்முதலி

மயன் என்தாயைநோக்கி, சிற்பத்தொழிலில் அதிக சமர்த்தனாகிய என்னைப்போல ஒரு சிறுவனைப் பெறுவாயென்று வரந்தந்துபோனபடியே பிறந்த நான் தேவரீர் கட்டளையிட்டபிரகாரம் செய்து முடிக்கிறேன் என்றனன். ஸ்ரீராமபிரானும் வாநரவீரரை நோக்கி, நீங்களும் உம்முடைய சேனைகளோடு கூடி அணைகட்டப்போங்கள் என்று நியமித்தான். உடனே வாநரக்கூட்டங்கள் கருடனைப்போலவும், காற்றைப்போலவும் எழுந்து ஸ்ரீராமபிரானிடத்தில் விடைபெற்று, உலகமுழுதும் பரவிச்சென்று, காட்டுமரம் கொடி செடிகள் முதலிய எல்லாப்பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து கொடுக்க, தெய்வத்தச்சன் மகனாகிய நளன் கடலையடைத்தான், இவ்விதமாகச் செய்யப்பட்ட அணை எழுநூற்றுமுப்பதுயோசனை நீளமுள்ளது, இந்தச் சேதுவின்கீழ்ச் சந்திரசடாதரனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருந்து, இதில் மூழ்குவோராகிய முக்தாத்மாக்களிடத்தில் கருணைவைத்து, அவர்களுடைய மநோரதங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுவர். பலவகையான விரதங்கள் யாகங்கள் தவங்கள் முதலானவற்றைச் செய்கிற உண்மைநெறியை யுடையவர்களும் இதில் மூழ்கினால் சர்வபாபவிமோசநத்தை யடைவார்கள். அச்சந்தைத்தருகிற இருட்கூட்டத்தைக் கிழித்தெழுகின்ற சூரியனுடைய ஒளிபோல நிகரில்லாததாகிய வெற்றிப்புகழையுடைய ஸ்ரீரகுநாயகன், வாநரங்களால் கட்டுவித்த சேதுவின் மூலமாகிய இடத்தை நன்மையைத்தருகிற தருப்பசயநம் என்று உலகம் சொல்லும். முற்காலத்தில் கடலில் சேதுபந்தநஞ்செய்த கதை யிதுவேயாகும். ஸ்ரீராகவன்வகுத்த இந்தச் சேதுவில் அளவற்ற தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றின் அளவும் பெயருஞ் சொல்லுதற்கு, அவன்விட்டுவந்த அணையாகிய ஆதிசேடனாலும் முடியாது, இந்த அளவற்ற தீர்த்தங்களுள்ளே முக்கியமானவை இருபத்துநான்கு. அவை சக்கரதீர்த்தம், வேதாளதீர்த்தம், பாபவிநாசம், சீதாகுண்டம், மங்களதீர்த்தம், அமுததீர்த்தம், பிரமகுண்டம், அநும

LITHO. MEENAKSHIAMMAH. PRESS. MYLAPORE.
190[illegible]

தீர்த்தங்கள்.

குண்டம், அகஸ்தியதீர்த்தம், இராமதீர்த்தம், இலக்குமண தீர்த்தம், சடாயுதீர்த்தம், இலக்குமிதீர்த்தம், அக்கினிதீர்த்தம், சுக்ரீவதீர்த்தம், சிவதீர்த்தம், சங்குதீர்த்தம், கங்கை யமுனை கேகயகோடிதீர்த்தம், சாத்தியவமுதசர்வதீர்த்தம், தநுக்கோடிதீர்த்தம் என்பனவாம். இவற்றில் தம்மனைவியரோடு மூழ்கினவர்கள் பாசவேரறுத்துப் பரகதியடைவார்கள். இந்தக்கதையை யெடுத்துப் பேசுவோரும் பிறப்பிறப்பில்லாதவராய்ப் பேரின்பவாழ்வை யடைவார்கள் என்று சூதபுராணிகர் சௌநகாதிமுனிவர்களுக்குச் சொல்லியருளினர்.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! முன்னொருகாலத்திலே காலவமகாரிஷி; தென்பாகத்திற் புல்லாரணியப் பாலோடை யென்னும் நதிக்கருகில் விஷ்ணுவைநோக்கித் தவஞ்செய்யவேண்டி ஊணுறக்கமின்றிப் பொறிபுலனடக்கி, மவுனத்தோடுஞ் சாந்தமடைந்து வாயுபக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆகாயத்தினின்றிலங்கு மேழுமேகங்களில் ஆவர்த்தமென்னு மேகத்தால் பெய்கின்ற மழையோடுமழையாயும், காற்றோடுகாற்றாயும், தீயோடு தீயாயும், மகாவிஷ்ணுவினது அஷ்டாக்ஷரத்தை இடைவிடாமல் தியானித்துக்கொண்டு, தேவவருடத்தில் ஆயிரம்வருடம்வரையில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில், அம்முனிவரர்மீது ஸ்ரீமந்நாராயணன் கருணைசுரந்து, சங்கு சக்ர கதாபாணியாய், கருடவாகனமீது, மகாலட்சுமிசமேதராய், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், கின்னரர், கிம்புருடர், கருடர், காந்தர்வர், சித்தர், வித்யாதரர் உரகர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியர் யாவரும் புடைசூழ வெழுந்தருளி, புல்லாரண்ய க்ஷேத்திரத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குங் காளவ முனிவனுக்கு ப்ரசன்னமாக, அப்போது முனிவன் கண்ணை

விழித்துக் கடவுளைநோக்கி யெழுந்து, மகாபக்திவிராய்த் தோடும் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க கிரியாங்கமாய்ப் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரத்தின்மேற் கூப்பி, ஆனந்தக்கூத்தாடி புளகாங்கிதங்கொண்டு இருகண்களினின்றும் ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, ஆண்டவனை ஸஹஸ்ர நாமங்களாலுந் தோத்திரஞ்செய்துநிற்க, ஜகதீசனாகிய திருமால் மனமகிழ்ந்து, காளவமுனிவனைப்பார்த்து, முனிவரனே! நீ செய்ததவத்திற்கு யாம் மெச்சியதால் உமக்கென்னவரம் வேண்டுமென்றுகேட்க, காளவமகாரிஷி, ஸ்வாமி, வேதாந்த மூர்த்தியே, அடியேன் தேவரீரைப்போல வுருவங்கொண்டு வைகுண்டத்தி லெப்போதும் உம்மைவிட் டகலாதிருக்கவும், உமது சரணாரவிந்தத்தை நித்யமுத்தராகிய பரமபாகவதாளுடனே வணங்கிக்கொண்டிருக்கவும் வாக்கருளவேண்டுமென்று கேட்டனன், அப்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன், காளவ முனியே! நீ ஒருவருங் கேளாதவரத்தைக் கேட்டமையால் நாம் அப்படியேகொடுப்பதற்குத் தடையில்லை, ஆயினும், இக் கர்மபூமியிலே யின்னுஞ் சலன மநுபவிக்கவேண்டி யிருப்பதினாலே, அவை தொலையும்படியாய் நீரிப்போது தவஞ்செய்து கொண் டிருக்குமிடத்திற்குச் சமீபத்தில் உத்தரபாரிசத்திலே, தருமபுட்கரிணியென் றொரு தடாகமிருக்கின்றது. அந்தத் தடாகத்தினிடம் இதற்குமுன் னொருகாலத்திலே, தரும தேவதையானது, தான் அன்பால் சிவபிரானைநோக்கித் தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான் மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்ர சூலபாணியாயும், சந்திரசடாதர மூர்த்தியாயும், பார்வதிசமேதராயும், சிவகணங்கள்சூழ, வெள்ளைவிடைமீ தெழுந்தருளித் தருமதேவதைமுன் ப்ரத்யக்ஷமாகி, உனக் கென்னவரம்வேண்டுமென்று கேட்க, தருமதேவதையும் வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, அடியேன் சர்வகாலமும் தேவரீரது திருப்பணிசெய்து தேவரீரைச் சுமந்துகொண்டிருக்க ஆவல்கொண்டமையால், அவ்வாறருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குப் பரமசிவன்

ஷந்தோஷமடைந்து அவ்விடத்திலோர் தடாகத்தை, தெய்வீகமா யுண்டுபண்ணி அதில் தருமதேவதையை மூழ்கச் சொல்லினன், அவ்வுரைகேட்ட தருமதேவதையும் அப்படியே மூழ்கையில், முன்னிருந்த வுருவமாறி, நந்தியுருவமாய், நான்குகால்களும் இரண்டுகொம்பும் வாலுமாய்த்தோன்றி, சுவாமியின் முன்னிற்க, அதுகண்ட நீலகண்டமூர்த்தியாகிய பரமசிவன், பார்வதியாருடனே அதன்மீதெழுந்தருளி யாவருக்குங் காட்சிகொடுத்து, இத்தடாகத்திலே தீர்த்தமாடி, நமமைத் தாங்கினமையால், இத்தடாகத்திற்கு இதுமுதல் தருமபுட்கரிணி யென்று நாமம வழங்குதலோடும், இதில் தீர்த்தமாடியபேர்கள், நினைத்தபடி எல்லா நன்மைகளையும் பெறுவார்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, பின் தேவர்களுடனுஞ் சிவகணங்களுடனுங கயிலாயத்திற் கெழுந்தருளினன்.

ஆதலால் அத்தடாகத்திற்கு அன்றுமுதல் தருமபுட்கரிணியென்றும, தெய்வீகத்தன்மை யுடையதென்றும், மகத்துவ மிருப்பதால், நீரும அதில் மூழ்கிச சதாகாலம் அக்கரையிலே தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தால், நம்முடைய வுருவம் பெற்று வைகுண்டத்துக்கு வருவீர், மேலும், அவ்வண்ணம் நீர் தவஞ்செய்கையில், அன்னியரால் இடையிலேதேனுந் தவத்துக்குப் பின்னம் நேரிட்டால், அப்படி நேரிடச்செய்தவரை, நம்முடைய சக்கரம் உடனேவந்து, அக்கொடியரைச் சங்கரித்து விடுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, மாயப்பிரான் ஸ்ரீவைகுண்டத்துக் கெழுந்தருளினன். பின்னர் காளவமுனிவனும் அவ்வாறுசென்று, உதபாதி அக்கிநேரத்திற்குள், அத்தருமபுட்கரிணியில் மூன்றுகாலந் தீர்த்தமாடி, அதின் கரையில் தனது தேவபூசையாகிய சாளக்கிராமங்களை வைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பூசைபண்ணிக்கொண்டு, சங்கிரம சஷ்டி அஷ்டமி சதுர்த்தசி பூரணை அமாவாசை முதலாகிய தினங்களிலே தர்ப்பண முதலாகிய கிரியைகளை நடாத்தித் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில், அம்முனிவனை ஒரு அரக்கன்

வந்து மாயையால் பாய்ந்தெடுத்தான், அப்போது காளவ முனிவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை நினைந்து துதிக்கையில், உடனே விஷ்ணுசக்கரம் கோடிசூரியப்ரகாசம்போல் கரகரவென்று சுழன்றுவந்து, அவ்வரக்கனைச் சங்கரித்துக் காளவமுனிவனை விடுவித்துவிட்டது. அப்போது அம்முநிவன் மிக நடுக்கங் கொண்டு, விட்டுநீ சக்கரத்தைப் பணிந்து, நீ யெந்நேரமு மென்னை யிடைவிடாமற் காக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ள, அப்போது சக்கரஞ் சொல்லுகின்றது, யான் எந்தை யாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனது உத்தரவின்படி வந்து அரக்கனைச் சங்கரித்தது சரியே, இனிமேல் உமதுவேண்டுத நிமித்தம் நான்வந்து இருக்கவேண்டுமாயின் எம்பிரானிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு உன்னிஷ்டப்படி வந்திருக்கின்றேன் இப் போது நானிந்த அரக்கனைக் கொன்ற பாவந்தீர எனக்கொரு வகை சொல்லுமென்று சக்கரங் கேட்க, அதற்கு அம்முநிவன் சந்தோஷமடைந்து, இத்தடாகத்திலே மூழ்கென்றுசொல்ல, அதுபோலச் சக்கரம் உடனே மூழ்கித் தெய்வீகமாய்த் தன் கருமத்தையொழித்து, பழையபடிப் பிரகாசம்பொருந்திச் சொல்லுகின்றது, நானித்தடாகத்தில் முழுகியபடியால், இன்றுமுதலாக இதற்குச் சக்கரதீர்த்தமென்று பெயர் விளங் கக்கடவதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, இன்றுமுதல் இத் தீர்த்தத்தில் யார்மூழ்கினாலும் அன்னவரைப்பற்றிய பேய் பசாசம் அலகை வேதாளங்களெல்லாம் விலகிப் போகக்கடவ தென்றும் வாக்குத்தந்து, ஆசிர்வாதஞ்செய்து, காளவமுனிவ னிடத்தில் விடைபெற்றுச் சக்கரம் வைகுண்டம்போய்ச் சேர்ந்தது.

அவ்வாறுண்டாகிய சக்கரதீர்த்தம் ஆதியிற் சேதுபந்த னஞ்செய்த திருவணையி லுண்டாக்கப்பட்டு, தருமபுட்கரிணி யென்றுபெயர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதன்றி, இத் தீர்த் தத்தின்பெருமை யொருவராலுஞ் சொல்லிமுடியாது. அன்றி யும், ஆயிரங்கோடி ஜன்மங்களிலே செய்தபாவங்களை யெல்

லாம் அச்சேதுவிலுண்டாயிருக்குஞ் சக்கரதீர்த்தத்தைநினைத் தாலும் விமோசனமாகும். மேலும், உலகிற் சொல்லப்பட்ட கங்கை யமுனை துங்கபத்திரை கிருஷ்ணை நருமதை கோதாவரி காவேரிமுதலியவும் இதற் கிணையல்லவென்று சூதமுனிவன் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவரர், பிரமானந்த பரிதராய் ஆச்சரியங்கொண்டு சூத முனிவரை நோக்கி சுவாமி, இத்தன்மைபொருந்திய சக்கர தீர்த்தக் கரையில் தவஞ்செய்திருந்த காளவமுனிவனைத் தாக்கிய அரக்கன் யார் அதனையும், ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவ்வரக்கனைத் தனது திகிரியை விடுத்துக் கண்டித்தகாரணத்தையும், அடியோங்களுக்குப் புலப்படுத்தவேண்டுமென்று பணிய, அவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் சொலலத்தொடங்கினர்.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

துந்நமச்சருக்கம்.

நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, இவ்வுலகின் நாற்றிசையினுள், தென்பாகமாகிய தென்றிசையில், திருவாலவா யென்னும் திருநாமமுடைய மதுராபுரித்தலத்தில் திருவுருக்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுரேசனாகிய சோமசுந்தரக்கடவுளைப் பூசைசெய்துகொண்டு, சதாகாலமும் எக்கியங்களும் யாகாதிகிர்த்தியங்களும் வழுவின்றி நிறைவேற்றிக் கொண்டுவருகின்ற வசிஷ்டமுனிவர் முதலிய இருபத்துநாலாயிர முனிவர்களும் தீவினைக்கெட்டாதவர்களாய், நற்கிரியைகளை யநுட்டித்து வருகையில், விசுவாவசுவென்னு மோர் காந்தர்வ ராஜகுமாரனாகிய துந்நமனென்பவன், தன்னுடைய கர்வத்தால் அநேகங் காந்தர்வமாதரைக்கூடி யுலாவி, தான் பிடியானையின் கூட்டத்துள் மும்மதங்கொண்ட யானையைப் போலும், மான்கூட்டத்துள் கலைபோலும், பசுக்கூட்டத்துள் இடபம்போலும் கர்ஜித்துக்கொண்டு, பூலோகத்திற்கு வந்து

வேப்பமரங்களாலும் கடப்பமரங்களாலுஞ் சூழ்ந்து நெருங்கியிருண்ட காலைபோற் பிரகாசிக்கின்ற அம் மதுராபுரியென்னுந் தலத்தில், விசாலத்தோடும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொற்றாமரை யென்னுந் தடாகத்திலே, நிர்வாணமாய்த் தானுந் தன்மாதர்களுடனிறங்கி ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில், அத்தலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கும் வசிஷ்டர் முதலிய மகாரிஷிகள் இருபத்துநாலாயிரம்பேரும், ஸ்நாநஞ்செய்து நித்தியகருமங்களை முடிக்க அத்தலத்திலிருக்கும் பொற்றாமரைத் தடாகத்தை நாடிவருங்காலையில், அவர் வரவுகண்ட காந்தர்வமாதர் யாவரும் அதிக நாணத்தோடுந் தடாகத்து ணின்றுங் கரையேறி, அவரவர்கள் சேலைகளை யெடுத்து உடுத்திக்கொண்டனர். துத்தமனென்னுங் காந்தருவன்மாத்திரம் இறுமாந்து சிறிதேனு மச்சமில்லாமலும் நாணமில்லாமலும் அசட்டைசெய்து நிற்கக்கண்ட மகாரிஷிகளியாவருங் கோபங்கொண்டு, கண்களில் தீயெழ நோக்கி, அடா காந்தர்வா, நீ யெங்கள் வரவுகண்டும் நிர்வாணமாய்நின் றெங்களை யலட்சியஞ்செய்தமையால் அரக்கனாகக் கடவையென்று சபித்தனர்.

தபோதனர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தைத் துத்தமன் கோடைகாலத்திடி முழக்கங்கேட்ட கட்செவிபோலும், அரிமாவென்னுஞ் சிங்கத்தின் கர்ஜனைகேட்ட யானைபோலுங் கேட்டு நடுங்கி, உள்ளம்பதைத்து, யாதுந் தோன்றாமற் சித்திரப்பாவையென நின்றனன். இப்படி நிற்கிற மனைவனைக் கண்ட காந்தருவமாதர் யாவரு மிரக்கங்கொண்டு, அந்தோ அரசே; என்செய்வோம், உம்மைவிட் டெவ்வா றய்வோம். நீர் அம்மகாமுனிவர்களை அணைந்து அவர்கள் பாதபத்மங்களிற் சரணாகதியென் றடைந்தால், உமது குற்றத்தை மன்னித்தருள்கொள்வரன்றோ, மேலும், "சிறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம், பெரியோராயிற் பொறுப்பதுகடனே" என்னும் நீதிவாக்கியமிருக்கின்றமையால் எவ்விதமும் க்ஷமிப்பார்கள்,

போய்ப் பணியுமென் றுரைத்தனர். அதைக்கேட்ட துத்தமன், முனிவரர் சாபத்தினால் திக்பிரமைகொண்டு யாதுந் தோன்றாது நிற்க, அம்மாதர்கள் மனமவெதும்பித் துக்கசாகரத்திலாழ்ந்து, நாயகனைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதவர்களா யாவரு மொருமித்துக்கூடி, வசிஷ்டர்முதலிய முனிவர்களை யொருங்கிக் கண்ணீர் விடுத்துச சண்டமாருதத்தாற் சாய்ந்த தாபராதிகளைப்போல் இருடிகளது பாதபத்மங்களிற்சாய்ந்து, தேவரீர்பெருமை தெரியாமையினாற் செய்த துத்தமனது அபசாரத்தை மன்னித்து, விமோசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று அநேகமாய்த் துதித்துப் பாதத்தடியிற் பணிய, வசிஷ்டர் முதலிய யாவருங் கூறுவார்கள்.

பெண்களே, இக்கொடியவனாகிய துத்தமன் எங்களால் நேரிட்ட சாபத்தை யநுபவித்தாலொழியத் தீராது, ஆகிலும் உங்களை வேண்டிச்சொல்லுகின்றோம், இவன் இந்த அரக்கவுருவத்துடனே பதினாறுவருடம் வரையில் நரமாமிசமுதலிய ஜீவ இம்சையாற் பசிதணித் துலாவி, பின்னர் முடிவில் சிறப்போங்கிய சேதுவி லிருக்கப்பட்ட சக்கரதீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்குங் காளவமுனிவனைப் பட்சணஞ் செய்யவேண்டி அவரைக் குறுகியெடுப்பான், அப்போது அம்முநிவர் நடுக்கமுற்று ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்திப்பார். அச்சிந்தனைகேட்ட ஜகதீசன் தன்சக்கரத்தைப் பிரயோகிப்பன். அச்சக்கரம் அதிவேகத்தோடுங் கூடிவந்து இவன் சிரத்தைக்கண்டித்தவுடனே சாபவிமோசனமாகும், பின்பு காந்தர்வவுருவங்கொண்டு உங்களைச்சேர்ந்து சுகித்திருப்பானென்று சொல்லி, வசிஷ்டர் முதலிய யாவருந் தங்களாசிரமத்திற் கெழுந்தருளினர். உடனே துத்தமனாகிய காந்தர்வனும் மூன்றாம் பிறைபோன்ற வக்ரதந்தங்களும், அர்தகாரம் போன்ற தேகமும், செம்மேசம்போன்ற கேசங்களும், வளைந்த புருவமும், தீவர்த்தியைப்போன்ற கண்களும், மலைபோன்ற மூக்கும், நிலைபோன்ற நாக்குமுடையவனாய்த் தன்னை சோதித்திருந்த யாதனரைப் பசியினாற் பக்ஷிக்கவேண்டித் துரத்தினான்,

உடனே காந்தர்வமாதர் யாவருங்கண்டு நடுக்குற்று, மெய்சோர்ந்து, எவ்வணமீள்வோமென்று அதிவேகமாயோடிக் காந்தர்வலோகம்புகுந்தார்கள். அப்பால் காந்தருவனாகிய அரக்கன் காடுமலைவனம் வனாந்தரங்களிலும் காணாறுமுதலிய பல இடங்களிலும் பதிகளினும் சுடுகாடுகளினும் சூறாவளியென்னுங் காற்றைப்போற் பசிப்பிணியாற் சுழன்று, மான், மரை, காட்டானை, சிங்கம், கரடி, புலி, முட்பன்றி முதலியவற்றை யருந்தியும், பறவையினங்களைப் புசித்தும், ஜலத்தில்வாழ்கின்ற மச்சங்களை ஜலத்தோடே வாரிவாரி யருந்தியும், தனக்குச்சிக்கிய முனிவர்களைப் பிடித்துக்கொன்று தின்றும், உதிரங்களைக் குடித்தும், மலமூத்திரங்களைப் புசித்தும், ஊர்வனவாகிய ஜெந்துக்களில் மலைப்பாம்புமுதலிய சர்ப்பங்களையும், உடும்பு, மலையுடும்பு, பல்லி, அரணைகளைக் கையினாற்பிடித்துக் கடலைபோற் கொறித்தும், தன்பசிநோ யடங்காமல், ஓர்நாள் சக்கரதீர்த்தக்கரையை நாடி, அதன்கரைமேல் தருப்பாசனம் பரப்பி, அதன்மேல், அங்கவாதனமாகிய பதுமாசனஞ்செய் துட்கார்ந்து, மனத்தைச் சுத்தசத்துவத்திற்பொருத்தி ஸ்ரீமந்நாராயணனது அஷ்டாக்ஷரத்தைச் செபித்துக்கொண் டிருக்குங் காளவமுனிவனைக்கண்டு, அதிக ஆவல்கொண்டு, திடீரெனப் பாய்ந்துபற்றித்தூக்கினான், அப்போது வசிட்டரால் நியமித்த சாபத்தின் பிரமாணங்குறுகிச் சமீபித்தமையால் இவனது கர்மவிமோசன மாம்பொருட்டுக் காளவரும் மிகநடுங்கி, கருணைக்கடலாகிய திருமாலைச் சிந்திக்க, அப்போது ஆபத்பந்துவாகிய ஜகதீசன் தன் திகிரியைப் பிரயோகஞ்செய்த மாத்திரத்தில் அச்சக்கரம் கோடிசூரியப்பிரகாசமாய் ஜொலித்துக்கொண்டு அதிவேகத்தோடும்வந்து, அரக்கன்தலையைக் கண்டித்துத் தள்ள, அத்தீர்த்தத்தி லழுந்தியவுடனே, அரக்கனாகிய துத்தமனுங் காந்தர்வ சொரூபங்கொண்டு, அருகேயிருக்குங் காளவமுனிவனது பாதகமலங்களை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமீ, தேவரீராலே அடியேனுக்குச் சாபவிமோசனங் கிடைத்ததென்று பணிந்துநிற்க, அதுகண்ட

முநிவர் சித்தங்களித்து, துத்தமனாகிய காந்தருவனைப்பார்த்துக் கூறுவார், அப்பா காந்தருவனே, உன்சாபவிமோசனம் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருப்பதால், நீ இந்தச் சக்கரதீர்த்தத்தில் மூழ்கென்றுசொல்ல, அதுபோல் அவனு மூழ்கியவுடனே, தெய்வலோகத்திலிருந்து விமானம்வர, அதன்மீதேறிக் காளவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, காந்தர்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்து, முன்னே தன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்த காந்தர்வ மாதருடனே கூடி சுகித்திருந்தான்.

இத்தன்மைவாய்ந்த சக்கரதீர்த்தம் இந்தத் தேவிபட்டணத்தில்மாத்திர மிருக்கிறதென்று யோசிக்கவேண்டாம்; இது போலவே தர்ப்பசயனத்திலும் ஒரு கடைப்பக்க மிருப்பதன்றியும் இதனது விசாலங் கிழக்குமேற்கு ஒருயோசனை யுள்ளதாயும் விளங்கியிருக்கையில், பிரமசிருட்டியிலுண்டான மலைகளுக்கெல்லாஞ் சிறகுகளிருக்கும்போது, அவைகள் லோகாலோகங்களெல்லாம் பரந்து திரிந்தும் ஊர் நாடு தேசங்களையும், கோயில் குளங்களையும் இருடிகள் வசிக்கும் பன்னசாலை முதலிய மடங்களையும் இராக்காலங்களிலும் பகற்காலங்களிலும் ஆகாயமார்க்கமாய்ப் பறந்துவந்து, திடீரென்று கீழே தாழ்ந்து, யாவற்றையும் நாசப்படுத்திக்கொண்டு திரிந்ததுமல்லாமல்யாவருக்குந் துன்பத்தைக்கொடுக்க, உலகிலுள்ள தபோதனராகிய இருடிகண் முதலிய யாவருந் தேவர்கட் கிறைவனாகிய இந்திரனிடத்தில் முறையிட, அம்முறைகேட்ட தேவராஜனுங் கோபங்கொண்டு, வச்சிராயுதபாணியாய் பூலோகத்திலே ப்ரவேசித்துப் பார்த்து உண்மையெனக் கொண்டு, ஆகாயவீதியிலெழும்பிவரும் பருவதங்களையெல்லாம் வளைத்துச் சின்னபின்னப்படுத்தியும், சிறகுகளை வெட்டியெறிந்தும், பலவிதமாகத் துன்பப்படுத்துகையில், அவற்றிலோர்மலை தன் இரண்டு செட்டைகளு மிழந்தமையால், ஆகாயத்தினின்றும் பூமியில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சக்கரதீர்த்தத்தில் வீழ்ந்து அழுந்திப்போனபடியால், அம்மலையால் திட்டாகிய

இடந்தவிர இரண்டு கடைப்பக்கமுங் கொஞ்சமிருந்த தீர்த் தந்தானிப்போது நவபாஷாணத்திலும் தர்ப்பசயனத்திலும் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. இதுவல்லாமலும் இச் சக்கர தீர்த்தத்தில் அஷ்டவசுக்களி லொருவனாகிய விதூமனென்ப வனும் அலம்புசை யென்னு மோரரம்பை மாதுக்கும் நர ராகஜனிக்கும்படிப் பிரமதேவனால் நேரிட்டசாபமும் விமோ சனமா யிருக்கின்றதென்று சூதமுனிவன் சொல்ல, நைமிசா ரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்கள்கேட்டு ஆனந்தித்ததோடும், பிரம்மதேவனால் அஷ்டவசுக்களி லொருவனாகிய விதூமனுக் கும அலம்புசையென்னுந் தெய்வலோகத்துக் கணிகைமாதுக் கும மானிடவகையாய்ச் சாபம்நேரிட்டதோ, அதையும், அவ் விருவரும் பூலோகத்தில் எப்படி உற்பவித்தாரோ அதையும் தேவரீர் திருவாயமலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

துத்தமச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

விதூமச்சருக்கம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, ஸ்ரீவைகுண்ட வாசனாகவும, சர்வாந்தரியாமியாகவும், சகலபுவன கர்த்தாவாக வும், அனுதிவஸ்துவாகவும், ஆதிமூலப்பொருளாகவும், அஷ் டாக்ஷரனாகவும், அடியார்க ளெளியனாய் திருவருள் சுரந் தாட்கொள்ளும் ஸ்ரீமந்நாராயணனருளா லிலங்கும் அண்டப் பரப்பின்கண் ஓங்கும் அசராசரங்களைப் படைக்கும்பொருட்டு ஓர் புதல்வனைவேண்டித் தன் உந்தியாகிய பத்மத்தினின்றுஞ் ஜனிப்பித்து, பிரமலோகத்துக் கதிபதியாக்கப்பட்டுக் கலைமகள் சமேதனாய் விளங்கும் சதுர்முகப் பிரமனென்னுஞ் சிருஷ்டி கர்த்தனும், அமராவதிக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரனும், முப் பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷி களும், கின்னரர் கிம்புருடர் கருடர் காந்தருவர் தும்புருநார

தர் சித்தர் வித்யாதரர் பன்னகருரக சாரணர்களும், நவகோடி சித்தரும், சப்தரிஷிகளும், அஷ்டவசுக்கள் அஷ்டதிக்குப்பாலகாள்முதலிய தேவதேவருஞ் சூழ்ந்தகாலையில், கணக்கூட்டங்களணியணியாய் நின்று, ஆலவட்டந் தாலவட்டம் முத்துக்குடை பீலிக்குடைகளை கவிக்க, சாமரை களாஞ்சி கின்னரி தம்புரு சுரமண்டலி வீணை முகவீணைகளும், காகளபூரி பேரி தவுண்டை துத்தாரி புள்ளாங்குழல் நாகசுர முதலிய வாச்சியங்களும் முழங்கவும், அரம்பை யூர்வசி மேனகை திலோத்தமைமுதலிய அப்சரஸ்திரீகள் பரதநாட்டிய சங்கீதம் பாடவும், இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்னும் நான்கு வேதங்களும் ஒலிசெய்ய, தேவரிஷிகள்முதல் யாவரு மாசிகூறிநிற்க, மகரகுண்டல கேயூரமணி மகுடங்கள் பிரகாசிக்கப் பல்லாயிரங்கோடி அண்டபுவன சராசரங்களிலும் எறும்புகடை யானைமுதலாகிய எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் ஜீவாத்மாக்களின் சிரத்திலே அவரவர்களுடைய நல்வினை தீவினைகளும் எழுதப்பட்ட எழுத்தாணியானது வலக்கரத்திற் பிரகாசிக்கவும், தான் ஆரோகணிக்கு மன்னமானது கவரிமான் கற்றையைப்போன்ற தோகையும், ஒப்புவமையில்லா வளைப்போங்கிய சிரமும், பவளம்போன்ற கால்களும், மெல்லிய வடிகளும் ப்ரகாசிக்கத்தக்கதாகவும், சத்தியலோகத்திலே பிரமதேவன் கொலுமண்டபத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும்போது, அரம்பாஸ்திரீகளில் அலம்புசை யென்பவள் பரத சாஸ்திர விதிப்படி சுத்தமத்தளம் புள்ளாங்குழலோடுங் காலகதி பிறழாமல் நடனஞ் செய்கையில், அந்நடன சிங்காரத்தை விநோத விசித்திரமாகப் பிரமதேவன்முதலிய யாவரும் கண் இமையாமலும் வாய்பேசாமலும் கரசரணாதிக ளசையாமலும் பிரமைகொண்டவர்போற் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையில், அலம்புசையின் தேகலாவண்ய விசித்ரவஸ்திரத்தை வாயுபகவான் விளையாட்டுநிமித்தம் அவிழ்ந்து கீழேவிழும்படி செய்தமையால், அம்மாது நிர்வாணமாய் அதிநாணத்தோடும் நிற்க, பிரமன்முதலிய தேவர்களியாவரும் வெட்கித் தலைகுனிந்

திருக்க, அவள்நடிக்கையி லவன்மீது அதிமோகத்தைக் கொண்டும் தான்கொண்ட மோகக்குறிப்பை யவளறியக் காட்டியுந் தானும் மோகங்கொள்ளவுமாய் இப்படி யிருவரு மொருவர்க்கொருவர் கொண்ட மையலையறிந்த மன்மதன், இருவர்மீது மலர்ப்பகழியெய்ய, அதனைச் சகிக்கமாட்டாத வனாய் மூர்ச்சித்திருந்த அஷ்டவசுக்களி லொருவனாகிய விதூம னென்பவனையும் அலம்புசையினது கோலக்களிப்பையுங் கண்ட பிரமன் உடனே விதூமனையும் அலம்புசையையு மழைத்து, நீங்கள் தேவசபையிலே நாணமென்பதை மோகத் தினாலே மறந்து, இத் தேவசபையிலிருக்கு மெங்களையுங் குறியாம லொருவர்க்கொருவர் கண்ஜாடைகள் செய்திருந்த மையால், இக்கணமே நீங்க ளிருவரும் பூலோகத்திலே ஸ்த்ரீ புருஷராகப் பிறந்து பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக்கொள்ளக் கடவீரென்று சாபங்கொடுத்தனன். அவ் வுரைகேட்ட விதூ மனும் அலம்புசையும் திடுக்கிட்டு மெய்சோர்ந்து, யாதுந் தோன்றாமல் பிரமனைவணங்கிப் பலவகையாய்த் தோத்திரஞ் செய்து, சுவாமி, அடியேங்கள் செய்தபிழையைப் பொறு த்துக் காக்கவேண்டுமென்று அனேகம் வேண்டுதல்செய்தும் அஷ்டாங்கமாய் பூமியிற்படிந்தும் வருந்திநின்றனர், அவர் மீது பிரமன் கருணைகூர்ந்து சொல்லுவான்.

காமாந்தகரே, நாமிட்டசாபத்தை விலக்கக் கூடாதா யினும் நீங்களிருவரும் நம்மை வணங்கித் துன்புறுகின்றமை யால் உங்கள்மேற் கருணைகூர்ந்து புகலுவ தியாதெனின். நம் மாற்கொடுத்த சாபப்படி பூலோகத்திலேபோய்ப் பிறந்து மணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் இராச்சியபரிபாலனம் பண் ணிக்கொண்டிருந்து, உங்களிருவருக்கும் பிறக்கும் பிள்ளைக் குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து, பின்னர் துறவடைந்து யாத்திரைவாசிகளாய்த் தேசசஞ்சாரஞ்செய்து வருகின்ற போது, தெட்சணபாகமாகிய தென்றிசையிலே தசரதகுமார னாகிய ஸ்ரீரகுகுலோத்துங்கனாற் செய்விக்கப்பட்ட சேது வினே விளங்குஞ் சக்கரதீர்த்தத்திலே நீங்களிருவரும் தீர்த்த

மாடுவீர், அப்படி திர்த்தமாடியபின் புடனே பாம்பின் சட்டையகன்று பளிங்காவதுபோலக் கர்மத்தாலுற்ற வுங்கள் மானிடதேகம் நீங்கிப் பழையபடியே தேவவுருவத்தோடும் பொன்னுலகம் புகுந்து வாழ்வீர்களென்று சிருஷ்டிகர்த்தா வாகிய திசைமுகன் திருவாய் மலர்ந்தருளினன், மேலும் இவ்வாறு பிரமன் பன்னியதோ ருரைகொண்ட விதூமனோடு அலம்புசையுந் 'தரைகண்டார் பிறவியதைச்சார்ந்து' என்பதற் கிணங்க பிரமனாற் கூறிய வாய்மையைக்கேட்ட விதூமன் துன்பமுற்று, பிரமனைப்பணிந்து, தன்னிருப்பிடஞ்சேர்ந்து, யாம்பூலோகத்தில் யாருக்குப் புத்திரனாகப் பிறப்போமென்று கருதித் தன் தம்பிமாராகிய மாலியவான், புட்பதந்தன், பலோற் கடனென்னு மூன்றுபேரையு மழைத்து, பிரமதேவனாற் றனக்குக்கிடைத்த சாபத்தை யறிவித்து அதன்காரணத்தை யுஞ்சொல்ல, அதுகேட்ட தம்பிமார்கள் திடுக்கிட்டு மனங் கலங்கித் துக்கசாகரத்தி லமிழ்ந்தித் தமயனைநோக்கிக் கூறு வார்கள், தேவரீர் பூலோகத்திலே மானிடயோனியிலே யுற்ப வித்துப் பிராந்தியையடைந் தெங்களையும் மறந்து தனித் திருக்க, நாங்கள் மூவருமிவ்வெவ்வா றும்மைவிட்டுப்பிரிந்து துன்பத்தை யடைந்திருப்போம், இஃதன்றியும் நாங்கள் நாணமின்றித் தெய்வசபைக் கெவ்வாறு செல்லுவோ மாதலால் நாங்களுங் கூடவே பூலோகத்திற்பிறந்து தேவரீருக் கூழியஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்படி கட்டளையிட வேண்டு மென்று மூவரும் வணங்கிச்சொல்ல, அதுகேட்ட விதூமன், தம்பிமார்களே நான்தான் வினைப்பகுதியால் நரகத்துக்குச் சமானமாகிய மானிடயோனியி லுதித்து வினைப்போகங்களைத் தொலைக்கப் போகின்றேன் நீங்களேன் விருதாவாய் மானிட யோனியிலுதித்துத் துன்பத்தையநுபவிக்க நினைக்கின்றீர்கள், வேண்டாமென்று அநேகவிதமாய்க் கூறியுங் கேளாமை கண்டு, உங்கள்மனத்தின்படியே யெனக்குத் துணையாய் பூலோகத்திலே பிறப்பீர்களென்று கட்டளையிட, நால்வரும் அலம்புசையும் பாரிற்பிறக்க வுன்னினர்.

இவர்களிப்படி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குங் காலையில் பூலோகத்திலே வேதங்களாலோதும் சோமசூரியாக்கினி யென்னு முக்குலத்துள் சந்திரகுலசிகாமணியாய் தேவேந்திர குமாரனாகவும் பாண்டுவின் புதல்வனாகவுஞ் ஜனித்த அர்ச்சுன மகாராஜனுக்கு சுபத்திரையினிடமாகப் பிறந்த அபிமன்னு மகாராஜனது புதல்வன் பரிட்சித்து, பரிட்சித்துவின்புதல் வன் ஜெனமேஜெயன், ஜெனமேஜெயன் புத்திரனாகவும் கௌ சாம்பிதேசத் திறைவனாகவு மோங்குஞ் சதானீகனென்பவன், இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு மநுநீதியுடனே குடிக ளிடத்தில் ஆறிலொருகடமை வாங்கித் தன்னுயிர்போல மன் னுயிரையும் பாதுகாத்துத் தரணியாண்டுவரும் நாளில், தனக் குப் புத்திரப்பே றில்லாமையால் மிகவுந் துன்பமடைந்து யாதுந்தோன்று மலிருப்பதோடுந் தனது மந்திரியாகிய சுகந் தரனுக்குஞ் சேனாபதியாகிய விப்பிரதீபனுக்கும் அரண் மனைப்புரோகிதனாகிய ஞானவல்லவனென்பவனுக்கும்புத்திர பாக்கியமில்லாமல் வியாகூலப்படுவதுகண்டு, நால்வருங்கூடி யொன்று யோசித்து, தனது செங்கோற்குளடங்கிய தேசத் தைச்சார்ந்த வனத்திற் பன்னசாலை யமைத்து அதன்க ணிருந்து தவமிழைத்துக் கொண்டிருக்கும் சண்டில மகா ரிஷியை யழைத்துவந்து, புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்யக் கருதி, அப்படியே யாகநிறைவேற்றிப் பூரணாகுதிசெய்து, அவரவரது மனைவிமார்களுக்குப் பிண்டங்கொடுக்க யத்த னித்தபோது, பிரமஞானமுடைய வம்முநிவரர், தெய்வ லோகத்திற் பிரமனுடைய சாபத்தால் புவியிற் பிறக்கவேண் டிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற விதூமன்முதலிய நான்கு பேரையும் நான்கு பிண்டத்திலே தியானித்துக்கொடுத்தார், அதுபோ லவர்களுடைய மாதரும் அன்றுமுதற் கெர்ப்ப மாகவிருந்து, பூரணமானவுடன், சதானீகனுடைய தேவி யாகிய விந்துமோமதி வயிற்றிலே விதூமனும், சுகந்தரன் மனைவியாகிய சந்திரதீபிகைவயிற்றிலே மாலியவானும், விப்ர தீபன்மனைவியாகிய சுகந்தலாவண்ணி வயிற்றிலேபுட்பகந்தனும்,

சூர்னவல்லவனுடைய மனைவியாகிய சுகந்தராவதி வயிற்றிலே பவோர்களுடனும்வந்து பிறந்தனர், இவ்வகையாய் ஜனித்தவர்களுள் இராஜகுமாரனுக்கு சகத்திராநீகனென்றும் மந்திரிகுமாரனுக்கு யூகவல்லவனென்றும், சேனாபதிகுமாரனுக்குச் சதுரங்கனென்றும், புரோகிதகுமாரனுக்கு வசந்தனென்றும் நாமகரணஞ்செய்து நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்த்துவந்தனர். இவ்வண்ணம் வளர்ந்துவரும் பிள்ளைகளுக்கு ஐந்துவயது பூரணமாகுங்காலையில், அயோத்தியா பட்டணத்துக் கிறைவனாகிய கிருதவன்மாவென்னு மரசன் புத்ரபாக்கிய மில்லாதவனாய்த் தவஞ்செய்ய அவன் மனைவி மனோவதியென்பவள் வயிற்றிலே அலம்புசையென்னு மரம்பாஸ்திரீ மிருகாவதி யென்னும் பெயரையுடைய பெண்ணாய்ப் பிறந்து வளர்ந்துவருகையில், தெய்வலோகத்திற் பாம்புப் பல்லனென்னு மிராக்கதனும் அவன் தம்பியாகிய தூலசென்னியனும் தெய்வநாயகனாகிய இந்திரனையெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்கையி லப்போது தேவேந்திரனுக் கவர்களை வெல்ல முடியாது பூலோகத்தில் கௌசாம்பி தேசத்திற் கிறைவனாகிய சதாநீகனென்னும் வேந்தன் புஜபலபராக்ரமசாலியென்று கேள்வியுற்று அவனை அழைத்துவரும்படியாகத் தன்சாரதியைத் தேர்கொண்டு போகும்படி உத்தரவளிக்க, அவனு மப்படியேகொண்டுபோய் பூலோகத்திலிருக்குஞ் சதாநீகனுக் கறிவித்து, இரதத்தின்மீ தேற்றிக்கொண்டு தெய்வலோகத்திற்குப்போய்த் தேவராஜன்முன்பாக விடுத்தனன். அப்போது தேவேந்திரனும் பூலோகத்தரசனாகிய சதாநீகன் சவுரியங்களையுந் தேயசுகளையுங்கண்டு தன்னிடமிருக்கு மந்திரிமார் மூவர்களி லிவனுமொருவனாகவிருக்க மந்திரிபட்டங்கட்டி முடிசூட்டிச் சிலசயின்யங்களுடனே தானும் சதாநீகனுமாய் புறப்பட்டுப் பாம்புப்பல்லன் தூலசென்னியனென்னு மரக்கருட னெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யும்போது, தொந்தயுத்தத்திலே பாம்புப்பல்லனையும் தூலசென்னியனையும் சதாநீகன் கொன்று பொன்னுலகத் திறைவனாகிய

தேவேந்திரனுக்குச் சதானீகன் வெற்றிமாலையைச் சூட்டி
னன். அதுகண்ட இந்திரன் சந்தோஷமடைந்து ஜெயமுரச
சறைந்து சதானீகனுடனே அமராவதிப்பட்டணம் வந்து
சேர்ந்து சதானீகனை மிகக் காதலோடும் நேசித்து வருகின்ற
நாளில், பிரமகற்பனைப்படி சதானீகன் மரணமடைந்தான்,
அதுகண்டு இந்திரன் இரக்கமுற்று அவனுடைய ஆத்மா
வுக்கு தேவரூபத்தைக் கொடுத்து வைத்துக்கொண்டு தூலத்
தைக் கௌசாம்பிய தேசத்திலிருக்கப்பட்ட அவன்குமார
னாகிய சகத்திரானீக னிடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான் அது
கண்ட புதல்வனும் அவன் தாயும் மந்திரிமுதலிய யாவரும்
வருத்தமடைந்து செய்யும் விதிமுறையாவும் வழுவின்றிச்
செய்து, பின்னர் சதானீகனுக்கு இல்லாளாக விருந்த விண்டு
மாவதி நாயகனில்லாளாக விருந்தாள். பின்பு இராச்சியத்துக்
கரசனில்லாமையால் சதானீகனது மந்திரிமார்களுஞ் சில பெரி
யோர்களுங்கூடி மந்திராலோசனைசெய்து அரசன் புதல்வனா
கிய சகத்திரானீகனுக்கு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் பட்டாபி
ஷேகஞ்செய்து முடிசூட்டிவைத்தார்கள். அப்படிவைத்தபின்
தன் தந்தையினும் எண்மடங் கதிகமாய் மநுநீதி வழுவாமல்
இராஜரீகஞ் செய்துவருநாளில், சில நாட்களுக்குள், தந்தை
யரசாளுகையிலிருந்த முதியோர்களாகிய மந்திரி சேனாபதி
புரோகிதன் இம்மூவரும் மரணகாலமடைய, அதுகண்ட
சகத்திரானீகன் தனது ஆளுகைக்கு மந்திரி முதலிய யாவரும்
வேண்டியிருப்பதால் இறந்தவர்களது புதல்வராகிய மூவர்
களில் யூகைவல்லவனைத் தனக்கு மந்திரியாகவும் சதுரங்கனைச்
சேனாதிபதியாகவும் வசந்தனைப் புரோகிதனாகவு மமைத்து
இரதகஜ துரகபதாதிகளென்னும் நால்வகைச் சேனைகள்சூழ
எண்டிசையுங் கீர்த்தியோங்கத்தக்கதாய்ச் செங்கோ னடாத்தி
வருகையில், தேவேந்திரன் தெய்வலோகத்தில் தனக்கா யேற்
படுத்தியிருக்கின்ற காண்டாவனத்தில் நந்தவனச்சிங்காரம்
பார்க்கும்படியாய் சகத்திரானீகனைக் கூட்டிவரும்படி தூது
வனுக்கு ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவ்வாறே தூதுவர்களும் பூலோ

கத்திற்குப்போய் சகத்திரானீகனைக்கண் டுரைக்க, அதற் கவனுஞ் சந்தோஷித்தனாய் இரதமேறித் தெய்வலோகம் போய்ச்சேர்ந்து தேவேந்திரனைக்கண்டு வணங்கினான். தேவே ந்திரனும் வந்தபுதல்வனுக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளுஞ் செய்து நந்தவனங்களையெல்லாங் காண்பித்து அவன் தகப்பன் சதானீகன் தேவரூபம்பெற் றிருப்பதையுங் காண்பித்தான். அப்படி காட்டியமாத்திரத்தில் சகத்திராநீகன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து தகப்பனைக் கண்ணினாற்கண்டு இந்திரன் சபையி லிருக்கும்போது அச்சபையில் நடனஞ்செய்து கொண்டு நிற்கிற திலோத்தமையின்மேல் மோகங்கொள்ள, அவளு மிவன்மீது மோகமுற, இக்குறிப்புகளையெல்லா முண ர்ந்த தேவராஜன் குறுநகைசெய்து, ஏதோ மாச்சர்யமாயோர் கதை சொல்லுவதுபோல முன்னடந்த சவிஸ்தார மெல்லாந் தெரியச்சொல்லி, உனக்கு மனைவியாகும்படியாய் அலம்புசை யென்னு மரம்பாஸ்திரீ அயோத்தியாபட்டணத்திலே, மிருகா வதி யென்னும் பெயருடையவளாயப் பிறந்திருக்கின்றனள், அவளுடைய ரூபலாவண்யத்தைச் சேடனாலுஞ் செப்பிமுடி யாது, அப்படிப்பட்ட ரூபவதியை உனக்கு நாயகியாய்ப் பிரமன் விதித்திருப்பதினாலே நீ பூலோகஞ்சென்று அவளை மனைவியாக்கிக்கொள்ளென்று உத்தரவுகொடுத் தனுப்ப, அவ் வார்த்தையைக்கேட்ட சகத்திராநீகனுக்கு தேவேந்திரனால் வர்ணித்துச் சொல்லப்பட்ட அலம்புசையென்னும் அரம்பா ஸ்திரீயினது வனப்பின்கண்ணேசென்ற மனத்தைத் திருப்ப அசக்தனாய், அதிகாதல்மீறி, எப்போது அவளைக்கூடுவோ மென ஏக்கங்கொண்டு தேவராஜனிடம் விடைபெற்றுத் தன் பட்டணத்துக்கு மீண்டுவருகையில், அங்குள்ள பூங்காவனத் தில், திலோத்தமை யென்னுந் தெய்வகணிகை நின்றிருந்தவ ளாய் பூலோகத்திற்குச் செல்லுஞ் சகத்திராநீகனை வழிமறித் துச சொல்லுவாள், தேவரீர்; இந்திரன்சபையிலே நடித்து நின்ற என்மீது மோகங்கொள்ள யானும் தங்கண்மீது மோக முற்றுச் சகியாதவளாய்க் காமநோயால் வருந்துகின்றமையால்,

சித்தமிரங்கி இப்பூங்காவனத்திலென்னைக்கூடிச்சுகித்தென்மீதமர்செய்யு மனங்கனைக் கனங்குலைந்தோடும்படியாய்க் கருணைசெய்வீரென்று கூறுந் திலோத்தமையினது மொழியைத் தினைத்துணையேனுங் காதிற்கொள்ளாதவனாய் ஏறிட்டும்பாராதவனாய்த் தன்பட்டணத்தைநோக்கி மிருகாவதியின்மேல் மோகமாய் திரும்பிவிட்டான். அப்போது திலோத்தமையானவள் அதிவிரகத்தால் மனமானது கொதிப்பேறித் தன் சொல்லையுந் தான்கொண்ட காதலையுந் தணிக்காமற் செல்லும் வேந்தனைநோக்கிக் கூறுவாள், வேந்தே! பெண்ணாகிய யான் உன்மீது மால்கொண்டு தியங்கிச்சேரும்படியாக விரைந்து கூறு மெனதுவார்த்தையைக் கேளாமலும் என்முகத்தைப் பாராமலும் போகின்றமையால், நீயும் உனது பெண்சாதியுங் கூடிச் சுகித்துவாழ்கையில் அவள்முகத்தில் நீ விழியாமலும் உன்முகத்தில் அவள் விழியாமலும் பதினாலுவருடம் வரையிற் பிரிந்திருக்கக் கடவீர்களென்று சாபங்கொடுத்தாள். அவ்வாறு கடுங்கோபத்தாற்கூறிய திலோத்தமையின் சாபத்தையுங் கேளாதவனாய் வாயுவினுங்கொடிய வேகமாய்த் தன் கௌசாம்பியபுரியென்னும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தான். அவ்வாறுசேர்ந்த சகத்திரானீகன் தன்மந்திரியாகிய யூகைவல்லவனை யழைத்து அருகேவைத்துக்கொண்டு, தான் தெய்வலோகம்போயிருக்கையி லங்கு தேவராஜனாற் சொல்லப்பட்ட அலம்புசையென்னும் பெண்ணை நான் அணைந்தாலல்லதெனது ஆவி தரியாது, என்செய்வேன். பஞ்சபாணனது சமரினின்று மெப்படியுய்வேன், எனது மதியூகியாகிய மந்திரியேயென்று கவலையுறுங் காவலனை மந்திரிபணிந்து கூறுவான், அரசே! தங்களுக்கு இந்திரனாற் சொல்லப்பட்ட பெண் எவ்வுலகவாசியோ வறியோம் என்று கூறிய மந்திரியைநோக்கி, அப்பா, இவ்வுலகின்கண் எனதாருயிர்த் துணைபோன்ற யூகைவல்லவனே, யான் காதல்கொண்டிருக்கும் அலம்புசை என்னுமர்ம்பையானவள் அயோத்தியாபட்டணத்தில் கோடிசந்திரவண்யம்போன்ற வதனமும், கரும்புயலையுங் காளகோடி

விஷத்தையும் அல்லியும் யானைக்கூட்டத்தையும் ஆலம்விழு தையும்பழித்த கூந்தலும், இந்திரதநுவையொத்த புருவமும், மானையுஞ் சேல்மீனையும் ஒள்ளியவேலையும் நீலோற்பலத்தை யும்பழித்த கண்களும், மகரத்தைப்பழித்த செவிகளும், எள் ளிளம்பூவைப்போன்ற அழகிய நாசியும் கண்ணாடிபோன்ற கன்னங்களும், பவளத்துண்டையுங் கொவ்வைக்கனியையும் நிகர்த்த அதரமும், வலம்புரிச்சங்கம்போன்ற கழுத்தும், மூங் கிற்கணுவையொத்த தோட்களும், மேருவையுந் தங்கக்கிண் ணத்தையும் யானையினுடைய மத்தகத்தையும் தென்னங் குரும்பையையும் கூவிளங்கனியையும் பம்பரத்தையும் பங் கையும் பூச்செண்டையும் புற்புதத்தையும்பழித்த குசங்க ளும், நீர்ச்சுழியைப்போன்ற வுந்திக்கமலமும், சிங்கத்தையுங் கொடிமின்னலையும் உடுக்கையையும்பழித் திலகாநின்ற இடை யும், பாம்பின்படம்போன்ற வல்குலும், கதலியைப்பழித்த தொடைகளும், அலவனைப்பழிக்கு முழந்தாளும், வரால் மீனைப்போன்றகெண்டைக்கால்களும், செம்பஞ்சைப்போன்ற புறந்தாளும், தராசைப்போன்ற பரடுகளும், சண்பகமலரைப் போன்ற தேககாந்தியும், பிடியானையைப்போன்ற நடையும் படைத்து, மிருகாவதி யென்னும் அழகிய பெயர்வாய்ந்து, என்மனதைக் கவர்ந்துபோய் வைத்திருப்பதால் அம்மங்கை யை யான் மணமாலை சூட்டும்படி யிசைவிப்பாயென்ன, அது போல் பூதைகவல்லவனென்று மந்திரி வேந்தனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, தானுஞ் சில பெரியோர்களாகிய பிராம ணருங்கூடி வாகனருடராய்ப் பிரயாணப்பட்டுக் காடுமலை வனம் வனாந்தரங் காறு முதலிய யாவுங்கடந்து, அயோத் தியாபுரிசேர்ந்து அவ்வரண்மனைவாயிற் காவலாளிகளிடந் தங் கள்வரவைத் தெரிவித்து, அரசன் ஆஞ்ஞையின்மீது கொலு மண்டபஞ்சேர்ந்து, பெரியோர்களாகிய பிராமணர் வேந்த னைக்கண் டாசிகூறியும் பூதைகவல்லவனென்று மந்திரி பணிந் தும் அங்குள்ள வாசனங்களிலாரோகணித்து அரசனைநோக்கி, சகத்திராணிகனுடைய ரூபலாவண்ய சவுந்தரிய குணாதிசயங்

களையும் புஜபலபராக்ரமங்களையும் குலவரன்முறையாவுஞ் சாங்கோபாங்கமாய்த் தெரிவித்து, வேந்தனைச் சம்மதிக்கும் படியாய்ச்செய்து முத்துச்சிவிகையிலேற்றிச் சில படைக ளோடுங் கௌசாம்பியதேசத்துக் கழைத்துவந்து நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் செய்முறையாதும் பிறழாது, முப்பத்திரண்டு மேளவாத்தியங்களுந் தாம்தாமென்று முழங்க மிருகாவதி யென்னு மணங்கைச் சகத்திராநீகனுக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து அவ்விருவரும் நிலாமணிமுற்றத்தினின்று இரதியும் மன்மதனும்போலும் மானுங் கலையும்போலும் அன்னமும் பேடும்போலுங் கூடி இன்பசுகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு அளவில்லாத போகபாக்கியங்களோடு மருவிக் குலாவிவாழ்ந்து வருநாளில், பொன்போன்ற காந்தியைத் தராநின்ற மிருகாவதி யின்மேனி பூரணசந்திரனைப்போல் வெளுத்தநிறங்கொடுத்து, நிமிர்ந்து விம்மிப் பூரித்து வட்டமிட்டுத் தங்கக்கிண்ணத்தை யொத்த கனதனத்தினது அஞ்சூராணிபோன்ற முலை முகங் கறுத்துப் புயல்போலொளிரவும், கைத்தல் புளித்தல் கார்த் தல் உவர்த்தல் துவர்த்தல் தித்தித்தலென்னும் அறுசுவையில் புளித்தலையே நனி காதல்கொள்ளும் பருவமாகிய காலமும் நெருங்கிக் கருப்பிணியாயிருக்குஞ் சங்கையை, நாயகனாகிய சகத்திராநீகனறிந்து, தன்னுளுகைக்குள்ளடங்கிய தேசங் களுக்கெல்லாம் வரியிறை வேண்டாமென்று நிறுத்தி, அது முதல் அறநெறியினின்றும் ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க் குணவு, அறுசமயத்தார்க் குண்டி, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின் பண்டநல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர் த்தல், அறவைப்பிணஞ்சுடுதல், சுண்ணம்பு, நோய்மருந்து, வண்ணான், நாவிதன், கண்ணாடி, காதோலை, கண்மருந்து, தலைக்கெண்ணெய், பெண்போகம், பிறர்துயர்காத்தல், தண் ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுறிஞ்சுதறி, விலங்கிற் குணவு, ஏறுவிடுத்தல், விலைகொடுத்துயிர்காத்தல், கன்னிகா தானம், இவ்வகையாகிய முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் யாவரு மறநுஞ்திக்கும்படி தினப்படிசெய்து சொர்ணத்தியாகி

யாய் இன்னிசைக்குயில்போன்ற மிருகாவதியைக் கணப்போதெனினும்பிரியாமல் இன்பக்கடலுட்டாழ்ந்து, இனிதுவாழ்ந்திருக்கையி லோர்நாள், கெர்ப்பவதியாகிய மிருகாவதி பூங்காவனத்துக்குச்சென்று ஓர் தடாகத்திலிறங்கிச் சலக்கிரீடைசெய்யவேண்டுமென் றுவல்கொண்டு தன்மணாளனுக்கறிவிக்க, அதுபோல் வேந்தனு மப்பூங்காவனத்திலுள்ள வோர் பொய்கையில் திவ்யவாசம்பொருந்திய குசும்பாப் பொடியையுங் குங்குமங்களையுங்கரைத்து இளஞ்சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கும்படிச்செய்து அந்தப்புரத்துக்கும் பூங்காவனத்துக்கும் புட்பங்களைப்பரப்பி மெல்லிய பட்டாடைகளை யதன்மேல் விரித்துச் சேடியர்கள் நான்குபக்கமுஞ் சூழ்ந்து கைலாகு கொடுத்துவரவும், மயில்விசிறிவீசிப் பனிநீர்தெளிக்கத் தனது நாயகனுடனே பூங்காவனம்போய்ச்சேர்ந்து பொய்கையிலிறங்கித் தானுமத் தனதுமணாளனும் நிர்வாணிகளாய் ஜலத்தில் விளையாடுகையில், அப்பொய்கையிற் கொட்டிக்கலந்திருந்த குசும்பாப்பொடியுங் குங்குமமும் இவ்விருவர்களது தேகத்திலூறிச் சுவறியிருந்தமையால் பொன்போலிருந்த தேகம் செக்கர்வானம்போலும் வர்ன்னரேக்கைப்போலும் பிரகாசிக்க, சகத்திரானீகனைத் தடாகத்தில் விடுத்துத் தான்மாத்திரந் தனிமையாய்க் கரையேறிநின்றாள். மிருகாவதியானவள் அக்காலையில் ஆகாயமார்க்கமாய் இரைவேண்டி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்த மகிடனென்னும் அண்டரண்டபட்சியானது மிருகாவதியினது சரீரத்தை மாமிசமென்று கருதியும், நமக்கின்று நல்லவுணவு கிடைத்ததென்றுந் தாழ்ந்து திடீரெனப்பாய்ந்து காலினலெற்றி யிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் பறந்து உதயகிரியிலே கொண்டுபோய் அதன்சார்பி லிறங்கிப் பார்க்கும்போது, நரஜன்மமான பெண்ணாயிருந்தமைகண்டு, அங்ஙனே விட்டுவிட்டுத் தன்னிச்சையாய்ப் பறந்துபோய்விட்டது. பின்னர் மிருகாவதி அகஸ்மாத்தாய் தனக்கு இன்னதெனத் தோன்றாமற் பட்சியினதுகாலி லிடுக்கப்பட்டு ஆகாயவீதியி லெழும்புகையில் மூர்ச்சைகொண்டிருந்தமையால் அப்

பட்சி தன்னைவிட்டுநீங்கிய வோர்கடிகைப்போதுக்குள், அம் மூர்ச்சைதெளிந்து கண்விழித்துப்பார்த்துச் சித்தம்பிரமித்து, யாதுந் தோன்றாதவளாய், தன்கணவனையுஞ் சேடிகளையும் ஜலக்கிரீடைசெய்த தடாகத்தையுங்காணாது, பருவதத்தின் மேல் காடி புலி சிங்கமுதலிய மிருகக்கூட்டங்கள் வாசஞ்செய் யும்படியாகிய தானமாய் பயங்கரமாகிய அடர்ந்தகாக்கள் சூழ்ந்துஞ் சூரியனதுகிரணமுந் தோன்றாது இருப்பதுகண்டு, மிகவுஞ் சிந்தாக்ராந்தியாய், நமதுநாயகர் ஏதோ நெடுநாள் நம்மை வஞ்சிக்கக்கருதி இவ்வாறு செய்தனரோ, கணப்போ தேனும் பிரியாதவர் கானகத்தில் நம்மையெப்படிக் கைவிட் டார், அவர்சித்தத்துக்குப் பாபியாகிய யான் யாதுங் குறை செய்தறியேனே, தெய்வமே, இதற்கோ யான் ஜலக்கிரீடை செய்ய வாசைகொண்டேன், என்செய்கேன், எவ்வித மிவ் வனத்தினின்று மீடேறுவேன், ஓ பிரமனே, இதுவும் நின் திருவுளச்செயலோ, வஸ்திரமுமில்லாமல் மெய்யைக் கை கொண்டுமூடும் மிடிக்காளானேனே, தெய்வமே தெய்வமே யென்றும், பின்னும் நாம்இதுபரியந்தம் நாயகனோடு கூடிவாழ் ந்த வாழ்நாளெல்லாஞ் சொப்பனம்போ லிருக்கின்றதே, என் ஜென்மப்பிரகிருதியே யிப்படிதானோ, பிரமன் இக்கோலத் தோடுதா னம்மைச் சிருஷ்டித்தானோ, இல்லாவிடில் நான் ஜலக்கிரீடைசெய்த குளமும் பூங்காவனமும் கோட்டைக் கொத்தளமும் அரண்மனையும் நாயகனோடு சுகித்துச் சல்லாப லீலைபுரிந்திருந்த நிலாமணிமுற்ற முதலிய யாவுங் காணமற் கானலின்நீர்போல் மறைந்துவிட்டதே, ஐயோ என்காலிற் பட்டதைக் கண்ணிற்பட்டதுபோலும் உடலும் உயிரும்போ லும் பாலும்நீரும்போலும் பூவுமணமும்போலும் எள்ளும் நெய்போலும் கரும்புஞ்சுவையும்போலுங் கலந்து வாழ்ந்த மணாளன் கானகத்திற் றனியாயும் வஸ்திரபங்கமாயும் வஞ் சித்து விட்டுப்போக யாச்செய்த கற்பனையோ, அந்தோ தெய் வமே, இக்கானகத்தில் ஒருவரையுங் காணேமே, நாம்வாழ்ந்த பதியெத்தனைதூர மிருக்கின்றதோ, வீரகண்டாமணிபொருந்

திய பாதபத்மங்களையுடைய நமது நாயகனது விசாலம் பொருந்திய மார்பும் இமாசலம்போன்ற திணிந்தபுயங்களும் பூரணசந்திரோதயம்போன்ற முகாரவிந்தமும் நானெப்போது காண்பேனோவென்று அழுது கூக்குரலிட்டு முகத்திலும் வாயிலும் மார்பிலு மறைந்து புலம்புகின்ற சத்தங் கேட்டு, அவ்வனத்தில் வாசஞ்செய்கின்றமிருகக்கூட்டங்களும் பறவைக்கூட்டங்களும் நெருங்கிநின்றுபார்த்து, மறுபடியு மோடிப்போய்விடும், இவ்வாறு அணியாய்வந்து பார்க்கும்படியான மிருகங்களைக்கண்டு, நாம் இப்படித் துன்பப்படுவதைப்பார்க்கிலும் இம்மிருகங்களுக்கு இரையாகிவிடுவதே நலமென்று மனத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டு, அம்மிருகங்களின் அருகே யோடுவாள், அவைகள் ஐயறிவோடுங்கூடிய மிருகங்களாக விருந்தபோதிலும் இவள் தேவபிண்டமென்றும் இவளையாம் இச்சிக்கப்போகாதென்றுஞ் சிந்தித்து பயந்தோடும், இப்படி மிருகாவதி தனது பிராணனைப்போக்குவதற்கெவ்விதமுமில்லாமல் பிரலாபித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவ்வரணியத்தில் நீடூழியாய்த் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கும் ஓர்முனிவருடைய குமாரன் இவள் பிரலாபிக்கு மோசையைக் கேட்டு, அவ்வோசையின்வழியே நாடிவந்து, மிருகாவதியைக் கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, அருட்கடலாகிய ஜமதக்கினிமுனிவரிட மிவளைக்கொண்டுபோய் விடுவோமென்று அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவரிடத்தில்விட, அதுகண்ட ஜமதக்கினி முனிவர் மிருகாவதியினுடைய சவிஸ்தாரங்களையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாய் விசாரித்துத் தானுமறிந்தவராய் என்னைக் கிருதவன்மாவாக நினையென்றுசொல்லி தன்பத்தினிமுதலிய ரிஷிபத்தினிகளுடனே சேர்த்து ஆதரவுசெய்துவருகையில், மிருகாவதியுந் தனது விதியை நினைந்து வாழ்ந்துவருகையில், கெர்ப்பநோயுற்று இருஷிபத்தினிகளினது கடாக்ஷ வீட்சண்யத்தால் யாதுங் குறைவில்லாமல் ஆண்குழந்தையைப்பெற, உடனே உதயகிரிச்சாரலிற் பிறந்தமையால் இக்குழந்தைக்கு உதயநன் என்னும் பெயர் தகுமென்று ஆகாயத்தில் ஒரு

அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று, அப்படியே முனிவர் இக்குழந்தைக்கு உதயநனென்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்துவருகையில், மூன்றாம் பிறைச்சந்திரன்போல் வளரும்பிள்ளைக்கு ஐந்துவயது பூரணமாக, அப்போது முநிவரர் சிறுவனுக்குச் சவுளவுபநயனமும் வித்யாப்பியாசமும் தநுர்வேதங்களும் மந்திரப்ரயோகங்களும் பூரணமாகக் கடாக்ஷித்து உணரச் செய்து, பாதுகாத்துவருகையில், உதயநனென்னுஞ் சிறுவன் அவ்வனத்தில் வாழும்படியாகிய மிருகங்களின்மீது வேட்டமாடிவருங் கோலத்தைத் தாயானவள்கண்டு களிப்புறத் தக்கதாயிருந்தபோதினுந் தனது மணாளனைவிடுத்துத் தான் தனித்திருக்குந் துன்பத்தையே பெரிதுபாராட்டிவருநாளி லோர் நாள், அவ்வனத்தில்வாழு மோர்வேடன் ஒருபாம்பைப்பிடித்துக்கொண்டு வருபவனைக்கண்ட உதயநன் அவ்வேடனை நோக்கி, நீயேன் இந்தப்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறாயென்று வினவ, அதற்கவன் சிறுவனைநோக்கி, அப்பா இதை யான் பட்டணங்களிற் கொண்டுபோய் ஆட்டிவைப் பேனுகில் என்ஜீவந விர்த்திக்கு குறைவில்லாம லிருக்குமென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட உதயநன் அதுபாவத்தொழிலாதலால் அதனைநீ வலையில்விட்டுவிடு. இந்தக் கடயத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்ல, அவன் விட்டுவிட்டபிறகு, அன்னையாற் போடப்பட்டிருந்த இரத்தின கடயத்தைக் கழற்றிக்கொடுத்தான், பின்னர் வேடன்கையினின்றும் விடுபட்ட நாகமானது உதயநனென்னும் இராஜகுமாரனிடம் வந்து வணங்கி, வேந்தரிளங்கன்றே, உம்மால் இன்றையதினம் யான் உயிர்பெற்றேனுதலால் உமக்கு யானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யப்போகின்றேன், நீர் தயைசெய்து என்னுடன் வாருமென்று இனியவார்த்தைகள்சொல்லி யழைத்துக்கொண்டுபோய் அவ்வனத்தில் இராஜரீகஞ்செய்துகொண் டிருக்குந் தங்களுடைய நாகராஜன்முன் விடுத்து தனக்குக் கிடைத்த வாபத்தினின்று மீட்டதையும் அவனது குணஜிசயங்களையு மறிவித்து நிற்க, அப்போது நாகராஜன்முன் உதயநனென்னு

பிராஜகுமாரனது ரூபலாவண்ய சவுந்தரியங்களைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, கின்னரனென்னு நாகத்தைநோக்கி, கின்னரா, நான்சொன்னபடி நமதுகுமாரத்தியாகிய லளிதை யென்பவளை இவ்விராஜகுமாரனுக்கு மணஞ்செய்துவைக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, அதுபோல் அந்தநாககன்னியை மணஞ்செய்ய, உதயநனும் சந்தோஷசித்தனாய் கலியாணஞ் செய்துக்கொண்டு லளிதையுந் தானுமாய்க் கூடிவாழ்ந்து சுக சையோகங்களை யநுபவித்துவரும் நாளில், லளிதையென்னு நாககன்னி கர்ப்பவுற்பத்தியா யோர்புத்திரனைப் பெற்றாள். பெற்றவுடனே நாககன்னியாகவிருந்த லளிதை தேவகன்னி கையானாள், அவ்வாறு உருவங்கொண்டபெண் உதயனை நோக்கி, அரசே, நான் முன்பு வித்யாதரர்குலத்திலே உற்பவித்த தேவகன்னி, என்பெயர் சுகண்டியென்பர், நான் ஒருரிஷி சாபத்தினாலே நாககன்னிகையாய் பிறந்திருந்தேன், என் வயிற்றிலே குழந்தை பிறந்தவுடனே சாபவிமோசனமாய் விடுமென்று முன்ன ரந்தரிஷியினிடத்திலே கேட்டிருந்தேன், இப்போது அப்படியே சாபவிமோசன மாகிவிட்டது. இனி யான் தெய்வலோகம்போகவேண்டு மாகையால் உமது குமா ரனை நீர் ஒப்புக்கொள்ளுமென்று சொல்லித் தன் குமாரனுக்கு சகலவியாதிகளு மெப்போது மணுகாதிருக்க ஓர் அமிர்தசஞ் சீவிக் குளிகையும் தன்கையிலிருந்த வீணையும் ஒருகாலங்களி லும் வாடாத அல்லிமாலையையுங்கொடுத்துப் புருஷனிடத் திலும் மற்றுமங்குள்ள தந்தைமுதலிய யாவரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தாள். அப்பால் உதயநனென்னு மிராஜகுமாரன் தன்னுடைய குமாரனுக்கு லளிதையாற் கொடுக்கப்பட்ட மூன்றுவஸ்துக்க ளோடும் குமரனை யழைத்துக்கொண்டு ரிஷியாசிரமத்திலிருக் குந் தனது தாயாரிடம்வந்துசேர்ந்து நடந்தசவிஸ்தாரங்களை யெல்லா மாதியோடந்தமாய்ச்சொல்லத் தாயாகிய மிருகாவதி கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிருந்தாள். இப்படியிருக்கும் போது, முன்பு தெய்வலோகத்தில் சகத்திராநீகனுக்குந்

திலோத்தமையால் நேரிட்ட சாபத்தின் பிரமாணமாகிய பதினன்கு வருடத்துக்குச் சமீபித்தபடியால் உதயகிரிச சாரலிலிருக்கும் மிருகாவதியினது புதல்வனுற்கொடுக்கப்பட்ட இரத்தினவளையை வாங்கிய வேடன், அவ்வளையை விற்பனை செய்து ஜீவிப்போமெனக் கருதி, கிளைக்கிராமங்களிலுஞ் சிற்றூர்களிலுந் திரிந்தும் விலைப்படாமையால் அதனைக் கௌசாம்பிய புரியென்னும் பட்டணத்திற் கொண்டுபோய் அங்குள்ள வியாபாரிகளுக்குக்காட்ட, அவ்வியாபாரிகள் இவ் விலையில்லாமணிக ளிழைத்தொளிராநின்ற வளையைப்பார்த் தால் நமது வேந்தனது அரண்மனைக்குரியதுபோ லிருக்கின்ற தேயென்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு,வளையோடுங் கொண்டுவந்த வேடுவனையழைத்துப்போய் இராஜசமுகத்தில் விடுத்தார்கள், அப்படியிருக்க, முன்னம் சரசகலாப மயிலைப் போன்ற மிருகாவதி ஜலக்கிரீடைசெய்த தடாகத்தினின்றுந் தன்னை அகஸ்மாத்தாய் மாயமாய்ப்போன நாண்முதலிது பரியந்தம் ஊணுறக்க மில்லாமலும் இராஜரீகஞ்செய்யாமலும் வஸ்திரபூஷணங்களைத் தரியாமலும் மஞ்சத்தின்மீது சயனிக் காமலும் தாம்பூலந் தரியாமலும் மஞ்சனமாடாமலும் மந்திரி முதலிய சுற்றத்தாரோடும் பேசாமலும் பித்துக்கொண்டவ னைப்போல் சரீரமுங்கறுத்து, அழகுங்குன்றி, அல்லும் பகலும் ஓரேசிந்தையாய் அயர்வெய்தி துக்கக்கடலி லழுந்தி யிருந்த சகத்திராநீகன் வியாபாரிகளாற் கொண்டுபோய் வைத்த இரத்தினவளையைக்கண்டு தன் மங்கையினது கை வளையென்றறிந்து, சொற்பனங்கண்டு விழித்தவனைப்போலுந் திடுக்கிட்டெழுந்து, அங்குவைத்திருக்கும் இரத்தினவளை யைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, அதனைக் கண்ணிமையிட்டாமற் பார்த்து, தனதுமங்கையினது கரம்போலப் பாவித்து அடிக் கடி யவ்வளையை முத்தமிட்டுங் கண்ணிலொத்திக்கொண்டும் அடங்காமகிழ்ச்சி யுடையவனாய்ப் பெருமூச்செறிந்து, எதி ரில்நிற்கும் வேடுவனைப்பார்த்து, இந்தவளை உனக்குக்கிடை த்தவித மெப்படியென்று கேட்க, அப்போது வேடுவன்

சொல்லுவான், சுவாமீ, யான் உதயகிரிச்சாரலில் வாசஞ்செய்யும் வேடுவனாதலால் ஓர்நாள் எனது ஜீவனவிர்த்தியின் பொருட்டு வேட்டமாடச்சென்று அத்தினமியாதும் கிடைக்காமையால் எனதுகண்ணுக்குமுன் தோன்றி யோடிப்போய் வளையிற்புகுந்த நாகனைத் தொடர்ந்து அதிபிரயாசையோடும் பிடித்து கிராமங்களிற் கொண்டுபோ யாட்டிவைத்தால் நெல் கேழ்வரகு முதலிய தானியங்கள் கிடைக்குமேயென்று ஆவலோடீங் கொண்டுவருகையில, என்னெதிர்ப்பட்ட ஓரிராஜகுமாரனென்னைப்பார்த்து, அப்பா, இதையேன் பிடித்துக் கொண்டு போகிறாய், பாவமாதலால் விட்டுவிடு எனது கைவளையைத் தருகிறேனென்று சொன்னமையால், யானுமதுபோல் விட்டுவிட்டேன், பின்பு அவர் சொன்னதுபோல் எனக்கிந்த வளையைக்கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டமையால் இதை விற்பனைசெய்து ஜீவிக்கலாமெனக் கொண்டுவந்தேன், மற்றயாதுமறியேன், அரசேயென்று தனதிருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பித் தொழுது நின்றான். அவ்வாய்மொழிகேட்ட வேந்தன் தனதுமந்திரியாகிய யுகந்தராயணனையுஞ் சில பெரியோர்களையும் அருகிலழைத்து வைத்துக்கொண்டு, கேளுங்கள் பெரியோர்களே, இவ்வேடுவன் சொல்லியவார்த்தை உண்மையெனத் தோற்றுகின்றது, ஏனெனில், எனதுமங்கை கெர்ப்பிணியாகவிருந்தது உண்மை, அவள் உயிர்பெற்றிருந்தால் புத்திரனைப் பெற்றிருப்பாள், ஆயினும் உதயகிரிச் சாரல்வரையி லவள்சென்றமாயம் இன்னதென்று தெரியாமையால் இவ்வேடுவனைத் துணைகூட்டிக்கொண்டு போவோமாயின் யாவுந் தெரிந்துகொள்ளலாம், உங்களுடைய கருத்துயாது, அதனை வெளியிடுங்களென்று கூறிய வேந்தனை மந்திரிமுதலிய யாவரும் நோக்கி, அரசே, தாங்கள்கூறியதே சரி, அப்படியே சென்றறிவோமென்ன, உடனே சிலசயின்யங்களோடும் அரசன் மந்திரிமுதலிய யாவரும் இரதாரூடராய் வேடுவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அன்று இரவு போதுபோக்கி, மறுநாள் அருணோதயத்துக்குமுன்பிரயாணப்பட்டுத் தன்பதியைக்கடந்து

காடும்லவனம் வனாந்திரங்களோடுங் கூடியிருக்கும் உதயகிரியைச் சேர்ந்து, வேடுவன் இராஜகுமாரனைச் சந்தித்த இடத்தைக் காட்டச்செய்து, அவணின்று நான்குதிசைகளிலுஞ் சுற்றிப்பார்த்து வரும்போது, ஓர் பூங்காவில் முனிவராசிரமங்களும் பன்னசாலைகளு மிருக்க, அப்பன்னசாலையில் அனேகம் இருடிபத்தினிகள் நடுவில் மதிபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குந் தனது நாயகியாகிய மிருகாவதியையும் இளஞ்சூரியனைப்போன்ற குமாரனையுங் கண்டு பூரித்துப்பொங்கி, ஆனந்தக்கடலுட் டோய்ந்தவனாய், திடீலென்று இரதத்தைவிட்டிழிந்து, கன்றைக்கண்ட காலியைப்போலோடித் தனதுநாயகியைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு விம்மிவிம்மி யொருவர்க்கொருவர் படிந்துபரங்களை அவ்வாசிரமத்தி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சமதக்கினிமுதலிய ரிஷீசுவரர்களும் ரிஷிபத்தினிகளுங்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, இதுவரையில் நம்முடைய பன்னசாலையில் வாழ்ந்திருந்த மிருகாவதியென்கிற பெண்ணை ஒரு ராஜனானவன் சதுரங்கதளத்துடனேவந்து நம்மையுங் காணாமல் என்னகாரணத்தாற் றுயரப்படுகிறானென்று பன்னசாலையைவிட்டு நீங்கி, துணையாய்வந்தவர்களைக்கண்டு அவர்களுண் மந்திரி யின்னானென்வறிந்து, இதென்னகாரணமென்று வினவ, அப்போது மந்திரியானவன் முநிவர்களை வணங்கி, அதிவிநயத்தோடும், கேளுங்கள் சுவாமிகளே, கௌசாம்பிய தேசத்தையாளுகின்ற சகத்திரானிகனென்னும் வேந்தனிவர், அந்த மிருகாவதி யென்னும் பெண் இவருடையதேவியார், இவ்விருவரும் பட்டணத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கெர்ப்பவதியாயிருந்த காலத்தில் பூங்காவனத்தில் தடாகத்திலிறங்கி நீராடிக்கொண்டிருக்க, அரசன் கண்டதேயன்றி, இதுபரியந்தம் எங்கெங்குந் தேடியுங்காணாது சிந்தைவருந்தியிருந்த வேந்தனுக்கு ஒருவேடன்மூலமா யிங்கிருக்குஞ்செய்தியறிந்து வந்தனரென்று மந்திரிசொல்ல, அதுகேட்ட ஜமதக்கினிமுனிவர், அரசனைக் கிட்டவழைத்து உட்காரவைத்து தேறுதலை செய்து, ஓய்வேந்தே, உமதுமனைவியாகிய மிருகாவதி குங்குமக்குழம்புதோய்ந்த தடாகத்தில் நீராடிக் கரையேறிநிற்கையில், விகடனென்னும் அண்டரண்ட பட்சியானது மாமிக

மென்று தூக்கிக்கொண்டுவந்து இவ்வுதயகிரியின்பேரில் விட்டுவிட்டது. இவள் கெர்ப்பவதியாதலால் அடங்காத்துயரத்தோடும் பிரலாபிப்பதறிந்து யாம் எமது பத்தினியினிடம் ஒப்புச்சொல்லிப் பாதுகாக்கச்செய்தோம, உடனே குமாரன் பிறந்தான், அவனுக்கு உதயனென்று நாமகரணஞ்செய்து, பருவமறிந்து வித்தியாப்பியாச முதலியவும் தநுர்வேதமுமுணரச் செய்தோம் இதுதானிங்குநடந்த சவிஸ்தாரமாதலால் இதுபரியந்தம், வால்மீகர் தமதாசிரமத்தையடைந்த சிதாபிராட்டியையு மவள்குமாரர்களாகிய குசலவர்களையும் பாதுகாத்து ஸ்ரீராமனுக்கு ஒப்புவித்ததுபோல், எமது ஆசிரமத்தையடைந்த மிருகாவதியையும் அவள்புதல்வனாகிய உதயனனையும் பாதுகாத்துவந்து ஸ்ரீராமனுக்குச் சமானமாகிய சகஸ்திரானீக வேந்தனென்னும் நின்னிடம் ஒப்புவித்தோமாதலால், நீயுனது தேவியையு மைந்தனையு மழைத்துக்கொண்டு போய் சுகஜீவியாக விருக்கக்கடவையென்று அநேக ஆசிர்வாதங்கள்செய்து, தம்மிடத்திலிருக்கும் அரிதாகிய சிலபதார்த்தங்களையுங் கொடுத்து விடைகொடுக்க, சகஸ்திரானீகன், முநிவரைப்பணிந்து, தனது மனைவியாகிய மிருகாவதியையுங் குமாரனாகிய உதயனனையும் அவன் குமாரனையு முத்துச்சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு தான் ரதாரூடனாய் மந்திரிமுதலியதளங்களைக்கூடிப் பிரயாணப்பட்டுக் கௌசாம்பிய பட்டணம் வந்துசேர்ந்து இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்துகொண் டிருந்தான். இவ்விதமாய் வேந்தன் மனைவிமக்களோடுங்கூடிச் சகல சந்தோஷங்களையு மநுபவித்து வருங்காலையில், தனது குமாரனாகிய உதயனனுக்கு நல்லசுபமுகூர்த்தத்திற் பட்டாபிஷேகமுஞ்செய்துவைத்து, செங்கோன் முறைமையாவுந் தெளிவுறச்சொல்லி, சாமபேத தானதண்டமென்னுஞ் சதுர்வித வுபாயங்களினும் வல்லவனாகிய மந்திரியையு மமைத்து, பின்னர் யுகந்தராயணன் வசந்தன்மனைவியாகிய மிருகாவதி என்னு மூவரோடுகூடி துறவடைந்து பட்டணம்விட்டுப் பிரயாணப்பட்டு திவ்ய க்ஷேத்திரங்களைக்கண்டு தெரிசித்து திவ்யதீர்த்தங்களாடி வருகிறபோது, சேதுவைச்சார்ந்த புல்லாரண்யமென்னும் க்ஷேத்திரத்தில் தேவிப்பட்டணத்திலே வழங்காநின்ற சக்கரதீர்த்தத்

தில் மூழ்கினர்கள். அவ்வாறு அத்தீர்த்தத்தி லாடியவுடனே, தேவதுந்துமி முழங்கவும் தேவர்கள் மந்தாரம் பாரிஜாத முதலிய மலர்களை மாரிபோற் சலசலென்று வருஷிக்கவும் தாங்கள் முன்செய்த வினைப்போகங்களையெல்லா மொழித்துச் சாபமனைத்துந்தீர்ந்து பழயபடி தேவசொரூபம்பெற்று இராஜ ஞகிய சகத்திரானீகன் அஷ்டவசுக்களில் விதூமனுகவும், யுகந்தராயணனுகிய மந்திரி மாலியவானுகவும், சேனுபதியாகிய சதுரங்கன் புட்பகந்தனுகவும், புரோகிதனுகிய வசந்தன் பலோற்கடனுகவும், மிருகாவதியென்னு மரசி அலம்புசை யென்னு மரம்பைமாதாகவும் உருவம்பெற்று, பொன்னுல கத்தி லவரவர்கள் தொழிலிற் பிரவேசித்திருந்தார்கள், ஆக லால் இத்தன்மையாகிய மகிமைபூண்ட சக்கரதீர்த்தம் தேவி புரத்திலுண்டாயிருக்கின்றதென்று சூதமஹாரிஷி சொல்ல, நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்கள்கேட்டு மிகவுங் களிப் படைந்து பிரம்மானந்தபரிதராய் முனிவரைநோக்கி, சுவாமீ, செப்புதற்கரிய விச்சக்கரதீர்த்தம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் பட்டணத்திற்கு தேவியினது நாமத்தாற் பெயர் பிரகாசிக்குங் காரணமியாதோ, அதனையும் அத்தீர்த்தத்தில் நரராய்ப்பிறந்த வர்கள் தீர்த்தமாடினல் அவர்கள் அடையும்படியாகிய பலனை யுஞ் சிறியோங்களுக்குப் புலப்படும்படியாய் திருவாய் மலர்ந் தருள வேண்டுமென்று விரைந்துகேட்க, சூதமகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

விதூமச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

தேவிபுரச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, விண்முதல் ஐந்தாகியும், விமலமாகியும், அமலமாகியும், விள ங்காநின்ற ஜகதீசனது கிருபாநோக்கா லிலகும் காசிபமகாரிஷி யினது தேவிமார்களாகிய திதியென்பவள்வயிற்றிலே பிறந்த தேவேந்திராதி தேவர்களும், அதிதியென்பவள் வயிற்றிலே

பிறந்த இராட்சதர்களும் ஒருவருக்கொருவர் தொந்தயுத்தங்கள்செய்து போராடி இராட்சதர்களியாவரு மடிந்துவிட்டதனாலே அதிதியென்னப்பட்டவள் மிகுந்த விசனத்தினாற் சோபக்கடலுட் டோய்ந்து சகிக்கலாற்றாதவளாய்த் தனது குமாரத்தியையழைத்து, அடியம்மணி, இனியாகிலு முனது வயிற்றிலே கெர்ப்பமுண்டாகும்படியாய் வனத்திற்போ யரிதாகிய தபஞ்செய்து வரம்வாங்கிவருவாய், மகளேயென்று சொல்ல, அதுகேட் டவளும்வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு வனத்துட் பிரவேசித்து; சுபாரிசமுநியைநோக்கி, மகிஷரூபத்தோடுந் தபம்புரிந்தாள், அப்போது சுபாரிசமுநிவரானவ ரவளுக்குப் பிரசன்னமாகி, வாரும்பெண்ணே, சத்குணீ, நீசெய்த தபத்தா லுன்பேரி லெனக்கு மிகவுஞ் சந்தோஷமாய் தெரிசனந்தந்தோம், இனி நீ விரும்பியவண்ண முன்வயிற்றிற்பிறக்கும் பிள்ளையானவன் சுத்தவீரனாகவும் அதிவீரபராக்கிரமசாலியாகவும் அனேகவரங்களைப் பெற்றவனாகவும் உன்னைப்போல் மகிஷமுகத்தோடும் பிறப்பானாதலால், அதுவரையினும் நீ என்னிடமிருவென் றவளையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் தானிருக்கும் பன்னசாலையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வகையாய் சுபாரிசரிடத்திலே யிருக்கிறபோது, அவள் வயிற்றில் கெர்ப்பமுண்டாய் ஆலகாலவிஷம் பிறந்தது போல மகிஷமுகத்தோடுங்கூடி யோர்பிள்ளை பிறந்தது, அப்பிள்ளைக்கு மகிஷாசுரனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துவருகையிலப்பிள்ளையானவன் சகலவல்லமைகளு முண்டானவனாகவும் பராக்கிரமசாலியாகவு மிருக்கிறபோது, முன்பு தேவர்களோடு யுத்தஞ்செய்து ஜெயிக்கமாட்டாதவர்களாய் தப்பிப்பிழைத்து ஓடியொளித்திருந்த இராட்சதர்களில் விப்பிரசித்துவினுடைய குமாரன் வித்துத்துமாலி யென்பவன் மகாபராக்கிரமசாலிகளாகிய சில ராட்சதப்படைகளோடுங்கூடி இந்த மகிஷாசுரனிடத்திலே சேர்ந்து, அவனைநோக்கிக் கூறுவார்கள், ஐயா, மகிஷாசுரரே, எங்களையும் எங்கள் முன்னோர்களாகிய சில ராட்சதர்களையும் அமராவதிக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரன் விஷ்ணு

முதலாகிய தேவர்களெல்லா மெதிர்த்துப் போராடி நாசப் படுத்தியகாலையில் நாங்கள் ஓடித் தப்பிப்பிழைத்தோம், என் செய்வோம், வேறுதுணையிலலாமற் றுன்பப்படுகிறோமென்று சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மஹிஷாசுரன் கடுஞ்சின மடைந்து, கண்களிற் றீயெழும்படிநோக்கி, பயப்படாதீர் கள், கணப்போதில் தேவர்களையெல்லாம் நாசப்படுத்துகிறே னென்று சீறியெழுந்து, அவ்வரக்கர்களைக்கூட்டிப் பிரயாணப் படுத்திக்கொண்டு, தெய்வலோகத்தைச் சுற்றிவளைத்து, இந்தி ராதிதேவர்களுடனே தேவவருடம் நூறுவ்ருடம்வரையில் தொந்தயுத்தஞ்செய்தான். அப்படி யுத்தஞ்செய்கிற காலையில் இந்திரன் பிரமன் விஷ்ணு முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் மஹி ஷாசுரனுக்கு முன்னின்று நிர்வகிக்கமாட்டாதவர்களாய், தங் கள் பதியைவிடுத்து உத்தரபாகத்திலோங்கும் கயிலாசகிரியிற் சேர்ந்து, சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய உமாமகேசனிடத்தில் முறையிட்டார், அம்முறைகேட்ட பரமசிவன், ரவுத்ராகார மாய்க் கோபங்கொண்டு, தனதுகோபாவேசமாகிய தணலை வடவாமுகாக்கினியினுங் கோடிபங் கதிகப்படுத்தி, அதனை யோர் பெண்ணுருவின் முகமாகவும், மகாவிஷ்ணுவினது கோபத்தினை தேகமாகவும், இயமனதுகோபத்தை உதடாக வும், பிரமனதுகோபத்தைப் பாதங்களாகவும், கயிலாசகிரியை யிரண்டுகுசங்களாகவும், அருணனதுகோபத்தை முழந்தாள்க ளாகவும், அஷ்டவசுக்களைக் கரசரணுதிகளிலுள்ள நகங்களாக வும், அஷ்டதிக்குப்பாலர்களை விரல்களாகவும், சந்திரனை நாசி யாகவும், வடவாமுகாக்கினியைக் கண்களாகவும், சண்டமாரு தத்தைப் புருவமாகவும், இந்திராதிதேவர்களிடத்துண்டாகிய கோபத்தீயே சதுர்ப்புஜங்களும் அஷ்டகரங்களு மாயுதங்கள் பிரகாசிக்கும்படியாயும், அஷ்டதிசையும் நடுங்கும்படி பரஞ் சோதிவடிவாய் நின்றவளைக்கண்ட தேவர்முத லியாவரும் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்ததுமல் லாமல், அவரவர்களது மந்திரசக்திகளையும் ஆயுதங்களையுங் கொடுக்க, அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டவளாய்க் கோபா

வேசத்தோடும் அண்டகடாகங்களும் நடுங்கும்படியாய் கெர்ச்சனைசெய்து, விசுவசொரூபங்கொண்டு நிற்பவளுக்கு, பரமசிவன் தனது மூவிலைவேற் சூலத்தைக்கொடுத்துச் சிங்கத்தை வாகனமாகவும், பூதவேதளபைசாச கணங்களைப் படையாகவும், மாமிசாதிகளை பட்சணமாகவும், பாலைவனத்திலிருந்து மகிஷாசுரனைச் சங்கரித்துவரும்படி யருள்செய்தனுப்ப, விடைபெற்று, பூதவேதாள பைசாசக்கூட்டங்களுடனே சிங்கவாகனத்தி லேறிவருகிற துர்க்கையை, மகிஷாசுரன்முதலிய ராட்சதர்கள்கண்டு, மகீர்கோபங்கொண்டு, மகாதுர்க்கியைவந் தெதிர்த்துச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள், அப்படிசூழ்ந்த வரக்கர்களைக் கண்டு, அண்டமுகடுந்திடுக்கிட, சமுத்திரஜலமுங்கலங்கிச் சுவறும்படியாய் கெர்ஜித்துநின்ற துர்க்கையின்மீது அரக்கர்கள் வில்லைவளைத்து அனேகமாயிரம் பாணங்களைத் தண்டோபதண்டமாய் பிரயோகஞ்செய்தார்கள், அதைக்கண்டதேவர்கள், தங்கள் வில்லைவளைத்து குணத்தொனிசெய்து ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம்லட்சம் பத்துலட்சம்கோடி பத்துக்கோடி சங்கம் மகாசங்கமென்பதாய்க் கணக்குமிதமில்லாமல் அளவிறந்த பாணங்களை ஆகாயம் பூமி எங்கும் பாணமயமாய் நிரப்பி இராட்சதக்கூட்டங்களைக் கால்வேறு, கைவேறு, சிரம் வேறு, உடல்வேறாகக்கண்டித்து, எங்கும் பிணமலைகளாகக் குவித்து, நாய் நரி கழுகு கூளி பூதவேதாள பைசாசகணங்களுக்குவிருந்திட்டு, இன்னமுண்டோவரக்கர்சேனைகளெனச் சிங்கநாதவட்டகாசஞ்செய்தார்கள். அதுகண்டமகிஷாசுரனெரிந்து விழுந்து பற்களை நெறநெறவென்று கடித்துக்கண்களில் நெருப்புப்பொறி குபீல்குபீலென்று சிந்தும்படியாய், வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனிகாட்டி, எஃகினுற்செய்து விஷந்தோய்க் திருக்கும்படியாகிய நாராசங்களை வில்லிற் சந்தித்து, கர்ணபரியந்தமிழுத்து, தேவேந்திரன்பேரிலாயிரமும், வருணன்பேரிலாயிரமும், வாயுவின்பேரிலாயிரமும், அஷ்டவசுக்கள் முதலிய தேவர்கள்மீதும் ஆயிரமாயிரமாகத்தொடுத்துச் சிங்கநாதஞ்செய்தான். அப்போது துர்க்கியானவள், மிகு

வும் கோபங்கொண்டு, தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பூதவேதாள
பைசாசங்களைத் தூண்ட, அவைகளாக்ரமித்துச் சண்டமாரு
தக் காற்றைப்போலெழும்பி மகிடன்விடுத்தபாணங்களையெல்
லாங் குபீலெனப்பாய்ந்து கையினாற்பிடித்தும் முறித்தும்
இராக்கதர்கள்மேல்மோதி யதன்றியும் தங்கள் கையிலிருந்த
கதை சூலம் இருப்புலக்கை பிண்டிபாலங்களால் இராட்சதர்
கூட்டங்களை அதாஹதப்படுத்திக், கைவேறு கால்வேறாகச்
செய்து, அவுணர்களைத் துண்டுதுண்டாய் சதைசதையாய்ப்
பெயர்த்தெறிந்து, அட்டகாசங்கள்செய்து நின்றன. அப்
போது ராட்சதப்படைகளெல்லாங் கோவென்று கூக்குரலிட்
டுக்கொண்டு மகிடாசுரனைநோக்கி, ஓடிவருகிறபோது, அவனு
டைய மந்திரிகளாகிய மகரநாதன், அநேகபாதன், கரவில்லன்,
சண்டன், மகோதரன், மவியுணன், கற்பகச்சூடன், மகோற்
கடன், ஒற்றைக்கண்ணன், சுலோசனன் இவர்களெல்லாமொன்
றாய்த்திரண்டு, தேவியைவந்து சிங்கத்தை நாய்கள் சுற்றிக்
கொண்டதுபோற் சுற்றிக்கொண்டு, அவரவர்கள் வில்லைவளை
த்து, இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலிகாட்டி, அஸ்திரங்க
ளைச் சோனைமாரிபோற் சிந்தினார்கள். அப்போது துர்க்கியான
வள் கோபங்கொண்டு, வீரசிங்கம்போ லார்ப்பரித்து, வில்லை
வளைத்து, அண்டமுகடுந் செவிடுபடும்படியாய் குணத்
தொனிசெய்து, வச்சிராயுதத்துக்குச் சமானமான ஒரு பிறை
முகக்கணையை வில்லினிடமாகச் சந்தித்து, அபிமந்திரித்து,
கர்ணபரியந்தமிழுத்துப் பிரயோகஞ்செய்தாள். அந்த அஸ்திர
மானது மகிஷாசுரனுடைய சேனைகளிலே பிரவேசித்து,
யானைகளிலே லட்சம் குதிரைகளிலே பத்துலட்சம் காலாள்
களிலே சங்கஞ்சங்கமாய் மலைமலையாய்க் குவித்துவிட்டது.
அப்போது மாயவனென்னப்பட்ட ஓரிராக்கதன், அனேகஞ்
சேனைகளோடுங்கூடி எதிர்த்து துர்க்கையின்பேரில் அள
விறந்தபாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகஞ்செய்ய, தேவி
யார் கோபங்கொண்டு, எரிமுகவாளியை வில்லினிடமாகச்
சந்தித்துவிட, அந்தபாணமானது, ஜட்ஜடவென்றும் ஒலை

யுடன் எங்கும் பொறிகளைச்சிந்தி, மாயவனது மார்பிற்றாக்கி, முதுகிலுருவிப்போக, அதனாலவன் இரத்தங்களைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியின்மேற் சாய்ந்து உயிர்விட்டான். அதுகண்ட மகிஷாசுரன் அதிக விசனங்கொண்டு, தன்னண்டையிலிருக்குஞ் சண்டகோபனென்னும் ராட்சதனைப்பார்த்து, அடா சண்டகோபா, நமது மாயவனைக்கொன்ற இந்த துர்க்கியை நீ போயெதிர்த்துக் கணப்போதினிற் காலன்வசப்படுத்தி, வெற்றிமாலை தரித்து வரவேண்டுமென்றனுப்ப, அப்படியே சண்டகோபனும் மகா ஆக்ருஷத்தோடு மனேக ராட்சதப் படைகளுடனேவந்து தேவியையெதிர்த்து, அநேகமாயிரம் பாணங்களை பிரயோகஞ்செய்ய, அப்போது தேவியார், சண்டகோபன்விடுத்த அஸ்திரங்களையெல்லா மோர் சிலீமுககணையால் நாசப்படுத்தி, அவன் கைவில்லையுங் கண்டித்து, துவசத்தையும் வெட்டிச் சாய்த்துக் குதிரையையுங் கொன்று, இரதத்தையுஞ் செக்கை செக்கையாய்ப் பேர்த்தெறிந்து, மற்றொரு அர்த்தசந்திர பாணத்தினால் அவன்சிரத்தையுந் துண்டித்துச் சாய்த்தாள். அவ்வாறு சண்டகோபன் சாய்ந்தவுடனே, சித்ரபாநுவென்னு மோரரக்கன் கோபாவேசங்கொண்டு, கையிற் சக்கராயுதமெடுத்துச் சிங்கம்போற் பாய்ந்து, கரகரவென்று சுழற்றித் தேவியின்பேரில் விட்டெறிந்தான். அச்சக்கரமானது கிரிச்சலிட்டுக்கொண்டுவரும் வேகத்தைக்கண்ட தேவி ஓர்பகழியை வில்லினிடமாகச் சந்தித்து, அவன்விட்ட சக்கரத்தை வெட்டிச்சாய்த்து, மற்றொருபகழியா லவன்தலையையும் வெட்டித்தள்ளினாள். அப்போது பாடகனென்னப்பட்ட ராட்சதன்கண்டு, சினங்கொண்டு, தனதுகையிலிருந்த வில்லையும் வேலையு மெறிந்துவிட்டுத், தேரைவிட்டுக்குதித்து, தோள்தட்டித் தேவியின் முன்னின்று மல்லயுத்தஞ் செய்யும்படியாய் அறைகூவினன். அதுகண்ட துர்க்கியானவள், கோபச்சிரிப்புக்காட்டி, இடக்கையாலோங்கி அவன்தலையிற் புடைத்தமாத்திரத்தில் தலையிலிருந்த மூளையானது கலங்கிக் காதின்வழியாகவும் வா

யின்வழியாகவுஞ் சிந்தி நாக்கைத் தொங்கவிட்டுக் கதறிப்பதறி மாய்ந்தான், அதைக்கண்ட அந்தகனென்னுமோ ரரக்கன் வந்தெதிர்க்க, அவனையு மோர்கணையினாற் கொன்று இவ்வாறு மகிஷாசுரனுடைய இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளையுங் கால்மாடு தலைமாடாகச் சாய்த்துப் பனிக் கூட்டத்தை விலக்கியெழும் பானுவைப்போல இருட்கூட்டம் போன்ற இராட்சதக்கடலினின்றும் தேவியானவள் சூரியனைப் போற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதை மகிஷாசுரன்கண்டு, வடவாமுகாக்கினிபோற் சீறியெழுந்து, காற்குளம்புகளினாலே பாதாளலோகம்வரையில் வெடிப்புறும்படியாய் வெட்டிப் பிளந்து, கொம்புகளையசைத்துப், புருவங்களை விதிர்த்து, கண்களில் அக்கினிப்பொறிகள் சிந்தும்படியா யுருட்டிப் பார்த்து, நீலகிரியைப்போலும் மேகக்கூட்டம்போலும் இரண்டு கடைவாய்களினின்று மிரத்தங்கள் கொப்பளித்துச் சிந்தும்படியாய் உதட்டைக்கடித்தும், முன்கையைக்கடித்தும், வாலையுதறி யாகாயத்திற்கிளம்பியும், யுகாந்தகால சமுத்திரம் புரண்டுவருவதுபோ லிராட்சதப் படையுடனே தேவியைவந்தெதிர்த்தான். அப்போது துர்க்கியானவள், இனியிந்த மகிஷாசுரனைப் பூமியிலிருத்துவது அழகல்லவென்று கருதி, நீலகிரியை ஆதிசேடன் சுற்றி வளைந்ததுபோல நாகபாசத்தை யெடுத்து மகிஷாசுரன்பேரில் வீசினாள், அந்நாகபாசமானது தேவியினது கரத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட தெப்படியிருந்த தென்றால், ஆலகாலவிடம்போலும் அந்தகார விருளைப்போலும் சண்டமாருதம்போலும் அதிவேகத்தோடுங் கூடி, மகிஷாசுரனைச் சுற்றிவளைத்துக்கொள்ள, கட்டுண்டு கண்பிதுங்கி, வாயிலே ரத்தங்கள் குபீல்குபீலென்று சிந்த, அம் மகிஷரூபத்தைநீங்கி, சிங்கவுருவமாகிப்பாய்ந்து, ஆக்ரமித்து தேவியைவந்தெதிர்த்தான். அப்போது தேவியார் அகோர ருத்ராகாரமாய் நாரசிம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து, அச்சிங்கவுருவை யிருபிளவாகப் பிளந்தெறிந்தாள். பின்னும், மதங்கொண்ட யானையைப்போல் வந்தெதிர்த்து, தேவியைச் சிங்க

வாகனத்துடனே துதிக்கையாற் சுற்றித்தூக்கினான். அப்போது தேவியார் யானையாகிய மகிஷாசுரனது துதிக்கையைச் சக்கராயுதத்தினா லறுத்துத் தள்ளினாள். பின்னும் மகிஷாசுரனாக்ரமித்து, ஆகாயத்திற் கிளம்பி, பூமியிலே வாகுகொண்டு குதித்து, மகிஷரூபத்தோடும் தேவிமுன்னின்று ஆர்ப்பரித்தான். அதுகண்ட துர்க்கியானவள் பற்களைக்கடித்து, வில்லினிடமாகவனேகபாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தாள். அதுகளையெல்லாம் மகிஷாசுரன் தனதுகொம்பினாற் றட்டிவிட்டு, பருவதங்களையும் விருட்சங்களையுங் கொம்பினாற்குத்திக் கிளப்பித் துர்க்கிதேவியின்பேரி லெறிந்தான். அப்போது தேவியானவள் தனது தண்டத்தினாற்றட்டித் தவிடுபோற் செய்து காற்றிலலையவிட்டு, மகிஷனைப்பார்த்து, மகாவுக்ரத்தோடும், அடா, உனது ஜீவனைக் கணப்போதில் மடித்துத் தென்றிசைக் கடவுளாகிய எமபிரானுக்கு வாகனமாக வனுப்புகிறேனென்று வீராவேசத்தோடுங் கையை மேலேதூக்கி; மகிஷாசுரன் தலையிலே கோடைக்காலத் திடிபோற் குத்தினாள். அக்குத்தினால் அசுரனுடைய கபாலமானது கலங்கிக் கண்கள் தெறித்து தேகத்திலுள்ள வெலும்பெல்லா முறிந்து நெக்குவிட்டு, உள்ளம்பதறி, நிலைநிற்கமாட்டாமற் றென்றிசையைநோக்கியோட்டமெடுத்தான். அதுகண்டு, தேவியானவள், மிகவும் ஆக்ரமித்து, குருகென்னும் பறவையை யிரைகொள்ள வெழுந்த கோவாகிய இராஜாளியைப்போற் றொடரச் சிங்கத்தை யேவுகையில், அப்போது அசுரனானவன் ஓடுவதற்கசக்தனாய், இனி நம்மால் ஓடமுடியாதெனக்கருதித் தான் ஓடுந்திசைக்கு எதிரிலிருந்த சேதுவுக்குச் சம்பந்தமாகவிருக்குஞ்சக்கரதீர்த்தமானது வெகு விஸ்தாரமாய்ப் பத்துநாழிகைத் தூரம் பரப்பும் ஆழமுமுள்ளதாயிருந்ததைக்கண்டு குபீலென்றத்தடாகத்திற் பாய்ந்து, அழுந்திவிட்டான். அப்போது பின்தொடர்ந்து வந்த தேவியானவள், அசுரனைக்காணாமற் றிகைத்து, எவ்விதமாயையினாலோ மறைந்தானென்று யோசித்துக்கொண்டு, வந்தவழியைப்பார்க்க வுத்தரமுகமாகத் திரும்பி

யந்த சக்கரதீர்த்தக்கரையிலே நிற்கும்போது, மகிஷாசுர னித்
தடாகத்தி லொளித்திருக்கிறானென்று ஆகாயத்தில் அசரீரி
தோன்றியது. அதுகேட்டவுடனே, தன்னுடையவாகனமாகிய
சிங்கத்தையேவ, அச்சிங்கமானது தடாகத்தில் வாயைவைத்
துச் சலத்தையெல்லாஞ் சேறுபடக் குடித்தமையால், அப்
போது அசுரன் பதுங்குவதற் கிடமில்லாமல் வெளிப்பட்
டான். உடனே துர்க்கியானவள் கண்டு, விடப்படாதென்று
ருத்ராகாரமாய் ஆக்ரமித்து எழும்பி, அண்டரண்டபட்சி
யானது யானைகளின்மீது பாய்ந்து காலினா லிடுக்குவதுபோல
மகிஷாசுரன்மீது பாய்ந்து ஓர்கால் உடலத்திலும் ஓர்காற்
சிரத்திலுமூன்றிச் சூலத்தினாற் குத்திப்புரட்டி, கத்தியினால்
வெட்டி, அவனது உடலத்தைக் காலா லெற்றினமாத்திரத்
தில், மகிஷாசுரன் யுகாந்தகாலப் பேரொலிபோ லிரைச்சலிட்
டுக்கொண்டு, இரத்தங்களைக் குபீலென்று கக்கிக்கொண்டு,
மரணமடைந்தான். அதுகண்டதேவியுந் தனது வாளாயுதத்
தினாலே அவனுடைய வுடல்வேறு கால்வேறாக வெட்டி
யெறிந்து, தலையைக் காலால் மிதித்துக்கொண்டு, ரௌத்ராகார
மாய்த் தனது தேகமனைத்துஞ் சிவந்து செக்கர்வானம்போற்
பிரகாசித்தாள். அதுகண்ட தேவர்களெல்லாம் ஆச்சரியங்
கொண்டு மெத்தவுஞ் சந்தோஷத்தோடுங் கற்பகமலர்களைத்
தேவியின்மீது சோனைமாரிபோற் சலசலவென்று வருஷித்தார்
கள். அவ்வாறு வருஷித்ததன்றியும் தேவர்களுக்கு இவ்வசுரன்
மரணமடைந்தது எப்படியிருந்ததென்றால், இரண்யாட்சதர்க
ளைப்போ லொருகோடி பேர்கள் இராவண கும்பகர்ணர்களைப்
போ லொருகோடிபேர்கள் தாருகாசுரனைப்போ லொருகோடி
பேர்கள் மடிந்தால் எவ்வளவு களிப்புண்டாகுமோ அதற்கு
எண்மடங் கதிகமாகிய சந்தோஷங்கொண்டு, தேவியைத்
தோத்திரஞ்செய்து, ஆனந்தக்கூத் தாடினார்கள், அதன்றியும்,
பூதவேதாள பைசாசகணங்கள் முதலிய யாவும் மலையைப்
போற் குவிந்திருக்கும் மகிஷாசுரனது இரத்தமாமிசங்களைத்
தின்று, இன்று நமக்கு நல்ல விருந்தென்று சொல்லிக் கூத்

நாடின. லோகா லோகங்களிலுள்ள சகல ஜீவாத்மாக்களுஞ் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அப்போது தேவர்களெல்லாமொன் றாய்க்கூடி மகிஷாசுரனைச் சங்கரித்த மகாதேவிக்குச் சக்கர தீர்த்தக்கரையிலே ஆலயமும் பட்டணமுமுண்டாக்கி, அதிற் குடிகளையேற்றி, அதற்குதேவிபட்டணமென்று பெயரளித்து, தேர்திருவிழா முதலிய யாவுமுண்டாக்கி, மகிஷாசுரமர்த்தனி யென்று பெயர்கொடுத்து, தேவியைப் பூசித்து வணங்கி யெங்களுக்கென்ன இடுக்கண்வந்தபோதிலும் தீர்க்கவேண்டு மென்று வரப்பிரசாதமும் பெற்றுக்கொண்டு, அவரவர்க ளுடைய லோகத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்னும் அன்றுமுதல், அப்பட்டணத்திலே யாதொருகுறைவுமில்லா மல்சகலருக்கு மிஷ்டசித்திகளைத் தந்து வெற்றியைத் தருவது மல்லாமல் அச்சக்கரதீர்த்தமானது சிங்கங்குடிக்கச் சுவறிப் போனமையால், தேவிதனது அருளால் அதிலமுர்தம் பெரு க்கசெய்து, சகலருந் தீர்த்தமாடும்படி உபயோகப் படுத்தின படியால் அதற்கு அமிர்ததீர்த்தமென்றும் பெயர்கொடுத்து, அதில் மூழ்கினபேர்களுக்கு நினைத்த காரியங்களெல்லாங் கை கூடிவரும்படியாய்ச் செய்தும், மோட்ச சாம்பிராச்சியமுங் கொடுக்குந் தேவிப்பட்டணமுண்டான வர்த்தமான மிப்படி யென்றுந் தேவிபட்டணத்திற்றான் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் திரு வணைகட்டும்போது முன்னர் கணேசரையும் நவக்ரகங்களை யுமபூஜித்துச் சேதுபந்தனஞ்செய்ய வாரம்பித்தான். அப்போ தந்த தேவதச்சனாகிய நளன் ஸ்ரீராமச்சந்திரசுவாமிக்கு ஒரு சிங்காசனம் செய்துகொடுத்து, அதிலே ஸ்ரீராமஸ்வாமியை யெழுந்தருளி யிருக்கும்படிசெய்து, பின் ஐந்துநாளைக்குட் சேதுவைக்கட்டி முடித்துச், சகல தேவதாசொரூபமான வானரர்களும் ஸ்ரீராமச்சந்திரனது பிரசாதமுங் கூடிய திரு வணையின் தொடக்கத்துக்கு கீழ்ப்பாகத்திலே ஸ்நான கிரியா யாத்திரை செய்யப்பட்டவர்கள், முதல் கணேசரைப் பூசித்துப், பின்பு சேதுமூலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, க்ஷேத்திர பிண்ட முதலானதுங்கொடுத்துப், பிறகு சக்கரதீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அங்கும் க்ஷேத்திரபிண்ட முதலானதுகள்செய்து,

அந்த சேதுவுக்கு நாயகனாகிய ஸ்ரீராமச்சந்திரனைப் பூசித்து, கிரமப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, ஜபதப நியமநிட்டைகளநுட்டிப் போர்களுடைய சென்மாந்தரங்களிற்செய்த கன்மாநுபவங் களும் நீங்கி, மோட்சத்தை யடைவார்கள். அன்றியும், தர்ம புஷ்கரிணி யென்னும் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமானது எந்த லோகத்திலுங் கிடையாது. உலகிலுள்ள சகலநதிகளிலும் மூழ்கினபோதிலும், இத்தீர்த்தத்திலாடிய புண்ணிய பலத் தில் பதினாறிலொருபங்குக் கீடாகாது. யாத்திரைசெய்யப் பட்டவர்கள் முன்பு நவபாஷாணமாகிய சேதுமூலத்தில் மூழ்கி, அப்புறஞ் சக்கரதீர்த்தத்திலாடி, இவ்விரண் டிடங் களிலும் க்ஷேத்ரபிண்டங்கொடுத்து, தர்ப்பணங்கள்செய்து, ஸ்ரீராமனைப்பூசித்து, வணங்கி, அப்பால் தர்ப்பசயனத்திற்குப் போய், நளனாலே நியமிக்கப்பட்ட சிங்காசனத்தை தெரிசித்த வர்கள், நரகவேதனை யடையமாட்டார்க ளாதலால், இன்ன மதினுடைய மகிமையைக்கேளுங்கள், யாதெனில், அந்தச் சேதுவானது மோட்சமார்க்கத்துக்கு ஏதுவாகி, சிதாலட்சுமி யினது இதயகமலத்தை விகசிதஞ்செய்கிறதற்கு இளஞ் சூரிய னைப்போல் விளங்கிக்கொண் டிருக்குமென்று சூதபுராணிகர் சொல்லி, மறுபடியுஞ் சொல்லுவார், கேளுங்கள் முநிவர்களே! இத்தன்மைவாய்ந்த சேது மூலத்திலே விளங்குஞ் சக்கர தீர்த்தத்திலே மூழ்கிய புண்ணியர், அதற்கு தக்ஷிணபாகத்தி லிருக்கும் வேதாளவரததீர்த்தம் ஆடவேண்டிய விதியாத லால், அத்தீர்த்தத்துக்கு உத்தரபாகத்தில் சக்கரதீர்த்தமும், தக்ஷிணபாரிசங் கந்தமாதனபருவதமும் விளங்கிக்கொண்டிரு க்குமென்று சூதமுநிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஆனந்தங் கொண்ட நைமிசாரண்யமுநிவர், சுவாமீ! அத்தீர்த்தத்துக்கு வேதாளதீர்த்தமென்று பெயர் வந்தகாரணத்தையும் அதன் மகிமையையும் அடியோங்களுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பணிந்துகேட்கச் சூதமகாமுநிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

தேவிபுரச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

வேதாளவரதச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மயஸ்வரூப சாட்சாத்காரமாகி விளங்குஞ் ஜகதீசன், கயிலாசவாசன், உமாமகேசன், பவநாசன், தனது மங்கையாகிய பர்வதராஜகுமாரிக்குரைத்த கதையை யாம் உங்களுக்குரைக்கின்றோம், அதெப்படியென்றால், தண்டகாரண்யத்தில் வாசமாயிருக்குங் காளவமகாரிஷியானவர் பஞ்சாக்கினியிடைநின்று தபஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்காலையில், அவர்புத்திரியாகிய காந்திமதியென்பவள் அதிரூபலாவண்ய சவுந்தரியத்தோடுங் கூடியிருப்பாள், அவள் நித்தியபடியாய்த் தனது தாதையாகிய காளவமகாரிஷியின் தேவபூசைக்கு வேண்டிய தீர்த்தம் பத்திரம் புட்பம் சமித்து முதலாகியவைகளைக் குறைவின்றிக் கொண்டுவந்து கொடுத்துப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு வருவாள். அதுபோலொருநாள் வனத்திற்பிரவேசித்துப் பத்திரபுட்பமெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, காந்தர்வலோகத்திலேயிருந்து சுதரிசனன் சுகன்னன் என்னு மிரண்டு காந்தருவச் சிறுவர்கள் நவமணிவெயில் பரப்பி யிலகாநின்ற விமானத்தேறி ஆகாயவீதியிற் செல்பவர்கள் இப்பெண்ணினுடைய ரூபலாவண்ய சவுந்தரியத்தையும் அன்னப்பெடைபோன்ற நடையையுங்கண்டு மயங்கி, மூத்தவனாகிய சுதரிசனனென்னப்பட்டவன் விமானத்தைவிட்டு பூமியிலிறங்கி, அந்தப் பெண்ணிடத்தில்வந்து ஓ பெண்பாவாய், இவ்வனத்திலிருக்கும் நீயார், உன்தகப்பன்பெய ரென்ன, சொல்லுவாயென்று கேட்டான். அதற்கவளொன்றுஞ்சொல்லாமல் மவுனமாகவிருந்தும் அவ்வித்யாதரன் துராக்ருதமாய், வாராய் ஓய் பெண்கள்நாயகமே, எனக்கு உன்பேரில் மிகவும் மோகமாயிருப்பதால் நான் காந்தர்வலோகத்திலே கிந்நரையர்களுக்கரசனாகிய கோதரனுடைய குமாரன், என்பெயர் சுதரிசனனென்று சொல்லுவார்கள், மன்மதனுடைய பாணத்தினியால் வெதும்பித் துன்பப்படுகின்றமையால் அதைத்

தவிர்த் தாட்கொள்ளவேண்டுமென்று வெருவாய் வருந்திப் பிரலாபமுற்றான். அதுகேட்ட அப்பாவை கூறுவாள். வாரும் சுதரிசனனே, நான் தண்டகாரண்யத்தில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்குங் காளவமகாரிஷியினுடைய குமாரத்தி, என்பெயரோ காந்திமதியென்று சொல்லுவார்கள், யான் அவருடைய பூசைக்குப் பத்திரம் புட்பம் குசை முதலானவைகள் கொண்டு போய்க் கொடுக்கின்ற வழக்கமாதலால் இன்றைக்கு வெகுநேரந் தாமதப்பட்டுவிட்டது. அவரது பூசாகாலத்துக்கு கணப்போது தாழ்க்குமாயின் கோபித்துச் சாபங்கொடுப்பாராதலால், அவ்வாறு நடந்தபின்னே பேதையாகிய எனக்கு கதியாது, ஆனதால் நீர் என்தகப்பனிடத்திலேவந்து என்னைக் கேட்டுக் கலியாணஞ்செய்துகொள்ளுமென்று சொல்லிக் காளவரிருக்கும் பன்னசாலையைநோக்கி நடந்தாள். அப்போது சுதரிசனனும் பின்தொடர்ந்து துராக்ருதமாய் அவள் கூந்தலைப்பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது, காந்திமதி, கோவென்றலறிக் கூக்குரலிட, அவ்வோசையைக் காளவமகாரிஷிகேட்டு, பன்னசாலையைவிட்டோடிவந்து தன்மகளை விடுவித்துக் கோபாவேசத்துடனே சுதரிசனனைப்பார்த்துச் சொல்லுவார், அடா பாதகனே, நீ மலமூத்திர நாற்ற மாமிசங்களுடனேகூடின பெண்பேரில் மோகமாய்க் கிஞ்சித்தேனுமஞ்சாமல் பூதவேதாளங்களைப்போற் பற்றியிழுத்து இம்சைசெய்ததனாலே நரனைகப்பிறந்து வறுமையடைந்து பின்னர் வேதாளமாகவும் உன்னுடையதம்பி நரனாகவும் இன்பதுன்பங்களையநுபவித்து அப்பால் விஞ்சையர்க்கு ராஜனை விக்கினதந்திகவுதுகனை நீங்கள் காணும்போது உங்களுக்கு இச் சாபவிமோசனமாமென்றுசொல்லிச் சீடர்களுடனே தன்மகளையு மழைத்துக்கொண்டு பன்னசாலையைப்போய்ச் சேர்ந்தார். அப்பால் சுதரிசனனும் அவனுடைய தம்பியும் மிகவுந் துன்பமடைந்து தங்களுடைய லோகம்போய்ச்சேர்ந்து இருவரும் பூமியிற் பிறக்க வேண்டியதற்கு யோசனைசெய்து யமுனாதீரத்திலே கோவிந்தசாமியென்னும் பிராமணனுக்குப் பிள்ளைகளாய், மூத்

தவன் விசையதத்தனென்றும் இளையவன் அசோகதத்த னென்றும்பிறந்து வளர்ந்துவருகிறபோது, அந்த யமுனாதீரத் தில், மழையில்லாமற் பன்னிரண்டுவருடம் பஞ்சமுண்டாய்ப் பிரஜைகள் துன்பத்தையடைந்து யாதுஞ் ஜீவனத்துக் கிட மில்லாமல் இறந்தபேர்கள்தவிர மற்றவர்கள் திசைக்கொரு வரா யோடிப்போனார்கள். அப்போது கோவிந்தசாமி யென் னும் பிராமணன் தனது பெண்சாதி பிள்ளைகளை யழைத்துக் கொண்டு, காசிபட்டணத்துக்கருகே வரும்போது, சூரியாஸ்த மாகி விட்டபடியினாலும் பசியின்கொடுமையினால் நடப்பதற்கு அசக்தர்களாய் மிகுந்த இளைப்போடும் கால்கள் பின்னவிட, அவணுள்ள கபாலமாலாபரணன் என்னும் ஒரு தபோதனரு டைய பன்னசாலையைக்கண்டு, அதிற்போய்ச்சேர்ந்து, அங் கிருக்கு முநிவரைக்கண்டு பணிந்து, தங்களது குறையினைத் தாஞ்சொல்ல, அம்முநிவர் இரக்கமுற்று, அவ்வேதியனை நோக்கி, ஓய் பிராமணோத்தமா, உனதுதந்தை மெய்தவும் நல் லவரென்று யாம் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோம், உமக்கு ஈசுவரன் பிள்ளைகளையுந் தாரித்திரத்தையுங் கொடுத்திருக்கிறார். உன் மூத்தமகனுக்கும் உனக்கும் பிரிவுண்டாகும், வினைப்போகங் களை யநுபவிக்கவேண்டியிருப்பதால் அநுபவித்தே தீரவேண் டும். இதோ நம்மிடத்திலிருக்கும் உணவைப் புசித்துப் பசி யாறுங்களென்று தந்த அன்னத்தைப் பெண்சாதிபிள்ளைக ளுடனேயுண்டு ஜலபானஞ்செய்து, அந்தமுனிவரிருந்து தவஞ் செய்கிற ஆலமரத்தருகே ஒரு பாழ்ங்கோயிலில் சயனித்துக் கொண் டிருக்கையில், நடுராத்திரியில், மூத்தபிள்ளையாகிய விசையதத்தனென்பவனுக்கு, குளிரும் காச்சலுமுண்டாக, அதனால் சகிக்கலாற்றாதவனாய்த் தனது தாதையையெழுப்பி, இவ்வேளை நெருப்பெடுத்துவந்து விரகுகள்தேடி மெகிடி போட்டாலொழிய வென்பிராணன் தரியாதென்று சொல்லு வதைக்கேட்ட பிராமணன், புத்திரவாஞ்சையால் அவ்வேளை யில் எங்குந்தேடியுங் கிடைப்பதரிதாகவிருந்தமையால், எங் குங் கிடைக்கவில்லையே என்செய்வேன் சுதனேயென்று துய

ரங்கொள்ள, அப்போது விசையதத்தனென்னுஞ் சிறுவன் பெருந்துன்பத்துக்குள்ளானவனாய்த் தனது தகப்பனைப்பார்த்து, நீர் பொய்சொல்லுகின்றீர், அதோ வெளிச்சம்புலப்படுகின்றமையால் எவ்விதமேனும் போய்க்கொண்டுவாருமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட பிராமணன் அடா குழந்தாய், நீசொல்லுகிறது உண்மைதான் அது சுடலைக்கரையாதலாலும் அங்கோர் சவம்வேகின்றமையாலும் அத்தீயைத் தொடப்படாதென வந்துவிட்டேன், ஏனெனில், அப்புகை நமது தேகத்திற்பட்டால் ஆயுளுஞ் ஜீரணமிரவதோடும் வியாதிகளும் விசேஷப்படுமென்று வந்துவிட்டேனென்று சொல்ல, அதுகேட்ட விசையதத்தன், அந்தோ நீரென்னை யநியாயமாய்க்கொல்ல நினைக்கின்றீர், அச் சவஞ்சுடுந்தீயே இந்தவேளையிலென்னைக் காப்பாற்றும், போய்க் கொண்டுவாருமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட பிராமணன், மிகவுந் துன்பத்தோடும் புத்திரசோகத்தால் எழுந்து மசானத்தைநோக்கிப் போகையில் விசையதத்தனும் யானும் வருகிறேனென்று பிறகே செல்ல, அப்போது பிராமணன், பிணம்வைத்தெரிகிற விடத்திற்போய் அந்தச் சவநெருப்பில் குளிர்காயச்செய்து, புதல்வனுக்கு இதஞ்செய்தபிறகு, அப்பிணத்தின் தலைமூளையில் அக்கினிபிடித்துப் பச்சைவர்னமாகவும் நீலவர்னமாகவும் பிரகாசந்தோன்றுகின்றதை விசையதத்தன்கண்டு, தகப்பனைப் பார்த்து, ஐயா இதுவென்ன, இப்படியாகப் பிரகாசிக்கின்றதென்று கேட்க, அப்போது தந்தையானவன் புத்திரனைப் பார்த்து, அடா குழந்தாய், அந்தப்பிணத்தினது தலையிலிருக்கும் மூளையில் அக்கினிபிடித்து எரிகின்றமையால் அவ்வாறு பிரகாசந் தோற்றுகிறதென்று சொல்ல, அதுகேட்ட விசையதத்தனென்பவன், உடனே யொருகட்டையையெடுத்து அப்பிணத்தின்றலையிலேயடிக்க, மண்டையானது தெறித்து அம்மூளையிற்கொஞ்சம் தன் உதட்டின்பேரிற்பட, அதனை விரைப்போகத்தினால் அறியாவலோடும் நக்கிச் சுவையாயிருந்தமையால் மறுபடியு மந்தமண்டையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு

அதிலிருந்த மூளையனைத்தையுஞ் சாப்பிட்டு, உடனே ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமொன்ருய் நீலகிரிபோல காத்திரமாகிய வுருவங்கொண்டு, மூன்றும்பிறையைப்போன்ற வக்ரதந்தங்களும் சிவந்தமயிரும் உருண்ட கண்களுமாய் வேதாளரூபத்தோடும் அண்டகடாகங்களெல்லா மதிரத்தக்கதாய் கெர்ச்சித்துப் பாய்ந்து, அவன் வெந்துகொண்டிருக்கும் பிணத்தைத் தூக்கி வாயிற்போட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்த தனது தாதையாகிய பிராமணனையும் பட்சணஞ்செய்ய நினைத்து, நெருங்கும்போது, ஆகாயத்திலே யவனைத்தொடாதேயென்று ஒரு அசரீரி யுண்டானமையால், அவ்வோசையைக் கேட்டவுடனே பயந்து அகலச்சென்று ஆகாயமார்க்கமாய்த்தாவி, அம்மயானத்திலுள்ள காளிகூளி பூதப்ரேத பசாசகணங்களுக்கு அரசன் மகிழும்படியான காணிக்கையாகி, கபாலபோடன் என்னும் பெயர்பூண்டு, நராத்திபூடணனென்கிற வேதாளராஜனிடத்திலேபோய்ச் சேர்ந்து, அவனுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் சேனைபதியா யிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கும்போது அந்த வேதாளராஜனுகிய நராத்திபூடணன் சித்திரசேன னென்பவனுல் மடிந்துவிட்டபடியால் இக்கபாலபோடன் அப்பட்டத்துக் குரியவனுகவிருந்து சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, முன்னரம்மயானத்திலிருந்த கோவிந்தசாமியென்னும் பிராமணன் தனது பிள்ளைக்கு நேரிட்டகாரணத்தைநோக்கி, மகாவியசனத்தோடும் அம்மயானத்தைவிட்டு நீங்கித் தாங்களிறங்கியிருந்த பாழ்ங்கோயிலைச்சேர்ந்து, தனது பாரியாளிடத்திலும் இளையகுமாரனுகிய அசோகதத்தனிடத்திலும் நடந்த சவிஸ்தாரங்களை யாதியோடந்தமாய்ச் சொல்லிக் கொடுந்துன்பத்தோடுந் தங்கள்மனைதத் தாங்களே தேறுதலை செய்துகொண்டு, அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டுக் காசிபட்டணத்திற்சேர்ந்து, ஒரு வருடகாலம் வரையில் மூஷ்டியெடுத்து ஜீவித்துக்கொண் டிருக்கையில், தனக்கு நெடுநாள் நேசனுகவிருந்த சமுத்திரதத்தனென்னு மோர் செட்டியைக்கண்டு,

தனக்கு நேரிட்ட துன்பங்களையெல்லாம் அவனோடுசொல்லித் துன்பப்பட, அவனும் வியசனமடைந்து பிராமணனுக்குத் தேறுதலைச்சொல்லித், தன்னிடத்தில் வைத்து அன்னவஸ்திரங்களுக்குக் குறைவில்லாமற் பாதுகாத்து வருகையில், அம்மறையவனுடைய இளையகுமாரனாகிய அசோகதத்தனென்பவன் தன் மரபுக்குரிய வேதசாஸ்திர புராணங்களியாவுமோதியுணர்ந்த தன்றியும் க்ஷத்திரியதர்மத்துக்குரிய தநுர்வேதங்களையுங் கற்று மகாவல்லவனாய் ஒப்பொருவரில்லாதவனாகியும் யாவரும்பார்த்துச் சந்தோஷப்படும்படியாகிய வல்லமைபொருந்தி யிருப்பதை யப்பட்டணத்துக் கிறைவனாகிய வேந்தன் கேட்டுச்சந்தோஷங்கொண்டு, அசோகதத்தனை வருவித்துப் பலவகையினு மவனைப் பரீட்சித்து, அவனது பராக்ரமத்துக்கு மெச்சி, வேண்டிய பரிசுகள்செய்து, தன்னிடம் வைத்துக்கொண் டிருக்கும்போது, தென்றிசையிலிருந்து ஒருமல்லன்வந்தான், அவனைக்கண்டு, ராஜசதசிலுள்ள மல்லர்கள் அஞ்ச, அரசன் அசோகதத்தனைநோக்கி, இந்தமல்லனை வெல்வையானால் உனக்குவேண்டியவற்றைத் தருவேன் என, அப்படியே அந்த மல்லனை ஒரு அறையால் கொன்றதைக் கண்டு, அரசன் இவனிடத்தில் சந்தோஷமிருந்து இவனை தனக்கு உயிர்த்துணைவனாய் வைத்துக்கொண்டான். இப்படியிருக்கையில், ஒருநா ளிவ்விருவரும் வேடிக்கையார்த்தமாயிரண்டு குதிரைகளின்பேரிலேறி வனத்தைநோக்கிச் சாரிமார்க்கமாய் வனத்துள் நெடுந்தூரங் குதிரைகளைவிடுத்துப் போதுபோய்விட்டதுகண்டு திரும்பிவருகையில், அவ்வனத்தில் இவ்வரசனது ஆஞ்ஞையினாற் கழுவேற்றப்பட்டிருக்குமொருவன் எட்டுதினமாய் அக்கழுவினின்று மரணமாகாமற் பிராணாவஸ்தை யநுபவித்து, காவறட்சிகொண்டு, இன்னாரென் றிவர்களை யறியாதவனாய், ஐயா புண்ணியர்களே, பாபியாகிய வெனக்கு இவ்வேளை ஜலந்தருவீர்களாகில் பெரும் புண்ணிய முண்டாமென்று கூறியதைக்கேட்ட அரசன், அசோகதத்தனைப்பார்த்து, அப்பா, இவன்படும் பிராணவேத

னைக்கு இவ்வேளை ஜலந்தேடிக்கொடுப்பது புண்ணியமாதலாலும் ஜலஞ் சமீபத்திற் கிடைப்பது அரிதாயிருப்பதாலும் கொஞ்சம் பிரயாசையெடுத்துக்கொண்டு ஜலமிருக்குமிடந் தேடிக்கொண்டுவந்து அவனருந்தியபின்னர் வந்துசேரக் கடவையென்றும், போதுபோய் விட்டமையால் நான் பட்டணம்போய்ச் சேருகிறேனென்றுஞ் சொல்லித் தான் குதிரையை வேகமாய் விட்டுக்கொண்டு பட்டணம்வந்து அரண்மனை சேர்ந்தான். பின்னர், அசோகதத்தனனவன் அரசனுத்தரவின்படி யவ்வனமுழுதுஞ்சுற்றி யோர் தடாகத்தைக்கண்டு, பாத்திரமில்லாமையா லக்கானகத்துள்ள தேக்கிலையைப்பறித்து, தொன்னைப்போல் தைத்து, அதிற் சலத்தை முகந்து கொண்டு, குதிரையேறிக் கழுவை நாடிவருகையில், அக்கழுமரத்தினடியில் மிகவும் ரூபலாவண்யத்தோடுங்கூடிய வோர் பெண்ணனவள் படுத்திருந்து இவன்வருதலைக்கண் டெழுந்திருக்க, அப்பெண்ணைநோக்கி, அசோகதத்தனனவன், ஓ பெண்பாவாய், நீ யார், நீ யிங்கிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்க, அதுகேட்ட அம்மாது, ஐயா, நான் இக் கழுவிலிருப்பவரது மனையாளாதலால், எனது கணவன் இக் கழுவினின்றும் பிராணன் விடுத்தவுடனே யானும்பிராணனை விடுவதற்கு எண்ணங்கொண்டு எட்டுதினமாய்வந்து காத்திருக்கின்றேன், அவர் தாகவிடாயைத் தணிப்பதற்குங் கழுமரம் உயர்வாயிருப்பதால் யாதும் வகையில்லாமல் வருந்துகிறேனென்றுசொல்ல, அவ்வுரைகேட்ட அசோகதத்தன், இவள் உண்மையானவளென்று மதித்துத் தன்னிடமிருந்த ஜலத்தை யவளிடங்கொடுத்து இதனை யுன்புருஷனுக்குக் கொடுத்து தாகத்தைத் தணிப்பாயென்றுசொல்ல, அதற்கவள், ஐயா, கழுமரம் உயர்வாயிருப்பதால் எவ்வாறு எட்டிக்கொடுப்பேனென்று சொல்ல, அதற்கு, அசோகதத்தன், ஓ பெண் பாவாய், நானிந்தக் கழுமரத்தடியி னிற்கின்றேன், நீ எனது தோளின்பேரிலேறி நின்றுகொண்டு உன்கணவனை ஜலமருந்தச்செய்வாயென்றுசொல்ல, அதுபோலவளு மிவன் றோளின்

பேரி லெறிகின்று தனது கணவனுக்கு ஜலத்தைக் கொடு த்துக்கழுவிற்றெருக்கு மவனுடையதேசத்திலிருந்து பெருகு மூலிகத்தை வாயிலுலவளுரியும்போது, இதுவென்னவென்று அசோகதத்தன் அண்ணாந்துபார்க்கையில், அவள் இராட்சத வுருவங்கொண்டு வர்ச்சித்து ஆகாயவீதியிலெழும்பும்போது, அவளது கால்களை கெட்டியாய்ப் பற்றியிருந்தவனாதலால் இவனுமாகாயத்திற்கூடவே கிளம்பியவள் காலிலிருந்தசிலம்பு களிலோர் காற்சிலம்புவிடுபட்டு இவன்கையிற்சிக்க, அச்சிலம் போடும் பூமியில் வகுவாய்குதித்து இம்மரத்தடியிற் படுத் திருந்தவனை யாக்கியென்றறியாமல் மோசம்போனேனென்று கருதி, மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு குதிரைமேலேறி, சிலம் போடும் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, தான் கொண்டுவந்த சிலம்பை யரசனிடங் கொடுத்து, நடந்தசவிஸ்தாரங்களை யாதியோடந்தமாய்ச்சொல்ல, அதுகேட்ட அரசன், அசோக தத்தனுடைய தயிரியபராக்ரமத்துக்கு மெத்தவுஞ் சந்தோஷ மடைந்து, தனதுபுத்திரியாகிய மதனலேகை யென்பவளை யவனுக்குக்கொடுத்து விவாகஞ்செய்ய, அதுபோலவனு மப் பெண்ணை மணந்து அவ்வரசனுக்கு மருமகனாகி வாழ்ந்துவரு நாளில், ஒருநாள் அசோகதத்தனது மாமனாகிய வேந்தன், இவ னாற்கொண்டுவந்துகொடுக்கப்பட்ட பொற்சிலம்புக்கிணையான சிலம்பு சம்பாதித்துத் தன்னுடையதேவிக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்னுமாசையோடுங்கூடிச்சொல்லிக்கொண்டிருக் கையில், அதைக்கேட்ட அசோகதத்தன் யோசித்து, இதற் கிணையாகிய சிலம்பைக்கொண்டுவருகிறேனென்று பிரயாணப் பட்டுத் தானுன் முன்பு தங்களது சுதேசத்தைவிட்டு பிர யாணமாகி வரும்போது தங்கியகோயிலைச் சார்ந்த மயானத் திற்கு அர்த்தராத்திரியிற் போய்ச்சேர்ந்து, தனக்குத்தெரிந்த மந்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து, டாகினிமுதலாகிய பூத வேதாளங்களையும் பேய்பசாசங்களையும் வரவழைக்க, அத [illegible] கழுமரத்தடியிலிருந்து இராட்சத வுருவத்தோடும் ஒருபெண் அரக்கியும் வந்துநிற்க, அவளைக்கண்ட அசோக

தத்தன் மந்திர பீஜங்களை யனேகங்கட்டிக்கொண்டு, வாரும் பெண்ணே, நீ மூன்றுமுலை யென்னைவிட்டுப் போகிறபோது தவறிப் போட்டுவிட்டுப்போன வுனது சிலம்பில் ஒருசிலம்பு என்னிடத்திலிருப்பதால் மற்றொருசிலம்பையும் கொடுப்பா யென்றுகேட்க, அதுகேட்ட அரசிபுத்ரிசந்தோஷமடைந்து, அவனுடைய சவுரியபராக்கிரமங்களைக்கண்டு அதிசயித்து, தன்னிடமிருந்த பொற்சிலம்பைக் கொடுத்ததேயன்றி அவனது பராக்கிரமத்துக்கு மெச்சிப் பொற்றாமரை மலரொன்றையும், தன்னுடைய குமாரத்தியாகிய வித்துத்துப் பிரபையையும் கொடுத்துப் போய்வாருமென்று சொல்ல, அப்படியே அசோகதத்தன் மகாசந்தோஷத்தோடு சிலம்பைப்பெற்றுக் கொண்டு வித்துத்துப்பிரபையென்னும் பெண்ணுடனே காசி பட்டணம் வந்துசேர்ந்து, அரசனைக்கண்டு, தான் போய்வந்த சங்கதிகளை யாதியோடந்தமாய்ச் சொல்லிச் சிலம்பையு மரச னிடங்கொடுத்துச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு வித்துத்துப் பிரபை யென்பவளைத் தனதுபத்தினியாகிய மதனலேகை யுடனேசேர்த்துச் சுகமாய் வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஒருநாள் வித்துத்துப்பிரபை யென்பவளும் அசோகதத்தனும் அம்ஸ தூளிகா சயனத்திற் சயனித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவள் குழலிலேதரித்திருந்த பொற்றாமரை மலரைக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, அடிபெண்ணே, இந்தப்பொற்றாமரை மலருனக் கேதென்றுகேட்க, அதற்கு வித்துத்துப்பிரபை யானவள், நாயகா, இம்மலர் இப்பட்டணத்துக் கருகாமை யாயிருக்கும் வனத்திற் கபாலபோடனென்னும் வேதாளத் தினது பூந்தோட்டத்திற் பொய்கையிலே யுண்டாயிருக்கிற தென்றும், யாரோகொண்டுவந்து உன்மாமனாகிய வேந்த னுக்குக் கொடுத்ததாய் எங்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பினு ரென்று சொல்ல, அதுகேட்ட அசோகதத்தன், வேதாள னாவது பூந்தோட்டமாவது பார்ப்போம் வருவாயென்று கூட் டிக்கொண்டு, அந்தப்பட்டணங்கடந்து, வனத்திற் பிரவே சித்து, வேதாளன்வாழ்ந்துவரும் வனத்திற் பூஞ்சோலைகண்டு,

அக்காவிலிருக்குந் தடாகக்கரையின்மீதுவந்து நின்றார்கள். அதுகண்ட அப்பூங்காவின் காவலாளிகளாகிய பூதப்பிரேத கணங்கள் கோபங்கொண்டு, கொல்லுவதற்கு நெருங்கி யட்டகாசஞ்செய்வதைக்கண்ட அசோகதத்தன் சிங்கம்போற் பாய்ந்து தன்னிடத்திலிருக்குஞ் சந்திராயுதத்தினால் அவைகளைச் சின்னாபின்னங்களாய் வெட்டிச் சிதைத்துத் தலைவிரிகோலமாய் நான்குதிக்கினு மோடும்படிசெய்ய, அப்போது அவைகள் மிகவு மச்சங்கொண்டு ஓடித் தமது இறைவனாகிய கபாலபோடனிடத்தில் முறையிட, அம்முறைகேட்ட வேதாளமுங் கோபாவேசங்கொண்டு, கர்ச்சித் தாரவாரத்தோடும் அசோகதத்தனை யெடுத்து விழுங்குவதற்கு நெருங்கின அப்போது அசோகதத்தன் மந்திரவாளை யுருவிக்கொண்டு வேதாளத்தைச் சின்னாபின்னமாகும்படிவீசி, மயங்கச்செய்து கொல்லவேண்டுமென்று வாளையுருவி யோங்குகையில், அப்போது ஆகாயவீதியிற்செல்லும் விக்கினதநிகவுதுகனென்னும் விஞ்சையரரசன்கண்டு, அடா அசோகதத்தா, வேதாளத்தை வெட்டிக் கொல்லாதேயென்றான். அதுகேட்டவுடனே ஆகாயத்தை நோக்கையில், விஞ்சையரசனை விக்கினதநிகவுதுகனைக் கண்ணினாற்கண்டான். அவ்வாறு கண்டவுடனே யிவன் சாபநீங்கித் தன்நினைவுண்டாகிப் பழயசொரூபமுடையனாய்ச் சுகன்னனென்னப்பட்டவனாய் விளங்கினான். அப்போது இந்தச் சுகன்னனைப்பார்த்து, வாரும்பிள்ளாய் சுகன்னனே, இந்த வேதாளசொரூபம் பெற்றிருக்கப்பட்டவன் உனது தமயனாகிய சுதரிசனனாதலால், உங்களுக்குக் காளவமகாரிஷியினுடைய சாபத்தால் இப்படி நேரிட்டிருந்தது, அதில் உனக்கு என்னைக்கண்டவுடனே சாபவிமோசனமாச்சுது. உனது தமயன் சாபந்தீரவேண்டியிருப்பதால், ஆதியிற் பிரமதேவன் சனகாதியர்களுக்குச் சொல்லியிருந்ததை உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக, யாதெனில், ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்டு விளங்குஞ் சேதுவிற் சக்கரதீர்த்தத்திற்குத் தென்பாகத்திலே ஓர் புண்ணியதீர்த்தமிருக்கின்றது, அப்

புண்ணியதீர்த்தத்திலே இவ்வேதாளத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் தீர்த்தமாடும்படி செய்துவைத்தால் இதனுடைய சாப விமோசன மாமென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட சுகன்னனும் மந்திரசக்தியினால் வேதாளத்தை யழைத்துக்கொண்டு தென்றிசையை நோக்கிச் செல்லும்போது, விக்கினதநிகவுதுகனும் ஆகாயவீதியில் விமானத்தை விடுத்துக்கொண்டு தன்னுடைய லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். அக்காலையிற் சுகன்னனுனவன் சக்கரதீர்த்தத்திற்குத் தென்பாலாகவுங் கந்தமாதனத்திற்கு வடபாலாகவுமிருக்கும் புண்யதீர்த்தக்கரைவந்து சேர்ந்தார்கள். அச்சமயத்தில், காற்றினால் அலைகளானவை அதிவேகமா யெழுந்து, அவற்றினின்றுந் திவலைகள் வேதாளத்தின்மீது தெறிக்க, உடனே சாபநிவர்த்தியாய் வேதாளசொரூபமாறிப் பழயசொரூபத்தோடுஞ் சுதரிசனன் தம்பியாகிய சுகன்னனைக் கட்டிக்கொண்டான். இப்படி யிருவருமொருவரையொருவர் கட்டித்தழுவி யானந்தங்கொண்டு அப் புண்ணியதீர்த்தத்திலே சங்கற்பவிதிப்படி நீராடித் திவ்யசொரூபத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களாய் அத்தீர்த்தத்திற்கு வேதாளவரததீர்த்தமென்று விளங்கக்கடவதென்று பெயர் கொடுத்துப் பின் பிரண்டுபேரும் விமானத்தேறி, தேவர்கள் மலர்மாரிதூவத் தேவதுந்துமிமுழங்க அப்ஸரஸ்த்ரீகள் நடனஞ்செய்யும்படியாய் காந்தர்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் அத்தீர்த்தத்திற்குவேதாளவரததீர்த்தமென்று பெயர் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதனறியும், அதில் மூழ்கப் பட்டபேர்களுக்கு, பூதப்பிரேத பசாசகணங்களின் உபத்திரவங்களிருந்தபோதினும் விலகுவதோடு மவர்கள்செய்த பாபங்களும் நிவர்த்தியாம். அதின் மகிமையை யளவிட்டுச் சொல்லப்போகாதென்று சூதமகாமுநிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யமுநிவர்கள் சந்தோஷமடைந்து, அம்முநிவரை நோக்கி, சுவாமீ! இன்ன மச்சேதுவின் மகிமைகளைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பணிந்து வினவச், சூதமாமுநிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

வேதாளவரததீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

பாவநாசச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, இப்போது யாம் சொல்லிவந்த புண்ணியதீர்த்தங்கள் தவிர இன்னுந் தீர்த்தங்களு மனேக புண்ணியங்களுங் கந்தமாதனபருவதத்திலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், அக் கந்தமாதனபருவதம் நாமிப்போது சொல்லிவந்த வேதாளவரததீர்த்தத்திற்கு தெட்சணபாரிசமாயுங் கைலாசபதியாகிய சாம்பமூர்த்திக்கு இருப்பிடமாகியும் விசுவகர்மாவால் நிருமிக்கப்பட்ட வேதாரண்யமுதலிய சிவஸ்தலங்களிலும் விஷ்ணுஸ்தலங்களிலும் சிரேஷ்டமாய்த் தென்கடல் சூழ்ந்ததாய் சகல தேவர்களும் நவகோடி சித்தர்களும் சித்தபுருஷர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் கின்னர கிம்புருட கருட காந்தருவ சித்த வித்யாதரர்களும் அஷ்டவசுக்களும் ஒன்பது கோடிகளும் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கப்பட்டதாய் அநேக வளம்பொருந்தியிருக்குங் கந்தமாதனபருவதத்திலே, சந்திரஜடாதர மூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் பார்வதிசமேதராய் மகாவிஷ்ணு முதலியவர்களுடனே விளங்கிக்கொண்டிருப்பார். அக்கந்தமாதனபருவதத்தைக் கண்ணினாற்கண்ட புண்ணியர்களுக்குநித்தியானந்தமோட்ச சாம்பிராச்சியங் கிடைப்பதன்றியும் பரஸ்திரீகமனத்தால்வந்த பாதகங்களும் சிசுஹத்தி பிரமகத்திகள் செய்த பாதகங்களும் மாதாபிதா குருமுதலாகிய பெரியோர்களை நிந்தனைசெய்த பாதகங்களும் பரப்பிரம்ம சொரூபமாய் விளங்கப்பட்ட கந்தமாதனபருவதத்தை தெரிசித்தாலும் அவ்வெல்லையை மிதித்தாலும் அதிலுண்டாகிய காற்றினது பரிசம்பட்டாலும் மகாபுண்யசாலிகளாய் திவ்யசொரூபங்களைப் பெற்று புண்யலோகங்களை அடைவார்கள். அக்கந்தமாதனத்திலே குடிகொண்டிருந்து வாழப்பட்ட நரஜென்மங்களும் மிருகஜாதிகளும் பட்சிசாதிகளுமாகிய யாவும் தேவதாசொரூபங்களைப்போலும், விருட்சங்களெல்லாங் கற்பகவிருட்சங்களைப்போலும், தீர்த்தங்களெல்லாம் புண்யதீர்த்தங்களாக

யும், அப்பருவதத்திலுள்ள மணல்களெல்லாஞ் சிவலிங்க சொருபங்களாகவும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், அக்கந்தமாதன பருவதத்திலே வசிக்குந் தேவர்களைத் தெரிசித்தவர்கள் சக்கரதீர்த்தத்திலும் வேதாளவரததீர்த்தத்திலும் விதிப்படி முழுகி, பின்னர் அப்பருவதத்தின் எல்லையைக் கண்டவுடனே வணங்கிப் பூசித்து, அடியோங்கள் கடைத்தேறும்பொருட்டு யாத்திரைசெய்து வருகிறவரைக்கும் எங்களுடைய கால்கள் உன்மீதிற்படுகிற குற்றத்தைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்து, பின்பு தங்களுடைய கால்களிற் பாதுகையில்லாமல் கிழ்முகமாய்த்திரும்பி மெல்ல நடந்து அக்கந்தமாதனத்திலே விளங்குகின்ற புண்ணியதீர்த்தங்களிலாடி, இராமலிங்கத்தை தெரிசித்து, வருபவர்கள் ஒருகடி களவு பிண்டமாகிலும் அக்கந்தமாதனபருவதத்தில் தங்களுடைய பிதிர்களை நினைத்துத் தர்ப்பணஞ்செய்து தத்தம்பண்ணினால், அவர்கள் கற்பகோடிகாலம்வரையிலும் புண்ணியலோகத்திலே ஆனந்தத்தையடைவார்கள், அவ்வாறு செய்பவர்களுக்கு அதுமுதல் பிதுர்களில்லாதிருப்பதோடும் அவர்கள் வமிசத்தில் கோடிதலைமுறைவரையிற் சேர்ந்தபேர்களென்ன சென்மமெடுத்து மென்னபாபங்கள் செய்திருந்த போதினும் அவர்களுக்கு எமதரிசனமுந் தெண்டனையுங் கிட்டாமல் விலகிப்போம், இவ்வித மகிமைவாய்ந்த கந்தமாதனபருவதமானது ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் வாக்கியப்படியே தெய்வத்தச்சனானவன் அநுமார்முதலிய வானரவீரர்களைக்கொண்டு சேதுபந்தனஞ்செய்கிறபோது தென்சமுத்திரக் கரையோரமாய் சமுத்திரத்திலிருந்ததை ஸ்ரீராமமூர்த்திக்குத் தெரியப்படுத்தி, அவருடைய ஆக்கினையின்படி யதனைச் சேதுவின் மத்தியிலே வைத்து அணைகட்டினார்களாதலால் அச்சேதுவின் மத்தியில் விளங்குகிற கந்தமாதனமலையிலே அநேகங்கோடி தீர்த்தங்கள் விளங்குவதில் பாவநாசமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்தில் முன்னோர்காலையில் இமயமலைச்சாரலில் பிரமவாசிரமமென்று விளங்கப்பட்டவனத்தில், கற்பகவிருட்சங்

களும், சண்பகமுதலிய மரங்களும் பருவதங்களும் நெருங்கிச் சோலைகளாகாயத்தை யளாவவும், வண்டுகள் கீதம்பாடவுஞ் சிங்காரத்தோடுங் கூடியிருக்கு மவ்வனத்தில் ருஷீசுவரான் முதலிய தபோதனர்களும் பிரமசாரிகளும், வானப்ரஸ்தருஞ் சந்யாசிகளும் அடர்ந்து கூடியிருப்பவர்களிடத்திலே, திடமதியென்று பெயரையுடைய ஒரு சூத்திரன்சேர்ந்து அவர்களாலோதப்பட்ட வேதசாஸ்திரங்களைக்கேட்டு, அன்னவர்களைப்பணிந்து நமஸ்கரித்து, ஓ பெரியோர்களே, நீங்கள் செய்கிற கிரியைகளெல்லாம் யான்செய்யவேண்டு மென்று மிகவு மாவலாயிருப்பதால், என்னை உமதுதொண்டனாக வடிமைப்படுத்தி, எனக்கு வேதங்களை யோதிவைத்து, நீங்கள் நடாத்திவரும் யாகாதிகிர்த்தியங்களைப்போல் யானுமநுட்டிக்கக் கருணைசெய்யவேண்டுமென்று அவர்களை வேண்டுதல்செய்ய, அதற்கவர்கள், அச்சூத்திரனைநோக்கி, வாராய், திடமதியே, நீ சூத்திரனாகப்பிறந்து மாமிசாதிகளைப்புசித்து அநேக பாவங்களைச் செய்திருப்பதால், உனக்கு யாகாதிகிர்த்தியங்கள் செய்யப்பட்ட வேதமந்திரங்களை யுபதேசஞ்செய்யப்படாதாதலால், நீமநுசாஸ்திரவிதியின்படி நடக்கவேண்டிய சரிதையை யநுட்டியாமல் வேதயுக்தமான காரியங்களைக் கேட்கிறது சரியல்ல, மேலும், நன்மார்க்கத்திலேநடந்து, மேலான ஜென்மமெடுத்தால், இக்காரியங்கள் கைகூடுமென்று பெரியோர்கள்சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட திடமதியானவன், விசாரமடைந்து, நாம் ஆசையோடுங் கேட்டகாரியம் கைகூடாமற்போய்விட்டதேயென்று நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து தனது கிரகத்திற்போய்ச்சேர்ந்து யோசனைசெய்து, மேலோராற்சொல்லிய சரிதைமார்க்கங்களில் நடக்கவேண்டு மென்று மனதை திடஞ்செய்துகொண்டவனாய், அதுமுதல் நந்தவனங்களைவைத்தும், தடாகங்கள்வெட்டியும், விரதங்களை யநுட்டித்தும், தலங்களைத் தெரிசித்தும், தீர்த்தயாத்திரைகள் செய்தும், பெரியோர்களுக் குபசாரஞ்செய்தும், புண்ணியமான காரியங்களுக்குவேண்டிய திரவியங்களைக்கொடுத்தும், சித்து

புருஷர்களுக்கு கந்தமூலபதார்த்தமுதலியவற்றை உதவியும், மார்க்கங்களில் சத்திரங்கள் மடங்கள் புதுக்கித் தண்ணீர்ப் பந்தர்களமைத்தும், வேதவிதியிற்கூறிய முப்பத்திரண்டறங் களையும் வழுவின்றி நடத்திவருங்காலையில், அம்மார்க்கத்தி லெந்நேரமும் வரத்துப்போக்காயிருக்கும் சுமதியென்னும் பிரமசாரிக்குவேண்டிய வுபசரணைகள் யாதுங் குறைவின்றி விசுவாசத்துடனே நடத்திவருகையில், அவருக் கிவன்மீது பிரியமுண்டாகி நேசித்துவருகையில், ஒருநாள், திடமதியென் பவன், சுமதியென்பவ ரெழுந்தருளியிருக்கு மாசிரமத்துக் குப்போய் அவரைக்கண்டு பணிந்து, சுவாமி, அடியேனுக்கு நெடுநாளாய் ஓர்கருத்துண்டாயிருக்கின்றது, அதுயாதெனில், வேதவிதிப்படி யாகாதிகிர்த்தியங்கள் ஜெபதப ஹோமங்கள் முதலிய யாவு மடிமையேசெய்யும்படி யெண்ணமிருப்பதால் அதற்குரிய வேதமந்திரமூலங்களைத் தமியேனுக்குக் கடா க்ஷிக்க வேண்டுமென்று வினவ, அப்போது சுமதியென்பவர், அவன்மீது வைத்திருக்கும் பிரியத்தினாலே பிரம்மகுலத்திற் குரிய மந்திரதந்திரயோகங்களையெல்லாந் திடமாக அவனுக்கு போதிக்க, அவனு முணர்ந்திருக்கையில், இச்செய்தியை இமய மலைச்சாரலி லெழுந்தருளியிருக்கும் பெரியோர்கள் கேள்வி யுற்று, அச்சுமதியை யாவருந் தூஷிக்க, அதுமுதல் அவருக் குத் தேஜசுகுறைந்து வியாகூலத்தோடும் மரணமடைந்தார். அவ்வாறு மரணமடைந்தவர், யமகிங்கிலியர்களது தெண்ட னைக் குட்பட்டு, இரவுரவாதி நரகங்களிலே கற்பகோடிகாலம் வரையி லுழன்று, பின்பு தாபராதியிற் சம்பந்தப்பட்ட புல் பூடு முதலிய விருட்சங்களாய் அநேக ஜென்மமெடுத்து, அதனினின்றும் நீங்கி, கழுதையாகவும் பன்றியாகவும் நா யாகவும் பிறந்து, அதனினின்றும் நீங்கி, நீசனாகவுஞ் சூத்திர னாகவும் வைசியனாகவும் க்ஷத்திரியனாகவும் பிறந்து அநேக துன்பங்களையெல்லா மநுபவித்து, தனது கன்மங்களைப் போக்கிப் பழையபடியே பிரமகுலத்திற்பிறந்திருக்கிறபோது, தனக்கு ஐந்துவயதிற் சவுளவுபநயனங்களும் வித்யாப்பியாசங்

களும் பண்ணிக்கொண்டு, யாவுமுணர்ந்தவனாக விருக்கும் போது, ஒருநாள் தர்ப்பை சமித்து வேண்டியிருந்து வனத்துக்குப்போய் சேகரஞ்செய்துகொண்டு வருகிறபோது, அவனை யோர் பிராமணப் பேய்பிடிக்க, அதனா லியாதுந் தோன்றாமல் பிரமைகொண்டு கண்கள் சுழலவிட்டு, நாத்தடுமாறிப் பிதற்றலுண்டாய் நானாவித சேட்டைகளுண்டாகி யழுது கூக்குரலிட்டுத் தாவிக்குதித்து, நாளுக்குநா ளதிகரித்து, மூத்திரங்குடித்துப் பயித்தியங்கொண்டவனாய், அதிக துன்பங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு வருகையில், அவனைப் பயந்த தந்தையானவன் கண்டு, மகாவியசனமடைந்து, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, இந்தவினையை யெந்தவிதந் தீர்ப்போமென்றுகருதி, அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு யாத்திரைவாசியாய் சிவஸ்தலங்களையும் விஷ்ணுஸ்தலங்களையுந் தரிசித்துந் தீராததாய்த், தென்றிசையிலேயோங்கும் பொதிகைமலைச் சார்பில்வருகிறபோது, முன்னொருகால் சமுத்திரத்தை உள்ளங்கையிலேந்திச் சாப்பிட்ட அகத்தியமகாமுநியானவர் அவ்வனத்தில் வரக்கண்டு, அவருடைய பாதாரவிந்தங்களிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, சுவாமி, அடியேனுக்கு நெடுநாளாய்ப் பிள்ளையில்லாமல் அநேக விரதங்களை யநுட்டித்துப்பிறந்த இப்பிள்ளைக்கு எட்டுவயதுமுதல் பயித்தியங்கொண்டு தீராமற் றுன்பத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு வருகின்றமையால், தேவரீர் கிருபைசெய்து இது தீரும்படி கடாக்ஷிக்கவேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்ய, அப்போது, அகத்தியமுநிவர் கருணையுள்ளவராய் ஞானதிருஷ்டியாற் பார்த்து, வாரும் பிராமணா, இவனுடைய சரித்திரங்களைப் பேசினாலும் மகாபாபம்வருமாதலாலும் இவனெடுத்த ஜென்மங்களுங் கணக்குவழக்கில்லை யாதலாலும் இவன்பாபங்கள் நாசமாகவேண்டுமாதலாலும் அதற்கொருவகை சொல்லுகிறோம், யாதெனில், சேதுவிலேயிருக்குங் கந்தமாதனபருவதத்தருகில் வேதாளவரத தீர்த்தத்திற்கு ஈசான்யபாகத்தில் ஓர் புண்ணியதீர்த்தமுண்டு, அப்புண்ணியதீர்த்தத்தில் இவனைக் கொண்டுபோய் ஸ்நாநம்

பண்ணிவைத்தால் உடனே இவனுடைய பாபங்கள் விமோசனமாய் இப்பயித்தியம் நீங்குமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட பிராமணன், சந்தோஷமடைந்து, முனிவரைப் பணிந்து, விடைபெற்றுக் கொண்டவனாய்ப், பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டு சேதுவைச்சேர்ந்து, அவனோடுங் கந்தமாதன பருவதச்சாரலிலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களைக்கண் டாச்சரியமடைந்து, சங்கற்பவிதியின்படி பிள்ளையை மூழ்கச்செய்து, தானும் நீராடியவுடனே, பானுவைக்கண்ட பனிபோலும் அனலைக்கண்ட குளிர்போலும் அப்பிள்ளையினது பாபங்களெல்லாம் நீங்கிக் கிருதார்த்தனாய் சரியான மானத்தோடும் தகப்பனைப்பார்த்துப் பணிந்து, ஓ பிதாவே, நாம் இங்குவந்ததற்குக் காரணமியாதென்று கேட்க, அதற்குத் தந்தையானவன் மகாசந்தோஷத்தையடைந்து, நடந்த சவிஸ்தாரங்களையெல்லா மவனுக்குரைத்து, மூன்றுநாள்வரையில் அங்கிருந்து தீர்த்தமாடி, நான்காநாட் பிரயாணப்பட்டுத் தனதிருப்பிடம் வந்துசேர்ந்து, அளவிறந்த செல்வத்தோடும் வாழ்ந்து, பின்னர் ஞானசொரூபத்தையடைந்து மோட்சத்தை யடைந்தான். பின்பு இவனிடத்தில் வேதமந்திரங்களைக் கேட்டவார்த்த இடமதியென்னுஞ் சூத்திரன், அதுமுதல் மகாவறுமைத் தசையையடைந்து உயிர்விட்டவனாய், அநேக கற்பகோடிகாலமளவும், இரவுரவாதி நரகவேதனைக்குள்ளாகி அநேககோடி ஜென்மங்களிற்பிறந்து, அப்பால் கழுகுருவமாய்ப் பிறந்து பிணமுதலிய மாம்சாதிகளைப் புசித்துக்கொண்டு திரிகிறபோது, ஒரு நாள் தானே சுயமாய்க் கந்தமாதனச் சார்பிலே விளங்குகின்ற புண்ணியதீர்த்தத்தில்வந்து தாகத்தினால் தண்ணீரருந்தி, வெய்யிலின் தீட்சண்யத்தால், அப் புண்ணியதீர்த்தத்திலே சிறகைவிரித்து, ஜலத்தை யெல்லா மிறைத்துக்கொண்டு, அச்சலத்திற் றலையைத்தோய்த்து, மூக்கினாலே தண்ணீரைக் கோதி விளையாடுகிறபோது, அதினுடைய பாபங்களெல்லாம் நாசமாய் முன்செய்திருந்த புண்ணிய விசேடத்தினாலே தெய்வசொரூபம்பெற்று, ஆடையாபரணங்களுடன் விளங்கின-

னாய், தெய்வவிமானத்திலேறி, தேவர்கள் மலர்மாரிசிந்தி தேவதுந்துமி முழக்கவும், தேவகணங்கள் ஆலவட்டம் பீலிக் குடைபிடித்துச்சாமரம்வீசிவரவும், அரம்பை யூர்வசி திலோத்தமை மேநகைமுதலிய அப்ஸரஸ்த்ரீகள் நடனஞ்செய்து வரும்படியாயும் தெய்வலோகம்போய்ச்சேர்ந்து, தேவபோகங்களை யநுபவித்துக்கொண் டிருந்தான். இவ்வாறு இவ்விரண்டுபேர்களுடைய அளவிறந்த ஜென்மங்கடோறுஞ்செய்த பாவங்களையெல்லாம் நாசப்படுத்திய புண்ணியதீர்த்தத்திற்குப் பாவநாசமென்று அதுமுதற் பெயர்விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட புண்ணியதீர்த்தத்திலே தகாத காரியங்கள்செய்து அதனால் பாபிகளானபேர்களும் மூழ்கினால், உடனே யவர்கள்செய்த பாபங்கள் நாசமாய்ப் புண்ணியர்களாகி, திவ்யசொரூபத்தைப் பெறுவார்கள். அத்தீர்த்தத்திற்குக் கீழ்ப்பாரிசத்தில், சீதாதீர்த்தமென்று ஒரு தடாகமிருக்கின்றது, அத்தடாகத்தில் அமராவதிபட்டணத்துக் கிறைவனாகிய தேவேந்திரனது பிரமஹத்தி விமோசனமாயிருக்கிறதென்று சூதமாமுநிசொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்கள் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமீ! தேவேந்திரனுக்கு பிரமஹத்தி சம்பவித்தவிதமும், சீதாதீர்த்தத்தினால் அவை விலகியபெருமையுந் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச், சூதமுநிவர் கருணைசுரந்து அவர்களுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பாவநாசதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சீதாகுண்டச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, முன்னொருகாலத்தில், வைஜயந்தமென்னும் பட்டணத்திலே, சுபாஸுரனென்னும் ஒரு ராக்ஷதன் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து அநேக வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட

வனாய், குணபலூணனென்னு மந்திரியுடனேயு மநேகராக்ஷதப்படைகளுடனேயு மரசாண்டுவருகையில், திக்குவிஜயஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, மனவலிகொண்டு, ரதகஜதுரகபதாதிகளுடனே யுத்தசந்நத்தனாய்ப் பிரயாணப்பட்டு அமராவதிப் பட்டணத்தைப்போய் வளைந்தான். அதுகண்ட தேவராஜனும் யுத்தகோலங்கொண்டு, அனேக சேனைகளுடனே வந்தெதிர்த்து, இருதிறப்படைகளுங்கலந்துயுத்தஞ்செய்கிறபோது, கபாலபரணனுடைய மந்திரியாகிய குணபலூணனென்னு மிராக்கதன், ஓர் தண்டத்தைக் கையிலேந்தி, இந்திரன்படையிற் சண்டமாருதம்போற் பாய்ந்து, கொக்கரித்துக் கதையைக் கரகரவென்று சுழற்றி இரதங்களையும் யானைகுதிரை சேனைகளையுஞ் சின்னபின்னமாய்ச் சிதைத்து மோர்கணப்போதில் முப்பத்தக்குரோணி சேனைகளையும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோற் பறக்கவிடுத்துக் கியாவென்று சிங்கநாதஞ்செய்கையில், அப்படைவீரனாகிய வருணன் கண்டு மனம்வெதும்பி, ரவுத்ராகாரனாய்த் தனதுதேரைக் குணபலூணன்மீது செலுத்தி வளைத்துக்கொண்டு, தனது விலலினிடமாக அநேகமாயிர மெரிமுகக்கணைகளைச சந்தித்துப் பிரயோகஞ்செய்து, அவன்கையிலிருந்த தண்டத்தைப பொடிப் பொடியாய்ச் செய்து, ஓர் அர்த்தசந்திரபாணத்தா லவன்சிரத்தை வெட்டித்தள்ளி, அட்டகாசஞ்செய்து, குலாலனது திகிரியைப் போலக் கரகரவென்று இராக்ஷதசேனைக் கடலுட்புகுந்து திரிந்து நாசப்படுத்தும்போது, அவன்தம்பியாகிய கோரதீவத்திபென்பவன்கண்டு ஆலகாலம்போற் சீறியெழுந்து வருணனையெதிர்த்து வில்லைவளைத்து குணத்தொனிசெய்து சோனைமாரிபோல் அம்புகளைக் கணக்கில்லாமற் பிரயோகஞ்செய்து, வருணன் வகைவில்லைக்கண்டித்துக் கண்ணைவிழித்துப் பார்க்கவொட்டாமற் சங்கஞ்சங்கமா யம்புகளை வாரியிறைக்கையில், அதுகண்ட வருணன் கோபதீட்தனா யெரிந்து விழுந்து, ஓர்வனாயுதத்தைக் கையிலேந்தித் தேரைவிட்டு பூமியிற்குதித்துக் கோரதீவத்தியின்மேலிற் சிங்கம்போற்பாய்ந்து, அவன்

கரத்திலிருந்த வில்லைத்துணித்து, அவன்றலையையும் வெட்டி, அவனை யமபுரத்துக்கனுப்பி, அரக்கர்சேனையிற் கொக்குத் திரளில் இராஜாளிபுகுந்ததுபோற் பாய்ந்து நான்குதிக்கினுஞ் சுழன்று இராட்சதர்களைக் கால்வேறு தலைவேறு உடலவே றாக்கண்டித்து எங்கும் பிணக்காடாக்கிச் சிங்காநதஞ் செய் கையில், அதுகண்ட அவன்தம்பிமார்களாகிய எரியூணனும் கவுணனும் வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்க ளிருவரை யும் வருணன் வாளுக்கிரையாக்கி, ருத்திரமூர்த்தியைப்போற் கோபாவேசத்தோடு மிராக்கதர்களை நாசப்படுத்தும்போது, அதைக்கண்ட கபாலபரணன் சகிக்கமாட்டாதவனாய் வடவா முகாக்கினியைப்போலெழுந்து மேருவுக்குச் சமமாகிய தனது இரதத்தை இந்திரன் சேனைகளின்மீது செலுத்திக் கோடை காலத்திடிபோல் கர்ஜித்து, வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனி செய்து, அவ்வில்லினிடமாகக் கணக்குமிதமில்லாமல் காள முகியென்னு மேகமானதெழுந்து வருஷிப்பதுபோல எங்கும் பாணமயமாகச்செய்து தேவசேனைகளைச் சின்னாபின்னப்படு த்திமலைமலையாய்க்குவித்து நூறு அக்குரோணிசேனைகளையும் பாழ்படஊறிப் பாற்கடலைக்கடைந்த மந்தரமலைபோற்பண்ண வர்கள் சேனையாகிய கடலைப்பங்கப்படச் சிதைத்துத் தனது வெற்றிச்சங்கத்தை வாயினிடமாகவைத்து அண்டகடாகங் களுமதிரும்படியாய்ப் பம்பம்மென்று பூரித்தான்.

அப்போது அயிராணி கேள்வனாகிய இந்திரன்கண்டு அடங்காக்கோபங்கொண்டு அரக்கன்மேல் வெகுண்டு, பளா பளாவென்றுகூறி, ஆலகாலம்போற்சீறித் தனது தேரைக் கபாலபரணன்மேற் றூண்டி வில்லைவளைத்து அவ்வில்லினிட மாக வசிராயுதத்துக்குச் சமமாகிய சிலீமுகக்கணைகளைக் கணக்குமிதமில்லாமற் றொடுத்து, கர்ணபரியந்தமிழுத்துப் பிரயோகித்துக் கபாலபரணனுடைய தேரைத் தூளாய்க் காற் றிற்பறக்கவிடுத்து, கவசத்தைக்கழித்து, கைவில்லையுமொடித் துச்சாரதித்தலையைவெட்டிச் சண்டனென்னுமியமனுக்குக் காணிக்கையாகவனுப்பி, கியாவென்று சிங்காநதஞ் செய்யுஞ்

போது, கபாலபரணன் கண்களினின்றும் நெருப்புப்பொறிகள் குபீல்குபீலென்று சிந்தும்படியா யுருட்டிவிழித்து, யுகாந்த காலப் பேரொலிபோற்கர்ஜித்து, ஓர் சூலாயுதத்தையெடுத்து தேவேந்திரன் மார்பிற்பொருந்தும்படியாய் விட்டெறிந்தான். அதுகண்ட தேவேந்திரன் தனது வில்லினிடமாகவொருபிறை முகக்கணையைச்சந்தித்து, அரக்கனெறிந்த சூலாயுதத்தை வெட்டித் தள்ளுகையில், உடனேயவன்வேறொரு தேரின் மீதேறித் தேவேந்திரனது சேனையிற்புகுந்து, வில்லினிடமாக அம்புக்கூட்டங்களைக் கும்பல் கும்பலாகச்சொரிந்து, தேர்களி பரிகாலாள்களைத் தும்புதும்பாய்ப் பறக்கச்செய்ததுமன்றி இந்திரனையுந் தேரோடுவாரிக் கீழேயடித்தான், அப்படி யடித் தளவில் அவனுடைய தேர்பரிமுதலிய யாவுமொழிந்து, சாவுக் குச்சரியான மூர்ச்சையடைந் திருக்கையில் அதைக்கண்ட தேவர்கள் உள்ளம்பதைத்து, அருகிற்சென்று, வேண்டிய சயித்யோபசாரங்களாற் றேற்றுகையி லவனு மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்திருந்து, அயிராவதமென்னு மியானையின்மீதேறிக், கபாலபரணனை யெதிர்த்து, வில்லைவளைத்துக் காளமுகி யென்னு மேகத்தைப்போற் பாணங்களைச் சங்கோபசங்க மாய்த் தொடுத்துக், கபாலபரணனது கரசரணாதிகளை யாட வொட்டாமற்செய்து, கிரீடத்தையுடைத்து, வில்லையுமுறித்து தேரைச் செக்கையாய்ப் பெயர்த்தெறிந்து, நூறுபாணத்தி னாலே அவனுடைய மார்பைச் சல்லடைக்கண்களாகத் துளை த்து பின்பு வச்சிராயுதத்தால் அரக்கனது சிரமற்றுவிழும்படி யாகச் செய்தமையால் தேவேந்திரனைப் பிரமஹத்திதோஷம் பற்றியதென்று சூதமாமுனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமி சாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்கள் ஆச்சர்யமடைந்து, சூதனை நோக்கி, சுவாமி, இந்தகபாலபரணனென்கிற அரக்கனை வதஞ் செய்த இந்திரனைப் பிரமஹத்தி பற்றியதென்பது எப்படி, உலகின்கண் பிரம்மகுல சிரேஷ்டாளையெல்லாம் வதைப்பதே தொழிலாகப்பெற்ற இராக்கதனைக் கொன்றவனுக்கு பிரம்ம ஹத்தி யெப்படியுண்டாம் மேலும் பசுவைக்கொன்ற புலி

யைக் கொல்லுபவனுக்குப் பசுவைக்கொன்றதோஷஞ் சம்ப வித்ததென்பதுபோல், தேவரீர் சொல்லுவது எங்களுக்குப் புலப்படவில்லையேயென்று வினவ, அதற்குச் சூதமாமுநிவர், ஓ முநிவர்களே! இந்தரகசியம் நாம் சொல்லுகிறோம், கேளுங்கள், யாதெனில், விந்தாரண்யத்திலே திரிவக்கிரனென்னு மோரிராக்ஷதன் சுசீலையென்னும் பெயர்பெற்று அதிரூபலாவண்யத்தோடுங்கூடிய ஓர் அரக்கியைக் கூடிக்குலாவிச் சுகித்திருக்குங்காலையில், அவ்வரக்கி ஒருநாள், அவ்வரண்யத்தில் தவம்செய்துகொண்டிருந்த சுசியென்னு முனிவனது ஆசிரமத்துக்கு வந்தாள். பிரமனுக்குச் சமானமாகிய அந்தமுநிவர் அவளைக்கண்டு மோகங்கொண்டு, அடீ, பெண்ணே, இங்கு நீ தனித்துவந்தகாரண மியாதென்று கேட்க, அதற்கவள், சுவாமீ! அடியாள் திரிவக்கிரனென்னு மிராக்ஷதனுடைய மனைவி, என்பேர் சுசிலையென்று சொல்லுவார்களாதலால், அடியாளுக்கு நெடுநாளாகப் புத்ரசந்தான மில்லாதுகண்டு எனதுமணாளனைக் கேட்கையில் அதற்கு என்மணாளன், ஓ பெண்பாவாய், இவ்வனத்தில் சுசியென்னும் ஓர் முநிவரிருக்கின்றார், அவரைப்போயடுத்து அவருடைய அருள்பெறுவையாகி லுனக்குப் புத்திரபாக்ய முண்டாமென்றுசொல்ல, அப்படியே பேதையாகியநான் தேவரீரைவந்து தெரிசித்தமையால், தேவரீர் திருவுளமிரங்கி, அடியாளைக் கூடிச்சுகித்து, புத்திரபாக்ய மளிக்கவேண்டுமென்று பணிய, அவ்வுரைகேட்ட முநிவர், சந்தோஷமடைந்து, அவ்வரக்கியாகிய சுசீலைக்கு வேண்டிய வுணவுகளைக்கொடுத் தாதரித்துத் தனது பன்னசாலையில் மூன்றுநாள்வரையி லவளைக்கூடிச் சுகித்து அவள்மனம்போல வேண்டிய இன்பங்களைக்கொடுத்து நாலாநாளவ்வுனிதையைநோக்கி, ஓ பெண்பாவாய், உனது மனம்போல், இதுமுதல் உன்வயிற்றில் கருவுண்டாகி, மகாபுஜபல பராக்ரமத்தோடுங் கபாலபரணனென்றொரு புத்திரன் பிறப்பான், அவன் பிரமனால் வேண்டியவரங்களைப்பெற்று இராஜரீகஞ்செய்துகொண்டு இந்திரனையன்றி மற்ற தேவர்களியாவர்

களாலுஞ் ஜெயிக்கமுடியாதவனா யிருப்பானென்று சொல்லி, அவனை விடைதந்தனுப்பிப் பின்பு பிரமகுல சிரேஷ்டராகிய சுசியென்னு மகாமுனிவர், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசனைத் தரிசிக்கவேண்டி வெள்ளியங்கிரிக் கெழுந்தருளினர். பின்பு சுசிலையும் முனிவரருளியவண்ணங் கெர்ப்பமுற்று கபாலபரணனென்னும் பெயருடைய பிள்ளையைப்பெற, அவனும் யாதொரு குறைவின்றி வளர்ந்து, பிரமனைநோக்கித் தவஞ்செய்து, அப்பிரமனால் வேண்டியவரப்பிரசாதங்களைப்பெற்று இராஜரீகஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்போது, திக்குவிஜயஞ்செய்யவேண்டிப் புறப்பட்டு தேவேந்திரனை யெதிர்த்து சமர்செய்து தேவர்களையெல்லா மதப்படுத்திப் பின்பு அவ்விந்திரனால் மரணமடைந்தான். இந்த அரக்கன் பிரமகுலோத்துங்கராகிய சுசியென்னும் மகாரிஷிக்குப் பிறந்தவனாதலால் இந்திரனைப் பிரமஹத்தி பிடித்ததென்று சூதமகாரிஷிசொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் சந்தேகநிவர்த்தியாய்ச் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அப்பால் கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய முனிவர்களே, அமராவதிக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரன் மிகவுந் துன்பமடைந்து பிரமனிடத்தில் முறையிட, அம்முறைகேட்ட பிரமன், வாரும் தேவராஜனே, பூலோகத்திலோங்கும் பரதகண்டத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவிற் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் பாவநாசனதீர்த்தத்திற்கு கிட்டாலாக ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் தேவியாகிய சீதாபிராட்டியாரால் உண்டாக்கப்பட்ட சீதைகுண்டமென்னும் பெயரையுடைய தீர்த்தத்திலே நீபோய்த் தீர்த்தமாடுவையாகில் உன்னைப்பற்றிய பிரமஹத்திநீங்குமாதலாற் போய்வாவென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட தேவேந்திரன் பூலோகத்திற்குவந்து சேதுவைச்சார்ந்த கந்தமாதனத்தில் விளங்குஞ் சீதைகுண்டத்திற் சங்கற்பவிதிப்படி தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசனைத் தெரிசித்துத் தன்னைப்பற்றிய பிரம்மஹத்திதோஷத்தை நிவர்த்திசெய்துகொண்டு, தனதுலோகம்போய்ச் சேர்ந்து, சுகமாயிருந்தான். அத்தன்மைவாய்ந்த சீதைகுண்ட

மானது, உண்டாகிய காரணமியாதென்று வினவுவீராகில், முன்னர் சீதாபிராட்டியை இராவணன் கொண்டுபோய் அசோகவனத்தில் வைத்திருந்ததனாலே அத்தேவியினது கற்பை உலகத்திற் பிரசித்தப்படுத்தும்பொருட்டு இராவணனைப் புத்திரமித்ர பவுத்ராதிகளோடும் நாசப்படுத்தி தேவியை மீட்டுவருகையில் அக்கினிகுண்டமேற்படுத்தி யதிற் சீதாதேவியை முழுகச்செய்து, முழுகியபின், அதற்குச் சீதைகுண்டமென்று பெயர்கொடுத் திருப்பதால், அதில் முழுகினவர்கள் பாதகங்களெல்லாம் விமோசனமாய்ப் புண்ணியசென்மம் பெற்று அஷ்ட அயிசுவரியந்தோடும் விளங்கிக்கொண்டிருப் பார்கள். மேலுமச் சீதைகுண்டத்திற்குச் சமீபமாய் மங்கல தீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமிருக்கின்றது, அத் தீர்த்தத்தின் பெருமை இன்னதெனச்சொல்லி முடியாதென்று சூதமகா முனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யமுனிவர்களாசசரியமடைந்து, முநிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, அடியோங்களுக்கு அத்தீர்த்தத்திற்குப் பெயர்வந்த காரணத்தை யின்னதெனத் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று வினவ, சூதமுனிவர் திருவுளங்கனிந்து சொல்லத்தொடங்கினர்.

சீதைகுண்டச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

மங்கலதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, உலகின்கண் ஓங்கும் சோமசூரியாக்கினியென்னு முக்குலத் தரசருள் சந்திரகுலசிகாமணியாகியும் சயிந்தவமென்னும் பட்டணத்துக் கிறைவனாகியும் விளங்கு மனோசவனென்னுஞ் சக்ரவர்த்தியானவன் சுமித்திரையென்னும் தேவியுடனேயும், சந்திரகாந்தனென்னுங் குமாரனுடனும், மந்திரிபிரதானிகள் முதலிய இரதகஜதுரகபதாதிகளோடும், மநுநீதி தவறாமற்

குடிகளிடத்தில் ஆறிலோர்கடமைபெற்றுத் திங்கள் மும்மாரி பெய்துவர, அளவிறந்த கீர்த்தியோடு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து வருவதன்றியும், தன்னுடைய நகரமானது சதாகாலமும் வேதியர்களா லோதப்பட்ட வேதபாராயண வோசையுடன் யாகாதிகிர்த்தியங்கள்நடத்தி, தேவர்களுக் கவிர்ப்பாகங் கொடுக்கையில், அவை பெறும்படியாய்வந்து நிறைந்து வாசஞ்செய்துகொண்டு தங்களுடைய பொன்னுலகவாழ்வை விரும்பாமல் மறந்திருக்குந் தேவர்களினோசையும், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன், வைகுண்டவாசியாகிய மகாவிஷ்ணு, சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரமன், இம்மூவரும் தந்தம் பத்தினிகளோடும், அவ்வவர்களது தொழிலையும் பதியையு மறந்து, இப்பட்டணத்தி லெந்நேரமும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கு மற்புதத்தோடுங் கூடியிருப்பதன்றியும், வேந்தன் கொடுக்கும் நித்தியசிராத்தங்களைப் பெறவேண்டிப் பிதுர்லோகத்தை மறந்துவந்து காத்துக்கொண்டிருக்கும் பிதுர்களுக்கும் முனிவரர்முதலிய தபோதனர்களுக்கு மிருப்பிடமாகிய அனந்தம் பூங்காவனங்களுஞ் சோலைகளுஞ்சூழ்ந்து, பாநுவின் கிரணத்தையுமறைத்து, இலகாநின்ற பட்டணத்தை யரசாண்டுவருஞ் சக்ரவர்த்தியினது செங்கோற் பெருமையால், சந்திரசூரியர்களை இராகுகேதுவென்பவர்களுந் தீண்டுவதற்கு அச்சப்படும்படியாய் மனோசவனென்பவன், இராஜரீகஞ் செய்துகொண்டு வருகிறகாலையில், தேவாமிர்தத்துக் கொப்பாகிய தீம்பாலில், வேம்பின்றயிலங் கலந்ததுபோற் புராதனவினையானது சக்ரவர்த்தியையணுக, அதனாற் றனதுவிவேகமழிந்தும் செங்கோன்முறைமை யாவும்பிறழ்ந்து கொடுங்கோலாகியும், அநீதியிற் பிரவேசித்தும், வேதசாஸ்திரபுராணங்களை மறந்தும், யாகாதிகிர்த்தியங்களை நீக்கியும், அறங்களை நிறுத்தியும், பிராமணருக்கு விடப்பட்டிருக்குங் காணி பூமிகளை யவர்களிடத்தில் துராக்ருதமாய்க் கவர்ந்தும், சிவாலயவிஷ்ணுவாலயமுதலிய தேவாலயங்களுக்கு நடந்துவருந் திருவிழாக்களையும் நித்யகட்டளைப் பூசைகளையும் நிறுத்தியும், அவ்வாலயங்

களிலுள்ள கடவுளர்க்குச் செய்தளித்திருக்கு மான்யாபர ணங்களைக் கவர்ந்தும், குடிகளை துராக்ருதத்தாற் றுன்பப் படுத்தியும், யாவரும் நிந்திக்கும்படி யரசாண்டுவருகையில், கோலபனென்னுமோரரசன் படையெடுத்துவந் தெதிர்த்துப் போர்செய்து, மனோசவனது ராச்சியத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள, அதனால் மெத்தவுந் துன்பமடைந்து, தான் தன் பத்தினிகுமாரனுடன் வெளிப்பட்டுப் பட்டணத்துக் கருகே யிருக்குமோர்சோலையில் எட்டுநாள்வரையில் அன்னபானாதி களின்றி யொளித்திருந்து மொருவரும்பேர் யெட்டிப்பாரா மையால், மிகு துன்பத்தோடு மவணிருந்தும் பிரயாணப்பட்டு, தேசாந்திரிகளாய், ஓர் அந்தகாரமான காட்டிற் பிரவேசித்து, வெய்யிலின் றீட்சண்யந் தாளாதவர்களாய், விடாய்ப்பட்டு சோபத்தோடும் பிள்ளையானவன் தந்தையைநோக்கி, ஐயா, பசிநோயானது என்னை வருத்திக் கொல்லுகின்றதே, என்செய் வேன், எப்படி சகிப்பேனென்று சொல்ல, அவ்வுரைகேட்ட வேந்தன், திடுக்கிட்டு, மனதுகலங்கிப், பலவாறாகச் சிந்தித்து, இக்குறையை யாரிடத்திற்சொல்லி யாறுவோமென வேக்கங் கொண்டு, தனதுதேவியாகிய சுமித்திரையைப்பார்த்து, ஓ பெண்பாவாய், நமதுகுமாரனாகிய சந்திரகாந்தனது பசியை யெப்படித்தணிப்போம், எங்கேபோயிரப்போம், யாம்செய்த வினையாதோ, பிரமன் நமக்கு இப்படியாய் விதித்துவிட்டான். அந்தோ, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவனைப் புணியாமலும் பக்திசெய்யாமலும் மறையவர்களுக்கீந்த மண்பொன்முதலிய நிதிகளைப் பறித்துக்கொண்டதனாலன்றோ பெருந்துன்பத்துக் காளானோம், இதல்லாமலும் பசித்தோர்முகம்பார்த்து அன் னங் கொடுக்காதிருந்தேனே, உருத்திராட்சமாலிகா பரணத் தோடுங்கூடிச் சிவசொரூபமாய் விளங்குஞ் சிவனடியார்களை சிந்தியாம லிருந்தேனே, இறைச்சோற்றை யிடவொட்டா மற் றடுத்தேனே, தேசாந்தரிகளுக் கிடங்கொடாமல் துரத்தி னேனே, சிறுபிள்ளைகளினது உண்வை யருந்தவொட்டாமற் றடுத்தேனே, கோயில், குளம், நந்தவனமுதலியவைகளைப் பாழ்

படச்செய்தேனே, யாதோ உலேகின்றேன், என்செய்வேன் தெய்வமே தெய்வமேயென்று வேந்தனானவன் மூர்ச்சித்து, பூமியிற்சாய்ந்து, பிரேதம்போலிருக்கும் மணாளனைக்கண்ட சுமித்திரையானவள், திடுக்கிட்டு, மெத்தவுங் கிலேசத்தோடும் பூமிமேற்சாய்ந்த தன்மணாளனது மேனியிற் புழுதியடைந்திருப்பதைக்கண்டு, சகிக்கப்படாத துன்பங்கொண்டு, தங்களுக்குவந்து சம்பவித்த வினைப்பகுதியைவிண்டு, என்பிராணநாயகனாகிய மகாமண்டலேசுவரா, சந்தனகளப கஸ்தூரி புழுகு ஜவ்வாதணிந்து மேருவுக்குச்சமமாய்ப் பிரகாசியாநின்றநினது தோளிலும் மார்பிலும் புழுதிபடர்ந்திருப்பதை யான்காணுங் காலம் கேரிட்டதேயென்று உள்ளம்பதைத்துப், பண்டு யான் செய்தவினையோ, மூண்டகனாகிய பிரமன் இவ்வாறு விதித்தானோ என்றேங்கிப் பரதவித்து, அரசே, தேவரீர் என்னை விட்டுப் பிரிந்துபோகவா எத்தனப்படுகிறீர், அந்தோ தாங்களடியாளை விட்டுப்பிரிந்தால் இமைப்போதேனு முயிரைவைத்திருப்பேனோ, வைத்திருக்கமாட்டேன், இதோ யானுங்கூட வருவேனென்று புலம்புவதைக்கேட்ட பிள்ளையானவன், தனது தந்தை மூர்ச்சித்திருப்பதைக்கண்டு, மிகவும் வருத்தங்கொண்டு, ஆ எனது தந்தையே, மிருபந்தமோடும் பெற்று வளர்த்துப் பாராட்டியவென்னைப் பரதவிக்கவிடுத்துப் போவதழகோ, ஐயோ, நான் பசிப்பிணியால் மெலிந்துவாடுகின்றேனென்று, உள்ளம்பதைத்துச் சோர்ந்திரே யென்செய்வேன், சிறுவனாகிய யானிப்புவியினின்று மெவ்வாறுய்வேன், தாதையே தாதையேயென்று புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறகாலையில், அம்மார்க்கத்தில் சந்திர சடாதரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானைப்போன்ற பராசரமகாமுனியென்பவர் விபூதிருத்ராட்சமாலிகாபரணராய்த் தண்டகமண்டலத்துடனே யத்தடத்தில் வருபவரிவர்களைக்கண்டு, க்ருபாநோக்கத்தோடும், இவ்வனத்தில் ஆகாரமின்றிப் பரதவித்துக்கொண்டிருக்கும் நீங்களாரென்று கேட்க, அம்முனிவரது கருணையாகிய நோக்கம் பட்டமாத்திரத்தில் சுமித்திரையு மவள்சுதனாகிய சந்திரகாந்தனுஞ்

சோபந்தீர்ந்து எழுந்திருந்து, பராசரமுனிவரது பாதபத்மங் களிலேவிழுந்து நமஸ்கரித்துச் சொல்லுவார்கள், சுவாமி, நாங்களிருப்பது சயிந்தமாநகரம், அந்தநகரத்தையரசாளு மனேசவனென்னும் பெயர்வாய்ந்து இவண்மூர்ச்சித்திருப்ப வர் எனதுநாயகர், இச்சிறுவன் என்குமாரன், இவனுக்குச் சந்திரகாந்தனென்றுபெயர், எளியாளைச் சுமித்திரையென்று சொல்லுவார்க ளாதலால் நாங்கள் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் எங்களது பிராரத்தவினையால் கோலபனென்னும் வேந்தன் படையெடுத்துவந்து அமர் விளைத்து, தோற்கச்செய்து, இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமையால், யாங்கள் பராரிகளைப்போல் நிர்ப்பாக்கி யத்தோடும் அன்னபானாதிகளுக்கு மேதுவில்லாமல் இவ் வனத்தில் வந்துகொண்டிருக்கும்போது, குமாரன் பசிப்பிணி யால் வருந்துவதைக்கேட்டவரசர் சகியாதவராய்த் தாமும் பசியால்மெலிந்து மூர்ச்சித்து நிலத்தின்மேற் சாய்ந்தனர். இதுபற்றி யெவ்வகையுமில்லாமற் பரதவிக்கின்றோ மென் செய்வோம், சுவாமியென்று இரக்கத்தோடுங்கூறிய சுமித்தி ரையின் மொழியைக்கேட்ட பராசரமுநிவர், வாராய் சுமித்தி ரையே, இவ்வகைத்துன்பங்களெல்லாஞ் சம்பவித்ததற்குக் காரண மியாதெனின், உனதுநாயகன் அரசுரிமையில் மநு நீதிக்கு விரோதமாய்நடந்தும் வாக்கினாலுஞ் சொல்லப்படாத கொடிய கர்மாநுபவங்களுக் குடன்பட்டமையால், அநுப விக்கவேண்டிவந்தன வாதலால், நீங்கள் வீணே துன்பப்படு வதில் என்னபிரயோசனமுண்டாம், இப்போது உனது நாயகனை யெழுப்பித்தருகிறோம், வியசனமுறாதிருவென்று கூறித், தமது கமண்டலத்திலுள்ள ஜலத்தை மனேசவன் மேரிற்றெளிக்க, உடனே மனேசவன் மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந் திருந்து, எதிரில் சாம்பவமூர்த்தியைப்போற் சேவைதந்து நிற்கும் பராசரரை, பக்திவினயத்தோடும்பணிந்து, சுவாமீ, அடியேனது ஜென்மசாபல்ய மாச்சுதென்று பலவாறாய்த் தோத்திரஞ்செய்து, தனக்கு நடந்த காரியங்களையெல்லா

மாதியோடந்தமாய்ச்சொல்லி, இத்துன்பம் நீங்கும்படியாய் தேவரீர் கடாக்ஷித் தருளவேண்டுமென்று பணிந்துநிற்கும் வேந்தனைநோக்கிப், பராசரமுனிவர் கூறுவார்.

கேளும் மனோசவனென்னும் வேந்தனே, இனி யுனக்கு ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சந்திரஜடாதரமூர்த்தியி னருளால் உனது துன்பமியாவுநீங்கி யுன்சத்ருவாகிய கோலப னென்பவனையுஞ் செயித்துப் பழயபடி இராச்சியத்தைப் பெறவேண்டுமாயின், தென்றிசையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவில் வழங்குங் கந்தமாதன பருவதச்சார்பில் சீதாகுண்டத்துக்குச் சமீபமாய் ஒரு திவ்யதீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்திலே நீயு முன்னுடைய தேவியுங் குமாரனுமாய்ப் போய்த் தீர்த்தமாடிச் சங்கற்பவிதியின்படிச் சிரார்த்தமுதலிய யாவும் வழுவின்றிச்செய்து வருவாயேல் உனது துன்பங்களெல்லாம் நீங்குமாதலால் யாமும் வருகின்றோம் வாருங்களென்று சொல்ல, மனோசவன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, அவ்வாறே முநிவரோடும் பிரயாணப்பட்டுக், காடுமலைவனம் வனாந்திரங்களெல்லாங்கடந்து, அனேகந் திவ்யக்ஷேத்திரங்களையுந் தரிசித்து, சேதுவிலோங்குங் கந்தமாதன பருவதச் சார்பிலிருக்கு மங்கலதீர்த்தக்கரையில்வந்து சேர்ந்தவர்களாய், அத்தீர்த்தத்தில்பராசரமகாமுநியின் சொற்படி மூன்றுமாதம் வரையிற் றீர்த்தமாடி, சிரார்த்தங்கள்செய்து, ஸ்ரீராமமந்திரத்தை யிடைவிடாமற்செபித்து வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்போது, அவ்வேந்தனது கிரீடமகரகுண்டலங்களும் உடைவாளும் வில்வேல்முதலிய படைகளும் பட்டத்துக்குதிரையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளும் மந்திரிகண் முதலியவர்களோடு சமஸ்தநிதிகளும் ஒன்றொன்றாய் மங்கலதீர்த்தத்திற் றோன்றிக் கரையேறுகையில், அதைக்கண்ட வேந்தனும் அவனது பெண்டுபிள்ளைகளுஞ் சந்தோஷங் கொண்டவர்களாய், அருகேயிருக்கும் பராசரமகாமுனிவரது பாதபத்மங்களை வணங்கி எங்களுக்கினி யென்னவுத்தரவென்றுகேட்க, அப்

போது பராசரர், ஆனந்தக்கடலுட்டோய்ந்து, அம்மங்கல தீர்த்தத்தில் வேந்தனுக் கபிஷேகஞ்செய்துவைத்து, தனது தபமகிமையால் தெய்வநாயகன்முதலிய சமஸ்ததேவர்களையும் வருவித்து, அன்னவர்க ளாசிகூறி ஜெயாவிஜயீபவவென் றோதித் துந்துபிமுழக்கி, மலர்மாரிதூவி, அக்ஷதையிறைக் கையில், அரசனுக்குமுடிசூட்டி, இந்திராதி தேவர்களிடத்தி லநேகவரங்களும் ஆயுதவகைகளும் வாங்கியளித்து, தானு மாசிர்வதித்துத் தன்னுடையநகரத்துக்குச் செல்லும்படியாய் விடைகொடுத்தனுப்ப, அதுபோலவே மனோசவன் தனது தேவியோடுங் குமாரனோடும் பராசரமுனியைப்பணிந்து, சதுரங்க தளத்துடனேபிரயாணப்பட்டுக், காடுமலைவனம் வனாந்திரங் கானாறு முதலியவைகளும் பதிகளுங்கடந்து, தமதுபட்டணம் வந்துசேர்ந்து, கோலபனென்னும் வேந்தனை ஜெயித்துப் பழயபடி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். இவணிவ்வாறிருக்கையில், பராசரமகாமுனிவர், அம் மங்கலதீர்த்தக்கரையில் நெடுநாள்வரையிற் றபஞ்செய்து கொண்டிருந்து, அப்பால் தெய்வலோகத்தை நாடிச்சென்றார். பின்னர் மனோசவனென்னும் வேந்தன் தனது தேவியோடும் ஆயிரம்வருடம்வரையில் ஆளுகையிலிருந்து, அப்பால், தனது குமாரனாகிய சந்திரகாந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்து, இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்யும்படியா யமர்த்திப், பின்னர் தானுந் தன்தேவியும் பிரயாணப்பட்டுச் சேதுவைச் சார்ந்த கந்தமாதன பருவதச்சாரலில்விளங்கும் மங்கலதீர்த் தத்தில் மூழ்கி, அத்தடாகக்கரையில் இருவருமிருந்து, ஸ்ரீகயி லாசபதியாகிய பரமசிவத்தை இதயகமலத்திலிருத்தித் தபஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படியாய்த் தபஞ்செய்து கொண் டிருக்குங்காலையில், மனோசவனென்னும் வேந்தன் சடத்தைவிடுத்துச் சாரூபத்தைப்பெற, அதுகண்ட அவன் தேவியாகிய சுமித்திரையென்பவள் காயகனைவிடுத்துத் தான் தனித்துவாழ்வதற்கு மனமில்லாதவளாய்த் தனது மணாளனது சடத்தோடு தானுஞ் சககமனஞ்செய்துகொள்ள யத்தனித்து,

அத்தீர்த்தக் கரையில் மங்கலத்துடனே அக்கினிப்பிரவேசமானபடியால் அப்புண்யதீர்த்தத்துக்கு அன்றுமுதல் மங்கலதீர்த்தமென்று பெயர்விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. அம்மங்கலதீர்த்தத்தில் மூழ்கினபேர்களுக்கு அஷ்டமங்கல யோகாதிசய விராச்சியபாரங்களும் நித்தியமங்களசுபகரமும், உண்டாயிருப்பதால் அநேகமகிமைகளோடுங் கூடியிருக்கின்றது. அத்தன்மைவாய்ந்த தீர்த்தத்துக்குச் சமீபமாய், ஏகாந்தராமமென்று ஒருதலமும், அத்தலத்தில் அமுததீர்த்தமென்று ஒரு தீர்த்தமு முண்டென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதைக் கேட்ட நைமிசாரண்ய முனிவர்கள், சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, அத்தலத்தினது பெருமையையும், அதுவந்தகாரணத்தையும், அடியோங்களுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமகாமுனிவர் திருவுளங்கனிந்து சொல்லத்தொடங்கினர்.

மங்கலதீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

அமுததீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, நெடியகடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் வழங்கும் உத்தரபாகத்தில் இலகாநின்ற இமயமலைச்சாரலில் சந்திரஜடாதர மூர்த்தியினது நுதல்விழியினின்று மாறுபொறியாகவெழுந்த சிவசண்முகக்கடவுளா லுபதேசம்பெற்றுக் குறுமுனியென்றுங் குடமுனியென்றுங் கும்பமுனியென்றுங் கலசமுனியென்றும் அங்குஷ்டமுனியென்றும் அகஸ்தியமுனியென்றுங் காரணப்பெயரெய்தி தக்ஷிணபாகத்திற் பொதிகைமாமலையி லெழுந்தருளியிருக்கும் மகாமுனிவர்க்கு இளையோனாகிய நாரணமகாரிஷி யென்பவர் நாலுவேத மாறுசாஸ்திர மறுபத்துநான்கு கலைக்கியான மறுவிக்கியானமுதலிய யாவுமுணர்ந்து காமக்குரோதாதி யறுவிதப்பகையு மகற்றிச் சுத்தசத்துவத்திற்

பொருந்தி ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய நீலகண்டக்கடவுளைத் தனது இதயகமலத்திலிருத்தி யநேகநாள்வரையிற் பூசைபண்ணியும் வந்தித்தும் சிவனடியார்களுக் கன்னங்கொடுத்தும் வேதபாராயணஞ்செய்தும் மறைவிதியினின்றுந் தினைத்துணையேனும் பிறழாது நித்திய சிரார்த்த அக்கினிஹோத்ர வேள்வி முதலிய யாவும் நடாத்தியும் ஈசுவரகடாக்ஷமுண்டாகிப் பிரமசொரூபம்பெற்று முத்திவீட்டைப் பெறுவதற் கேதுவில்லாமையால் அன்னபானாதி முதலியவற்றையும் சருகு ஜலபட்சணங்களையும் வெறுத்து, தேகாபிமானத்தையறுத்து, மழைக்கும் வெய்யிலுக்கு மெலியாமற் பஞ்சாக்கினி இடைநின்று, ஆயிரவருடம்வரையிற் றவஞ்செய்துவருகையில், ஜகதீசனாகிய பரமசிவன் கருணைசுரந்து முநிவர்காணும்படியாய் மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரங்களோடும் பார்வதிசமேதராய் வெள்விடையேறிப் பிரமன் விஷ்ணு தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களுஞ் சிவகணங்களும் புடைசூழத்தக்கதாய், நாரணமகாரிஷிக்குப் பிரசன்னமானார். அவ்வாறு தரிசனந் தந்ததை நாரணமுநிவர்கண்டு, திடீலென்றெழுந்து, தனதிருகரங்களையுஞ் சிரத்தின்மேற் கூப்பி, மகாதேவசம்போ, சங்கரா, காளகண்ட திரிநேத்ரா, சந்திரஜடாதரா, சயம்பூ, கங்காதரா, காமகோடிநாயகா, கௌரிமனோகரா, கருணாகடாக்ஷா, நிர்மலா, நிஷ்களானந்தா, பார்வதிசமேதா, பசுபதி, திரிபுராந்தகா, தீனதயாளா, கடையேனைக் காத்தருளவல்லநாயகா, பிரம்மாண்டநாயகா, அகிலபுவனகாரணா, ஹராஹராவெனத் தோத்திரஞ்செய்து, நிலத்தின்மேல் அஷ்டாங்கபஞ்சாங்க திரியாங்கராய்ப் பணிந்தெழுந்து, பக்திவிநயத்தோடுங் கைகட்டி, வாய்பொத்தி நிற்கு முநிவரைப்பார்த்து, வாரும் நாரணமகாரிஷியே, நீர் செய்ததபத்துக்கு நாம் சந்துஷ்டியடைந்ததாக விருந்தபோதினும் இப்போது உமக்கு முத்திவீடுறாது, ஏனெனில், நீர் தெட்சணபாகத்தி லோங்குங் கந்தமாதனச்சார்பில் மங்கல தீர்த்தத்துக்குச் சமீபமாய் ஒரு திவ்யதீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அதின்கரையிலே வாசம்பண்ணிக்

கொண்டிருந்தால் உமக்கும் பிரமசைதன்யமாகிய முத்திவீடு கிடைக்குமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, உமாமகேசன் தேவ கணங்களோடும் ஸ்ரீகயிலாயத்துக் கெழுந்தருளினார்.

கேளும் முநிவர்களே, அப்பால் நாரணமகாரிஷியும் ஜக தீசனாகிய உமாமகேசனது கட்டளையின்படி அவணின்றும் நீங்கிக் காடு மலை வனம் வனாந்தரங் காறுமுதலிய நதிகளும் பதிகளுந் திவ்யஸ்தலங்களுங்கடந்து சேதுவைக்கண்டு தரி சித்து அவ்விடத்திலகும் கந்தமாதனபருவதச்சாரலில் வழங் கும் அமுததீர்த்தத்தில் மறைவிதிப்படி மூழ்கி அத்தீர்த்தக் கரையில் மூன்றுவருடகாலம்வரையில் நிஷ்டைசெய்துகொண் டிருக்கையில் பிரமசொரூபமாகிய ஸ்ரீஅகண்டபரிபூரண சச்சி தானந்த சின்மயசொரூப சாட்சாத்காரமாகிய பரமசிவத்திற் கலந்தமையால் அப்புண்யதீர்த்தத்திற்கு அன்றுமுதல் அமுத தீர்த்தமென்று பெயர்விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறதென்று சூத மகாரிஷிசொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர், பிரம்மானந்த பரிதராய், முநிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, அத்தீர்த்தம் விளங்கு மிடத்திற்கு ஏகாந்தராமமென்று பெயர்வந்த காரணத்தை யும் புலப்படுத்தவேண்டுமென்று வினவ, சூதமுநிவர் கருணா கரராய், ஓ முநிவர்களே! அயோத்தியாபட்டணத்துக் கிறைவ னாகிய தசரதமகாராஜன் குமாரனாகிய இராமமூர்த்தியினிடத் தில் இலங்கையினின்றும் அடைக்கலம் புகும்பொருட்டு விபீ ஷணன்வந்துசேர்ந்து, சேதுபந்தனஞ் செய்ததின்பேரில், தானும் தன்தம்பியாகிய இலட்சுமணனுஞ் சூரியகுமாரனாகிய சுக்ரீவனும் விபீஷணனும் மகாபலம்பொருந்திய அநுமானும் வானராதிகளுமாக வொருங்குகூடிச் சீதாதேவியைக்கண்டு வர வேண்டிய காரியங்களைக்குறித்தும் இராவணனை ஜெயிக்க வேண்டிய காரியங்களைக்குறித்தும் ஏகாந்தமாயிருந்து யோச னைசெய்துகொண் டிருக்கும்போது, மகாமச்சங்கள் குதி கொண்டு விளங்காநின்ற சமுத்திரம் ஆரவாரத்தோடு மிரைச் சலிட்டிருந்தமையால், இரகசியமாகப்பேசும் வார்த்தையா

னது ஒருவர்சொல் லொருவருக்குக் கேளாதிருக்க, அப்போது ஸ்ரீராமனிடத்தில் இவ்விரைச்சலால் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை யென்று யாவருஞ்சொல்ல, அவ்வார்த்தையை ஸ்ரீராமமூர்த்தி கேட்டுக் கோபங்கொண்டு தனது இரண்டுபுருவங்களையும் நெரித்துச் சயிக்ஞையாய் சந்தடியடக்கும்படிகாட்ட, அக் ஷணமே சமுத்திரமானது அச்சங்கொண்டு ராமமூர்த்தியினது ஆக்ஞையின்படியே கோஷமடங்கி யிருந்துவிட்டபடியால், அவ்விடத்திற்கு ஏகாந்தராமமென்று பெயர்விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றதோடும் அதற்கு வட்பாரிசத்தில் வில்லூன்றி யென்று மோர் திவ்யதீர்த்தமுமுண்டாதலால், இத்தன்மை யான மகிமைபொருந்திய அமுததீர்த்தத்திலே நாரணரிஷி யானவர் யோகஞ்செய்து அமிர்தங்களைப் புசித்து முத்தி யடைந்ததினலே அத்தீர்த்தத்திற்கு அமுததீர்த்தமென்றும் முத்திதீர்த்தமென்றும் பெயர்விளங்குவதோடுங்கூடி, அதிற் றீர்த்தமாடி யங்கனம் வாசஞ்செய்பவர்களுக்கு சந்தேகமில் லாமல் மோட்சங்கிடைக்குமாதலால், கந்தமாதன பருவதத் திலே யுண்டாயிருக்கிற மகிமைகளைச்சொல்லி முடியாது. மேலும், இதைப்பார்க்கிலு மகாமகிமைபொருந்திய பிரம குண்டமென்றோர் தடாகமிருக்கின்றது அத்தடாகத்தில் உண் டாயிருக்கின்ற மிர்த்திகையை யாரொருவ ரெடுத்துக்கொண் டாலும் புசித்தாலுந் தீர்த்தமாடினலும் அவர்களை மகா புண்யசாலிகளென்று சொல்லுவதல்லாமலும் சதுர்வேதங் களையு முணர்ந்தோதவல்ல கோடிதேவப்பிராமணரை வதஞ் செய்த பாபிகளாயினும் அப்பாபமனைத்தும் பெருங்காற்றிற் பஞ்சுபோற் பறந்துவிடுமென்று சுருதிவாக்கியங்களாற் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றதென்று, சூதமுநிவர்சொல்ல, அதைக் கேட்ட நைமிசாரண்யமுநிவர்கள், ஆனந்தபரவசராய், முநிவ ரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவண் ணம், அப்பிரமகுண்டத்திலே விளங்குகின்ற மிர்த்திகையை யெடுத்து தரித்துக்கொண்டாலும், புசித்தாலும், அதிற் றீர்த்த மாடினலுங் கோடி பிரம்மஹத்தி தோஷங்களாயினும் நீங்கு

மென்றுகூறிய மகிமை அத்தடாகத்துக் கெவ்வகையாயுண்டா கியதோ அதைத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்று மிகு காத லோடுங் கேட்க, அவர்கண்மீது கருணைசுரந்து சூதமகாமுனி வர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

அமுததீர்த்தச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

பிரமகுண்டச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, பண்டோர்காலத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டவாசராகிய மகாவிஷ்ணு வும் அவரது உந்திக்கமலத்தினின்று முதித்த பிரமனும் ஒரு வருக்கொருவர் சகலாண்டங்களையும் படைத்தளிக்கவல்லராத லால், நான்பெரியவன் நான்பெரியவன் என்று இறுமாப்புக் கொண்டு வார்த்தையாடிக் கோபாவேசங் கொண்டவராய் பூலோகத்தில்வந்து இமாசலத்துக் கொப்பாகிய இரண்டுபரு வதங்களைப்போலும் இரண்டு சிங்கங்களைப்போலும் மும் மதம்பொழியு மிரண்டு யானைகளைப்போலும் உகாந்தகாலப் பேரொலியைப்போற் கர்ச்சித்துத் தோள்கொட்டி தொந்த யுத்தமுதலிய யுத்தங்கள்செய்து, ஒருவருக்கொருவர் தோல்வி யின்றி நெடுநாள்வரையில் அமர்செய்துவருகையில், சமுத்தி ரங்களும் வறண்டு, ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களு முதிர் ந்து, சூரியசந்திரானுங் கதிமாறி, புவனத்திலுள்ள மன்னுயி ரனைத்துங் கலங்கிப் பரதவித்து, உயிர்விடுவதைக்கண்ட தே வேந்திராதிமுதலிய வும்பர்க ளனைவரும் பயந்து, ஈடுசெய்ய மாட்டாதவர்களாய், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தினிடஞ் சென்று, சரணாகதியெனப் பணிந்து, தமதுகுறையைத் தெரி விக்க, அதுகேட்ட சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய பரமசிவம் கோபங்கொண்டு, காலாந்தருத்திரனைப்போற்சீறி, இவர்களது மமதையைப் போக்கவேண்டுமென்று கருதி யெழுந்து, அக் கினிபருவதம்போல வுருவங்கொண்டு, யுத்தஞ்செய்துகொண்

டிருக்கு மிருவர்கள் மத்தியில் வந்து தோன்ற, அதுகண்ட பிரமன் விஷ்ணு இவ் விருவரும் அச்சங்கொண்டவர்களாய், இதென்ன ஆச்சர்யமென்று நிதானித்துத் தோற்றுதவர்களாய்ப், பின்னர் மகாவிஷ்ணுவானவர் பன்றியாக உருவங்கொண்டு யானிவ்வரையினது அடியைக்கண்டு வருகிறேனென்றும், பிரமன் அன்னவுருவங்கொண்டு முடியைக்கண்டு வருகிறேனென்றும் வாதஞ்செய்துகொண்டு, அவ்வாறே பன்றியாகிய மகாவிஷ்ணுவானவர் பாதாளபரியந்தந் தேடிச்சென்றும் பிரமன் தான்கொண்ட அன்னப்பட்சியுருவத்தோடும் ஆகாயத்தைநோக்கிச் சென்றுங் கற்பகோடிகாலம் வரையிற் றேடுகையில், விஷ்ணுவானவர் தனது கோரைகளால் பூமியைத் திட்டுதிட்டாகப் பெயர்த்தெறிந்து பாதாளம்வரையில் சுல்லடைக் கண்களைப்போற் றுளைத்துப் புகுந்து பார்த்தும், அவ்வரையினுடைய அடியைக் காண்பதற்கு அரிதாய் தனது கோரைகளாகிய தந்தங்களுங் காற்குளம்புகளுந் தேய்ந்து ஆற்றப்படாத துயரத்தோடும் அக்கினிவடிவமாகிய சொரூபத்தை யின்னதென்று யோசிப்பதற்கே சக்தியற்றவராய் அதிக நாணத்தோடும் இவை பரமசிவத்தின் பெருமையென் றுணர்ந்து, தான்கொண்ட மமதை யிழந்து பூலோகத்துக்குவந்து ஆகாய வீதியினிற்குந் தேவேந்திராதி முதலிய வும்பர்களைக் கண்டு கூறுவார்.

கேளுங்கள் தேவர்களே, யானும் பிரமனும் நீ என்படைப்புக் குரியவனென்றும் நீ என்படைப்புக் குரியவனென்றும் ஒருவருக்கொருவர் போர்புரிந்திருக்கையில் அகஸ்மாத்தாய் எங்கள் மத்தியி லெழுந்த இவ் வக்கினி பருவதத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யமுற்று இதனது அடியையாகிலும் முடியையாகிலுங் கண்டெவந்தவனே பெரியவனென்றுபேசிச் சம்மதித்து அவ்வாறே யான் பன்றியாகவும் அவன் அன்னப்பட்சியாகவும் உருவங்கொண்டு பாதாளத்தையெல்லாஞ் சென்றும் அடியைக் காண்பதற்கரிதாய் இத்தன்மையாகிய துன்பத்தோடும்

பூலோகம்போய்ச் சேருமளவும் இப்பொந்தியில் உயிர்பொருந்துமோ பொருந்தாமலகலுமோவென வச்சங்கொண்டு பரமசிவத்தருளால் இவ்வணம் வந்துசேர்ந்தேன், முடியைக் கண்டு வருகிறேனென்றுசென்ற பிரமன் என்னகதியானானோ, யான் கொண்ட அகங்காரத்தால் நைந்தேன், இனி சகியேன், என் செய்வேன், தேவர்களே யென்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், அன்னரூபங்கொண்டு முடியைக் கண்டுவருகிறேனெனச் சென்ற பிரமன் மகாபராக்ரமத்தோடும் அதிவேகமாய் ஆகாயவீதியிற் கிளம்பி பூலோகமுதல் தட்டுதட்டா யுருவிப் புகுந்தும் இணுக்கிணுக்காய்ச் சோதித்தும் அகப்படாமையால் அக்கினிவடிவமா யிருக்கின்ற பருவதத்தின் பிரமாணத்தை யிவ்வளவென் றறியக்கூடாதவனாய் இறகுகளெல்லா முதிர்ந்துங் கால்களைசந்தும் சரீரம் வற்றியும் பறப்பதற்கு வலியில்லாமல் மறுபடியும் பூலோகத்தை நோக்கி மகா துன்பத்தோடும் தனது மனத்தில் அடியைக்காணச்சென்ற விஷ்ணு யான் கண்டுவந்தேனென்று சொல்ல, நான் முடியைக் காணவில்லையென்று சொல்லுவோமாகில் நம்மை தேவர்கள் முதலிய யாவர்களு மதியாமற்போவதோடும் அவனுக்குப் பின்னுங் கெர்வமுங் கீர்த்தியும் உண்டாகுமன்றோ, மேலும் நான்கண்டு வந்தேனென்று பொய்யேனுஞ்சொல்லி மேம்பாடுபெறுவோமென்றால் அதற்கோர் சாட்சிவேண்டுமாதலால் இதற்கென் செய்வோமென்று யோசனைசெய்துகொண்டு வருகிறபோது, ஆகாயத்திலிருந்து ஓர்தாழம்பூவானது வருவதுகண்டு அதனை மறித்துக்கொண்டு, வாராய் தாழம்பூவே, நீ யெங்கிருந்து வருகின்றாயென்று கேட்க, அதுகேட்ட அப்பூவானது, கேளும் பிரமனே, யான் அநேகங்கோடி கற்பகாலத்துக்குமுன் ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சாம்பசிவமூர்த்தியினது சடாடவியிலிருக்கும்போது, பூலோகத்தில் நீரும் மகாவிஷ்ணுவும் ஒருவருக்கொருவர் நீபெரியவன் நான்பெரியவனென்று வாதமிட்டு யுத்தஞ்செய்ததின்பேரில் பூலோகமுதலிய யாவும் நாசமுறக்கண்டு தேவர்களச்சங்கொண்டு சாம்பசிவமூர்த்தியிடம்வந்துபணிந்து

முறையிட, அம்முறைகேட்டவுடன் உங்களது கலகத்தை நிவர்த்திசெய்யவேண்டி அக்கினிமலையாக வடிவங்கொண்டு உங்களிருவர்மத்தியில் பூமியிற் குதிக்கையில், அவருடைய திருமுடியினின்றும் நழுவிய யான் இதுவரையினும் நிலையில்லாமல் பெருந்துன்பத்தோடும் வருகின்றேன், இன்னம் பூமியைக்காண எத்தனைகாலஞ் செல்லுமோ தெரிகிலேன் யான் செய்த பாவத்தினால் பரமசிவனது முடியைவிட்டுப் பிரிந்து இப்படிபரதவிக்கின்றேனென்றுசொல்ல, அதுகேட்டபிரமன், மகாசந்தோஷங்கொண்டு, அப்புட்பத்தினிடத்தில் தங்களுக்குள் நடந்தகாரியங்களையெல்லாஞ் சொல்லி, மிகபயத்தோடும், ஓதாழம்பூவே, நீயென்மீது தயைசெய்து எனக்கோருபகாரஞ் செய்வையாகில் அதனை யெனது ஆயுளுள்ளபரியந்தம் மறவேன், உனக்கும் பெரும்புண்ணியமுண்டாம், அது யாதெனில், நான் தேவர்களிடத்தில பரமேசுவரனுடைய திருமுடியைக் கண்டுவந்ததாய்ச் சொல்லுகின்றேன் அதுபோல் நீயும் இவர்வந்துகண்டது உண்மையென்றும் யானு மங்கிருந்துதான் வருகிறேனென்றுஞ் சொல்லுவாயேல், உனக்கு மெத்தவுஞ் சுகிர்தமுண்டாமென்று மெத்தவும் உபசாரவார்த்தைகளாற்சொல்ல, அதுகேட்ட தாழம்பூவானது, ஐயா, பிரமதேவனே, நீர் அஞ்சவேண்டாம், உமது மனம்போல் யான் சொல்லுகிறேனென ஒப்புக்கொண்டு, பிரமனுடனேகூடி பூலோகத்திற்கு வருகிறபோது, ஆகாயவீதியில், இந்திராதி தேவர்களும் மகாவிஷ்ணுவு மிருப்பதுகண்டு, பிரமனானவன், சந்தோஷத்தோடும் மகாவிஷ்ணுவின் முன்னின்று ஓவிஷ்ணுவே, நீரிந்த அக்கினிமலையினுடைய அடியைக்கண்டு வந்தீரோவென்றுகேட்க, அப்போது திருமால் பிரமனைநோக்கி, ஓய் பிரமனே, நான்காணவில்லை, நீ யாவது முடியைக்கண்டு வந்ததுண்டோ சொல்லெனக்கேட்க, அதற்குப் பிரமன், ஆம் நான் முடிகண்டுவந்தேன், அதற்குச் சாட்சிவேண்டுமாயின் இத்தாழம்பூவைக்கேட் டறிந்து கொள்ளுமென்று சொல்ல, அதற்குத் தாழம்பூவும் கண்டுவந்தது உண்மைதான் யானும்

அவர்முடியினின்றுங் கூடவே வந்தேனென்று சொல்லியதைக்கேட்ட இந்திரன்முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஆச்சரியங்கொண் டிருக்கும்போது, அக்கினிவடிவாய் நின்ற மலையினின்றுமோர் அகண்டாகார ஜோதிபோற்றோன்றி மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரங்களோடும் ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சாம்பமூர்த்தி எழுந்து, பிரமனைநோக்கி அடா பிரமனே, நீ என்னசொன்னாய், இன்னொருகாற் சொல்லுவாயென்று வீராவேசத்தோடுங் கேட்க, அவ்வுரைகேட்ட பிரமனும் தாழம்பூவும் உள்ளம்நடுங்கி மெய்சோர்ந்து பிரதி உத்தரஞ் சொல்லுவதற்கு நாவெழாதவர்களாய்த் தலைகுனிந்து நிற்பது கண்ட மகாவிஷ்ணுவும் இந்திராதிதேவர்களும் இதென்ன காரணமென்று பிரமித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், சாம்பமூர்த்தியாகிய உமாமகேசனும் கூறுவார். ஓ பிரமனே, நீ நம்முடைய முடியைக் கண்டுவந்தோமென்று இத்தேவ சபையில் பொய்சாட்சி யேற்படுத்திக்கொண்டுவந்து கிஞ்சித்தேனும் அச்சமில்லாமற் சாதித்தபடியால் இன்றுமுதல் புவனத்தில் உனக்கு ஆலயமில்லாமலும் யாரும் வணங்காமலும் போகக்கடவதென்று சாபங்கொடுத்ததோடுந் தாழம்பூவைப் பார்த்து, ஓ புட்பமே, நீ இப் பிரமன் வார்த்தையைக்கேட்டு பொய்சாட்சியாகவந்து சாதித்தமையால் இன்றுமுதல் நமதுகண்ணிற்படாமலுந் தேவர்களுக் குபயோகமில்லாமலும் போகக்கடவையென்றுகூறி, பின் மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்துச் சொல்லுவார், வாரும் பரந்தாமா, நீர் இத்தேவசபையில் சத்தியமாய் உண்மையை வெளியிட்டமையால் இப்புவனத்தில் நீர் மேன்மேலாகிய புகழும் பூஜிதமும் ஜெயமும் மங்களாகரமும்பெற்று வாழக்கடவீரென்று முகமலர்ச்சியோடுங் கூறியதல்லாமலும், நாமேநீர், நீரேநாம், என்றும் விஷ்ணுவை காடாலிங்கனஞ்செய்து அநேக வுபசார வார்த்தைகள்சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு தேவேந்திராதியர் புடைசூழும்படியாய்க் கயிலாயத்துக் கெழுந்தருளும்போது பிரமதேவனும் மகாதுன்பங்கொண்டு சந்திரஜடாதர மூர்த்தி

யாகிய பரமசிவத்தினது பாதபத்மங்களிற்பணிந்து இருகரங்களாலுங் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு, சுவாமி, அறிவிலியாகிய சிறியேன்செய்த குற்றத்தைப்பொறுத்து சாபநிவர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்ய, அப்போது பரமசிவங்கருணைகூர்ந்து, வாராய் பிரமனே, உனக்கு நம்மால் நேரிட்ட சாபநிவர்த்தியாக வேண்டுமாயின் பூலோகத்திலிலங்கும் பரதகண்டத்தில் தெட்சணபாகத்தில் சேதுவிலோங்குங் கந்தமாதன பருவதச்சார்பிலிருந்து யாகாதிகிர்த்தியங்கள் செய்து தேவர்களுக்கு பூரணகுதிசெய்து வருவையேயாகில் இச்சாபவிமோசனமாகுமென்று திருவுளம்பற்ற, அதுகேட்ட பிரமன் சந்தோஷங்கொண்டு, அவ்வாறே தேவர்கண்முதலிய மகாரிஷிகளையும் சித்தபுருஷர்களையு மழைத்துக்கொண்டு கந்தமாதனகிரிச் சார்பில்வந்துசேர்ந்து வேள்விக்குண்டமுதலியவைகளை விதிப்படியமைத்து யாகாதிகளைச்செய்து முடிக்கையில், பரமேசுவரன் விருஷபவாகனரூடரா யெழுந்தருளிப் பிரமனுக்கு தெரிசனந்தந்து, அநேகவரங்களைக் கொடுத்து இன்றுமுதல் உன்னைச் சுருதிவாக்ய ப்ரமாணங் களினாலே பூசுரர்கள் வந்தனை வழிபாடுசெய்யக் கடவதென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்னும் தன்னுடைய சாபவிமோசனமாகும்படி யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஓமகுண்ட சாரணைதிசெய்து, அந்த இடத்தில் நிரம்பியதீர்த்தங்களிலே யாவருமூழ்கி அவற்றிலுள்ள மிர்த்திகைமுதலான நீற்றையெல்லாமெடுத்து தரித்துக்கொள்ளக் கடவதென்றும் இவ்வோமகுண்டம் உன்னுடைய நிமித்தம் உண்டாகியபடியால் இதுமுதலிதற்கு பிரமகுண்டமென்று பெயர்விளங்கக்கடவதென்றும் இப்பிரமகுண்டத்தில் மூழ்கினவர்களுக்கு பேரின்பவீடு கிடைப்பதோடும் இதில் உண்டாயிருக்கிற தூளியை யாரொருவர் தரித்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ அவர்கள் புண்ணியரென்றுந் தரியாதவர்கள் பாபிகளென்றுஞ் சொல்லியதோடும் சூரிய சந்திரருள்ளளவரையில் நரகவாசிகளா யிருக்கக்கடவரென்று சொல்லிச்சகலதேவர்களுடனேயும் சாபநிவர்த்தியானவர்

ஸ்ரீகயிலாசத்திற் கெழுந்தருளினர். ஆதலால் அதுமுதல் அதற்கு பிரமதீர்த்தமென்று பெயர்வழங்கி வருகின்றதென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, நைமிசாரண்யர் சந்தோஷங் கொண்டு, சுவாமி கந்தமாதனத்தில் இத்தன்மையவாகிய மகிமைகளுண்டாயிருக்கின்றதன்றோ வென, அப்போது முனிவர், அவர்தமைநோக்கி, ஓ முனிவர்களே, இப்பிரமகுண்டத்துக்குச் சமானமாகிய அநுமகுண்டமென்று ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருக்கின்றது, அதின்பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று நைமிசாரண்யருக்கு சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பிரமகுண்டச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

அநுமகுண்டச்சருக்கம்.

கேளுமகள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, தசரதகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியும், இலட்சுமணனும், விபீஷணனும், சுக்ரீவன் அநுமன்முதலிய வானரவீரரும், எழுபத்திரண்டு வெள்ளம் வானரசேனைகளும் ஏகாந்தராமமென்னும் ஸ்தானத்திலிருந்து ஆலோசித்துப் பின்னர் பிரயாணப்பட்டு இலங்கையிற் பவளமாமலையிற் சேனைகளையிறக்கி இராவணாதிகளை யெதிர்த்து வதஞ்செய்து விபீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்த பிரமஹத்திதோஷமானது இராமனைப்பிடித்துக்கொண்டு சகிக்கப்படாததுன்பங்கள் நேரிட்டமையால், அது நிவர்த்தியாகும்பொருட்டு மகாரிஷிகள் கூறிய வண்ணம் சேதுவின்மத்தியில் கந்தமாதனபருவதத்தில் சிவபூசைசெய்யவேண்டி யோசித்து, இலிங்கங் கொண்டுவரும்படியாய் அநுமாரை நர்மதாநதிக்கனுப்பிவைத்து, அதற்குரிய சாமக்கிரிகளெல்லாஞ் சேகரஞ்செய்து, அநுமன்வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கையில், அப்போது இலிங்கப்பிரதிஷ்டைக்குரிய இலக்கினம் நேரிட்டுத் தப்பிப்போகுதென்று கருதினவ,

ராய்ச் சீதாபிராட்டியினது கையினாற்பிடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த மிர்த்திகையினாலே பார்த்திபலிங்கமாகச்சமைத்து, அதனை ஸ்ரீராமன் பூசைசெய்ய, அப்போது ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சாம்பமூர்த்தியானவர் இராமமூர்த்திக்கு தெரிசனந்தந்து வேண்டியவர்களையுங் கொடுத்து கயிலாசத்திற்கெழுந்தருளியபின்பு, இலிங்கங்கொண்டுவரச்சென்ற அநுமாரானவர் நர்மதா தீரத்திலிருந்து அதிபிரயாசையோடும் இலிங்கத்தைக் கொண்டுவந்து இராமமூர்த்தியினெதிர்நின்று வணங்கிநிற்க, அவ்வநுமானைக்கண்ட இராமன், வாராய் அநுமானே, நீ வருவதற்குள் முகூர்த்தந் தப்பிப் போகிறதாயிருந்தமையால் சீதையின் கையினாற் பிடித்திருந்த மிர்த்திகையிலே சிவபூசை செய்து முடிந்தது, இப்போது நீ கொண்டுவந்த இலிங்கத்தை நாம் பூசைசெய்திருக்குமிடத்தில் உத்தரபாரிசத்திலே பிரதிஷ்டைசெய்து உன்பெயர்விளங்கத்தக்கதாய் பூசைசெய்வாயென்றுசொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அநுமான் சகிக்கப்படாததுன்பமுங் கோபமுங்கொண்டு முகம் வேறுபட்டிருப்பதைக்கண்டராமன் அநேகவிதமாய்த் தேறுதல்சொல்லியும் கேளாததுகண்டு, பின்னும் இரக்கத்தோடும், அப்பா அநுமானே, உன்பெயராற் பிரதிஷ்டைசெய்த இலிங்கத்துக்கு முதற்பூசையும் நிவேதனமும் நடந்தபின் நம்முடைய இலிங்கத்துக்கு நடக்கும்படியாய் கட்டளையிட்டோம், அதன்றியும் இவ்விரண்டிலும் பரம்பரன் பேதமில்லாமல் விளங்கிக்கொண்டிருப்பார். அப்படியிருப்பதிலும் உன்னால் தாபிக்கப்பட்ட லிங்கத்தைச் சகலருந் தெரிசனஞ்செய்து பின்னர் யான் பூசித்தலிங்கத்தை தெரிசித்தால் அவர்களுக்கு அநேகம் பலனுண்டாம்; இதன்றியும் நீ தாபித்தலிங்கத்தை தெரிசியாமல் யான்பூசித்ததைமாத்திரம் தெரிசிப்பவர்களுக்கு யாதொரு பலனு முண்டாகமாட்டாது, ஆதலால் இதனை நீ உண்மையாகநம்பி யான்சொல்லியவண்ணம் முடிப்பாயென்று சொல்லியுங்கேளாது அநுமாரானவர் இராமமூர்த்தியைநோக்கிச்சுவாமி, தேவரீர் பூசித்த இலிங்கத்தைப் பிடுங்கியெறிந்து, அடியேன்

கொண்டுவந்த இலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்யவேண்டுமென்றுசொல்ல, அக்கணமே இராமமூர்த்தி சிவசிவாவென்று செவியைப்புதைத்துக்கொண்டு, அநுமானைப்பார்த்து, வாரும் அநுமானே, சர்வாந்தரியாமியாகவுஞ் ஜகதீசனாகவு மிலங்குஞ் சிவபெருமானைப் பிடுங்கவும வைக்கவு நம்மாற் கூடுமோ, என்னவார்த்தைசொல்லுகிறாய், சரியல்லவென்று சொல்லியுங் கேளாததுகண்டு, இராமமூர்த்திக்கு மனத்திற் கிஞ்சித்து வருத்தமுண்டாகி, அப்பா அநுமானே, யான் பூஜித்தலிங்கத்தைப் பிடுங்கிப்போடும்படியாகிய வல்லமை யுனக்குண்டாயிருந்தால் அவ்வாறே செய்யென்றுசொல்ல, அநுமான் அவ்வுரைக்குச் சம்மதங்கொண்டவனாய் விசுவரூபங்கொண்டு தனதுவாலை வளர்த்து இராமமூர்த்தி பூஜித்த இலிங்கத்துக்கு மூன்றுசுற்றாய் வளையச்சுற்றி இறுகப்பிடித்துக்கொண்டு தனது பூரண வலியோடு மசைக்க, அணுவளவேனு மசையாததுகண்டு, மகாகோபங்கொண்டு, பின்னுங் கெட்டியாய் வாலினாலிறுக்கித் தனதிரண்டுகாலையும் பூமியின்மீது வலிவாயூன்றி இருகரங்களாலும் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு மகாபராக்ரமத் தோடும் ஆகாயவீதியில் விசைகொண் டெழும்புகையில், அநுமான் வாலானது அறுபட்டு அவ்விலிங்கத்திற்கு வடபாலாகக் கூப்பிடு தூரத்தில் பூமியின்பேரில்வந்து விழுந்தபோது அப்பூமியானது பத்தல்பத்தலாய்ப் பிளந்து பாதலமளவும் பள்ளமுண்டாகி அவற்றில் நீரூற்றுத்தோன்றியது, அதில்வீழ்ந்த அநுமானுடைய வாயினிடமாகவுஞ் செவியினிடமாகவும் பெருகிய உதிரமும் நீரும் ஒன்றுபட்டு அப்பள்ளமானது நிறைந்து பிரவாகம்போற் பெருகிவழியும் பள்ளத்திற் சாவுக்குச் சரியாகிய மூர்ச்சைகொண்டிருப்பதை இராமமூர்த்தி முதலிய யாவருங்கண்டு வியாகுலங்கொண்டு சீதாபிராட்டியோடும் அநுமானைக்கிட்டி நெருங்கி, அந்தோ, பண்டுயான் சொல்லியதைக்கேளாது மெலிந்தாயேயென விரக்கத்தோடும் அநுமானையெடுத்து, அம்மனும் சுவாமியுமாக அநுமானது சரீரத்தைத் தடவிக்கொடுத்து, அவரது சோபத்தைமாற்றி;

அநேக வுபசார வார்த்தைகளைச்சொல்லித் தேறுதலைசெய்து, தனது புதல்வனுக்கோப்பாகிய அநுமானுக்குற்ற விபத்தை நீக்கிய அப்பள்ளத்திற்கு குழந்தைகளுக்குவந்த துன்பத்தையும் குழந்தைகளில்லாதபேர்களுக்குக் குழந்தைகளுண்டாகும்படியாகிய பெருமையையும அநேகபாபங்களும் இதில் மூழ்கியபேர்களுக்கு விலகக்கடவதென்று வாக்களித்ததோடும் அத்தடாகத்திற்கு அநுமகுண்டமென்று நாமஞ்சூட்டிப் போனமையால் அத்தன்மைவாய்ந்த அநுமகுண்டத் தீர்த்தமானது உலகத்திற் பெருமையோடு மிருக்குநாளில், கேகயதேசமாளப்பட்ட தருமசகன் என்னும் வேந்தன் நூறுபெண்களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வருகையில், தனக்குப் பிள்ளையில்லாததுகண்டு அநேகவித நோன்புகளை யநுஷ்டித்தும், மறைவிதியிற் கூறியவண்ணம் முப்பத்திரண்டறங்களை வழுவின்றி நடாத்தியும் வருகையில் தனது மஹிஷியின் வயிற்றில் ஓர் பிள்ளையானது பிறக்க, வேந்தன் மிகவுஞ் சந்தோஷங்கொண்டு அப்புத்திரனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமாய் வளர்த்துவருகையிலோர்நாள் அந்தப்புரத்தில் நவரத்ன கசிதமாகிய தொட்டிலில் நித்திரைசெய்துகொண் டிருக்குங் குழந்தையினது காலில் ஓர் தேள்கொட்ட, உடனே யக்குழந்தை வீறிட்டழுதவோசையைகேட்ட குழவியின் தாயாகிய பட்டமஹிஷியும் பாங்கியர்களுமா யோடிவந்து தொட்டிலைச்சூழ்ந்துகொண்டு, யாது காரணத்தால் அழுகிறதென்று பார்க்கையில், அத்தொட்டியின் ஓர்புறத்தில், தேளிருக்கக்கண்டு, இத்தேளின் கொடுமையால் பிள்ளைக்கு உபத்திரவம்நேரிட்டதென் றறிந்தவர்களாய், சகிக்கமாட்டாமற் கதறுகின்ற அரும்புதல்வனது கோரத்தைக் கண்டயாவருங் கோவென்று வாய்விட்டலறுகையில், அவ்வோசையானது கொலுமண்டபத்தி லநேக ராஜாக்களொருங்கியணிந்து நிற்கவும், நவமணிவெயி லெறிக்குஞ் சிங்காசனத்தி லினிது வீற்றிருக்கும் அரசனதுசெவியிற் கேட்டளவில், இடுக்கிட்டு, அருகேயிருக்கு மந்திரி முதலிய காரியர்களை

நோக்கி, அந்தப்புரத்திலெழுந்த கூக்குரலினது காரணத்தை யின்னதென் றறிந்துவரும்படியாய் ஆஞ்ஞைசெய்ய, அவ் வாறேயவர்க ளந்தப்புரத்திற் கதிவேகமாய்ச்சென்று, விசா ரணைசெய்கையில், சந்திரனென்னுங் குழந்தையைத் தேள் கொட்டியதாகச்சொல்ல, அதுகேட்ட மந்திரிமுதலானோர் துன்பமடைந்து ஓடோடியும்வந்து, அரசனுக்குரைக்க, அர சன் கலங்கி, அங்குள்ள மணிமந்திரசித்திபெற்ற வல்லவர் களையும் பூசுரர்முதலிய பெரியோர்களையு மழைத்துக் கொண்டு, அந்தப்புரஞ்சேர்ந்து, தொட்டிலிற்கதறுங் குழந் தையையுந் தன்மனைவியரும் தோழிப்பெண்களும் படுந்துய ரத்தையுங்கண்டு சகிக்கலாற்றாதவனாய்த் தானுஞ் சலனமுற் றிருக்க, அதுகண்ட மணிமந்திரவல்லவர்கள் ஒவ்வொருவரும்; தங்களுக்குத்தெரிந்த மூலிகைகளினாலும் மந்திர உச்சாடனங் களாலும் குழந்தையின் துன்பத்தைத் தணித்துவருகையில், வேந்தன் தன்னிடமிருக்கும் மறையவர் முதலான பெரியோர் களைப்பார்த்து, ஐயா நான் நூறுபெண்களைமணந்தும் நெடு நாட் பிள்ளையில்லாததைக்கண்டு பற்பல விரதங்களை யனுட் டித்து ஸ்ரீகயிலாசபதியினருளால் உண்டாகிய எனது அரும் புதல்வனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடுக்கண் சம்பவித்தால், எவ்வா றுய்வேன், மேலும் எனக்கு விருத்தாப்யதிசையாதலாலும், வேறு பிள்ளையில்லாமையாலும், இவ்வொருகுழந்தைக்கு யா தொரு தீங்குநேரிடாமற் கடவுள் அநுக்ரகிக்கப்படாதோ, பாதகனாகிய வென்மீது பரமசிவத்துக்குக் கருணையுண்டாக வில்லையே, அந்தோவென்று கவலையுற்றிருக்குங் காவலனைக் கண்ட பூவலராகிய பெரியோர்களும் பூசுரர்முதலிய பாவலர் களும், வாரும்வேந்தே, உமது இச்சையின்படி மணஞ்செய்த நூறுதேவிகளுக்குங் குழந்தைக ளுண்டாகும்படியாயும் அவர்களுககு யாதொருதீங்குக ளணுகாதிருக்கும் படியாயும் எண்ணமிருந்தால், இவ்வுலகின்கண் தெட்சணபாகத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் கட்டப்பட்ட சேதுவிலோங்குங் கந்த மாதனபர்வதச்சார்பில் வழங்கும் அநுமகுண்டத்தைக்கண்டு

தெரிசித்து அத்தீர்த்தத்தில் நீரும் உமது தேவிமார்களும் நீராடி அதன்கரையில் புத்ரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து முடித்தால், யாதுங்குறைவின்றி புத்ரபாக்யமும் வேண்டிய சம்பத்துகளு முண்டாமென்றுகூற, அதுகேட்ட தருமசகன் பிரம்மானந்தபரிதனாய், மிருகாதலோடும் பெரியோர்கூறிய வண்ணம் தனது குழந்தைமுதலிய பேர்களையும், மந்திரிமுதலியபேர்களையும், மறையோரும் வேதவாயினர்களையும், சேனுசயின்யங்களையுங்கூட்டித் தானும் ரதாரூடனாய்ப் பிரயாணப்பட்டு, தனதுபட்டணத்தைவிடுத்துக், காடுமலைவனம் வனாந்தரங் காறுநதிகண்முதலியவைகளையுந் தலங்களையுங் கடந்து, சேதுவைச்சேர்ந்து, அவ்வேணுங்குன் கந்தமாதனபருவதச் சார்பில் அதுமகுண்டத்தைக்கண்டு தரிசித்து, அக்குண்டக் கரையில் தனது தேவிமார்களோடும் புத்திரன்முதலிய பேர்களோடுமிறங்கி வேதவிதிப்படி யதிற்றீர்த்தமாடி, பின்பக் கரையில் புத்ராகாமேஷ்டியாகஞ் செய்யவிரும்பிச், சித்திரை மாதத்தில் அநேகந்தேவப்பிராமணாள்முன்னிலையில்யாகத்தை நியமப்படி நிறைவேற்றிப் பூராணாகுதிசெய்து, பிண்டசேடத்தைத் தனது நூறுதேவிமார்களுக்குங் கொடுத்து, அதுமகுண்டத்தை வலஞ்செய்து, பின்பு சாம்பசிவமூர்த்தியையுந் தரிசனஞ்செய்து, அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டுத் தனது பட்டணம்வந்து சேர்ந்து, இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் நாளையில், யாகத்திற் பெரியோர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டத்தின் பெருமையால் அதே கர்ப்பமாகவிருந்து, பத்துத்திங்களும் பூரணமாய் முடிந்தபின், தருமசகன் தேவிமார்களாகிய நூறுஸ்த்ரீகளும் நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றார்கள். அதுகண்டவேந்தன் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து அநேகம் பிராமணர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்குங் கோதானபூதான கன்னிகாதானமுதலிய முப்பத்திரண்டு தருமங்களையுங் குறைவின்றிச்செய்து, [illegible]

புத்திரரும் மற்றவர்க் கொவ்வொருபுத்திரருமாக நூற்றொருகுழந்தைகளையும் நாளொருமேனியாய் வளர்த்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வருகிறபோது, பிள்ளைகள் மூன்றாம்பிறைபோல் வளர்ந்து இராஜவர்க்கத்துக்குரிய சகல வித்தைகளினும் வல்லவராய் உலாவிவருகையில், தருமசகன் கண்டு, பேரானந்தங்கொண்டு, அண்டையிலிருக்கும நூற்றொருபிள்ளைகளுக்குந் தனது பண்டாரங்களையுந் தேசத்தையும் நூற்றொருபாகமாக்கிக் கொடுத்து, முதல்மனைவியின் முதற்பிள்ளையாகிய சந்திரனென்பவனுக்கு திவ்யமுகூர்த்தத்தில முடிசூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவன்கையினா லனேகதானதருமங்கள்செய்வித்துப், பிள்ளைகளுக்குவேண்டிய நீதிவாக்கியங்களை யுரைத்து, அவனவரிடஞ் செலவுபெற்றுத் தானுந் தன்னுடைய தேவிமார்கள் நூறுபேருமாய்ப் பிரயாணப்பட்டு, தெட்சணபாகத்தோங்கும் கந்தமாதனபருவதச் சார்பில், அநுமகுண்டத்தைச்சேர்ந்து தரிசித்து, தீர்த்தமாடி, அத்தீர்த்தக்கரையில், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தை யிதயகமலத்திலிருத்தி, தர்ப்பாசனத்திலிருந்து, சிலகாலந் தபஞ்செய்து, பின்னர் வேந்தன, சேகவியோகமாக, அநுமகுண்ட அவனுடைய தேவிமார்கள் நூறுபேரும் அரசனோடும் அக்கினிப்பிரவேசமாகியதைக்கேள்விபுற்ற சந்திரனென்பவன் தனது தம்பிமார்களாகிய நூறுபேரோடும் மாதாபிதாக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்துமுடித்து, அவர்களை வைகுண்டபதவிசேர்த்து, தனது மந்திரிமுதலியபேர்களோடுங் காரியர்களோடுங்கூடி மநுநீதிகுறைவின்றி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தானாதலால், அத்தன்மையாகிய மகிமைவாய்ந்த அநுமகுண்டத்தின் பெருமையைச் சிர்தாங்கி யாவராற் சொல்லிமுடியுமென்று சொல்லியதைக் கேட்ட நைமிசாரணிய முனிவர்கள், மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து; சூதமுனிவரைப் பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் புராணங்களையெல்லா மெங்களுக்கு இன்னும் மச்சேதுவி னுடைய மகிமையைச் சொல்லவேண்டுமென்று, பக்தியோடும்

வினவியதைச் சூதமுனிவர் கேட்டுக், கருணைகூர்ந்து, ஓ முனி வர்களே! அகஸ்தியதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அதன் பெருமையைச் சொல்லுகிறோம், கேளுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அநுமகுண்டச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

அகத்தியதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, பண்டோர்காலத்தில், ஜகதீசனது க்ருபாலோகத்தினா லுண் டாகிய இலவணம், இட்சு, சுரா, சற்பி, ததி, க்ஷீரம, சுத் தோதகமென்று சொல்லப்பட்ட எழுகடல்சூழ்ந்த இவ்வுல கின்கண் வழங்கும் பருவதங்களில் விந்தியகிரியென்னும் மலை யானது ஸ்ரீசந்திரஜடாதரமூர்த்தியினது வாமபாகத்திலொளி ரும் உமாமகேஸ்வரிக்குத் தாயகமாகிய இமாசலத்துக்கொப் பாக வேண்டுமெனக் கருதி, ஆகாயமளாவியுயர்ந்து வட்ட மிட்டுப் பரவிப் பூரித்து, தாபராதி முதலியவைகளுக்கும் விலங்கினங்களுக்குஞ் ஜீவர்களுக்கு மிடுக்கணைக்காட்டி, இறு மாப்புக்கொண்டிருக்குந் தன்மையை நீலகண்டமூர்த்தியாகிய பரம்பரனறிந்திருந்தும் பருவதராஜகுமாரியை மணஞ்செய்ய வேண்டித் தம்முடன் ஸ்ரீகயிலாசகிரியிலெழுந்தருளியிருக்கும் இரண்டாஞ் சங்கரனாகிய நந்திதேவர் பிருங்கி நாரதர் சப்த ரிஷிகளாதி சிவகணங்களோடும் தேவேந்திராதி முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுறற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள் கருட காந்தர்வ சித்தவித்யாதர ருரகாஷ்டவசுக்களோடும் விருஷப வாகனரூடராய் பிரயாணப்பட்டுக் கயிலையினின்றும் வருகிற போது, பரமேசுவரன் அகஸ்தியனை நினைந்து வருவித்து, அன்னவரைநோக்கி, வாருமகஸ்தியரே, இப்புவின்கண் விந் தியகிரியானது மேருவுக்கு நிகராகவேண்டுமெனக் கருதிவளர் ந்து ஜீவர்கள்முதலிய யாவர்க்கும் இடுக்கணைக் கொடுத்து வெ

வித்திருக்கின்றமையால் நீர்போய் அதனை கெர்வபங்கப்படுத்தி வரக்கடவீரென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அதுகேட்ட அகஸ்தியமுனிவர் கங்காதரனைப்பணிந்து, சுவாமி, கடையேன் தேவரீருடைய திருமணக்கோலத்தைக்கண்டு தரிசிக்க அதியாவலோடுங்கூடிவந்த வெனக்கு இவ்வாறு ஆஞ்ஞைதந்தது எளியேன் வினைப்பகுதியென்று துன்புறுகின்றேன், என் செய்வேனென்று வியாகுலத்தோடுஞ்சொல்ல, அதுகேட்ட சோமசுந்தரக்கடவுள் இரக்கமுற்று, ஓய் அகஸ்தியமுனிவரே, நீர் நம்முடைய மணக்கோலத்தைப் பார்வதியுடனே வேதாரண்ய மென்னுந் தலத்தில் தரிசிக்கலாமாதலால் நீர் போமென்றுகூற, அவ்வுரையைச் சிரமேற்கொண்ட அகஸ்தியர் பிரயாணப்பட்டு, ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமொன்றாய் வளர்ந்து இறுமாப்புக் கொண்டிருக்கும் விந்தியகிரியின் சிகரத்தில் தனதுகரத்தை வைத்தமாத்திரத்தில், அப்பருவதமானது நெறநெறவென்று நெறிந்து பூமியிற்றாழ்ந்து பூமியோடு பூமியாய்ப் போய்விட்டமையா லதுகண்ட வகஸ்தியர் சந்தோஷத்தையடைந்து, அவணின்றும் நீங்கித் தென்றிசையை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டு சேதுவைச்சார்ந்த கந்தமாதன பருவதத்தைச்சேர்ந்து, அதன் மகிமையையுஞ் சேதுவினதுமகிமையையுங்கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு, இங்ஙனம் நம்முடைய பெயரால் ஓர் தடாகமுண்டுபண்ண வேண்டுமெனக் கருதி, அதுபோலோர்தடாகமுமுண்டுசெய்து, அத்தடாகக்கரையிற் றன்சிறிதுகாலந் தபஞ்செய்துகொண்டிருந்து அதிற் றீர்த்தமாடி, அதற்கநேக வரங்களைக் கொடுத்து, பின்பு பொதிகைமாமலையை நோக்கிச்சென்றார்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய முனிவர்களே, மகாதபோதனராகிய அகஸ்தியமுனிவரால் நியமிக்கப்பட்ட அத்தடாகத்திற்கு அன்றுமுதல் அகஸ்தியதீர்த்தமென்று பெயர்விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அத்தீர்த்தமானது அநேககோடிபாதகங்களைப் போக்குவதோடும், செல்வம், கல்வி, அழகு, ஆண்

மை, பின்னைப்பேறு முதலிய இஷ்டகாமியங்களையும் மோக்ஷ காமியங்களையும் நினைத்து அதில் தீர்த்தமாடுபவர்களுக்கு அவரவர்க ளெண்ணப்படி யளித்துவரும், அது எப்படியென் றால், வேதாரண்யமென்னுந் தலத்தில் வசிக்கும் வேதவாயின ராகிய மறையவருள், தீர்க்கதருமனென்றொரு பிராமண னுண்டு, அப்பிராமணனுக்கு சேபரனென்னு மோர் புத்திரன் பிறந்து வளர்ந்துவருகையில், அப்புத்திரனுக்கு சவுளஉபநயன முதலிய கருமங்களை விதிப்படி முடித்துப் பிரமசரியத்திலே நின்றும் வழுவின்றி வேதபாராயணஞ்செய்து வருகையில் இன்னுஞ் சாத்திரங்களை யறியவேண்டுமென்னும் விருப்பங் கொண்டு, உதங்கமாரிஷியிடஞ்சென்று அவரது பாதபத்மங்க ளிற் பணிந்து, தனதுகருத்தைப் புலப்படுத்தி, அம்முனிவ ரது கருணையைப்பெற்று நான்குவேத மாறுசாஸ்திரம் பதி னெண்புராணமுதலிய சாஸ்திரங்களனைத்தும் அறுபதுவரு டம் வரையிலிருந்து அன்னவரிடமோதியுணர்ந்து தெளிந் தவராய், பின்பு தன்னாற்கூடிய பதார்த்தங்களைக் காணிக்கை யாகவைத்துப் பணிந்து, சுவாமி, அடியேன் இதுவரையிலுந் தேவரீரது பாதபத்மங்களுக் கற்பிதமாகும் பணிசெய்து செப் பற்கரிய வாகமவேதபுராணங்களை யுணர்ந்தேன், இனி, தங்க ளுடைய அநுக்ரகத்தினால் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண் டில்லறதர்மத்தி லிருக்கவேண்டுமென்று அபேட்சையிருக் கின்றபடியால் அருள்செய்யவேண்டுமென்று பணிந்துநின்ற பிராமணனை உதங்கமாமுனிவர்கண்டு, சந்தோஷங்கொண்டு கூறுவார், வாராய் சேபரனென்னு மன்பனே, உன்னுடைய மனதின்படியே இல்லறத்தி லிருக்கவேண்டுமாயின் உனக்குக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளுவதற்கு ஓர் வகைசொல்லுகின் றோம், அதுயாதெனில், ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவிற் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் உமாமகேசனென்று நாதல் [illegible] [illegible] [illegible]

தீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தம் இஷ்டகாமியங்களையும் மோக்ஷகாமியங்களையுங் கைகூட்டிவைக்குமாதலால் நீ அத்தீர்த்தத்துக்குப்போய் சங்கற்பவிதியின்படி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வணங்கி, மூன்றுவருடம்வரையில் வருவாயாகில் முடிவிலத்தடாகத்தினின்றும் தேவராஜனுடைய ஐராவதமென்னும் வெள்ளையானையானது எழுந்து மகாபராக்கிரமத்தோடும் உன்னெதிரிற் பாய்வதுபோல் வருவதைக்கண்டும் நீ பயப்படாமல் நிற்பாயேல் பின்னர் அந்தயானையானது உன்னைப்பணிந்து தலைகுனியும், அக்காலையிலதன் துதிக்கையைப் பற்றிக் கால்வழியாயேறி மத்தகத்தின்மீது தேவேந்திரனைப் போல் உட்கார்ந்து ஆனையை நடத்தினால் அப்போது மதுராபுரிக்கிறைவனான சுபகுணனென்னும் வேந்தன் வேட்டமாடும் பொருட்டுக் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் வருபவன் உன்னைக் கண்டு வந்தனைவழிபாடுடனழைத்துக்கொண்டுபோய் தனது குமாரத்தியை உனக்கு மணஞ்செய்துவைப்பானாதலாற் சுகஜீவியாய்ப்போய் வரக்கடவையென்று விடைகொடுத்ததைக் கேட்ட கீரன், முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் அடியேன் அகஸ்தியதீர்த்தத்தினின்று வெளிப்படும் வெள்ளையானையின்மீதேறிச் செல்லுகையில் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் வேட்டமாடவரும் வேந்தன் தனது குமாரத்தியை எனக்கு விவாகம்பண்ணிக்கொடுக்குங் காரணத்தை இன்னதெனத் தமியேனுக் கருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு உதங்கமாமுனிவர் சீடனைப்பார்த்து, வாராய் கீரனே, அவ்வேந்தன் புதல்வியாகிய புண்யநிதியென்பவள் தான் பிரவிடையாவதற்கு முன்னமே இவ்வுலகின்கண் ஆடகலோகத்துக் கிறைவனாகிய தேவராஜனைப்போல் யுத்தரோசனுவர் வெள்ளையானையின்மீது ஏறிவருகின்றார்களோ அன்னவர்களை நான் மணம்புரிவேனேயன்றி மற்றோரைக் கனவிலும் நினையேனென்று பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றாளென்னும் [illegible] முடிவுமென்று அவள் தந்தை பெருந்துன்பத்தோடும் புலம்பிக்கொண்டும் [illegible] கலியாணமுஞ் செய்யா

மலும் இத்தொல்லை யெப்போது நிவர்த்தியாகுமோவென்று எதிர்பார்த்திருக்கையில், நாரதமகாமுநிவர் ஓர்நாள் அவ்வேந்தனிடஞ்செல்ல, அன்னவர் வரவுகண்ட வேந்தன் சிங்காசனத்தைவிட் டெழுந்து எதிர்சென்று முநிவரைப்பணிந்து, சோடசோபசாரத்தோடு மழைத்துக்கொண்டுபோய், நவரத்தினகசிதமாகிய சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து, க்ஷேமலாபங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அரசன் தனது குமாரத்திசெய்திருக்கும் பிரதிக்ஞையை நாரதருக்குரைக்க, அதுகேட்ட நாரதமகாமுநிவர், ஞானதிருஷ்டியினாற்பார்த்து, வாராய் வேந்தே, உனது புதல்வியாகிய புண்யவதியென்பவள் கருத்தின்படி கலியாணம் நடக்கவேண்டியதாய் பிரமகற்பனை யிருப்பதால் அப்பெண்ணின்வாக்கி லவ்வாறுதித்தது, அதுபோலவே வெள்ளையானையின்மீ தேறிக்கொண்டு கிபரனென்றொரு புருடன்வருவான், அவனை நீகண்டு அழைத்து வந்து பாணிக்கிரகணஞ்செய்து கொடுக்கக்கடவாயென்று கூறி, நாரதமகாமுநிவர் தெய்வலோகஞ்சென்றபின், வேந்தனும் தனது கவலையொழிந்து எதிர்பார்த்திருப்பதால் நான் சொல்லியபடி நீ கந்தமாதனகிரிச்சாரிலிருக்கு மகஸ்தியதீர்த்தக்கரையில் மூன்றுவருடம்வரையிற் காத்திருந்தால் கைவல்யமாகும் போய்வாவென்று உத்தரந்தந்த உதங்கமகாரிஷியைப் பணிந்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு, மகாசந்தோஷத்தோடும் கிபரனென்பவன் அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு, கந்தமாதனபருவதச்சாரலி லோங்கும் அகஸ்தியதீர்த்தத்தைக்கண்டு தரிசித்து, அத்தீர்த்தத்தில் திரிகாலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தும் ஜபதபங்களை யநுஷ்டித்தும் மூன்றுவருடகாலம் வரையிற் காத்திருந்து அத்தீர்த்தத்தினின்றெழுந்த வெள்ளையானையின்மீது ஏறிநடத்துகையில், மதுராபுரிக் கிறைவனாகிய சுவனயனென்னும் வேந்தன்கண்டு திடுக்கிட்டு, அப்பால் தெளிந்து, நமக்கு நாரதமகாமுநிவர்சொன்ன வாக்கியப்படி அனைந்தவையான் நமதுபுதல்வியினது சபதமும் இன்று நிறைவேறியிட்டதெனக் கருதிச் சந்தோஷங்கொண்டு, அயிரா

வதத்தின் முன்பாகவந்து அதின்மீ தாரோகணித்துக்கொண் டிருக்கும் புண்ணியவடிவமாகிய வேதியனைக்கண்டு, வாரும் பிராமணா, நீரெங்கேபோகின்றீர், உமக்கு இந்தவெள்ளையானை யேது, சொல்லுமென்றுகேட்க, அப்போது கீபரன்சொல்லு வான், ஓ வேந்தே, யான் உதங்கமாமுனியினுடைய சீடன், என்பெயர் கீபரனென்று சொல்லுவார்களாதலால் என்னைப் பயந்த தாதையாகிய தீர்க்கதருமனென்பவரிடத் திருந்தும் விடைபெற்று முநிவரையடுத்திருந்த செய்திகளையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாய வேந்தனுக்குரைக்க, அதுகேட்ட வேந் தன், புளகமுற்று, வாரும் பிரமகுலோத்துமகரே, இதுமுதல் நாமுமக்கு மாமனாகவும் நீர்நமக்கு மருகராகவு மிருக்கவேண்டி என்னுடைய குமாரத்தியை உமக்குப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொடுக்கிறேனாதலால் இதுவரையினும் பிரமசாரியா யிருந்தீர், இனிமேலெனது கருத்தின்படி மணஞ்செய்து கொண்டு இல்லறதர்மத்தில் வழுவின்றி சுகசந்தோஷத்தை யநுபவித்துக்கொண் டிருமென்று அநேக வுபசாரவார்த்தை களைசசொல்ல, அதுகேட்ட கீபரனுஞ் சந்தோஷமடைந்து, அயிராவதத்தை விட்டுக் கீழேயிறங்கி, அதற்கு மகாபக்தி விநயத்தோடு மனேக வுபசாரங்கள்செய்து, ஓ அயிராவதமே, எனக்கு கலியாணமாகுமளவும் நீயுஞ் சந்துஷ்டியாகவிருந்து போகவேண்டுமென்று சொல்ல, அதுபோலவே யானையும் சம்மதித்து நின்றுவிட்டது. அதின்பேரில் சுவநயனென்னும் வேந்தனும் கீபரனும் மற்ற மந்திரிபிரதானிகளு மொருங்கு சேர்ந்து ஆலோசனைசெய்து, இந்த கந்தமாதனபருவதத்திற் றானே கலியாணஞ்செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, கீபர னுடைய தாய்தந்தைமுதலியவர்களை வேதாரண்யத்தினின் றும் வருவிக்கும்பொருட்டுத் திருமுகமெழுதி, சுதரிசனனென் கிற ஓர்பிராமணனிடத்திற் கொடுத்தனுப்ப, அவனும் வேந்த னிடத்தில் விடைபெற்றுக் காடுமலைவனம் வனாந்தரமியாவுங் கடந்து வேதாரண்யத்தைச்சேர்ந்து, தீர்க்கதருமனைக்கண்டு, திருமுகத்தைக்கொடுத்து நடந்தசவிஸ்தாரங்களையெல்லா மறி

விக்க, அதுகேட்ட தீர்க்கதருமனுஞ் சந்தோஷத்தையடை
ந்து, பிராமணனைப்பார்த்து, சுவாமி, உம்மைக்கண்டு வெகுநா
ளாகின்றமையாற் பார்க்கும்படி மிகவபேட்சைகொண்டிருந்த
வெனக்கு உமது தரிசனங்கிடைத்தது யான்செய்த பூஜாபல
மெனக் கருதுகின்றேனாதலால், உமதுக்ஷேமலாபங்களென்ன
வென்றுவினவ, அதற்கு சுதரிசனன், தேவரீருடைய ஆசீர்
வாதத்தினால் யாதுங் குறையின்றி உமது சம்பந்தியாகிய சுவ
யவேந்த னரண்மனைப் புரோகிதனாக விருக்கிறேனென்ன,
தீர்க்கதருமன்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, தனதுகுமாரன்
கலியாணத்துக்காகவேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரஞ்
செய்துகொண்டு வேதாரண்யத்தைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டு,
அதிதீவிரமாய்க் கந்தமாதனபருவதச்சாரலில் சுவயவேந்
தனுலமைத்திருக்கும் விடுதியில்வந்துசேர்ந்தார்கள். இவ்வித
மாய்வந்த தந்தையைக்கண்ட கீரன் நனிகாதலோடும் பிதா
வின் பாதகமலங்களிலும் அன்னையினது பாதகமலங்களினும்
பணிந்து, பக்திவிநயத்தோடும் நிற்கையில், தீர்க்கதருமன்
புதல்வனது முகாரவிந்தத்தைக் கண்குளிரக்கண்டு, ஆனந்தங்
கொண்டு, அடாசுதனே, பண்டு நீ எங்களைவிடுத்துவந்த பின்
னர் நடந்தசங்கதி யாதென்றுகேட்க, கீரன் தான் ஊரை
விட்டு நீங்கியபின் நடந்தவையாவு மாதியோ டந்தமாய்ச்
சொல்லிநிற்கத், தாதையானவன், தனதுகுமாரன் கற்றுணர்ந்த
வேதாகமங்களுக்குப் பேரானந்தங்கொண்டவனாய், மகனைக்
கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு சந்தோஷித்திருக்கையில், அவன்
சுவயனென்னும் வேந்தன்வந்து தீர்க்கதருமனைக்கண்டு நமஸ்
கரித்து, அன்னவரிட மாசிபெற்று, பின்ன ரவர்களுடைய
க்ஷேமலாபங்களையெல்லாம் விசாரித்து, கீரனுடைய குரு
வாகிய உதங்கமாமுநிமுதலிய பெரியோர்களையெல்லாம் வரு
விக்கும்பொருட்டுத் திருமுகமனுப்ப, அதுபோலவரும்பிர
யாணப்பட்டுத் தனதுசீடர்களுடனுஞ் சில பெரியோர்களுட
னுஞ்சேதுவில் விளங்குந் தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடக்கரு
திச் சங்கற்பவிதிப்படி சக்கரதீர்த்தமுதலான பல தீர்த்தங்க

ளெல்லாமாடி, பின் அகஸ்திய தீர்த்தத்திலே தீர்த்தமாட
வேண்டுமென்று வருகையில், பேரனானவன் தனது குருவாகிய
உதங்கமாமுனிவர் வரவுகண்டு, தாயைக்கண்ட சேய்போற் சந்
தோஷத்தோடுமெழுந் தெதிர்கொண்டோடி, அவருடைய
பாதகமலங்களில் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க கிரியாங்களாய்ப்
பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரத்தின்மேற்கூப்பி,
அனந்தவிதங்களாற் ஸ்ரோத்திரஞ்செய்து நிற்பதுகண்ட [illegible]
தருமன்முதலிய வேந்தன் மந்திரி பிரதானிக ளியாவருந் திடுக்
கிட்டெழுந்து திரிகரணசுத்தியோடும் உதங்கமாமுனிவரைப்
பணிந்து நிற்கையில், அதுகண்ட உதங்கர் யாவருக்கு மாசி
கூறி யிருக்கச்செய்து, க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து, பின்
நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்குயத்தனஞ்செய்வீர்களென்று
சொல்ல, அதுபோல் வேந்தனும் வேவுக்காரரைவருவித்து,
அவர்களுக்கு வேண்டிய பரிசுகொடுத்து, மதுராபுரிக்குப்
போய் தனதுகுமாரத்தியாகிய புண்ணியவதிமுதலிய பெண்
களையெல்லா மழைத்துவரும்படியாய்த் திருமுகங்கொடுத்
தனுப்ப, அதைப்பெற்ற வேவுகர் கந்தமாதன பருவதத்தை
விட்டுப் பிரயாணப்பட்டு காடுமலைவனம் வனாந்தரங்களையெல்
லாங் காற்றினு மதிவேகமாய்ச்சென்று கடந்தவராய், மதுரா
புரியைசசேர்ந்து, இராஜனரண்மனையி லந்தப்புரத்திலிருக்கும்
இராஜபத்தினி முதலியபெண்களுக்குத் தங்கள்வரவை யறி
வித்து, திருமுகத்தையுங்கொடுக்க, அத்திருமுகத்தைவாசித்த
இராஜபத்தினிகள் சந்தோஷமடைந்து, குமாரத்தியாகிய
புண்ணியவதியினது பெருமையைக் கொண்டாடி, யாவரும்
பிரயாணசித்தமாய், அளவிறந்த முத்துச் சிவிகைகளினும்
இரதங்களினுமேறிச் சர்வாடம்பரத்தோடும்பிரயாணப்பட்டு,
அதிவிரைவோடுங் கந்தமாதன பருவதச்சாரலில் வந்திறங்கி
னார்கள். அதுகண்ட வேந்தன்முதலிய யாவருஞ் சந்தோஷ
மடைந்து, உடனே இமையாநாடருக்கிறைவனாகிய இந்திரன்
வாழுங் கொலுமண்டபமும் இதற்கிணையோவென்று சொல்
லத்தக்கதாய் வதுவைமண்டபஞ்சோடித்து, மகரதோரணங்

கள்கட்டி, எங்குங் கொடிகள் தூக்கிப் பூரணகும்பங்கணி றுத்தி, வாழை கமுகு பலா கூந்தற்பனை முதலிய சோலைகளையுங் கட்டிச் சரஞ்சரமாய் முத்துக்குஞ்சங்களைத் தூக்கி, நவமணி வெயிலெறிக்கு மாசனங்களை யணியணியாய்ப்பரப்பி, எங்குஞ் சுகந்தமுலாவும் பனிநீர்களைத் தெளித்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் கீரனுக்கு மஞ்சனமாட்டி ஆடையாபரணங்களைப் பூட்டிச் சிங்காரஞ்செய்து, அதுபோலிராஜகுமாரத்தியையு மலங்கிருதஞ்செய்து, இருவரையு மணவறைப்பந்தலிலே அநேக மேளவாத்தியங்கள் முழங்கத் தோழிப்பெண்கள் புடைசூழ்ந்து கவரிவீசும்படியா யழைத்துவந்து, நவரத்தின பீடத்தின்மீ துட்காரவைத்தார்கள், அதுகண்ட உதங்கமா முனிவர் மிகு களிப்போடும் வேதாகமங்களுணர்ந்த பெரியோர்களுடனே கலியாணச்சடங்கின் விதிமுறைவழுவாதுசெய்து, விநாயகமூர்த்தியை ஆவாகனப்படுத்தி, தூபதீப நிவேதனங் காட்டி, அயிராவதத்தைதவருவித்து, அதற்குப் பூசைமுடித்துக் கீரனையதன்மீ தாரோகணிக்கசெய்து, பேரி, பூரி, தாரை, தவுண்டை, யல்லரி, குடமுழா, கொம்பு, காளம், எககாளம், சின்னங்களென்னு முப்பத்திரண்டு வாத்தியங்களையும பேரொலியோடு முழங்கச்செய்து, கீரனை மணக்கோலங் காட்டி, பந்தரிற்சேர்ந்து, வெள்ளையானையை விட்டிறங்கி நமஸ்கரித்து, மணவறையி லுட்கார்ந்தபின், வேதவாயினர்களாகிய பெரியோர்களால் ஓமகுண்ட முண்டுபண்ணி, அதில் ஓமச்சமித்துகளாலே யக்கினிவளர்ப்பித்து, விதிப்படிநடத்தி வேந்தனுற்றனது குமாரத்தியை கீரனுக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுக்கும்படிசொல்ல, அதுபோல் ஆகாயவாணி பூமிதேவி அக்கினிசாட்சியாகவுந் தேவப்பிராமணாள் முன்னிலையில்வேத பாராயணத்துடனே தாரைவார்த்துக் கொடுக்கும்போது, பூசுராள்முதலிய பெரியோர்க ளியாவரும் ஆசிகூற அட்சதை யிறைக்கவுந் தேவதுந்துமி முழங்கவும் புண்யவதிக்கு கீரனால் திருமங்கல்யதாரணஞ் செய்துவைத்து, அதன்பேரிற் செய்யவேண்டிய சடங்குகளியாவுங் குறைவின்றி நடத்திப்,

பின்னர் மங்களவாழ்த்துமுதலியவுஞ்செய்து கலியாணமண்ட பத்திலின்றும் இருவரையும் வேறே மண்டபத்திலிருக்கச் செய்து, பால்பழங்கொடுத்து, அதன்பேரில் திருமணத்திற்கு வந்திருந்த உதங்கமுநிவராதி பெரியோர்கள் யாவருக்கும் முப்பழச்சற்கரையோடும் சட்சுவைப் பதார்த்தங்களோடும் விருந்தமுதுண்ணசெய்து, பின்பு சந்தனபுட்ப தாம்பூலாதிகள் கொடுத்து, இவ்வாறு ஐந்துநாள்வரையிலுஞ் சடங்குகளியாவுஞ்செய்து, பின்னர் முநிவராதி பெரியோர்களுக்கும் பிராம்மணருக்கும் வேண்டிய மரியாதைகள்செய்து, அவரவர்களிருப்பிடம் போகும்படியாய் விடைகொடுத்து நமஸ்கரித்து நிற்கையில், குருவாகிய உதங்கமாமுநிவர் தம்பதிகளை யாசீர்வதித்து, தனது சீடர்களுடனே இராஜனிடத்திலும் கேபரன்முதலிய யாவரிடத்தும் விடைபெற்று சேதுவிற்றீர்த்தமாடித் தமது ஆசிரமத்துக்கெழுந்தருளினார்கள். அதன்பேரில் தீர்க்கதருமன் தனதுகுமாரனை வேதாரண்யத்துக்கழைத்துக் கொண்டுபோகக் கருதி வேந்தனிடத்திற்கூற, வேந்தன் சந்தோஷமடைந்து தன்மகளுக்குச் சீதனமாக இரதகஜதுரக பதாதிகளும் ஆடையாபரணங்களுந் தோழிப்பெண்களுங் கோடி பசும்பொன்னுங் கொடுத்ததுமன்றியில், அநேக பசு நிரைகளையும ஏவலாளிகளையுங்கொடுத்து, சுகஜீவிக்ளாய்ப் போய்வரும்படி விடைதர, அப்போது கேபரனு மவன்தேவியும் இராஜனையுந் தனதுதாயையும் பணிந்து, அவர்களாலாசி பெற்று, இரதகஜ துரகபதாதிகளோடும் வேதாரண்யம்வந்து சேர்ந்தார்கள். அதன்பேரில் கவநயனென்னும் வேந்தன் தனது தேவிமார்களோடும் மந்திரிபிரதானிமுதலிய இரதகஜ துரகபதாதிகளோடும் பிரயாணப்பட்டு, மதுராபுரியைச் சேர்ந்து, இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். கேட்டீர்களோ முநிவர்களே, இப்படியாகவந்த அகஸ்தியதீர்த்தமானது அநேகமகிமையோடுங்கூடி இஷ்டகாமிய மோக்ஷ காமியங்களையெல்லா மவரவர்களெண்ணப்படி நிறைவேற்றிக் கொண் டிருப்பதால் அத்தீர்த்தத்திலே மூழ்கிய புண்ணிய

புருஷர்களுக்கு மூன்றுவருடத்தில் நினைத்தகாரியங்கள் கை கூடுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்கள் சந்தோஷமடைந்து, சூதமுனிவரைப்பார்த்து, சுவாமி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிவரும் கந்தமாதனத்தின் பெருமையைக் கேட்கக்கேட்கப் புன்மையோங்களது செவியாகிய வாயினிடத்து தேவாமிர்தத்தை யருந்துவதுபோற் சுகாநந்தத்தைத் தருகின்றமையால் இன்னுமப்பருவதத்தினுள்ள தீர்த்தங்களின் பெருமையை எளியோங்களுய்யும்படி கருணைசுரக்கவேண்டுமென்று பணிந்த முனிவரைப்பார்த்து, ஓ முனிவர்களே, அக்கந்தமாதனச்சார்பில் இராமதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அதன்மகிமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

அகஸ்தியதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

இராமதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, தசரதகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியு மிலக்ஷுமணனும் அநுமன் சுக்ரீவன் முதலிய வானரவீரர்களுங்கூடி, இராவண கும்பகர்ணனோடு மளவிறந்த இராக்கதசேனைகளை வதஞ்செய்து, இலங்கையை விபீஷணனுக்குப் பட்டங்கட்டி, சீதாபிராட்டியை மீட்டுக்கொண்டு, புட்பகவிமானத்தேறி வருகையில் இராமமூர்த்தியை பிரம்மஹத்தி தோஷமணுக, அதனை நிவர்த்திசெய்யும்படி, கந்தமாதனபருவதத்திற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூசைமுடித்துச் சாம்பசிவமூர்த்தியா லநேகவரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, அயோத்தியாபட்டணத்துக் கெழுந்தருளும்போது, தன்பெயரால் இக்கந்தமாதனபருவதத்தில் ஓர் தீர்த்த முண்டுசெய்யவேண்டுமெனக் கருதி, அவ்வாறே யேற்படுத்தி, அதிற் றானும் தம்பி முதலிய வானரவீரர்களுந் தீர்த்தமாடி, அத்தடாகத்துக்கு அநேக

வரங்களைக்கொடுத்து இராமதீர்த்தமென்று பெயர்கொடுத்து அயோத்தியாபுரிக் கெழுந்தருள, அதுமுதலத்தீர்த்தத்திலே நீராடியபுண்ணிய புருஷர்களுக்கு நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண்புராண கலைக ளியாவுஞ் சம்பூரணமாய்ப் பலிதமாவதோடுஞ் சரிதை கிரியை யோக ஞானமென்னு நான்குநிலையுங் கிடைக்குமென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை, அதெப்படியெனில், வேதகுலத்திலுற்பவித்த சுதிக்கணனென்றொரு பிராமணன் எப்போதும் ஸ்ரீவைகுண்டவாசராகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் தனது இதயகமலத்திலிருத்தி தோத்திரஞ்செய்து, கிரியையின் விதிப்படி பூசித்தும், யோகசாதனங்கள்செய்தும், மகாவிஷ்ணுவின் சொரூபத்தை தெரிசிக்கவேண்டுமென்னு மபேட்சையோடும் பிரயாணப்பட்டு, கந்தமாதனகிரிசசாரலிலே விளங்கும் இராமதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடி, அத்தடாகக்கரையிலே யிருந்து, இராமமந்திரத்தை இடைவிடாமற் ஜெபித்துக்கொண்டும் அத்தடாகத்தில் தீர்த்தமாடிக்கொண்டும நியமத்தோடு மிருக்குங்காலையில், அம்மறையவனுக்கு குருவினுடைய உபதேசமில்லாமல் தனக்குத்தானே தன்னுடைய அறிவை குருவாகப் பாவனைசெய்து ஸ்ரீராமனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினாலே பிரம்மானந்த சொரூபத்தையடைந்து, வேதாகமங்க ளெவற்றினுந்தேர்ந்து, ஞானஞாதரு ஞேயங்களையுங் குருவில்லாமலறிந்து, சடத்தோடுந் தேவலோகத்துக்குப்போய்வரச் சித்திகளைப்பெற்றுதேவர்களோடொப்பாய் பிரம்மலோகம் விஷ்ணுலோகம் கயிலாசம் என்னு மிடங்களுக்குச் சென்று, அங்குள மகிமைகளையெல்லாமறிந்து, அதனோடும், அணிமா, இலகிமா, கரிமா, முதலிய அஷ்டமாசித்திகளினுந் தேர்ந்து, பிரம்மானந்தத்தையடைந்து, பூலோகத்துக்குவந்து, காசிபட்டணத்தை[illegible] போயிருந்தான். கேளுங்கள் முனிவர்களே, அம்மறையவன் [illegible] யிருந்தவன் அந்த ராமதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடிய பெருமையால் அணிமாவாதி அஷ்டசித்திகளையும் அஷ்டாங்கயோகமும்பெற்று [illegible]

ணந்த சொரூபத்தையடைந்து பேரின்பவாழ்விலே சுதீக்ஷண
னென்னும் பிராம்மணோத்தமன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தானாத
லால், அவ்வண்ண மேன்மையான புகழையும் புண்ணியத்
தையு முடைத்தாயிருப்பதோடும், பாபவிமோசனஞ்செய்யத்
தக்கதாகவும் பாதாளலோகத்தையளாவி இஷ்டகாமியமோக்ஷ
காமியங்களையுந் தரத்தக்கதாய் ஸ்ரீராமனுடைய பாதாரவிந்
தத்தின் மகிமைகளைக் கொடுக்கப்பட்டதாய்விளங்கு மத்தடா
கத்தினிடமாக ஸ்ரீராமன் சீதாசமேதனாய் எப்போதும் வாசம்
பண்ணிக்கொண்டிருப்பதோடு மத்தடாகத்திற் குந்திமக்களா
கிய பாண்டவர்களைவரில் தருமபுத்திரனுக்குண்டான பாபமா
னது இத்தடாகத்தில்வந்து தீர்த்தமாடி ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற்
பிரதிஷ்டைசெய்து வணங்கப்பட்ட இலிங்கமாகிய இராமநா
தனை தெரிசித்து வணங்கித் தன்னுடைய பாவங்களைப் பறக்க
வடித்து, பிரம்மானந்தத்தோடும் அஸ்தினாபுரம்போய்ச்சேர்
ந்து, இராஜரீகம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தானென்று சூதமகா
முனிவர்சொல்லியதைக்கேட்டநைமிசாரண்யர் சந்தோஷமடை
ந்து, முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, பாண்டவர்களிலொருவரா
கிய தருமபுத்திரருக்குப் பாபம்வந்தகாரணத்தையும் அன்ன
வர்க்கு சம்பவித்தபாபந் தீரும்பொருட்டு இராமதீர்த்தத்தில்
தீர்த்தமாடும்படி உபதேசித்தவர்களையும் அடியோங்களுக்
குத் தெரியும்படியாய் அநுக்ரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று
பணிந்துவினவிய முனிவர்கள்மேற் கருணைகூர்ந்து சூதமாமுனி
வர்கூறுவார், கேளுங்கள், நைமிசாரண்யரே, பஞ்சபாண்டவர்
கள் அவர்களது புத்ரமித்ர களத்ராதிகளோடும் அநேகபோக
பாக்கியங்களோடுங் கூடிவாழ்ந்துவருகையில், அவர்கள் தாயா
திகளாகிய துரியோதனாதியர்கள் வஞ்சமனைத்தாற் பாண்டவரை
வருவித்து மாயச்சூதாடி அவர்களுடையபதிநிதிமுதலியயாவு
மபகரித்துப் பராரிகளாக்கிப் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாச
மும் ஒருவருட மக்கியாதவாசமும் நாட்டிலொருவரறியாமற்
றிரியும்படியாயனுப்பி, அவ்வாறு அவர்கள் சஞ்சரித்துவந்த
பின் பொருவருக்கொருவர் பாரதப்போர்தொடங்கி யுத்தஞ்

செய்துவருங்கயிற் பத்தாநாட்சண்டையில், சூரியோதநறுதி யர்கள் மெத்தவுந் துன்பமடைந்து, பின்னர் துரோணுசாரியு ருக்குச் சேனுபதிபட்டங்கட்டிப் பதினோராநாள்முதல் தொந் தயுத்தங்களாய் நடந்துகொண்டிருக்கிறபோது பதினோந்தா நாள் துஷ்டத்துய்மனே துரோணரெதிர்த்து அமர்செய்து பாணங்களைச் சரமாரியாக வருஷித்து பாண்டவ சயின்னியங் களைச் சின்னுபின்னப்படுத்தித் துரத்துகிறபோது, சேனைகள் பயந்து நான்குதிக்கினுஞ் சிதறியோடுவதைக்கண்ட துஷ்டத் துய்மன் மகாகோப தீப்தனுயெரிந்து விழுந்து கவுரவசேனே யென்னு மாட்டுத்திரளிற் பெரும்புலிபோற் பாய்ந்து பாண வருடம்பொழிந்து சின்னுபின்னப்படுத்துகையில் அதுகண்ட அர்ச்சுனனு மவனுக்குத் துணையாய்க்கலந்து இருவருஞ் சங் கோபசங்கமாய் பாணங்களை யாகாயம் பூமியெங்கும் நிரப்பிய தன்றியும், இரதத்தை துரோணுசாரியின்மீது தூண்டிச் சிலே யாசிரியரை யெதிர்த்து இரண்டுசிங்கங்களைப்போலும் இர ண்டுபருவதங்களைப்போலும் இரண்டுவடவாமுகாக்கினியைப் போலும் போர்புரிகையில், அண்டகடாகங்களெல்லா மதி ரத்தக்கதாகவுஞ் சமுத்திரஜலமுஞ் சுவறிப்போகும்படியாயும் அர்ச்சுனனும் துரோணரும் விடுக்கும் வாளிகளின் கொடுமை யால் லோகாலோகங்களெல்லாந் தத்தளிப்பதைப் பொன் னுலகவாசிகளாகிய இந்திராதிதேவர்க ளியாவரு மந்தரவீதியி னின்று பார்ப்பதற்கு பயப்பிராந்தியுற்றவராய் நடுக்கங் கொண்டிருக்கையில், அர்ச்சுனராஜனைச் சோர்வடையச்செய் வதற்கு அசக்தராய், அவன்பக்கத்திலிருக்கும் துஷ்டத்துய் மன்பேரிலெதிர்த்து பாணங்களைத்தூண்டி, நாலுபாணங் களினு லவன் ரதத்திற்கட்டியிருக்குங் குதிரைகளைத் துண் டித்து, இரண்டுபாணத்தினுல் தேரையுமுடைத்து, ஒரு பாணத்தினுல் சாரதியைக் கண்டித்துக் கியாவென்று சிங்க நாதஞ்செய்தார். அதுகண்ட வீமசேனன் தனது ரதத்தைத் தூண்டி, துரோணருக்குமுன் கொண்டுவந்துநிறுத்தி, துரோ ணரைநோக்கி, வாருமையர், எமது ஆசிரியரே, பிறப்பகுலத்

திற் பிறந்தவர்களாகியும் வேதாகமங்களை யுணர்ந்தவர்களாயு மிருக்கும் பெரியோர்கள் பிறருக் கிடர்செய்யமாட்டார்கள் தாயாதிகளா யிருப்பவர்கள் புத்ரமித்ர களத்ராதிகளோடு மொன்றுகூடி யிருப்பவர்களை வேறுபடுத்தவுமாட்டார்கள். உலகின்கண் சகிக்கப்படாத துன்பம்வந்தபோதினும் தங்கள் குலமுறையினின்றும் பிறழார்களாதலால் தேவரீர் அத்தன்மை வாய்ந்தவராக விருந்தும் மரபுக்குரியதொழிலைவிடுத்து க்ஷத்திரியர்களுக்கொப்பாகக் கொலைபாதகங்களுக்கு முதன்மையா யேற்பட்டு, இராஜரீகஞ்செய்யப்பட்ட அரசர்களை யனியாயமாயெதிர்த்து உயிர்வதைசெய்து எக்களிப்போடுமிருப்பது பிராமணதருமமல்லவே, மேலும் ஒருவருக்குப்பிறந்து மற்றொருவருக்குப் பிள்ளையாய்ப்புகுந்து இப்படி யனியாயஞ் செய்வது நும்போலியர்களுக் கழகல்லவே, ஓ வேதகுலோத்துங்கரே, வனசரனுக்கொப்பாய் வில்லுமம்புங்கையிற்பிடித்து ஜீவ இம்சைசெய்து அதனால் வயிறுவளர்ப்பது தகாதகாரியமன்றோ, தேவரீர் மறைவிதிப்படி யாகாதி கிர்த்தியங்களைச் செய்யவும் வேதாகமங்களை மரபினருக் கோதிவைக்கவும் இகபரசாதனத்துக் கேதுவாகிய பகவத்தியானஞ்செய்து உலகினரை உச்சீவிக்கச்செய்யும் நியமத்தை நாசப்படுத்தவோ ஏற்பட்டீர், இதோ உமதுமுதுகின்பேரிலிருக்கும் அம்புக்கூடென்ன வேதசாஸ்திரங்களோ, கரத்தினிடமாகவிளங்குந் தநுசென்ன ஓலையோ, வலக்கரத்திலோங்குஞ் சிலையென்ன எழுத்தாணியோ, அந்தோ இப்படி ரணரங்கத்தினின்று கிஞ்சித்தேனு மிரக்கமில்லாமல் வதஞ்செய்யும்படியா யுமக்கு உபதேசித்தவர் யாவர், மேலும் பெறுதற்குரிய உமது புத்திரனாகிய அசுவத்தாமன் யுத்தகளத்தில் மடிந்துபோயிருக்க அச்சலனத்தையும் நினையாமல் யுத்தமுனையில்நிற்பது மெத்தவும் ஆச்சரியமாயிருப்பதோடுந் தங்களைப்போன்றவர்களைப் பார்த்துமறியேன் கேட்டுமறியேனென்று சொல்லிய பீமனதுரையைக்கேட்ட சிலையாசிரியர், அசுவத்தாமன் மடிந்தானென்பதையுன்னித் திகைத்துக் கரத்தினிடமாகவிருந்த வில்லைத்

தரையில்விடுத்து, ஒன்றுந்தோற்றுதவராய், பீமனுரையை யெவ்வாறுநம்பலாமென்று யோசித்திருக்கையில், பீமசேனன் தனது ரதத்தை துரோணருக்குப் பின்புறமாய்த்திருப்பி, சேனைக்கடலுட் புகுந்து, இரதங்களை துட்சப்படுத்தியும், யானைக்கூட்டங்களை கால்வேறு தலைவேறு உடல்வேறு துதிக்கைவேறாகத் துண்டித்தும், குதிரைகளை நாசப்படுத்தியும், காலாள்களைச் சண்டமாருதக்காற்றி லகப்பட்ட சருகுபோல் நான்குதிக்குகளிலுஞ் சிதறியோடச்செய்தும் ஆட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டு, சக்ராகாரமாய் சழன்றுகொண் டிருக்கையில், பகதத்தன்கண்டு, கோபாவேசங்கொண்டு, தன்னுடைய யானைப்படைகளோடும்வந்து பீமராஜனைமறித்துப் போர்புரியத்தொடங்கி, பாணங்களை மாரிபோற்பொழிய, அதுகண்ட பீமன், பகதத்தன்பேரி லெரிந்துவிழுந்து, சிங்கத்தைப்போற் கர்ச்சித்து, வில்லினிடமாக அளவிறந்த தீக்கணைகளைச் சந்தித்துப் பிரயோகஞ்செய்து, அவனுடைய யானைக்கூட்டங்களை தும்சப்படுத்திக்கொண் டிருக்கும்போது, துரோணர் பீமன் வார்த்தையைக்கேட்டு யுத்தஞ்செய்யாமல் திகைத்துக்கொண் டிருப்பதை கிருஷ்ணமூர்த்திகண்டு, இது நல்லசமயமென்று மனக்களிகொண்டு, அர்ச்சுனனுடைய ரதத்தை தருமராஜன் ரதத்திற்குச் சமீபமாய்க் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, தருமனைப் பார்த்து, ஓய் தருமநந்தனா, இச்சமயம் நான்சொல்லும் வார்த்தையைத் தடுக்காமல் துரோணரைப்பார்த்து அசுவத்தாமன் மரணமடைந்தானென்று சொல்லுவாயாகில், விலையாசிரியரை வெற்றிபெறலாம், மேலும் பீமன் அவ்வாறுசொல்லியதைக் கேட்டு நம்புவதற் கிடமில்லாமல் ஏதோ எப்படியோவென்று திகைத்திருப்பதால் உனதுவார்த்தையை உண்மையென்று நம்பி வில்லைவிட்டுவிடுவார், நமக்கு ஜெயமுண்டாமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட தருமநந்தனன், சிவசிவாவென்று செவியைப்புதைத்து ஐயோ இப்படிக்கெல்லாம் வருமென்று ஆதியிற் றெரிந்திருந்தால் இந்த பாரதயுத்தத்திற்குத் தொடங்காமல் வனத்திற்றானே யிருந்துவிடலாமன்றோ, பொய்சொல்

வியா, ராச்சியமாளவேண்டும், அப்படிக்கொத்த இராஜீகங் கிடைத்தாலென்ன கிடைக்காமற் போயிற்றாலென்ன, ஓய் சுவாமி, இப்பேர்க்கொத்த அபவாதமான வார்த்தைசொல்ல வென்றால் முடியாதென்றுசொல்ல, அப்போது கிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் கோபங்கொண்டு, ஓய் தருமநந்தன, உங்க ளால் நான்பட்டபாடெல்லாம் பாழாகிப்போய்விட்டது, அந்தோ நீங்கள் சவுக்கியத்தை யடையவேண்டுமென்று நான் அநேகம் பொய்சொல்லியும் இதராளைவஞ்சித்தும் தூது சென்று சங்கடப்பட்டும் உங்களோடு வனத்திற்றிரிந்தும் சா ரத்யஞ்செய்தும் என்னபிரயோசனமாச்சுது, நான் சொல்லிய படி ஒரு சொற்பகாரியத்திற்கு உடன்படாமல் என்றால் முடி யாதென்று சொன்னால் எனக்காவதென்ன, இங்குயாருக்காகப் பாடுபடுகிறேன், யாருக்காகக் கெடுகிறேன், பளாபளா நன்றா யிருக்கிறது, உலகின்கண் பொய்சொல்லாதவர்களார், சமயோ சித மறிந்தல்லவோ நடக்கவேண்டும், இப்படிசொல்லுவா யென்றறிந்தால் இந்தவீண்காரியங்களுக்குப் பிரவேசிக்கமாட் டேன், இப்போதும் எனக்கென்னவந்ததென்று மெத்தவு மனஸ்தாபங் கொண்டவரைப்போல் தேரைவிட்டு பூமியிற் குதித்துவிட்டார். அதுகண்ட தருமநந்தனன் திடுக்கிட்டு, மனதுகலங்கி, தானும் பூமியிற்குதித்து, கிருஷ்ணமூர்த்தியை தழுவிப் பிடித்துக்கொண்டு, அனேக உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லித் தேரின்மீதிருக்கச்செய்து, ஓய் ஜனார்த்தன, வேத வேதாந்தமூர்த்தியாகிய தேவரீர் தானே யிப்படி செய்தால் இங்கு யாங்கள் செய்வதாவதென்ன விருக்கின்றது, அடியேன் பொய்சொல்லவேண்டுமென் றுரைத்ததைக் கேட்ட எனது செவியும் மனமும் குழைந்து நடுக்கமுற்றதே, என்நாவினாலே பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு உலகிலெப்படி பிராணனை வைத் திருப்பேன், சுவாமி, பேதையே னிச்செய்கைக் குடன்படுவ னாயாகில் புவனமுள்ளளவும் நிந்தைக்காளாவதன்றியும்இகபர சாதனத்துக் கேதுவில்லாமற் போய்விடுவேனே என்செய் வேன் எவ்வணமுய்வேன் என்று தருமநந்தனன் துக்கசாக

ரத்து எழுந்திருப்பதை மாயவன்கண்டு, வாரும் தருமராஜனே, இஞ்சித்தேனு மும்மிடத்தில் க்ஷத்திரியதன்மமில்லை, எவ்விதமேனும் எதிர்த்தபகைவரை வெல்லவேண்டுமாதலால் நீர் ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம் ஆயினும் நான் ஒருதந்திரஞ் சொல்லுகின்றேன், அது யாதெனில் பீமசேனன் பகதத்தனுடைய யானைத்தளத்திலே சிங்கத்தைப்போற்புகுந்து சர்வசங்கார மூர்த்தியைப்போல் அதப்படுத்துகின்றானாதலால் அந்த யானைத்திரளுள் முதன்மையாயிருக்கும் யானையின்பெயர் அசுவத்தாமமென்று வழங்குகின்றபடியாலும் அதனை பீமசேனன் கொன்றுவிட்டபடியாலும் நீர் துரோணாசாரிக்கு முன்னம்போய்நின்று, அவரைப்பார்த்து, அசுவத்தாமா ஹதா குஞ்சரமென்றுசொன்னால், யான் சங்கம் பூரிக்கிறேனென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட தருமநந்தனன் இதுவுமொரு தந்திரந்தானென்று நினைந்து, தனதுரதத்தை சிலைக்குருவின் முன்னங் கொண்டுபோக வெத்தனிக்கையில், கிருஷ்ணமூர்த்தி தருமன் தேரினின்றுங் கீழேகுதித்து, அர்ச்சுனன் தேரிலேறிக்கொண்டு வரும்போது, தருமராஜனை துரோணர்கண்டு, அப்பா தருமநந்தனா அசுவத்தாமன் மடிந்தானென்று பீமன் சொன்னது வுண்மைதானாவென்றுகேட்க, அதற்குத் தருமராஜன் ஆம்சுவாமி, கவுரவதளத்திலே அசுவத்தாமன் பட்டானென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட துரோணர் புத்ரவாஞ்சையால் வில்லையெறிந்துவிட்டுமூர்ச்சித்து தழுவணையின்மீதுசாய, அப்போது தருமநந்தனர், சுவாமி, பகதத்தனுடைய யானைத்திரளிற் றலைமைபூண்ட அசுவத்தாமமென்னும் யானையல்லவோ பட்டது, நீரேன்மூர்ச்சித்தீரென்று சொல்லுவதற்குள், கிருஷ்ணபகவான் துஷ்டத்துய்மனை சைகையால் சிரத்தைக்கண்டித்துவிடுமென்றுகாட்ட, துஷ்டத்துய்மனும் மூர்ச்சித்திருப்பவர்மீது ஒருசந்திராயுதத்தைப்பிரயோகஞ்செய்து சிரத்தைக் கண்டித்துக் கீழேசாய்த்தான், அக்காலையில் சிலையாசிரியனைக் கண்டித்த வாளியானது நம்மை யாதுசெய்யுமோவென்று அச்சங்கொண்டு ஒளித்ததுபோல சூரியன் மேற்றிசையிற்

புகுந்தான். உடனே அஞ்ஞானிகளது இதயம்போலக்காடாந்தகாரமாகிய விருண்சூழ்தலமையால் அவ்வேளையிற் பாண்டவர்கள் வெற்றிச்சங்கம்பிடித்து சந்தோஷத்தோடும் பாசறைபோய்ச்சேர, அதுகண்ட கவுரவர்கள் துரோணர்பட்டாரென்னுந் துன்பத்திலாழ்ந்து அவர்களும் பாடிவீடுசேர்ந்தார்கள் இவ்வாறு, அன்றையதினமுடிந்து மறுநாள்முதற் கர்னன் சல்லியன் துற்சாதனன் துரியோதனனுமியரோடு பதினெட்டு நாள்வரையில் யுத்தஞ்செய்து பாண்டவர்கள் ஜெயத்தையடைந்தவர்களாய் வெற்றிமாலைபூண்டு அஸ்தினபுரஞ்சேர்ந்து தருமநந்தனருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டி யத்தனிக்கும்போது, தவுமியாசாரியார் தருமராஜனைப்பார்த்துக் கூறுவார், வாரும் தருமநந்தன, பதினைந்தாநாள் துரோணருடனே யுத்தஞ்செய்கிறபோது உமதுவாக்கிலே பிறந்த சொல்லினால் அவரிறந்தபடியினாலே அத்தோஷம் உமக்குண்டாயிருப்பது மன்றியில் துரோணருக்குமுன் நீர்கண்டதுபோல் மாயப்படரேற்படுத்திச்சொன்ன பொய்வார்த்தையினால் உயிர்நீங்கியதோஷம் உம்மைச்சார்ந்திருக்கப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொள்வது சரியல்ல வாதலால் அந்ததோஷத்தை நிவாரணஞ்செய்து பின்பு மகுடந்தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தவுமியர் சொல்லியதைக்கேட்ட தருமநந்தனர் மெத்தவுந் துன்பமடைந்து, தன்னுடைய தம்பிமார்களையுங் கிருஷ்ணபகவானையும் வரவழைத்து, தவுமியர் கூறியதையவர்களுக்குரைத்து யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவண் வேதவியாசமகாரிஷியானவர் வந்தார். அப்போது தருமர் முதலிய யாவருமெழுந்து வந்தனைவழிபாடுசெய்து ஆசனத்திருத்தி நடந்தகாரியங்களை யன்னவரோடுரைத்து பின்நடக்க வேண்டிய கட்டளையென்னவென்று வினவ, அதற்கு வேத வியாசர் சற்றுநேரம் யோசித்து நிட்டையிலிருந்து ஞானதிருஷ்டியினாற் பார்த்துச்சொல்லுவார், கேளுந் தருமநந்தனரே, நீர்செய்திருக்கும் பாவந் தீரவேண்டுமாயின் பரதகண்டதெட்சணபாகத்திற் சேதுவின்மத்தியிலோங்குங் கந்த

மாதனபருவதச்சாரலில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினு லுண்டாக்கப் பட்ட ராமதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடிப் பின் இராமநாதனைத் தெரிசித்துவந்தால் பொய்வார்த்தைசொல்லிக் கலங்கச்செய்து குருவைக்கொன்றபாபமும் மற்ற எல்லாக்கர்மங்களும் நிவர்த்தியாவதோடும் நீர்நினைத்த இஷ்டகாமியத்தையும் மோட்ச காமியத்தையுந் தருமென்றுசொல்லி வியாசபகவான் செலவு பெற்றுக்கொள்ள. பின் தருமராஜன் மெத்தவுஞ் சந்தோஷ மடைந்து, தனது தம்பிமார்களுடனும் தவுமியர்முதலிய சில சயின்னியங்களுடனும் பிரயாணப்பட்டுக், காடு மலை வனம் வனாந்திரம் காநாறு நதிமுதலியவற்றையும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களையுந் தலங்களையுந் தெரிசித்துக்கடந்து, சேதுவைக் கண்டு, அதன்மத்தியில்விளங்குங் கந்தமாதன பருவதச்சாரலில் இராமதீர்த்தக்கரையில் வந்துசேர்ந்தார்கள். அப்படி சேர்ந்தபிறகு அந்தராமதீர்த்தத்தில் தருமநந்தனன்முதலிய யாவரும் தவும்மியர்சொல்லிய சங்கற்ப விதியின்படித் தீர்த்த மாடி, அநேககோதானபூதான கன்னிகாதானமுதலிய முப்பத்திரண்டறங்களையும் வழுவின்றிச் செய்து, ஸ்ரீராமநாதனையுந் தெரிசித்து, அந்திசந்தி இரண்டுவேளையினும் இராமமந்திரத்தை யிடைவிடாமற் செபித்துக்கொண்டு, இப்படி யொரு மாதகாலம்வரையில்நடந்துவருகையி லோர்நாள், ஆகாயத்தினின்றும், ஓய் தருமராஜனே, நீர்சொல்லிய படராகிய பாபம் உம்மைவிட்டு நீங்கியதென்று அசரீரியோத, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட தருமராஜன்முதலிய யாவருங்கேட்டு சந்தோஷ மடைந்து, தம்பிமாருடனும் ஸ்ரீராமநாதனுடையபாதபத்மங்களிற்பணிந்து, அநேகவிதமாய்த் தோத்திரங்கள்செய்து அவணின்றுந்திரும்பி அஸ்தினபுரம் வந்துசேர்ந்து இவ்வமூகூர்த்தகாலத்தில் வியாசமகாமுநிவர்முதலிய பெரியோர்கள் முன்னிலையிற் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்தா ராதலால், அத்தன்மையாகிய மகிமைபொருந்திய இராமதீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஸ்ரீராமமூர்த்தியையுஞ் சீதாதேவியம்மனையுந் தெரிசித்தால், அவர்

களுக்கு வைகுண்டபதவி சித்தியாமாதலால், அத்தீர்த்தத்துக்குச் சமீபமாய் இலட்சுமணதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தமும் இவ்வாறே மகிமையுற்றதென்று சூதமகாமுநிவர் கூறியதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர், மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, முநிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் இப்போதுசொல்லிய இலட்சுமணதீர்த்தத்தின் பெருமையை அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று வினவிப் பணிந்துநின்ற முநிவர்மேற் கருணைகூர்ந்து சூதமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

இராமதீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

இலட்சுமணதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, இமையாநாட்டரென்னும் தேவர்களுக்கு இராக்கதராலுற்ற இடுக்கணைத் தவிர்த்தாட் கொள்ளவேண்டி ஸ்ரீவைகுண்டவாசனாகிய ஜகதீசன் கருணைகூர்ந்து இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும் பரதகண்டத்தில் வயங்கும் அயோத்தியா பட்டணத்துக்கிறைவனாகிய தசரதமகாராஜனுக்குச் சுதனாகவந்தவரித்து இராமமூர்த்தியெனப் பெயர்பூண்டதன்றியுந் தனக்குத் துணைவனாக ஆதிசேடனை இலக்குமணனென்னுந் தம்பியாக வருவித்துக்கொண்டும், இலக்குமியைச் சீதாபிராட்டியென்னும் பெண்ணாய் ஜனிப்பித்து அன்னவளை மணந்தும், மூவரும் வனத்திற்ப்ரவேசித்து, அம்மனை இராவணனாற் சிறையிடச்செய்து, வானரவீரர்களைக்கூட்டி இலங்கைக்குச் சேதுபந்தனஞ்செய்து, இராவணனிராக்ஷதர்களையெல்லாம்வதஞ்செய்து, அம்மனை சிறைமீட்டு அவனின்றுந் திரும்புகாலையில், சேதுவின்மத்தியிற் கந்தமாதனபருவதத்தில் இலிங்க பிர

திஷ்டைசெய்து வணங்கியபின், இலட்சுமணரானவர் தனித்து சிவபூசைபண்ணக் கருதி ஸ்ரீராமநாதனுக்கு மேற்பாகத்தில் சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து ஓர் தடாகமுண்டுபண்ணி, அத்தீர்த்தத்தினுற் சுவாமிக்குத் திருமஞ்சனஞ்செய்து, கந்தபுட்ப தூபதீபங்களாற் பூசித்து நிவேதனங்காட்டிப் பணிந்து, பின், அத்தீர்த்தத்திற்கு இலட்சுமணதீர்த்தமென்று நாமகரணஞ் சாற்றிச் சென்றமையால் அதுமுதல் இலட்சுமணதீர்த்தமென்று வழங்கிவருவதனேடும் அதிற் றீர்த்தமாடியபேர்களுக்கு வேதாகம சாஸ்திரப்பயிற்சியும் தனகனகவஸ்து வாகனங்களும் புத்ரசம்பத்தும் தயாளகுணமும் அணிமராதி யஷ்டசித்திகளும் அஷ்டாங்கயோகங்களும் அநுகூலப்படுவதோடும் பிரமசொரூபம்பெற்று, அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மய ஸ்வரூப சாட்சாத்காரமாகிய பரசிவத்தைக் கலப்பார்கள். மேலும் அத்தடாகத்தில் மூழ்கி யதன்கரைமீதிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பஞ்சசுத்தியோடும் பூசித்துப் பணிந்தவர்கள் அகண்ட அயிசுவரியத்தைப் பெறுவதோடுஞ் சுத்த சத்துவத்திலிருந்து கிடைப்பதற்கரிய சாயுச்யமென்னு முத்தி வீட்டையடைவ ராதலா லத்தீர்த்தத்தில் வசுதேவதனயனுக வந் தவதரித்துக் கஞ்சனைக்கடிந்து காலிகளோடுமோடித்திரிந்துங் கருதற்கரிய லீலாவினோதங்களைப்புரிந்த கண்ணபிரானுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு நந்தன்மனையில் முன்னுதித் தோனுகிய பலராமன் தீர்த்தமாடி பிரம்மஹத்தி விமோசனமாயிற்றென்று சூதமாமுனிவர் கூறியதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்கள் அதிகாதலோடுஞ் சூதமுனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் கூறியவண்ணம் பலராமனுக்கு எவ்விதமாய் பிரம்மஹத்தி பற்றியதோ அதனை யடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று வினவ முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யரே, குந்திமக்களாகிய பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் பாரதயுத்தந் தொடங்குங்

காலையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் பாண்டவர்பட்சத்தில் அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியாகவமைந்ததுகண்ட பலராமர் தனது தம்பியாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியை வெறுத்து, இருதிறத்தாரோடும் வார்த்தையாடாமல் யாத்திரைசெய்யக் கருதிப் பிரயாணப்பட்டு சிவஸ்தலங்களையும் விஷ்ணுஸ்தலங்களையும் தெரிசித்துக்கொண்டு, கங்கை யமுனை கோதாவரி சிந்து காவேரி நர்மதாமுதலிய நதிகளிலாடியுந் திவ்விய க்ஷேத்திரங்களில் வாசஞ்செய்து மிருக்கிறகாலையில், நைமிசாரண்யத்தில் தீர்க்கசத்ரயாகஞ்செய்வதாய்க் கேள்வியுற்று அதனைப்பார்க்க வேண்டி, நைமிசாரண்யத்தை நோக்கிவருகையில், பலராமர் வருதலைக்கண்ட நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய ருஷிகளெழுந்து எதிர்கொண்டுபோய் வந்தனை வழிபாடுசெய் தழைத்துவந்து, ஆசனத்திருத்தி, தோத்திரஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில், அம்முனிவர்களுக்குள் தலைமைபூண்டு அவர்களுக்கு வேதாகமசாஸ்திர ரகஸ்யங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூதமாமுனியென்னு மியான்மாத்திரம் பலராமரைக்கண்டு எழுந்திராமலும் வணங்காமலுமிருந்ததுகண்டு, இத்தனை பேருக்குள் இவனுக்குமாத்திரம் இந்த கெர்வம் எப்படிவந்ததென்றும் இவனை உலகில்வைக்கப்படாதென்றும் சங்கரித்துவிடவேண்டுமென்றும் மனத்தி லுன்னியமாத்திரத்தில் உடனே தனக்குமுன்பாக அநேகவலுவோடும் வரப்ரசாதத்தோடுங்கூடிய முசலமுகக்கலப்பை காணப்பட்டது, அப்படித் தோன்றியமாத்திரத்தில் அதையெடுத்துக் கையிலேந்திக்கொண்டவராய் அதன்பிரயோகத்தினால் தெற்பாசனத்திலிருந்த புராணிகனாகிய என்னைக் கொன்றுவிட்டார். கொன்றமாத்திரத்தில் அங்குள்ள யாவருங்கண்டு திடுக்கிட்டு மெய்மறந்து நடுக்கத்தோடெழுந்து, பலராமருடையபாதகமலங்களிற் பணிந்து நமஸ்கரித்து கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, சுவாமி, பலராமரே, தேவரீரது மகிமைதெரியாமல் சிறியோர்களாக விருக்கிறவர்கள் செய்தபிழையை பெரியோர்கள் பொறுத்துக்கொள்ளக் கடனன்றோ, ஆதலால் தேவரீரே

யிப்படி கோபஞ்செய்தால் வேதங்கள் நிலைகுலைந்துபோவதன்றியும் அண்டங்களும் வெடித்துசமுத்திரமுஞ்சுவறி சந்திர சூரியாளுங் கதிமாறி வியர்த்தமாய்விடு மாதலால இப்பிள்ளையின்குற்றத்தைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று முனிவர்கள் வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்ய, அப்போது பலராமர் கொண்ட கோபந்தணிந்து கூறுவார். வாருங்கள் மகாரிஷிகளே, உங்களுக்கெல்லாமிவர் பெரியவரென்று யோசித்துப் புராணங்களைக் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதேயன்றி நமக்கிவர் பெரியவரா, சத்தியவதிகுமாரராகிய பராசரர்முதலாகியபேர்களும் நம்மைக்கண்டு உபசாரஞ்செய்யும்போது இவர் எம்மாத்திரமென்று பலராமர் சொல்லக்கேட்ட மகாரிஷிகள் மறுபடியு மவரைவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, புராணகாலக்ஷேபஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறகாலையில், அங்ஙனமெத்தன்மையானவர் வந்தபோதினும் பிரசங்கத்தைவிடுத்து உபசரிக்கவேண்டுவ தில்லையென்று சுருதிவாக்கியங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியினாலே சூதரதையோசித்திருந்ததேயன்றி கெர்வித்திருந்தவரல்லவே, ஆயினுந் தேவரீரைக் கண்டு மதையோசித்திருக்கக் கூடாமையாதலால் இவர்செய்த தப்பிதத்திற்கு அடைந்ததெண்டனை போதுமானதால் பழையபடி எழுப்பித்தருவதன்றியும் இவ்வனத்தில் எங்களுக்கு இம்சையைக்கொடுத்துவரும் வில்வலாசுரனுடைய குமாரன் வற்கலாசுரனைச்செயஞ்செய்து எங்கள் துயரத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று வினவியதுகேட்ட பலராமர், கோபந்தணிந்து, குழந்தைகளாய் நமக்குவிளங்குகின்ற நீங்கள் கருதியவண்ண முடிப்போமென்று யோகாநுக்ரகத்தினாலேயும் முனிவர்களது யாகாதிமகிமைகளினாலும் என்னையெழுப்பி எனக்கு வேண்டியவரங்களைக்கொடுத்து முனிவர்களைப்பார்த்து, ஓ முனிவர்களே, இன்றையபோது துவாதசி திதியாதலாலும் இன்று நம்மாற் சூதமுனிவர் வதஞ்செய்யப்பட்டு உங்களுக்கு நடந்துவரும் புராணகாலக்ஷேபந் தூண்டியப்பட்டுப் போனமையாலும் மிதுருதல் உலகின்கண்வரும் பிரதி தினக

டோறும் காலக்ஷேபமில்லாமல் புராணசூன்னியதிதியென்று
விளங்கக்கடவதென்று கட்டளையிட்டுச் சூதமாமுனிவர் முத
லிய சகலத்ராளோடும் தீர்க்கசத்திரயாகத்தை நடத்துகின்ற
விநோதங்களைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்படியிருக்கை
யில் வற்கலாசுரனென்பவன் பவரணையாகு மத்தினத்தில்
முனிவர்களால் நடத்தும் தீர்க்கசத்திரயாக ஓமகுண்டத்தில்
மலமூத்திரங்களும் மாமிசாதி யென்புகளுங் கொண்டுவந்து
சொரிந்தும், மதுக்குடங்களைப்போட் டுடைத்தும் பிணங்க
ளைச்சொரிந்தும் யாகசாலையில் இம்சைசெய்யும்போது, முனி
வர்கள்கண்டு வெகுண்டு, பலராமரிடத்திற்சொல்ல, பலராமர்
கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, ஆகாயத்தை யேறிட்டுப் பார்க்கிற
போது, ஆகாயவீதியினின்றும் வெளியெல்லாம் நெருங்கிமூடி
கன்னங்கரேலென்று நீலபருவதத்தைப்போன்ற தேகமும்
செவ்வானம்போன்ற சடைகளும் கரத்திற் சூலாயுதமும்பிடி
த்து சத்தாடம்பரத்துடனே நிற்கும் வற்கலாசுரனைக்கண்டு,
கோபாவேசங்கொண்டு, தன்னுடைய கரத்திலிருந்த கலப்பை
யை வற்கலாசுரன் கழுத்திலேமாட்டிக் கீழேதள்ளிக்கொண்டு
வலதுகையிலேயிருந்த உலக்கையினாலே வொரேயடியா
யடிக்க, அவ்வசுரன் வாயினாலுமூக்கினாலு மிரத்தங்களைக் கக்
கிக்கொண்டு தேவேந்திரனாற் சிறகறுப்புண்டு விழுந்த பருவ
தங்களைப்போல வெத்திசையுமிரத்தங்கள் கொப்பளித்தோட
வலறிவிழுந்து மரணமடைந்தான், அப்போது நைமிசாரண்ய
முனிவர்க ளியாவருஞ் சந்தோஷமடைந்து, பலராமரைவணங்
கித் தழுவி தீர்த்தமாடச்செய்து பட்டுவஸ்திரங்களைத் தரிக்கச்
செய்து விபூதிருத்திராக்ஷ மாலிகாபரணங்களை யணிந்து
தோத்திரஞ்செய்து, வாருமையா சுவாமி, பலராமரே, இந்த
ராக்ஷதன் பிரம்மபீஜத்துக்குரியவனாதலா லிவனைக்கொன்ற
பாபம் தீரும்படியாய்ப் புண்யநதிகளிலேபோய்த் தீர்த்தமாடி
வரவேண்டுமென்று சொல்லியதைக்கேட்ட பலராமர், அப்
படியேயாகட்டுமென்று நைமிசாரண்யத்தில் விடைபெற்
றுக்கொண்டு, கோதாவரி, பிரயாகை, காவேரி, சரஸ்வதி,

ஸ்ரீமதா, துங்கபத்திராமுதலிய நதிகளில் சங்கற்பவிதியின்படி ஸ்நாநஞ்செய்து, அஸ்தினாபுரத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்படு கிறபோது, அண்டகடாகங்களு மதிர்ந்துபோகும்படியாய்ச் சத்தாடம்பரஞ்செய்துகொண்டு நீலபர்வதம்போல பலராம ருக்குமுன் மறித்துக்காட்டிப் பின்பக்கத்தில் ஆகாயம்வரையி லுயர்ந்து வற்கலாசுரனுடைய பிரமஹத்திதொடர்ந்துபற்ற, அப்போது பலராமர்கண்டு பயந்து, இதுவென்ன காரண மென்று யோசித்துநிற்கிறபோது, ஆகாயத்திலே, ஓ உரோ கணிகுமாரா, பிரம்மகுலத்திலே யுற்பவித்த வற்கலாசுரனைக் கொன்றதோஷம் சிறிதுநீங்கியும் நீங்காமலு மிருக்கிறபடியி னாலே அந்தபிரமஹத்தி உன்னைத் தொந்தரவுபண்ணுகின்ற தென்று அசரீரியுரைக்க, அவ்வார்த்தையை பலராமர்கேட்டு மறுபடியுந்தாருகாவனத்தைநோக்கி பிரயாணப்பட்டுப்போய் ரிஷிகளைக்கண்டு, இவ்வனத்தில் வற்கலாசுரனைக் கொன்ற தோஷம் ஒருவருடமாய்ப் புண்யநதிகளிற் றீர்த்தமாடியும் திவ்யக்ஷேத்திரங்களிலே வாசம்பண்ணியும் என்னைவிட் டக லாதிருப்பது யாதுகாரணமென்று நடந்த வர்த்தமானங் களைச்சொல்ல, முநிவர்கள்கேட்டு யோசித்துச் சொல்லுவார், வாருமையா சுவாமிகளே, தேவரீர் மனதின்படியே இத்தோஷ நிவாரண மாகவேண்டுமாயின் கந்தமாதன பருவதத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய சகோதரனாகிய இலட்சுமணன் இந்திர சித்தைசெயஞ்செய்து தன்னுடையதோஷந் தீரவேண்டி சிவ பூசைசெய்து உண்டாக்கப்பட்ட தடாகமாகிய இலட்சுமண தீர்த்தமென்று ஒருபுண்யதீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத் தில் ஸ்நாநஞ்செய்தமாத்திரத்தில் தோஷநிவர்த்தியாமென்று முநிவர்சொல்ல, பலராமர்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து அவ ணின்றும் பிரயாணப்பட்டு, காடுமலைவனம் வனாந்திரமுதலிய யாவுங்கடந்து சேதுவிலேயிருக்குங் கந்தமாதனகிரிச் சாரலிலே விளங்கும் இலட்சுமணதீர்த்தத்தில்வந்து விதிப்படி ஸ்நாநஞ் செய்து, சந்தியாவந்தன நியமநிட்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, கோதும்பை என்முதலிய நவதானியங்களும் பொன் ஆடை

யாபரணமுதலிய யாவும் பிராமணருக்குக் கொடுத்து, இலட்சுமணேசனை பிரதட்சணஞ்செய்து நமஸ்காரம்பண்ணி அபிஷேகமுதலிய யாவு நடப்பித்து ஆராதனைசெய்து துதித்து நிற்கையில், ஆகாயத்தினின்றும், ஓ பலராமமூர்த்தியே, உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரமஹத்தி நிவர்த்தியாகிவிட்டதென்று அசரீரிதோன்ற, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட பலராமர் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, துவாரகையைநோக்கிப் பிரயாணப்பட்டுப் போய்விட்டாரென்று சூதமகாமுநிவர் சொல்லியதை நைமிசாரண்ய ரிஷிகள்கேட்டு, சுவாமி, தேவரீர் சொல்லிய யாவுங்கேட் டானந்தமடைந்தோம், ஆயினும் பலராமர் ஸ்ரீராமநாதனைத் தெரிசியாமல் வந்துவிட்ட காரண மியாதென்று வினவ, சூதமாமுநிவர், கேளுங்கள் நைமிசாரண்யரே, சேதுவின் மத்தியிலே விளங்குந் தீர்த்தங்க ளாடப்போனவர்கள், ஸ்ரீராமநாதனைத் தெரிசிக்காமலும் சேது தநுக்கோடியிலே மூழ்காமலும் வருகிறபேர்களுமுண்டோ, இலட்சுமண தீர்த்தத்தின் மகிமைகளைச்சொன்னோம் அல்லது மற்றமகிமைகளை இக்கரையிலே சொல்லவில்லை யாதலால் பலராமர் நித்யப்படியாய்ச் சேதுகோடிக்கரையில் மூழ்கி ஸ்ரீராமநாதனைத் தெரிசித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அஸ்திநாபுரமார்க்கமாய் துவாரகைக்குப் போய்விட்டாரென்று சூதமாமுநிவர்சொல்ல, முநிவர்கள்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, இன்னமந்தச் சேதுவில் விளங்கிய தீர்த்தமகிமைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, சூதமுநிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இலட்சுமணதீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

சடாதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்களே, அயோத்தியா பட்டணத்தினின்றும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பிதுர்வாக்கியப்படி சீதாபிராட்டியோடும் இலட்சுமணப்பெரு

மாரோடும் பிரயாணப்பட்டு வனத்தைநோக்கிச் செல்லு கையில், அரசுக்குரிய கிரீட மகரகுண்டல வாகுவலயமுதலிய யாவும் நீக்கிச் சிகையைக்கோதிச் சடைமுடியாய் வகுத்து கட்டிக் கந்தமூலபலாதிகளைப்புசித்துச் சஞ்சரிக்கையில், தேவி யைச் சிறைகொண்டுசென்ற இராவணனை வதஞ்செய்யநிமித் தம் இலங்கைக்குச் சேதுபந்தனஞ்செய்து வானரப்படைக ளோடுஞ் சென்று அன்னவனைக் கிளையோடுங்காய்ந்து சீதை யின் சிறைமீட்டுத் திரும்பிக் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் வரும் போது, தனது சடாமகுடத்தில் இராவணாதி ராட்சதர்களு டைய இரத்தமாமிசத் தூளிக ளடர்ந்திருக்குமெனக் கருதி யவ்விடத்திலோர் தடாகமுண்டுபண்ணி யதிற் றீர்த்தமாடிச் சடைமுடிகளைச் சுத்திசெய்து அத்தீர்த்தத்திற்குச் சடாதீர்த் தமென்று நாமகரணஞ்செய்து சென்றமையால் அதுமுதல் அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்குபவர்களது நரைதிரை மூப்புங் காமக் குரோதாதி யறுவிதப்பகையும் நீங்குவதோடும் ஆணவகாமிய மாயையென்னு மலங்களுமற்று, சரிதை கிரியை யோக ஞானங் களையநுட்டித்து நித்தியானந்தசொரூபராய் முத்திவீட்டைப் பெறுவார்கள். அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சித்திபெற விருப்ப மில்லாதவர்கள் தங்கள் உச்சிவெடிக்கும்படியாய் வேதாகம சாஸ்திரங்களைப் பாராயணஞ்செய்தும், பிரதமை சஷ்டி ஏகா தசி பிரதோஷம் அமாவாசை பவுரணை சாந்திராயணவிரதங்க ளிருந்தும், வனங்களிலும் மலைநுழைவுகளிலும் ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்தும், கந்தமூலங்கள்முதலிய சருகு ஜலபக்ஷண வாயு பட்சணங்களைச் செய்தும், தலைகீழாகநின்றும், ஒற்றைக்காலில் நின்றும், மான்றோல் புலித்தோல் வெண்டுகில் இரத்தினக் கம்பளம் தருப்பைமுதலிய ஆசனங்களிலிருந்தும், பத்திரம் வீரம் குக்கிடம் பங்கயம் கோமுகமென்னும் அங்காதனஞ் செய்து உருத்திராமுகமாயிருந்தும், இயமநியமாதி யஷ்டாங்க யோகங்களைச்செய்தும், பஞ்சாக்கினி இடைநின்று தபஞ்செய் தும், முத்திபெறாமல் இராகத்வேஷங்களைப்பெற்று, பிறவிப் பிணியிலுழன்று திரிவார்கள், மேலும் ஒருநாளைச் சடாதீர்த்தத்

தில் மூழ்கினால் அறுபதினாயிரம்வருடம் கோதாவரிதீர்த்தத்
தில் ஸ்நானஞ்செய்தபலன் கிடைக்கும், நித்தியப்படி மூழ்கி
னவர்களுக்கு கங்கை யமுனை கோதாவரி சிந்து காவேரி நர்ம
தா துங்கபத்திரா பிரயாகை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களி
லே ஆடிய பலனுண்டாம், அன்றியுமச் சடாதீர்த்தத்தில் மூழ்
கினபேர்களுக்கு அந்தக்கரணசுத்தியாய் அஞ்ஞான நிவர்த்தி
யாகி அபரோட்சஞானத்தை யடைந்து சாயுச்சியமடைவதற்
குச் சந்தேகமிராது. மேலும் இத்தன்மையாகிய மகிமையைப்
பெற்றிலகுமச் சடாதீர்த்தத்தில் பண்டோர்காலத்தில் வேத
வியாசமஹாரிஷியினுடைய குமாரர் சுகரென்பவர் வந்துமூழ்கி
யந்தக்கரணசுத்தியாய் நித்தியானந்தசொரூபத்தைப் பெற்று
விளங்கினார். அஃதெப்படியெனில், ஒருநாள் வேதவியாச
ரைச் சுகர்வந்துவணங்கி யநேகதோத்திரங்கள்செய்து சுவாமி,
வேதவேதாந்தமூர்த்தியே, அடியேன் அகண்டபரிபூரண சின்
மயத்தை யடையவேண்டி அநேகதபங்களும் யாகாதிகர்மங்
களும் தீர்த்தயாத்திரைகளும் செய்தும், வேதாகமசாஸ்திர
புராணங்களை யறிந்தும் மனச்சந்தேகமகன்று சுத்தஞான
மடையும் விதியைத் தெரியாமல் உள்ளக்கலக்கமுற் றிருக்
கின்றபடியால் அதுநீங்கும்படி யோருபாயஞ்சொல்லவேண்டு
மென்று பணிந்துநின்ற புத்திரனைப்பார்த்து, வேதவியாசர்
கூறுவார். வாராய் சுதனே, தெக்ஷணபாகத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்
தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவிலோங்குங் கந்தமாதனபருவதத்
தில் சச்சிதானந்த சொரூபமாயுஞ் சடாதீர்த்தமென்று பெய
ருடையதாயும் விளங்கு மோர் தீர்த்தமுண்டு. அத் தீர்த்தத்
தில் நீபோய்மூழ்கி இராமமந்திரத்தை இடைவிடாமற்செபித்
துக்கொண்டு, வருவாயாகில், உனது அந்தக்கரணசுத்திபெற்று
பேரின்பத்தைச்சார்ந்த புண்யலோகத்தை யடைவாய், அது
எப்படியெனில், முன்னொருகாலையில் உன்னைப்போலவே
வருணராஜனுடைய குமாரன் பிருகுமாமுனியென்பவன் அந்
தக்கரணசுத்தியாகவேண்டியதாய்த் தனது தாதையினிடத்தில்
மந்திரோபதேசம்பெற்றுக் கொள்ளவேண்டுமெனக் கருதி

வணங்கும்போது, வருணராஜன் புத்திரன்மேற் கிருபைகூர்ந்து, வாராய் பிருகுவே, உனது அந்தக்கரணசுத்தியாகவேண்டியதற் கோருபாயஞ் சொல்லுகின்றேன் அது யாதெனில், உலகின்கண் வயங்கும் பரதகண்டதெட்சணபாகத்தில் சேதுமத்தியில் ஓங்குங் கந்தமாதனபருவதச்சாரலில் இராமலிங்கத்திற்கு வலப்பக்கத்தில் இராமலட்சுமணர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட சடாதீர்த்தமென் றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் நீபோய் தீர்த்தமாடினால் உனது அஞ்ஞானமகன்று பிரமசைதன்யத்தை யடைவாயென்றுரைக்க, அதுபோற் பிருகுமாமுனிவர்சென்று தீர்த்தமாடி, காமக்குரோதாதி பகையைக் காய்ந்து நிர்மலசித்தராய் நித்தியானந்த சொரூபத்தையடைந்தார். இதுவுமல்லாமல் துர்வாசமகாரிஷியு மிப்படியே தீர்த்தமாடி இராமமந்திரத்தை யுச்சரித்து மகாவிஷ்ணு சொரூபத்தையடைந்து வைகுண்டபதவியைப் பெற்றிருக்கின்றபடியால் நீயும் அவ்வாறே சென்று மூழ்கிவாக்கடவையென்று, வேதவியாசர்சொல்ல, அதுகேட்ட சுகரும் தாதையைப்பணிந்து விடைபெற்றுச்சென்று, தீர்த்தத்தில்மூழ்கி, இராமமந்திரத்தைஜெபித்து, அந்தக்கரணசுத்தியாய், மெய்ஞ்ஞானவீட்டையடைந்து பரப்பிரம்மசொரூபத்தைக் கலந்தாராதலால், ஓ நைமிசாரண்யர்களே, நீங்களுமதுபோற் சடாதீர்த்தத்தில் மூழ்குவீர்களாகில் உங்களைப்பற்றிய அஞ்ஞானமியாவுமகன்று காமதேனு சுரபிவடிவாய் தேவாமிர்தங்களைப்புசித்துப் பேரின்பத்தை யடைவீர்களென்றால் அத்தீர்த்தத்தின் பெருமையை யாவராற்சொல்லி முடியும், மேலுமத்தீர்த்தத்தில் பிதுர்களுக்கும் பிரீதியாய்த் திலதர்ப்பண திவசமுதலானவைகள்செய்து பிண்டமளித்தால் ஒன்று கோடியாய் பிதுர்க்களுமானந்தாதி போகங்களை யநுபவிப்பார்களென்று சூதமுனிவர் கூறியதைக் கேட்ட நைமிசாரண்யர் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கி, முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, அடியோங்களுக்கு இன்னமக் கந்தமாதனத்தில் விளங்கும் மகிமைகளைத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்று வினவ, முனிவருளங்களிந்து, அன்னவரைநோக்கி,

ஓ முனிவர்களே, இலக்குமி தீர்த்தமென் றோர்தீர்த்தமுண்டு, அதன்பெருமையைச் சொல்லுகிறோம், கேளுங்களென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

சடாதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, முன்னொருகாலத்தில் சர்வலோகசரண்யனாகவும், ஜகதீசனாகவும், சர்வாந்தரியாமியாகவும், சலசலோசனனாகவும் விளங்கும் வைகுண்டவாசனாகிய மகாவிஷ்ணுவுக்கும் அவரது தேவியாகிய மகாலட்சுமிக்கும் ஊடல்விளைந்து ஒருவருக்கொருவர் கலகமிட்டு, இலக்குமிதேவியார் தனது நாயகனைவிட்டு நீங்கி, உலகின்கண் சேதுவிலோங்குங் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் வசிக்கும் முனிவர்களிடம் வந்துசேர்ந்து, தனக்கோர் பன்னசாலை புதுக்கிக்கொடுக்கும்படிகேட்க, அன்னவர்களதுபோலமைத்துக்கொடுத்த பன்னசாலையி லெழுந்தருளியிருக்கையில், நாரத மகாமுனிவரவண் விஜயஞ்செய்து, அம்மனைக்கண்டு பணிந்து கூறிச்சென்ற வண்ண மங்ஙனம் ஓர் தடாகமுண்டுபண்ணி, அத்தடாகக்கரையிற் சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து, பிரதிதினமுந் தான் அத்தடாகத்தில் மூழ்கிச் சிவலிங்கத்துக் கபிஷேகஞ்செய்து, மூன்றுகாலமும் பூசித்து நிட்டைசெய்துகொண்டிருக்கிறநாளையில், மகாவிஷ்ணுவானவர் வருத்தமுற்று, தேவியையெங்குந்தேடிக்காணாது, முடிவில் கந்தமாதனகிரிச்சாரலிற்கண்டு, மனக்களிகொண்டு, அம்மனுக் கநேக வுபசார வார்த்தைகளைச்சொல்லி யழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டத்துக் கெழுந்தருளும்போது, மகாலட்சுமி தன்னாலேற்படுத்திய தடாகத்துக்குத் தன்பெயர் விளங்கும்படியாகவும், அதில் ஸ்நானஞ்செய்து இலிங்கத்தைத் தெரிசிப்பவர்களுக்கு கலிப்பட

ரணுகாமலும், அஷ்ட ஐசுவரியங்களுங் கைகூடும்படி வரங் களைக்கொடுத்துச் சென்றமையால் அதுமுதல் அத்தீர்த்தத் திற்கு இலட்சுமி தீர்த்தமென்றுபெயர். அதில் மூழ்கியபேர் கள் மேன்மையாகிய போகபாக்கியங்களும் அஷ்டைசுவரியங் களும்பெற்றுச் சக்ராதிபதிகளாய் அரசாட்சிசெய்து பரத்துக் கேதுவாகிய மோட்சத்தையு மடைவார்களாதலால், அது போல் சந்தியாவட்டமாலையையுடைய துரியோதனாதிகளும் பாண்டவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் மனஸ்தாபப்பட்டு பாண் டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கையில், அவர்கள் பிதா வாகிய பாண்டுபூபதியை இந்திரசபைக்கு வரப்படாதென்று தேவராஜன் நீக்கிவிட்டமையால் தேவர்களியாவருஞ் சந்தோ ஷிக்கும்படியாய் இராஜசூயயாகஞ்செய்து நிறைவேற்றினால் தேவசபையிற் சேர்த்துக்கொள்வார்களெனக் கருதி, நாரத ரிடம் தன்புத்திரர்களுக்குச் சொல்லியனுப்ப, அதுபோல் நார தர் பூலோகத்துக்குவந்து, பாண்டவர்களுக்குரைக்க, அது கேட்ட பாண்டுமக்களாகிய வைவர்களுந் துன்பமடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை யழைத்துவந்து ஆலோசிக்கவிரும்பிச் சில தூதர்களைவருவித்து திருபமெழுதிக்கொடுத்து துவார கைக்குப்போய் அதிதீவிரமாயழைத்துவரும்படியாய்உத்தரவு செய்தனுப்ப, அவர்களுங் களிப்புடன் பிரயாணப்பட்டுக் காற் றினுங் கொடியவேகமாய் துவாரகையைச்சேர்ந்து, கிருஷ்ண பகவானைக்கண்டு பணிந்து, திருமுகத்தைக்கொடுக்க, அதை வாசித்துணர்ந்தமாயவன், அவ்வாறே இரதாரூடராய்ப் பிர யாணப்பட்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்தைநோக்கி வருகையில், பரந் தாமன் வரவுகண்ட பாண்டவர்கள் பரிவோடு மெதிர்கொண்டு வந்துவணங்கி, வந்தனைவழிபாடுசெய்து, அழைத்துக்கொண்டு போய், நவரத்தினகசிதமாகிய அரியாசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து, தங்கள் மனக்குறையைபோதியபோது அதுகேட்ட வரமனன், பாண்டவர்களைநோக்கிக் கூறுவார், ஓ பாண்டவர் களே, உங்கள் தாதையாகிய பாண்டுபூபதிசொல்லியனுப்பியது சரிதான், ஏனெனில், அதிவீரபராக்ரமசாலிகளாய் ஒப்பொருவு

ரில்லாமல் விளங்கும் உங்களை அவர்புத்திரராய்ப் படைத்தும் தேவசபைக்குப்போகயோக்கியதையில்லாதிருப்பது அழகல்ல வாதலால், இந்திரபதவியினு மதிகமாயிருக்க வேண்டுமாயின் இராஜசூயயாகஞ்செய்தாற்றான் கிடைக்கும், மேலும் அந்தயாகஞ் செய்வதற்கோவென்றால், வேள்விக்கு வரும்படியாகிய பிராமணர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் இரதங்களிலொன்றும் யானைகளிலொன்றும் குதிரைகளிலொன்றும் ஒருகூடை பசும்பொன்விழுக்காடு மூன்னூற்றறுபதுநாள்வரையிற் கொடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமாதலால் அப்படி கொடுப்பதற்கு உங்களிடத்தில் ஒன்றுமில்லாமையால் மகாவிஷ்ணுவின் தேவியாகிய இலட்சுமியாகிலும் கருணைசெய்து இவண்வந்திருப்பாளாயின் யாகத்தை நிறைவேறச் செய்யலாமென்று கிருஷ்ணபகவான் கூறியதுகேட்ட தருமராஜன், வாரும் சுவாமி, ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியாகிய பகவானே பிரசன்னமா யெழுந்தருளி யெங்களிடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறபோது மகாலட்சுமிவந்து குடிகொள்வதா பெரியகாரியமென்று தருமராஜன்சொல்ல, அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுவார், வாரும் தருமநந்தனா, நீர்சொல்லுவது சரிதானாயினும் உங்களிடத்திலே லட்சுமி பிரசன்னமாய் அநேகபாக்கியங்கள்வந்தடைந்து இராஜசூயயாகம் நிறைவேறும்படியாய் நாமோருபாயஞ்சொல்லுகின்றோம், அது யாதெனில், தென்றிசையிற் சேதுமத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சாரலிலே இலட்சுமிதீர்த்தமென் றோர் தடாகமிருக்கின்றது, அத்தடாகத்துக்கு நீங்கள் யாவரும் பிரயாணப்பட்டுப்போய் ஒருமண்டலப்போது வரையிலிருந்து பிரதிதினம் புநிதவாசார நியமத்தோடும் மூன்றுவேளையும் தீர்த்தமாடி தானதருமங்களைச்செய்தால் அஷ்டலட்சுமிகளுங் கைவசப்படுவதுமல்லாமலும் திக்விஜயஞ்செய்து அளவிறந்த திரவியங்களையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளையுஞ் சேகரஞ்செய்துகொண்டு பின்னர் இராஜசூயயாகத்துக் கெத்தனிப்போமென்று கூறிய கிருஷ்ணபகவான் வாய்மையைக்கேட்ட தருமராஜன் மெத்த

வுஞ் சந்தோஷமடைந்து, புரோகிதரைவருவித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் முன்னிலேயில் பொருந்தின தினம்பார்த்துப் பாண்டவர்களேப் பிரயாணப்படுத்தி, அவர்களிடத்தில் செலவு பெற்றுக்கொண்டு பகவான் துவாரகைக்குச்செல்ல, அப்போது பாண்டவர்கள் சுபமுகூர்த்தத்தில் இரதகஜதுரக பதாதிகளோடும் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைவிட்டு நீங்கிக்காடுமலே வனம் வனந்தரம் காறுநதிகள் முதலிய பதிகளேயும் திவ்ய க்ஷேத்திரங்களேயுந் தெரிசித்துக் கடந்து, சேதுவைச்சேர்ந்து, கந்தமாதன பருவதச்சாரலில் விளங்கும் இலட்சுமிதீர்த்தக் கரையிலிறங்கி, பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளியதுபோல் ஒரு மண்டலப்போதுவரையினும் உபவாசமாய்க் கந்தமூலபலாதிகளேப் புசித்து, திரிகாலமுந்தீர்த்தமாடி, நியமத்தோடும் நித்யபடியாய் பிராம்மணருக்கு கோதான பூதாந கன்னிகாதான வஸ்திரதானமுதலிய முப்பத்திரண் டறங்களேயும் விசேஷமாகநடத்தி, இராமநாதனே அந்திசந்தி தரிசித்துத் தோத்திரஞ்செய்து, ஒருமண்டலப்போது நிறைவேறியபின்னர், அக்கிரிச்சார்பிலுண்டாகிய தீர்த்தங்களிலெல்லாந் தீர்த்தமாடி, கடவுளே வணங்கி, இரதகஜதுரகபதாதிகளோடும் பிரயாணப்பட்டு இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்து, துவாரகைக்குத் தெரிவித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே வரவழைத்து, வேண்டிய உபசரணைகள்செய்து, தாங்கள் தீர்த்தமாடிவந்ததை ஆதியோடந்தமாய்த் தெரிவிக்க, அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணமூர்த்தி மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, பின்பு பீமசேன அர்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களோடும் சேனுபதிமுதலிய இரதகஜதுரக பதாதிகளோடும் திக்குவிஜயஞ்செய்து வரும்படியாய் பிரயாணப்படுத்திவிட்டு, சத்யபாமையோடும் இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிருந்து யாகத்துக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகைகளேச் சேகரஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், வீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுலசகாதேவர்க ளிந்நால்வருஞ் சேனுசயின்யங்களோடும் பதினெண் பூமியிலுள்ள ராஜவர்க்கங்களேயும்ஐம்பத்தாறுதேசத்துபொக்கிஷபண்டாரங்களேயும் இரதகஜதுரகபதாதிகளேயுந் தங்கள்

கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்துசேர்ந்து, அநேகமாயிரங்கோடிவெள்ளமாய் ஆனை குதிரைமுதலியவைகளும் அநேகங்கோடிபாரம் பசும்பொன்னும் இலங்கைவேந்தனாகிய விபீஷணனாற் கொடுக்கப்பட்ட அளவிறந்த நவமணிக்குவியல்களும் பொற்குவியல்களும் ஆடையாபரணாதிகளுஞ் சேர்ப்பிக்க விடமில்லாமல் நிறைத்துவைத்ததை ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுந் தருமராஜனுங்கண்டு சந்தோஷமடைந்து, நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் இராஜசூயயாகத்துக்காரம்பஞ்செய்து, திரௌபதைசமேதராய் தபோதனர் ருஷீசுவரர் முநீஸ்வரர்கள் முன்னிலையில் பந்துமித்ராதியர்கள் சந்தோஷிக்கும்படியாய் நித்யவுபவாசமாய் மூன்றுகாலமும் வேதாகமவிதிப்படி ஸ்நாநஞ்செய்து, முன்னூற்றறுபதுநாள்வரையில் யாகத்தை யநுட்டித்து, பூரணாகுதிசெய்து, தேவர்கள் சந்தோஷப்படும்படியாய்க் கொடுத்து, பிராமணர்முதலிய பெரியோர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் இரதகஜதுரக முதலியவைகளும், பசும்பொன்னும் ஆடையாபரணங்களுங் கொடுத்து திருப்திசெய்வித்து, யாகமுடிந்தபின்னர், இவர்கள் தந்தையாகிய பாண்டுபூபதியை பொன்னுலகத்தரசனாகிய இந்திராதிதேவர்களெதிர்கொண்டுபோய் அநேக சயித்யோபசாரங்களோடு மழைத்துவந்து தேவராஜனுக்கிணையாய் இந்திரநீலமரகதவொளிபரப்புமரியாசனத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண் டிருக்கையில், இங்ஙனம் தானம்வாங்கிய பிராமணர்முதலிய பெரியோர்களியாவரும் பேரானந்தமுற்றுப் பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்து விடைபெற்று அவர்களுடைய ஸ்தானங்களுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள், பின்புகுந்திமக்களாகிய பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை யுள்ளன்போடும் புகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்து, துவாரகைக்கு அநுப்பி, தாங்கள் அஷ்டலட்சுமி கடாக்ஷம்பொருந்திவாழ்ந் திருந்தமையால் அத்தீர்த்தத்தின் பெருமையை யாவராற் சொல்லிமுடியுமென்று சூதமுனிவர் கூறியதைக்கேட்ட முனிவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டு, சுவாமி, பின்னுமங்குளதீர்த்தமகிமைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, சூதர் உளங்

ளிகூர்ந்து, ஓ முநிவர்களே, அக்கினிதீர்த்தமென்று ஓர் தீர்த்தமுண்டு, அதன் பெருமையைச் சொல்லுகிறேமென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

இலக்குமிதீர்த்தச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

அக்கினிதீர்த்தச்சருக்கம்.

சேனுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்களே, செப்புதற்கரிய சிறப்புற்றிலகுங் கந்தமாதனபருவதச்சாரலில் தருமசொரூபமாயும் செல்வவடிவாயும தபோதநராதிபுண்ணியர்களுக்குத் தாயகமாகியும் சமுத்திரக்கரையருகில் விளங்காநின்ற அக்கினிதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியபேர்களுக்கு உண்டாகிய அஞ்ஞானங்களகன்று தேஜோமயமாய் விளங்குமபடிசெய்யு மதன்பெருமையை யாவராற் சொல்லப்படுமென்று சூதமகாமுநிவருரைத்த வாய்மையைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, தேவரீர் கூறியவண்ண மத்தீர்த்தம் செல்வவடிவாயிருப்பதற்கு அக்கினிதீர்த்தமென்று பெயர்வந்த காரணமியாதோ, அதனை அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குக் கூறுவார், ஓ முநிவர்களே, ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் தேவியாகிய சீதாபிராட்டியை இலங்கைவேந்தன் கொண்டுபோய் அசோகவனத்திற் சிறையிட்டிருந்தபோது அன்னவன் தம்பியாகிய விபீஷணனை இராமமூர்த்தியானவர் அடிமைகொண்டு இலங்கைக்குச் சேதுபந்தனஞ்செய்து வானரவீரர்களோடுஞ் சேனைகளோடுஞ் சென்று இராவணனது பத்துமுடியும் பனங்கொத்துப்போல் அற்றுவிழச்செய்து, அவ்விலங்கைக்கு விபீஷணனைப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவணின்றுஞ் சீதாபிராட்டியோடும் மீண்டு, கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் வழங்கும் வனத்தில் வந்துசேர்ந்து,

உம்பராதி யிம்பர்களுக்குரிய வுளக்கலக்க நீங்கும்படியாய் மனதில் நினைத்தும் இராமமூர்த்தியானவர் அக்கினிதேவனை வரும்படியாய் நினைத்தமாத்திரத்தில், அக்கினிதேவன் தன்னுடைய இச்சாசொரூபமாய் சிவந்ததேகத்துடனுஞ் சிவந்த கண்களுடனும் வக்ரதந்தங்களுடனும் ஏழுநாவுடனும் சிவந்த ஆடையாபரணங்களுடனும், சிவந்தவில்லும் அம்புங்கொண்டு, நாற்றிசையு மக்கினிச்சுவாலையானது வீசும்படியாய் இராமமூர்த்தியின்முன் வந்து நிற்கும்போது, அவனைக்கண்ட தசரத தநயன் சந்தோஷத்தையடைந்து, சீதாபிராட்டியைப்பார்த்துக் கூறுவார். வாரும் சனகனுக் கிருகண்மணிபோல் விளங்கும் பெண்ணே, உனது பதிவிரதாதன்மம் யாவருக்கும் விளங்கும்படியாய் இந்த அக்கினியிலே மூழ்கி வரவேண்டுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட தேவியார் மகாசந்தோஷத்தை யடைந்து யானையைக்கண்ட சிங்கத்தைப்போலும் கலையைக்கண்ட புலியைப்போலும் அக்கினியிற்பாய்ந்து நாற்றிசையுமுலாவ, அதை தேவேந்திராதி முநிவர்கள் முதலிய யாவரும் கண்டு அம்மனுடைய கற்புக்கு ஆச்சர்யமடைந்து பாரிஜாத மந்தார முதலிய மலர்களைச் சோனைமாரிபோற் சலசலவென்று வருஷிக்கும்படியாய்ச்செய்து தேவதுந்துபி முழக்கும்போது, அக்கினிபகவான் அம்மனது கற்பாகிய கடுங்கனலைத் தான் தாங்கமாட்டாமல், தாயே, நினதுகுழந்தையாகிய எனக்கு தேகங்குழைந்துவெந்து நொந்துபோகின்றதே, என்செய்வேனம்மணீ, கடையேனை யிவ்வேளை காப்பாற்றி ரட்சிக்கும்படிக் கருணைசெய்து வெளிப்படுவாய் தாயேயென்று துன்புறுவதைக்கண்ட இராமசந்திரமூர்த்தி சந்தோஷத்தையடைந்திருக்க, அப்போது, அக்கினிதேவன் பயபக்திவிநயத்தோடும் சுவாமியின்பாதத்திற் பணிந்து கூறுவான், சுவாமி, இந்த சீதாலட்சுமியினுடைய மகிமையை ஆயிரஞ்சிரமு மிரண்டாயிரம் நாவும்படைத்த ஆதிசேடனுக்குஞ்சொல்ல வரிதென்றால் ஏழு நாவையுடைய நானெவ்வாறு சொல்லுவேன், மேலும், இந்த மகாலட்சுமியைப் பரிசோதிக்கவுங் கூடுமோ, சகலலோகங்களி

னும் விளங்கும் பெண்களுக்குட் சிரோமணியா யிருப்பதன்றி யுந் தேவர்கண்முதலிய யாவருக்குந் தாயகமாயிருப்பவள், நர வுருவாயவதரித்து தேவரீருக்கு பாரியாகத்தோன்றிய மாயா சொரூபி, நித்யமங்கலகலியாணி, சகலஜனபரிபாலினி, ஜெகன் மோகினியே யிந்தவுருவங்கொண்டு சீதையென்னும் பெயர் பூண்டு இந்தயுகத்தி லனந்தவற்புதங்களையெல்லாம் நடப்பிக் கும்பொருட்டு அவதரித்திருக்கு மம்மணியை, தேவரீர் பரி சோதிப்ப தெவ்வாறெனச்சொல்ல, அப்போது தேவேந் திரன்முதலிய யாவருஞ் சந்தோஷமடைந்து, அம்மனே மேன் மேலும் புகழ்ந்தார்கள். அதுகண்ட இராமமூர்த்தி மனமகிழ்வு கொண்டு தனதுதேவியைக் கருணையோடும்நோக்கி, வாரும் பெண்ணேயென்றழைக்க, உடனே சீதாபிராட்டியார் தனது கூந்தலிலே யணிந்திருந்த புட்பங்களெல்லாம் அன்றலர்ந்த புட்பம்போற் பிரகாசிக்கும்படியாய் அக்கினியைவிட்டு வெளிப்பட்டு தனதுநாயகனாகிய இராமமூர்த்தியைப்பணிந்து நிற்கையில், அக்கினிதேவனும் சீதாலட்சுமியைச் சோதித்த பாபந்தீரும்படியாய் சமுத்திரத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து இராம மூர்த்தியைவந்துவணங்க, அப்போது இராமர், வாருமக்கினி பகவானே, நீர்சமுத்திரத்தில் முழுகினமையால் அந்த இடத் துக்கு இன்றுமுதல் அக்கினிதீர்த்தமென்று சந்திரசூரியா ளுள்ளவரையில் விளங்குவதோடும் மகாமகிமைகளைப்பெற் றும் எவ்வகைப்பாபிகள் வந்து தீர்த்தமாடியபோதிலும் அவர் களுடைய பாபங்களியாவு மகன்று புண்யதேகத்தைப்பெற்று சாலோகசாமீப சாரூபசாயுச்யமென்னும் பதவிகளைப் பெறுவ தோடும், பெண்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் கற்பும் மக்கட்பேறும் பெற்று பரிசுத்தராவ தன்றியும் அன்னவர்களைப்பற்றிய பிரம ராக்ஷஸிமுதலிய பேய் பிசாசுகளும் விலகிப்போகுமென்றும் வாக்களித்து, இராமமூர்த்தியானவர் சீதாபிராட்டி முதலிய யாவரோடு மவணின்றெழுந்தருளிக் கந்தமாதனபருவதத்திற் சேர்ந்திருந்தாரென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமி சாரண்யர், சுவாமி, தேவரீர் பூதபிரேதபிசாசகணங்களும் விலகு

மென்று கூறியது எவ்வண்ணம், அதைத் திருவுளம்பற்றவே ண்டுமென்று வினவிய முநிவரைப்பார்த்து, ஓ முநிவர்களே, இந்த பூலோகத்திலே பாடலிபுரமென் றோர்பட்டணமுண்டு; அந்தப் பட்டணத்திலே பசுமானென்னு மோர் செட்டியானவன் மிகவும் யோக்யதாபட்சமுடையவனாகவும் புத்திசாலியாகவும் வெள்ளி பொன்முதலிய பலபல வியாபாரங்களிலுங் கீர்த்தி வகித்தவனாகவும் இராஜ சன்மானமுடையவனாகவுமிருப்பவனுக்கு இரத்தினவதியென்றும் சொர்ணவதியென்றும் குணவதியென்றும் பெயரையுடைய மூன்று பத்தினிகளுண்டு, அம்மூன்றுபேர்களுள் மூத்தவளாகிய இரத்தினவதியென்பவளுக்கு சுவர்ணனென்றும் மணியனென்றும் சொரூபணனென்றும் மூன்றுபுத்திரர்களும், அவளுக்கிளையாளாகிய சொர்ணவதியென்பவளுக்கு சுகோசகனென்றும் கோசகனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகளும, அவளுக்கிளையாளாகிய குணவதியென்பவளுக்கு பண்ணியனென்றும் கோசனனென்றும் துற்பண்ணியனென்றும் மூன்றுபிள்ளைகளுமாக எட்டுப்பிள்ளைகள் பிறந்தமையால் அவர்களது தாய்மார்களுந் தந்தையு மிகவுங் களிப்போடு நாளொருமேனியாய் வளர்த்து மூன்றும் பிறைச் சந்திரனைப்போல வளர்ந்துவரும் அப்பிள்ளைகளுக்கு ஐந்துவயது பூரணமாகக்கண்டு, வித்யாரம்பஞ்செய்யக்கருதி, சுபமுகூர்த்தங்கொண்டு, பள்ளிக்கூடத்தில்வைத்து, கல்விப் பயிற்சிசெய்துவருகிறபோது, தம்முடைய குலாசார வித்தைகளையும் போதனைசெய்துவைத்துச் சமர்த்தராகும்படிசெய்து, சுவர்ணன்முதலிய எட்டுப்பிள்ளைகளுந் தாய்தந்தையர்களும் சந்தோஷித்தர்களாய் வாழ்ந்துவருநாளில், அப்பிள்ளைகளினது சமர்த்துகளைத் தெரிந்த தந்தையானவன் வர்த்தகஞ் செய்யும்படியாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று யோசிக்கும்போது யாவருக்குமிளையவனாகிய துற்பண்ணியனானவன் மிகவுஞ் சிறுவனாயிருப்பதால் அறிவீனத்தால் துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்து இளங்கன்று பயமறியாதென்னுந் தன்மைபோல் பாம்பின் குட்டியைப்போல் மனத்தில் விஷத்துக்கொப்பாகிய

துர்ப்புத்தியை வகித்துக்கொண்டு, தன்னிச்சையாய்த் திரிந்து வருவதைநோக்கி யெவ்வாறிருந்ததெனில், அஷ்டதிக்குப் பாலர்களி லொருவனாகிய அந்தகனென்னும் எமன் எப்படி உலகினருக்கு பயங்கரத்தைத் தரத்தக்கவனாக விருப்பானோ அது போ லிச்சிறுவன் அப் பாடலிபுரத்தில் வாழும் பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னு நான்குவருணத்தினும் தன்னைப்போன்ற சிறுவர்களையுந் தனக்கு ஒருவருட மிரண்டுவருடம் பெரியவர்களாக விருக்கும் பிள்ளைகளையும் நேசித்து, அப்பா நேசரே, இவ்வூருக்குப் புறம்பாகவிருக்கும் ஏரிகளிலுங் குளங்களிலும் மடுக்களிலும் விசேஷமாய்த் தாமரை அல்லி நீலோற்பலஞ் செங்கழுநீர்முதலிய புட்பங்கள் அபரிமிதமாய் புட்பித்திருப்பதால் நாம்போய்ப் பறித்துவந்து விளையாடுவோம் வாருங்களென்று கூட்டிக்கொண்டுபோய், ஊருக்குப் புறம்பாய் இரண்டுநாழிகை தூரத்திலிருக்குங் குளங்களிலேனு மடுக்களிலேனு மிழியச்செய்து ஜலத்துள் ளழுத்தி மிதித்துக் கொன்றுவிட்டு இதராளறியாமல் மவுனமா யிருந்தும் இதே தொழிலாய் அவ்வூரிலுள்ள சிறுவர்களை நாசப்படுத்திவருகையில், பிள்ளையை யிழந்தவர்க ளிச்சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் கூகூவென் றலறியும் வயிற்றிலறைந்துகொண்டும், ஐயோ, இப்போது தயிருஞ் சாதமுஞ் சாப்பிட்டு வெளியில் வந்தவனைக் காணகிலனே, என்செய்வோமென்பவர்கள் சிலரும், இதோ பட்சணம்வாங்கி யுண்ண வேண்டுமென்று படாதபாடுபடுத்திக் காசுவாங்கிவந்தவனைக் கடைவீதியிலுங் காண்கிலோமே யென்பவர்கள் சிலரும், ஐயோ, அடியக்கச்சி, நேற்றையதினஞ் செய்துவைத்திருந்த பட்சணத்தைக் கொடுக்கச்சொல்லி வாங்கிவந்த மைந்தனைக் காண்கில மென்போர்கள் பலருமாய் இறைச்சலிடுவதோடும், ஐயோ, காலன்தான்வந்து ஆவியைக் கொண்டுபோனபோதினும் பட்டணமுழுதுந்தேடியும் உடலத்தையுங் காணோமே யென்பாரும், இவ்வந்து பட்டணமா விழுக்கிவிட்ட தென்பாரும், அடி தங்காய், இப்போதுதா னென்னொரு குழந்தைக்குத்

தயிலமிட்டு மஞ்சனமாட்டி அகிற்புகையூட்டி விடுத்த பிள்ளை மாயமானால் இக்கொள்ளைக் கென்செய்வே னென்பாரும், ஐயோ, என்மகன் கடாவிளையாட்டுப்பார்த்துக்கொண்டு அரண்மனைவாயலில் நின்றவன் இதற்குள் எங்குசென்றானென்று ஓடிப்போய்த் தேடுவாரும், சிலர் அரைக்கணமேனு மென்னை விட்டுப்பிரியாதவன் இப்போதென்ன மாயமானானோவென்கண்மணியைக் காணேமேயென்பாரும், இவ்வாறு பற்பலவிதமாய்த் துன்பப்படுவதைக்கண்ட துற்பன்னியனனவன் இருபது நாள் முப்பதுநாள்வரையி லசரப்போட்டுத் தானுமவர்களோடு கூடிக்கொண்டு பிள்ளைகளைத்தேடி விசனமடைந்து மெத்தவுந் துன்பப்படு மவனைப்போலிருந்து, ஊரிற் சந்தடியடங்கியபின் மறுபடியு மவ்வாறுசெய்து ஒன்று மறியாதவனைப்போ லிருப்பான், மேலு மிவன்றந்தையாகிய பசுமானென்பவன் திரவியவந்தனாகவும் பெரியவியாபாரியாகவுந் தயாளகுணமுடையவனாகவும் அரசனுக்கு கண்மணிபோ லிருக்கின்றவனாகவு மிருப்பதுபற்றி அவனுடைய புத்திரன்பேரிற் சந்தேகிக்கிளைப்பசற்கிடமில்லாமல் அவரவர்கள் பிள்ளைகளைத்தேடிக்காணுமலழுவதுங் கருமஞ்செய்வதுமே தொழிலாய் அப்பட்டணமுழுமையும் புத்ரவிர்த்தியில்லாமல் நாளுக்குநாள் க்ஷீணப்பட்டு இமூர்தயாவருமரசனிடத்தில் ஒரேகூட்டமாய்ச்சேர்ந்துவருஞ்சங்கதிகளைச்சொல்லி, வயிற்றிலறைந்து கூக்குரலிட்டார்கள். அதுகேட்டவரசன் ஆச்சர்யமும் அடக்கப்படாத துன்பமுங்கொண்டு, உடனே காவலாளரைவருவித்து, அடா காவலாளிகளே, நமதுபட்டணத்திற் கிஞ்சித்தேனு மச்சமில்லாமல் பிள்ளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டுபோகும்படியாகிய கள்ளரைப் பதிவிருந்து பார்த்துப்பிடித்துக்கொண்டுவாருங்களென்று கட்டளையிட, அப்படியே அக்காவலாளிகள் அவர்களாற்கூடிய தந்திரங்கள்செய்தும் கள்ளனகப்படாதது யாதெனின், இக்கொடுமைக்குரிய துற்பன்னியனனவன் குழந்தைகளோடு குழந்தையாய்க்கூடி விளையாடி யிழுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொல்லுவதை யோசியாமலு மவன்பேரிற் சந்தேகப்படாமலு

மிருப்பதனல் மேலும்மேலும் விர்த்திபட்டு மறுபடியும் பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்தவர்கள் அரசன்கொலுமுகத்திற் போய்க் கூச்சலிட்டுழல்வதைக்கண்ட வேந்தன் மிகவும் பரிதாபங்கொண்டு அயர்வுற்றிருக்கையில், ஒருநாள், துற்புன்னியனவன் அந்தப்பட்டணத்துப் பிள்ளைகளிலே ஐந்துபிள்ளைகளைத் தாமரைப்பூப் பறித்துக்கொண்டுவரலாம் வாருங்களென்று ஊருக்குப்புறம்பா யோங்கும் காட்டிலே யழைத்துக்கொண்டுபோய் மெத்தவும் ஆழம்பொருந்தியதாகவும் ஆம்பல் நெய்தல் கொட்டி முதலிய புட்பங்கள் புட்பித்திருக்கு மோர் மடுவில் இவ்வைந்து பிள்ளைகளையு மிறங்கசசெய்து தானுங் கூடவிழிந்து கழுத்தளவு ஜலவரையி லவர்களைப்பற்றிக் கொண்டுபோய் ஒவ்வொருவராய்ச்சேற்றுள் ளழுந்தும்படி மிதித்துத் துவைத்துவிட்டுத் தான் கரையேறிப்பட்டணத்துகோடிவந்து ஒன்றுந்தெரியாதவனைப்போ லிருக்கையில், சேற்றிலழுந்திய வசசிறுவர்களுக் குயிர்நீஙகாமல் ஜலத்தைக் குடித்துத்திகைத்து ஒருவரையொருவர் பற்றியிழுத்துத் தடுமாறிக் கடவுளினருளாற் கரையேறித் தங்கள் வீடுவந்துசேருவதற்குத் தடந்தெரியாமல் அம்மடுக்கரையிற்றுனே கோவென்றழுதுகொண்டிருக்கும் ஓசையை வழிப்போக்கர் அறிந்து, பாடலிபுரத்திற் போய்ச்சொல்ல, அசசங்கதியைப் பட்டணத்திலுள்ள யாவருங்கேட்டு, ஐயோ என்பிள்ளையென்று ஓடோடியும்போய்ப் பார்க்கையில், அப்பிள்ளைகள் தேகமெல்லாஞ் சேறாகவுஞ் ஜலமானது காதினும் மூக்கினும் வாய்வழியினுமேறிப் பெருமூசசெறிந்து வயிறுகளுப்பிப் பேசுவதற்கு மசக்தராயும் துற்புன்னியனது காலினல் மிதிபட்டிருக்கும் வருத்தத்தோடு மெலிந்திருப்பதை யக்குழந்தைகளின் தாய் தந்தைகள்கண்டு, துக்கமேற்கொண்டு, ஒருவாறு தேர்ந்து, அடா, நீங்கள் இங்குவந்தவிதமென்ன, உங்களைக் கூட்டிவந்தவர் யார், உங்களுக்கு உடம்பெல்லாஞ் சேறாகியவிதமெப்படி, சொல்லுங்களென் குழந்தைகாளென்று கேட்க, அதற்கந்தப் பிள்ளைகள் தந்தம் தாய்தந்தைகளோடு நடந்தசங்கதிகளை

யாதியோ டந்தமாய்ச்சொல்ல, அவ்வார்த்தைதனை யாவரும் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, அடா அப்பா, இந்தசண்டாளச்செட்டிப் பயலா, சதிசெய்து ஊரிலுள்ள பிள்ளைகளையெல்லாங்கொன்று வருகிறானென்று நடுங்கி மெய்சோர்ந்து பெருமூச்செறிந்து, ஒன்றுந் தோற்றாதவராய், அவ்வைந்துபிள்ளைகளையு மெடுத்துக்கொண்டு பட்டணம்வந்துசேர்ந்து, கொலுமூகத்துக்குப் போய் வேந்தனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். அவ்வாறுரைத்த மொழியைக்கேட்ட வேந்தன் திடுக்கிட்டு மனதுகலங்கிச் சிவசிவாவென்று செவிகளைப்புதைத்தும், இப்பாதகத்தை யெவ்வகை தொலைப்போமென்று யோசித்தும் மந்திரிபிரதானிகளுடனே யோசித்துப் பசுமானென்கிற செட்டியைக் கூட்டிவரும்படியாய் தூதர்களை யனுப்பிவைக்க, அதுபோலத் தூதர்களோடிப்போய்ச் செட்டிக் கறிக்கையிட்டளவிற் செட்டியானவன் கேட்டுத் திகைத்தெழுந்திருந்து மிகுந்த பயத்தோடு அரசனைவந்து வணங்க, அரசன்கண்டு, வாராய் பசுமானே, உனது இளையகுமாரனாகிய துற்பன்னியனனவன் பிள்ளைகளைக்கொல்லும் பெரும்பூதமாய் இதுவரையில் நமது பட்டணத்திலுள்ள நான்குவருணத்தவர்களது பிள்ளைகளை நாசப்பட தூறிவந்ததுமல்லாமல் இன்றையதின மைந்துபிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப்புறம்பாயிருக்கு மடுக்கரைக்குப்போ யம்மடுவி லவர்களைச் சேற்றிலழுத்திவிட்டு ஓடிவந்துவிட்டதாய்ப் பிரசைகள் சொல்லுகின்றமையால் அதற்கு நீ என்னசொல்லுகிறாயென்று கேட்கச் செட்டியானவன் சிந்தைகலங்கி, ஓ வேந்தே, யானென்செய்வேன், கடவுளெனக்கு இத்தன்மைபூண்ட கொடும்பாவியாகிய பிள்ளையைக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றபடியாலும் இராஜநீதிக்கு வழுவில்லாமற் கொன்றவனைக் கொல்லவேண்டுமென்னுந் தன்மையின்படி தேவரீருக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்படியாய் அப்பாவியைக் கொலைசெய்யாமல் இச்சீமையெல்லையைக் கடந்து போகும்படியாய் ஓட்டிவிடும்படி உத்தரவுசெய்தால்கொன்றவனைக்கொல்லுங் கொலையென்னும் வாக்கியம்போம், தானே

கொலையுண்டுவிடுவா னாதலால் தாயென்றுந் தமரென்றும்
பெண்சாதிபிள்ளைகளென்றும் சிநேகிதாளென்றும் பார்க்கப்
படாதாதலாலும், அப்படி ஒருவேளை அபிமானத்தால் யோ
சித்தாற் செங்கோல் கொடுங்கோலாய் இலட்சுமியும்விலகிச்
செய்தபுண்ணியங்களும் பாழ்படுமாதலால தேவரீர் எனது
தாட்சண்யத்தை மனதிலே நினைத்தால் இச்சண்டாளன்
செய்துவருங் கொடுமையினாலே இப்பட்டணமும் நாசமாய்
என்குலத்துக்குங் கெடுதி சம்பவிக்குமென்றும், கொல்லாமல்
துரத்திவிடும்படியாய்ப் புத்திரவாஞ்சையாற் சொல்லுஞ்
செட்டியைநோக்கி, அரசனானவன், ஐயா, செட்டியாரே, நீ
சொல்லியவண்ணம் உன்பிள்ளையை விடலாமோவென்று
கேட்க, அதற்கு செட்டியானவன், மகாராஜனே, தேவரீர்
கூறியமொழியை யடியேன் கேட்டவுடனே நானேயவனைக்
கொல்லவேண்டுமாதலால் தமது சித்தம்போற் செய்து
கொள்ளுமென்றகூற, அப்போதரசன், அவடமிருக்குந் தூது
வர்களைநோக்கி, அடா தூதர்களே, துற்பன்னனைக் கொண்டு
வாருங்களென்றுகூற, உடனே தூதர்க ளோடிப்போய் துற்
பன்னனைப் பிடித்துவந்து இராஜசமுகத்தில்விட, இராஜன்
அக்கொடியவனைநோக்கி, அடா துற்பன்னா, நீ நடந்தகாரியங்
களை ஒளியாமற் சொல்லடாவென்று கேட்க, அப்போது துற்
பன்னன் தான் நடத்திவந்தகாரியங்களை யாதும் ஒளியாமல்
வேந்தன்முன் உண்மையாய்க்கூற, அவ்வுரைகேட்ட அரசன்
சினங்கொண்டவனாய் அங்குள கொலைஞரைப்பார்த்து, அடா
கொலைஞர்களே, இச்சண்டாளனை ஓர்கணப்போதிலும் வையா
மல் இவ்வெல்லைக்குப் புறம்பாய்க் கூட்டிக்கொண்டுபோய்
இவ்வழிமறுபடியும் நோக்காமலிருக்கும்படியாய் துரத்தி
விட்டு வாருங்களென்றுகூற, அதுபோற் றலையாரிகளும் அரச
னது உத்தரவின்படி அவ்வூரிலுள்ள ஜனங்கள் காணும்படி
யாய்த் துற்பன்னனுடைய பிடரியைப்பற்றி முன்னும் பின்னு
மாயிழுத்துத் தள்ளிக்கொண்டுபோகிறபோது, அப்பட்ட
ணத்திலுள்ள ஜனங்களியாவரு மவனைப்பார்த்து, மன்னவா

ரித்தூற்றி, என்பிள்ளையை அனியாயமாய்க்கொன்ற இச்சண் டாளனை ஜாக்ரதையாய்க் கொண்டுபோங்க ளில்லாவிட்டால் உங்களையும்மோசம்பண்ணிவிட்டு வந்துவிடுவானென்பாரும், இவன் இதுபரியந்தஞ் செய்துவந்த விசித்ரமொருவருக்குந் தெரியாமலிருந்தபடியால் நாம்செய்தவூழ்வினையெல்லாங்கூடி இவ்வுருவாய்வந்து ஜனித்தானோ வென்பாரும், ஐயோ, தரும சொரூபியாகிய பசுமானனுக்கு இக்கொடும்பாவி பிள்ளையாய் வந்துஜனித்தது அவனது பண்டைவினையோ வென்பாரும், ஐயோ, இக்கொடும்பாவிக்கு இத்துற்புத்தியை யார்போதனை செய்தாரோ வென்பாரும், அடியம்மா, இதோபிள்ளையைக் கொல்லும் பெரும்பூதம் வருகுதடி யென்பாரும், இப்படி பலபலவிதமாய்ப்பேசி யவரவர்கள் தத்தம் வீடுபோய்ச் சேருகையில், இவைகளையெல்லாங் கேட்டுக்கொண்டே வரு கிற துற்பன்னியனைத் தூதர்கள் பட்டணத்துக்குப் புறம்பாய் இரண்டுகாதம்வழிக்கப்பாற் கொண்டுபோய் அத்திசையி லுள்ள காவலாளிகளுக்கு இவனுடைய சேதியைத்தெரிவித்து இவன் இத்திசைநோக்கிவராமல் சாக்ரதையாய் பாருங்க ளென்றுஞ்சொல்லி, துற்பன்னியனை விரட்டித் துரத்திவிட்டு, அரசனிடத்தில்வந்து வணங்கிச் செய்தியை யறிவித்து விட் டார்கள்.

அப்பால் துற்பன்னியனனவன் நெருப்பு எவ்விடத் திருந்தபோது மதன்குணத்தைக் காட்டுந் தன்மைபோல இராஜனது காவலாளிகளால் தன்னைத்துரத்தியபின்ன ரவ் வனமெல்லாஞ் சுற்றிக்கொண்டு தலைதூரஞ் செல்லும்போது, மிகுதியும் பசியுண்டாகியதால் அவ்வனத்திலுள்ள காய்கனி கிழங்குகளைப் பதித்துத்தின்றும் இவ்வனத்திலெங்கேனும் பிள்ளைகளகப்படுமோவென்று மெண்ணத்தோடும் அலைந்து திரிகிறபோது, ஓர்நாள் வனத்துள் மலையடிவாரத்தில் தபசி களாகிய பெரியோர்களிருக்கும் பன்னசாலையி னிடம்போய் நிற்கையில், அம்முனிவர்களது பிள்ளைகளிற் சிலர்கூடி, பூதைக்

குப் பத்திரபுட்பங்களைக் கொண்டுவரும்படியாய்ப் போகை
யில், அப்பிள்ளைகளில் ஒருவனை கெட்டியாய் மற்கட்டாகப்
பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுபோய் அவ்வனத்திலேயிருக்குங்
குளத்தில் அழுத்திமிதித்துக்கொல்ல, உடனே அச்சிறுவ
னுடன்கூடிவந்தபிள்ளைகளியாவருங்கண்டு பயந்துகோவென்
றலறி யபயமிட்டுக்கொண் டோடிப்போய் தங்களுடைய
ஆசிரமஞ்சேர்ந்து, இறந்துவிட்ட சிறுவனது தந்தையாகிய
உச்சிரவாகு முனிவரிடத்திற்சொல்ல, அதுகேட்ட முனிவர்
திடுக்கிட்டெழுந்து, குளக்கரைக் கோடிவந்து பார்க்கையில்,
குழந்தை சேற்றிலழுந்தி யுயிர்மாய்ந் திருப்பதைக்கண்டு,
பெருந்துன்பங்கொண்டு, அடங்காக்கோபத்துடனே அங்
கிருந்த துற்பன்னியனைப்பார்த்து, அடா சண்டாளா, நீ கிஞ்
சித்தேனும் யோசியாமல் என்பிள்ளையை அனியாயமாய்க்
கொன்றபடியால் நீ பெருந்துன்பத்துக்காளாகி அலகையாகக்
கடவையென்று சாபங்கொடுக்க, அதுகேட்ட துற்பன்னியன்
மனங்கலங்கி தயிரியமுமிழந்து அச்சமுற்றவனாய் தான் முன்
செய்திருந்தகொலைகள் இவனைச்சூழ்ந்து வாதிக்க, அதனால்
யாதுந்தோற்றாமல் வெறிகொண்டவன்போல் அக்காட்டில்
வாழுங் கரடி புலி சிங்கம் காட்டெருமைகளுக் கொப்பாய்,
அவைகளோடுஞ்சேர்ந்து சஞ்சரித்து, இரைமுதலியவும் ஜல
பானமுங்கிடைக்காமல் அலைந்துதிரிகிறபோது, ஒருநாள் அவ்
வனத்திற் சண்டமாருதம்போன்ற ஓர் சூறாவளிக்காற்றும் அத
னோடு மழையுமுண்டாகி ஊழிக்காலம்போல்மோத, அதனால்
மரங்கள்முதலியவைகளும் மான்மரைமுதலிய விலங்கினங்
களும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட சருகுபோற் கீழேமோதி
விழுந்து மழைவெள்ளத்தில் உருட்டிக்கொண்டுவருகையில்,
துற்பன்னிய னானவன் எவ்வகையுமில்லாமல் வெள்ளத்தி
லுருட்டிவரும் விருட்சங்களையும் கற்பாறைகளையும்பற்றித்
துன்பமடைந்தும் கரசரணாதிகள் விலவிலத்தும் தேகங்குளிர்
ந்தும் பசிப்பிணியால் மெலிந்தும் நான்குகாற்பாய்ச்சற்போற்
றவழ்ந்துகொண்டு வருகையில், அவனது பார்வைக்குமுன்

அவ்வனத்திற் பர்வதாகாரம்போல் மும்மதங்கொண்ட யானை யானது இறந்து கிடப்பதைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, அதனருகில்வந்து, அதன்வாயினிடத்தில் உட்கார்ந்துகொண் டிருக்கையில், அந்தயானையினது வாயானது கிழிபட்டிருந்த மையால் அது இவ்வன்னுக்கு ஓர் மலைக்குகையைப்போற் றோன்றியதைக்கண்டு குளிர்வாடையைச் சகியாதவனாய் அவ் வழியாற் பிரவேசித்து வயிற்றில் நான்குபுறமும்போய் முட் டிப்பார்த்து, மறுபடியும்வெளியில்வருவதற்கு வழிதெரியா மல்தன்பல்லினாலே யானையினது குடல்களைக்கடித்தும், என் புகளைநொறுக்கியும், தோலைக்கடித்தும் ஒருபக்கத்தைப் பிறிக் கொண்டு வெளியில்வந்து பசிபொறுக்கமாட்டாமல் அந்த யானையினது வயிற்றிலிருந்துவழியும் நிணமுதலிய மாமிசங் களைத் தின்கையில், அவையிவனுக்கு மெத்தவுஞ் சுவையாக விருந்தமையால் அதனடியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு, நாய் நரி மிருகங்களுக் கொப்பாய், தனதுகைகளாலும் வாயினாலும் பற்றி மாமிசத்தைப் பிடுங்கித்தின்று சந்தோஷித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, மழையானது மேன்மேலும் யானையின் றுதிக்கையினின்று சொரிவதுபோல ஜலங்கொட்டுந் தன்மை யாலும் சண்டமாருதமும்விசேஷித் ததனைக் கலக்குந்தன்மையாலும் வெள்ளமானது ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமொன்றா யிரைச்ச லிட்டுவந்து யானையையுந் துற்பன்னியனையு முருட்டிக் கொண்டுபோய் சமுத்திரத்திற்சேர்க்க, அப்போது அச்சமுத் திரத்தில் அலைகள் விசேஷித்தெழுந்து ஆரவாரத்தோடு மோதுந்தன்மையால் அன்னபானாதிகளுக்குமயலாய் வெய்யி லிலுங் காற்றிலும் மழையிலும்நெருக்குண்டிருந்த துற்பன் னியன் அலைகளிற்சிக்கி மீளாதவனாய் உயிர்மாய்ந்தொழிந் தான்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே, இவ்வுலகின்கண் ஒக்கும் மான வர்களுள் அவரவர்கள்செய்த நல்வினை தீவினையின்படி அவர் களுக்கு இத்திற்றினே மூன்றலகூட்டம் மூன்றாம்சம் மூன்று

ட்சம். அல்லது மூன்றுவாரத்திற்குள்ளாகிலும் சுகதுக்கங்கள் சம்பவிக்குமென்னுஞ் சுருதிவாக்கியத்திற் சொல்லியபடி தப்பாமல் ஒரு பொய்யேனுஞ் சொல்லாத பசுமானென்கிற செட்டிக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்த துற்பன்னியன்செய்த கொடுமையால் பசிப்பிணியாலும் சிசுஹத்தியினாலுங் காடு மலை வனம் வனாந்திரமெல்லாந் திரிந்தும் முநிவராற் சாபநேர்ந்து காற்றினாலு மழையினாலும் மெலிந்தும், மிருகத்தோடொப்பாய் மாமிசாதிகளைப்புசித்தும், வெள்ளத்தாற் சமுத்திரத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருந்தவன் அலகைவடிவாய் வனங்களில் நூறாயிரங்கோடி கற்பகாலம்வரையில் ஓரிடத்திலுந் தங்காமற் சுழன்றுதிரிந்து பொதிகைமலைச்சாரலில் வருகிறபோது, ஒருநாள் அகஸ்தியமகாமுநிவர் அங்குள ஓர் பொய்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து, ஜப தப நியமநிட்டைகளை முடித்துக்கொண்டிருக்கையி லவரைக்கண்ட அலகைவடிவாகிய துற்பன்னியன் பசியின்கொடுமையாற் கொன்று தின்னவேண்டுமென்று கருதி, மகாவுக்ரத்தோடு மவர்மீதிறபாய்ந்தெடுக்க மேனையில், அகஸ்தியர் கண்விழித்து எதிட்டுப்பார்க்க, அம்மகாமுநிவரது பார்வையானது இவன்பேரிற் பட்டவுடனே அவனைப்பற்றியிருந்த கொடுமையிற் கிஞ்சித்து விலகினின்றது, அது எப்படியிருந்ததெனில் உலகின்கண் மானவர்களைப்புணர்ந்த பாபங்களெல்லாம பரிபூரணமாய் உணர்ந்த ஞானிகளது விழிபட ஓடுமென்னும் வாக்கியம்போல் அகன்றமாத்திரத்தில், துற்பன்னியனுக்கறிவுதோன்றி நற்குணத்துடனே அகஸ்தியமகாமுநிவரைப் பிரதட்சணஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணிந்தெழுந்து நின்றுதோத்திரஞ்செய்தான். அப்போது அகஸ்தியர் ஞான திருஷ்டியினாற்பார்த்து, அவனது ஜென்மாநுபவங்களையுங் கன்மாநுபவங்களையுமறிந்து, அவன் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கருணைகூர்ந்து, தன்னுடைய சீடர் களிலே சுதிக்ஷணனென்பவனையழைத்து, அப்பா சுதிக்ஷணா, நீ இந்த பாபியைகூட்டிக்கொண்டுபோய் கந்தமாதனகிரிச்சாரலிலேயோங்குஞ்சேதுமத்தியிலே சமுத்திரதீரத்தில் ஸ்ரீராம

நாதனுக்குமுன்பாகவிளங்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தில் சங்கற்ப விதியின்படி நீமூழ்கி பின்னர் அத்தீர்த்தத்தையள்ளி அபி மந்திரித்து இவன்தலையிற்புரோட்சித்து, அப்பாலிவனையுஞ் சங்கற்பவிதியின்படி மூழ்கச்செய்து வாவென்றுகட்டளையிட, அதுபோற் சுதிக்கணனும் அலகையாயிருக்கும் துற்பன்னி யனை யழைத்துக்கொண்டுபோய், கந்தமாதந பர்வதத்தைச் சேர்ந்து அங்ஙனம்விளங்குகின்ற அக்கினிதீர்த்தத்திற்குப் போய் முன்பு தனதுகுருஸ்வாமிகள் விடையளித்தவண்ணம் அத்தீர்த்தத்தில் சங்கற்பவிதியின்படி தான் ஸ்நானஞ்செய்து, பின்ன ரத்தீர்த்தத்தைக் கையினலள்ளி அபிமந்திரித்து துற் பன்னியனது சிரத்திற் புரோட்சித்து, அதன்பிறகு அவனை யும் சங்கற்பவிதியின்படி மூழ்கச்செய்து, இராமமந்திரத்தை ஜெபிக்கும்போது, துற்பன்னியன் பேய்வடிவமாறி தேவ சொரூபம்பெற்று ஞானேதயனைப் சந்தோஷமடைந்து மறு படியும் அத்தீர்த்தத்தில் சங்கற்பவிதியின்படி மூழ்க, அக் கணமே தெய்வலோகத்திலிருந்து விமானம்வர, அந்தவிமா னத்திலேறி, அரம்பா ஸ்திரீகள் நடிக்கவும், மேளவாத்தியங் கள் முழங்கும்படியாய், துற்பன்னியன் ஆடகலோகஞ்சேர் ந்து, ஆதிசேடனாலுஞ் சொல்லுதற்கரிய ஆனந்தவாழ்வை யநுபவித்திருந்தான். பின்பு அகஸ்திய மகாமுநிவரது சிட னாகிய சுதிக்கணன் அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு பொதிகை யைச்சேர்ந்து அகஸ்தியரைக்கண்டு நமஸ்கரித்து, நடந்தகாரி யங்களைச்சொல்ல, அவருங்கேட்டு சந்தோஷமடைந்தா ராத லால், அத்தன்மையாகிய மகிமையைப்பெற்ற அக்கினிதீர்த் தத்திலே யாதாமொருவர் தீர்த்தமாடினாலும் அவடமிருந்து தானதருமங்களைச் செய்தாலும் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டமளித் தாலும் இரண்யசிரார்த்தஞ்செய்தாலும் அநேக அக்கினி ஹோத்ரயாகாதி கிர்த்தியங்கள்செய்த பலனுண்டாய் புண் ணியலோகத்தை யடைவார்களென்று சூதமாமுநிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர் அடக்கப்படாத ஆச்சரியமுஞ் சந்தோஷமுமடைந்து, சுவாமி, இதுவரையில் யாங்கள்கேட்ட

கதைகளைப்பார்க்கினும் இதுமெத்தவும் விசேஷகளிப்பைத் தந்தமையால் இன்னமக்கந்தமாதனத்தில் விளங்குமகிமைகளைத் தேவரீர் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று கேட்க, முனிவர் முகமலர்ச்சியோடு மன்னவரைநோக்கி, ஓ முனிவர்களே, சக்கரதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு அதன்பெருமையைச் சொல்லுகிறோம், கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

அக்கினிதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, இவ்வுலகின்கண் பண்டோர்காலத்தில் வேதாகமசாஸ்திரப் பயிற்சியினும் அணிமாவாதி யஷ்டசித்திகளினும் இயம நியமாதி யோகங்களினும்வல்ல தபோதனராய்விளங்கும் அகிற்புத்தரென்னுமோர் முனிவர் தாம் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மயமாய்விளங்குஞ் சயிதன்யத்தைத் தரிசிக்க ஆவலுற்றவராகி அப்பொருளைநாடி நிஷ்டைசெய்யும்போது, தமக்கு அசுரர்களாலும் மற்றஜெந்துக்களாலும் யாதாமொரு இடர்சம்பவியாமலும் ஒருவேளை சம்பவித்தால் உடனே அவ்விடர்செய்தஜெந்துக்களைச் சம்மாரஞ்செய்யும்படியாய் அநேக மகிமையும் வரங்களும்பெற்ற சக்கரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கந்தமாதனச்சாரலில் ஓர் தடாகமுண்டுபண்ணி அத்தடாகக் கரையில் சக்கரத்தை நிறுத்தித் தாமும் அக்கரையிலிருந்து தபஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்போது, யாதாமொரு இடர் நேருமாயின் உடனே அவ்விடர்செய்தவர்களைச் சக்கரமானது சங்காரஞ்செய்து முனிவராலேற்படுத்திய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி தடாகக்கரையில் காவல்செய்துகொண்டிருக்குந் தன்மையால் அந்ததீர்த்தத்திற்கு முனிதீர்த்தமென்றும் சக்கரதீர்த்தமென்றும் பெயர்வாய்ந்த அத்தீர்த்தத்தில், அநேக கற்பகோடிகால

மாய்ப் பற்றியிருந்த பிரம்மஹத்திதோஷங்களும் பூதவேதாள பைசாசகணங்களும் கூன் குருடு செவிடுமுதலிய குற்றங்களும், அநேககோடிபாவங்களும் நிவர்த்திசெய்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அத்தீர்த்தமானது ஒருகாலத்தில் சவிதாவென்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் சூரியனுக்கு அற்றுப்போன இரண்டுகரங்களையும் பழயபடி வளரும்படிசெய்த மகிமை பொருந்தியதென்று சூதமகாமுனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர் ஆச்சரியமடைந்து, முனிவரைநோக்கி, சுவாமி, சவிதாவென்னுஞ் சூரியனுக்கு என்னகாரணத்தாற் கரங்களற்றனவோ, அதனை அடியோங்களுக்குத் தெரியும்படியாய்த் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார். கேளுங்கள் நைமிசாரண்யரே, முன்போர்காலத்திலே உம்பர்களுக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரன் முதலிய யாவரும் இராட்சதர்களால் பெருந்துன்பத்தையடைந்து சகிக்கப்படாதவர்களாயும் பொன்னுலகத்தில் வாசஞ்செய்ய அச்சமுற்றவர்களாகியும் யாவருமொன்றாய்க் கூடித்திரண்டு, பிரமலோகம போய்ச்சேர்ந்து பிரமனைக்கண்டு வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, நாங்கள் அசுரர்களால் துன்பமடைந்து எங்குமிருப்பதற்கிடமில்லாமல் வீணேமடிந்துபோகும்படி காலம் நேரிட்டதால் அத்துன்பம் நீங்கும்படியாக வேறுபாயஞ் சொல்லி யெங்களை யீடேற்றவேண்டுமென்று சொல்ல, அது கேட்ட பிரமதேவன், இந்திராதிதேவர்களுக் கபயாஸ்தங் கொடுத்துக் கூறுவார், வாருங்கள் தேவர்களே, அசுரர்களாலுண்டாகிய இந்த உபத்திரவம் நீங்கவேண்டுமாயின் சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாய் விளங்கும்படியாகிய ஸ்ரீகயிலாசபதியைக் குறித்து ஒரு யாகஞ்செய்தீர்களானால் அப்போது உங்கள் பேரில் அவருக் கநுக்ரஹமுண்டாகி இந்த இடுக்கணைத்தவிர்ப்பார், நீங்களும் சுகமாய் வாழலாமென்றுசொல்ல, அதற்கு இந்திரன் பிரமதேவனைநோக்கி, சுவாமி, நாங்களவ்வாறு யாகஞ்செய்யத்தொடங்கினால் உடனே இராட்சதர்களறிந்து உக்ரத்தோடும்வந்துகவிந்து யாகத்தைபின்னப்படுத்திவிடுவார்களே,

அதற்கென்னசெய்வோமென்றுகூற, அதைக்கேட்ட பிரமன் நாலாவிதமும்யோசித்து, வாரும் தேவர்களே, நீங்கள்செய்யும் யாகத்தை விக்னமில்லாமல் நிறைவேற்றுதற்கு பூலோகத்திலே சேதுமத்தியில்விளங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சாரலில் சேர்ந்து, அரக்கர்நாசப்படும்படியாய் மாஹேசுரமென்னப்பட்ட யாகத்தை ஆரம்பித்துச்செய்வீர்களாகில், அந்த இடத்திற்கு அரக்கர்கள் வருவதற்கு பயப்படுவார்கள், ஏனெனில், அகிற்புத்தரென்னுமுனிவர் அவண்தபஞ்செய்யவேண்டித் தனக்கோரிடரும்வாராமலிருக்கசுதரிசனரைக்குறித்து தபஞ்செய்து சக்கரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு தாமதை தனக்கு காவலாக வைத்துக்கொண்டு தபஞ்செய்துவருகின்றமையால் நீங்களவ்விடம்போயிருந்து யாகஞ்செய்தால் நிறைவேறுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட தேவேந்திரன், சுவாமி, அந்தசக்கரத்திற்கு அவ்வளவுவலுவு யாதென்ன, அதற்குப் பிரமன், ஓ தேவராஜனே, மகாவிஷ்ணுவால் முனிவனுக்குக் கொடுத்திருப்பதால் அந்த இடத்தில்வந்த இராட்சதர்கள் முதலிய துஷ்டர்களைவதஞ்செய்யுந் தன்மையுண்டா யிருக்கின்றபடியால் நீங்களவ்விடம்போய் நடத்துங்களென்று கூறியதைக் கேட்ட இந்திரன்முதலிய யாவரும் மகாசந்தோஷத்தை யடைந்து பிரமதேவனைவணங்கி விடைபெற்று யாவருங் கந்தமாதனத்தில் வந்துசேர்ந்து அகிற்புத்தரென்னு மகாரிஷியைக் கண்டுநமஸ்கரித்து அநேகதோத்திரங்கள்செய்து அவருடைய பன்னசாலைக்குச்சமீபமாய் யாகசாலை ஓமகுண்டம் யாகஸ்தம்பமுதலிய யாவுமேற்படுத்தி, தங்களுடைய சத்துருக்களாகிய விராக்கதர் நாசமடையவேண்டி மாஹேசுரமென்னும் யாகத்தை வேதோக்தப்படி யாரம்பித்து இந்திரனை யாகாதிபதியாக இருத்தி, ரித்துவிக்சாள் போதர் அநுபோதர் உங்காதர் பிரஷாதர் அத்வரி முதலானபேர்களோடும் வியாழபகவான் இந்திரன்குமாரனுகிய சயந்தன் விசுவாமித்திரன் வட்டர்பிங்கை குபேரன் அக்கினி எமன் வருணன் வாயு சத்தியமகரிஷி பராசரர் அசுவினிதேவதைகள் சந்திரன்

புகன் அஷ்டவக்கிரன் சண்முகன் ஆகிய பதினறுபேர்களும் ஏகமுகமாயிருந்து யாகத்துக்கு சாட்சிதேவதையாக மகா விஷ்ணுவை வைத்துக்கொண்டு, யாகத்தை யாரம்பித்து மந்திரவித்தாய் நடப்பித்துவருகிறபோது, அக்குண்டத்தி னின்றும் பன்னிரண்டுகோடி சூரியர்கள் உதயமானதுபோல் மாஹேசுரனென்னுஞ் சுயம்பிரகாசமாய்வந்து விளங்கியது அவிற்பாகங்களை பானம்பண்ணி எழும்பித்தேஜசுகள் ஜொ லிக்கும்படியாய் தோன்றிப் பூரணகுதிகொடுக்கும்போது புரோடாச சேடத்தை அந்தயாகத்துக்குரித்தாகிய ரித்வே சாள் முதலாகியபேர்களுக்கும் பாகஞ்செய்து எவரெவர் களுக்கு எந்தெந்த பாகத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமோ அவ் விதிப்படி அத்துவரியாயிருந்து யாகத்திலே விளங்கப்பட்ட அஷ்டவக்ரரானவர் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கிறபோது, மகா உக்ரத்தோடும் பிரகாசத்தோடும் பார்ப்பதற்கு பயங்கர மாயும் அநேகந் தேஜசுகளோடும் விளங்கும்படியாகிய பிராச் சித்ரமென்னப்பட்ட பாகத்தை உருவாய் கையிற்கொடுக்கப் படாதென்று யோசித்தும், சவிதாவென்னப்பட்ட சூரியபக வான் பிரம்மசொரூபமாய் விளங்கப் பட்டவரான படியினல் அவராலே யதனைத் தாங்கமுடியுமென்று யோசித்து அப்பி ராச்சித்ரமென்னும் பங்கையெடுத்து சூரியபகவான் கையிற் கொடுக்க, அப்போது சவிதாவென்னுஞ் சூரியன் பக்திவிநயத் தோடும் அஞ்சலிசெய்து பின்பு இரண்டுகரங்களினலும் வாங் கியவுடனே அந்த பிராச்சித்ரத்தினுடைய தேஜசினுக்ரமா னது காலாதீதமாயும் கொரேமாயும் விளங்கின படியால் அதைச் சவிதாயோசியாமல் அவரவர்கள் பாகத்தை ஓம குண்டத்தடியிலிருந்துபுசிக்க யத்தனிக்கையில், உடனே அச் சூரியனதுகரங்களிரண்டுமற்று விழும்படியாகச்செய்து மகா உக்ரத்தோடும் அப்பிராச்சித்ரமானது அவர்வாயிற்குதித்தது, அப்போது சவிதாவென்னுஞ் சூரியபகவானனவர் மிகவுந் துன்பமடைந்து கோபத்துடனே இந்திரன்முதலிய தேவர் களைப்பார்த்துக் கூறுவார், ஓ தேவர்களே, நீங்களியாவரும்

பார்த்திருக்கும்படியாய் என்னிருகரங்களும் அற்றவிழுந் தமையால் யாவருங்கூடி எனக்குக் கரங்களுண்டாகும்படிச் செய்யாவிடில் இந்தயாகத்தை அழித்துப்போடுவேனென்று மிகவுங் கோபத்தோடுங் கூறியதைககேட்ட தேவர்கள் இதற் கென்ன செய்வோமென்று யோசித்து யாதுந் தோற்றுதவர் களாய் பிரமித்துமயங்கினார்கள். அக்காலையில் அந்தயாகத்தி னிடமா யெழுந்தருளியிருக்கும் அஷ்டவக்ரமகாரிஷியானவர் கலக்கமுற்றிருக்குந் தேவர்களுக்குத் தேறுதலைசொல்லி, ஓ தேவர்களே, நான் சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரனை நோக்கி அநேகமாகிய தபங்களும் சாந்திராயணமுதலிய விரதங் களும் தீர்த்தயாத்திரைகளுஞ் செய்திருக்கின்றேனாதலால் அக் காலையில் எனது தவப்பெருமையினாலே அழியாவரங்களைப் பெற்றும் பின்னுந் தபத்திலிருக்கும்போது கோடானுகோடி பிரம்மாக்கள் பிறந்து பிறந்து இறந்தும் அவர்களுக்கெல்லாம் பெரியவனாகிய உலகேசனென்னும் பிரமனது படைப்புக் குரியகாலத்தில் அன்னவன் சிருஷ்டிப்புக்குள் ளகப்பட்ட சாமளாபுரமென்னும் பட்டணத்திலே பிரம்மகுலத்திலே யவதரித்த அரியானென்றொரு பிராமணன் வேதாகமங்களை யுணர்ந்து யாவரும் உத்தமனெனச்சொல்லும் பெருமை பூண் டிருக்கையில், ஒருநாள் மகாரிஷிகளாகிய தபோதனர்களைக் கண்டு தெரிசிக்கவேண்டுமென்னுமாவலோடுந் தெண்டகாரண் யத்தைநோக்கி வருகிறபோது, அவ்வனத்தில்வாழும் மான் மரை பன்றி முதலியமிருகங்களை வேட்டைமார்க்கத்திற் பிடித்து ஜீவித்துவரும் வேடர்கள் வேட்டமாடிக்கொண்டு வருகையில் ஓர் மிருகத்தைக்கண்டு அதன்மீது லட்சியம் வைத்து வில்லினிடமாகக் கூர்மைபொருந்திய ஓர் வாளியைச் சந்தித்து கர்ணபரியந்தமிழுத்துப் பிரயோகிக்கும்போது அவ் வில்லினிடமாயிருந்துவிடுபட்ட பிறைமுகக்கணையானது ரீங் காரத்தோடும் அதிவேகமாய்வந்து வனத்திலெதிர்ப்பட்டு வரும்படியாகிய அரியானென்னும் பிராமணனது இரண்டு தாள்களையுந் துணித்துப் பின்புறமுருவியோடிப்போனகையில்

அப்போது பிராமணன் கடவுளைநினைந்து, ஆ, சிவமே, இப்
படியும்வந்து நேருமோவென்று திடலென்று மண்மேற்சாய்
ந்துபிராணபாதையோடுங் கூக்குரலிட்டு அழுதான். அவ்வாறு
கதறுகிற காலையில் அவ்வனத்துள் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்
கும்பெரியோர்கள் அவ்வோசையைக்கேட்டு ஏதென்று வந்து
பார்க்குமிடத்து இந்த அரியானென்னும் வேதியன் காலற்றுப்
புண்டு கிடப்பதைப்பார்த்து அவனுக்குத் தேறுதலைசொல்லி
தங்களிடமாகவிருந்த கமண்டலத்திலிருக்குஞ்சலத்தைமறைய
வன்மீது புரோட்சித்ததனால் அம் மறையவனுக் குண்டாகிய
வலியையுந் துன்பத்தையும் நீக்கித் திடமுண்டாகும்படியாய்ச்
செய்து கூறுவார்கள், வாரும் பிராமணா, நீ ஒன்றுக்கு மஞ்ச
வேண்டாம், உனக்குப் பழயபடி காலுண்டாகும்படி நாங்க
ளொருபாயஞ் சொல்லுகின்றோம், அது யாதெனில், இந்த
பூலோகத்திலே தெட்சணபாகத்திலோங்குஞ் சேதுவின்
மத்தியிற் கந்தமாதன பருவதச்சார்பில் சக்கரதீர்த்தமென்று
வழங்கும் முநிதீர்த்தமென்னுமோர் தடாகமுண்டு, அத்தடா
கத்தில் நீ பிரயாசைபெடுத்துக்கொண்டுபோய் முழ்குவையே
யாகில் உனது இரண்டுகாலும பழையபடி உருக்கொள்வதன்
றியும் கிருதார்த்தனுவாயாதால் விரைவிற்போகக் கடவை
யென்றுகூற, அம்மொழிகேட்ட வேதியன் மெத்தவுஞ் சந்
தோஷமடைந்து முநிவர்களைப்பணிந்து அன்னவர்களது
ஆசீர்வாதமுங் கைக்கொண்டு, அவணின்றும் நான்குகாற்பாய்
ச்சலாய்த் தவழ்ந்துகொண்டேபோய்த் தக்கவர்களாற்புகழுங்
கந்தமாதனபருவதத்தைக்கண்டு தரிசித்து, அம்மலைச்சார்பி
லோங்கும் சக்கரதீர்த்தக்கரையிற்சேர்ந்து அத்தீர்த்தத்திலே
மறைவிதியின்படி தீர்த்தமாடிக் கரையேறியவுடனே பழய
படி தனதிரண்டு காலும்வளர்ந்து பொன்போற் றேகமிருக்கக்
கண்டு மகாசந்தோஷங்கொண்டு, ஸ்ரீராமநாதனைப்பணிந்து,
ஸனிகாதலோடும் தண்டகாரணியத்தைநோக்கி வாயுவிலுங்
கொடியவேகமாய்வந்துசேர்ந்து முநிவர்கள்வசிக்கும் பன்ன
சாலைக்குப்போய்த் தங்குபசரணைசெய்தனுப்பிய தபோத

னர்களைக்கண்டு திரிகரணசுத்தியோடும் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க கிரியாங்களுப் பணிந்து எழுந்திருந்து நமஸ்கரித்து, தான் போய்வந்த காரியங்களைச்சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்துநிற் கையில், அதுகண்ட ருஷிகணங்கள் அரியானென்னு மறைய வன்மீது மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து ஆசீர்வாதமும்வேண் டிபவரங்களுங் கொடுத்து, சுகஜீவியாய் உனதுபதிக்குப்போய் வருவாயென் றனுப்ப, அவற்றையேற்ற வேதியன் பிரயாணப் பட்டு தனதுபதியாகிய சாமளாபுரம்வந்துசேர்ந்தான். ஆத லால் இந்தசூரியபகவானையு மித்தீர்த்தத்தில் மூழ்கும்படியாய் நீங்களியாவரும்வாக்களித்து தீர்த்தமாடச்செய்தால் உடனே அவருக்கற்றுவிழுந்த இரண்டுகரங்களும் பழயபடி உண்டாகு மென்று அஷ்டவக்ர மகாரிஷிசொல்ல, அவ்வார்த்தையை அங்குள்ளமகாரிஷிகணங்களும் இந்திராதி தேவர்களுங்கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு அதுபோலவே சவிதாவென்னுஞ் சூரியபக வானை அத்தடாகத்தில் மூழ்கும்படியாய் தேவர்கள்முதலிய ரிஷிகணங்கள்கூற, அவ்வாறே அச்சூரியன் சங்கற்பவிதியின் படி தடாகத்திற்றீர்த்தமாட, உடனே யவரதிரண்டு கரங் களும் எப்போதும்போலவளர்ந்து ஆயிரத்தெட்டுமாற்றுள்ள பசும்பொன்னைப்போற் சொலிக்க, அதுகண்ட சகலதேவர் களும் முநிவர்களும் சந்தோஷமடைந்து, மாஹேசுரமென் னும் யாகத்தைப் பூரணாகுதிசெய்துகொண்டு, தெய்வலோகங் குடிபுகுந்திருக்கையில், அன்னவர் சத்துருக்களாகிய இராட்ச தாள் நாசமடைந்தார்க ளாதலால், இப்பேர்க்கொத்த மகிமை தங்கிய சக்கரதீர்த்தத்தினுடைய பெருமையாவராற் சொல்லி முடியு மென்று சூதமகாமுநிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமி சாரண்யர் மெத்தவுமானந்தங்கொண்டு முநிவரைவணங்கி, சுவாமீ, தேவரீர் இன்னு மக்கந்தமாதனத்திலுள்ள மகிமை களை அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டு மென்று வினவ, அதுகேட்ட சூதமுநிவர் மனமகிழ்வோடு மம்முநிவரைநோக்கி, ஓ முநிவர்களே, இன்னுஞ் சிவதீர்த்த

மென்றோர் தீர்த்தமுண்டு அதன்பெருமையைச் சொல்லு கிறோம் கேளுங்களென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

சக்கரதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சிவதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளே, தேவர்கள்முதலிய மூவருக்கும் மற்றயாவருக்கும் பந்தபாசத்தைப் போக்கிப் பண்ணுதற்கரிய பிரம்மானந்த பாசத்தைத் தரத்தகுங் கன்மா தனச்சார்பில் கருதுவதற்கரிய அண்டாண்ட பிரம்மாண்ட பகி ரண்டங்களினெங்கும் நால்வகையோனி எழுவகைத்தோற்றம் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரஞ் ஜீவபேதங்களுக்குற்ற வினைப் பகுதியால்வருங் கலிப்பிணியாதி பவப்பிணியையும் பற்றறக் களைந்து இனைத்துணையேனும் நாடவொட்டாம லோட்டி, அகண்ட பரிபூரண நிலயத்தைநாட்டவல்ல சிவதீர்த்தமென் றோர்தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்திலே முன்னமோர்காலத் தில், நாயின்மீ தாரோகணித் துலாவும் வயிரவமூர்த்திக்குப் பிடித்த மகாகொடிதாகிய பிரம்மஹத்தி விமோசனமா யிருப்ப தோடும் அத்தீர்த்தமானது சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ கயிலாசபதியானவர் கந்தமாதனபருவதச்சார்பில் தன்னைப் பூசித்துவந்த பொதிகைமுநியென்னும் அகஸ்தியருக்குங் கௌதமருக்கும் இஷ்டசித்திக ணிறைவேறும்படியாய் தமது சூலாயுதத்தினுல் அத்தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கிக் கொடுத்தமை யால் அதற்கு சிவதீர்த்தமென்று மகாரிஷிகளாலே பெயருண் டாகிவிளங்குகின்றதென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, நீலகண்டனுகிய பரமேசுவரனுல் நிருமிக்கப்பட்ட தீர்த்தத்தி லே வயிரவமூர்த்திக்கு பிரம்மஹத்தி நீங்கியதென் றுரைப்ப தால் ருத்ராம்சையோடுங்கூடிய வயிரவருக்கு பிரம்மஹத்தி ஏர்தவிதமாய் வந்தணுகியதோ அதனை தேவரீர் திருவுளம்பற்ற

வேண்டுமென்று வினவ, சூதமாமுநிவர் சொல்லுவார், வாருங்கள் மகாரிஷிகளே, பண்டோர்காலத்திலே பாற்கடற்றுயின்றோனாகிய மகாவிஷ்ணுவும், பதுமத்தனாகிய பிரமனும் ஒருவருக்கொருவர் இந்திராதிதேவர்கள்முதலிய யாவருமறியும்படியாய் பிரமனானவன் வைகுந்தவாசனாகிய மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து, ஓ விண்டுவே, இந்த அண்டசராசரங்களையெல்லாம் நிருமித்து அவற்றில் ஒப்கு மெழுவகைத்தோற்றத்திற்கும் இரட்சிப்பு செய்யும்பொருட்டு உன்னையும் யான் சிருஷ்டித்திருப்பதால் எனது படைப்புக்குட்பட்ட நீ அதுபோல் நடத்திவருகிறாய்; அப்படியிருக்க இப்போது நீ கிஞ்சித்தேனும் யோசியாமல் பெரியவனென்று எப்படிசொல்லலாம், அந்தோ, சகலபுவனத்தையும்படைத்த என்னையன்றி வேறுதெய்வமும் உளதோ, ஆதலால் நீ கொண்டமதியை விட்டுவிடுவாய் என்று ஓதியதைக்கேட்ட ஜனார்த்தனன், அடா பிரமனே, இந்த அண்டபிண்ட சராசரங்களையெல்லாம் நீயே நிருமித்தனென்றும் உன்னாலே சகலலோகமும் விளங்கப்படுவதென்றும் உன்னையன்றி வேறுசிருஷ்டிக்க வல்லவரில்லையென்றும் சொல்லுகிறாயன்றோ, பளாபளா கெட்டிக்காரன், உன்னுடைய அவலமதிக்கு நானென்சொல்வேன், அடா பிரமனே, இந்த சகல புவனங்களையும் சிருஷ்டிக்குந் தொழிலாளியா யேற்படும்பொருட்டு உன்னை என்னுடைய உந்திக்கமலத்தில் ஜனிப்பிக்கச்செய்ததுமன்றியில் சகலலோகங்களையும் எனதுகெர்ப்பத்தில்வைத்துப் பாதுகாத்து ஏகசக்ராதிபதியாயிருக்குமென்னையுணராமல் நீசொன்னவார்த்தையைப் பொறுத்தகாரண மியாதெனில், அந்தோ, நீ எனதுபிள்ளையாதலால் மன்னித்தேன் மன்னித்தேனென்றுகூறி, ஒருவர்க்கொருவர் பின்னும் வாதமிட்டுக்கொண் டிருக்கிறபோது, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமஹேசனா லுண்டாக்கப்பட்ட இருக்காதி நான்குவேதங்களும் இவர்கள்முன் வந்துநின்று, ஓ அரிபிரமர்களே கேளுங்கள், யாதெனில், வீணாக ஏனுங்களுக்கு இந்த துர்ப்புத்தியும் இறுமாப்பும் உண்டாயிற்று, சரியல்லவே, மகாமேன்மையுற்ற

குணமாகவும் அன்பர்களுடையசெவிக் கமிர்தமாகவும் அஞ்ஞானவிருளை யகற்றவெழுந்த அரியபிரகாசமாகவும் சகலகலைகளுக்கும் பொருண்முடிவாகவும் மோனகுணாதீதமாகவும் உலகின்கண் ஒருவரால் அளப்பரியதாகவும் நான்குவேதங்களும் கோடாநுகோடி யுகங்கள்வரையிற் சொல்லிமுடியாதாகவும் இருக்கிற நிச்சயார்த்தத்தை உங்களிரண்டுபேருக்கும் நாங்கள் சொல்லுகின்றோம், அஃதெப்படியென்றால், எங்களில் ஒருவேதவாக்யப் பிரமாணத்தை கோடாகோடி பங்குசெய்து அவற்றிலொருபங் கெவ்வளவோ அவ்வளவு பொருளுக்குச்சமமான மாணாக்கராகிய அஞ்ஞானபிராந்தாளுக்கு ஆசாரியா ருபதேசஞ்செய்வார். அப்படி அணுப்பிரமாணமாகிய பொருளை நிச்சயார்த்தமாய் லட்சணாவிர்த்தியிலேவைத்து பூசித்த அஞ்ஞானபிராந்தாள் ராகத்வேஷாதிகளை விட்டுவிட்டு சுயம்பிரகாசத்தை யறிவார்களானால் நாங்களே பிரசித்தகுருவாய் வந்திருந்து சொல்லுகிறவாக்கியங்களை நீங்கள் பூகமா யறிந்துக்கொள்ளவேணும், அது எப்படியென்றால், மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனைச் சடையிற்றரித்தவராகியும் விருஷபத்துவசமுடையவராகியு மோங்கும் பரமேசுவரனுடைய பாததாமரையி லணிந்திருக்கப்பட்ட பாதுகையானது சகலதேவர்களுடைய முடியிலும் உங்களுடைய முடியிலும் எங்கள்முடியிலும் இருக்கின்றபடியால் நீங்களிரண்டுபேரும் உலகமெல்லாம் சிருஷ்டிக்கிறேனென்றும் ரட்சிக்கிறேனென்றும் சொல்லிக்கொள்வதெவ்விதம், சரியல்லவே, மேலும் சர்வலோகசரண்யனாகவுந் தாணுவாகவும் பரம்பரனாகவுஞ் சம்புவாகவும் ஒப்புவமை யில்லாதவனாகவும் சுயம்பிரகாசமாகவும் வேண்டுதல்வேண்டாமையிலாதவனாகவும் ஸ்ரீகயிலாசபதியாகவும் உங்களுக்கு மெங்களுக்குங் காரணவஸ்துவாகவும் பார்வதியை வாமபாகத்தி லுடையவனாகவும் ஒருவராலுங் காணப்படாதவனாகவும் மலரின்மணத்தைப் போன்றவனாகவும் எங்களாற் றுதிக்கப்பட்டவருமான சகலகாரணவஸ்துவாயிருக்குமவனை மறந்து நீங்களிரண்டுபேருமே இப்படி வாதம்பண்ணும்படி

யாகிய அஞ்ஞானம் குடிகொண்டால் மற்றயாவரைத்தான் விட்டது. அன்றியும், முன்னந் திரிபுரசம்மாரஞ் செய்யப் போம்போது, அந்தபரமசிவமானது மஹாமேருவை வில் லாய்வளைத்து வாசுகியை நாணாகப்பூட்டியதை நீங்கள் பார்க்க வில்லையோ, அவைதெரியாமற போனபோதினும் மகாவிஷ்ணு வாகியநீயே அவ்வில்லுக்கு அம்பாகி ஈசுவரனுடைய கையி லே விளங்கவில்லையோ, அப்போது பிரமதேவனாகிய நீ இரத சாரதியாக விருந்தபோது அப்பரமசிவத்தினுடைய பாதார விந்தம் உமதுபுயத்திற் படவில்லையோ, அவையிருக்கட்டும், ஐயா மகாவிஷ்ணுவே, உமதுகரத்தினிடமாக விளங்குஞ் சக் கரத்தை உமக்குயார்கொடுத்தது, எங்களை யாருண்டுபண்ணி யது, இப்போது எங்களை உம்மிடத்திலிருக்கும்படி செய்தவர் யாவர் அதையாவது அறிந்துகொள்ளும், இதல்லாமலும் முன்னொரு காரணத்தினாலே அந்தபகவான் தாருகாவனத்து முநிவர்களது பக்தியைச சோதிக்கப்போம்பொழுது, மோ கினியுருவங்கொண்டு அப்பெருமான்பின் தொடர்ந்தவர் யா வர், இத்தன்மையாவுமறிந்திருந்தும் நான் அதிகாரியென்று சொல்லலாமா, இதுவல்லாமலும் பாற்கடலைக்கடையும்போது ஆதிசேடனாலுண்டாகிய விஷாக்கினியினால் சுவேதவர்ணமா கிய வுமதுதேகம் கன்னங்கரேலென்று கறுத்துவிடும்படியாய் விடம் மண்டிவருகிறபோது அவ் விடத்தையெடுத்துச் சாப் பிட்டுச் சகல தேவர்களையு மிரட்சித்து நீலகண்டனென்று காரணப்பெயரெய்தியவர் யாவர், ஐயோ, சகலலோகங்களை யும் ரட்சிக்கும்படியாய் நின்னையும, படைக்கும்படியாய்ப் பிரமனையும், சங்காரத்துக்கு ருத்திரனையும் அமைத்துச் சூத் திரப்பாவையையப்போல உங்களை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கும் வஸ்துவை யோசியாது வீணே யேனிப்படி இறுமாப்புக் கொண் டுவிகின்றீர்கள். அரிபிரமர்களேயென்று வேதங்கள் கன்னத்திலறைந்ததுபோற்கேட்க, அப்போது அரிபிரமர்கள் கலைவிலந்த அஞ்ஞானத்தால் தங்களைக்கேட்டதென் றுணரா மல் வெகுளியோடும் வேதங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுவார்

கள். ஓ மறைகளே! நீங்கள்சொன்னது சரிதான், ஆயினும் அப்பரமசிவன் மயானத்திலே குடியிருப்பதன்றியும், பூத வேதாள பைசாசகணங்களோடு கூத்தாடியும், என்புகளையும் எருக்கம்பூவையு மாலையாகவணிந்தும், பசுமைநிறங்கொண்ட பெண்களை இடையிலும் தலையிலுந் சுமந்தும், மண்சுமந்து அடியுண்டும், இரந்துண்டும் திரியப்பட்டவனை எங்களோடு ஒருவனுய்க்கூட்டினது நன்மையல்லவே, மேலும் அவன் உங் களுக்கு என்னநன்மைசெய்தான் நாங்களென்ன கொடுமை செய்தோம் யாதுமில்லாமலிருக்க நீங்களேன் இப்படி பொய் வார்த்தைசொல்ல ஏற்பட்டீர்கள் என்று பிரமனும் மகாவிஷ் ணுவுங் கூறியதைக்கேட்ட வேதங்களானவை, அவர்களது வார்த்தைக்கு பதிலொன்றுஞ்சொல்லாமல் இதுவென்ன விப ரீதத்துக்கிடமோ தெரியவில்லையென்று நினைந்து மவுனமா யிருக்க, மறுபடியும் அரிபிரமர்கள் பழையபடி வாதமிட்டுக் கொண்டிருக்க, அப்போது நான்குவேதத்தினது முடியி லின்றும் ஓர் சுயம்பிரகாசமாகிய ஜோதியுண்டாகி வானத்தை யளாவிநின்று அரிபிரமர்களை நோக்கி, அண்டங்களெல்லா மதிரத்தக்கதாய், ஓ அரிபிரமாதிகளே! உங்களைப்போலும் விவேகிகளுண்டோ, ஏனெனில், வேதவாக்கியங்களைக்கடந்து விபரீதபுத்தியினாலே பழையபடி வாதமிடுகின்றீர், பண்டோர் காலத்தில் கல்லாலின் கீழமர்ந்து வீற்றிருந்து சனகாதி தபோதனர்களுக்கு அரிய ஞானபோதனைசெய்ததும், மார்க் கண்டேயரைப்பற்றவந்த மறலியாகிய எமனையுதைத்ததும், கரும்பைவில்லாகக்கொண்டு கடிமணமுலாவு மலர்ப்பகழியால் ககனவாசிகளாகிய வுங்களையு மற்றசராசரங்களையுந் ஜெயங் கொண்டுலாவிய காமனென்னு மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் நீறுபடச்செய்ததும், முப்புராதிகளை நகைசெய்தெரித்ததும், கங்கையைச் சடையிற்றரித்ததும் கைலாசகிரியை வேருடன் கெல்லியெடுக்கவந்த இராவணனைக் கால்விரலினாற் கடிந்திருத் தியதும், சதுர்வேதங்களை யுண்டாக்கினதும், கடலையில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதும், என்புகளை மாலையைப்போற்

தரித்திருப்பதும், எருக்கமாலையை யணிந்திருப்பதும் நீங்கள் தானே, அப்பரசிவம் நடத்து மிக்கோலங்களெல்லாம் உங்களுக் கேச்சாயிருக்கின்றபடியால் நீங்களிறந்தகாலையிற் சேருமிட மின்னதென்பதாய்ப் புலப்படவில்லையோ, அப்படி யுங்களுக்குத் தோன்றாமற் போனபோதிலும் புவனத்திலோங்குஞ் சகலவுயிர்களும் சைதன்யத்தி லொடுங்குங்காலத்தில் மிஞ்சியது பேய்ப்படைகளல்லவோ, மேலும் உங்களுடைய பாதாதிகேசபரியந்தம் விளங்கிக்கொண்டிருப்பது என்பல்லவோ, அவ்வெலும்பல்லாமல் சரீரமுண்டாயிருக்கின்றதே, ஐயா, மகாவிஷ்ணுவே, நீரெடுத்த தசாவதாரத்தில் மச்சாவதாரத்தினுடைய எலும்பும் கூர்மாவதாரத்தினுடைய ஓடும் வராகாவதாரத்தினுடைய கொம்பும் நரசிம்மாவதாரத்தினுடைய நகமும் யாவரணிந்திருப்பது, அவைதெரியாதோ, இவையல்லாமலும் அப்பரமசிவத்தினுடைய வாமபாகத்தில் வீற்றிருக்கப்பட்ட பார்வதியல்லவோ உம்மிடத்தில் இலட்சுமியாகவும்பிரமனிடத்திற் சரஸ்வதியாகவும் உருத்திரனிடத்தில் உருத்ரியாகவும் விளங்குவது, இதுவல்லாமலும் பூமியாதியாகவும் நாதவிந்தாகவும் ஏகவுருவாயிருக்கப்பட்ட வஸ்துவிலே பிரமாண்டங்களையெல்லாங்காட்டி ஒடுக்கப்படுத்திவருவது உங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ, அந்தோ, இராகத்வேஷத்தால் மதிகெட்டுழலுகின்றீர்கள் இனியேனும் அம்மதியை அகலவிடுத்து ஏகமனதாக விருங்கள், இதல்லாமலும் ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் அலியாகவும் வாசாமகோசரமாகவும் ரூபியாகவும் அரூபியாகவும் வேதாகமங்களுக் களவுபடாத வற்புதசின்மயசோதியாய்விளங்கும் பரம்பரனென்றறியுங்கள், மேலும் அவ்வத்துவினிடமோங்குந் திரிகுணத்தில் இராசதகுணத்தாற் பிரமனையும் சத்துவகுணத்தால் உன்னையும் தாமதகுணத்தால் உருத்திரனையும் நிருமித்துத் தான் நிர்மலனாய் நடித்துக்கொண்டிருக்குமாதலால் அவ் வத்துவினது விளையாட்டொழிந்தால் யாவுமகன்றதென்றறிக, இதன்றியும் அவ்வஸ்துவை ஆணுருவமென்று சிந்தித்தாற் பெண்ணுருவாம், பெண்ணுருவமென்று

சிந்தித்தால் ஆணுருவாம், அவ்வாறேங்குஞ் சந்திரசடாதர
மூர்த்தியாகிய உமாமகேசனை அடியார்க்கெளியனை நாமும்
நீங்களும் நான்குவேதங்களும் இந்திராதி முப்பத்துமுக்கோடி
தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் தும்புரு நார
தாதி சப்தரிஷிகளு மஷ்டவசுக்களும் கின்னரகிம்புருட கெருட
காந்தர்வ சித்தவித்யாதர உரகராகாயவாசிகளும் போகபூமி
யரும் சிவகணங்களும் நாட்களுங் கோட்களும் வணங்கப்
பட்ட வஸ்து ஒருவனிருக்க அவனைத் தோத்திரஞ்செய்து
வணங்காமல் நீங்கள் இப்படி அமர்புரிவது சரியல்ல வாத
லால் இனியாகிலும் உங்கள்மனத்திலுண்டாகிய சந்தேகத்
தையும் ஆண்மையையும் விட்டுவிட்டு உங்களிருப்பிடம்
போய்ச்சேருங்களென்று அநேகமகிமைபொருந்திய அசரீரி
யுரைத்ததைக் கேளாமற் பின்னும் விஷ்ணுவும் பிரமனும் நீ
பெரியவன் நான்பெரியவனென்று அண்டங்கள் செவிடுபடும்
படியாய் உத்தண்ட கெம்பீரத்துடனே தர்க்கமிட்டுக்கொண்
டிருந்தது எப்படியிருந்ததென்றால், சென்மாந்தரங்களிலவ
ரவர்கள்செய்த பிழைகளையெல்லாம் பொறுத்து நல்வினைக்
குத்தக்க நன்மையையும் பதவியையும், தீவினைக்குத்தக்க
தீமையையும் நரகத்தையும் கொடுத்து, யோகஞானவழிகளி
லே திறப்படச்செய்து உண்மைபோதங்களை யறிவித்துந்
தெளிவில்லாத அஞ்ஞானிக ளொருக்காலுந் தெளியமாட்
டார்க ளென்பதுபோல வைகுந்தவாசனாகிய விண்டுவும் மறை
மலர்த்தேவாகிய பிரமனும் தமது அஞ்ஞானநீங்காதவர்களாய்
தாங்கள்பற்றியதே பற்றாகவிருக்கையில் உடனே அந்த இடத்
திலிருந்து ஓராயிரங்கோடி சூரியப்பிரகாசம்போல ஆகாசம்
பூமியெல்லாம் நிறைந்து பத்துதிசையும்பரவி எங்கணுஞ்
சோதிமயமாய் உருவெளித்தோற்றமாக, அத்தோற்றத்தைக்
கண்ட பிரமன் இதென்னகாரணத்தால் உண்டாயிற்றோ
வென்று இதைக்கிட்டிப் பார்ப்போமென் றெண்ணங் கொண்
டிருக்கையில், பிரமனது மனக்கலக்கமானது அந்தச்சோதியிற்
கலந்து அவனுடைய முகமும் அக்கினிசொரூபமாகி அந்த

அக்கினிக்குள்ளே நீலகிரிபோல ஓர்புருட னிருக்கக்கண்டு, உடனே வெகுளி மேற்கொண்டு, அஞ்ஞானத்திலாழ்ந்து, மகாவிஷ்ணுவைநோக்கி, ஓ விஷ்ணுவே, உம்முடைய அக்கைதயினாலே என்னோடு வீண்வாதுகூறினதால் இந்த அக்கினியிலே எரிந்து பற்பமாய்ப் போகும்படி நேரிட்டதென்று எவ்வளவுந்தோற்றமலும் மனவாக்கு காயங்களினாலே எண்ணைப்படாதவனாயிருக்கும் பரமசிவன் விஷ்ணுவினுடனே கலந்து கற்பூரதீபம்போற் காண்பிப்பதை அறியாதவனாய் அகங்கரித்துப்பேச, உடனே அவ்வக்கினிசொரூபமான பருவதத்தின் மத்தியிலேநின்ற பரமசிவத்திற்குக் கோபமுண்டாகி, காளவயிரவாவென்றோர் சப்தமுண்டாகிச் சூலகபாலத்துடனேயும் சிங்கப்பல்லும் கோர மீசைகளும் சிவந்தசடைகளுமாகக் காளவயிரவனெழுந்து அண்டங்களெல்லா நடுங்கும்படியாய் வாயினிடத்தும் மூக்கினிடத்துங் கண்களிடத்தும் அக்கினிப்பொறிகள் குபீர்குபீரென்று சிந்தத்தக்கதாய் தாவித் திடீரென்று குதித்தான். அப்படிகுதித்த காளவயிரவனைப்பார்த்துப்பரமேசுவரன் கூறுவார். ஓ காளவயிரவா, நீ இந்தபிரமனை ஜெயஞ்செய்துவரக்கடவை யென்றுசொல்ல, உடனே காளவயிரவனும் கோபாவேசங்கொண்டவனாய் பிரமனை வந்தெதிர்த்துப்போராடி ஒருவருக்கொருவர் தங்கள்காத்தினிடமாயிருந்த ஆயுதங்களால் நெடுநாள்வரையிற் போராடிக்கொண்டிருக்கிறபோது, காளவயிரவர் கடுங்கோபங்கொண்டு விகவசொரூபத்தோடும் எங்கும் வயிரவசொரூபமாய் சூலகபாலங் கையிற்கொண்டு நிற்பதை பிரமன்கண்டு பயந்து நடுநடுங்கி ஓடிப்போக எண்ணங்கொண்டு இடம்பார்க்கும்போது, பார்த்தவிடமெல்லாம் வயிரவசொரூபமாய்த் தோற்றுகிறதினாலே பின்னும்பயந்து ஆகாயமார்க்கத்தி லெழும்பியோட யத்தனிக்கையி லதுகண்ட வயிரவர் மகாகோபங்கொண்டு அவன்சிரத்தில் நடுமையாகவிருப்பதை இரத்தவெள்ளம் பெருகும்படியாய் தனதுகைநகத்தாற் கிள்ளிவிட அதனாலே பிரமதேவனுடைய பிராணனொழிந்து பூமியின்மேற் சாய்ந்தான். அவ்

போது அதை மகாவிஷ்ணுவானவன்கண்டு திடுக்கிட்டு இது வெல்லாம் பரமசிவத்தின் செயலால் நடந்ததென் றறிந்து தனது அஞ்ஞானத்தைநீக்கி அச்சத்தோடும் பரமசிவத்தைத் தோத்திரஞ்செய்ய, உடனே ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன் வெள்விடையின்மீது பார்வதிசமேதராய் ககனத்திலெழுந் தருளிவந்து பூமியிலிருக்கும் பிரமதேவனை எழுப்பும்படி யாய்க் கருணைசுரந்து பிரமனைப்பார்த்தபோது, உடனே பிர மன் உயிர்பெற்றெழுந்து பரமசிவனைத் தோத்திரஞ்செய்து அவரதுபாததாமரையைச் சிரமேற்சூட்டி ஆனந்தக்கூத்தாடி னுன். இவ்வாறு வயிரவமூர்த்தியினது கரத்தால் வதஞ்செய் யப்பட்டு பரசிவத்தினுடைய அருளால் மறுபடியுமுயிர் பெற்று தனது அஞ்ஞானநீங்கித் தோத்திரஞ்செய்தமையால் இப்படிகொடுமையான தண்டனைசெய்கிறதே ஞாயமென்றும் இவ்வாறல்லாமல் என்போலியர்களுக்கு வேதசாஸ்திரபுரா ணங்களை ஓதுவதிற் பிரயோசனமில்லையென்றும் பிரமனுன வன்கூறி உமாமகேசனைப் பலவாறாய் தோத்திரஞ்செய்கை யில், அப்போது விடையூர்தியாகிய பெருமான் புன்சிரிப்போ டும் பிரமனையும் மகாவிஷ்ணுவையும் பார்த்துச்சொல்லு கிறார், வாருங்கள், அரிபிரமர்களே நீங்களிருவரும் வேதங்க ளாற் கூறப்பட்ட மொழியையுங் கேளாமல் அதிக்ரமித்து நடந்தமையால் துன்பத்துக்குள்ளாய் நின்றீர் இனிமேல் அச்ச முறுதீர்களென்று அபயாஸ்தங்கொடுத்துப் பின்பு வயிரவ ரைப்பார்த்து சந்தோஷத்தையடைந்தவராகியும் ஓ வயிரவா, நீ இந்தபிரமனுடைய சிரத்தைக்கிள்ளி அச்சிரம் உனதுகரத் திலேஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றமையாலும் அது இனியுன்னை மிகுந்த இம்சைபடுத்துமாதலாலும், அந்ததோஷநீக்கும்படி யாய் ஒருபாயஞ்சொல்லுகின்றோம், அதுயாதெனில், இந்த பிரமகபாலத்தை கையிலேயேந்தி உலகின்கண் ஒருவருடம் வரையில் ஐயமெடுத்துண்டுதிரிந்து, வருடமானபிறகு பூலோ கத்திலுண்டான தீர்த்தமெல்லாமாடிப் பிறகு காசிக்குச்செ ன்று கங்கையில் தீர்த்தமாடினுல் உன்னைப்பற்றிய பிரம்ம

ஹத்தியில் நான்கிலோர்பாகம்விலகும், மற்ற மூன்றுபாகமும் விலகும்படி யவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு தென்றிசையிற் சேதுமத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் நமது ஆலயத்துக்குமுன்பாக நம்மாலுண்டாகிய சிவதீர்த்தத்தில் மூழ்கினல் உடனே அந்தபிரம்மஹத்தி யுன்னைவிட்டு நீங்கிப்போம், இதற்குச் சந்தேகமில்லை யாதலால் பயப்படாமல் நாம்சொல்லியபடி செய்யக்கடவையென்று பரமேசுவரன் திருவாய்மலர்ந்தருளி அரிபிரமர்முதலிய தேவர்கள் துதிக்கும்படியாய் கயிலாசகிரிக் கெழுந்தருளினர். அப்பால் பிரமதேவனுடைய சிரங் கிள்ளப்பட்டு மறுபடியும் பரமசிவனால் உயிர்பெற்ற அந்த ஸ்தானத்துக்குப் பிரமாபுரமென்னும் பெயர்விளங்கச் செய்து அவ்வாறு வழங்கிவருகின்றபடியாலும் அவ்விடமிருந்த வயிரவர் பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்தி அவணின்றும்பிரயாணப்பட்டுச் சகலலோகங்களிலேயும்பிரவேசித்துப் பிச்சையெடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு திரிகிறபோது, பிரம்மஹத்தியும் அவர்பின்னே தொடர்ந்து திரியப் பரமசிவத்தின் கட்டளைப்படி ஒருவருடமானபிறகு அதன்பேரில் பூலோகத்திலுள்ள தீர்த்தமியாவுமாடிப் பின்னர் காசிக்குச்சென்று கங்கையிற் றீர்த்தமாடும்போது நீலகண்டமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி பிரம்மஹத்தியில் நான்கிலோர்பாக மகன்று மற்ற மூன்றுபாகம் வயிரவரைப்பற்றி வாதிக்கும்போது வயிரவரும் பயந்து நடுங்கி அதிஜாக்ரதையோடும் காசியைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டுத் தென்றிசையிலோங்கும் கந்தமாதனபருவதச்சாரலில் சிவதீர்த்தக்கரைவந்துசேர்ந்து அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியவுடனே வயிரவரைப்பற்றிய பிரம்மஹத்தியாவும் நீங்கினபடியால் தனதுகரத்தினிடமாயிருந்த சூலகபாலத்துடனே ஸ்ரீகயிலாசபதியைத் தோத்திரஞ்செய்ய, பரமேசுவரனும் விருஷபவாகனமீது பார்வதிசமேதராயெழுந்து வயிரவமூர்த்திக்குப் பிரசன்னமாய்ச் சொல்லுவார், வாராய் காளவயிரவனே, உன்னைப்பற்றியிருந்த பிரம்மஹத்தி நீங்கிவிட்டபடியினாலே நீ காசிக்குப்போய் அந்த திவ்யக்ஷேத்திரத்திற்றானே இந்தபிரம

கபாலத்தை ஒருபக்கம் ஸ்தாபனஞ்செய்து விடுவாயென்று விடையளித்துப் பரமசிவன் கயிலாசத்துக்கெழுந்தருளினர். அதன்பின் காளவயிரவர் மகாசந்தோஷத்துடனே கந்தமாதன கிரியினின்றும் நீங்கி காசிபட்டணம்போய்ச்சேர்ந்து சந்திர ஜடாதரமூர்த்தியினது ஆஞ்ஞையின்வண்ணந் தன்னிடமிருந்த பிரமகபாலத்தை அங்ஙன மோரிடத்தில் ஸ்தாபனஞ்செய்து விட்டு ஓர் தடாகமுமுண்டுபண்ணிப் பின் அந்தவிடத்துக்கு பிரமகபாலமென்றும் பிரமகபாலதீர்த்தமென்றும் நாமகரணஞ்செய்து தானும் அவ்விடத்திற்றனே வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தா ராதலால் அந்த காசிக்ஷேத்திரத்திலே ஓங்கும் பிரமகபாலதீர்த்தத்தில் யாவரேனுந் தத்தம பிதுர்களுக்குப் பிண்டமளிப்பார்களாகில் அவரைப்பற்றிய பாபங்களி யாவும் விலகுவதோடும் இகபரசாதனத்துக்கு மேதுவாவார் களென்றும், அப்பால் இந்தகந்தமாதனபருவதத்திலே விளங்குஞ் சங்கதீர்த்தமானது அநேககோடி பிரம்மஹத்திகளை யெல்லாம் விமோசனஞ்செய்து மிக மகிமையோடு மிருக்கின்றதென்றும் சூதமகாமுனிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, இன்னுமப்பருவதச் சாரலிலோங்கும் புண்ணியதீர்த்தமகிமைகளை தேவரீர் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று வினவச, சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சிவதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சங்கதீர்த்தச் சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, வேதாகமங்களால் விளங்கப்பட்ட சேதுவின்மத்தியிலே இலகுங் கந்தமாதனகிரிச்சாரிபில் பொன்னுலக வாசிகளாகிய தேவர்களாலு மற்ற மூவர்களாலுஞ் சாற்றுதற்கரிய சங்கமா முனியென்றோர் முனிவர் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறபோது,

அத்தபோதனரால் உண்டாக்கப்பட்ட தீர்த்தமாதலால் அதற்குச் சங்கதீர்த்தமென்று பெயர்வழங்குவதோடும் அத்தீர்த்தத்தில் யார்மூழ்கினாலும் அவர்கள் மாதா பிதா குரு தெய்வங்களை நிந்தனைசெய்த தோஷமும் செய்நன்றிமறந்த தோஷமும் பஞ்சமாபாதகங்களும் துலைந்து புநிதராவார்கள். அதெப்படியென்றால், முன்னொருகாலத்தில் வேதகுலத்தி லுற்பவித்து வாசநாபனென்று சொல்லப்பட்ட ஓர் பூசுரன் குணசீலனாகவும் மாதுர் பிதுர்க்களினிடத்தில் அத்யந்தபிரீதி யுள்ளவனாகவும் பிரம்மக்கியானமுடையவனாகவும் யோகவானாகவும் தர்மசொரூபனாகவுமிருக்கு மவ்வேதியன் பிரமசர்யம் கிரகஸ்த்தம் வானப்பிரஸ்தம் இவைகளிலே ஒழுக்கமாய் நடந்து அநேககாலம் நிருவிகற்பசமாதியிலே அசைவற விருந்துவிட்டான். அவ்வாறிருக்கும்போது அவனுடைய சரீரத்திலே புற்றுவளர்ந்து மூடிக்கொண்டு அப்புற்றிலே அநேகம் புற்பூடுகள்முளைத்து பறவைகளுக்கிருப்பிடமாய் அப்பறவைகளின் எச்சத்தினின்று தங்கிய வித்துகளாலே அநேகவிருட்சசாதிகளுண்டாய் வளர்ந்து ஆகாசத்தையளாவிக்கொண் டிருக்கையில், அவற்றின்வேர்களில் மூடப்பட்ட புற்றுக்குள்ளே யோகத்திலிருக்கும் வாசனாபமுநி யிருந்ததெப்படி யிருந்ததெனில், பலாமரத்தின் வேரினின்றும் பூவுண்டாகிப் பின்னர் பிஞ்சாய் காயாய் பழமாய்க் கனிந்திருப்பதுபோல சரிகை கிரிகை யோகங்களினின்றும் பருவங்கடந்து கனிந்த ஞானப்பழமாய் மதியமிர்தமுண்டு சுகித்திருந்தார் அப்படியிருக்கும் வாசனாபனென்னு முநிவர்தன்னுடைய சரீரத்திலே புற்பூடுமுதலிய விருட்சங்களுண்டாயிருந்தும் தேகாபிமானமற்றுத் தன்னை மறந்து சச்சிதானந்தமயமாய் விளங்கிக்கொண் டிருப்பதை ஆட்கலோகத் திறைவனாகிய தேவராஜனறிந்து சப்தமேகங்களையும் வருவித்து, ஓ முகிலினங்காள், பூலோகத்திற் றபஞ்செய்துகொண் டிருக்கும் வாசனாபனுடைய தபத்தை நாமழிக்கவேண்டி யிருப்பதால் நீங்கள்போய் உங்களுடைய வலுக்கொண்டவரையில் கோரதாரையாய் மழை வருஷியுங்க,

னென்று சொல்லியனுப்ப, அதுபோல் அந்த சப்தமேகங் களும் மகாகெம்பீரத்துடனே ஆகாசவீதியெங்கு நிறைந்து இடைதெரியாமல் மறைத்துக் கருங்கடலுடைந்ததுபோல அண்டகடாகங்களும் வெடிக்கும்படியாய்ச் சத்தாடம்பரஞ் செய்து அடிக்கடி மின்னலுங் கெற்சிதமும் இடைவிடாமற் செய்துகொண்டு இராப்பகலாய் கல்மாரிபோற் சிந்தும்போ தும் புற்றுக்குள்ளேயிருக்கிற வாசனுபனுக்கு எவ்வளவுந் தோற்றுமல் உயுத்தரங்கத்தில் அத்திரங்களைச் சர்மாரியாய் வருஷித்தபோதினும் அவைகளைத் தாங்குகிற சுத்தவீரனுக் கொப்பாகவும், தேவேந்திரனு லேவப்பட்ட ஆவர்த்தமென் னுஞ் சோனைமாரிக்கு கிஞ்சித்தேனுமஞ்சாமல் தேவேந்திரனே தன்னைப் புட்பங்களா லர்ச்சிப்பதுபோலும் நீரிடி நெருப்பிடி முதலிய மேகங்களின் கெற்சிதமும் மின்னலும் அன்னவன் செய்யுந் தோத்திரம்போற் கருதியவராய், வாசநாபமுனிவர் சமாதியோகத்தி லசைவறவிருப்பதை இந்திரன்கண்டு ஆச் சரியமடைந்து, மகாமேருவைப்போ லசைவில்லாதிருக்கும் வாசநாபனது சரீரத்தை அசையும்படியாயும் நிட்டைநீங்கும் படியாயுஞ் செய்யவேண்டுமென அதிப்பிரியங்கொண்டவனாய், வாயுபகவானை வருவித்துத் தனது கருத்தையுரைத்து எவ் விதமேனும் அம்முனிவரனது நிட்டை கலையச்செய்யவேண்டு மென்றனுப்ப, அதுபோல் வாயுபகவானுனவன் யுகாந்தகால த்திலோங்கி எழுஞ் சண்டமாருதத்தினுங் கோடிபங்கு அதிக மாய் மேருமுதலிய அஷ்டகுலபருவதங்களும்நடுங்கி கலகலத் துப் போகத்தக்கதாக மாரியோடுகலந்து புவனமுழுதுங் காடாந்தகாரத்தைப்போற் கிட்டியடர்ந்து பேரிடியோடும் லோகத்திலுள்ள சமஸ்தஜீவராசிகளும் உயிரிழக்கும்படியாய் வருஷிப்பதோடுஞ் சண்டமாருதவேகத்தால் ஆகாசத்தையளா வித் தழைத்த விருட்சங்களையெல்லாம் வேரோடுகெல்லிக் கிள ப்பி பூமியைக்காணுமல் கொக்கைப்போற் பறக்கும்படியாயும், பருவதங்களைக்கிளப்பிப் பொடித்துக்காற்றேடுகாற்றுய் சமுத் திரத்திற்கலந்து நீடிய ஆழியினது ஆழத்தை அடைத்துக்

சேறுபடுத்தும்படியாயும், இடிகளின் கொடுமையால் லோகங்கள் பஸ்மீகரமாய்ப் போவதோடும் பாதாளலோகம்வரையில் பத்தல்பத்தலாய் வெடிக்கும்படியாயுஞ் செய்துவருங் கொடுமையால், வாசநாபமுநிவர்மீது வளர்ந்தோங்கிய விருட்சங்களுமொழிந்து, புற்றுமிடிந்து, பதுமாசனத்தின் சந்நிதிமுன் வைத்திருந்த கமண்டலமும் துகள்பட்டு அல்லோலகல்லோலப்படுத்துவதை அம்முநிவரது புண்ணியபலனுனதுகூடித் திரண்டு தருமதேவதையாய் ஓர் எருமைக்கடாவைப்போற் சொரூபமெடுத்து அண்டமுகடுகளெல்லாம் பொடிபடும்படியாய்த் தனது கொம்புகளையசைத்து வாலைச்சுழற்றி வீசுந்தன்மையால் மேகக்கூட்டங்களைந்து நடுங்கிகதிமாறி வாலினிடமிருக்கும் உரோமங்களுக்கு தயிலமிட்டதுபோற் கலந்துபோகவும், இடிகளை வாலினுற்றட்டிச் சுளுந்தின்பொறிபோற்றிசாதிசைகளிற் சிந்தும்படியாய்ச்செய்து, வாசநாபமுநிவர்மீது ஓர் திவலையேனுமணுகவொட்டாமல் தனதுவயிற்றின்கீழிருத்தி கெற்சனைசெய்து தருமதேவதையானவள் நிற்பதைக் கண்ட தேவேந்திரன் ஆச்சரியமடைந்து, இவன்றவத்தையழிக்க நம்மால் முடியாதென்று நாணமுற்றவனுய் மழைபொழியாமலிருக்கும்படியாய் மேகங்களுக் குத்தரவுசெய்ய, அதுபோல் மழைநின்றுபோனதைக்கண்ட பகடியமானது முனிவரைவிடுத்துப் பத்தடிதூரம் விலகிப்போம்போது, வெள்ளங்களினுல் பூமியைப்பிளந்து சேறுபட்டிருக்கும் வெடிப்புக்குள் எருமைக்கடாவாகவிருக்குந் தருமதேவதையினது நாலுகாலுஞ்சிக்கிப் புதைந்து பெயர்ப்பதற்கு ஏதுவில்லாமலிருக்க, வாசநாபனென்னுமுனிவர் உடனே தற்செயலாய் நிட்டைநீங்கிக் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்து எங்கும் வெள்ளமயமாகவும் பூமிகள்வெடிப்புண்டும் விருட்சங்களும் அருகேயிருந்த பருவதங்களுமில்லாது திசாதிசையிற்போய்ப் படிந்திருப்பதை முநிவர்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, இதென்ன காரணம், நமதுபேரில் ஒருதிவலையேனும் படக்காணும், உலகம் கீழதுமேலதாய்ப் புரண்டிருக்கின்றதேயென்று ஞான

திருஷ்டியாற் பார்க்கையில், தேவேந்திரனாலடைந்த தீமை யென்றும் அதற்கு தருமதேவதை யாதொரு இடருமுறாமல் தன்னைப் பாதுகாத்ததென்றுந் தெளிந்து சுற்றிப்பார்க்கையில், பக்ஷிருவங்கொண்டிருக்குந் தருமதேவதையைக்கண் டெழுந் ததனருகேசென்று தருமதேவதையின்மீது சந்தோஷமடைந்து, ஓ தருமதேவதையே, நீ யென்னை இரட்சித்த பண்பால் நீடூழி வாழக்கடவையென்று சொல்லி, பின்பு சிலதூரத்திற் சாய்ந்திருக்கு மோர் விருட்சத்தடியிற் போய்ச்சேர்ந்து பழைய படி தவம்புரிய மேவுகையில், கண்ட தருமதேவதையானவள் மனம்வருந்தி நாம்செய்த நன்றியை யோசியாமலும் புதைபட்டிருக்கும் நம்மைவெளிப்படுத்தாமலும் போய்விட்டானெனக் கருதியும் நாம்செய்த கருமமென்றும் தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொண்டு அதிபிரயாசையோடும் புதைபட்டிருந்த கால்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு மெதுவாய் தேகவாதையோடும் மனமெலிந்து நடக்குஞ் செய்கையைக்கண்ட முனிவர், திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து, தருமதேவதையினிடம் வந்து, ஓ தருமதேவதையே, பாவியாகிய நான் அஞ்ஞானத்தால் உனதுகால் புதைபட்டிருப்பதை யறியாமற் போய்விட்டபடியால் எனது குற்றத்தைப்பொறுத் தாட்கொள்ளுவாயென்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்தும், அந்தோ, நான்செய்தபாபத்துக் கென் சொல்லுவேன், உலகின்கண் யாரொருவர் உபகாரஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அபகாரஞ்செய்பவர்கள் பிரம்மா விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களது காலவளவுவரையில் ரவுரவாதி நரகத்துள் எழுந்திக் கரைகாணாதவர்களாய் துன்பப்பட வருமேயென்றும், செய்நன்றி மறந்தவர்களுக்கும், வேதாந்தசாஸ்திரங்களை உபதேசஞ்செய்த குருவுக்கும் மாதா பிதாவுக்கும் தீக்கடன் நீர்க்கடன் முதலிய கிரியைகளைச்செய்யாத பாவிகளுக்கும் உண்டாயிருக்கிறபாதகம் அவருடைய உயிரை மாய்த்துக்கொண்டாலொழிய வேறே அதற்கோர் பரிகாரங் [illegible] சொல்லவில்லையே, ஆதலால் நம்முடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே நமக்குப் பரிகாரமென்று நினைத்து, அதி

தீவிரமாய் அவணின்றும்நீங்கி ஓர் பருவதஉச்சியிற்போய் தலைகீழாய் பூமியில்விழுந்து மரணமடைவோமென்று போகும்போது, தருமதேவதையான மகிஷம்கண்டு, அக்கணமே தனதுசொரூபத்தையெடுத்து வாசநாபனென்னு முநிவனுக்கு முன்பாகவந்துநின்று, வீராய் வாசநாபனென்னு முநிவனே, நானே தருமதேவதை, நீயேன் இப்போது வீணாய், செய்நன்றி மறந்தமையால் இவ்வுயிரை வைக்கப்படாதென்று நினைந்து மடியப்போகின்றாய், வேண்டாம், உன்னையறியாமல்வந்த அபசாரத்தை நீககிக்கொள்ளும்படியாய் நானோருபாயஞ் சொல்லுகின்றேன், அது யாதெனில், பரதகண்டத் தென்றிசையிற் சேதுமத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச் சார்பில் முன்னோர் காலத்தில் சங்கமாமுநி என்பவராலுண்டாகிய சங்கதீர்த்தமென்று ஓர் தீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்திலே நீபோய் மூழ்கி அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமநாதனைத் தெரிசனஞ்செய்து வருவையேயாகில் உனது பாவங்களெல்லாம் விமோசனமாமென்று தருமதேவதைசொல்ல, அவ்வுரை கேட்ட வாசநாபன் மகாசந்தோஷமடைந்து, நான்செய்த அபசாரங்களை யெண்ணாமல் இப்போது எனக்கு உபகாரஞ்செய்தனையேயென்று பணிந்து அநேக உபசாரவார்த்தைசொல்ல, அதை தருமதேவதைகேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, நான் யாருக்குந் தருணதருணங்களிலே உபகாரஞ்செய்வதே என்னுடைய உண்மையாதலால் நான்கூறியவண்ணம் கந்தமாதனகிரிச்சார்பிலே விளங்குஞ் சங்கதீர்த்தத்திற்குப்போய் சங்கற்பவிதியின்படி மூழ்கிவாவெனச்சொல்ல, அவ்வார்த்தையின்படியே வாசநாபனென்னுமுனிவன் அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு தென்றிசையிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சார்பிலே விளங்குஞ் சங்கதீர்த்தத்தில்வந்து மூழ்கியவுடனே, நன்றிமறந்தபாதகமவனை விட்டகன்று அந்த கந்தமாதன பருவதத்திற்றானே அனந்த கோடிகாலந் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து மோட்சசாம்பிராச்சியமாகிய முத்திவீட்டைப்பெற்றார். ஆதலால், அத்தீர்த்தத்தினுடைய பெருமையை யாவரால் சொல்லமுடியுமென்று

சூதமாமுநிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, முநிவரைநோக்கி, சுவாமி, இன்னம் அவ்வரைச்சார்பிலிருக்கும் தீர்த்தங்களின் மகிமையை அடியோங்களுக்குத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சங்கதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

முத்தீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்களே, முன்னொருகாலத்திலே பிரம்மகுலத்தில் உற்பவித்து இரயுக்குவனென்று பெயர்படைத்த ஓர் முடவன், ஒற்றைமாடுகட்டிய வண்டியில் ஏறிச் சஞ்சாரஞ்செய்துகொண் டிருப்பவன், கந்தமாதனபருவதச்சார்பிலே தவஞ்செய்துகொண்டு தனது அஞ்ஞானத்தைநீக்கி நிர்மலனாய் லோகத்திலுள்ள சகலதீர்த்தங்களினுமாட எண்ணமுற்றவனாயினும் தன்னால் நடந்துபோவதற்குச் சத்தியில்லாமையால் தானிருந்த கந்தமாதனத்திற்றானே பஞ்சாக்கினிமத்தியில் நின்று அன்னபானாதிக ளில்லாமல் சருகு ஜலபட்சணங்கள்செய்து நிட்டைசெய்து வருபவனுக்கு தேகத்தில் வறட்சிகொண்டு, எந்நேரமுஞ் சொறிந்துகொண்டேயிருக்குந் தன்மையால் இரத்தம்பெருகி வருவதை நகத்தினாலெடுத்துத் தெறித்தும், மனத்தை வேறுபடுத்தாமல் பிரமசொரூபத்தினின்றும் அகலாமல் தவஞ்செய்துவருபவன், கங்கை யமுனை கயை இம்மூன்றுநதிகளிலுந் தீர்த்தமாட எண்ணங்கொண்டவனாய், தன்னிடத்திலிருக்குஞ் சிறியவண்டியானது நதிகளிலும் காடு மலை வனம் வனாந்தரங்களிலும் போகமாட்டாதே, என்செய்வோம், அம்மூன்றுநதிகளையும் இவ்விடத்திற்றானே வருவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தத்தசத்துவத்திலிருந்து தவஞ்செய்து சின்மயானந்த சொரூ

யத்தையடைந்து ஒருமந்திரத்தைஜெபித்து கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்று தீர்த்தங்களையும் மனதிற் சிந்தித்த வுடனே அம் மூன்றுநதிகளும் பூமியைப்பிளந்து பாதாள லோகமார்க்கமாக கந்தமாதனகிரிச் சார்பிலே விளங்கு மோர் பூஞ்சோலையிற் கீட்டிசையைநோக்கிக் கண்களைமூடித் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கும் இரயுக்குவனென்னு முநிவனது தேகமெல்லாங் குளிரும்படியாய் அலைகளைவீசிச் சிதறி ஆடம் பரஞ்செய்து சொல்லும், வாருமையா முநிசிகாமணியே, நாங் கள் மூவரும் உமதுதவப்பெருமையாற் பிரயாணப்பட்டு வந்தோ மாதலால் இனி உமதுசித்தத்தின்படி நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமென்று சொல்ல, அப்போது இரயுக்குவமுநிவன் கண்ணைவிழித்துப்பார்த்து நதிகளைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து, நனிகாதலோடும் அம்மூன்றுநதிகளுக்கும் அர்க்கியபாத்திய சோடச உபசாரங்களுஞ்செய்து மந்திரவித்தாய் மகா நிவேதனங்களுங் கொடுத்து அவற்றில் மூழ்கியெழுந்திருந்து சந்தியாவந்தன நியமநிட்டைகளியாவுமுடித்து கங்கையமுனை கயை என்னு மூன்று நதிகளையுந் தோத்திரஞ்செய்கையில், அம் மூன்றுநதிகளுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து, இரயுக்குவனைநோக்கி, ஓ முநிவனே, உமக்குவேண்டிய காரியமென்ன வென்றுகேட்க, அதுகேட்ட முநிவன், ஓ தாய்மார்களே, நீங் கள் மூவரும் இவடம்வாசஞ்செய்திருந்து என்னைப்போன்ற பாபிகளுக்கு உங்களுடைய பரிசம்பட்டமாத்திரத்தில் அவர் களைப்பற்றியிருந்த கர்மமியாவுமகன்று புநிதராகும்படியாகிய வரந் தரவேண்டுந் தாய்மார்களேயென்று வினவ, அது கேட்ட மூன்றுநதிகளும் இரயுக்குவமுநிவன் தவப்பெரு மைக்கு அஞ்சித் தடுக்காதவர்களாய் சந்தோஷமடைந்து, ஓ முநிசிகாமணியே, உமதுகருத்தின்படி நாங்கள் மூவரும் இவ்விடத்திலிருந்து எங்களிடத்தில் எவ்விதமாகிய பாபிகள் வந்து தீர்த்தமாடியபோதும் அவர்கள் கருமமகன்று புண் ணியராக விளங்ககடவரென்று வாக்களித்து, பின்பு மாதுடருவங்கொண்டுவந்த மூன்றுபெண்களும் நதிகளில் மூழ்கி

மறைந்தார்கள். அதுமுதல் அம்மூன்றுநதியினும்வந்து தீர்த்தமாடுகிறவர்களுக்கு அஞ்ஞானமுதலிய கருமங்களகன்று பிறவிநோய்கெட்டாதவர்களாய் சைதன்யத்திற் கலப்பார்களாதலால் செப்புதற்கரிய இரயுக்குவமகாமுனிவனது தபோமகிமையால் மூன்றுநதிகளையும் வருவித்து திரிகாலமும் அவற்றில் தீர்த்தமாடிச் செய்விதியாவுமுடித்து தவஞ்செய்து கொண்டு வருகிறபோது, நந்தனென்னும் ஓர் வேந்தனுடைய புத்திரனாகிய சானசுருதியென்பவன் மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போற் பாவித்துப் பாதுகாத்துவருவதோடுங் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொருகடமைவாங்கி நீதிவழுவாது இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவருபவன் கந்தமாதனச்சார்பில் விளங்கும் கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்றுநதிகளிலுந் தீர்த்தமாடி தனது அஞ்ஞானத்தை யகற்றி மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்று பிரமசொரூபத்தை யடைந்தான். அது எப்படியெனில், இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்குஞ் சானசுருதியென்பவன் மகா தருமநீதியோடும் சகலஜீவர்களுக்கு மாதரவாய்த் தன்னுடைய ராச்சியத்தில் அன்னசத்திரங்களமைத்து பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னு நான்கு வருணத்தவர்களுக்கும் கைத்தல் புளித்தல் காத்தல் உவர்த்தல் துவர்த்தல் தித்தித்தலென்னும் அறுசுவையோடுங்கூடிய பதார்த்தங்களோடும் அன்னதானஞ் செய்துவருவதோடுந் தன்னுடைய தேசமுழுமையும் சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களில் பிரம்மோற்சவ நித்யோச்சவங்களும் நடாத்தியும் பூசுரர்களால் யாகாதியெக்கியங்களும் வேதபாராயணங்களுஞ்செய்து நாடோறும் வேள்விச்சாலையிலிருந்து மறைவிதியிற்கூறிய தருமங்களில், ஆதுலர்க்குச்சாலை, ஓதுவார்க்குணவு, அறுசமயத்தார்க்குண்டி, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்டநல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த்தல், அறவைப்பிணஞ்சுடுதல், சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணான், நாவிதன், கண்ணாடி, காதோலை, பெண்போகம், தலைக்கெண்ணெய், கண்மருந்து, பிறர்துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம்

தடம், விலைகொடுத் துயிர்காத்தலென்னு முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் வழுவற நடாத்திவருகிறபோது, தனது செங்கோலுக் குட்பட்ட தேசமுழுமையும் நான்கு வருணத்தவர்களும் தத்தம் வீட்டில் அடுப்புமூட்டிப் பன்னிரண்டு வருடகாலமாகியும் அவரவர்களுக்கு யாதுங்குறைவில்லாமல் அன்னதானஞ் செய்துவருகையில், அவ்வரசனால் நடாத்திவருந் தருமமானது மூன்றுலோகத்திலும் மேம்பாடுகொண்டு எங்கும் வேந்தனது பெருமையைக் கொண்டாடும்படியாகிய புகழ்ச்சியை பூலோகவாசிகளும் தெய்வலோகத்தில் வசிக்கும் தேவேந்திராதி பெரியோர்களும் முனிவர்களும் ஆகாசவாணியும் பூமிதேவியும் கண்டு அரசன்மீது சந்தோஷமடைந் திருக்கும் நாளையில், சானசுருதியென்னும் வேந்தனுடைய நகரத்தை ஆடகலோகவாசிகளாகிய தேவர்களும் தேடுதற்கரிய முனிவரர் சித்தர்களும் கருடகாந்தர்வ சித்தவித்யாதரர்களும் பார்க்கவேண்டி ஆவல்கொண்டவர்களாய், அன்னப்பட்சியைப்போலுருவங்கொண்டு மண்டலத்துள்ள மன்னர்களினது மகுடமுடிகளை இடறத்தக்க வீரகண்டாமணி தரித்த கால்களையுடைய சானசுருதிவேந்தன்வாழும் பட்டணத்தின் பூங்காவனங்களிலோங்குந் தாமரைத்தடாகங்களில் வந்திரங்கி, அவற்றிற் புட்பித்திருக்கு மலர்த்தாதுகளை யருந்தி விளையாடிப் பகற்காலத்தைப்போக்கி, அன்று இராப்போதுவந்தகாலையில் அப்பட்டணத்தை யாளுஞ் சானசுருதியென்னும் வேந்தன் வசந்தகாலமாதலாலும் பூர்ணோதயமாகிய சந்திரன் பிரகாசமாயிருப்பதாலும் தான் பூங்காவனத்தில் ஆகாயத்தை யளாவியோங்கும் மங்களவாசமாதலிற் பின்னுதற்கரிய சந்திரகாந்தமணிமேடையிலே தனதுபட்டத்துத் தேவியோடுஞ் சேர்ந்து பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அப்பூங்காவனத்தில் அன்னவுருவங்கொண்டு வந்திருக்கும் ஆடகலோகவாசிகளாகிய தேவர்கள் தமது லோகத்தைச் சேரவேண்டி அப்பூங்காவனத் தடாகத்தினின்றும் நீங்கிக் ககனமார்க்கத்தி லெழும்பும்போது, வேந்தனைக்கண்ட அப்பட்சிகள் தமது கூட்டத்துக்குத் தலை

மையாக விருக்கும் இராஜபட்சியைநோக்கி, ஓ அரசே, இவ் வேந்தன் தயாளுவாதலால் இவனைச் சந்தித்துப்போவதே சுகுணமென்றுரைக்க, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட ராஜபட்சியாகிய இந்திரன் மன்னனுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்ய மனசில் நினைத்துப் பின்னுந் தன்னினங்களாகிய அன்னங்களைப்பார்த்துக் கூறுகின்றது, ஓ அன்னங்களே, என்னவார்த்தை சொன்னீர்கள், இவ்வேந்தன் என்ன நற்குணத்தையுடையவன், என்னதவஞ்செய்தான், எந்தபெரியோர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்தான், தான் மறுபிறப்பிற் சுகத்தையடையவேண்டிச் செய்யுந் தருமமேயன்றி மோட்சசாம்பிராச்சியத்தை விரும்பவில்லையே ஆதலால் இத்தன்மைவாய்ந்தவனை யாம் எவ்வாறு சந்திப்பது, உணராமற் சொல்லுகின்றீர்களேயென்று இராஜபட்சி கூறியதன்றியும் பின்னுஞ்சொல்லும், ஓ இனங்களே, பூலோகத்திற்பிறந்து அஞ்ஞானநிவர்த்திசெய்து மனவாக்குக் கெட்டாத சுயஞ்சோதியாய் விளங்குஞ் ஜகதீசனது பாதநீழலிற் குடிபுகவும், சிதாகாசத்தைக் கலக்கவும் எண்ணங்கொண்ட ஓர் புண்ணியபுருஷன் இவ்வுலகிண்கண்ணேயுங்கும் பாதகண்ட தெட்சணபாகத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேது மத்தியிற் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் புண்ணியனை நம்போலியர் சந்திக்கலாம். அப்படி அவனை பிரயாசையோடு சந்தித்தபோதினும் பெயருண்டாம், அன்றியும் அவன் எவ்விதமானவனெனில், இரண்டுகாலுமில்லாத முடவன், இரயுக்குவனென்னும் பெயர்படைத்தவன், முடவனாகவிருந்தும் கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்றுநதிகளையுந் தனது தவப்பேற்றால் தானிருக்குங் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் வருவித்து, அவற்றில் தீர்த்தமாடி, அவைகளை அங்கிருந்து இன்னும்வந்து அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்குபவர்களுக்கு இட்டசித்தியாகும்படியுங் கேட்டுக்கொண்டசாது, அன்னோனது தவத்திலே பதினாயிரத்திலோர்பங்கு மிவன்செய்தறியான், ஆதலால் இவனை யாம் சந்திக்கவேண்டியதில்லையென்று சொல்லி அசட்டைசெய்து யாவுமொருங்குசேர்ந்து தெய்வ

லோகம்போய்ச்சேர்ந்து தத்தம் சொரூபத்தையெடுத்து அவ ரவர்கள் இருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்னர் இவ்வித மாய் அந்த அன்னப்புட்கள் கூறிச்சென்ற வார்த்தையைக் கேட்டிருந்த சானசுருதிராஜன் வியாகுலங்கொண்டு சோர்ந்து துக்கக்கடலுள் மூழ்கிப் பெருமூச்செறிந்து யோசித்து, இவ் வன்னப்பட்சிகள்சொல்லிய இரயுக்குவமாமுனியை நாம்போய்க் கண்டு சரணகதியடைந்து அவராலே நாம் கதிபெறவேண்டு மல்லது இவ்விதமாய் நாம் செய்யுந் தருமங்களால் யாதும் பிர யோசனமில்லை, அந்தோ, ஆகாயத்தில் உலாவும் பறவையினங் களுக்கு முதன்மைபூண்ட அன்னங்கள் சொல்லிச் சென்ற வார்த்தையே சரியாம், ஏனெனில், நாமிதுபரியந்தஞ் செய்த தானத்தில் என்னதேடிக்கொண்டோம், ஒன்றுமில்லை யாத லால், மேலோர்களைக்கண்டு சேவைசெய்து அவர்களுடைய அநுக்ரகத்தைப் பெற்று அனித்ய சரீரத்தை யெடுக்காமல் மோட்சசாம்பிராச்சியத்தை யடையவேண்டுமென்று இராப் போதெல்லாம் யோசித்திருந்தவனாய், அருணோதயமானவுட னே எழுந்து, காலைக்கடன்முதலிய நியமநிட்டைகளை முடித்து, தேவேந்திரனது இரதசாரதியாகிய மாதலிக் கிணையாகிய தனது தேர்ப்பாகனை அழைத்துக்கூறுவான். வாராய் எனது வலவனே, நீ நமதுரதத்திலேறி தெட்சணபாகத்திலோங்குங் கந்தமாதனகிரிச் சார்புக்குப்போய் அவண் விளங்கும் வனங் களிலேனுஞ் சோலைகளிலேனும் திரிநேத்திரதாரியாகிய பரம சிவத்தை இதயகமலத்தி லிருத்தித் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கும் இரண்டுகாலுமில்லாத முடவராகிய ஓர் முனிவர் அவடமிருப்பதும் இல்லாததுங்கண்டு, அப்படி யிருப்ப ராயின், அவரைக்கண்டு வணங்கி வார்த்தையாடி, அவரது பெயரையுந் தெரிந்துகொண்டு, அதிவிரைவி லிவடம்வந்து சேருவாயென்று வேந்தன் கட்டளையிட்டதைக்கேட்ட தேர்ப் பாகன், அவ்வாறே இரதாரூடனாய் பட்டணத்தைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டு, கரடு மலை வனம் வனாந்தரம் காநுறுமுத லிய நதிகளும் பதிகளுந் திவ்யக்ஷேத்திரங்களுங்கடந்து, சேது

மந்திரிலோக்கும் கந்தமாதனகிரிச் சாரலிற் சேர்ந்து, அவ ட்த்திலுள்ள வனங்களிலும் பூங்காவனங்களிலும்காவுகளிலும் மலைமுழைவுகளிலும் தடாகக்கரைகளிலும் அரசன்சொல்லிய அடையாளப்படி ஒருவரையுங்காணுமல் துன்பமடைந்து திரிந்து பார்த்துக்கொண்டுவருகிறபோது, அங்ஙனமோர்வண்டியிலுட்கார்ந்துகொண்டு தீர்த்தமாடவேண்டிப் பிரயாணப்பட்டு வருகிற இரயுக்குவரென்னு முனிவரைக்கண்ட சாரதியானவன் சந்தோஷமடைந்து, இரதத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி மகா பக்திவிநயத்தோடும் முனிவரை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க திரியாங்களையும் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி அஞ்சலியஸ்தனுய்ப், பலவாறுகத் தோத்திரஞ்செய்து சுவாமீ, தேவரீரைத் தரிசித்தபோதே கடையேனைப்பற்றிய கர்மமியாவுமகன்றன, ஆதலால் தேவர்சித்தங்கனிந்து நமது நாமகரணத்தைப் புலப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்க, அப்போது முனிவரர் வலவனைப்பார்த்து, அப்பா, எனதுபெயர் இரயுக்குவனென்று சொல்லுவார்களென்று புன்சிரிப்புடனே சொல்ல, அவ்வார்த்தையைச் சாரதியானவன்கேட்டு, சுவாமி, மெத்தவுங் களிப்படைந்தேன், அடியேன் போய்வருகிறேனென்று விடைபெற்று, இரதமேறி, அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு, வாயுவேகத்திலுங் கொடியவேகமாய்த் தேரை நடாத்திப் பட்டணம்வந்துசேர்ந்து, தனது இராஜனைக்கண்டு, வணங்கித், தான்போய்வந்த சங்கதிக ளியாவு மாதியோடந்தமாய்த் தெரிவிக்க, அதைக்கேட்டவேந்தன் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, முனிவரைக்கண்டு தரிசித்துநற்பெறவேண்டுமென்னுங் காதல்கொண்டவனுய், இராச்சியமுதலிய பண்டபண்டாரங்களையெல்லாம்வெறுத்து அம்முனிவருக்கு காணிக்கையாக காமதேனுவுக் கொப்பாகிய ஆயிரம் பசுக்களும் ஒரு பாரந் தங்கமும் நவரத்தினகசிதமாகிய ஓர்தேரும் இட்டப் படுத்திக்கொண்டு, இராச்சியமுதலியயாவும் மந்திரிகள்வசப் படுத்திவிட்டு, முனிவருக்குக் கொண்டுபோகும் காணிக்கை வஸ்துக்களை முன்னேநடத்தி, இராப்பகலாய் காடு மலை முத

விய யாவுங் கடந்து சேதுமத்தியிலேயாங்குங் கந்தமாதனகிரிச் சார்பில் கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்றுநதிகளும் விளங் குந் தீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் முநி வரைக் கண்டு, இரதத்தை விட்டிழிந்து, தான்கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை முநிவரர்முன்னிருத்தி, அந்தரங்கபக்தியோ டுஞ் சாஷ்டாங்கனுப்ப் பணிந்து எழுந்து கைகட்டி யெதிர் நின்று, பலவாறுகத் தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, அடியேன் கொண்டுவந்த காணிக்கைகள் அற்பமாயினுந் தேவரீர் திரு வுளங்கனிந்து ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அடியேனையு மாட்கொள்ளவேண்டுமென்றும, பக்திவிநயத்தோடு கூறிப் பணிந்துநிற்கும் பார்த்திபனைக்கண்ட முநிவர் அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து, ஜகபதியைப்பார்த்து, வாருமையா வேந்தே, இந்த அற்பமாகிய பதார்த்தத்தை யெங்குத்தேடினுய், நித்ய மல்லவே, அநித்யமாயிற்றே, மேலும் நாம் கனகக்கடலுட் டோய்ந் திருக்கின்ரேம் அக்கடலில் ஓர் திவலைக்குமிணையில் லாத விதனை விரும்பினுற் றன்பர்த நமாதலால் யான்வேண் டேனென்று கூறியதைக்கேட்ட வேந்தன், சுவாமீ, தேவரீர், நாயேனுக்கு கடாக்ஷிக்கும் நித்பானந்தவஸ்துவுக்கு அணுவிற் கோடிபங்கி லோர் பங்குக்குமிணையில்லாதாயினும் எளியேன் தந்தவையை ஒப்புக்கொண்டு இரட்சிக்க வேண்டுமென்று வணங்கித்தோத்திரஞ்செய்ய, அப்போது இரயுக்குவர் மன மகிழ்ந்து, வேந்தன்கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை அவணை மூந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீராமநாதக்கடவுளுக்கு அர்ப்பிதஞ்செய் தவராய், வேந்தனைநோக்கி, ஓ வேந்தே, உலகின்கண் யா ரொருவர் இல்லறதன்மத்திலிருக்கும்போது பாபபுண்ணிய மென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டையும் நினையாமற் பரிசுத்த மாகிய மனத்தோடும் இருக்கின்றவர்களே புண்ணியராவர், மேலும் ஞானமோட்சத்தையும் பெறுவார்கள், ஆதலால் நீ அந்த இரண்டுகாரியத்திலும் இச்சையுடையவனுகவிருந்தும் நம்மைவந் தடுத்தமையால் இக்கந்தமாதனத்திலே விளங்கும் கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்று தீர்த்தங்களிலும் மூழ்கி

வினையகன்று நிர்மலவஸ்துவை யடைவாயென்றுசொல்லி, வேந்தனுக்கு ஏகாட்சரத்தை யுபதேசித்தருளினர். உடனே சானசுருதிவேந்தன் மகாசந்தோஷத்தோடும் கங்கை யமுனை கயை யென்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுநதிகளிலுந் தீர்த்த மாடி, அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி, பிரபஞ்சவாழ்க்கையைச் சொற்பனம்போற் கண்டு தெளிந்தவனாய், நேமநிஷ்டையை முடித்துக்கொண்டு, தனதுகுருவாக எழுந்தருளியிருக்கும் இரயுக்குவமாமுனியைவணங்கி தோத்திரஞ்செய்து, அவருடனே தானுமிருந்து, அவர்கட்டளையின்படி மௌனமந்திரத்தை தியானஞ்செய்து, ஒருவராலு மடையப்படாத ஞானசாகரத்திலமுழ்ந்தி, பேரின்பத்தைபடைந்து கந்தமாதனத்திற்றனே வாசஞ்செய்துகொண் டிருந்து, பிரமசொரூபத்தை யடைந்தா ராதலால் இத்தன்மையாகிய மகிமையைப்பெற்ற கங்கை யமுனை கயை என்னு மூன்றுதீர்த்தத்துக்குச் சமீபமாய்க் கோடிதீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்தினது பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சூதமகாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

முத்திதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்களே, இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும் இப்புண்ணியதீர்த்தமானது சிறப்போங்கிய கோசலதேசத்தை அரசாட்சிசெய்துவந்த தசரத மகாராஜகுமாரனுகிய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியினது கரத்தினிடமாக விளங்கும் கோதண்டமென்னும் விற்கோடியால் உண்டாக்கிய தீர்த்தமாதலால் கோடிதீர்த்தமென்று விளங்கப்பட்டு, புவனசராசரத்திலுள்ள புண்ணியராகி சகலத்ராளுக்கும் உற்ற ஆகாமியசஞ்சித பிராரத்வவினைகளைப்போக்கிச்

சகலலோகங்களும் புகழும்படியாய் இஷ்டகாமியங்களையும் மோட்சகாமியங்களையுங்கொடுத்து மகிமையோடுமிருக்கு மித் தீர்த்த மெவ்வணமுண்டாயிற்றெனில், மிதிலாபுரிக்கிறைவனாகிய ஜனகமகாராஜனுக்குப் புத்திரியாகவாய்ந்த ஜானகியை இலங்கைவேந்தன் வஞ்சித்தெடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறையிட்டிருந்த தீங்கால் அப்பாதகனுதி யரக்கப்பூடுகளை, பாநுகோடி கிரணம்போலோங்கும் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியானவர் பற்றறக்காய்ந்து பஸ்மீகரப்படுத்தி அவணின்றுஞ் சீதாபிராட்டியுடன் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் சிவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து அச்சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டிப் புநிதமாகிய தீர்த்தத்தின்பொருட்டுத் தன்னுற் பிரதிஷ்டை செய்திருந்த இராமலிங்கத்துக்கருகில் தனது கரத்தினிடமா விளங்குங்கோதண்டமென்னும் வில்லை பூமியிலிருத்தி, பகீரதியென்னுங் கங்கையை அவண்வரும்படியாக தியானஞ்செய்து, ஊன்றிய தனது சிலைக்கோடியை எடுத்தமாத்திரத்தில் அவ்வழியினின்றுங் கங்கையானவள் பாதாளவாகினியாய்ப் புறப்பட்டு திவ்யவாசத்தோடும் வந்து பிரவேசித்தபோது, அதைக் கண்ட இராமமூர்த்தி மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, உடனே இராமலிங்கத்துக் கபிஷேகஞ்செய்து, அக்கடவுளால் அநேக வரங்களைப்பெற்று, அங்குள தீர்த்தமியாவற்றினுந் தனதுதேவிமுதலிய யாவரோடுஞ் சேர்ந்தமூழ்கிச், சகல வானரவீரரோடுஞ் சேனைகளோடும் பிரயாணப்பட்டு அயோத்தியா பட்டணம்போய்ச்சேர்ந்து, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு, தேவியோடுங்கூடி இராஜரீகஞ்செய்துவந்தார். ஆதலால் அந்தராமமூர்த்தியினது விற்கோடியையூன்றி யுண்டாகிய தீர்த்தமானது சொர்க்க மத்ய பாதாளமென்னு மூன்று லோகங்களும் புகழத்தக்கதாய் தீர்த்தமாடினவர்களது பிறவித்துன்பத்தைநீக்கி முத்திவீட்டைத்தரும், இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியபின் வேறேதீர்த்தத்தில் மூழ்குவார்களாகில் அவர்களுக்கு யாதும் பிரயோசநமிராதென்றசொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, சூதமுநிவரைப்பார்

த்து, சுவாமி, தேவரீர் வியாசபகவானுடைய வாக்கியத்தின்படி பதினெண்புராணங்களையுமறிந்து எங்களைப்போன்றவர்களுக்கு போதித்து வருவதில், தீர்த்தமகிமையென்றும் மூர்த்திமகிமையென்றும் தலமகிமையென்றுஞ்சொல்லிய இம்மூன்றில் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மையாய்ச்சொல்லிவந்து, இப்போதுசொல்லிய இக்கோடிதீர்த்தத்தில் மூழ்கியவர்கள் பிறகு வேறே தீர்த்தமாடினால் ஒருபிரயோசனத்தையு மடையமாட்டார்களென்று சொல்லிய தெவ்வாறெனக்கேட்க, அப்போது சூதர் முனிவரைப் பார்த்து, ஓ நைமிசாரண்யர்களே, நீவிரிப்போதுகேட்ட சங்கையானது நற்சங்கையாகி இருப்பதால் அதைப்பற்றி யான் மெத்தவுஞ்சந்தோஷமடைந்தேன், ஏனெனில், ஆதியில் எனக்கும் இச்சங்கை உண்டாயிருந்து அச்சங்கையை நான் நாரதமகாமுனியால் அறிந்து உங்களுக்குச் சொல்லப்போகின்றதால் இயாபகசுத்தியோடுங் கேட்கக்கடவீர்களென்று கூறிப் பின்னுஞ்சொல்லுவார், கேளுங்கள் முனிவர்களே, இப்போது யான்சொல்லப்போகும்படியாகிய கோடிதீர்த்தந்தவிர மற்றதீர்த்தங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு மகிமைகளைப்பெற்று இஷ்டகாமியங்களை அவரவர்கள் கருதியப்படி கொடுப்பதோடும் மோக்ஷசாம்பிராச்சியத்துக்கும் ஏதுசெய்பவைகளாக விருக்கினும், இக்கோடிதீர்த்தமாத்திரஞ்சுயம்புவாய் பகீரதியான கங்காபவானியானவள் தானே பிரத்யக்ஷமாய்ப் பாதாளவழியாய்வந்து குடிகொண்டிருப்பதனாலே இந்ததீர்த்தம் அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தசொரூபமாய் விளங்குகின்ற ஆகாசத்தின் அண்டமுகட்டினின்று மிறங்கி மகாமேருவிற் பிரவேசித்துப் பரமசிவத்தினது சடாடவியிற் குடிகொண்டிருந்து தனுப்பி நான்குபிரிவாய் கிழக்கு வடக்கு மேற்குத்திசையிலே மூன்றுவகை நாமதேயத்துடனே சமுத்திரத்திலே விழுவதோடுந் தென்பாகத்திலே பிரவேசித்த கங்கையானவள் பாகீரதியென்னும் பெயருடையதாய் காசிக்ஷேத்திரத்திலே மோக்ஷத்துக்கேதுவாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த பாகீரதியை பாதாளவழியாய் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர்

வருவித்து, அத்தீர்த்தத்தை மறுபடியுஞ் சிவத்தினது சிரத்திற்குடிகொண்டிருக்கும்படியாய்ச் செய்வித்ததோடும் தனது கோதண்டமாகிய வில்லும் தன்னுடைய அஸ்தங்களும் அவற்றிற் சந்திக்கும்படியாய்ச்செய்த பண்பால், அக்கோடிதீர்த்தத்திலே தீர்த்தமாடிய ஜீவாத்மாக்களுக்குசித்தமாய் மோட்சசாம்பிராச்சியங் கிடைப்பதோடும் அன்னவர் பூமியிலிருக்குமளவும் இஷ்டகாமியங்களையுந் தரவல்லதாதலால் இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கியபின் வேறேதீர்த்தத்தில் மூழ்கப்படாதென உரைக்கலாயிற்று. மேலும், இப்பெருமைபொருந்திய தீர்த்தந் தவிர மற்றதீர்த்தங்களோவெனில், தீர்த்தமாடியவர்களுக்கு அநேகஜென்ம சுகிர்தபலவிசேட புண்யானந்தபோகபாக்கியங்களைத் தரும்பொருட்டு ஜென்மங்களை உண்டாக்குமாதலால் மோட்சத்தை விரும்பினபேர்கள் மறுபடியுந் தாழ்வடைய விரும்பார்கள். அப்படிவிரும்பி கோடிதீர்த்தத்தில் மூழ்கி மறுபடியும் வேறேதீர்த்தத்தில் மூழ்கினூற் பிறவிரோகையையநுபவித்துத் தீரவேண்டும், ஆதலால் இதையுணர்ந்து ராமமூர்த்தியானவர் முன்பு மற்றதீர்த்தங்களிலெல்லா மூழ்கி முடிவிற் கோடிதீர்த்தத்தில்மூழ்கி அயோத்தியா பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தார். கேட்டீர்களோ மகாரிஷிகளே, மேலும் பூலோகத்திலே வசிப்பவர்கள் அவரவர்கள் கர்மாநுபவப்படி யாத்திரை செய்யப்பட்டபேர்கள் எத்தலத்திலாவது எந்த மூர்த்தியை எந்ததீர்த்தத்தைக் காணுநின்றார்களோ அவற்றில் உடனே ஸ்நானஞ்செய்து வணங்கித் துதித்து வரவேண்டும், அவ்வாறவருகிறபேர்கள் இந்தக் கோடிதீர்த்தத்திலே மூழ்கிவிட்டால் பிறகு அத்தலத்திலே வேறேயொரு தீர்த்தங்களினும மூழ்கப்படாது, ஆயினும் அவரவர்கள் காலதேசவர்த்தமானங்களைக் குறித்தும் நல்வினை தீவினையைக்குறித்தும் பிதுர்சிரார்த்த தேவபூஜாவிதிகளைக்குறித்தும் அந்தவிடத்திலேவிளங்குகின்ற தீர்த்தங்களிலே மூழ்கிக் கிரியைகளை நடப்பித்துப் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தாலும் அவரவர்களுடைய ஆயுள்முடிவிலேயாவது இந்தக் கோடிதீர்த்தத்தில்

நத்தம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்நானபானமாகவேண்டியதாய் இத் தீர்த்தத்தைக் கமண்டலங்களிலே கொண்டுபோய் பத்திரப் படுத்திவைத்திருப்பார்கள், ஏனெனில், அந்த பாகீரதியானவள் சதாகாலமும் ஸ்ரீராமலிங்கத்தினுடைய சந்நிதானத்திலே குடிகொண்டிருப்பதாலும் எப்போது மப்பெருமானுடைய சடாடவியில் விளங்குவதாலும் காசிமகாக்ஷேத்திரத்தில் விளங்கும் பாகீரதியினுடைய பிரவாகத்தை பூலோகவாகினியாய்ப் புண்ணியபுருஷர்ளெடுத்துவந்து ஸ்ரீராமநாதனுக்கு அபிஷேகம்பண்ணினால் மகத்துவமிருப்பதினாலே நர்ஜன்மங்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் அதைக்கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமநாதனுக் கர்ப்பிதஞ்செய்கிற கங்கையைப்பார்க்கிலும் சுயம்புவா யிருக்கின்ற கோடிதீர்த்தமானது அநேகங்கோடி விசேடமென் றறிந்து அதை எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைத்திருப்பார்கள், மேலும் அந்த பகீரதியானவள் ஆத்மலாபத்துக் குடையவளா யிருப்பதால் அதினின்றும் ஓங்கிய கோடிதீர்த்தத்தின் பெருமையை அளவிடப்போமோ, மேலும் பண்டோர்காலத்தில் யாதவ குலத்தி லுற்பவித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் தனது அம்மானாகிய கஞ்சனைக்கொன்ற தோஷந்தீரவேண்டியதாய் இக் கோடிதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடினாரென்று சூதமுநிவர் சொல்லியதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் சூதமுநியைநோக்கி, சுவாமீ, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் யாதுகாரணத்தால் அம்மானைக்கொன்றார், அப்படிகொன்றபோதிலும் அவருக்கு தோஷமுண்டென்று விதித்தவர் யாவர், யாவருடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு இக்காரியத்திற் பிரவேசித்தார், இவைகளையெல்லாந் தேவரீர் அடியோங்க ளறிந்துகொள்ளும்படியாய்த் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமாமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே, வடமதுராபுரி என்னும் பட்டணத்தை அரசாட்சிசெய்துவந்த சூரசேன மகாராஜாவின் குமாரனாகிய வசுதேவனுக்கு உரோகணிதேவி என்றுந் தேவகிதேவி என்றும் இரண்டுபெண்களைக் கலியாணஞ்செய்து

வசுதேவனோடும் இரதத்திலேற்றி ஊர்க்கோலங்காட்டு நிமித்தம் மைத்துனனாகிய கஞ்சன் சாரதியாகவமைந்து இரதத்தை நடாத்தி வீதிப்ரதட்சணமாய் வருகையில், அப்போது ஆகாசத்தினின்றும், ஓ கஞ்சமகாராஜனே, இவ்விருவர்கள்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளால் உனக்கு மரணமுண்டாமென்று அசரீரிகூற, அவ்வாய்மையைக் கேட்டநாள்முதற் கஞ்சன் மெத்தவுந் துக்கசாகரத்துளாழ்ந்தி, பின்னர் ரோகணிதேவி தேவகீதேவி வசுதேவன் இம் மூவரையும் வதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து ஆரவாரஞ்செய்துவருகையில், வசுதேவனானவன் அக்கொள்கையைக்கண்டு கஞ்சனுக்கு அநேகவித உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லி அவ்வெண்ணத்தைத் தடுத்து, அப்பா மைத்துனா, உனக்கு இவர்கள்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளால் மரணம் நேரிடுமென்று எண்ணமிருப்பதால், அப்படி பிறக்கும் பிள்ளைகளை வையாமல் உடனே கொன்றுவிடென்று கூறியதைக்கேட்ட கஞ்சனும் அதுபோல் சமமதித்து, அம் மூவரையும் சிறைச்சாலையி லடைத்து காவலமைத்து, அவர்கள் வயிற்றிற் பிள்ளைபிறந்தவுடனே எடுத்துவரச்சொல்லி தனது மந்திரவாளால் இரண்டுதுண்டாய் வீசி மகிழ்ந்திருப்பான் இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றுவிட்டதின்பேரில், பிறந்து பிறந்து வாளுக்கிரையாகுந் தனது குழந்தைகளினது சோபத்தால் மெலிந்திருக்கும் வசுதேவனுடைய மனக்கவலையை அகற்றவேண்டியதாயும் பூமிபாரந் தீர்க்கவேண்டியதாயும் ஸ்ரீவைகுந்தவாசராகிய ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியானவர் ஆதிசேடன்முதலிய தேவர்களுடனும் வைகுந்தத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு அவர்கள்வயிற்றிற் ஜெனிக்கவேண்டி யோசித்து தேவகிதேவிவயிற்றில் ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியும் ரோகணிவயிற்றில் ஆதிசேடனும்வந் தவதரித்ததுமன்றி தனதுகலையில் ஒன்றையெழுப்பி ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன்மனையில் அவன்பத்தினியாகிய யசோதையம்மன்வயிற்றில் துர்க்கி என்னும் பெண்ணுருவாய் பிறக்கச்செய்து, தான் பிறந்தவுடனே வசுதேவனுக்குச் சொற்பனமூலமாய் ரோகணி

வயிற்றிற்பிறந்த பிள்ளையையும் தேவகிவயிற்றிற்பிறந்த பிள்ளை யையு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் நந்தகோபனுடைய வீட்டில் அச்சமயம் யசோதையம்மன் பெண்குழந்தையைப் பிரசவித் துப் பிறந்தகுழந்தை யின்னதென்று தெரியாமற் சோபித் திருப்பார்களாதலால் அச்சமயத்தில் இவ்விரண்டு குழந்தை களையும் அவளிடத்தில் விட்டுவிட்டு அங்ஙனம் பிறந்திருக்கும் பெண்குழந்தையை யெடுத்துவந்து இங்கே சேர்க்குமளவும் காவலாளிகள் முதலிய பதியிலுள்ளோர் யாவரும் மூர்ச்சித் திருப்பார்க ளாதலால் அதுபோற் செய்யக்கடவையென்று நாராயணமூர்த்தி சொல்லியவுடனே, வசுதேவன் விழித்துப் பார்த்து, பிள்ளைபிறந்து பேசாமலிருப்பதுகண்டு கடவுள் கட் டளையிட்டதுபோல் சகலஜீவர்களு முறங்கியிருக்க, அத்தரு ணத்திற் குழந்தைகளையேந்தி ஆயர்பாடியில் நந்தன்மனையில் யசோதை பெண்குழந்தையைப்பெற்று ஒன்றுந்தோன்றாமல் சோபித்திருப்பது கண்டு, தெய்வச்செயலென்று சந்தோஷங் கொண்டு, தான் கொண்டுபோன பிள்ளைகளை அவளிடத்தில் விட்டு அங்குள பெண்குழந்தையாகிய துர்க்கையையும் மற்று மோர் பிள்ளையையு மெடுத்துவந்து தேவகிதேவி உரோகணி தேவி யிவர்களிடத்தில் விட்டபிறகு, யாவருக்குந் தெளிவுண் டாகிப் போதும்விடிந்தவுடனே, இங்குற்ற இரண்டுகுழந்தை களு மழக்கேட்ட கஞ்சன் பிள்ளைகளைக் கொண்டுவரும்படியாய் காவலாளிகளுக் கறிக்கையிட, அவர்களுமதுபோல் அப்பிள் ளைகளைக் கொண்டுபோய்க் கஞ்சனிடங்கொடுக்க, அவன் கிரு சித்தேனு மஞ்சாமல் அப்பிள்ளைகளைக் கொண்டுபோய் ஓர் பாறையினிடமாக நின்று பிள்ளைகளை உயரவெறிந்து வாளை யோங்கும்போது, ஒருபிள்ளை மாய்கையாய் மறையவும் மற் றோர் பெண்ணாகிய துர்க்கையானவள் அஷ்டபுஜத்தோடும் மூவிலைவேற் சூலத்தோடும் அந்தரவீதியில் நின்று, அடா நிர் மூடனாகிய கஞ்சனே, உன்னைக்கொல்லுவதற்கு இரண்டுபிள் ளைகள் வளருகின்றார்க ளாதலால் சாக்கிரதையாயிரடா, மத்தித்துப்போவாயென்று கூறி அந்தரபாகத்தில் மறைந்தாள்.

அவ்வாறு துர்க்கியானவள்சொல்லி மறைந்தநாள்முதல் கஞ்சனானவன் நெடுங்கவலையுற்று ஆயர்பாடியில் வளர்கின்ற பிள்ளைகளைக் கொல்லவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவனாய் எதிர்பார்த்திருக்கையில், ஆயர்பாடியில் நந்தகோபன்வீட்டில் வளரும் பிள்ளைகளில் பெரியபிள்ளைக்கு பலராமனென்றும் இளைய பிள்ளைக்கு கிருஷ்ணனென்றும் நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்து வருகிறபோது, கஞ்சனானவன் பூதகிமுதலிய ராக்ஷதர்களுக்கு அநேக தந்திரங்களைச்சொல்லிக் கொன்றுவரும்படியாக வனுப்பிவைத்தும் அவர்களால் முடியாமல் கிருஷ்ணன்கையினால் மடிந்தபின், ஆயர்கள் அச்சமுற்று, அப்பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொண்டு, கோகுலபிருந்தாவனத்திற் போயிருக்கும்போது, ஆயர்களால் இந்திரனுக்குச்செய்யும் பிரார்த்தனையைத்தடுத்து கோவர்த்தனத்துக்குச் செய்யச்சொல்லி, அப்படியவர்களாற் செய்த பூசையையுந் தானே தேவதையாகவிருந்து ஒப்புக்கொண்டு, தேவேந்திரனாற்பெய்வித்த சோனைமாரியை, கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்து ஏழுநாள் வரையில் ஆனிரைகளைக் காத்து, கோபஸ்திரீகளுடனே கூடி விளையாடியும், அவர்கள்வஸ்திரங்களை யபகரித்தும், அவர்கள் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெய் தயிர் பால் முதலியவைகளைத் திருடியுண்டும், அநேகந் திருவிளையாட்டாகிய லீலாவிநோதங்களைச்செய்தும், காளிங்கனை கர்வபங்கப்படுத்தியுமிருக்கும்போது, கஞ்சனானவன் பலராமனையுங் கிருஷ்ணமூர்த்தியையுந் தன்பட்டணத்தில் வரவழைத்து சூதுமார்க்கமாய்க் கொல்லவேண்டுமென எண்ணங்கொண்டவனாய் அக்ரூரனென்னு மொருவனை பலராமகிருஷ்ணனிடந் தூதனுப்பி அழைத்துக்கொண்டுவரும்படியாய்ச் சொல்ல, அவனும் அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு கோகுலபிருந்தாவனத்திலிருக்கும் பலராமகிருஷ்ணனைக்கண்டு பலபலவாய்த் தோத்திரஞ்செய்து கஞ்சன்சொல்லி யனுப்பியதைக்கூறி அழைக்கச் சம்மதித்தவர்களாய் பலராமகிருஷ்ணனிருவருந் இராஜபேட்டியைக்காணும் உடுமானங்களையும் பிரயாணப்பட்டு மதுராபுரி வந்து

சேர்ந்து அப்பட்டணத்தை பலராமனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் கோபாலர்களுடனே சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வேடிக்கையாய் வருகிறபோது, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அழகுகளையும் நடைநொடி பாவனைகளையும் அப்பட்டணத்திலுள்ள பெண்கள் கண்டு மயக்கத்தை யடையும்படியாயும் வெகு கோலாகல கெம்பீரத்துடனே சிங்கக்குட்டிகளைப்போல் வருகிறபோது, கஞ்சனானவன் அநேக மல்லஜெட்டிகளையும் இரத கெஜ துரகபதாதிகளையும் அணியணியாய்விடுத்து வருபவர்களைக் கொல்லும்படியாய் உத்தரவுசெய்தனுப்ப, அதுபோலவர்களும் வந்தெதிர்த்து கோரமாகிய சமர்விளைக்க, அது கண்ட பலராமகிருஷ்ண ரிருவருங் கோபித்து யுகாந்தகால ருத்திரரைப்போற் சீறி எதிர்த்த படைவீரர்களையுஞ் சேனாசயின்யங்களையும் பாழ்பட நூறி, ஜயவென்று சிங்காரஞ் செய்து, கஞ்சனிருக்குங் கொலுமண்டபம்நோக்கி வருகிறபோது, கஞ்சன்கண்டு, குவலயாபீடமென்னும் யானைக்கு மதங்களூட்டிக் கொல்லும்படியாகிய சைகைகளைச்சொல்லிவிடுக்க, அந்த யானையைக் கிருஷ்ணபகவான்கண்டு வெகுண்டு, இருதுண்டாகச் செய்து, அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி கையிற்பிடித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணபகவானானவர் கஞ்சனிருக்கும்படியாகிய சப்பிரமஞ்சத் தடியிற்போய் கஞ்சனது இரண்டு காலையும் பற்றித்தூக்கிக் கரகரவென்று, சுழற்றிநிலத்திலே யறைந்து தன்கரத்தினிடமாயிருந்த யானைக்கொம்பினாலே தலைமண்டைசிதறும்படியாக வடித்துக்கொன்று, பின்னுமவனுக்குத் துணையாகவெழுந்த சூரர்களையும் சேனாசயின்யங்களையும் நாசப்படச்செய்து சர்வசங்காரமூர்த்தியைப்போற் கெற்சித்து அட்டகாசஞ்செய்து யாவருமுடிந்தபின்னர் தமது தந்தையாகிய வசுதேவனையும் தாய்மார்களாகிய ரோகணிதேவி தேவகிதேவியையும் சிறைச்சாலையினின்றும் நீக்கி, அவர்களுக்கு அநேக உபசாரஞ்செய்து, வடமதுராபுரியை கஞ்சன் தாதையாகிய உக்ரசேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து, சத்யபாமைமுதலிய கோபிகாஸ்திரீகளுட

னையுங் கோபாலர்களுடனேயும் ஆயர்பாடியிலும் மதுராபுரியிலுமாகவிருந்து, அநேகலீலாவிநோதங்களை நடப்பித்துக்கொண்டிருந்தார்.

கேட்டீர்களோ முநிவர்களே, இங்ஙன மிவ்வாறிருக்க, தெய்வலோகத்திலிருந்து பிரமதேவன்புதல்வனாகிய நாரதமகாமுநிவர் கிருஷ்ணபகவானிடத்துக்கு வருகையில், அன்னவர்வரவைக்கண்டு, கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் நாரதருக்குவேண்டிய உபசாரனைகளைச்செய்து, ஐயா நாரதமகாமுநியே, யான் தங்களைக்காணும்படியாய் எண்ணியிருந்தவண்ணந் தேவரீரே இவடமெழுந்தருளினமையால் என்மனத்திலுள்ள கவலையை நிவர்த்திசெய்யவேண்டுவதென்னவெனில், என்னுடைய அம்மானாகிய கஞ்சனைக்கொன்றதோஷம் எனக்குண்டாயிருப்பதனாலே அதுதீரவேண்டியதற்கு ஓர் பரிகாரஞ்சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நாரதபகவான்முகமலர்ந்து, வாரும் சுவாமி, வேதவேதாந்தமூர்த்தியே, ஆதிபராபரவஸ்துவாகியும் அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்டநாயகராகியும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதராயும், சின்மய னந்தசொரூபமாகியும், ஆண்பெண் அலியாகியும், சகலஜீவான்மாக்களிலுங்கலந்துநின்றதாகியும், என்போன்ற ஏழைகளுக்கெட்டாதவஸ்துவாகியும் ஒளிருந் தேவரீருக்கு, பாபமேது புண்ணியமேது, அடியேனுடைய மனதைச்சோதிக்கவோ இப்படி கேட்டகாரியம், சுவாமி, என்று நாரதர்சொல்ல, அதற்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கூறுவார். ஐயா நாரத மகாமுநிவரே, நாம் நரயோனியினிற்பிறந்து, நானாவித சுகதுக்கங்களை யடைவதனாலே யான் கேட்டகாரியம் உண்மைதானென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்சொல்ல, அதற்கு நாரதர்சொல்லுவார், வாருமையா பகவானே, தேவரீர் வினவியவண்ணம் உமதுமாமனாகிய கஞ்சனைக்கொன்றதோஷம் நீங்கவேண்டுமாயின் தென்றிசையிற் சேதுமத்தியிலோங்குங் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் இதற்குமுன் தேவரீரெடுத்திருந்த ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இராமலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து பகீரதியான கங்கையைப்

பாதாளவாகினியாய்வரவழைத்து சிவபெருமானுக் கபிஷேகஞ்செய்துவைத்த கோடிதீர்த்தமென்று ஒருதீர்த்தமிருக்கின்றது, அந்ததீர்த்தத்திலே, ராமனாய்பிறந்து ராவணனைக் கொன்றபோது சம்பவித்ததோஷந்தீரவேண்டி அதிற் றீர்த்தமாடி அதுபரிகாரமானதால் இப்போது இந்தகிருஷ்ணவதாரத்திலே கஞ்சனைக்கொன்றதோஷம் திரும்படியாய் அந்தக் கோடிதீர்த்தத்திலேபோய்மூழ்கினால் தோஷவிமோசனமாகுமென்று நாரதர்சொல்லி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு பிரம்மலோகத்தை யடைந்தார். பின்பு கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நாரதர்வாக்கியப்படியே தமையனான யலராமனுடனும இரதகஜதுரகபதாதிகளுடனும் பிரயாணப்பட்டு, சேதுவைசசேர்ந்து, அதன் மத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சார்பிலுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் வேதவிதிப்படி மூழ்கிப் பின்னர் கோடிதீர்த்தத்தில்மூழ்கி, அநேகதானதருமங்களைச்செய்து, ஸ்ரீ ராமநாதனை வணங்கி விடைபெற்று, வடமதுராபுரி வந்துசேர்ந்து சுகமாயிருந்தார்க ளாதலால் இப்பேர்கொத்த மகிமைதங்கிய தீர்த்தத்துக்குச் சமீபமாய் சாத்தியாமிர்ததீர்த்தமென் றோர்தீர்த்தமுண்டு, அதன்பெருமையோ அளவுபடுத்திச்சொல்ல ஆதிசேடனுக்கு மரிதாமென்று சூதமுனிவருரைத்ததைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், முனிவரைபபணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் திருவுளங்கனிந்து அடியோங்களுக்கு அத்தீர்த்தத்தின் பெருமையைச் சொல்லவேண்டுமென்று பணிந்துநின்ற முனிவர்களுக்கிரங்கிச் சூதமகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சாத்தியாமிர்ததீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, தெட்சணபாகத்தில் சேதுமத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்

சார்பில் விளங்குஞ் சாத்தியாமிர்த தீர்த்தமென் றோர் தீர்த்த முண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கினவர்களது பாபமனைத்தும் பருதிமுன் பனிபோல்விலகிப் போவதன்றியும், இகத்தில் அவர்கள் நினைத்த காரியங்களெல்லாங் கைகூடி, யாகாதிக்கிரியைகள் செய்தபலனைக்கொடுத்து, பரத்துக்கேதுவாகிய ஞானோதயத்தையுங் கொடுக்குமாதலால், அந்ததீர்த்தத்திலே புரூரவச்சக்ரவர்த்தியென்பவன் தீர்த்தமாடி, தனக்கு தும்புரு முநிவரால் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து கொண்டு, தெய்வலோகக்கணிகையருள் ஒருத்தியாகிய ஊர்வசி என்பவளைக்கூடிச் சுகபோகங்களை யநுபவித்துக் கொண்டிருந்தானென்று சூதமாமுநிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், முநிவரைநோக்கி, சுவாமி, புரூரவச்சக்ரவர்த்தி என்பவனுக்கு தும்புருமுநிவரால் சாபம்வந்த காரணமும் தெய்வலோகக்கணிகைமாதாகிய ஊர்வசி என்பவள் பூலோக ராஜனைசசேர்ந்தவிதமுந் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க, அப்போது சூதமுநிவர்சொல்லுவார், வாருங்கள் இருடிகளே, முன்னொருகாலத்திலே புரூரவனென்னுஞ் சக்ரவர்த்தியானவன் மகாகுபேரசம்பத்தோடும ரூபலாவண்ய சவுந்தரியத்தோடும் ஒப்பொருவரில்லாத பராக்ரமத்தோடும் மகாமண்டலேசுவரனாய் கோலோசசி இனிது வீற்றிருக்கும் நாளையில், தெய்வலோகத்தில் இந்திரன்சபையில் நடிக்கும் ஊர்வசி என்பவள் தேவர்களிலொருவனாகிய மித்திராவருணனென்பவனை இகழ்ந்துபேசினாளென்று அவனுக்கு பூலோக மாந்தரைப் புணரும்படியாய் சாபம்நேரிட்டதால், அச்சாபத்தையநுபவித்து நிவர்த்திசெய்யக்கருதி, துன்பத்தையடைந்து, தெய்வலோகத்தினின்றும் நீங்கி, பூலோகத்தில் புரூரவச்சக்கரவர்த்தி யரசாட்சிசெய்துவரும் பட்டணத்தினருகிலிருக்கும் ஓர் சிங்காரவனமென்னுந் தயித்ராவனத்திற் சேர்ந்து, சுரலயதாளவழுவின்றி வீணைகானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள், அவ்வாறு ஊர்வசியானவள் வீணையைமீட்டி வாசிக்கின்ற நயகுணங்களினாலே அவ்வனத்திற் பட்டமரங்க

னெல்லாந் தளிர்த்தும் பூத்தும் காய்த்தும் பழுத்துக் கனிந்தும், அவற்றினின்றுந் தேன்கள்சிந்தி யாறுபோற் பெருகவும், கரடிபுலி சிங்கங் காட்டானைமுதலிய மிருகங்களெல்லாம், அவைகளது வீராவேசத்தைவிடுத்து உறங்கிச் சுகானந்தத்தைக் கலந்திருக்கவும், பறவைச்சாதிகளெல்லாந் துவனிசெய்யாமல் இசையின்வழியிற் செவியைச்செலுத்தி பிரமித்திருக்கவும், ஊர்வனஜெந்துக்களும் பாம்புகள்முதலிய யாவும் இன்னிசையைநாடித் தன்னிச்சையை விடுத்துப் பொன்னைப் போன்ற படங்களைவிரித்துச் சென்னியைச்சாய்த்தாடவும், தாவராதிகளாகிய பாரைகண்முதலிய வெல்லாம் நீராயுருகி, ஓடும்படியாய் வாசித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், அப்பட்டணத்தை யாளப்பட்ட புரூரவனென்னுஞ் சக்ரவர்த்தியானவன் தனித்து வேட்டமாடக்கருதி, தனதுகையில் வில்லும் வேலுங்கொண்டு, குதிரை ஏறி வேட்டமாடி, மீண்டும் அச்சிங்காரவனத்துட் பிரவேசித்து, அங்ஙனம் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் தேவியாகிய சரஸ்வதியைப்போலும் இந்திரன்தேவியாகிய இந்திராணியைப்போலுஞ் சுந்தரமமைந்து இலகாநின்ற சித்திரப்பாவையைப்போன்ற ஊர்வசியைக்கண்டு ஒன்றுந் தோற்றாதவனாய்த் திக்பிரமைகொண்டு, தனதுபுத்தியினாற் பிறகு பெண்ணென்றறிந்து, அப்பூவையை நாடியகண்கள் அரைக்கண்களாகச்சோர்ந்தும் நாவானது வறண்டும் உரைகுளறியும் அனங்கன் கணைவலியை ஆற்றமாட்டாதவனாய் மோகக்கடலுட்டோய்ந்து, முன்பின்யோசியாமல் ஊர்வசியினது அருகிற்சேர்ந்து கூறுவான், ஓ பஞ்சரத்தினின்றிலகும் அஞ்சுகம்போற்கொஞ்சுங்கிளியாகிய வஞ்சியர்நாயகமே, உனக்குத் தஞ்சம்தஞ்சம், இந்து கோடிகிரணம்போன்ற முகாரவிந்தத்தையுடைய இளங்குயிலே, கந்தர்ப்பன்கணையால்வருந்திச் சிந்தையுழலும் என்னை இந்தவேளையிற் கந்தமுலாவும் உனது கனதனங்களைக் கொடுத்து சிந்தையாளனாகிய நெடியோன் மகனை நாணச்செய்யுங் கருணைசெய்வாய், நாயகமே என்று கூறிய ராதிபன்சொற்றுளங் காதல்கொண்டவளாய்க் கூறு

வான், வாராய் லோகாதிபனே நான் ஆடகலோகத்திறைவ னாகிய அயிராணிகேள்வனென்னுந் தேவராஜன்சபையில் நடிக் கும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளில் ஒருத்தி, என்பெயர் ஊர்வசியென்று சொல்லுவார்கள், நீ பூலோகத்தில் உற்பவித்த நரஜன்மமா யிருப்பதாலும் என்மீதுமோகங்கொண்டதாலும் என்கருத் தின்படி நடப்பதாய் பரவசஞ்செய்து கொடுப்பையேயாகில் உன்னைச்சேருவேன், இல்லாவிடிற்சேரேன், அதுயாதெனில்; நான் இப்புவியின்கண் உன்னோடுகூடிச் சுகித்திருக்கவேண்டு மாயின், இந்தலோகத்துள்ள பசுவின்நெய் சற்கரை வாழை பலா மாங்கனிமுதலிய கனிவகைகள்தவிர மற்றவஸ்துக்களைப் புசியேன், ஆதலால் நீ எனக்கு மூன்றுகாரியங்களுக்கு உறுதி வார்த்தை செய்துகொடுத்தால் உன்னுடன் கூடிவாழ்வேன், இல்லாவிடில் என்னிருப்பிடம்போய்ச் சேருவேனென்றாள். அதுகேட்ட புரூரவவேந்தன், வாரும்பெண்ணே, ஊர்வசியே; நீ என்னகேட்டபோதினும் அவ்வாறு பரவசஞ்செய்து தரு வேனாதலால் உன்கருத்திலுள்ளதை வெளியிடுவாயென்று சொல்ல, அப்போது ஊர்வசியானவள் புரூரவனைப்பார்த்து, ஓ வேந்தனே, நான் இவ்வுலகின்கண் இருக்குமளவும் இரண்டு ஆட்டுக்கடாக்கள் வளர்த்துவர எண்ணங்கொண்டிருக்கிறேன், அப்படி வளர்த்துவருகையில் அதையாரும் அபகரித்துக் கொண்டு போகாமற்பதிலமாய்க் காத்துவரவேண்டும், இதல் லாமலும் நீ எந்தக்காலத்திலும் என்கண்ணுக்குமுன் வஸ்திர ஹீனனாய்வந்து நிற்கப்படாது, இதன்றியும் உனது உச்சிட் டத்தை நானருந்தும்படியாய் செய்யத்தகாது, இந்த மூன்று காரியந்தான் என்மனதிலிருப்பதாதலால் என்னசொல்லுகிறா யென்றுகேட்க, அதற்குவேந்தன் சம்மதித்துப் பரவசஞ் செய்து கொடுத்தவனாய், ஊர்வசியை அழைத்துக்கொண்டு பட்டணம்வந்துசேர்ந்து, தனது மந்திரியை அழைத்து, முத் திரைமோதிரத்தைக்கொடுத்து மநுநீதிதவறாமல் இராஜரீகஞ் செய்துவரும்படியாய்க் கட்டளையிட்டுப், பின்னர்தனதுபட்ட ணத்துக்கருகேயிருக்குஞ் சரஸ்வதி நதிக்கரையிலோர்குஞ்

சிங்காரவனத்தில் ஓர் நிலவறையமைத்து, அந்நிலவறையில் ஊர்வசியோடும் போய்ச்சேர்ந்து, மகா உச்சாகத்தோடும் மோகக்கடலுண்மூழ்கி இரதிகேளிகளை நடாத்தி யாதுங் குறையின்றி வாழ்ந்துவருகின்றபோது, ஆடகலோகப்பெண் ணாகிய ஊர்வசியானவள் தனதுமணாளன்மீது நெடுங்காதல் கொண்டவளாய் தெய்வலோக வாழ்க்கையைமறந்து பூலோக மங்கையர்கட்கொப்பாய் மனமகிழ்வோடும் அனங்கனும் நா ணித் தலைகுனியும்படியாய் இஷ்டபோகங்களை யநுபவித்து வருகிறபோது, உம்பருலகிலுள்ள தேவர்களியாவரும் ஊர் வசியைப்பிரிந்திருக்குந்தன்மையால்விரகந்தணியாதவர்களாய் வருத்தமுற்று, இவளை எவ்விதமேனு மிங்கு வருவித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று யோசித்தவர்களாய், அங்குள் காந் தருவர்களில் விசுவாவசுவென்னு மொருவனையழைத்து, ஓ விசுவாவசுவே, பூலோகத்தில் புரூரவச்சக்ரவர்த்தியினிடமா யிருக்கும் ஊர்வசியினிடம் நீசென்று அவளை எவ்விதமேனும் இங்கு அழைத்துவரக்கடவையென்று சொல்ல, அவ்வாய்மை யைக்கேட்ட காந்தருவன், ஐயா தேவர்களே, உங்கள் கருத் தின்படியே பூலோகத்துக்குப்போய் புரூரவவேந்தனிடமிருக் கும் ஊர்வசியை இமைகொட்டுவதற்கு முன்னமே இவண் கொண்டுவந்து சேர்ப்பேனென்று விருதுகூறியவனாய், அவ ணின்றும் புவியில் ஓங்கும் சரஸ்வதிநதிக்கரைவந்துசேர்ந்து, சிங்காரவனமென்னு தயித்ராவனத்திலே அமைத்திருக்கும் பளிங்குமாமணிமேடையிற் புரூரவவேந்தனோடும் படுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஊர்வசியினது ஆட்டுக்கடாக்க ளிரண்டில் ஒன்றை இராத்திரி நடுஜாமவேளையில் தூக்கிக்கொண்டு அந் தரமார்க்கமா யெழும்பும்போது, அக்கடாவானது பயந்து கூச்சலிடுகையில், அவ்வோசையைக்கேட்ட ஊர்வசியானவள் விழித்துப்பார்த்து, தனதுகடாவைக் காணமையால், ஐயோ, கடாவை யாரோ பற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்களே என் செய்வேனென்று கோவென்றலறும்போது, அச் சந்தடியைக் கேட்ட புரூரவவேந்தன் விழித்து திடுக்கிட்டெழுந்து, அருகே

பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்குந் தனது சரசியாகிய ஊர்வசியைக் கேட்குமுன்னமே, மறுபடியும் அந்த காந்தருவனாகிய விசுவாவசு என்பவன் பூமியிலிறங்கி மற்றுமோர் கடாவையும் பிடித்துக் கக்கத்திலிடுக்கிக்கொண்டு ஆகாயவீதியி லெழும்புகிறபோது, அக்கடாவும் இரைச்சலிட, அதைக்கேட்ட ஊர்வசியானவள் அந்தோ யான் திக்கற்றவளா யிருப்பதால் இரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களே யென்று மனம்பதைபதைத்து திடீலென்று மண்மேற்சாய்ந்து சோபமடைந்தாள். அப்போது புரூரவச்சக்ரவர்த்தியானவன் மகாகோபத்துடனே அந்நிலாமணி மேடையின் பக்கலில் ஓர் அறையில்வைத்திருந்த தனது உடைவாளையுங் கேடயத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு உக்ராவேசங்கொண்டு யாதுந்தோன்றாமலோடிவரும்போது, தனது இடையிற் றரித்திருந்த வஸ்திரமானது நழுவிப் பூமியில் விழுந்ததை யறியாதவனாய் நிர்வாணத்தோடும் ஆட்டுக்கடாவைக் கவர்ந்துகொண்டு போகுங் கள்ளனாரடாவென்று அதட்டிக்கொண்டே ஓடும்போது, மிகவும் அந்தகாரமாகிய இருண்மூடியிருப்பதால் அவ்வேளையில் வேந்தன் தனித்தோடுகின்றானே யென்று ஊர்வசியும் பின்றொடர்ந்தோட, அதுகண்ட விசுவாவசு என்னுங் காந்தருவன் ஓர் ஒளியையுண்டாக்கி அவ்வொளியினால் இருட்கூட்டத்தை நீக்கிப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கச்செய்தான், அவ்வாறு வெளிச்சமுண்டானபடியால் முன்னதாய் ஓடுகின்ற இராஜனுடைய நக்நரூபத்தைக்கண்ட ஊர்வசியானவள் நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து நின்றுவிட, அப்போது காந்தருவன் ஆட்டுக்கடா விரண்டையுங்கொண்டு தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். அப்படி சேர்ந்தவுடனே அவனாலுண்டாகிய வொளியும் மறைந்து பழையபடி இருண் மூடினமையால் வேந்தனுக்கு ஆட்டுக்கடாவைக் கொண்டுபோனவன் புலப்படாமலும் வழியுந்தோன்றாமலும் அலைந்துகொண் டிருக்கையில், ஊர்வசியானவள், அரசன்வாய்மை தப்பிப்போய்விட்டதே, இனி நமக்கு இங்கென்னவேலை யென்று வெறுத்தவளாய் தெய்வ

லோகத்தைநோக்கிப் போய்விட்டாள். அச்சமயத்தில் வேந்த னானவன் தன்றாற் கூடியமட்டும் ஆட்டுக்கடாவைக் களவு செய்துகொண்டுபோன திருடனைத் தேடியுங் காணாதவனாய்த் திரும்பி இருளைத் துணையாகக்கொண்டு தனது பள்ளியறை யுந்துசேர்ந்து மஞ்சத்தின்மீதிலகும் அம்சதூளிகாசயனத்தில் ஆடகலோகப்பெண்ணாகிய ஊர்வசியைக்காணாமல் பின்னும் அங்குள மாடகூடங்களினும் பூஞ்சோலைகளினும் நதிக்கரை யினும் அன்றிராமுழுதும் தான் நிர்வாணனாகவே தேடிக் கொண்டு திரிகிறபோது, சூரியன் உதயமானான், அவ்வாறு சூரியனுதயமானபிறகு தான் நக்கினரூபமாகவிருக்கிறோமென் னும் தோன்றாமல் ஊனிசோகங்கொண்டு சரசியைப் பிரிந்ததுய ரத்தாற் காமமதிகரித்தவனாய் ஊர் நாடு தேச முதலிய வனங் களிலும் குகைகளிலுந்தேடித் திரிகிறபோது, ஓர்நாள் குரு க்ஷேத்திரத்தில் ஒங்கும் பூஞ்சோலையில் வயங்குந் தாமரை ஓடையில் அநேகந் தோழிகளுடனே ஊர்வசியானவள்வந்து மஞ்சனமாடிக்கொண்டிருக்க, அவளைக்கண்ட புரூரவச் சக்ர வர்த்தியானவன் ஓடோடியும்வந்து, அடிமானே, இதுபரியந் தம் நீ என்னைப்பிரிந்து எங்கேபோனாயென்றுகேட்க, அப் போது ஊர்வசியானவள் புரூரவன் நிர்வாணமாய் நிற்பது கண்டு நாணமுற்றவளாய், உடனே ஒருதிவ்ய வஸ்திரத்தை யெடுத்து வேந்தன்மீதுபோர்க்க, அப்போது புரூரவன் வெட்கமுற்று, தான்கொண்டிருந்த மயக்கமியாவுந்தெளிந்து, அவளாற் போர்க்கப்பட்ட வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டு கூறுவான், ஓ பொன்போலிலகும் பூவையே, பவளத்தைப் பழித்திலகும் நினதுகனிவாயும், கிள்ளையைப்பழிக்கு மொழி யும், குயிலின் றேசையைப்போன்ற குரலும், அன்னம் பேடொத்த நடையையுங்கொண்டு இலகும் என் னுருயிர்த் துணையான நீ என்னைத் தனிவிடுத்தேகினால், என்செய்வேன்; எவ்வாறுய்வேன்; யானொருகுற்றமுஞ் செய்திலேனே யென்று மிகுந்த துயரத்தோடும் பரதவித்தோதும் வேந்தன் வாய்மையைக்கேட்ட ஊர்வசியானவள் கூறுவாள், வாரு

மையர்வேந்தே, ஏன் வீண்வார்த்தைபேசுகின்றீர், உமதுவாக்குப் பிசகிவிட்டதனாலே யான் வந்துவிட்டேன். ஆதலால் இனிமேல் உமக்கும் நமக்கும் என்னவார்த்தையிருக்கின்றது, போம்போமென்று சொன்னாள். அப்போது இவர்களிருவரும் வாதித்துக்கொண்டிருப்பதை தோழிகளறிந்து, இதென்ன காரணமென்று அவர்கள்தலைவியாகிய ஊர்வசியைக்கேட்க, அதற்கு ஊர்வசியானவள் நடந்த வர்த்தமானங்களையெல்லாந் தோழிமார்களுக்காதியோடந்தமாயோத, அவைகளைக்கேட்ட பாங்கிகள் மிகவும் மனதிரக்கமுற்றுச் சொல்லுவார்கள். வாராயம்மா ஊர்வசியே, இவ்வேந்தனும் நீயும் அறுபதுவருடமாய்க் கூடியிருக்கும்போது அவர் உனக்கு யாதொருகுற்றமுஞ் செய்யவில்லையே, இராக்காலத்தில்நேர்ந்த துன்பத்துக்கென்னசெய்யலாம், மேலும் அவர் உனதுபரிசத்தைநீங்கிச் சகியாதவராய் இடையிலிருந்தவஸ்திரம் நழுவியுந் தோன்றுடல் தன்னைத்தான்மறந்து நிர்வாணமாய் ஆயத்தப்பட்டு வந்தவர் இதுவரையினு மக்கோலத்துடனே திரிந் துழலுகின்றாரல்லாமல் வேறல்லவே ஆதலால் இதன்றி வேறே ஏதேனுங் குற்றமிழைத்திருப்பரோ, அப்படியிருக்க, அவரைநீ எப்படி வஞ்சித்துவரலாம், வந்தும் உன்னைநினைந்துருகி ஊரெங்கு மலைந்து தெய்வாதீனத்தால் இங்குனைக்கண்டுந் தடைசொல்வது தருமமல்லவே, மகாபாதகமாச்சுதே, ஆனதால், இனியாகிலும் இந்தராஜனை நீ அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று அநேக உபசாரவார்த்தையோடுஞ்சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஊர்வசியானவள், புன்சிரிப்புக்கொண்டு மனமிரங்கினவளாய் புரூரவனைநோக்கிக் கூறுவாள். வாரும் நாயகா, நான் இப்போது உம்மால் கெர்ப்பமாயிருப்பதால், அதுக்குப் பத்துதிங்களும் பூரணமாகியபிறகு நீரிவ்விடம்வந்தால் குழந்தையைப்பெற்று உமக்கேகொடுத்து உமது மநோபீஷ்டப்படி ஒருநாளேனு மும்மைச்சேருகிறேன், நீர் ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம்; ஆதலால், உமது இராச்சியத்துக்குப்போய்ச் சிங்காசனத்திலிருந்து செங்கோனடாத்துமென்று சொல்லி,

அநேக உண்மைவார்த்தையோடும் உபசரணைசெய்து இராஜ னுக்குச்செலவுதந்தாள், அதுகண்டவேந்தன் மகாசந்தோஷ த்தையடைந்து, அவணின்றும் நீங்கித் தனதுபட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து இராஜரீகஞ்செய்திருக்கையில் ஓடையில் தீர்த்தமாடிக்கொண்டிருந்த ஊர்வசிமுதலிய யாவரும் அந்த குருக்ஷேத்திரப் பூங்காவனத்துக்குந் தெய்வலோகத்துக்கும் வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்போது ஊர்வசிக்குப் பத்து திங்களும் நிறைந்ததுகண்ட புரூரவவேந்தன் பட்டணத்தி லிருந்து பிரயாணப்பட்டு குருக்ஷேத்திரம்வந்து சேர்கையில், அப்போது ஊர்வசியானவள் பிரசவவேதனையுற்று ஆயுதா வென்று மோர் ஆண்குழந்தையைப்பெற்று இராஜனிடங் கொடுத்து, பிறகு தன்மனதுக்கு ரம்மியமாகிய நாளிலே ஓர் நாள் புரூரவவேந்தனோடுகூடிச் சுகலீலைகளை நடாத்திக்கொண் டிருக்கையில், மறுபடியும் ஊர்வசியானவள் ஐந்துபிள்ளைக ளைக் கெர்ப்பமுற்று அவ்விராத்திரிப்போது நித்திரைதெளிந் தெழுந்திருந்தபோது, இராஜனானவன் இவளினி நம்மைவிட் டுப் பிரிந்துபோய் விடுவளென்று நினைந்து கொடுந்துன்பத்தி லாழ்ந்திருப்பதை ஊர்வசிகண்டு, வாரும் வேந்தனே, நீரிப் படி துன்பப்படுநிமித்தம் நான்பூலோகத்தில் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தால் தெய்வலோகத்தார் மிகவுஞ் சின்னஞ்சொல் லுவாராதலால், எங்களுடைய லோகத்துக்கு உமக்கு வரும் படியாகிய திறமிருந்தால் எப்போதும் வரப்போகயிருக்கலாம், அவ்வாறு நீர் தவஞ்செய்யவில்லையே, ஆதலால் உமக்குநான் அத்திறம் உண்டாகும்படியாய் ஓர் உபாயஞ்சொல்லுகின் றேன், அது யாதெனில், என்னைப்பயந்த தந்தையானவர் மிக வுஞ் ஜீவகாருண்யமுடையவராதலாலும் அவரைச்சிந்தித்து தவஞ்செய்தால் அப்போது அவருக்குக் கருணைசுரந்து தம்பு ராதிகளுடனே உனக்கு தெரிசனந்தந்து யானும்மைச்சேரும் படியான்மார்க்கஞ் சொல்லுவார், அதன்பேரில் நீரும் நானும் கூடியிருக்கலாமென்று ஊர்வசி வேந்தனுக்குரைத்து தெய்வ லோகத்தைநோக்கிப் போய்விட்டாள், அப்போது புரூரவச்

சக்ரவர்த்தியானவன் மகாகளிப்புடையவனாய் தனது புத்திரனையெடுத்துக்கொண்டு பட்டணம்போய்ச்சேர்ந்து குழந்தையை அந்தப்புரத்திலிருக்குந் தேவிமார்களிட மனுப்பிப் பதிலமாய்ப் பாதுகாத்துவரும்படி திட்டஞ்செய்து பின்பு ஊர்வசி தனக்குரைத்தவண்ணம் அன்னவள் தந்தைமுதலிய தும்புருவைக்குறித்து அநேகவிதநோன்புகளும் நிட்டைகளும் மேலோர்கள்சொல்லிய வாக்கியப்படி உபாசனைசெய்தான். அப்படி செய்துவருங்காலை, தும்புராதியோர்கள் இவன்தபத்திற் கிரங்கினவர்களாய் தெரிசனந்தந்து, ஓ அரசே, உனக்கு வேண்டிய வரமென்னவென்றுகேட்க, அதற்குவேந்த னவர்களைப்பணிந்து, சுவாமீ, எளியேன் உங்களுடையலோகத்துக்கு வரப்போக விருக்கும்படியாயும் ஊர்வசி என்னும் நடனப் பெண்ணை யான்சேர்ந்து சுகிக்கும்படியாயும் கட்டளையிட வேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குத் தும்புராதியோர் கூறுவார்கள் வாரும் வேந்தனே, நீர் யாங்கள்வசிக்கும் பொன்னுலகத்துக்குப் போகவும் வரவும் ஊர்வசியென்னும் பெண்ணைச் சேரவும் எண்ணமிருக்குமாயின், யாகாதிகிர்த்தியங்களைச் செய்தால் அப்போது தேவர்களுக்கு மனமகிழ்ச்சியுண்டாகி நீர் நினைத்தகாரியங்களைக் கைகூடச்செய்வார்கள், ஆதலால் அக்காரியம் நிறைவேறவேண்டும்பொருட்டு நீர் இந்த அக்கினித்தாலியைக்கொண்டு சாஸ்த்திரவிதிப்படி மூன்றுகூறாய் அக்கினியையெடுத்து யாகஞ்செய்வீராயின் உமதுகருத்தின்படி உம்பருலகம் போகவும்வரவும் ஊர்வசியானவள் எப்போதும் உம்மைவிட்டு நீங்காமலிருக்கவும் சித்தியாகுமென்றுசொல்லி, அக்கினித்தாலியையுங் கொடுத்துப் பின்பு தும்புராதிகள் ஆடகலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு வேந்தனும் அந்த அக்கினித்தாலியை வாங்கிக்கொண்டு வனத்தோடே வருகிற போது, தன்மனத்தில், அந்தோ நாம், ஊர்வசியைவிட்டுப் பிரிந்து சகிக்கப்படாத துன்பத்தோடும் மறுபடியும் அவளைச் சேரும்விதத்திற்கு தபஞ்செய்தும் இந்த அக்கினித்தாலியையுடைத்ததினால் என்னபிரயோசனம், ஐயோ, இதனாலே நீ.

எடுத்து யாகஞ்செய்தால் தெய்வலோகத்திற்குப் போகலா இருக்கலாமென்றும் ஊர்வசியைச் சேரலாமென்றும் தும்புராதிகள்சொன்னது வீணையாகிவிட்டது, மேலும் நாம்பட்டபாடெல்லாம் இதற்குத்தானேவென்று நினைந்து அத்தாலியைக் காட்டில் எறிந்துவிட்டுத் தன்னுடைய பட்டணம்வந்துசேர்ந்தான். இவ்வாறு வந்துசேர்ந்த புரூரவன் அன்றிராத்திரியெல்லாம் நித்திரையில்லாதவனாய் நாம் ஊர்வசியின் துயரத்தால் தவஞ்செய்து தும்புராதிகளிடத்திற்பெற்ற தாலியை அவள்கழுத்திற் கட்டியிருந்த தாலியென்றுன்னாமல் அசட்டைசெய்து வனத்திலெறிந்தது நல்லதல்லவே என்று யோசித்தவனாய், எப்போது சூரியனுதிப்பானோவென்று விழித்துக்கொண்டேயிருந்து, அருணோதயமான வுடனே எழுந்து குதிரையின்மீதேறி அவ்வனத்துக்குப்போய்த் தாலியையெறிந்தவிடமெங்குந் தேடிக்காணாமல் வருத்தத்தோடும் வனத்தை உய்த்துநோக்கி, அங்குளவிருட்சங்களை குறிக்கொள்ளுகையில், நேற்றையதினம்யிருந்த விருட்சங்களுக் கதிகமாய் இன்று ஓர் அரசமரமும் வன்னிமரமும் இருக்கின்றதினாலே நாம் எறிந்துவிட்ட அக்கினித்தாலிதானே இந்த இரண்டு விருட்சமாகி யிருக்கின்றதென்று சிந்தித்து, பிறகு இந்தமரங்களால் அக்கினியுண்டாக்கி யாகஞ்செய்வோமென்று திடங்கொண்டு பட்டணம்வந்துசேர்ந்து, பூசுரரையும் பெரியோர்களையும் வருவித்து, வேதவிதிப்படி அந்த அரசமரத்திலும் வன்னிமரத்திலும் அக்கினித்தாலியை உண்டுபண்ணி, அதை இருபத்துநான்கு அங்குலப்பிரமாணஞ்செய்து, அதில்மூன்று கூறாய் அக்கினியுண்டாக்கி, அந்த அக்கினியினாலே அளவில்லாத யாகாதிகிர்த்தியங்களைச்செய்தான், அப்படி மேன்மை பொருந்திய யாகங்களைச் செய்யும்போது, ஆடகலோகவாசிகளாகிய அமரர்களியாவரும் பிரசன்னமாய் யாககுண்டத்தினிட்டுச்சேர, அவர்களைக்கண்ட புரூரவன்பணிந்து பலவாறாகத்தோத்திரஞ்செய்யும்போது, தேவர்களவன் தோத்திரத்திற்கு மகிழ்ந்து, ஓய் வேந்தனே, உனக்கென்னவரம் வேண்டு

மென்றுகேட்க, அதற்குப் புரூரவன், சுவாமிகளே, எளியேனாகியயான் உங்களுடையலோகத்துக்குவரப்போகவும் அப்ஸரஸ்த்ரீகளிலொருத்தியாகிய ஊர்வசி என்பவள் என்னுடன் கூடி இருக்கும்படியாகவும் வரம்வேண்டுமென்று வினவ, அதற்கு தேவர்கள்சம்மதித்து உன்னெண்ணம்போல் நடக்கக்கடவையென்று விடைதந்ததன்றியும் அவ்வேந்தனைத் தமதுலோகத்துக்குக்கூடவே அழைத்துக்கொண்டுபோய், பொன்னுலகமெங்கும் புகழச்செய்து, பின்னர் உனது பட்டணத்துக்குப் போய் வருவாயென்று செலவுதந்தனுப்ப, அவ்வாறு நடவாதவனாய், புரூரவவேந்தன் ஊர்வசியிருக்குமிடம்போய் அவளைக் கண்டு அவளுடன்சுகித்து தனதுகாதல்தணியும்படியாய் மனமகிழ்ச்சியோடுந் தெய்வலோகத்திற்றானே வாசஞ்செய்து கொண்டு தடையற்றபோகத்தோடும் வாழ்ந்திருந்தான். அப்படி இருக்குங்காலையில், தெய்வலோகத்திலே தேவேந்திரனுடையசபையிலே அரம்பை மேனகை திலோத்தமைமுதலிய நாட்டியப்பெண்களெல்லாந் தனித்தனியாய் நாட்டியஞ்செய்து பின்பு ஊர்வசியும் மேனகையுநின்று நடிக்கையில், பார்த்திருந்த தும்புருநாரதாதி கருடகாந்தர்வ சித்தவித்யாதரர்களோடும் புரூரவனும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கையில் ஊர்வசியானவள் பரதசாஸ்திரவிதிப்படி நாட்டியஞ்செய்து வரும்போது,புரூரவவேந்தன் இமைகொட்டாது பார்த்திருப்பதுகண்ட ஊர்வசிக்கு லயபேதப்பட்டுப் போனதனாலே அவர்கள் நாடகசாலைக்கு ஆசானாகவிளங்குந் தும்புருவானவர் கோபங்கொண்டு, இப்புரூரவவேந்தனாலன்றோ பேதப்பட்டதென்று நினைந்து, கடுங்கோபத்தோடும் இந்த புரூரவவேந்தனும் ஊர்வசியுஞ்சேராமலிருக்கக்கடவதென்று சாபமிட்டார். அதுகேட்டபுரூரவன்திடுக்கிட்டுபயந்து,தேவராஜனைச்சரணாகதியென வடைந்துதோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி தேவராஜனே, நானிந்தவூர்வசியைச்சேரவேண்டுமென்று எத்தனையோ பிரயாசைகளடைந்து யாகாதிகளுந் தான தருமங்களுஞ் செய்து புண்ணியத்தையடைந்து அவளுடைய போகபாக்

கியங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு இருந்த எனக்கு இத்தன்மை பொருந்திய சாபம்நேரிட்டால் என்செய்வேன், எவ்வாறுய்வேன், ஆதலால் தேவரீர் இச்சாபத்தை விமோசனமாகும்படியாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று பணிந்துநிற்க, அப்போது இந்திரன்கண்டு சிந்தைமகிழ்ந்து சொல்லுவான், வாரும் புரூரவவேந்தனே, இப்போது உனக்குநேரிட்டசாபந் தீரவேண்டுமானால், பூலோகத்திலோங்கும் பரதகண்டத்தில் தெட்சணபாகத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவின்மத்தியில் வயங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் ஸ்ரீராமலிங்கத்துக்கு தெட்சணபாரிசத்திலே சாத்தியாமிர்த தீர்த்தமென்று ஓர் தீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தத்தை நாடிச்சென்று சங்கற்பவிதியின்படி அதில்மூழ்கிப் பின்பு ஸ்ரீராமநாதனை தெரிசனஞ்செய்தால் இச்சாபவிமோசன மாவதன்றியும் ஊர்வசியையுங் கூடிச் சுகித்திருப்பாயென்று தேவேந்திரன்சொல்ல, அவ்வார்த்தையைப் புரூரவராஜன்கேட்டு மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, உடனே பூலோகத்திலிறங்கித் தனதுபட்டணஞ்சேர்ந்து, இரதகஜதுரகபதாதிகளுடனே பிரயாணப்பட்டுப் போய்ச் சேதுமத்தியிற் கந்தமாதனச்சார்பில் விளங்குஞ் சாத்தியாமிர்தத்தீர்த்தத்தில் நாற்பத்தஞ்சுநாள்வரையி லிருந்து வேதவிதியின்படி தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீராமநாதனை தெரிசனஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறபோது, ஆகாசத்தினின்றும், ஓ புரூரவவேந்தனே, நீ பக்திவிநயத்தோடும் இந்தசாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து ஸ்ரீராமநாதனை தெரிசித்த பெருமையால் உனது சாபவிமோசனமாகி விட்டதென்று அசரீரியோத, அவ்வசரீரியைக் கேட்ட வேந்தன் சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீராமநாதனைப்பணிந்து விடைபெற்று அவணின்றும் நீங்கித்தேவலோகம்போய் ஊர்வசியைக்கலந்து சுகித்து வாழ்வதோடும் பூலோகத்திற் றனது இராச்சியத்தையும் அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருந்தான். ஆதலால் இத்தன்மைவாய்ந்த சாத்தியாமிர்த தீர்த்தத்தினருகே சர்வதீர்த்தமென்றோர் புண்ணியதீர்த்தமிருக்கின்றது, அதன்பெருமையும் அளவிடப்

படாதென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதுகேட்ட நைமிசாரண்ணியர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அடியோங்களுக்கு அத்தீர்த்தத்தின் பெருமையைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சாத்தியாமிர்ததீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சர்வதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, விண்ணுதி ஊர்தாகவும், அல்லவாகவும், விமலமாகவும், விளங்குஞ் ஜகதீசனது அருளாலுற்ற இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும் நான்குவருணத்துள், வேதகுலத்தில பிறவிக்குருடனுகவும், மறையோதும் நாலாயிரத்துநானூற்று நாற்பத்தெட்டு நவிகளுக்கும் நண்பனுகவும், நரைதிரைமூப்புக்குரிய கேவலத்தோடுஞ் ஜனித்து சுதரிசநனென்னும் பெயர்வாய்ந்த ஓர் பிராமணன், இப்புவியின்கணுள்ள தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நாநஞ்செய்யவேண்டுமென்னும் விருப்புற்றவனுய் எப்போதுஞ் சிந்தித்துக்கொண் டிருப்பதோடுந் திரிகாலமும் மனதிலே ஸ்ரீராமநாதனைத் துதித்துப் பிரார்த்தனைசெய்தும் சிவனடியார்களுக்குத் தளர்வின்றி அன்னமளித்தும் கந்தமாதனத்திலே அநேகநாள்வரையில் வெய்யில் மழைமுதலிய யாவுக்கும் அஞ்சாமற் பஞ்சாக்கினியிடைநின்று தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறபோது, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன் கருணைகூர்ந்து, மான்மழுசதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர சந்திர ஜடாதாரியாய், பார்வதியாரோடும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணுயிரம்ரிஷிகள் தும்புருநாரதாதி கின்னரகிம்புருட கருடகாந்தருவ சித்தவித்யாதர ருரகராகாயவாசிகள் போகபூமியர்முதலியவர்களும் புடைசூழ, வெள்ளிடையின்மீ தெழுந்தருளித் தவஞ்செய்யும் பிராமணனுக்கு

முன்னின்று, வாரும்பிள்ளாய் சுதரிசநனே, நீ நம்மை ஏறிட்டுப்பாரென்று சுவாமியானவர் திருவாய்மலர்ந்தருள, அப்போது அம்மறையவனுக்கு ஞானோதயமாகி ஓர் ஜோதியைப் போற்றோன்ற, உடனே கண்ணைவிழித்துக் கடவுளைத் தரிசனஞ்செய்து ஆனந்தபரவசனாய் இருகரங்களையுஞ் சென்னிமேற்கூப்பிக் கும்பிட்டுக் குதித்துக் கூத்தாடிப் பாடிப் பணிந்து, பரமசிவத்தினது பதாமபுயங்களுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க திரியாங்கனுப் பணிந்து எழுந்து, திரிகரணசுத்தியோடு, சங்கரா, சம்போ, ஜகதிசா, சர்வலோகசரண்யா, தாணுவே, மங்கையோர்பாகா, அடியார்க் கெளியையாகிய ஆதியே, அநாதரக்ஷகா, அரவாபரணா, சந்திரஜடாதரா, சர்வஜனபரிபாலனா, பார்வதிசமேதா, திரிபுராந்தகா, சின்மயானந்தசொரூபா, கருணைகரா, கடாக்ஷவீக்ஷண்யா, தமியேனைப் பயந்த தாயுந்தந்தையுமாய் எழுந்தருளி யாட்கொண்டதற்பரா என்று தோத்திரஞ்செய்யும்போது, உமாமகேசன் மனமகிழ்ந்து, உனக்கென்னவரம் வேண்டுமென்றுகேட்க, அப்போது சுதரிசநன், மிகுபக்திவிநயத்தோடும், சுவாமி, அடியேன் நரைதிரை மூப்புகளினாலேயும், நோயினாலேயும் தளர்ந்ததுமன்றியில், பிறவிக்குருடனாகவும் நடப்பதற் கேதுவில்லாதவனாயும் இருக்கும் எளியேனுக்கு, சகலதீர்த்தங்களையு மாடவேண்டுமென்னும் அபேட்சையைக்கொண்டு தேவரீரை நோக்கித் தவஞ்செய்த வெனக்குத் திருவருள் சுரந்தமையால் எளியேன் கருத்தின்படித் தீர்த்தமாட அருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, கயிலாசபதியாகிய சாம்பமூர்த்தியும் மனமகிழ்ந்து, வாராய் பிராமணோத்தமா, ஸ்ரீராமனால் உண்டாக்கப்பட்ட சேது மத்தியிலோங்கும் இக்கந்தமாதனத்திற்றானே சகலதீர்த்தங்களையும் வரவழைக்கிறோம் அதிற் றீர்த்தமாடுகிறாயாவென்றுகேட்க, அதற்கு வேதியன், சுவாமி, மெத்தவும் பாக்யமென்று ஆனந்தபரவசனாய் தோத்திரஞ்செய்ய, உடனே பரமசிவம் கிருபைகூர்ந்து அண்டசராசரங்களிலுள்ள சிவஸ்தல விஷ்ணுஸ்தலமுதலிய திவ்யக்ஷேத்திரங்களையும் திவ்ய

தீர்த்தங்களையும் திவ்யநதிகளையும் கந்தமாதனத்தில் தனக்கு முன்வரும்படியாய் நினைத்தமாத்திரத்தில் யாவும் பாதாள வாகினியாய் பிரயாணப்பட்டுவந்து சேர்ந்தன. அவ்வாறு வந்தபிரவாகங்களையெல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து நிற்கும்படியா யமைக்கத் தமதுவெள்விடைக்கு உத்தரவுசெய்ய, உடனே விருஷபவாகனமும் தனது முன்னங்காற் குளம்புகளினாலே பூமியைக்கல்லிப் பெரியதடாகம்போற் செய்துநிற்க, அது கண்ட நீலகண்டன் சுதரிசநனைப்பார்த்து, ஓ வேதியனே, நீ இந்த தீர்த்தத்தின் மூழ்கக்கடவை என்றுகூற, அப்போது மறையவன் திரிகரணசுத்தியோடும் அந்த சர்வதீர்த்தத்தைப் பிரதட்சணஞ்செய்து வேதவிதிப்படி அதில் மூழ்கி எழுந் திருந்தமாத்திரத்தில் நரை திரை மூப்புமுதலிய யாவும்நீங்கி தேகமானது பசும்பொன்னைப்போற் பிரகாசிக்கவும், உலகி னர்கள் மன்மதனோ மகாவிஷ்ணுவோ மான்மழுதரித்தோன் முதலியாகிய மயில்வீரனோவென்று மதிககத்தக்கதாய் உருவங் கொண்டு, கரைமீதுவந்துசேர்ந்து விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரித்துப் பரமசிவனை சகஸ்ர நாமங்களாலுந் தோத்திரஞ் செய்ய, அப்போது சாம்பவமூர்த்தியானவர் சொல்லுவார், வாராய் சுதரிசநனே, நாம் உனக்காக இந்த லோகா லோகங்களி லுண்டான சர்வதீர்த்தங்களையும் ஒன்றாய் இவண்வருவித்த மையால் இத்தீர்த்தத்துக்கு இன்றுமுதல் சர்வதீர்த்தமென் றும், மானததீர்த்தமென்றும பெயர்விளங்குவதோடும் இதனை யாரொருவர் தரிசித்தாலும், மூழ்கினாலும், அருந்தினாலும், அவர்களுக்கு இகத்தில் போகபாக்கியங்களும், பரத்தில் மோட்சமுங் கைவல்யமாம், இதன்றியும் அனந்தகோடி பா பங்களைச் செய்தவராயினும் இத்தீர்த்தத்தின் பரிசம்பட்ட மாத்திரத்தில் அப்பாவங்களெல்லாம் பானுமுன்பனிபோல் விலகி கிருதார்த்தராவார்களென்று பரமசிவனனவர் வர மளித்தபோது சுதரிசநனது தேகமானது இளஞ்சூரியனைப் போலிருப்பதுகண்ட தேவர்கண்முதலிய யாவரும் திக்பிரமை கொண்டு, இவ்வேதியன் முன்னமிருந்தவனல்ல இவன்யாரோ

தெரியவில்லையென்று எண்ணத்தக்கதாயும் அல்லது இத்தீர்த்தத்தின்பெருமையே இவ்வகையுற்றதோவென்று எண்ணத்தக்கதாயும் மகிமைபொருந்திய தீர்த்தத்தையும் மறையவனையும் கண் இமையாமற்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்திருக்கையில், அவ்வேளையிற் சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய உமாமகேசன் சுதரிசநனேநோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமா, நீ சதாகாலமும் இத்தீர்த்தத்திற்றானே மூழ்கி நம்மைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தால் முத்திவீடாகிய நமதுபதியைச் சேருவாயென்று விடையளித்துச் சகலதேவர்களோடும் சிவகணங்களோடுங் கயிலாசத்துக்கெழுந்தருளினர். அப்பால் சுதரிசநனனவன் அந்த கந்தமாதனத்திலே வாசஞ்செய்துகொண்டு திரிகாலமும் சர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து அங்ஙனமெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீராமநாதனைப் பணிந்துவருகிறபோது, ஸ்ரீகயிலாசபதியினதருளால் பெறுதற்கரிய அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சயிதன்ய சொரூபத்தைக் கலந்தானதலால், அதுமுதல் உலகின்கண் உள்ள நரைதிரை மூப்புக்குரியவர்கள் முதலிய பஞ்சமா பாதகராயிருந்தபோதினும் அந்த சர்வதீர்த்தத்தை தரிசித்தாலும் அதிற் றீர்த்தமாடினாலும் அந்நீரை யருந்தினாலும் அவர்களுடைய பாவங்களெல்லாமகன்று அநேக யாகாதி கிருத்தியங்கள்செய்த பலனைப்பெற்று வாலைப்பருவராய் மேலான புண்ணியலோகத்தைப்பெறுவார்கள். மேலும் இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய தீர்த்தத்தினோடுந் தனுக்கோடி என்னுமோர் புண்யதீர்த்தமிருக்கின்றது, அதன்பெருமையைக் கூறுவது சேடனுக்கும் அரிதாமென்று சூதமுனிவர் சொல்லியதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அடியோங்களுக்கு அத்தீர்த்தத்தின்பெருமையைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்றுகேட்க, சூதமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

சர்வதீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

தநுக்கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும் பரதகண்ட தெட்சணபாகத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினாற் கட்டப்பட்ட சேதுவே தநுக்கோடியாயுஞ் சமுத்திரரூபமாயும் பிரகாசித்து ஆகாயத்தையளாவியு மதில்சூழ்ந்த கோட்டையையுடைய இராவணனிராக்ஷதர்களை நொக்குநொக்காய்ப்பிளந்த தநுவினாலே உண்டாக்கப்பட்ட இந்த தநுக்கோடியை யாதாமொருவர் நினைத்தாலும் கண்ணினாற் கண்டாலும் அதில் தீர்த்தமாடினாலும் அதினாலுண்டாகிய காற்றின்பரிசம்பட்டாலும் அவற்றில் ஓர் திவலை தேகத்திற்பட்டாலும் அவர்கள் யமபுரத்திலிலங்கு மிருபத்தெட்டு நரகங்களைக் கண்ணாற்பாரார்கள், இதன்றியும் லோகத்திற் பாவிகளாயிருப்பவர்களுள் ஸ்த்ரீகளுடைய சொத்துக்களையும் பிள்ளைகளின் சொத்துக்களையும் அயலார்களுடைய சொத்துக்களையுந் திருடப்பட்ட பாதகர்களை எமன் தனது தூதுவர்களால் தமம் என்று சொல்லப்பட்ட நரகத்திலாழ்த்தி துன்பப்படச்செய்வான், வேதாகமங்களையுணர்ந்த வேதியர்களையும் பெரியோர்களையும் ஆசாரியர்களையும் வஞ்சித்து அவர்களது பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டவர்களை ரவுரவாதிநரகத்தில்வீழ்த்தித் துன்பப்படச்செய்வான், இதல்லாமலும் எவனொருவன் தனதுபிள்ளைகளை வஞ்சித்து தான்மாத்திரம் பூரணமாய் புசித்து திரிகின்றானோ அவனை கரடி புலி சிங்கமுதலியவைகளால் இம்சைப்படுத்தி மீளாநரகத்துக்காளாக்கி உலையச்செய்வான், இதல்லாமலும் காட்டிற்சஞ்சரிக்கப்பட்ட மிருகங்களையும் பறவைகளையும் எவனொருவன் அம்புமுதலியவற்றால் நாசப்படுத்துகிறானோ அவனை எமபடர்கள் நெருக்கும்படியாய்ப் பிடித்துப் பாசக்கயிற்றினாற்கட்டி இருப்புத்தண்டங்களினாலே மண்டைதிறக்கும்படியாயடித்து கும்பிபாகமென்று சொல்லப்பட்ட நரகத்திற்றள்ளி அனந்தகாலம் வாதைப்படும்படியாய்ச் செய்வார்கள், வேறும்

பிராமணரையும் தாய்தந்தையர்களையும் தமயன்முதலிய பெரியோர்களையும் மதியாமல் அவமானப்படுத்தி வைதவர்களை குண்டுகட்டாகக்கட்டி சூரியகிரணந்தோய்ந்த பாலைநிலத்தில் உருட்டுவதன்றியும் அக்கினிவளர்த்தி அதினடுவிற் றூக்கிப் போட்டும் வதைப்படுத்துவதோடும காலசூஸ்திரமென்னப் பட்ட நரகத்திலேதள்ளி வதைப்பார்கள், இதல்லாமலும் கடவுளா னியமிக்கப்பட்ட வேதசாஸ்திரபுராணங்கள் ஒருவழி யிருக்க தானொருவழியாய்ச் செல்லப்பட்டவனை அவனது பிராணாந்தியகாலத்தில் காலதூதர்கள் அவனதுகால்களிற் பழுதையைக்கட்டி தடங்களினின்றும் மாறிமாறி இழுத்துக் கொண்டுபோய விஷாககினியென்று சொல்லப்பட்ட நரகத் திலேபோட்டு மிதிப்பார்கள், இதல்லாமலும் மகாமண்டலே சுவரனாயினும் மகாராஜனாயினும் அவனது மந்திரியாயினுங் காரியக்காரனாயினுந் தனக்குக்கீழ்ப்பட்ட ஒருவன்மீது யா தொருகுற்றமில்லாதிருந்தும் அவனை துராக்ருதமாய்ப்பிடித்து இம்சைசெய்தால் அப்பேர்க்கொத்த அதமரை எமகிங்கிலியர் கள் பிடித்துக்கொண்டுபோய் இருப்பாலையிற்போட்டு ஆட்டிச் சாறுபிழிந்து பின்னர் பன்றிமுகமென்னப்பட்ட நரகத்திற் றள்ளி நெடுங்காலம் வருத்தப்படச்செய்வார்கள், மேலும் உல கின்கண் நடக்கப்பட்ட காரியங்களையெல்லாங் கடவுள்செய லென்று நினைந்திருக்கும் பெரியோர்களுக்கு தீங்குசெய்யும் பாவிகளை கூவமென்றுசொல்லப்பட்ட நரகத்திற்றள்ளி இரும் பைப் பாகுபோலுருக்கி அன்னவர்களது ரோமத்துவாரத் தின்வழியாய்க் கரண்டிகளினால் அள்ளிவிடுத்து தேகத்துட் புகும்படிச்செய்தும் அதனோடு ஈயங்களைக்காய்ச்சி நவத்துவா ரங்களின் வழியாய்விடுத்துப் பெருந்துன்பப் படுத்துவார்கள், இன்னமும் இப்புவியின்கண் இராஜர்களாகப் பிறந்தவர்களா யினும் பிராமணர்களாயினும் அவர்களுக்கு வேதவிதியில் நிய மித்தவண்ணம் யாகாதிகிர்த்தியங்களை நடத்தாமல் தத்தமக் குரிய பாக்கியங்களைத் தாங்களேபுசித்துக் காலத்தைப் போக் குவார்களாயின் அவர்களை எமபடாள் மலயாண்டமென்னும்

நரகத்திற்றள்ளி அவர்களுடைய மலங்களையும் மூத்திரங்களை யும் அவர்களையே புசிக்கும்படியாய்ச்செய்து துன்பப்படுத்து வார்கள், இதல்லாமலும் லோகத்திற்சனித்த மானவர்கள் தம் மோடொத்தவர்களைக்கலந்து போஜனகாலங்களிற் சமபந்தி யாய் வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடாமல் தாங்கள்மாத்திரந் தனியாயிருந்து அறுசுவைப்பதார்த்த அன்னங்களேனுந் தாலந்தெங்குமுதலிய தருக்களினது மதுக்களேனும் அருந்து வார்களாயின், அன்னவர்களை கிருமிபூணனென்று சொல்லப் பட்ட நரகத்திற்றள்ளி புழுவோடே புழுவாய்ப்போகும்படி செய்தும் அந்நரகில் வாழப்பட்ட பெரும்புழுக்கள் இவர்களை விழுங்கவும் துன்பப்படச்செய்வார்கள். இதல்லாமலும் லோக த்தில் பிராமணருடைய சொத்துக்களையுந் தங்களோடொத்த அபலாருடைய சொத்துக்களையும் துராக்ருதத்தினாலாவது சோரத்வத்தினாலாவது அபகரிப்பவர்களையும் அபகரிப்பவர் களுக்கு உதவிசெய்பவர்களையும் தாதுக்குழியென்று சொல் லப்பட்ட நரகந்திற்றள்ளி ஆலகாலவிடங்களை அவர்வாயில் ஊற்றுவதல்லாமலுந் தீயினும் வீட்டிக்கருக்கி அந்நகரத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வேதாளங்களினது பற்களுக் குப்பதமாய் நகட்டும்படிச்செய்வார்கள், இதன்றியும் புவியின் மீது புருடராய் ஜனித்தவர்கள் தனக்குமேலான குலஸ்த்ரீகளை யாகிலும் இச்சையில்லாத ஸ்த்ரீகளையாகிலும் தான் இச்சை கொண்டு பொருள்விரயத்தாலாவது இதாதந்திரங்களினா லாவது அவர்களுக்கு இச்சையுறும்படிச்செய்து புணர்ந்தா லும் அல்லது கீழ்மக்களைப்புணர்ந்தாலும் அப்பேர்க்கொத்த பாவிகளையும் விதவஸ்த்ரீகளைச்சேரும் பாவிகளையும் கால தூதர்கள் கொண்டுபோய் இருப்புக் கம்பங்களை அக்கினியிற் காய்ச்சி அந்தஸ்த்ரீபுருஷாளை அந்தக்கம்பங்களைக்கட்டியணை த்து முத்தமிடும்படியாய்ச் செய்வார்கள். லோகத்தில் ஓர் புருடனுக்குப் பத்தினியாகவமைந்த பெண்ணானவள் தன் மணாளனை எதிர்த்து வாதுசெய்தும் அவன்சொல்லுக் கிணங் காதும் தீங்குநினைத்தும் அடங்காமற்றிரியும் பெண்களை கால

தூதர்கள் கொண்டுபோய்க் கற்பாறையின்மீது படுக்கவைத்துக் கருக்கரிவாளினால் அவர்கள்தேகத்திலுள்ள மாமிசங்களையெல்லாம் அரிந்து குப்பலாகச்சேர்த்துப் பந்துபோற்றிரட்டித் தீயிற்போடுவார்கள், இதல்லாமலும் புருஷர்கள் தமக்கு இணங்காத கர்ப்பஸ்த்ரீகளைத் தொந்திரவுசெய்து புணர்ந்து அதனாற் கர்ப்பத்திலுற்ற சிசுக்களுக்கு நாசமுண்டாகும்படிச் செய்யும் பாவிகளையும் லோகத்தில் தனது இல்லறதர்மத்துக்குரிய புருஷனிருக்கப் பரபுருஷனையிச்சித்து அதனாலுண்டாகிய கருவை அழிக்கும் நீலிகளாகிய கொடும்பாவிகளையும் பரபுருஷன் இச்சையால் தனது மணாளனைக்கொன்ற பாவிகளையும் புருஷன் ஆக்கினையைக்கடந்து தேர்திருவிழாமுதலியவற்றிற்குப்போகும் பாவிகளையும் எமகிங்கிலியர்கள் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஆனைக்காலி விடறச்செய்தும் இருப்புத்தண்டங்களைக்கொண் டோங்கிப் பஞ்சுபஞ்சாய் நையவடித்துக்குழப்பி மலத்தோடேசேர்த்துப் புழுக்கவைப்பார்கள், இதல்லாமலும் யானைமுதல் எறும்பீறாக அடங்கிய உயிர்களைவாதைப்படுத்தினாலும் வதஞ்செய்தாலும் அவ்வாறு செய்கையிற் பார்த்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தாலும் அன்னவர்களை யமபடாள் கெக்கரிகொட்டி இழுத்துக்கொண்டுபோய் விடந்தோய்ந்த கழுவிலேற்றித் தொந்தரவுசெய்வார்கள், இதல்லாமலும் லோகத்திற் புருஷர்களாயினும் ஸ்த்ரீகளாயினும் பிள்ளைகளாயினும் மானவமானமில்லாமல் கெட்டநடத்தைகளிற் பிரவேசித்தும் மதுமாமிசாதிகளைப் புசித்தும் சூதாடியும் கொலைகளவுகள்செய்தும் மிருகங்களுக் கொப்பாகத் திரியப்பட்ட பாவிகளை அவர்களது பிராணாந்தியகாலத்தில் காலதூதர்கள் பிடித்துக்கொண்டுபோய் மலமூத்திரங் கோழை சீ இரத்தமுதலியவைகள் நிரம்பியிருக்குங் குழிகளிற்றள்ளி வாதைப்படுத்துவதோடும் பயங்கரமாகிய பெருநரகங்களிலும் எமனுடைய கட்டளையின்படி விட்டுத் துன்பப்படுத்துவார்கள், இதன்றியும் வனங்களிற் சஞ்சரியாநின்ற மான் மரை முதலியவற்றையும் பறவைக்கூட்டங்களையும் வேட்டை

மார்க்கத்தில் நாய்களையேவிக் கடிக்கச்செய்தும் கஸ்ணகற்களா லும் அம்புகளாலும் உருண்டைவிற்களாலும் வதஞ்செய்தும் புசிக்கப்பட்ட பாவிகளை பகட்டின்மீதேறி யுலாவாநின்ற யம படாள் பிடித்துவந்து இருப்புத்தண்டங்களா லடித்து என்பு களை நொறுக்குவதன்றியுந் துருவத்திலேற்றியாட்டியும் கழுவி லேற்றியுஞ் செக்கிற்போட்டுத் திருப்பியும் உரலிற்போட்டு இடித்தும் அம்மியிலிட்டரைத்தும் அவர்கள் உயிர்நீங்காம லிருக்கும்படியே தோலோடுதோலாகவுஞ் சதையோடு சதை யாகவும் என்போடு என்பாகவும் கற்பகோடிகாலம்வரையில் இம்சைசெய்துவருவார்கள், மேலும் புருடர்களாய் நற்குலத்தி லுதித்தவர்கள் தமது பத்தினிகளையாவது இதரஸ்த்ரீகளை யாவது தம்முடைய இந்திரியத்தை அருந்தும்படியாய்ச் செய்த பாவிகளைக்கொண்டுபோய் அவர்களுடைய காமநீரை யேபுசிக்கச்செய்து அநேககோடிகாலம் ரவுரவாதி நரகத்தி லழுந்தியிருக்கும்படிச்செய்வார்கள், இதல்லாமலும் வையத் தின்மீதோங்கும் வியாபாரிகளிடத்திற் பொருளைப்பெற்றுக் கொண்டு அதனைமறுபடியுமவர்களுக்குச் செலுத்தாமலும் அயலாருடைய இல்லங்களை அக்கினியினாற் கொளுத்தியும் விடங்களையூட்டியும் உயிர்களை நாசமுறச்செய்த மகாகொடும் பாவிகளை யமதூதாள் வச்சிரக்கொள்கையென்று சொல்லப் பட்ட நரகத்திற்றள்ளி நையவடித்துக் கொடுந்துன்பத்தைச் செய்வார்கள், இன்னமும் சிவசொத்துக்களை மோசஞ்செய் தும் ஒருவரறியாமற் களவுசெய்துங் காலங்கழித்துலவும் பாவி களை காலதூதர்கள் எப்போதும் மீளப்படாதகாலசங்கடமென் னும்நரகமாகிய அக்கினிகுண்டத்திலேதள்ளிவாதைப்படுத்து வார்களாதலால் இவ்வாறு பாவங்களைச் செய்பவர்கள் அடை யுந் துன்பங்களைச் செப்பவேண்டுமாயின் நெடுநாட்செல்லும், ஓ முனிவர்களே, பஞ்சமாபாதகர்களாயினும் மாதா பிதாக் களுக்கு சிரார்த்தமுதலியவைகளைச் செய்யாதவராயினும் குரு இஷ்டர் வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்களுக்குத் தீங்கு செய்தவராயினும் அப்பேர்க்கொத்தவர்கள் ஸ்ரீராமதநுக்கோடி

யிலே தீர்த்தமாடுவாராயின் அவர்கள் ஒருகாலத்திலும் மேற் கூறிய நரகங்களைக் கண்ணினாலும் பார்க்கமாட்டார்கள், எம தண்டனைக்கும் ஆளாகார்கள், அத்தன்மைபொருந்திய மகிமை யைப்பெற்றுவிளங்குந் தநுக்கோடியிலே மூழ்கினபேர்களுக்கு மேலான அறிவுபொருந்துவதோடுஞ் சாலோகசாமீப சாரூப சாயுச்யபதங்களு மெளிதாய்க்கிடைக்கும், அல்லாமலும் அன் னவர்களைப்பற்றிய ஊழ்வினை யகலுவதோடும் அநேகவின்பங் களையும் பிராமணர்களுக்கு பாரம் பாரமாய் பசும்பொன் கொடுத்த பலனையும் ஆயிரங் கோதானஞ்செய்த பலனையும் கன்னிகாதானஞ்செய்த பலனையும் கொடுத்து, அவர்கள் வசத்திலுண்டாகிய பாதகங்களைத்துரத்தி இச்சையை சப்த சாகரத்துக்கப்புறம் விலகச்செய்து சுத்தநிர்மலராய் மன தைப் பிரகாசிக்கச்செய்து பரிசுத்தராக்கும், கேளுங்கள் முனி வர்களே, இக்கடல்சூழ்ந்த உலகின்கண் கோதண்டமென்னும் நெடியவில்லையுடைய அதிவீரபராக்ரமசாலியாகிய ஸ்ரீராம மூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட தநுக்கோடியிலே தீர்த்த மாடியபேர்களுக்கு இப்போது நாம் சொல்லியவண்ணம் துன்பமனைத்துமீங்கி இன்பத்தைத்தருவதற்குச் சந்தேக மிராதென்று அக்கினியிலே வேகப்பட்ட இரும்பையெடுத்து எனதுநாவின்மீது வைத்துக்கொண்டு சித்தமாய்ச் சொல்லு வேன், யான் சொல்லுமிதை உண்மையென்றுநம்பாமல் யாவ ரேனு மிதுவீண்வார்த்தையென்று நினைப்பார்களாயின் அவர் கள் சாங்கரீயமரபிலேஜெனித்து அதற்கிசைந்ததொழிலிற் பிர வேசித்துப் பெருந்துன்பத்தை யடைவார்கள், உண்மை யென்றுநம்பியபேர்கள் அவர்களது கருமத்தையும்போக்கி நல்லபாக்கியங்களைப்பெற்று மோட்சவீட்டையு மடைவார்க ளாதலால் இப்படிக்கொத்த தநுக்கோடியாகிய புண்ணிய தீர்த்தமிருக்க வேறேதீர்த்தத்தை நாடிப்போகின்ற பேதை களைப்போல ஒருபயித்தியக்காரருமில்லை, அவர்களுடைய விவேகத்தை நாம் என்னசொல்லுவோம், முனிவர்களே, அந்த தநுக்கோடிக்குப்போய் அப்புண்ணியதீர்த்தத்தைக் கையினால்

தொட்டாலும் கண்ணிறைகண்டாலும் அதனைப் புகழ்ந்து பேசினாலும் மனதில் நினைத்தாலும் அவர்கள் பூமியில் மறுபடியுஞ் ஜெனனமெடார்கள். நைமிசாரண்யரேயென்று சூதமகாமுநிவர்சொல்ல அதைக்கேட்ட முநிவர்கள் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, சூதமாமுநியைநோக்கி, சுவாமி, தேவரீர் சொல்லிய சேதுவானது சமுத்திரசொரூபமா யிருக்கப்பட்ட புண்ணியதீர்த்தத்திற்கு தநுக்கோடி என்று பெயர்வந்த காரணமியாது அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுநிவர்சொல்லுவார். கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே, கோதண்டமென்னும்வில்லைக் கரத்திலேந்தி யிலகாநின்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் பத்துசிரங்களையும் இருபதுகரங்களையுமுடைய இராவணனைச் சங்காரஞ்செய்து பன்னுதற்கரிய தசக்ரீவனென்னும் ராவணனாலே பரிக்கப்பட்டிருந்த கிரீடத்தை விபீஷணனுடைய சிரத்திற்றரித்து பட்டாபிஷேகஞ் செய்து இலங்கைக்கு அரசனாக்கிச் சமுத்திரத்திற்கட்டியிருக்குஞ் சேதுமார்க்கத்தில், சீதாதேவியோடுந் தனது தம்பியாகிய இலட்சுமணன், அநுமான், சுக்ரீவன்முதலிய வானரவீரர்கள் யாவரும் புடைசூழ்ந்திறைஞ்சப் புட்பகவிமானத்திலேறிச் சந்திர சூரியாளும் விலகிநிற்கும்படியாய் கருடகாந்தர்வசித்த வித்யாதரர்கள்போற்றச் சேதுவைக்கடந்து கந்தமாதனத்திலிறங்கித் திருவிளையாடல்செய்ய வெண்ணி யிருக்கையில், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய பாதபத்மங்களை விபீஷணனானவன் பணிந்து கூறுவான். சுவாமி, வேதவேதாந்த மூர்த்தியே, தேவரீரிப்போது இராவணாதி ராட்சதர்களைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு வானராதிவீரர்களாற் செய்யப்பட்ட இச்சேதுவை இவ்வாறே இருத்திச்சென்றால் இலங்கையில் உள்ள இராக்கதாளியாவரும் இம்மார்க்கத்தில் எங்கும் போக்குவரத்தாக விருந்து உலகிலுள்ள ஜீவர்களை இம்சைசெய்வார்களாதலால் இச்சேதுவாகிய அணையை பேதிக்கவேண்டுமென்றுசொல்ல, அப்போது ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் அவ்வாய்மையைக்கேட்டு மெய்தானென்று சிந்தித்து மனக்களிப்பினோடுந் தனதுகரத்தி.

னிடமாக விளங்குங் கோதண்டமென்னும் வில்லினாலே நல்ல சர்ப்பத்தை கருடன் தன் கால்நகங்களினாற்றாக்கிக் கிழித்தது போலவும் முன்னர் இலங்கையில் இந்திரசித்துவினால் விடப்பட்ட நாகபாசத்தை கருடபகவான் பொடிபடச்செய்தது போலவும் கிழித்துச் சேதுவாகிய திருவணையை உடைத்துப் போட்டார். அப்படி தநுவினுடைய கோடியினால் உடைக்கப்பட்ட சேதுவுக்கு தநுக்கோடியென்று ஓர் நாமம் விதிக்கப்பட்டதென்று சூதமாமுனிவர்சொல்லிப் பின்னுங் கூறுவார். ஓ முனிவர்களே, இந்தமகிமைபொருந்திய தநுக்கோடியை தரிசித்தபேர்கள் பிறவிச்சாகரத்துக் கரியவர்களாக விருப்பதோடும் அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மாற் சொல்லிமுடியாது, மேலும் அந்ததநுக்கோடியி லிறந்தபேர்களுக்குப் பிறவிநோய்நீங்கிப் புண்ணியசரீரம்பெற்றுப் பொன்னுலகவாழ்க்கையையடைந்து முடிவில் முத்திவீட்டையும் பெறுவார்கள். இதன்றியும், அச்சேதுவிலே விரதாதிகள், தானதருமங்கள் முதலானவற்றை நடப்பித்துவைத்த புண்ணியர்கள் குறித்த அட்டயோகங்களும், அட்டசித்திகளும், அட்டலட்சுமிகடாக்ஷங்களும்பெற்றுமோட்சானந்தத்தையும் அநுபவிப்பார்கள். மேலும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தமது தநுக்கோடியினாற் கிறிக்காட்டிய குறிப்பானது பிரமலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகமென்னும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் யோகுமார்க்கமென்றறியுங்கள், உலகின்கண் ஆவலோடுஞ் செய்யப்பட்ட யாகாதி அக்கினி ஹோத்திரங்கள், தானதருமங்கள், மந்திராதிகள், விரதாதி முதலியவைகளிலே அநேககாலம் பழக்கஞ்செய்து அடையும் பலன்களையெல்லாம் மகாபாவிகளாயினும் இந்த தநுக்கோடியினது பரிசம்பட்டால் ஓர் இமைப்போதிற் பெறுவார்கள். ஆதலால் இதன்பெருமையை நாமென்ன சொல்லப்போகின்றோம், மேலும், கங்கை, யமுனை, சிந்து, காவேரி, கோதாவரி, பம்பை, சரஸ்வதிமுதலிய நதிகளுக்கு நியமிட்டையோமேம், விரதத்தோடும் போய்வருவதற்கு எண்ணமுற்றவர்கள் இந்த தநுக்கோடியிலே ஓர்பொழுது

தீர்த்தமாடிவிட்டால், அவைகளுக்குப்போகவேண்டியதில்லை; அன்றியும், இஷ்டகாமியார்த்தங்களைத் தரத்தக்க இந்த தநுக் கோடியிலே மூழ்கினபேர்களும, கண்ணினாற்கண்டபேர்களும், பின்னர் காசிக்குப்போய் இறக்கவேண்டுமென்கிற இச்சை கொள்ளவேண்டியதில்லை; இதல்லாமலும், உலகில்வருங் கலிப் பிணியிற்சிக்கித் துன்பமடையுந் தரித்திரனானவன், இந்த தநுக்கோடியிலே, மூன்றுநாள் தீர்த்தமாடினால், அவனிடத் தில் அஷ்டலட்சுமிகள் வாசஞ்செய்வதோடும் அளகேசனை நிகர்த்தவனாயிருப்பான், யாதாமொருவன் அதில்வேதியர்களுக் குத் தன்னாலியன்றமாத்திரந் தட்சணை தாம்பூலங்கொடுத்து மூழ்கத் திறமில்லாதவனாக விருந்தபோதினும, ஒருபோதே னுந் தன்னுடைய கோரிக்கைகளை மனசி லுத்தேசித்துக் கொண்டு அந்தராமதநுக்கோடியில் மூழ்கினால், மறுபடியும் மூழ்குவதற்குள் அநேகபாக்கியங்களைப்பெற்று, கோடிகோடி தானதருமங்களைச்செய்யுந் திறமுடையவனாய் விளங்குவான். ஆதலால், பன்னுதற்கரிய தநுக்கோடியிலே முப்பத்து மூக் கோடிதேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், அஷ்டவசுக் கள், கருடகாந்தருவ சித்தவித்யாதர றுரக ராகாய வாசிகள், போகபூமியர், நாட்கள், கோட்கள், சிவகணங்கள் புடைசூழும் படியாய் திரிமூர்த்திகளுந் தத்தந் தேவிமாரோடும் வாகனா ரூடராய் விஜயஞ்செய்து தநுக்கோடியிற் சேர்ந்து ரமணீய மாய் வீற்றிருந்து அசசேதுவைப்பார்த்து கண்களித்திருப்ப தால், அவ்விடஞ்சென்ற யாவருந் திரும்பிவர மனமில்லாதவர் களாய், கரசரணாதிகளை யசைககாமலும், வாய்பேசாமலும், சித்திரப்பாவைபோற் பசிதாக முதலியவைகளும், எண்ணங் களுமற்று ஞானசொரூபத்தை யடைந்தவர்களுக்கொப்பாய் பிரமானந்தக்கடலுட் டோய்ந்திருப்பார்கள். மேலும் உலகின் கண் ஒங்குஞ் ஜீவர்களில் ஒருவருக் கொருகாசேனும் நல்காத உலுத்தனாயினும், அந்த தநுக்கோடியை தரிசிப்பானாயின், அவன் தனக்கு சத்துராதியானவன் தன்னை யணுகி தனது உயிரைத் தியாகமாய்க்கேட்டபோதினுங் கொடுக்கத்தக்க

மனதை உண்டாக்குமாதலால், ஓ நைமிசாரண்யரே, ஓதற்கரிய அதன் மகிமையை யாமென்சொல்லுவோம். மேலும், சகலரிஷீசுவரானுக்கும், தேவர்களுக்கும், முத்தியைத்தரத் தக்கதாயும், அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகளையும் அஷ்டாங்கயோகங்களையும், பரகாயப்பிரவேசங்களையும், இந்திராதிபோகங்களையும், சேசாவதான வித்தைகளை யெல்லாம் கொடுத்து அதனாற் சுகித்திருக்கின்றார்களேயன்றி வேறொரு விசேடத்தினால் அவர்களுக்கு மகிமைகிடைத்ததல்ல, இந்த ராமதநுக்கோடியின் கரையிலே யாதாமொருவர் பிதுர்தர்ப்பணம், சிரார்த்தம், பிண்டமுதலியவைகள் கொடுப்பார்களாகில், அப்பிதுர்க்களுக்கு யாதொருசிந்தையும் வேண்டியதில்லை, மறுபடியு மவனாலே வருடாந்தரங்களிற கொடுக்கப்பட்ட பிண்டங்கள் அவர்களுக்கு மேலானகடனாகக் காத்துக்கொண்டிருப்பதோடும் அதனாலே மோட்சசாம்பிராச்சியத்தையடைந்து சின்மயானந்த சொரூபத்தைப் பெறுவார்கள். அவ்வாறு பெறுவதல்லாமலும் அக்குலத்தில் உண்டான இருபத்தொருகோடி ஜென்மங்களிலுள்ள ஜனனமரணதுக்கங்களும் இரவுரவாதிநரகங்களும் விட்டுநீங்கிப் புண்ணியபுருஷராய் அன்னவர்குலங்களியாவும் பவித்திரமடைந்து ஜன்மசாபல்யமாய் மேலான புண்யலோகங்களையடைந்து எழுபத்தொருகோடி சதுர்யுகம்வரையில் ஆனந்தாதிபோகங்களைத் தடையற அநுபவித்துக்கொண்டிருந்து பேரின்பத்தை யடைவார்கள். மேலும் அந்த தநுக்கோடிக் கரையிலே ஒருபிராமணனுக்கு ஒருவேளை அன்னங்கொடுத்தால் அப்படிகொடுத்தவனது, சனனமுதல், மரணபரியந்தம், பிரதிதினம் அன்னதானஞ்செய்துவந்தால் எவ்வளவு பலனோ, அவ்வளவு பலனைப் பெற்று, மேலான புண்யலோகத்தை யடைவான். இதல்லாமலும், அக்கரையில் நின்றும், வேதியர்களுக்கு யாதாமொருவன் பக்தியினையத்தோடும், காய்கறி பதார்த்தங்களேனும் வஸ்த்ரமூலபலாதிகளேனும் கொடுப்பானாயின், அவன் யாகாதிகித்தியகர்மஞ்செய்த பலனைப்பெறுவன்; பின்னும், அதி-ஹது

லோடும், நல்ல புண்யகாலங்களில், அச்சேதுவில் தீர்த்தமா டியயோர்கள் அசுவமேதயாகம்பண்ணிய பலனைப்பெறுவார் கள். மேலும், அந்த தநுக்கோடியிலே மாசிமாத சங்கிரமத் தில் தீர்த்தமாடப்பெற்றவர்கள் பெறும் பலனைக்கூறுவதற்கு யான் பாத்திரனல்ல. ஏனெனில், கும்பமதியிலோங்கும், புண்யதிதி நக்ஷத்திரங்களில் யாரொருவர் அச்சேதுவின் தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடுகின்றார்களோ, அவர்கள் பிர' யாகை கங்கைமுதலான தீர்த்தங்களாடின பலன்களை அடைவ தோடும், உன்னியகாரியங்களெல்லாங் கைக்கூடி, சுவர்க்காதி போகங்களைப் பெறுவார்களென்று, சுருதிவாக்கியப் பிரமா ணங்களிலே சொல்லப்படுமாதலால், இரகுநாதனுடைய கரத் தில்விளங்கும் தநுவினாலே உண்டான தநுக்கோடியில், யா ரொருவர் கோபாவேசத்தோடுங் கூடியிருப்பவர்களாயினும், தீர்த்தமாடுவராகில், நக்ஷத்திர புண்யகாலத்தில் அந்த தநுக் கோடியைக் கண்ணினாற்கண்டவர்கள், பிரம்மஹத்தி முதலிய பாதகங்களுக்குரியவர்களாக விருந்தபோதினும், அதனைத் தரிசித்தபலனால், அப்பாதகங்களெல்லாம் அகன்று, பரிசுத்த ராவார்கள். இதன்றியும், சிவராத்திரிப் புண்யகாலத்தில், யாதாமொருவர் நான்குஜாமமும், நித்திரைசெய்யாமல் விழித் திருந்து, இந்திரியங்களையடக்கி இராகத்வேஷாதிகளில்லாமல் ஸ்ரீராமசந்திரனாற் பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதனை அர்க்கியபாத் திய சோடசோபசாரங்களினாலே மனமகிழ்ச்சிசெய்து, அரு ணோதயத்திலே அந்த தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடி, தன் னுடைய நித்தியகருமங்களை விதிப்படிநடாத்தி, மறுபடியும், ஸ்ரீராமநாதனுக்கு அபிஷேக அலங்கார நிவேதனமுதலிய சோடச உபசாரங்களுஞ்செய்து, தோத்திரம்பண்ணி, அன் போடும்வணங்கிப் பணிந்து, தன்னாலியன்றமாத்திரம், அன்ன தானம், கோதானம், பூதானம், சொர்னதானம், நெல், அரிசி, சர்க்கரை, கோதும்பை, திலம், நவதான்னியம், குடை, பாத ரக்ஷை முதலானதும் நீர்மோர், விசிறி, சந்தனம், புட்பம், இவையாவுந் திருப்தியடையும்படியாய்க கொடுத்து, பின்னர்

தாம் பாரணைசெய்து, அன்று பகற்போதும், நித்திரைசெய்யாமல் புண்ணியகதைகளை சிரவணஞ்செய்துகொண்டிருந்து, பொழுதுபோக்கிய பேர்களுடைய புண்ணியத்தையும், இன்பத்தையும் அந்த இராமநாதனே அர்ப்பிதஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமேயன்றி, இவ்வுலகின்கண் அவர்கள் பெருமையை வேறொருவராற் சொல்லிமுடியுமோ. ஆதலால், இந்தன்மை பொருந்திய தநுக்கோடியில், என்ன வருத்தப்பட்டாவது ஆத்மலாபம் வேண்டி மூழ்கினபேர்களுக்கு முத்திவீட்டைச் சித்தமாய்க்கொடுத்து, சின்மயானந்த சொரூபமாக்கிவிடும்; அதற்குச் சந்தேகமில்லை. இதல்லாமலும், படைப்புக்குரிய பிரம்மதேவனும், பாலிப்புக்குரிய விஷ்ணுவுஞ், சங்காரத்திற்குரிய உருத்திரனும், சுருதிகர்த்தாக்களுஞ் சிரேஷ்டமாய் விதித்திருக்கும்வண்ணம், அர்த்தோதய மகோதய புண்ணியகாலங்களில், அழகுபொருந்திய அந்த தநுக்கோடியிலே தீர்த்தமாடினபேர்கள் மறுபடியும், பூமியில் தாய்வயிற்றினிடமாய் உதயமாகமாட்டார்கள். மேலும், வேதமந்திர விதிகளினாலே செய்யப்பட்ட யாகாதிபலன்களைக் கொடுப்பதன்றியும், சந்திரசூரியாளை அரவந்தீண்டுங்காலமாகிய கிரகணகாலங்களிலாவது, ஆடிமாதம் சங்கிரம அமாவாசை பவர்ணை காலங்களிலாவது, தநுக்கோடியிலே மூழ்கினபேர்கள் அநேக பிரம்மஹத்தி செய்தவர்களாயினும், அவையாவும் விமோசனமாகி, அவர்களுடையும் பெருமையை இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேடனாலுஞ் சொல்லமுடியாததாய் விளங்குவதோடும், அவர்களுக்கு ஆடையாபரணமுதலிய நவநிதிகளும், இராஜபோகங்களும், உண்டாகி மேன்மையுற்றிருப்பது மல்லாமல், நெடியகடல்சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள சகல தீர்த்தங்களுமாடிய புண்ணியபலன் கிடைக்கும், இதற்குச் சந்தேகமில்லை யாதலால், அன்னவர்கள் இப்புவியின்க ணிருக்குமளவும், தமது இஷ்டகாமியங்களை யநுபவித்து மறுமையிலே மோட்சசுகத்தையுஞ் சித்தமாயநுபவிப்பார்கள். ஆதலால், இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய சேதுவின் மத்தியிலேயிருக்குந்

கந்தமாதனகிரிச்சார்பிலே விளங்கிய இராமதநுக்கோடியிலே திரிமூர்த்திகளும் வாசஞ்செய்துகொண் டிருப்பார்களாயின் யாம் என்சொல்லுவோம். இந்த தநுக்கோடியிலே சாக்ஷாத்து ஈசுவரசொரூபியாகிய அசுவத்தாமா தீர்த்தமாடி வஞ்சனையாய் பஞ்சசிசுக்களை வதஞ்செய்த பாதகத்தை போக்கிக்கொண்டா ரென்று சூதமகாமுனிவர்சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட நைமிசாரண்யரிஷிகள் முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமீ, அசுவத்தாமாவானவர் சிசுக்களை வதஞ்செய்தகாரணமியாதோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்றுகேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தநுக்கோடிதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

அசுவத்தாமாச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகில மறைவிதியிற்கூறுஞ் சதுர் யுகங்களில மூன்றாவது யுகமாகிய துவாபரயுகத்தில், சோம சூரியாக்கினி எனனு முக்குலவேந்தருள் சந்திரகுல சிகாமணி யாய் விளங்கும் பாண்டுமகாராஜன் புத்திரர்களாகிய பாண்ட வர்களும், அவர்கள் தாயாதிகளாகிய துரியோதனாதிகளும், இராச்சியபாரத்தைக குறித்து ஒருவருக்கொருவர் துவேஷ மாய் பாரதயுத்தத்திற் காரம்பஞ்செய்து, இருதிறத்தாரும் அநேக சேனாசயின்யங்களோடுங்கூடிக் குருக்ஷேத்திரத்தில் அமர்விளைத்தபோது, அவ்வமரில் பத்தாநாட்சண்டையிலே வீஷ்டுமரும், பதினைந்தாநாட் சண்டையிலே துரோணரும், பதினேழாநாட் சண்டையிலே கர்னமகாராஜனு மடிந்தபிறகு பதினெட்டாநாள் சல்லியன் முதலிய ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லா மழிந்து துரியோதனனுடனே வீமசேனனென்பவன் மற் போர் செய்யப் புகுந்து துரியோதனனுடைய தொடை முறி

யும்படியாய்க் கதையினாலடித்துக் களத்தில்விழும்படிசெய்து
பாண்டவர்கள் தமது சேனைசயின்னியங்களுடனே பாடிவீடு
போய்ச் சேர்ந்திருக்கையில், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சாத்
தகியுடனே பஞ்சபாண்டவர்களை யழைத்துக்கொண்டு ஓர்
வனத்தைநோக்கிப்போகையில், அவ்வனமெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்
ணபகவான் வருகிறதையறிந்து தளிர்த்தும், பூத்தும், காய்த்
தும், மகா சிங்காரத்தோடும், விளங்கவும், அவ்வனத்தில்
வாசஞ்செய்யப்பட்ட பறவைச்சாதிகள் முதலிய யாவும் தொ
ழுது நிற்கும்படியாய்க் கண்ணனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான்
சாத்தகி முதலியவர்களோடும் வேடிக்கையார்த்தமாய் வனவே
டிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், துரியோதனாதியரைச்
சார்ந்த கிருபர், கிருதவன்மா, அசுவத்தாமா, இம்மூவருங் கவுர
வாதிகளது போர்க்களத்திலே தப்பியிருக்கின்றவ ராதலால்,
அவர்கள் அன்றிராத்திரிவேளையில கடுஞ்சினத்தோடும,
அமர்க்களத்தில் தொடைமுறிந்து குற்றுயிரோடுகிடக்குந்
துரியோதனனைக்கண்டு சகிக்கப்படாத துன்பங்கொண்டு நிற்
கும்போது, அரவக்கொடியோனாகிய துரியன் அவர்களைக்
கண்டு தாயைக்கண்ட சேய்போல பரதவித்துக் கண்ணீ ரா
றாய்ப் பெருகும்படியாய்க் கதறி அசுவத்தாமாவைப்பார்த்து,
ஐயா ஆரியா புத்திரராகிய அசுவத்தாமரே, என்செய்வேன்,
பிராணவேதனைக்கு ஆளானேனென்று கண்ணீருகுத்துச்
சொல்லியதைக்கேட்ட அசுவத்தாமா மனம்பதைத்து, துரி
யனைநோக்கி, ஐயா, வேந்தே, பாண்டவர்கள் வஞ்சகமாய்
உமது உயிர்நிலையைக் கேட்டறிந்து இவ்வாறு உமக்குத் துன்
பத்தைக் கொடுத்தமையால் இப்போதேனும் நீர் எனக்குச்
சேனைபதிபட்டங் கொடுத்தால் இக்கணத்திற்றானே பாண்ட
வர்களைந்துபேரையும், அவர்களுடைய இரதகஜதுரகபதாதி
களையும், பருதிமுன் பனிபோல் நாசப்படுத்திவருவேன், அப்
படியான் முடிக்காவிடில் யான்செய்த புண்ணியமனைத்தும்
இழந்துவிட்டவனாவேனென்று கூறிய உறுதிவார்த்தையைக்
கேட்ட அரவவேந்தன், வஞ்சகத்தை யகற்றுதலினும், இரு

யாச்சாரியரைப்பார்த்து, ஐயா, நீரிந்த குருகுமாரருக்குப் பட்டங்கட்டுமென்றுசொல்ல, அவரும் அதுபோல் நடத்த, பின்பு அசுவத்தாமா துரியனிடம் விடைபெற்று, கிருபாச்சாரி கிருதவன்மா, அசுவத்தாமா இம்மூவரும் பாண்டவர்களிருக்கும் பாடிவீடுநோக்கி அருகேவருகிறபோது, அங்ஙனங் காவலாக விருந்தசண்டகோவென்கிற பூதமானது வருபவர்களைக்கண்டு, ஆக்ரமித்து, கோடைக்காலத்திடிபோல கெர்சித்து, அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கத்தக்கதாய், ஆரடா வருகிறவனென்று அதட்டி எழுந்தபோது, அவ்வோசையைக்கேட்ட அசுவத்தாமா முதலிய மூவரும், நடுநடுங்கிப்பயந்து நாவறண்டு மெய்சோர்ந்து யாதுந்தோற்றாதவர்களாய் அவணின்றும் ஓட்டமும் நடையுமாய் ஓடிவந்து ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு, அசுவத்தாமரானவர் ஐயோ, நாம் வீணே அரவக்கொடியோனிடத்தில் வீரவார்த்தை பேசிவந்தோமே, என்செய்வோமென்று பலவாறாகச் சிந்தித்து அவ்வனத்தைநோக்கி வருகிறபோது, அவ்விடத்தில் ஓர் பூஞ்சோலையைக்கண்டு, அப்பூஞ்சோலையில் போய்ச்சேர்ந்து, அங்குளதடாகத்தில் மூவருந் தமது கரசரணாதிகளைச் சுத்திசெய்து சந்தியாவந்தன முதலியவைகளை முடித்து காவறட்சிதீரும்படியாய்த் தண்ணீரருந்தி அக்குளக்கரையிலிருக்கு மோர் ஆலவிருட்சத்தடியிற்சேர்ந்து இருக்கிறபோது, பகற்காலங்களிற் சஞ்சரியாநின்ற காக்கைகள் யாவும் இரவு வந்தபோது அம்மரத்திற்றங்கியிருந்தமையால் அதுகண்ட அனைவகளின்வயிரிகளாகிய கூகைகள் திரளாகக் கூடி நமது பகைவரைமுடிப்பதற்கு இதுதான் சமயமென்று அம்மரத்தைவந்து சுற்றிக்கொண்டு அதிலுள்ள காகங்களைக் கொத்திச் சின்னாபின்னப்படுத்துகையில், அக்காகங்கள் இரவு காலங்களிற் கண்தெரியா திருக்குஞ் ஜெந்துக்களாதலால் பறந்து ஓடிப்போவதற்குஞ் சக்தியில்லாதவைகளாய் அக்கூகைகளினாற் சிரங்களறுந்துஞ் செட்டைகள் முறிந்தும் உடற்பீறுண்டும் கண்கள் தறிந்தும் [illegible] சிந்தினவைகளாய்க் கதறி நிலத்தில்விழுகையில், அக்கொடுஞ் செய்கைகளைக்கண்டிருந்த

குருபுத்திரராகிய அசுவத்தாமா முதலிய மூவரும் திக்பிரமை கொண்டு வெகுநேரம்வரையில் விழித்திருந்து நித்திரைவந் தமையினாற் கிருபாச்சாரியருங் கிருதவன்மாவுஞ் சற்றே கண் ணுறக்கங்கொண்டபோது, மரத்தின்மீதிருந்து விழும்படியா கிய காக்கைகளினது செட்டைகளையுஞ் சிரங்களையுங்கண்ட அசுவத்தாமா தனது மனத்திலோர் எண்ணங்கொண்டு, நித் திரைசெய்பவர்களை எழுப்பிக்கூறுவார், ஐயா கிருபாச்சாரி யரே, பார்த்தீரா, இக்கூகைகள் தங்களுக்கு வைரிகளாகவிருக் குங் காக்கைகளை இராக்காலங்களில்வந்து வளைத்துச் சின்ன பின்னமாய் எப்படி சங்காரஞ் செய்துபோட்டதோ அது போல நாமும் நமது பகைவராகிய பாண்டவர்களது பாடி வீட்டில் இவ்விருட்டுவேளையிற்றானே பிரவேசித்து சகலரை யுங்கொன்று நிர்மூலப்படுத்திவருவோம் வாருங்களென்று அழைக்கையில், அதுகண்ட கிருபாசசாரியரும், கிருதவன்மா வும், அசுவத்தாமாவைப்பார்த்துக் கூறுவார்கள். வாருமையா அசுவத்தாமரே, தருமமேஜெயமென்று படுத்து நித்திரைசெய் யப்பட்டபேர்களை வஞ்சித்துக் கொல்லுகிறது தருமமல்லவே, சுத்தவீரரா யிருக்கப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய எதிரிகள் சயினியத்தோடுமிருக்கையில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துவெற்றி பெறுவார்களேயன்றி நித்திரைவேளையிற் கபடமாய்க்கொல்ல மாட்டார்களே, ஆதலால் நீர் சொல்லுகிறது சரியல்லவென்று சொல்ல, அதற்கு குருபுத்திரர் கூறுவார், வாருங்கள் ரதிகா ளே, நீங்கள் சொல்லுங்காரியம் நன்றாயிருக்கின்றது, பாண்ட வர்கள் குருக்ஷேத்திரமாகிய யுத்தபூமியில் அமர்புரிந்ததெல் லாம், ஞாயப்படிதானோ புரிந்தார்கள், அவர்கள்செய்ததெல் லாஞ் சூதென்று தெரிந்திருந்தும், இப்படிச்சொல்லுவது சரியோ, மேலும் எனது தந்தையாகிய துரோணாசாரியாரை பாண்டவர்கள் கபடமாய் நான் ஜீவித்திருக்கையிற்றானே யுத்த களத்தி லிறந்துபோனானென்று தருமனுடைய வாக்கினாலே சொல்லும்படிக் கற்பனை யேற்படுத்தி அவரைப் புத்திரசோகத் தால் மயங்கி வில்லையெறிந்து நிராயுதராய் நிற்கும்போது அவ்

திரப்பிரயோகஞ் செய்யச்செய்து கொன்றுபோட்டது தருமந்தானோ, சொல்லுங்கள், இதல்லாமலும், வீஷ்டுமாச்சாரியரைப் பத்தாநாட் சண்டையிலே பாட்டனென்றுங் குருவென்றும்பாராமல் அர்ச்சுனன் முதலிய யாவருமெதிர்த்து வளைத்துக்கொண்டு சிகண்டியினாலே கொல்லும்படியாய்ச் செய்வித்ததும் ஞாயந்தானோ, பதினாலாநாட்சண்டையிலே சயிந்தவனைக் கொல்லவேண்டி ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் அஸ்தமானமாகும் போதுபோற் றோன்றுவிமித்தந் தனது திகிரியைவிடுத்து மறைத்து வெளிப்படும்படியாய்ச்செய்து வில்லெடுக்காமனிராயுதனாய் நின்றவனை அர்ச்சுனனால் அஸ்திரப்பிரயோகஞ் செய்யச்செய்து கொல்லுவித்ததும் ஞாயந்தானோ; சொல்லுங்கள், இவைகளும் போதாமல் நமது இறைவனாகிய துரியோதனனை ஏகாங்கியாகவிருக்கின்றானென்றும் யோசியாமல் கபடமாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானால் அவனுடைய உயிர்நிலைமை சயிக்கினைசெய்து காட்டக்கண்டு வீமனானவன் தொடை இரண்டு முறியும்படியாய் அடித்துக் கிடத்திவிட்டது என்ன ஞாயம், ஆதலால் இக்காரியங்களை யெல்லாஞ் செவ்வையா யோசித்துப்பாராமல் கூறியவிதமெப்படி யிருக்கின்றதென்று அசுவத்தாமாகேட்க, அதற்கு கிருபாசாரியர் சொல்லுவார், ஐயா அசுவத்தாமரே, நீர் சொன்ன காரியங்களெல்லாம் உண்மையாயிருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ரணரங்கபூமியில் எதிரியின்முன்பாக நடத்திய காரியங்களேயன்றி ஒன்றாவது எதிரிகளுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் நடத்தவில்லையே, நீர் இராக்காலத்திலே பாசறையிற்படுத்து நித்திரை செய்யப்பட்டவர்களை கபடமாகக் கூகைகள் காக்கைகளை வஞ்சித்து நாசப்படுத்தியதுபோல நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணங்கொள்ளுவது நன்மையல்லவே, அப்பால் உம்முடைய இஷ்டமென்று கிருபாச்சாரியர் சொல்லியதைக் கேட்ட அசுவத்தாமா கோபாவேசங்கொண்டவனாய் எழுந்திருந்து, அங்குளபொய்கையில் ஸ்நாநஞ்செய்து, நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசனை

நோக்கித் தியானஞ்செய்து மிருத்தியுஞ் ஜெயமந்திரத்தை ஜெபிக்கையில், சந்திரஜடாதர மூர்த்தியினருளால் ஓர் மந்திர வாள் ஆகாசவீதியிலிருந்து இறங்கி, அசுவத்தாமாவினது கண்முன் தோன்ற, உடனே அவ்வாளைக் கரத்திலேந்திக் கொண்டவராய் பாண்டவரிருக்கும் பாசறையைநோக்கி நடக்கையில், கிருதவன்மனும், கிருபாசாரியரும் கண்டெழுந்திருந்து பின்தொடரும்போது, அசுவத்தாமர் பாடிவீட்டின் வாயிலிற் போய்நின்று, கிருதவன்மாவையும், கிருபாச்சாரியரையும், அவ்வாயிலிற்றானே நிறுத்திவிட்டு, தனதுகரத்திலொளிரா நின்ற மந்திரவாளை வீசும்போது, அப்பாடிவீட்டைக் காத்திருந்தபூதமானதுகண்டு திடுக்கிட்டு அம்மந்திரவாளினுடைய வலுவையறிந்து, மெய்நடுங்கிப்பயந்து ஓடிப்போய்விட்டது, அதுகண்ட அசுவத்தாமர் பாசறைக்குட் பிரவேசித்து, பாண்டவர்களை நான்குபுறமும் பார்த்துத் தேடுகிறபோது, துஷ்டத்துய்மனும், பாஞ்சாலதேசத்தரசனும், படைவீரரும் நித்திரைசெய்திருக்க, அவர்களைக்கண்ட அசுவத்தாமர், பாஞ்சாலதேசத்தரசனைக் காலினாலெட்டி யுதைத்தான். அப்படி உதைத்தவுடனே நித்திரையிலிருக்கும் பாஞ்சாலத்திறைவனாகிய துருபதராஜன் திடுக்கென்றலறி எழுந்து குருபுத்திரனைக்கண்டு ஆயத்தப்படுமுன்னமே, அவனுடைய சிகையைப் பற்றியிழுத்து பூமியிற்றள்ளி, தனது இரண்டு கால்களினாலும் புரட்டிப்புரட்டியுதைத்து பூமியோடு பூமியாய்த் தேய்த்து விடுகையில், அவனுக்கருகேபடுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த துஷ்டத்துய்மன் விழித்துத் தலையைத்தூக்கிப்பார்த்துக் கிளம்பும்போது, அசுவத்தாமா தனதுகரத்தினிடமாயிருந்த வில் நாணை அவன் கழுத்தில்மாட்டி இறுக்கி துஷ்டத்துய்மனை விழிபிதுங்கும்படியாய்ச்செய்து, ஒள்ளிய வாளினாலே அவன் தலையையறுத்தெறிந்து, அட்டகாசஞ்செய்தவனாய், பின்னும், அப்படைவீட்டுக்குட் பிரவேசித்து, நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் ரதிகரையெல்லாம் படுத்தபடுக்கையிற்றானே வாளினால் தலைவேறு உடல்வேறுசெய்து, பின்பு

பாஞ்சாலியின் புத்திரராகிய உதாமன்னியன்முதல் ஐந்து பேர்களையும், பாண்டவர்களென்றுநினைந்து மந்திரவாளினாலே அவர்கள் தலையையறுத்து, ஐந்து தலைகளையும் கையினால்தூக்கிப் பார்க்கிறபோது, பாஞ்சாலியினிடம் ஐவருக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் வேற்றுமையில்லாமல் பாண்டவர்களைப்போலவே உருவமும் நிறமும் பொருந்தியிருந்ததனால் அசுவத்தாமருக்கு வேற்றுமை தோற்றாமல் பாண்டவர்களென்றே நினைந்து இத்தலைகளைக் கொண்டுபோய் துரியனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று, எண்ணங்கொண்டவனாய், அப்பாசறையைவிட்டு நீங்கி வருகையில், அசுவத்தாமரால் கலக்கப்பட்டு பயந்து ஓடிவருகின்ற படைகளையெல்லாம், வாயில் காத்துக்கொண்டிருக்கும் கிருதவன்மனுங் கிருபாச்சாரியருங் கண்டுபிடித்துச் சிரங்களை உடைவாளினால் வெட்டியுருட்டிச் சர்வசங்காரமூர்த்தியைப்போற் சந்தோஷங்கொண்டிருக்க, அவர்களுடனே அசுவத்தாமருங் கலந்து, மூவருமாய் துரியோதனன் வீழ்ந்திருக்கும் யுத்தபூமியைநோக்கி நடக்கிறபோது, நாம் நல்லகாரியம் யோசித்தோம், பாண்டவர்பூண்டு இன்றோடே அற்றதென்று மனக்களிப்போடும் பேசிப் படுகளத்தைச்சேர்ந்து, அரவக்கொடியோனாகிய துரியோதனன் முன்னிலையில், அசுவத்தாமரானவர் உபபாண்டவராகிய ஐவரது தலையையும் வைத்து, ஐயா துரியோதனமகாராஜனே, நான் சொல்லியவண்ணம் பகையை முடித்து இதோ ஐவருடைய சிரங்களையுங் கொண்டுவந்தேன் பாருமென்றுசொல்ல, அவ்வாய்மையைக் கேட்ட அரவக்கொடியோன் மனமகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய், இராப்போதைப்போக்கி, அருணோதய மானவுடனே மிக அபேட்சையோடும், ஐவர்சிரத்தையும் பார்க்கிறபோது, உபபாண்டவரென்றறிந்து, அடாபாவிகாள், அந்தோ என்னுந் தண்ணீர் இறைப்பதற்குங்கூடப் பிள்ளைகளில்லாமற் செய்துவிட்டீர்களேயென்று மகாவியசனத்தோடே துரியோதனனானவன் மரணத்தையடைந்தான். அவ்வேதனையைக்கண்ட அசுவத்தாமர், கிருபாச்சாரியர், கிருதவன்மா, இம்மூவரும்

நாம் பட்டபாடெல்லாம் பாழாகிவிட்டதே என்று பெருந்
துன்பத்தை யடைந்தவர்களாய், வனத்தைநோக்கித் தவத்துக்
குப் போய்விட்டார்கள். அப்படிப்போனவர்களில், அசுவத்
தாமாவானவர் சிசுவதைபண்ணி யிருப்பதனாலே மனதிலே
பிரமையடைந்து, துக்கசாகரத்துள்மூழ்கி, தண்டகாரணயத்
திற் போகிறபோது, அவ்வனத்திலே தவஞ்செய்துகொண்
டிருந்த பெரியோர்கள், அசுவத்தாமாவைக்கண்டு, அடாபாவி,
நீ சிசுவதைசெய்த சண்டாளனாதலால், எங்கள் முகத்தில்
விழிக்கவுங்கூடாதே, தூரப்போவென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட
அசுவத்தாமர் அசசமுற்று, அவணின்றும்நீங்கிக் காசிபட்ட
ணத்தைசசேர்ந்து, அப்பட்டணத்து வீதியில் வருகிறபோது,
அங்குளபெரியோர்பிராம்மணரியாவரும் அசுவத்தாமாவைக்
கண்டு, அடா சண்டாளா, உனக்கெதிர்ப்பட்ட நாங்கள் பகீ
ரதியில் மூழ்கித்தவஞ்செயது இக்கொடும்பாவத்தைத் தொலை
க்கவேண்டுமேயென்று பரதவித்துக் கங்கைக்குப்போய்
மூழ்குவதையெல்லாம் அசுவத்தாமர்கண்டு சகிக்கப்படாத
துன்பத்தையடைந்தவராய், அப்பட்டணத்தில் வாசஞ்செ
ய்து, அதன்மருங்குள்ளவனத்திற் பன்னசாலைபுதுக்கி, அதில்
வாசமாயிருக்கும் வியாசமகாரிஷியைக்கண்டு வணங்கித்தோத்
திரஞ்செய்கையில், வேதவியாசர் அசுவத்தாமரைப்பார்த்துக்
கூறுவார், ஓ அசுவத்தாமனே, நீயிங்கு வருவதற்குக் காரண
மியாது, அந்தோ இராக்காலத்திற் பாண்டவர்களில்லாத பா
சறையில் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த ரதிகரையெல்லாம்
அநீதமாயக்கொன்றதுமன்றியில், உபபாண்டவர்களாகிய சிசுக்
களையும் யோசியாமற்கொன்ற பாவியாதலால் உன்னோடு வார்
த்தையாடினாலும், உன்னைக்கண்டாலும், அந்த தோஷமா
னது நம்போலியர்களுக்குஞ் சித்தமாய்க் கிடைக்குமாதலால்
நீ நமது ஆசிரமத்தைவிட்டு அகலப்போவாயென்று கடுஞ்
சினத்தோடுங்கூறியதைக்கேட்ட அசுவத்தாமர் மனந்திடுக்
கிட்டுப் பயந்து, உடம்பெல்லாம்வியர்த்து, ஒன்றுந்தோற்றாத
வராய், வேதவியாசரைப்பார்த்துச் சொல்லுவார், சுவாமி,

கொடும்பாவியாகிய யான் தேவரீருடைய ஆசிரமத்தைநாடிச் சரணாகதியடைந்தும், அங்கீகரியாமற் றள்ளிவிட்டால், என்னைக்கண்ட யாவரும் நிந்திப்பார்களே, பிறகு யானடையுங் கதியாது மேலும் தேவரீர் என்னை நீக்கிவிடுங்காலத்தில் சகல நீதிகளும் நீங்கிப்போய்விடும, பசுக்கள் தத்தம் கன்றுகளைத் தேடா, சமுத்திரமுங் கட்டுகடங்கடாது, பறவைச்சாதிகளும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரியாதே, ஆனதால் சகலரும் நிந்திக்கும்படியாகிய இழிவைத்தராநின்ற எனது வினையைப்போக்கி ஆட்கொள்ளாமல், தேவரீரே இப்படி கோபித்தால், பாதகனாகிய யான் என்செய்வேன், எவ்வாறுய்வேனென்று யாதொரு பற்றுமில்லாதவனாய் அநேகவிதத்திற் றோத்திரஞ் செய்யும் போது, வேதவியாசர் கருணைசுரந்து கூறுவார், வாரும் அசுவத்தாமரே, நீர் பிரமகுலத்திற்பிறந்தும் க்ஷத்திரிய தர்ம விர்த்தியிற் பிரவேசமாய், மநுநீதிபுரண்டு யோசியாமல் படைமுகத்தையறியாத பாலர்களைப் பாண்டவர்களென்று எண்ணிப் பொருமையினாற்செய்த சிசுஹத்தியானது உன்னை விட்டு நீங்கமாட்டாதாயினும், நீ நம்மைவணங்கி யாதுங் கதியில்லையென்று கூறியதனாலே நாம அருள்செய்யலாயிற்று, யாதெனில், நெடியகடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும், பரதகண்ட தெட்சணபாகத்தில் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் சேதுரூபமாய் ராமதநுக்கோடி என்னும பெயர்பூண்டிலங்குந் தீர்த்தத்தில் யாரொருவர் தீர்த்தமாடுகின்றார்களோ அவர்களை பூலோகமெல்லாந் துதிக்கும்படியாகிய கீர்த்தி அமைவதோடும் கொடும்பாதகங்களெல்லாம் விலகி மெத்தவும் புண்ணியசாலிகளாய்ச் செய்வதுமன்றியில், இராஜநீதியாலுற்ற துன்பங்களையும் அஞ்ஞானத்தையும்போக்கி மனதைச் சொற்காதிபுண்ணியலோகததை அடையும் ஏதுயாதோ அவற்றிற் சேர்த்து ஆனந்தத்தையும் சுயம்பிரகாசத்தை யறியும்படியான விவேகத்தையும் தேவர்கள் புகழும்படியான மேன்மையையும், சாந்திமுதலிய தவநெறியையும்காட்டி, மநுமாந்தாதிகளிறந்தாலும் இறவாமலிருக்கும்படியாகிய சிரஞ்சீவி பட்டத்

தைக்கொடுத்து வெற்றியைப் பொருந்தச்செய்யுமாதலால், அதன்மகிமையை ஒருவராலுஞ் சொல்லமுடியாது, அதெப்படியெனில், வாசாமகோசரமான சுயஞ்சொரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதால் யாவருக்கும் அரிதேயாம், ஆனபடியினாலே நீ அந்த ராமதநுக்கோடியிலே ஒருமாதகாலம்வரையிற் போயிருந்து அதில் தீர்த்தமாடிவந்தால், நித்திரையிற் சிசுஹத்திசெய்ததோஷம் உன்னைவிட்டு நீங்குமென்று வேதவியாசமகாரிஷியானவர் சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அசுவத்தாமர் சந்தோஷமடைந்து வேதவியாசரை வணங்கி விடைபெற்று, அவிடமிருந்து நீங்கித் தென்றிசையைநோக்கி நடந்து, சேதுவைச்சேர்ந்து தரிசித்து, வியாசபகவான் கூறிய வண்ணம் முப்பதுநாள்வரையில் தநுக்கோடியிற் சங்கற்ப விதியின்படி நியமநிட்டையோடுந் தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீராமசந்திரனாலே பூசித்து வணங்கப்பட்ட இராமலிங்கத்தை முப்பதுநாளும் திரிகாலமும் பூசித்துவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, தனது இருகண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பந் தாரைதாரையாய்ச்சிந்த உருகிக்கரைந்து சிவபெருமானைப்பணிந்து, நிற்கிறபோது, சிவபெருமானாகிய இராமநாதன் கருணைகூர்ந்து, முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், சப்தரிஷிகள், அஷ்டவசுக்கள், கருடகாந்தருவ சித்தவித்யாதர குஹ்யகராகாயவாசிகள், போகபூமியர், நந்திதேவர், பிருங்கிமுதலிய சிவகணங்களெல்லாம் புடைசூழும்படியாய் உமாமகேசுவரியோடும் வெள்ளிடையின்மீ தெழுந்தருளிக் ககனத்தின்கண் அசுவத்தாமாவுக்கு தரிசனமாகும்படியாய் ஆகாயவீதியிலே நிற்கிறபோது, அசுவத்தாமாகண்டு, பிரமானந்தங்கொண்டு, ஆனந்தக்கடலுட் டோய்ந்தவராய் உரைகுளறி, உடலம்வியர்க்கவும், மயிர்க்குச்செறியவும் சிரத்தின்மேற் றனதிருகரங்களையுங்கூப்பித் தோத்திரஞ்செய்கையில், சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் திருவுளங்களித்து, வாராய் அசுவத்தாமனே, நீ இராக்காலத்தில் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த சிசுக்களை யோசியாமல் வதஞ்செய்ததோஷமானது

இந்த ராமதநுக்கோடியில் வியாசன்வாக்கியப்படிவந்து தீர்த்தமாடி நம்மைப் பூசித்துவந்தமையாற் பருதிமுன்பனிபோல விலகிப்போய்விட்டது. இனி உன்னிடத்தில் யாதொருபாதகமுமில்லை யாதலால், உனக்குவேண்டிய வரமியாதோ அதனைக் கேளென்றுசொல்ல, அப்போது அசுவத்தாமரும், சுவாமி, வேதவேதாந்தமூர்த்தியே, அடியேன் தேவரீருடைய பாதபத்மங்களை எப்போது தரிசித்தேனோ அப்போதே எனது கருமங்களெல்லாம் விமோசனமானதன்றியில் சகலபாக்கியங்களையும் புண்ணியங்களையும்பெற்று முத்தியுங் கைகூடியதாயினும், சிறியேன் இனி இறவாமலுஞ் ஜெனனமெடாமலும், என்றுஞ் சிரஞ்ஜீவியாக இருக்கும்படியாயும், இடைவிடாமல் தேவரீருடைய பாதகமலங்களைப் பணிந்துகொண் டிருக்கும்படியாயும் அருள்செய்யவேண்டுமென்று அசுவத்தாமாகேட்க, அவ்வாறே சிவபெருமான் கட்டளையிட்டுக் கயிலாசத்துக் கெழுந்தருளினார். அதுகண்டு அசுவத்தாமா பணிந்து, அவிடம்விட்டுப் பிரயாணப்பட்டுச் சகல புண்ணியக்ஷேத்திரங்களையுந் தலங்களையுந் தரிசித்துக் கொண்டு வருகிறவழியில், அநேகம் பெரியோர்கள் பிராமணுள் யாவருங்கண்டுவணங்கி, உபசரிக்க, அசுவத்தாமாவானவர் அநேக ரிஷியாசிரமங்களுக்குச்சென்று அவர்களது ஆசிகளைப்பெற்று சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்தாரென்று சூதமுனிவர் சொல்ல, நைமிசாரண்யமுனிவர்கள் சந்தோஷமடைந்து, முனிவரைநோக்கி, சுவாமி, இன்னம் அந்ததநுக்கோடியில் யாரார் வந்து தீர்த்தமாடி முத்திபெற்றனரோ அவர்களைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுனிவர் சந்தோஷங்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினார்.

அசுவத்தாமாச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

தருமகுத்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முனிவர்களே, நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும், முக்குலத்தரசருள் சந்திரகுலத்திலுற்பவித்த தருமகுத்தனென்று பெயர் வாய்ந்த ஓரரசன், நீதிவழுவாமற் குடிகளிடத்தில் ஆறிலோர் கடமைபெற்று, மாதமும்மாறிபெய்துவரவும், மன்னர்கள் வணங்கிக் கப்பங்கட்டிவரவும், சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களுக்கு, அறுகாலபூசைகளும், பிரம்மோற்சவ நித்யோற்சவங்களுங் குறையின்றி நடந்துவரவும், யாகாதி கிர்த்தியங்கள் செய்து, சதாகாலமும் தேவர்களுக் கவிர்ப்பாகங்கொடுத்துவரவும், மறைவிதியிற்புகலும் முப்பத்திரண்டறங்களையுங் குறைவின்றி நடாத்தி இரதகஜதுரகபதாதிகள் சூழும்படியாய் ஒன்னலருக்கிளையாது, உக்கிரவீர கேசரியைப்போல அசையாமணிகட்டி, அதியூகிகளாகிய மந்திரிகளோடும், ஏகசக்ராதிபதியாய் தனது தேசத்தில் துற்செய்கைகளைக் கனவினுங் கருதாமலிருக்கும்படியாய் அரசுபுரிந்து வரும்படியாகிய நாளில், ஓர்நாள் வனவேட்டமாடக் கருதி, வேட்டமாடுங் கோலம்பூண்டு, குதிரையின்மீதேறிப் பதியைக்கடந்து வனத்தைநோக்கி வருகிறபோது, அவ்வனமானது சண்பகம், மந்தாரம், கோங்கு, புன்னை, தேவதாரி, பாரிஜாதம், அகில், சந்தனம், கூவிளம், ஆத்தி, பலா முதலிய விருட்சங்களாற் செறிந்து படர்ந்து தளிர்த்தும், பூத்தும், காய்த்தும், பழுத்தும், அவற்றினின்றும் பெருகி அருவிபோற் பாயாநின்ற தேன்களை வண்டுகள் அருந்தி, ரீங்காரஞ்செய்யவும், பட்சிகள் களகளவென்று சப்தித்துச் சந்தோஷமடைந் துலாவும் மான், மரை, கலை, கவரி, பன்றி, முட்பன்றி, கடம்பை, கரடி, புலி, செந்நாய், காட்டெருமை, யானை, சிங்கமுதலிய விலங்கினங்களுக்குத் தாயகம்போலிலகாநின்ற வனத்தில், விலங்கினங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விளையாடி, ஆரவாரஞ்செய்யு மோசையும், மயில்கள் முகிலினங்களைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு,

தோகைகளை விரித்து நடிக்கும்படியாகிய உன்னதங்களும், குயில்களினது இன்னோசையும், காடைகவுதாரிகளின் ஓசையும், தூக்கணான், பூஞ்சிட்டுகள், பந்திபந்தியாய் மரங்களில் ஊசலாடி ஒலிசெய்யவும், அங்கங்கு பன்னசாலைகள் புதுக்கியவற்றிற் பெரியோர்கள், தபசிகள், முனிசிரேஷ்டாள், ஓமகுண்டங்க ளேற்படுத்தி வேள்விசெய்து, வேதபுராணங்கள் செய்யும் மறைமுழக்கங்களும், புராண காலக்ஷேபங்களும் கூடி, வைபவத்துடனே விளங்கப்பட்ட வனத்திலே, தருமகுத்தன் வேட்டையாடி, அநேகஜந்துக்களை வதைசெய்து திரிகிறபோது, சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடைய அவ்வேளையில் தருமகுத்தராஜன், அவ்வனத்திலுள்ள ஓர் தடாகக்கரையிற் சேர்ந்து, கரசரணுதிகளைச் சுத்திசெய்து, சந்தியாவந்தன முதலிய நியமநிட்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, எங்கும் இருள் செறிந்தமையால், தனது பட்டணம்போய்ச் சேருவதற்குக் கூடாமையென்றறிந்தவனாய், அங்குள்ள விருட்சங்களில் மிகப்பருத்தும், ஆகாயத்தையளாவி யுயர்ந்துந் தளிர்த்துமிராநின்ற ஓர் விருட்சத்தைக்கண்டு, அதன்மீதேறி, விசாலமாயிருக்கும்படியாகிய ஓர் கிளையில் உட்கார்ந்து, கனிவர்க்கங்களை யருந்திக்கொண் டிருக்கையில், ஓர் கரடியைச் சிங்கமானதுகண்டு, மகா கோபத்தோடு மதனைக் கொல்லவேண்டுமென்னும் எண்ணங்கொண்டு துரத்திக்கொண்டு வருகிறபோது அக்கரடியானது பயந்து நடுங்கி ஏங்கி யிளைத்து, ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிவந்து தருமகுத்தனிருக்கும் விருக்ஷத்தைப்பற்றி ஏறி, அங்குள வேந்தனைக்கண்டு கூறுகின்றது, வாராய் மகாராஜனே, இவ்வனத்தில் எங்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்குஞ் சிங்கமானது என்னைக்கொன்று பட்சிக்கவேண்டித் துரத்தினமையால், யான் பிராணபீதிகொண்டு ஓடிவந்து, இம்மரத்திலேறிக்கொண்டேன், அச்சிங்கமும் மரத்தடியில் வந்திருக்கின்றது, என்னைக்கண்டு நீ பயந்து நிலத்திற்குதிப்பாயாகில், சிங்கத்தினால் ஒருவேளை உனக்குத் துன்பம் நேரிடுமாதலால், இன்றிராப்போது நாமிருவரும்

இம்மரத்தின்மீதிருந்து, காலத்தைப் போக்குவோமென்று சொல்ல, அம்மொழியைக்கேட்ட வேந்தன் சந்தோஷமடைந்து, அப்படியே யாகட்டுமென்று சம்மதிப்பட்டிருக்கும்போது, வேந்தனுக்குக் கிஞ்சித்து நித்திரையுண்டாகி, திடுக்கென்று விழித்து, தேகம் நடுக்குற்றமையால், அதனைக் கரடியானது அறிந்து, அரசனைப்பார்த்து, ஐயா அரசே, நீரிப்படி நித்திரைகொண்டு தப்பி விழுந்துவிட்டால், மரத்தடியில் இருக்கின்ற சிங்கமானது, உம்மைக் கொன்றுவிடும். ஆனபடியினாலே, என் மடியிலாவது படுத்துக்கொண்டு நித்திரைசெய்வீராகில், நான் அதி ஜாககிரதையாய் நித்திரை செய்யாமல், பாதுகாக்கின்றேன், பின்பு உமக்கு நித்திரை தெளிந்தால், நான் சற்றுநேரம் நித்திரை செய்கின்றேன், நீர் அதுவரையில் விழித்திருந்து, என்னைக் காப்பாற்றுமென்றுசொல்ல, அதுகேட்ட வேந்தன் அப்படியே சம்மதித்தபடியால், கரடியானது இராஜனைத் தன்மடியிலே படுத்துக்கொள்ளச்சொல்லித் தனது கரங்களாற் றடவிக்கொடுத்து, அரசனை நித்திரைபண்ணும்படியாய்ச் செய்து, தான் மகா ஜாக்ரதையோடும் விழித்துக்கொண்டிருந்து பாதுகாத்து வரும்போது, கண்ட சிங்கமானது கரடியைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றது, வாராய் கரடியே, உனது அவலமதிக்கு என்ன சொல்லுவேன், ஐயோ என்னைப்போன்ற பராக்ரமர்களையெல்லாம், வேட்டையாடிக்கொன்று ஜெயங்கொண்டிருக்கும்படியாகிய வேந்தனை அறியாமல், பேதைமதியால் மடியின்மீது வளர்த்திக்கொண்டு காத்துவருகின்றாயே, அவன் நித்திரை விழித்தவுடனே, உன்னை வாளினால்வெட்டி எறியப் போகின்றான், ஆதலால் அவனை நீ நம்புவது சரியல்ல, மேலும் எத்தனைநாள் நீ இம்மரத்தின்மீதிருந்தபோதினும், யான் உன்னைக்கொல்லாமல் விடப்போகிறதில்லை, உன்னுயிர்தப்பித்துக் கொள்ளவேண்டுமாயின், உன் மடியில்படுத்து நித்திரைசெய்யப்பட்ட வேந்தனை கீழேதள்ளிவிட்டால், நான் எடுத்துக் கொண்டுபோய்விடுகிறேன். நீயும் உயிர்தப்பி வாழ்வாயென்று,

சிங்கமானது சொல்ல, அதைக்கேட்ட கரடியானது, சிங்கத்தைப்பார்த்து, ஐயா எங்களிறைவனே, நீர் காட்டில் வாசஞ்செய்யும் என்னைப்போன்ற விலங்கினங்களுக்கெல்லாம், அரசனுயிருந்தும், இதுபாவம், இதுபுண்ணியமென்று யோசியாமல், கொடும்பாதகமாகிய, வார்த்தையைப்புகன்றீரே, இது நீதியோ, ஐயோநம்பினபேரைக் கொலைசெய்வது நலமல்லவே, இரவுரவாதிநரகத்துக் கேதுவாகுமே, அப்படி நரகப்பிராப்தியாவதன்றியிலும், அத்துன்பமானது, அநேகங்கோடி யாகாதிகிர்த்தியங்கள்செய்தாலு மகலாதே, ஆதலால், இவ்வனத்திலே சஞ்சரிக்கப்பட்ட பெரியோர்கள்சொல்லியவண்ணம், பிரம்மஹத்தி முதலிய பாவங்களையெல்லாம் போக்குவதற்குப் பரிகாரஞ்சொல்லி யிருக்கின்றார்கள், அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை, அவலப்படுத்தியவர்கள், அடையுந் துன்பத்திற்குமாத்திரம் பரிகாரஞ் சொல்லவில்லையே, ஏனெனில், அவ்வாறு அவலப்படுத்திய பாதகமானது, மேருவுக்கும் பெரிதாய் அளவுபடாததாதலால், நீரதை வாயினாற்சொல்லுவதற்கு எப்படி உமது மனந்துணிந்ததோ அறியேன், ஆ, கெடுமதியையுடைய மிருகராஜனே, என்று, அதற்கு விடைகொடுத்திருக்கும்போது, அச்சமயத்தில், தருமகுத்தனென்னும் ராஜன், நித்திரை நீங்கி எழுந்து, கரடியைப்பார்த்து, வாராய் என் மனதுக்கிசைந்த கரடியே, இனி நீ என் மடியிற்படுத்து, நித்திரை செய்யென்று சொல்ல, கரடியும் அவ்வாறே, அரசன் மடியிற்படுத்து நித்திரைசெய்யும்போது, மரத்தடியிலிருந்த சிங்கமானது, வேந்தனைப்பார்த்து, வாராய் வேந்தே, இக்கரடியை நீ காப்பாற்றுவதனாலே, உனக்குண்டாகும் பிரயோசனமென்ன, ஐயோ உலகாதிபனாகவிருந்துங் காட்டிற்சஞ்சரியாநின்ற, துஷ்டமிருகங்களுக்கிடங்கொடுக்கலாமோ, இப்போது அக்கரடிக்கு நித்திரைகலைந்தவுடனே, உம்மைக்கொன்று பட்சிக்கப்போகின்றது, இதைநீர் உண்மையாய் நம்பும், மேலும், நீர் எத்தனைநாள் இம்மரத்தின்மீதிருந்தபோதிலும், உங்களிருவரையும், நான் கொன்றுபட்சணஞ் செய்யாமல் விடப்போகிறதில்லை,

ஆதலால் நீ பிழைக்கவேண்டுமாயின் யான் சொல்லுவதைக் கேள், அதுயாதெனில், இப்போது உமது மடியின்மீது நித்திரைசெய்யுங்கரடியைக் கீழேதள்ளிவிட்டால், யான் அதைக் கொன்று, பட்சணஞ் செய்துவிட்டுப் போய்விடுகிறேன். பிறகு நீர் உமது பட்டணம்போய்ச்சேர்ந்து, சுகஜீவியாய் வாழ்ந்துகொண் டிருக்கலாமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட தருமகுத்தன் மேல்வரும் வினையை நிதானித்து யோசியாமல், சிங்கத்தினது வார்த்தையைச் சரியென்றெண்ணித் தனது மடியிற்படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்குங் குற்றமற்ற கரடியைப்பிடித்துக் கீழே தள்ள, கரடியானது திடுக்கென்று விழித்துக் கீழேவிழுஞ்சமயத்தில், கால்களையும், கைகளையும் விரித்துப், பிராணபீதியோடும், முன்செய்த புண்ணியத்தால், நிலத்தில் வீழாமல், அம்மரத்தைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக் கிளையிற்றேற்றிக்கொண்டு, மனதை திடப்படுத்தி பின்பு தருமகுத்தனென்னும் அரசனைப் பார்த்து, புன்சிரிப்புக் கொண்டு, அடா வேந்தனே, என்னமதி படைத்தாய், நம்பின பேரை நழுவவிடுவது ஞாயமல்லவே, நிருமூடர்களுஞ்செய்யாத வேலையல்லவோ செய்தாய், உபகாரஞ்செய்தவர்களுக்கு அபகாரஞ்செய்யலாமோ, ஐயோ என்னைப்போன்ற புல்லறிவையுடைய விலங்கினங்களுக்கும், இந்த எண்ணமிராதே, நீ நான்செய்த நன்றியை மறந்து, என்னைச் சிங்கத்துக்கிரையாக்கி, நீ உயிர்வாழ நினைத்தனையோ, மடமையோய், உனக்கு நற்கதியுண்டாகுமோ, அடா பித்தனே, நீ என்னை யாரென்று எண்ணியிருக்கின்றாய், நான் இருக்குமகாரிஷியின் வர்க்கத்தில் உற்பவித்த சரனகாட்டமுநி என்று என்னைச்சொல்லுவார்கள். ஆதலால், நினைத்த வடிவங்கொண்டு, வனங்களிற் சஞ்சரிக்கும் வழக்கமாதலால், இன்று இக்கரடி உருவங்கொண்டு, இவ்வனத்தில் வருகிறபோது, இச்சிங்கமானது கண்டு, என்னைத் துரத்திக்கொண்டுவந்தபடியால், இம்மரத்திலேறி உன்னைக் கண்டேன், நீ என்னையோசியாது, வஞ்சமனத்தால், நான் உனக்குச்செய்த நன்றியையுமறந்து, என்னைச் சிங்கத்துக்

கிரையாக்க நினைத்தனே, நிருமூடனாகிய நீதான் அப்படிசெய்த போதினும், நெஞ்சத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் நீலகண்டமூர்த்தியாகிய உமாமகேசரும், அப்படி செய்வாரோ, நன்றியற்றவனே, உலகுக்கெல்லாந் தாயகம்போல், ஜீவகாருண்யம் பொருந்தி, மநுநீதிபிறழாது செங்கோனடாத்திவரும், நராதிபனென்று நம்பிமடியிற்படுத்து, நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த என்னைச் சிங்கத்துக்கிரையாய் வஞ்சித்துத் தள்ளியபடியால், நீ பயித்தியம்பிடித்துக் கேவலனாய் திரியக்கடவையென்று சாபங்கொடுத்து, பின்னர் மரத்தடியிலிருச்குஞ் சிங்கத்தைப்பார்த்துக்கூறும், வாராய் சிங்கமே, நீ உன்னுடையகதியை அறியாமல், என்னைக்கொன்று பட்சணஞ்செய்ய ஆவலோடுக் துரத்திவந்தாயன்றோ, அந்தோ, நீ உன்னையாரென்றிருக்கின்றாய், அளகாபுரிக்கிறைவனாகிய, குபேரனுடைய பரம்பரையில் உற்பவித்து, பத்திரனென்னும், நாமம்பூண்டு, உனது தேவியோடும், இமயகிரிச்சாரலிலேவயங்கு மோர் தடாகத்தில், ஜலக்கிரீடைசெய்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் போது, கவுதமமகாரிஷியானவர், வேள்விக்குரிய சமித்து, தர்ப்பை முதலியவைகளைக் கொய்யும்பொருட்டு, அவண் விஜயஞ்செய்ய, அவரைக்கண்டவுடனே, உன்தேவி நாணமுற்றவளாயக் கரையேறி வஸ்திரமெடுத்துடுத்திக்கொள்ள, அதுகாலையில், நீயும் அவ்வாறு நடவாமல் அசட்டைசெய்து, நிருவாணனாய் நின்றபடியினாலே, அம்முனிவருக்குக் கோபம் பிறந்து, உன்னை மிருகமாகப்போகும்படியாய்ச் சாபங்கொடுத்தபடியால், நீ இப்படி சிங்கமாகப்பிறந்து, என்னைப்போன்றவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு திரிகின்றாயென்று, கரடியானது சொல்ல, அதைக்கேட்ட சிங்கமானது, கரடியின்வாய்மையை உள்ளத்திலுன்னிப் பூர்வக்கியானமுண்டாகி, உடனே அச்சிங்கவுருவத்தினின்றம்மாறிப் பழையபடி, பத்திரனென்னும் பெயரோடும், தேவரூபங்கொண்டு, கரடியாகிய முனிவனைப் பார்த்துக்கூறுவான், ஐயா, நான் தாங்கள் சொல்லியதுபோல, குபேரனுடைய மந்திரியாகவிருந்து, மேருவின்சாரலில்,

எனதுதேவியோடுஞ் ஜலக்கிரீடைசெய்துகொண் டிருக்கை யில், கவுதமருடைய சாபமெனக்குண்டாக, அதனாற்பயந்து, யான் அவரைவணங்கி, விமோசனமியாதென் றுகேட்க, அதற் கவர் திருவுளமிரங்கிச் சொன்னது யாதெனில், அப்பா, நீ சிங்கரூபமாய்க் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும்போது, சானக்காட்ட னென்பவர், காடி உருவங்கொண்டு, வனத்தில்வரும்போது, நீ அவரைக்கண்டு துரத்திக்கொண்டுபோவாய், அப்போது, அவராலே உனக்கிந்தச் சாபவிமோசனமாகுமென்று சொல்லி யிருந்தமையால், அதுபோற் றங்களைத்தரிசித்த எனக்கு, எல் லாப் பாக்கியமுங்கிடைத்ததென்று, காடியுருவமாயிருக்கும், இருடியை வணங்கி, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அளகாபுரிபட்டணம்போய்ச்சேர்ந்தான், அப்பால், சானக் காட்டனென்னும் முனிவர், தனதிச்சையின்படி வனத்தை நோக்கிச்செல்ல, அப்போது, தருமகுத்தனென்பவன், முனி வர் சாபத்தால் வெறிகொண்டு, யாதுந்தோற்றாமல், பட்ட ணத்தைநோக்கி வருகிறபோது, அங்குள்ள மந்திரிபிரதானி முதலியவர்கள்கண்டு பயந்து, மிகவுந் துன்பத்தையடைந்து, தருமகுத்தனைப்பயந்த தகப்பனிடத்திற்சொல்ல, அவ்வார்த் தையைக்கேட்ட அவனும், துக்கசாகரத்துட் டோய்ந்து, அந்தோபெறுதற்கரிய நமது ஒருபிள்ளைக்கும், இப்படி ஈசன் விதித்தானே என்று சகிக்கமாட்டாதவனாய், பெருங்கவலை யோடும், மந்திரிமுதலிய சில காரியக்காரர்களுடனே, குமா ரனைக் கூட்டிக்கொண்டு, சயிமினி என்னு மகாரிஷியினிடத் திற்குப்போய், அவரைப்பணிந்து, ஆசிபெற்று, சுவாமி, எனது தவப்புத்திரனாகிய இவனுக்கு, அகஸ்மாத்தாய் பித்து பிடித்திருக்கவேண்டிய காரணம் யாதோ, அதனைத் தேவரீர் ஆய்ந்தறிந் தோதவேண்டுமென்றுகேட்க, அப்போது சயி மினியானவர், ஞானதிருஷ்டியாற்பார்த்து, நடந்தகாரியங்களை யெல்லாம், படிப்படியாய்ச்சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சகலரும், பெருந்துன்பத்தையடைந்து, சுவாமி, இது திரும்படியாய்த் தேவரீர் கடாட்சித்தருள வேண்டுமென்று

புணர்ந்து, வினவிநிற்கையில், சயிமினி முநியானவர் கருணை கூர்ந்து கூறுவார், வாருங்கள் காரியக்காரர்களே, உங்கள் இறைவனாகிய இவ்வரசன், வனத்திற்கு வேட்டமாடப்போன விடத்தில், தேடிக்கொண்டபித்து தீரவேண்டுமாயின், ஒரு அவுஷதஞ்சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள், அது யாதெனில், இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும், பாதகண்ட தெட்சணபாகத்தில், ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவென்னுந் தநுக்கோடியில், சங்கற்பவிதியின்படித் தீர்த்தமாடியபேர்களுக்கு, சகல பாபங்களும், நிவர்த்தியாவதன்றியும், பூதப்பிரேத பசாசடாகினி காளி கூளிகளால், வந்த துன்பமும், பிரம்மஹத்தி, சிசுஹத்தி முதலிய தோஷங்களும்நீங்கி, நினைத்தகாரியங்களெல்லாங் கைகூடி, பேரின்பமுங் கூடுமாதலால், அவ்விடத்திற்கு உன்குமாரனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீராமநாதனைப் பணிவாயேல், இச்சாப விமோசனமாமென்று சொல்ல, அவ்வுரையைக்கேட்ட தருமகுத்தன் தந்தைமுதலிய யாவரும், மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, மகாரிஷியை வணங்கி விடைபெற்று, தங்கள் பட்டணஞ்சேர்ந்து, இரத கஜதுரகபதாதிகளோடும், தருமகுத்தனை இரதத்திலேற்றி, அவன் தந்தை முதலியவர்களும், பிரயாணப்பட்டுக் காடு, மலை, வனம், வனாந்தரம், காறு, நதிகள், பதிகள், திவ்ய க்ஷேத்திரங்களெல்லாங்கடந்து, சேதுவைச்சேர்ந்து தரிசித்து, அவணிலகுந் தநுக்கோடியில், தருமகுத்தனை மூழ்கும்படியாகச்செய்தளவில், அவனைப்பிடித்திருந்த பித்தானது, பருதிமுன் பனிபோல்விலகிக் கிருதார்த்தனாய் தனது கையினால் வேண்டிய பிராமணர்களுக்கு தானதருமங்கள்செய்து, மூன்று நாள்வரையில், சங்கற்பவிதியின்படிமூழ்கி, மறைவிதியிற்கூறிய வண்ணம், முப்பத்திரண்டறங்களையும், குறைவின்றிநடாத்தி, ஸ்ரீராமநாதனுக் கபிஷேகஞ்செய்து பூசித்து, நிவேதனங்காட்டித் தோத்திரஞ்செய்து, அக்கடவுளிடத்தில் விடைபெற்று, சேனாசயின்யங்கள் சூழத்தக்கதாய், இரதமேறித் தனதுபட்டணம்வந்துசேர்ந்து, சயிமினிமகாரிஷியைக்கண்டு வணங்கினார்

கள். அப்படி வணங்கிய இராஜனை முனிவர் ஆசீர்வதித்து, சுக ஜீவியாய் இராச்சியபாரஞ் செய்துவரக்கடவையென்றுவிடை கொடுத்தனுப்ப, அவ்விடையை ஏற்றவேந்தன் தன்னுடைய இராச்சியத்தை அரசாண்டுவந்தான். கேட்டீரோ நைமிசா ரண்யர்களே, இப்படியாய் அந்த ராமதநுக்கோடியிலே, உன் மத்தபிரமை, பயித்தியம், குமரகண்டமுசலகம், இவைகளெல் லாம் பஞ்சாய்ப்பறந்துவிடுமாதலால், இந்த தநுக்கோடியை யன்றி வேறே தீர்த்தத்தை விரும்புவது எப்படியாகுமெனில், பசுவின்பாலிருக்க அதைக்குடியாமல், கள்ளிப்பாலைத்தேடிக் குடிக்கச்சென்றதுபோலாகும். ஆதலால், இந்த தநுக்கோடி யிலே அன்புடனே தீர்த்தமாடியபேர்கள், சுயஞ்சோதிமய மான ஞானத்தையடைந்து, மகாதேஜசுடனே விளங்குவார் கள், இதன்றியும், இந்ததநுக்கோடியைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, வேறொரு தீர்த்தங்கள், நதிகள், குளங்கள், கூபங்கள், முதலிய வைகளில் மூன்றுவிசை தநுக்கோடிசேதுவென்றுசொல்லி, பத்திவிநயத்தோடும், யாரொருவர் தீர்த்தமாடுகின்றார்களோ அவர்கள் தாமரைமலரில் வாசஞ்செய்யாநின்ற அயனைப் போன்ற வாழ்வும், ஆயுளும், இலட்சுமி கடாட்சமும், தவள மயமாய் அமுர்த சீதள கிரணங்களையுடைய சந்திரனை சடா பாரத்தில் தரித்திருக்கப்பட்ட பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்த மும் கிடைத்து, ஆனந்தபோகங்களை யடைவார்களென்று சுருதிவாக்கியப்பிரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டால், அந்த இராமதநுக்கோடியினுடைய மகிமையை யாராலே அளவிட் டுச்சொல்லக்கூடும். இத்தன்மை பொருந்திய தநுக்கோடி யிலே, பராவசு என்று சொல்லப்பட்ட ஒருவன், தனது தந்தையைக்கொன்று அந்த தோஷத்தை தநுக்கோடியில்மூழ் கித்தீர்த்துக்கொண்டானென்று சூதமகாரிஷியானவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, பராவசு என்பவன் என்னகாரணத்தினால் தகப்பனைக் கொன்றான், என்னமரபிலே ஜனித்தவன், அவனுக்கு இம்மதி

வந்தகாரணம்யாதோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

தருமகுத்தச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

பராவசுச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, நெடியகடலசூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் உத்தரதேசத்திலே பிருகத்துய்மனென்னு மோரரசன் மகாமநுநீதியோடும் இராஜரீகஞ்செய்து வரத்தக்கவன், சதாகாலமும் பூமண்டலத்திலுள்ள திவ்யக்ஷேத்திரங்களிற்போய் யாகாதிகிர்த்தியங்களை இந்திராதிதேவர்கள் மனமகிழும்படியாய்ச்செய்து, அநேக கீர்த்திகளோடும் விளங்கப்பட்ட வேந்தன், சிர்தையிலுன்னிய யாகங்களெதுவோ அதனை மறைவிதிப்படி நிறைவேற்றும் வல்லவனாகியும், பிரம்மகுலசிரேஷ்டனாகியும், சகலசாஸ்திரங்களையுமுணர்ந்து வித்தைமந்திரத்தையே பாராயணஞ்செய்து வரத்தக்க சைப்பியனென்னும் பிராம்மணனுக்கு அருவாவசு என்றும், பராவசு என்றும் பெயரினையுடைய இரண்டுபிள்ளைகள் தகப்பனைப்பார்க்கினும் எண்மடங்கதிகப்பட்ட வல்லவராய மேன்மையடைந்து இராஜனால் நடத்தப்பட்ட யாகாதிகிர்த்தியங்களை அவ்விருவருமேயிருந்து வழுவின்றி நடத்திவருங்காலையில், பிருகத்துய்மனென்னும் வேந்தன், காசிபட்டணத்தில் தீர்க்கசத்திரயாகஞ் செய்யக்கருதி, அருவாவசு பராவசு என்னுமிருவர்களாலும், அதற்குவேண்டிய சாமக்கிரிகளை யறிந்து, அவ்வாறே சேகரஞ்செய்து, அங்ஙனம்வரப்பட்ட முநிவர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும், யன்னசாலைகளைப் புதுக்கச்செய்து, இராஜன் அருவாவசு, பராவசு என்பவர்களைப்பயந்த தந்தையரோடும், மந்திரிபிரதானிமுதலிய சேனாசமஸ்தியங்களோடும் பிரயாணப்பட்டு அவிடம்போய்ச்சேர்ந்து

விதியின்படி யாகசாலைமுதலிய யாவுமமைத்து இன்னம் லோகத்திலுள்ள பெரியோர்களை வருவிக்கவிரும்பித் தூதர் களையனுப்பி, கவுதமர், அத்திரி, காசிபர், நாரதர், பராசரர், மார்க்கண்டர், புலத்தியர், பிருகு, வசிட்டர், சதானந்தர், வேதவியாசர், அகஸ்தியர், கபிலர், சவும்யர், சாபாலி, விசுவா மித்திரர் முதலிய பெரியோர்களை எல்லாம் வருவித்து, அவ ரவர்களுக்கு அர்க்கியபாத்தியாதி சோடசோபசாரங்களுஞ் செய்து,விடுதிகளிலெழுந்தருளப்பண்ணி, கந்தமூலபலாதிகளை அவர்கள் மனமகிழும்படிபிரதிதினமுங் கொடுத்துவரும்படிக் காரியக்காரர்களுக்கு திட்டப்படுத்தி, யாகத்தைக்கண்டு தரி சிக்க விருப்பங்கொண்டுவந்த இராஜராஜாக்களுக்கும் அவர் கள் மந்திரிபிரதானிமுதலிய காரியக்காரர்கள் பந்துவர்க்கத் தவர்களுக்குந் தக்கவிடுதிகள் விடுத்து, அவர்களுக்கு அறு சுவையுண்டியும் தாம்பூலமும் மனமகிழும்படியாய் நடத்தி வரத் திட்டப்படுத்தி, பிருகத்துய்மனென்னும்ராஜன் அருவா வசு, பராவசுவென்னும் இருவர்களால் சுபமுகூர்த்தவேளையில் யாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்து, நடத்திவருங்காலையில், அவர்கள் செய்துவருங் கிரமங்களையும் மந்திரசக்திகளையுங்கண்ட வசிட் டர்முதலிய பெரியோர்களியாவரும் இவ்விரு சிறுவர்களுக்கு மிஞ்சியவல்லவர்க ளொருவருமில்லையென்று சிரக்கமபஞ் செய்து புகழ்ந்து, பெரும்பாலும் ஆச்சரியமடைந்து யாகம் நடந்தேறிவருவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு நாள் பராவசு என்பவன், கங்காநதிக்கரையிற் பன்னசாலை புதுக்கிக்கொண்டு அதில் வீற்றிருக்குந் தனது தாய்தந்தை யர்களிடம் விடியுமுன் னெழுந்துபோய்க் கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து சந்தியாவந்தனமுதலிய நியமநிட்டைகளை முடித்துக் கொண்டு வருவோமென்று யோசித்துப்படுத்தவன் இராப் போதிற்றானே எழுந்து நித்திரை கலக்கத்துடனே தனது தந்தையிருக்கும் பன்னசாலையைநோக்கி வருகையில், அப் பன்னசாலையிலே பராவசு என்பவன் தாதையாகிய ரயிப்பிய னென்னும் பிராமணன், ஓர்புலித்தோலைச் சரீரந்தெரியாமற்

போர்த்துக்கொண்டு இருப்பதை பிள்ளையானவன்கண்டு இது வனமாகையால், நமது தாய்தந்தையரை அடித்துக் கொல்ல வன்றே, இப்படியான துவந்து காத்திருக்குதென்று யோசித் துச் செவ்வையாய் நிதானியாமல் தன்கரத்திலிருந்த தண்டத் தினால் மெல்லப் பதுங்கிப்போய்ப் புலியினது பிடரியிலே ஓங்கி அடித்தான், அப்படி அடித்தவுடனே புலித்தோலே யணிந்திருந்த மூப்பனாகிய ரயிப்பியன், வாயினாலும் மூக்கினா லும் இரத்தங்களைக் கக்கிக்கொண்டு மரணத்தையடைந்தான். அதுகண்ட பராவசு அருகேபோய்ப் பார்க்கும்போது தகப்ப னென்றறிந்து அடித்துமோதிக் கீழேவிழுந்து புரண்டுபுரண் டழுது மூர்ச்சித்திருக்கையில், அவ்வோசையைக்கேட்ட அவன்றாயானவள் ஓடிவந்து தனது மணாளனுக்குநேர்ந்த மர ணத்தைக்கண்டு சகிக்கமாட்டாதவளாய் துன்பசாகரத்துள் ளாழ்ந்திக் கதறிப்பரதவித்திருப்பதை இளையகுமாரனாகிய அருவாவசுவென்பவன் கேள்விப்பட்டு ஓடோடியும்வந்து பார் த்து பெருந்துயரத்தோடும் அழுது பின்பு மூவரும், மன தைத் தேற்றிக்கொண்டவர்களாய் தாதைக்குச் செய்யவேண் டிய கிரியையனைத்துஞ்செய்து சமாதியில்வைத்து இஷ்டிக ளைச் சாஸ்திரவிதிப்படியே பரிகாரஞ்செய்து, இராஜனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றவேண்டி யிருப்பதனாலே தனதுதம்பி யைப்பார்த்துக் கூறுவான். வாராய்தம்பி அருவாவசு, இப் போது வேந்தனது தீர்க்கசத்திரயாகந்துடங்கி நடந்துவருவ தில் நமக்குச் சம்பவித்திருக்குந் தொல்லையோடும் யாகத்திற் பிரவேசிக்கப்படாது. அப்படி பிரவேசியாமற்போனால் யாகத் துக்கும் பின்னம்நேரிடும், நீதனியாக நடத்துவதற்கு உன்னாற் சக்தியிராதாதலால் தகப்பனைக்கொன்ற எனதுதோஷத்தை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அதுபரிகாரமாகும்படியாய் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தால், நான் வேந்தனுடைய யாகத்தை யாதுங் குறைவின்றி நிறைவேற்றுகின்றேன். ஒருவேளை இச்செய்தி அரசனுக்குத்தெரிந்துகேட்பானாகில், நீகொன்றதாகச்சொல்லி விடுகின்றேன், உன்னைக்கேட்கில், நீயும் அப்படியே சொல்லி

விலேவாய், ஆதலால், இதுவே நல்லயோசனையென்று சொல்ல, தம்பியானவன்கேட்டு, தேவரீர் சித்தம்போல நடந்துகொள்ளு கிறேனென்றுசொல்லித் தனது அன்னையோடும், வனத்திற் றபஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கையில், பரா வசு என்பவன் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஜெபதப நியம நிட்டைகளைமுடித்து யாகசாலையிற்சேர்ந்து, ஓமத்துக்குரிய தொழிலிற் பிரவேசித்திருக்கும்போது, இக்காரியங்களைக் கேள்வியுற்றவர்கள், இராஜனைப்பார்த்து, சுவாமி, இச்சிறுவன் தனது தகப்பனைக்கொன்று, பிரம்மஹத்தியுடையவனாய் இருக்கின்றமையால், இவனை இந்தயாகத்திலே வைக்கப் படாது, இந்தக்ஷணமே, இவனின்று நீங்குவது உத்தம மென்றுசொல்ல, அம்மொழியைக்கேட்ட வேந்தன், இதெ ன்னகாரணமென்று சிந்தித்துப் பராவசுவைக் கேட்கையில், அப்போது பராவசுவும் இராஜனைநோக்கி, ஐயாமகாராஜனே, எனதுதந்தையை நான்கொல்லவில்லை தம்பிகொன்றமையால், அந்ததோஷம் நீங்கும்தபத்தி லிருக்கின்றானென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட வேந்தன், இதனைத் தீரவிசாரிக்கவேண்டு மென்று வேவுக்காரர்களாலே அருவாவசு வென்பவனைக் கூட்டிவரச்செய்து நடந்தசவிஸ்தாரமியாதென்றுகேட்க, அப் போது அருவாவசுவும், ஐயா மகாராஜனே, எனது தந்தை யைத் தெரியாமையினால், எனது தமையன் கொன்றுவிட்ட படியால், நான் அப்பழியை ஏற்றுக்கொண்டு தபஞ்செய்கிறே னென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட வேந்தன், பராவசுவைக் குற்றமுடையவனென்று நிதானித்து, யாகசாலையைவிட்டு நீங் கும்படியாய்த் தூறிக்கொண்டகாலையில், அதைக்கண்ட யாவ ரும் நிந்தித்துப் பராவசுவை வெறுத்துக்கொள்ள, அப்போது அருவாவசுவென்பவன் மெத்தவுங் கிலேசமடைந்து, இராஜ னிடத்தில் தனக்கு விடைகேட்கும்போது, இராஜன் அருவா வசுவைநோக்கி, அப்பா, உனது தந்தையைக்கொன்றபழி உன் தமையனைச் சார்ந்ததேயன்றி, உனக்கு யாதுந்தோஷமில்லை, போய்வாவென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட இருவரும் யாக

சாலையைவிட்டு நீங்குவதற்குள், பராவசு என்பவனுக்கு பிரம்மஹத்தியானது தொடர, அதைக்கண்ட அவன் தம்பியானவன், அவனைவிடாமல் கெட்டியாய்ப்பிடித் திழுத்துக்கொண்டு வனத்திலிருக்குந் தாயினிடத்திற் கொண்டுபோய் விடுத்து, அவனுக்குப்பற்றிய பிரம்மஹத்தி நீங்கும்படியாய் சூரியபகவானைக்குறித்து தபஞ்செய்கையில், சூரியபகவானும் கருணைசுரந்து இந்திராதி தேவதைகளுடனே அருவாவசு என்பவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் தரிசனந்தந்து, வாராய் அருவாவசுவே, நீ உனது தமயன்செய்த பிழையைப்பொறுத்து, அவன்பொருட்டு நீ இழைத்த தபத்துக்குச் சந்தோஷமடைந்தோமாதலால், உனக்குவேண்டியவரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவாயென்று சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட அருவாவசுவென்பவன் மெத்தவுஞ் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, சிறியேனைப்பயந்த தந்தையானவர், உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கும்படியாயும், அன்னவரைக்கொலைசெய்த எனது தமையனைப்பற்றிய பிரம்மஹத்திநீங்கிப் புநிதனாகும்படியாயுங் கருணைசெய்யவேண்டுமென்று, கரங்கூப்பித் தோத்திரஞ்செய்து நிற்கும் அருவாவசுவென்பவனைச் செஞ்சுடர்க்கிரணனாகிய சூரியபகவானும், இந்திரன்முதலிய தேவர்களுங்கண்டு கூறுவார்கள். வாரும்பிள்ளாய் அருவாவசுவே, நீ எங்களைக் கோரிக்கேட்ட வரமானது, மெத்தவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கின்றது, ஏனெனில், உலகின்கண் இறந்தவர்கள் அநேகநாளைக்குப்பிறகு உயிர்பெற்றுவரவும், கொலைசெய்தவன் ஒருவனிருக்க, மற்றொருவன் தபஞ்செய்து கொலைஞனது பிரம்மஹத்தியைப் போக்கும்படியாய்க் கேட்பதும், வேடிக்கையாகவிருக்கின்றதாதலால், ஓ சிறுவனே, நீ எத்தனை தபஞ்செய்தபோதினும் அவனைப்பிடித்த பிரம்மஹத்தியானது நீங்கப்போகிறதில்லையென்று சூரியபகவான் முதலிய தேவர்களியாவருஞ்சொல்ல, அதைக்கேட்ட அருவாவசு சகிக்கப்படாத துன்பத்திலாழ்ந்தவனாய் தேவர்களைப்பார்த்து, மறுபடியுங் கூறுவான். சுவாமி, சிறியேன் எனது அன்னைபடுந்துயரத்

தையும், அண்ணன்படுந் துயரத்தையுங்கண்டு, உயிர் கொண் டிருப்பதாய் தோற்றவில்லை யாதலால், எவ்வகையேனு மருள் செய்யவேண்டுமென்று மிகப்பரிதாபப்படுகையில், அதுகண்ட தேவர்கள் கிருபைகூர்ந்து அச்சிறுவனைநோக்கி, நீமிகவுந் துன் பப்படுகின்றமையால் இப்புவியின்கண்ணேயுங்குந் தென்றிசை யிற் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் சேதுபந்தனத்தில் இராமதநுக் கோடியென்று ஓர் புண்யதீர்த்தமிருக்கின்றது, அந்தீர்த்தத் திலே உனது தாயையுந் தமையனையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் நாற்பத்தைந்துநாள் பரியந்தந் தீர்த்தமாடச்செய்து, அங்குள ஸ்ரீராமநாதனைப்பணிந்து பூசித்து, இவண் வருவீர்க ளாயின் உங்கள் தந்தையும் எழுந்திருப்பான், உனது தமை யனைப்பற்றிய பிரம்மஹத்தியும் நீங்குமென்றுசொல்லி, சூரிய பகவானுதி சகலதேவர்களும் விசும்பிடை மறைந்தார்கள். அதைக்கண்ட அருவாவசு என்பவன் மிகவுஞ் சந்தோஷங் கொண்டு தாங்களிருக்கும் பன்னசாலைக்குவந்து தாய்தமைய ேனாடு நடந்த சவிஸ்தாரங்களைச்சொல்லி, அவர்களைக் கூட் டிக்கொண்டு காசிபட்டணத்தைவிட்டு நீங்கிக் காடு, மலை, வனம், வனாந்தரம், காறு முதலிய நதிகளையும், பதிகளையுந் திவ்யக்ஷேத்திரங்களையும் விடுத்து நீங்கிக் கந்தமாதனகிரிச் சார்பிற்சேர்ந்து, சேதுவை தெரிசனஞ்செய்து தேவர்கள் கூறியவண்ணம், ஸ்ரீராமதநுக்கோடியில், சங்கற்பவிதியின் படி நாற்பத்தைந்துநாள்வரையில் தீர்த்தமாடி, இராமநாத னைப் பணிந்துவருகையில், உடனே, அங்கோர் அசரீரி உண் டாயிற்று, அதுயாதெனில், ஓ பராவசுவே, உன்னைப் பற்றி யிருந்த பிரம்மஹத்திதோஷம் நீங்கிக் கிருதார்த்தனுகிவிட் டாய் என்று ஒலித்த ஓசையைக்கேட்டு, மூவருஞ் சந்தோ ஷத்துடனே அந்தராமதனுக்கோடியில் தங்கள் மனமானது திருப்தியடையுமளவுந் தீர்த்தமாடி, அதைவணங்கி, இராம நாதன் சந்நிதிவந்து பிரதக்ஷணஞ்செய்து, இராமலிங்கத்தைத் தோத்திரம்பண்ணி, அக் கடவுளிடத்தில் விடைபெற்று மீண்டு, அதிதீவிரமாய்க் காசிபட்டணம் வந்துசேர்ந்து தங்க

ளது தகப்பனை அடக்கஞ்செய்த சமாதிக்கருகாய் வருகிற போது, அகாலமரணமாயிறந்த அவர்களது தாதை உயிர் பெற்றுச் சமாதியினின்றுமெழுந்து, பிள்ளைகளிரண்டுபேரை யும், பெண்சாதியையுங்கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு, தழுவி முத்தமிட்டு, அடங்காமகிழ்ச்சியோடும், நடந்த சவிஸ்தாரங் களையெல்லாம், ஆதியோடந்தமாய் ஒருவருக்கொருவர் பேசித் தமது பட்டணம் வந்துசேர்ந்து, சுகஜீவிகளாய் வாழ்ந்திருந் தார்கள். ஆதலால், இத்தன்மையான மகிமைபொருந்திய தநுக்கோடியினது பெருமையை ஒருவராலுஞ் சொல்லிமுடி யாது. இதன்றியும், சுராபானமுதலிய லாகிரிவஸ்துக்களை இச்சித்து, அதனால்வந்த பாதகங்களெல்லாம், அந்த தநுக் கோடியைக்கண்டவுடனே, புலியைக்கண்ட மான்போலும், இராஜாளியைக்கண்ட கொக்கைப்போலும், பருதியைக்கண்ட பனியைப்போலும், விலகிப்போவதோடும், அத்தீர்த்தத்தை தரிசித்தாலும், அப்படி தரிசித்துவந்தவர்களை மற்றவர்கள் கண்டு தரிசித்தாலும், அவர்களைப்புகழ்ந்தாலும், அச்சேது வின் மகிமையை சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை சிரவணஞ்செய்தாலும், அவர்கள் புண் ணியசாலிகளென்று பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றபடியால், அந்த தநுக்கோடியிலே, முன்னொருகாலத் திலே, ஓர்நரியும், வானரமும் சிநேகிதஞ்செய்திருந்து, இந்த தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடி திவ்யரூபத்தைப் பெற்றார்க ளென்று சூதமுநிவர்சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட நைமி சாரண்யமுநிவர்கள் சூதமகாரிஷியைப்பணிந்து, சுவாமி தேவ ரீர் அடியோங்களுக்கு அவைகளின் பெருமையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுநிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

பராவசுச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

கவிசம்புச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண், நீர்வளம், நிலவளம் முதலிய நான்குவளமும் பொருந்தி இலகாநின்ற, ஓர் பட்டணத்திற் கருகாமையாய் வழங்கும் வனத்தில், நெடுநாளாய் நேசித்துவராநின்ற ஓர் குரங்கும், நரியும், ஒன்றுக்கொன்று இணைபிரியாமல் நகமுஞ் சதையும் போலவும், பூவும் மணமும்போலவும், பொருந்தி விசுவாசித்துவருநாளில், ஓர் நாள் அப்பட்டணத்திற்குப் புறம்பாயிருக்குஞ் சுடலையிற் புதைத்திருந்த பிணத்தைப்பற்றி யிழுத்துவந்து, இன்று நமக்கு நல்ல விருந்தமுதென்று நனி இன்பத்தோடும், புசித்துககொண்டிருந்த நரியைக்கண்ட குரங்கானது, உய்த்து நோக்கிச் சிந்தித்துக்கூறுகின்றது, வாராய் எனது நற்றுணையாகிய நரியே, நீ என்னபாவஞ்செய்தனையோ அறியேன், அந்தோ, இந்த மயானத்திலிருக்கும், பிரேதங்களைப்பிடுங்கித்தின்பதேதொழிலாயுனக்கு லபித்திருக்கின்றது பற்றி, யான் மெத்தவுஞ் சஞ்சலப்படுகிறேனென்று கூறியதைக்கேட்ட, சம்புவானது சொல்லும், கேளாயெனது பிரியனாகிய குரங்கே, ஐயோ எனது கர்மானுபவத்தை என்சொல்வேன், நண்பனே, நான் முந்திய ஜன்மத்தில் வேதாகமங்களை யுணர்ந்தோங்கும் பிராம்மண குலத்திற்பிறந்து, தேவசன்மாவென்னும் பெயர் பூண்டு, குலவிதிப்படி வேதங்களை யுணர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறபோது, ஓர் பிராமணனுக்கு என்னிடமிருந்த ஒரு வஸ்துவைத் தருகிறேனென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து, பின்பு தராமல் தப்பி விட்டபடியால், அப்பாபத்தால் இப்படி சம்புவாய்ப்பிறந்து, தரணியின்மீது பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்னுஞ் சண்டாளத்வம் லபித்ததெனவோதிப் பின்னும் கூறும், ஓ நேசனே, உலகின்கண் ஓங்கும் மாந்தருள், எக்குலத்தனாயினும், எவ்வளவேனும், ஒருவனுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று, ஆசைவார்த்தை சொல்லிப் பின்னர் கொடாமற்போவானாயின், அவன் இவ்

வாறே ஜனித்து, என்போல் பிரேதங்களைப் பிடுங்கித்தின்று; உழலவேண்டுவது மன்றியில், பிறருக்குக்கொடாமல் தேடி வைத்த அவன் பொருளும் நாசத்தையடைந்து, கர்ப்போற் பத்தியில்லாமற் கெட்டதுபோல, அவன் செயயும் புண்ணிய மனைத்தும் வியர்த்தப்படும். மேலும், ஓர் வேதப்பிராமணனுக் குச்சொன்ன வாக்கை யீடேற்றாமற்போனவர்களுடைய பாய மானது, நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்தபோதினுந் தீரா தென்று, வேதங்களாற் சொல்லப்படுமாயின் எனதுகர்மத்தை யெவ்வாறு நீக்கிக்கொள்ளுவேன், அந்தோ, கொடும்பாவியா கிய நான்தான் இப்படி ஜனித்தபோதினும், எனது நண்ப னாகிய நீயுங் குரங்காகப்பிறந்து, பருவதங்களிலும், பற்பல விருட்சங்களிலுந்தாவிக் காயிலை பூ பிஞ்சுகளைக்கடித்துத் தின்று, காலத்தைக் கழிக்கின்றனையே, இதுவும் நீ செய்த கருமந்தானோ என்றுகேட்க, அதைக்கேட்ட குரங்கானது கூறும் வாராய் என் மனதுக்கிசைந்த சம்புவே, நான் முன் சென்மத்தில் நம்பியார்மரபிற் பிறந்திருந்த விசுவநாதனென் னும்வேதியனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து வேதநாதனென்னும் பெயர்பூண்டு குலவிதியாவுமுணர்ந்து, கமலாலயத்தில் குருக்க ளாகவமர்ந்து, சிவபணி செய்துவருநாளில் தேவசன்மாவென் னும் பெயர்கொண்ட நீ என்னிடம்வந்து என்னை நேசித்து வருங்காலத்தில் ஓர் பிராமணன்வீட்டுக் கொல்லையிலிருந்த காய்கறிபதார்த்தங்களைக்கண்டு காதல்கொண்டு, அந்த பிராம ணனைக் கேளாமலும், அவனுக்குத்தெரியாமலுஞ் சோரத்தன மாய் அவன் கொல்லைச்சுவரேறிக்குதித்து அங்குள பதார்த் தங்களை அபகரித்துக்கொண்டுவந்து சமைத்து பட்சித்த பாயத்தால், இவ்வாறு குரங்காகப்பிறந்து, மலைகளிலுஞ்செடி களிலுமேறிக் காய்கனிகளைத் தின்னும்படியாய்க் கஞ்சன் விதித்தானென்று கலுழ்ந்ததல்லாமலும், பின்னும் கூறும். கேளாய் நரியே, இவ்வையத்தின்மீது இலங்கும் எவர்களா யினும், இருக்காதிவேதங்களுக்குரிய இருபிறப்பாளருடைய சொத்துக்களை அபகரித்தால், இவ்வாறே ஜனித்துத் துன்பஞ்

படவேண்டும், இதல்லாமலும், உலகத்தில் ஜீவர்களை இரட்சிக்கும்பொருட்டுத் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்குந் தேவர்களுக்கு நியமித்த சொத்துக்களை அபகரித்துப் புசித்தால், அவர்களது குலமுழுவதுங் கெடுவதோடும், கும்பிபாகமென்று சொல்லப்பட்ட நரகத்துக்கும், ஏதுவாவார்கள். ஆதலால், சுகதுக்கங்களை அறிந்த தூயவராகிய பெரியோர்கள் ஒருவர்பேரிற் பொறாமையையடையார், புறங்கூறார், பொருள்களை அபகரியார், பிராம்மணர்களுக்கு குறைவுநினையார், அவர்கள் குற்றமிழைத்தபோதினும் பொறுப்பார், ஆதலால், நான் செய்த தீங்கினால் இப்படி குரங்காகப்பிறந்து உழலுகின்றேன், என்செய்வேனென்று துக்கசாகரத்துட்டோய்ந்து, ஒன்றுக்கொன்று பேசிக்கொண்டு, இரை தண்ணீரருந்தாமலும், அதுவே சிந்தனையாய் இருக்குங்காலையில் அம்மார்க்கத்தில், காவிகாம்பர ஜடாதாரியாய் விபூதிருத்திராட்சந்தரித்து தண்டு கமண்டலத்தோடும் பாதுகை தரித்து பரமசிவத்தை தியானஞ்செய்துகொண்டு வியாக்ராஜிநத்தோடும் சிந்துதீபனென்று சொல்லப்பட்ட அகஸ்தியமாமுநிவர் வரும்போது அவரைக்கண்ட இச்சம்புவுங்குரங்கும் எழுந்து ஓடோடியும்வந்து முநிவரது பாதகமலங்களிற் படிந்து நமஸ்காரஞ்செய்து, எழுந்து கைகளைக்கட்டி வாய்புதைத்து நின்று சொல்லும், சுவாமி, முநிநாதரே, அடியேங்கள் கடைத்தேறும்படியாய்க் கிருபைசெய்து, இரட்சிககவேண்டுமென்று மிகத்துன்பத்தோடுஞ்சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்யும்போது சிந்துதீபரும் அவைகளின்மீது கருணைகூர்ந்து, வாராய் கவிசம்புக்களே, உங்களிருவர்களுடைய கர்மாநுபவங்களை யறிந்துகொண்டோம், யாதெனில், நீங்களிருவரும் வேதியர்களுக்குச்செய்த குற்றத்தால், நரியாகவுங் குரங்காகவுஞ் ஜனித்துக் காலத்தைக் கழிக்கின்றீர்கள். இப்போது, உங்களுக்கு இந்தஜன்மம் நீங்கி நற்சன்மம்பெறவேண்டுமாயின், நாமோருபாயஞ் சொல்லுகின்றோம், அதுயாதெனில், இந்தபூலோகத்திலே தெட்சணபாகத்திலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சார்பில் வழங்குஞ் சேதுவில்,

தநுக்கோடி என்று ஓர் புண்ணியதீர்த்தமிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தம் மகாமகிமைபொருந்தியதாதலால், அதில் நீங்களிருவரும்போய்த் தீர்த்தமாடினால் இச்சென்மம் நீங்குவதோடும், இதுவரையில் உங்களைப்பற்றியிருக்குஞ் சகல கருமங்களும் நாசப்பட்டுக் கிருதார்த்தராய் விடுவீர்கள், அஃதெப்படியெனில், அந்த தநுக்கோடியிலே முன்னொருகாலத்தில் சுமதி என்னும் ஓர் பிராமணன் சுராபானஞ்செய்தும், வனசர ஸ்த்ரீயைப்புணர்ந்தும், அவளுடன்கூடி உணவுகொண்டும், தேடிய பாபங்களையெல்லாம் இந்த தநுக்கோடியிலே எளிதாய் தீர்த்துக்கொண்டான். அது எப்படியெனில், மராடதேசத்திலே எசகுதேவனென்னும் ஓர் பிராம்மணன் அரிபூசை, குருபூசையிலே, மகாபக்தியுடையவனாகியும், வேதாகமங்களையுணர்ந்து அந்நெறிநின்றூந் தவறாமலிருக்கு மவனுக்கு ஓர் புத்திரன் பிறந்து சுமதி என்றுநாமம்பூண்டு வளர்ந்துவருபவன் அனங்காகமநூலைக்கற்று, அதனாற் காமவெறிகொண்டு, தனது தாய் தந்தையர்களை மதியாதவனாகியும், அவர்களது வார்த்தையைக் கேளாது மீறிநடப்பவனாகியும், துன்மார்க்கத் தன்மைபொருந்தி தன்னிச்சையாய்த் தாய்தந்தையர்களையுந் தானிருக்கும் பதியையும்விட்டு நீங்கி, புற்கலமென்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திற்போய்ச்சேர்ந்து, பிராம்மண கருமங்களை யநுட்டியாமல் தன்னேடொத்த இளைஞர்களோடும், ஸ்த்ரீவிஷயங்களில் ஆரம்பித்து, மோகாந்தகாரனாய்த் திரிகிறபோது, அம்மார்க்கத்தில் ஓர்நாள் வனத்தில் வேடிக்கையார்த்தமாய்ப் போகையில் அவிடத்தில் அதிரூபலாவண்யத்தோடுங்கூடிய ஓர் வேடுவஸ்திரீயைக்கண்டு காதல்கொண்டு, அவளைச் சிநேகஞ்செய்து, நாளுக்குநாள் அவள்மீது மையல்மீறி இருவரும் இணைபிரியாமல் இன்பலீலைகளை யநுபவித்துவருபவன், அவள் நிமித்தம் பொருள்வேண்டி களவுவிஷயத்திற் பிரவேசித்து, அகப்பட்டவைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதும், வனத்தில் வேட்டமாடச்சென்று பறவை முதலியவைகளைப் பிடித்துக்கொன்று பட்சிப்பதும், தனது சரசியோடு ஓரேபாத்தி

ரத்தில் உணவு கொள்வதும், மதுமுதலிய லாகிரி வஸ்துக்களை உண்டு, வேடுவரோடு தானுமோர்வேடுவனாய்த் திரியுந் தொழிலைமேற்கொண்டு திரிந்து, பிராம்மணியத்தை மறந்தவனாய்த் திரிகிறபோது, ஒருநாள் இச்சுமதியென்பவன், சிலவேடுவருடன்சேர்ந்து அர்த்தராத்திரிப்போதில் அப்பட்டணத்திலுள்ள ஓர் பிராமணன்வீட்டிற் கன்னமிட்டுப்புகுந்து, அங்குள்ளபொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டு அவ்வேதியனையுங் கொன்று அதிக சந்தோஷத்தோடும், சுருண்டு நெரித்தகுழலும்; செக்கர் வானம்போன்ற சிவந்த பற்களும், நீருண்ட மேகம்போன்ற தேகத்தையுமுடைய தனது சரசியினது இல்லத்திற்கு வருகிறபோது, நீலநிறம்போன்ற தேகமும், மூன்றும்பிறையைப்போன்ற தந்தங்களும், சிவந்த மீசையும், கோரரூபமுமுடைய பிரம்மஹத்தியானதுவந்து மறித்துக் கொண்டு அவனைப்போகவொட்டாமல் அநேக இம்சைகளை செய்கிறபோது, சுமதி என்பவன் பிரமையடைந்து யாதுந் தோற்றாதவனாய் தன்னுடைய எண்ணங்களை மறந்து ஊர், நாடு, தேசமுதலிய வனம், வனாந்தரங்களெல்லாந் திரிந்தலைந்து, அகஸ்மாத்தாய் தாய் தந்தையர்கள் வாழுந் தன்னுடைய சுதேசம்வந்து சேர்ந்து பெருந்துன்பத்தோடும் திரிகிறபோது, அவன் தந்தையான பிராம்மணன்கண்டு, தனது பிள்ளையென்றறிந்து, புத்திரவாஞ்சையினாலே மகிழ்வுகொண்டு நெருங்கி, அவனுக்குற்ற வினைப்பகுதியைத்தெரிந்து, அந்தோ, அடா குழந்தாய், இவ்வினைக் கென்செய்வேனென்று துக்க சாகரத்துட் டோய்ந்தவனாய், பின்னர் ஒருவாறு தேறி, இவனைப்பற்றிய பிரமையை எவ்விதத்தினாலாவது, நீக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணங்கொண்ட சுமதியின் தந்தையினது கருத்தையறிந்த பிரம்மஹத்தியானது கூறும், வாராய் பிராம்மணா, நீ இவனைப் பிள்ளையென்னும் பிரியத்தால் ஆதரவுசெய்யக் கருதுகின்றாய், அக்காரியஞ்செய்வது சரியல்ல, ஏனெனில், மகாபாவியாகிய இவனைப் பார்க்கவும்படாது, பிராமணனைக் கொலைசெய்த தோஷமானது இவனைவிட்டு நீங்கத்தக்கதல்ல,

அதன்றியும், இவன் பிராமணபீஜமாக விருந்துங் கடைச்சாதியாகிய வேடிச்சியைச்சேர்ந்து, மதுபானமுதலிய லாகிரிவஸ்துக்களை யிச்சித்துக் களவுசெய்து காலத்தைக்கழித்துவருமிவனுடைய துர்ட்டத்தைகளை ஒருவராலுஞ் சொல்லிமுடியாது, மேலும், இவன் தாய்தந்தையர்களது வார்த்தையைக் கேளாமலும், அவர்களைப் போஷியாமலும், ஊரிற்கொள்ளையடித்து வேடுவ ஸ்த்ரீயினிடங் கொடுத்து, அவளுடன்கூடிச் சுகித்திருக்கும் இக்கொடும்பாவியைச்சேர்த்து ஆதரவுசெய்துவந்தால் இவனாலே உன்னையும், உனதுகுடும்பத்தையும் நாசப்படுத்துவேனாதலால் வீணே நாசந்தேடிக்கொள்ளவேண்டாம், யான் சொல்லுவதைச் செவ்வையாய்க்கவனித்துக் கடைத்தேறுவாயென்று கூறியதை பிராம்மணன்கேட்டு, பளாபளா நன்றாயிருக்கின்றது, ஓ பிரம்மஹத்தியே, என்னவார்த்தை சொன்னாய், உனக்குபயந்து யான் பெற்றபிள்ளையை இழப்பேனோ, இதோ உன்னை இமைப்போதிற் றுரத்தும்விதந் தேடுகிறேன் பாரென்று பிராம்மணன்சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட பிரம்மஹத்தியானது, உக்ரத்தோடும் பிராம்மணனைநோக்கி, அடாபித்தனே, குலமுறைதப்பிநடந்த கொடும்பாதகனாகிய இவனைப் பிள்ளையென்று அபிமானித்துப் பெருந்துன்பத்தைத் தேடிக்கொண்டாய், இதோபார், என்னுடைய பிரதாபத்தைக் காட்டுகிறேனென்று அவன்புதல்வனாகிய சுமதி என்பவனை திடீரென்று பூமியின்மீது மோதிவிழுந்து, என்புகள் நெக்குவிடும்படிமுருக்கிக் கண்கள் பிதுங்கித் துன்பப்படும்படியாய்த் தாக்கியதை அவனைப்பயந்த தாய்தந்தையர்கள்கண்டு, சகிக்கமாட்டாமல் இருவரும் அடித்துமோதிக் கீழேவிழுந்து புரண்டுபுரண்டழுது சோபமுற் றிருக்கும் போது ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சாம்பமூர்த்தியைப்போல் துறுவாசமகாரிஷியானவர், விபூதிருத்ராட்சமாலிகாபரணராய் அவ்வீதியி லெழுந்தருளக்கண்டு சோபமுற்றிருக்குஞ் சுமதியினது தாய்தந்தையர்கள்கண்டு திடீரென் றெழுந்தோடிவந்து, அவருடைய பாதபத்மங்களிற் பணிந்து நமஸ்காரஞ்செய்து

அழைத்துவந்து, தமதுகிரகத்திலே தர்ப்பாசனமிட்டு ஆரோகணிக்கச்செய்து, இருவருமெதிர்நின்று கைகட்டி வாய்புதைத்துத் தங்களுடைய புத்திரனது நடத்தைகளியாவு மெடுத்தோதி, அவனைப்பற்றித் துன்புறுத்தும் பிரமஹத்தியை மாற்றும்படியாகிய மார்க்கத்தை அருளவேண்டுமென்று சரணுகதியடைந்து நிற்பவர்களைக்கண்ட துருவாசமகாரிஷியானவர் கூறுவார். கேளும், ஓய் பிராமணா, நீ இத்தன்மையொருந்திய துன்மார்க்கனைவிரும்பித் துன்புறுகின்றது நன்மையல்லவே, நன்மார்க்கனாக விருப்பானாயின், அவன்பொருட்டு இம்சை எடுத்துக்கொண்டபோதிலுங் குற்றமில்லை என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட பிராமணன், துருவாசரைப்பணிந்து, சுவாமி, அடியேன் நெடுநாள் பிள்ளையில்லாமல் தபஞ்செய்துபெற்ற இவன் ஒருபிள்ளையன்றி, வேறுபிள்ளை யில்லாமையாலும், எங்களுக்குப்பிறகு எள்ளுந்தண்ணீரு மிறைக்கும்படியாயும் இவன் ஒருவனோடே குலநாசப்படாமல் விர்த்தி யடையும்படியாயும், திருவுளங்கனிய வேண்டுமென்று மிகத் துயரத்தோடும் வணங்கிக்கேட்கும் அவர்களது பரிதாபத்துக்கிரங்கி, துருவாசமகாரிஷியானவர், வாரும், ஓய் பிராம்மணா, மூப்புப் பருவத்தையுடைய நீ மெத்தவுந் துன்பப்படுகின்றபடியால், யாம் ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றோம், அது யாதெனில், உன் குமாரன்செய்திருக்குங் காரியங்களை யோசித்தால், இவன் செய்திருக்குங் கெட்டநடத்தைகளுக்குப் பரிகாரம் வேதவாக்கியங்களிலுஞ் சொல்லவில்லையாதலால், என்வாக்கியப்படி இப்பூவுலகின்கண் தெட்சணபாகத்திலோங்குங் கந்தமாதனகிரிச் சார்பில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுபந்தனத்தில் ஓங்குந் தநுக்கோடியில் உன்மகனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் தீர்த்தமாடச்செய்வையேயாகில், அவனைப்பற்றிய பிரமஹத்தியானது நீங்கிப்போம், அது எப்படியெனில், ஒருகாலத்தில் துருவீதனென்னும் ஓர்வேதியன் தனது அன்னையின் மோகத்துக்குட்பட்டு அதனாற் சம்பவித்ததோஷத்தை அந்த தநுக்கோடியில்தீர்த்தமாடி நிவர்த்திசெய்துகொண்டமையால், மகி

மைபொருந்திய அப்புண்ணியதீர்த்தத்துக்கு உன்புத்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஸ்நானஞ்செய்வாயென்று மகாரிஷி சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட எசகுதேவனென்னும் பிராமணன், சுவாமி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்த துருவீதனென்பவன் யாருடையபுத்திரன், அவனுக்கென்னகாரணத்தினால் மாதாவைப்புணர மனமுண்டாயிற்று, அவ்வாறு செய்தவனுக்கு இந்தபுண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யும்படியாய்ச் சொன்னவர் யாவர், அவைகளை எல்லாம் அடியேனுக் கருள் செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, தூறுவாசர் கூறுவார். கேளும் ஓய்பிராமணா, வைகைவளநாடென்று சொல்லப்பட்ட பாண்டிநாட்டில், பிரமகுலத்திலுற்பவித்து, இத்துமவாகனனென்னும் நாமகரணம்பெற்று, நான்குவேத ஆறுசாஸ்திரங்களையும் ஓதிபுணர்ந்தவல்லவனாகிய ஓர் பிராமணன் அவனுடைய வாலைப் பருவத்தில், பொன்போன்ற தேககாந்தியும் சந்திரபிம்பத்தைப்போன்ற முகமும் தேவாமிர்தம்போன்ற இங்கிதவார்த்தையுமுடைய வாகினி என்னும் ஓர் வனிதையை மணந்து கூடிச் சுகித்துவாழும்நாளில், அம்மங்கையானவள் அவளது பதினாறுவயதுக்குள் கெற்பமுற்று ஓர் ஆண்குழந்தையைப் பெற்று அக்குழந்தைக்குத் துருவீதனென்று பெயரிட்டு வளர்த்துவருநாளில், அவள்மணாளனாகிய இத்துமவாகனனென்பவன் மரணமடைந்தபடியால், வாகினி என்பவள் மிகவுந் துன்பமடைந்து, குழந்தையுந் தாயுமாய்க் காலங்கழித்து வருகையில், அந்தநாட்டில் பன்னிரண்டு வருடம்வரையில் மழையில்லாமற் பஞ்சமுண்டாகிப் பரதவிக்கக் காலம்நேர்ந்தபடியால், மிகவும் பசிப்பிணியுற்றவர்களாய் மெத்தவும் மெலிந்து, இத்தேசத்தி லிருக்கப்படாதென எண்ணங்கொண்டு, அநேக பிரஜைகளுக்கு ஆதாரமாயும், தானியவகைகள் கூடியவரையிற் கிடைக்கத்தக்கதாயு மிருக்குங் கோகரணமென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்திற்குத் தனது பிள்ளையோடும் போய்ச்சேர்ந்து ஜீவித்துவரும்நாளில், பிள்ளையாகிய துருவீதனென்பவன் சமர்த்தனையும், அதிரூபசவுந்தரனையும், பற்பல

பாவைக்களேயுணர்ந்து விடயானந்தப்பருவமுற்றவனு யிருப்பதுகண்ட அவன்தாயாகிய வாகினி என்பவள், தருணியாதலால் பிள்ளையின் சவுந்தரியத்தைக்கண்டு மோகங்கொண்டு, இச்சையைக் குறிப்புகளினுற்காட்ட, அதையறிந்த குமாரனுந் தாயென்பதைமறந்து ஒருவருக்கொருவர் சிநேகஞ்செய்து, காமவின்பத்தை நுகர்ந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்குங்காலத்தில், இந்த துருவீதனென்பவன், பூர்வபுண்ணியவசத்தாலுண்டான நல்லறிவினுல், ஐயோநான் தாயைப்புணர்ந்தபாவத்தையெப்படிதொலைப்பேனென்று பரிதபித்து, அங்கேயொருவனத்திலுள்ள முநிவர்கூட்டத்தையடைந்து, தன் வரலாற்றைச் சொல்லியவுடனே, அதைக்கேட்ட முநிவர்களெல்லாம், இந்தப்பாவியைக் கண்டாலும் பாவமென்று கண்களைமூடிக் கொண்டும், இந்தச்செய்தியைக் கேட்டாலும் பாவமென்று செவிகளை மூடிக்கொண்டுமிருந்தார்கள். இதைக்கண்ட துருவீதன் மெய்நடுங்கி, மெத்தவும் வியாகூலத்தை யடைந்து, பின்னும், அம்முநிவர்களைவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, ஓ மாதவர்களே, வினைவலியால் தெரியாமல் நடத்திய எனது குற்றத்தைப்போக்கி யருளவேண்டுமென்று சரண்புகுந்த என்னைச் சிறித்துரத்தினுல் வேறுகதியில்லையே, அந்தோ, வீணே யான் கெட்டுப்போகின்றேன், என்செய்வேன், சாகரமானது, ஜலதாரையில் வீழும்நீரைத் தள்ளாமல், அங்கீகரிக்குந் தன்மைபோற் சண்டாளனுகிய என்னைக் கடைக்கணித்தாளாவிடில், தமியேன் எவ்வாறுய்வேனென்று துக்கசாகரத்துட்டோய்ந்துநிற்குந் துருவீதனை, அம்முநிவர்களுக்குள் ஒருவராகிய வேதவியாசர் நோக்கிப் புகலுவார். அடா பாதகனே, நீ உனது பாபத்தைப் போக்கவேண்டுமாயின், யான் சொல்லுவதைக்கேள், யாதெனில், தசரதமகாராஜன் புதல்வனுகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட தநுக்கோடி என்னும் புண்ணிய தீர்த்தமானது லோகத்தில் வசிக்கும் மானவர்களின் துபஞ்சமாபாதகங்களையும், செய்தநன்றிமறந்த பாதகங்களையும், குருநிந்தைசெய்த பாதகங்களையும், சிநேகத்

துரோகத்தால்வந்த பாதகங்களையும், பரஸ்த்ரீகமனத்தால் வந்த பாதகங்களையும், சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களுக்குரிய சொத்துக்களை யிச்சித்ததால்வந்த பாதகங்களையும், வேதப் பிராம்மணருக்கு ஏதேனும் ஓர் வஸ்துவைத் தருகிறே னென்றுசொல்லித் தராமல் வஞ்சித்ததனால்வந்த பாதகங்களை யும், தாயையும், சகோதரிகளையும் இச்சித்துப் புணர்ந்ததனால் வந்த பாதகங்களையும், தமையன்பத்நினி குருபத்நினி சிநே கன்பத்நினி முதலியோர்களை இச்சித்ததால்வந்த பாதகங்களை யும்போக்கிப் புநிதனாக்கி, முத்திவீட்டைத்தருமென்று, சுருதி வாக்கியங்களாற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றபடியால், யான் சொல்லும் வண்ணம், நீயும், உனது தாயுமாகச் சேதுவுக்குச் சென்று, அவண் இலகாநின்ற ஸ்ரீராமதநுக்கோடி என்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தில் தீர்த்தமாடி, இராம லிங்கத்தைப் பணிந்து வருவீர்களாயின், உன்னைப்பற்றிய தோஷங்க ளனைத்தும் பருதிமுன் பனிபோல்விலகிக் கிருதார்த்தனு வாய், போய்வரக்கடவை என்றுகூற, அவ்வாய்மையைக் கேட்ட துருவிதன், மெய்ப்புளகங்கொண்டு, ஸ்ரீவேதவியாச ருடைய பாததாமரையிற் பணிந்தெழுந்து, பலவாறுய்த் தோத்திரஞ்செய்து, விடைபெற்று, மீண்டு, மெத்தவுஞ் சந் தோஷங்கொண்டு, கோகரணம்வந்துசேர்ந்து, தனது அன்னை யாகிய வாகினியைக் கூட்டிக்கொண்டு, பட்டணத்தைவிட்டு நீங்கி காடு, மலை, வனம், வனாந்தரம், கானாறு முதலியவை களையும், பதிகளையும், தலங்களையும், திவ்ய க்ஷேத்திரங்களை யெல்லாங்கடந்து, கந்தமாதன பர்வதச்சார்பிலோங்குஞ் சேது வைக்கண்டு, அங்ஙனமிலகுந் தநுக்கோடியைத் தெரிசித்துப் பின்பு, உத்தராயன புண்ணியகாலத்திற் சூரியன் மகத்துக்கு வரும் அமாவாசைதினஞ் சூரியோதயவேளையிற் சங்கற்பவிதி யின்படித் தாயும் பிள்ளையுமாய் தீர்த்தமாடி, இராமலிங்கத் தைப் பூசித்துப்பணிந்து, அவ்வாறு முப்பதுநாள்வரையில் தீர்த்தமாடிவருகிறபோது, ஆகாயத்தின்கண் ஓ துருவிதனே, நீ தாயை இச்சித்ததோஷம், நிவர்த்தியாகிவிட்டது, புநித

ஞறையென்று அசரீரியோத, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட இரு வரும் மகா சந்தோஷத்தையடைந்து, ஸ்ரீராமநாதனைப் பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, விடைபெற்று மறுபடியும், வேதவியாசர் எழுந்தருளியிருக்கும் வனத்துக்குவந்து, அம் முநிவருடைய பாதகமலங்களில் இருவரும்பணிந்து, தோத் திரஞ்செய்து, தநுக்கோடியிற் றீர்த்தமாடிவந்தோம், சுவாமி, என்றோத, அம்மொழியைக்கேட்ட வேதவியாசர், களிப் படைந்து கூறுவார். வாராய் துருவீதனென்னும் புத்திரனே நீ எனதுவாய்மையின்படி தாயும் பிள்ளையுமாய் தநுக்கோடி யில் மூழ்கியபோதே, உனது பாபமனைத்தும், பரிகாரமான தோடிம், எம்போலியர்களைக்கண்ட புண்ணியத்தால் விசேஷ கீர்த்தியும், அஷ்ட ஐயிசுவரியமும் பெறுவாயாதலால், நீ உனது தேசம்போய்ச்சேர்ந்து மூதுணர்ந்தோர்களால் வேதா கமங்களைபுணர்ந்து, வல்லவனுப் உனது குலத்தில் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, மறைவிதி பிறழாது, தருமங்களை நடத்தி, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தையும், மகாவிஷ்ணுவையும் பூஜித்து, சுகஜீவியாய் வாழ்ந்துவரக்கடவை, போய்வாவென்று விடைகொடுத்தனுப்ப, அவ்விடையை இருவரு மேற்றுப் பணிந்து, அவ்விடத்தினின்றும் பிரயாணப்பட்டு, தங்கள் தேசம் வந்துசேர்ந்து, தன்குலத்திற் பெண்ணைவிசாரித்துக் கலியாணமுடித்து, மரபுநெறி தவறாமல் வேதசாஸ்திரங்களை விசாரணைசெய்து, அம்முறைப்படி நடந்து புத்ர மித்ர களத் ராதிகளுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், துருவீதன் தா யானவள் பரமபதமடைந்தாள். அவ்வாறு அடைந்து, சில காலத்தின்பிறகு துருவீதனும், மோட்சசாம்பிராச்சியத்தை யடைந்தானாதலால், அத்தன்மையாகிய மகிமையுற்ற தநுக் கோடியிலே நீ உனது புதல்வனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் தீர்த்தமாடி வருவாயென்று, தூறுவாச மகாரிஷியானவர் சொல்ல, அந்தப்படியே எசகுதேவன், தனது புத்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் சங்கற்ப விதியின்படி ஆறுமாதம் வரையிலிருந்து, அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கிவருகிற

யோது, ஆகாயவீதியினின்றும் ஓர் வாக்குபிறந்தது. அது யாதெனில், ஓ எசசுதேவனே, உனது குமாரனைப்பற்றிருந்த பிரம்மஹத்தியானது தென்றிசைநோக்கி ஓடிப்போனதன்றியும், வேடுவஸ்த்ரீயைப்புணர்ந்த பாபமும், கொலை, களவு, கட்காமத்தால்வந்த பாபமும், இந்த புண்ணியதீர்த்தத்திற் கரைந்தோடிவிட்டபடியால், மகா புநிதனானனென்று அசரீரியோத, அம்மொழியைக்கேட்ட, எசசுதேவன் தனது குமாரனுடைய முகவிலாசத்தைக்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, தநுக்கோடியையும், ஸ்ரீராமநாதனையும்புகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்து, விடைபெற்றுத் தன்னுடையபட்டணம் வந்துசேர்ந்து, தனது புதல்வனுக்கு விவாகமகோற்சவஞ் செய்துவைத்துச் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்தானாதலால், நீங்களிரண்டு பேருந் தநுக்கோடியிலேபோய்த் தீர்த்தமாடினால், உங்களுடைய பாபங்களும் விலகி, இச்சன்மமு மொழியுமென்று, சிந்துதீப மகாமுநிவர் உரைத்துச்செல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நரியுங் குரங்கும், மகாசந்தோஷத்தையடைந்து, அவ்வனத்திலிருந்து பிரயாணப்பட்டு, காடு, மலை, வனம், வனாந்தரங்களெல்லாங்கடந்து சேதுவிலோங்குந் தநுக்கோடிக்கு வந்துசேர்ந்து மிக உச்சாகத்துடனே அத்தீர்த்தத்தில் வீழ்ந்து மூழ்கி எழுந்திருக்கும்போது அவ்விரண்டுஞ்செய்த பாபங்களெல்லாம்நீங்கி மேன்மையடைந்து, தேவரூபங்களைப் பெற்று திவ்ய சொரூபமாய் மகரகுண்டல கேயூரமணி மாலைகளோடும், விபூதி, உருத்திராக்ஷமாலைகள் பிரகாசிக்கும்படியாய் ரம்பாஸ்த்ரீகள் சாமரையிரட்ட, அநேக கோலாகல திவ்ய தாரங்களுடனே, மகாமேருவைப்போற் பிரகாசிக்கப்பட்ட விமானமானது ஆகாசவீதியினின்றுமிறங்க தேவர்கள் மலர் மாரிசிந்த, அவ்விமானத்திலேறித் தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்யர்களே, நரியுங் குரங்கும் பெறுதற்கரிய புண்ணியத்தைப்பெற்று, அனந்த போகங்களை அநுபவித்திருக்கும்படியாயேற்பட்டது யாது காரணமெனில், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய

அஸ்த விசேஷத்தினாலும், வரப்ரசாதம்பெற்று விளங்குஞ் சைதந்யசொரூப ராமதநுக்கோடி மகிமையை, ஆதிசேட னுக்கும் சொல்ல அரிதென்றால், மற்ற யாவராற் சொல்லக் கூடும். இதல்லாமலும், அந்த தநுக்கோடியில், துராசார னென்றொருவன் தீர்த்தமாடி, மோக்ஷசாம்பிராச்சியத்தை யடைந்தானென்று முநிவர்சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட, நைமிசாரண்ய முநிவர்கள் முநிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, அவன் யாவன், அவனுக்கு என்ன காரணத்தால் வினைப்போகம் நேர்ந்தன, எவ்வாறித்தீர்த்தத்திலவந்தாமூழ்கி னான். அதை தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமகாமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கலிசம்புச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

துராசாரச்சருக்கம்

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, நெடியகடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண், அலைகள்கொழித் தருவி பாய்ந்தொதுக்கும் நித்திலக்குன்றின்மேல், முகிலினங்கள் தவழ்ந்து விளையாடப்பட்ட வளம்பொருந்திய கவுதமிநதி தீரத்திலே, துராசாரனென்னு மோர் பிராம்மணன் தனது குலாசாரவிதியைச் சொற்பனத்திலும் நினையாதவனாய், எப் போதும் இழிவான காரியங்களிற் பிரவேசித்து, விஷமுந் தீயுங் கலந்ததுபோல், தன்னேடொத்தவர்களின் நட்புக் கொண்டு, பிராம்மண சங்கற்பத்தைமறந்து, தன்னுடன் சேர்ந்த நண்மார்க்கரையுந் தன்மார்க்கத்துக் கேதுவாக்குந் திற முற்று உலாவுங்காரணமியாதெனில், நான்குவேதங்களையு முணர்ந்தவேதாகமபுராண சம்பன்ன வைதிகப் பிராம்மணனு மிருந்தாலும், பதிதனுடன் ஒருநாட் சாவகாசஞ்செய்தால் ஒருபங்கும், இரண்டுநாட் சாவகாசஞ்செய்தால் இரண்டுபங்கு

கும், மூன்றுநாட் சாவகாசஞ்செய்தால் மூன்றுபங்கும், நான்கு நாட் சாவகாசஞ்செய்தால் நான்குபங்குமாக இவன் புண்ணிய மனைத்தும் வியர்த்தப்பட்டு, அவனைப்போல இவனும் பதித னாகிவிடுவானென வேதங்கள் முறையிடுகின்றபடியால், அத் தன்மைபொருந்திய துர்ச்சனத்தையும், துற்சாவகாசமும், மிகு தியும் விளங்குவதனாலே, அவனை ஓர் வேதாளமானது பிடித் துக்கொண்டு, அநேகநாள்வரையில் இராப்போதிலிருந்தவிடத் தில் பகற்போதிலில்லாமலும், பகற்போதிலிருந்தவிடத்தில் இராப்போதிலில்லாமலுஞ் செய்வதோடும், முட்களிற்கொண் டுபோய் விடுத்தும், கற்களிற்கொண்டுபோய்மோதியும், மல மூத்திரங்களை யருந்தச்செய்தும், தண்ணீர்கண்ட இடங்களி லெல்லாங் கொண்டுபோய் அழுத்தியும், இப்படி நானாவித உபத்திரவஞ்செய்து வருகிறபோது, ஒருநாள் அவன் முற் செய்த புண்ணியபலத்தினால், அவனை வேதாளமானது தன் மீது ஏற்றிக்கொண்டு, தென்றிசையிற் சமுத்திரக்கரையோர மாய்வருகிறபோது, ஸ்ரீராமமூர்த்தியாற் புதுக்கப்பட்ட சேது பந்தனத்திலோங்குந் தநுக்கோடி என்னும் புண்ணிய தீர்த் தத்தைக்கண்டு இதுவும மற்றஜலங்களைப்போன்றதுதானென எண்ணங்கொண்டு, துராசாரனை அதில்தோய்த்து, ஒருசாம பரியந்தம் அழுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வேதாளத் துக்கு அகஸ்மாத்தாய் ஏதோ ஓர் துன்பமுண்டாகி, துராசா ரனை விட்டுவிட்டுக் கோவென்றலறிக் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு, திரும்பிப்பாராமல் ஓடிப்போய்விட்டது. அவ்வாறு வேதா ளம் ஓடினவுடனே, துராசாரன் அப்புண்ணியதீர்த்தத்தில் மூழ்கிய பெருமையினாலே, அவனுடைய அஞ்ஞானங்களெ ல்லா மகன்று, தெளிவுபிறந்து அலைகளை யெறியாநின்ற கவு தமிநதி தீரத்திலிருந்த நாம், இப்போது சமுத்திரக்கரை யோரத்திலிருப்பதற்குக் காரணமியாதென்று யோசித்துக் கொண்டுநிற்கும்போது, மகாஉத்தமகுணத்தையுடைய யோக நிஷ்டாபரராகவும், சத்தியஞானபரிபூரணராகவும், சகல வேதசாஸ்திரவாக்கிய குணசீலராகவும், விளங்கும் தத்தாத்

ரேயரென்பவர், வலம்புரிச்சங்கினங்களும், இடம்புரிச்சங்கினங்களுந்தவழ்ந்து விளையாடாநின்ற, தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடவேண்டுமென்று மெண்ணத்தோடும் அவண்வருகையில், அவரைக்கண்ட துராசாரன்பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று கூறுவான். சுவாமி, அடியேன், கவுதமிநதிக்கரையோரத்தி லிருப்பவன் அகஸ்மாத்தாய் இந்த சமுத்திரக்கரையிலிருப்பது எனக்கு ஒன்றுந்தோற்றாமையால், தேவரீர் அடிமை இவ்விடம் வந்தவிதத்தை யருள்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட, தத்தாத்ரேயர், கருணையோடும் துராசாரனைநோக்கிப் புகலுவார். ஓய் பிராமணா, நீ பிரம்மகுலத்திற்பிறந்து இதுவரையிலும் பிரம்மக்கியானமில்லாமல் இழிகுலத்தோரைச் சேர்ந்து திரிந்தபடியினாலே உன்னை யோர் வேதாளமானது பிடித்துக்கொண்டு நானாவித துன்பங்களுக்காளாக்கி, இந்த தநுக்கோடியினது மகிமையை அறியாமல், உன்னை இங்குக் கொண்டுவந்து, இப்புண்ணியதீர்த்தத்தில் அழுத்துகிறபோது, இந்ததநுக்கோடியிலுள்ள வடவாமுகாக்கினியானது வேதாளத்தைக் கொளுத்தித் துன்பப்படுத்தியபடியினாலே, அவ்வேதாளம் பயந்து நன்மார்க்கத்தையுணர்ந்து, ஓடிப்போய்விட்டது. ஆதலால், இப்போது உன்னிடமிருந்த துன்பங்களெல்லாமகன்று, பரிசுத்தனாய் விளங்குகின்றதல்லாமலும், உன்னைப்பற்றியிருந்த வேதாளமானது முந்திய ஜன்மத்தில் பிராம்மணனாகப் பிறந்திருக்கும்போது, சூரியன் கன்னியாராசியிற் பிரவேசிக்கச் சந்திரன் கலை குறைந்துவரும் பக்ஷம், மாளயபக்ஷமாதலால், அப்புண்ணியகாலத்தில் தன் மாதாபிதாக்களைக்குறித்தும், பிதுர்தேவர்களைக்குறித்தும் அவர்கள் சந்தோஷிக்கும்படியாய் மாளயசிரார்த்தம், அக்கினிஹோத்திரங்கள் செய்யாதிருந்த மூடத்தன்மையினாலே அந்த பிதுர்தேவர்கள், அவனை வேதாளமாய்ப்போகக் கடவதென்று சாபங்கொடுக்க, அதுமுதல் அவன் மரணமடைந்து வேதாளமாய்ப்பிறந்து, உலகின்கண் அலைந்து திரிகையில்

உன்னைக் கண்டுபிடித்து பலபல துன்பங்களைச்செய்து இந்த் தநுக்கோடியில்வந்து மூழ்கினபலத்தினாலே, உன்னை இவ்வ ணம்விட்டு தேவசொரூபம்பெற்று தெய்வலோகத்திலிருந்து வந்த புட்பகவிமானத்திலேறி பரமபதம்போய்ச் சேர்ந்தா னதலால், இந்த பூமண்டலத்தின்கண் எவர்களாயினும் எத் தேவர்களாயினும் பிறந்திருந்தால் கன்னிமாதத்தில் மாதா பிதாக்களுக்கு எவ்விதமேனும் மாளையசிராத்தம் நடத்த வேண்டும். அப்படி நடத்தாத பாபிகள், இப்படியே நாச மடைந்து வேதாளமாகப்பிறந்து சந்திரசூரியர்களுள்ளளவும் அலைந்து துன்பப்படுவார்கள். அதற்குச் சந்தேகமிராது, அந் தக்கன்னிமாதத்தில் பிதுர்தேவர்களுக்குரித்தாய் உத்தமராகிய பிராம்மணர்களுக்கு போஜனஞ்செய்யும்படி கொடுக்கப்பட்ட புண்ணியவான்கள் சொற்கலோகத்தையடைவார்கள். அப்படி செய்யாதவர்கள், உன்னைப்பற்றி யலைத்துக்கொண்டிருந்த வேதாளமாய்ப்பிறந்து திரிவார்கள். இதல்லாமலும், இந்த மாளையபட்ச சிராத்தங்களைக் கன்னிமாதமுதல் விருச்சிக மாதம்வரையினும், செய்யவேண்டியநாளாய் விதித்திருப்பதி னாலும், புரட்டாசிமாத அமரபக்ஷ பிரதமைமுதல் அமா வாசை பரியந்தம் முக்கியதினங்களாய் விளங்கப்பட்ட பிரத மையில், மாளையஞ்செய்தபேர்களை அக்கினிபகவான்முதலிய தேவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷப்பட்டு, தங்களுடைய லோகத் தில் சுத்தசீலராய் விளங்கும்படி செய்துகொள்ளுவார்கள். அப்படிசெய்யாத பாபிகளை அவர்கள் பாக்கியங்களையெல்லா மழித்து, பிதுர்தேவதைகளாலே, ஓர் கற்பகோடிகாலம்வரை யில் மீளாத்துன்பத்துக் கேதுவாகும்படியாகிய சாபத்தைக் கொடுப்பார்கள். அதில் இரண்டாவது மாளையத்தைப் பிதுர் தேவதைகள் சந்தோஷிக்கும்படியாய் நடத்திவைப்பார்களா யின், அவர்களை திரிநேத்திரதாரியாகிய சாம்பமூர்த்தி எழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்ரீகயிலாசகிரியிலே எப்போதும் விளங்கச் செய்வார்கள். அப்படி செய்யாதபேர்களை உமாமகேசனது ஆஞ்ஞையின்வண்ணம், யமகிங்கிலியர்களாலே வாதைப்படக்

செய்து, நரகத்திற் கிடத்துவார்கள். மூன்றாந்திதியாகிய திரிதிகை தினத்தில் மாளையத்தை நடத்தி அதனால் பிதுர்தேவதைகள் மனமகிழ்ச்சியடைந்தால், அவர்கள் ஈசுவர கடாக்ஷம் பெற்று, நவநிதிகளுடனே வாழ்ந்திருந்து முடிவில் பிரமமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் இம் மூவர்களுக்குரிய பதங்களையும்பெற்று, மூவாயிரம் வருடம்வரையில் சந்தோஷத்தோடிருப்பார்கள். அப்படி நடத்தாதவர்களுக்கு, அவர்களுடைய மனமானது வெதும்பவும், கிடைத்திருந்த பாக்கியங்கள் நாசப்படவும், சாபங்கொடுப்பார்கள். நாலாந்திதியாகிய சதுர்த்திதினம மாளையஞ்செய்து, பிராம்மணருடைய மனங்களிக்கும்படியாய்ச் செய்தவர்கள், கன்னமதம, கபோலமதம், பீஜமதமென்னு மும்மதம் பொழியத்தக்க யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளினது அருளைக்கமுற்று, போகபாக்கியங்களையும், புத்திரமித்திர களத்ராதிகளோடும் வாழத்தகக பெருமையையு மடைவதோடும், அவர்கள்மீது பிதுர்தேவதைகள், இருபதினாயிரங்கோடி கற்பகாலம்வரையும் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். அவவாறு செய்யாதவர்கள், சண்டகோலாகலமென்று சொல்லப்பட்ட நரகத்திற்கிடந்தலைவார்கள். ஐந்தாவது, பஞ்சமியில் மாளையஞ்செய்தவர்கள், தங்களுடைய இல்லத்தில் மகாலட்சுமியானவள் எப்போதும் வாசஞ்செய்யவும், சகலபோகபாக்கியங்களையெல்லாம்பெற்று, சந்திரசூரியாளுள்ளவரையிலும், நெடியகீர்த்திபொருந்தி, ஐம்பதினாயிரம் வருடம் வரையில் அவர்களுடைய சந்ததியார் குறைவின்றி வாழும்படியாய் பிதுர்தேவதைகள் வாக்களிப்பார்கள். அப்படிசெய்யாதவர்கள், மூத்தாளென்னும் மூதேவியின்று நட்புக்கொண்டு, மனக்கலக்கத்தோடும் பெருந்துன்பத்தை யடைவார்கள். சஷ்டிதினத்தில் மாளையஞ்செய்தபேர்கள், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தினது நுதல்விழியினின்றும் ஆறுபொறியாக வெழுந்த சண்முகக்கடவுளினது கிருபையினால் அஷ்டஅயிசுவரியமும் பெற்று, முடிவில் அக்கடவுளினது பதத்தைப்பெற்று வாழ்வார்கள். அவ்வாறுசெய்

யாதவர்கள், எரிகுமிமி என்னப்பட்ட நரகத்துக் காளாக விருப்பதோடும், அன்னவர்களுக்கு உற்பவிக்குங் குழந்தைகளெல்லாம் சுப்பிரமணியக்கடவுள் நசிக்கச்செய்வதல்லாமலும், பூமியில் அநேகவிததுன்பங்களையடைந்து, பிதுர்தேவதைகளாற் சாபங்கொடுக்கப்படுவார்கள். சப்தமியில், மாளையஞ்செய்தபேர்கள், சூரியபகவானுடைய கிருபையினாற் போகபாக்கியங்களும், புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளும்பெருகி, சகலநோய்களுமணுகாமல் புஜபலபராக்ரமராயும் தருமபரிபாலனராயும் மேன்மையான பாக்கியங்களைப் படைத்து வாழ்வதோடும், பிதுர்தேவதைகள் எழுபதினாயிரம்வருடம்வரையில் திருப்தியடைவார்கள். அப்படி நடக்காதவர்கள், க்ஷயரோகத்தையடைந்து அதனாலே தேகமிளைத்து, மாளும்படியாய் பிதுர்தேவதைகளாலே சாபமுற்று, இரவுரவாதி நரகங்களையடைவார்கள். அஷ்டமியில் மாளையஞ்செய்தபேர்களுக்கு, அஷ்டமூர்த்தியின்கிருபையினால் மிருத்துக்களடையாமல், புண்ணியலோகமுதற் பதினொன்றுலோகத்திலுள்ள பொருள்களையும் எளிதாகப்பெற்று வாழும்படியாய் ஆயிரவருடம்வரையில் அவர்களுடைய பிதுர்தேவதைகள் சந்தோஷத்தையடைவார்கள். அப்படி நடத்காதவர்கள் கோழைமலமூத்திரமாகிய துன்பசாகரத்திலாழ்ந்து கரையேறமாட்டாமல் நட்சத்திரங்களும், சந்திரனுமுள்ள வரைக்கும், வைதரணியிலமுழ்ந்தி, நாசத்தையடைவார்கள். நவமிதினத்தில் மாளையமநடத்தின பேர்களுக்கு மாயாசத்தியாகிய துற்கையினுடைய கிருபையினால், குமரகண்டம், குருத்திரம், வேதாளமுதலிய பேய், சயரோகம், இப்பேர்க்கொத்த வினையாவுமணுகாமல் சுகஜீவர்களாயிருப்பதோடும், மூப்பதினாயிரவருடம்வரையில் அவர்களுடைய பிதுர்தேவதைகள் சந்தோஷத்தை யடைவார்கள். அப்படிசெய்யாதவர்கள், மேற்சொல்லிய நோய்களுக்குரியவர்களாகி, நாசமடைவதன்றியும், மீளாநரகங்களுக்கும் ஏதுவாவர்கள். தசமிதினத்தில் மாளையஞ்செய்தபேர்களுக்கு சந்திரபகவானுடைய கிருபையினாலே அவர்கள் இட்ட பயிரெல்லாம்

விளைந்து, சகலதான்யங்களும்விர்த்தியாய், லட்சுமிகடாக்ஷ
முண்டாகும்படியாய் ஆயிரம்வருடம் வரையில், அவர்கள்
பிதுர்தேவதைகள் சந்தோஷத்தையடைவார்கள். அப்படி
நடத்திவையாதவர்கள், தங்களுடையதேஜசும் ஆயுசும் வே
ளாண்மையும், கீர்த்தியும், புகழும், நாசமாய்ப்போகும்படி
யாய்ப் பிதுர்தேவதைகளாலே சாபம்நேர்ந்து, இரவுரவாதி
நரகத்தையடைவார்கள். ஏகாதசிதினத்தில், மாளையஞ்செய்த
பேர்கள், பரமேசுவரனுடைய கிருபையினால் அவர்களைப்
பற்றிய பிரம்மஹத்தி தோஷங்களெல்லாம் நிவாரணமாகி,
அநேகம்யாகாதி கிர்த்தியங்கள்செய்த பலனைப்பெற்று, நூறா
யிரம் வருடம்வரையில் தங்கள் பிதுர்தேவதைகளாற் சந்தோ
ஷத்தையடைவார்கள். அவ்வண்ணமிழையாதவர்கள் மேற்
கூறியபலன்களை எல்லாமிழந்து, நரகமே கதியாகவிருப்பார்
கள். துவாதசிதினத்தில், மாளையஞ்செய்தபேர்கள், மகாலட்
சுமி சமேதரான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியின் கிருபையைப்
பெற்று, சதாகாலமும் சரஸ்வதியும், இலட்சுமியும் தாண்ட
வஞ்செய்யும்படியாயும், சகலஜீவராசிகளுந் தங்களை வாழ்த்
தும்படியாயும் சகலநோய்களும் நிவாரணமாய் பாக்கியசம்
பன்னராய், புத்ரமித்ர களத்ராதிகளுடனேயிருக்க பிதுர்
தேவதைகளும் மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இலட்சம்வருடம்
வரையில் ஆனந்தபோகங்களை அநுபவிப்பார்கள். அவ்வாறு
அத்திதியிற் செய்யாதபேர்கள் பூதவேதாளபசாசகணங்களா
லும், குமரகண்டமுதலிய வியாதிகளாலும், துன்பப்பட்டு
நரகமேதங்களுக்கு சொந்தபூமியாகவிருந்து நலிவார்கள். திர
யோதசிதினத்தில், மாளையஞ்செய்வாராயின், அவர்கள் ஸ்ரீவை
குந்தநாதன் புத்திரனாகிய பஞ்சபாணனுடைய அருளால் குங்
கும கதம்ப ளபகஸ்தூரிகளென்னும் வாசனைத்திரவியங்க
ளோடும், அதிரூபலாவண்யமுடைய அநேகம் ஸ்திரீகளோ
டும், மன்மதனைப்போல போகபாக்கியங்களை அநுபவிக்கும்
படி பிதுர்தேவதைகள் கோடிச் சந்தோஷத்தையடைவார்கள்.
அவ்வாறு நடவாதவர்கள், உங்கள் குலேந்து, புத்திரபாக்கி

யங்களுமற்று தனகனகவஸ்துவாகனங்களுக்கும் அயலாகி நாச த்தையடைந்து, எத்தனை ஜன்மமெடுத்தபோதிலும், ஈடேறா மல் நாசத்தையடைவார்கள். சதுர்த்தசிதினம் மாளையபக்ஷம் செயவாராயின் அவர்கள் ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய அருளினால் வேண்டியபாக்கியங்களை யெல்லாம்பெற்று ஞானிகளாய் பெறுதற்கரிய மோட்சவீட்டை யடைவார்கள். அவ்வாறு செய்யாதவர்கள், அவர்கள் ஜன்மங்கடோறும் கொலை, களவு, கள், காமம், வஞ்சனை, சூது, பொய் முதலிய துற்காரியங் களுக்கெல்லாந் தலைமைபூண்டவர்களாய், நீசஸ்த்ரீகளைச்சேர் ந்து, வேண்டாதபோகங்களை நுகர்ந்து, ஆயிரம் யாகங்களைக் கெடுத்த தோஷத்துக்குரியவர்களாய், நூறுகோடி வருடந் தீராத சூறுவளியிலகப்பட்டும், அவர்கள்செய்த பாபங்களுக் குப் பரிகாரமில்லாமல், செய்யாமற்ஜெனித்த பாதகங்களும், உண்ணுமலுற்றபழிகளும், அவர்களுக்கே யுண்டாகும்படியாய், பிதுர்க்களினுடைய சாபம்நேர்ந்து, வாக்கினாலும் மனத்தி னாலும் அளவுபடுத்தப்படாத நரகத்தை யடைவார்கள். அமா வாசையில் மாளையஞ்செய்து, பிராம்மணரும், பிதுர்தேவதை களுஞ் சந்தோஷப்படும்படியாய், அன்னமிட்டு தட்சணை தாமபூலங்கள் தளர்ச்சியில்லாமற்கொடுத்து மகிழ்வுறச்செய்த வர்கள், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சாமபமூர்த்தியின் கருணை பெற்று மகிழ்வதோடும், அவர்கள்பிதுர்க்கள் அடையு மகிழ் வைச்சொல்லிமுடியாது. அதிலும்சமுத்திரதீரத்திலாயினும், நதிக்கரையிலாயினும் பருவதங்களிலாயினும், புண்யக்ஷேத் திரங்களிலாயினும் சென்று மாளையஞ்செய்வார்களாயின் அவர் களுடைய பிதுர்க்கள் மெத்தவுஞ் சந்தோஷத்தை யடைந்து, பிரம்மஹத்திமுதலிய பஞ்சமாபாதகங்களும் நிவாரணமாகி, யாகாதிகிர்த்தியங்கள், எக்கியங்கள், அளவுபடாத தானதரு மங்கள்செய்தபலன் கிடைப்பதன்றியும், ஞானமும்கைகூடும். அப்படி அமாவாசையிற் செய்யாமல் மவுடீகமாயிருந்துவிட்ட வர்கள், எவர்களோ, அவர்களுடைய பிதுர்க்களியாவரும், பிரமலோகமடைந்திருந்தாலும், அவர்களை யாதொரு தனவு

தாட்சண்யமில்லாமற் பிடித்துக்கொண்டுபோய் எமகிங்கிலியர்களாலே இரவுரவாதி நரகங்களிலே தள்ளுவதல்லாமலும், அவர்பரம்பரையிலுள்ள யாவருக்கும், பிள்ளைகளற்று நாசமடையவும், கொள்ளியற்றுப்போகவும், கருக்களழியவும், ரோய்கள்மேலிடவும் இரவுரவாதி நரகங்களும்வாய்க்கும், இதல்லாமலும் கன்னிமாதமுழுவதும், நித்தியப்படியாய் பிதுர்க்களைக்குறித்து ஓர் பிராம்மணனுக்கு அரிசி, காய்கறி பதார்த்தங்கள் கொடுத்தாலும், தேவதைகளுக்கு அபிஷேகமுதலிய நிவேதனங்கள் பிதுர்க்கள்பேரால் செய்தாலும், மஹேசுரபூசைசெய்தாலும், அவர்புத்ரமித்ர களத்ராதிகளுடனே வாழ்ந்துசுகிப்பார். இதல்லாமலும், அந்த புரட்டாசிமாதங்களில் அமரபட்சசப்தமி, துவாதசிக்கு முன்னும், அஷ்டமி திரயோதசிக்குப்பின்னும், மூன்றுபிராம்மணருக்கு அன்னங்கொடுத்தால், அவர்களுக்குப் பெரும்புண்ணியங்களுண்டாகி வாழ்ந்திருப்பார்கள். அவ்வாறுநடத்தும் மாளயங்களில்லோபமில்லாமல் தன்னுடைய சக்திக்கிணங்க கொடுப்பதிலும், பால், பழம், சற்கரை, வெல்லம், எள்ளு, கோதும்பை, பருப்புமுதலியவைகளைத் தளர்வில்லாமல் பிராம்மணருக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிகொடுக்கும் பதார்த்தங்களில், தங்கள்மனமறிய எச்சிலனுமவைகளை இச்சியாமலிருப்பதாகப் பார்த்துக்கொடுத்துச் சாப்பிடும்படியாய்ச்செய்த புண்ணியர்களை பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரனென்னுந் திரிமூர்த்திகளும், பிதுர்தேவதைகளும், சந்தோஷத்தையடைந்து வாழ்த்துவதோடும், சொற்கமத்ய பாதாளமென்னு மூன்றுலோகத்துள்ளவர்களுஞ் சந்தோஷத்தையடைவார்கள். மேலும், அக்கன்னிமாதத்தில் தாய்தந்தையர்வழியி லுண்டானவர்களைக்குறித்து, தங்களாலியன்றமாத்திரம், அன்னம் சட்களையதார்த்தத்தோடே தக்ஷிணை, தாம்பூலங்கொடுத்து, அக்னிஹோத்திராதிசெய்து மாளயங்கொடுத்தபேர்களுக்கு உண்டாகும் புண்ணியத்தைச் சொல்லவேண்டுவதில்லை, மேலும் அம்மாளயஞ்செய்வதற்கு மைந்தர்களில்லாவிடில், தன்

னுடையபத்தாவைக்குறித்து அக்கைம்பெண்ணாகவிருப்பவள் மாளையஞ்செய்யலாம், அவ்வாறுசெய்தால் தெட்சணைகொடுக்காமற் செய்யவேண்டும், மீறித் தெரியாமற் கொடுத்துவிடுவளாயின், அவள்செய்திருந்த தருமமனைத்தும் வியர்த்தப்பட்டு, மரபுமொழிந்து, பிரம்மஹத்தி தோஷங்களுண்டாகி, இரவுரவாதி நரகத்துக்கேதுவாம். அக்கன்னிமாதமுழுவதும் செய்யவேண்டிய மாளையங்களைச்செய்யாமல், இருந்துவிடுவாராயின் அவர்கள் முற்செய்த கருமங்களுக்கு பாத்திரராவார்களென்பதை நிச்சயமாக எண்ணவேண்டும், செய்தவர்களுக்கோவெனில், அநேக சுகிர்தங்களும், மோட்சங்களுங் கைவல்யமாம், ஆதலால் மாதாபிதாக்க ளிறந்ததிதிகளிலே அகத்தியஞ்செய்யவேண்டும், செய்யாமல், அசந்தர்ப்பம் நேரிடுமாயின், கடையாய்வரும் அமாவாசைத் தினமாவது, அகத்தியம் நடத்திவைக்கவேண்டும். அப்படியுநடத்துவதற்குஏதுவற்ற தாரித்திரராகவிருந்தால், விசிட்டாத்வித விசாரணையுடைய பெரியோர்களான பிராமணரிடத்திலாவது, பொருள்கேட்டு வாங்கிநடத்தலாம், அவர்கள் கொடாதபட்சத்தில், நல்லவிதியையுடைய க்ஷத்திரியரிடத்திற் பொருளேற்றுநடத்தலாம், அவர்களுமில்லையென்று சொல்லுவராயின் வாணிபஞ் செய்யப்பட்ட வைசியரிடத்திற்பெற்று நடத்தலாம், அன்னவரும் கொடாவிடில், பூமிச்செல்வத்துக்குரிய வேளாளரிடத்திற் பெற்று நடத்தலாம், இவ்வகையாவரு மீயாமற்போவாராயின், மாளையசிரார்த்தத்தைக்குறித்து அன்றயதினம் நல்லகோக்களுக்குத் தன்னாலியன்றமாத்திரம் உணவுகள் கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறுமில்லாவிடில் கரடி, புலி, சிங்கம், காட்டானை முதலிய விலங்கினங்கள் சஞ்சரிக்கும்படியாகிய காட்டகத்திற்குச்சென்று தன்மாட்டிரண்டாகிய பிதுர்தேவதைகளையும் அதிதேவதைகளையும்நினைந்து, ஓபிதுர்தேவதைகளே, பாவியாகிய நான், உங்களுக்கு இன்றயதினம் மாளையங்கொடுப்பதற்கு ஒருவிதமில்லாதவனாகவும், ஏற்கப்போனவிடங்களிலுங்கிடையாப் தரித்திரனாகவு மிருப்பதால், என்செய்வேன், எவ்வாறுசெய்வேன்

என்று, தனது உண்மைவிளங்கும்படியாய், இருகண்களி னின்றும் தண்ணீர் தாரைதாரையாய் பெருக, இருகரங்களா லும் வயிற்றிலும் முகத்திலுமறைந்து துக்கசாகரத்துட் டோ ய்ந்துநின்றால், அப்பிதுர்தேவதைகள் யாவு மொருங்குகூடி நோக்கி, அந்தோ, என்செய்வானென இரக்கமுற்றுச் சந்தோ ஷங்களுண்டாகி அநேக மாயிரங்கோடி பிராம்மணர் மகிழும் படியாய் மாளயசிரார்த்தஞ்செய்த சந்தோஷத்தையுடைந்து அவனுக்கு, அநேகம் வரங்களைக்கொடுத்துப் போவார்கள், அவ்வணஞ்செய்யப்பட்ட மாளயசிரார்த்த மாதங்களிலே துன்பத்தைத்தராநின்ற சூதகமுதலிய இடையூறுகள் உண் டாயின் அன்றயதினம் நல்லதலங்களுக்குப்போய் அஸ்த மிக்குமளவும் அவணிருந்து வேதாகமங்களையுணர்ந்தபிராம்ம ணருக்கு போஜனஞ்செய்து வைக்கவேண்டும், அவ்வாறு நடத்தாமற் கேவலமானவர்களுக்குச் செய்துவைத்தால் அத னாற் செய்துவைத்தவர்களுக்கு க்ஷீணமுண்டாகு மாதலால் அத்தினத்தில் பிதா பிரபிதா மகாப்பிரபிதா மாதா மகாமாதா, பிரபிதாமாதா இவ்வாறுபேர்களுக்கும் பிண்டங்கள்செய்து அதனோடு தருமபிண்டமுஞ் செய்யவேண்டும். அதில் முன் சொன்ன ஆறுபேருக்கும் ஆறுபேர்களும் இரண்டுமரபுக்கு இரண்டுவிசுவதேவரும் ஒரு விஷ்ணுவுமாகிய ஒன்பதுபேர் களுக்குஞ் சட்சுவைபோஜனஞ்செய்து வைக்கவேண்டும். அப் படி செய்வதற்கில்லாதவர்கள் மாதாவின்கால்வழிக்கு ஒரு வரும் பிதாவின்கால்வழிக்கு ஒருவரும் விசுவதேவரிருவருக் கொருவரும் மகாவிஷ்ணுவுக் கொருவரும் ஆகிய நாலுபேர் களுக்காவது உணவுசெய்துவைக்கவேண்டும், இதுபோல் மாளயத்தை நிறைவேற்றுவானாயின் அவன் அநேகயாகாதி கிர்த்தியங்கள் அக்கினிஹோத்திரங்கள் சாந்திராயன விரத முதலிய தானதருமங்கள், தீர்த்தயாத்திரைகள் செய்தபல னும்பெரியோர்களை தெரிசித்தபலனும் வேதமந்திரபாரா யணங்கள் இதிகாசமுதலிய புண்ணியகதைகளைக் கேட்ட பலனைப்பெற்று பிரம்மலோகம் விஷ்ணுலோகமென்னும்

இவ்விரண்டுலோகவாழ்வையும் பெறுவார்கள். மேலும் நித்
தியகருமமாகிய இந்த மாளையசிரார்த்தத்தால் இஷ்டகாமிய
போகபாக்கியங்களைப் பெறும்படியாய் அவர்களுடைய பிதுர்
தேவதைகள் ஆசிகூறுவதோடும் பூதப்பிரேதபசாச கணங்
களியாவும் அப்புண்ணியரைக் கண்டாற் காதவழிவிலகிப்
போம், ஆதலால் இந்த மாளையசிரார்த்தவிதிகளை வசிஷ்டர்
வாக்கியப்படி தசரதமகாராஜன்செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணன்
முதலிய நான்கு பிள்ளைகளைப்பெற்று அநேகமேன்மைகளை
யடைந்தார். நளச்சக்ரவர்த்தியும் தனது மங்கையாகிய தம
யந்திதேவியைநீங்கி, சகிக்கப்படாத துன்பத்தையநுபவிக்கும்
போதும், அயோத்தியாபட்டணத்திலே தான் சேவகாவிர்த்தி
செய்துகொண்டு வருகிறபோதும், தான் செய்யவேண்டிய
மாளையசிரார்த்தத்தைத் தவறாம னடத்திவந்தபடியினாலே
மறுபடியுந் தனதுமங்கையைக்கூடி அநேகபோகபாக்கியங்க
ளோடும் இராசசியபரிபாலனஞ்செய்துவந்தான். இதல்லா
மலும் அரிச்சந்திர மகாராஜனிடத்தில் விசுவாமித்திரனான
வன் வஞ்சத்தினால்இராச்சியத்தைப்பறித்துக்கொண்டு அவன்
பெண்டுபிள்ளையோடும் வனத்துக்கனுப்பையில் அப்போது
அவ்வேந்தன் மனைவியைக் காசிபட்டணத்தில் விலைப்படுத்தி
யும் தான் புலையனுக் கடிமைபட்டும், பிள்ளையை பரிகொடுத்
தும், பற்பலதுன்பங்களுக் குரியவனாகவிருந்த காலையில் மா
ளையசிரார்த்தங்களைத் தவறாமல் நடத்திவந்தபலனாற் பழைய
படி இராச்சியத்தைப்பெற்று சுகித்துக்கொண்டிருந்தார். இதல்
லாமலும் தசரதகுமாரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தனது
பத்தினியோடும் தம்பியாகிய இலட்சுமணனோடுஞ் சித்திர
கூடபருவதத்திலேயிருந்து பிதாவுக்குப் பதினான்கு வருடமும்
காலங்களிற் றவறாமல் மாளையசிரார்த்தங்களை நடத்திவந்த
தனாலே இராவணனாதிராட்சதாளை ஜெயங்கொண்டு சீதையின்
சிறைவிடுத்து அயோத்தியா பட்டணம்வந்துசேர்ந்து பட்
டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து
வந்தார். இதல்லாமலும் குந்திமக்களாகிய ஐவர்களும் தமது

பத்தினியாகிய துரௌபதையோடும் பன்னிரண்டுவருடம் வரையில் வனத்திற் றிரிகிறபோது மாளையசிரார்த்தங்களைத் தவறாமல் நடத்திவந்தமையினாலே அவர்கள் தாயாதிகளாகிய துரியோதனாதிகளை எல்லாமுடித்து அஸ்தினாபுரியைப் படடாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் கவுதமர் அத்திரி வசிஷ்டர் பரத்வாசர் வேதவியாசர் பிருகு ஆங்கீரசு அஷ்டவக்ரர் மிருகண்டேயர் காசிபர் முதலான இருஷிகளும முநிவர்களும் தபோதனர்களும் இந்த மாளையசிரார்த்தங்களை விதித்தகாலங்களில தத்தம் தேவிமார்களுடனே தவறாமல் நடத்திப் பிதுர்தேவதைகளிடத்தும் அதிதேவதைகளிடத்தும் பெற்றுக்கொண்ட வரப்ரசாத மகிமைகளினாலே அணிமாவாதி அஷ்டசித்திகளும் அஷ்டாங்க யோகங்களும் பரகாயப்ரவேசங்களும் ககனமார்க்கத்திற் செலலுந்தன்மையும்பெற்று ஆனந்தபோகங்களைக்கடந்துமோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஜீவன் முத்தரானபேர்களும் மாளையசிரார்த்தங்களைத் தவறாமல் நடத்துவராயின் மற்றபேர்கள் எப்படி நடத்திவைக்கவேண்டும் ஆதலால் மறைவிதியிலோதுங் கன்னிமாதங்களில் மாளையங்கொடாததனால் குச்சரதேசத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பரத்வாசனென்னும் பெயரினையுடைய பிராமணனது குமாரன் வேதநாதனென்பவன் வேதாளசொரூபங்கொண்டு இதுவரையிலும உன்னைப்பிடித்து துன்பப்படுத்திக்கொண்டிருந்து உன்னைவிட்டு நீங்கி, அவன் மோட்சத்தை யடைந்தபடியால், இப்போது உன்னுடைய துன்பம நீங்கிவிட்டதன்றியும், உன்னைப் புத்திரனாக்கியபடியால், நீ இதுமுதற் கன்னிமாதங்களிலே, மாளையந்தவறாமல் செவ்வையாய் நடத்திக்கொண்டு வருவாயேல், அநேக செல்வங்களை யநுபவிப்பாய், இத்தன்மையுடைய பூதவேதாளங்களும், உன்னை அணுகமாட்டாது போய்வரக்கடவையென்று தத்தாத்திரேயரும், . துராசாரனுக்கு விடைகொடுத்துச் சென்றபிறகு, தான் தனுக்கோடியிலே தீர்த்தமாடி, விபூதி, ருத்திராட்சந் தரித்துக்கொண்டு,

ஸ்ரீராமநாதனைவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, தன்னுடைய பட்டணம்வந்துசேர்ந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். கேட்டீர்களோ, நைமிசாரண்யர்களே, பின்னர் தனது பட்டணத்திற் சேர்ந்து சுகித்திராநின்ற துராசாரன், தத்தாத்திரேயர் வாய்மையின்படி வேதப்பிராமணர் முதலிய பெரியோர்களுக்கு தனது பிதுர்க்களைக்குறித்து, மாளைய சிரார்த்தங்களைத் தவறுமல் நடத்திவைத்து, அதனாலே அநேக போகபாக்கியங்களைப்பெற்று வாழ்ந்து, தநுக்கோடியிலே ஸ்நாநஞ்செய்த பலத்தால் மோட்சவீட்டையடைந்தான். ஆதலால், ஓ முனிவர்களே, இந்த தநுக்கோடியிலே மாளையஞ்செய்யாத பாபங்களையும், சூத்திரனுக்குச் சிவலிங்கபூசையால்வந்த பாபங்களையும், சிவசொரூபத்தை விஷ்ணுசொரூபமாயச் செய்தவர்களுக்கு நேர்ந்த பாபத்தையும், தேவர்களையும், தேவப்பிராமணர்முதலிய பெரியோர்களையும், தாய்தந்தையர்களையும், நிந்தனைசெய்து, அதனாற் சம்பவித்த பாபங்களையும், தன் மரபினர்களுடைய சொத்துக்களை யபகரித்து ஜீவனஞ்செய்து, அதனாற் சம்பவித்த தோஷங்களையும், குருபத்தினி, தமயன் பத்தினிகளை இச்சித்ததனால்வந்த தோஷங்களையும், செய்நன்றிமறந்த தோஷங்களையும், தான் ஏறிசசவாரிசெய்த குதிரையையும், தான்வாசித்த சாஸ்திரங்களையும், தேவரூபச் சிலைகளையும், தடாகங்களையும், தருமாலயங்களையும், பிறருக்கு விற்பனை செய்ததால்வந்த தோஷங்களையும், வேதசாஸ்திரப் பரிகாரங்களிலும் தீரப்படாத பாபங்களெல்லாம், இந்த தநுக்கோடியைக் கண்டவுடனே, பஞ்சுபஞ்சாய்த் தூள்தூளாய் சிதறிப் பறந்துபோய்விடுமாதலால், முனிவர்களே, அந்த ராம தநுக்கோடியிலே, இத்தன்மை பொருந்திய மகிமைகள், கோடாநுகோடியாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதோடும், உலகின்கண்ணுள்ளுஞ் சகல முனிவர்களும், சித்தர்களும், யோகீசுவரர் முதலிய தேவர்களுஞ் சக்ரவர்த்திகளும், மகாராஜாக்களும், பிரயாணப்பட்டுவந்துசேர்ந்து, தநுக்கோடியில் இடங்கிடைப்பதரிதாய், நெருங்கித் தீர்த்தமாடுவார்களாயின், யாம்

அதன்பெருமையை என்னவென்று சொல்லப்போகின்றோம். ஆதலால், அச்சேதுவுக் கருகாயோங்கும் கந்தமாதனச்சாரிபில் வழங்குஞ் சக்கரதீர்த்தமுதலாக, இருபத்துநான்கு தீர்த்தம், தநுக்கோடிவரையில் மேன்மைபொருந்தி விளங்குவதோடும், அதற்கு மேற்பாலாகச் சேதுவிலே பாலோடை என்று ஓர் புண்ணியதீர்த்த மிருக்கின்றதென்று சூதமுனிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் அத்தீர்த்தம்வந்த காரணத்தை அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று வினவ, சூதமகாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

துராசாரச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

பாலோடைச்சருக்கம்.

கேளுங்கள், நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, முன்னர் மகிஷாசுரனைச சம்மாரஞ்செய்த தேவியானவள், குடிகொண்டிருந்த தேவிபட்டணத்துக்கு மேற்பாலாய் சேதுவில் புல்லாரண்யமென்றோர் வனமிருக்கின்றது, அவ்வாரண்யத்திலே, ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தெற்பசயனஞ் செய்ததனாலே, அவ்விடத்தில் ஓர் ஆலயமும், புல்லக்கிராமமென்று ஓர் க்ஷேத்திரமும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதால் அந்தக்ஷேத்திரத்திற் க்ஷீரகுண்டமென்று சொல்லப்பட்ட பாலோடையென்னும் ஓர் புண்ணிய தீர்த்தம் உண்டு, அத்தீர்த்தத்தைக் கண்ணினாற்கண்டாலும், அத்தீர்த்தத்திலோர் திவலை யானவர்கள்மீது பட்டாலும், அதனைப் புகழ்ந்து பேசினாலும், அன்னவர்களுக்கு அஞ்ஞானங்களெல்லாமகன்று, அவர்கள் கருதிய இஷ்டபோகபாக்கியங்களும் அநேக யாகாதிகிர்த்தியங்கள் செய்தபலனும் உண்டாமென்று சூதமாமுனிவர்

சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய முநிவர்கள் சந்தோஷமடைந்து, சுவாமி, அப்பாலோடை என்னுந் தீர்த்தத்திற்கு என்னகாரணத்தால் அவ்வளவு மகிமையுண்டானதோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுநிவர் கூறுவார். கேளுங்கள் முநிவர்களே, முற்காலத்திலே உற்கலனென்று சொல்லப்பட்ட ஓர் வேதமுநிவருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே விளங்கப்பட்டது, அஃதெப்படி எனில், வேதாகமசாஸ்திரங்களையெல்லாங் கரைகண்டவராகியும், மகாதபத்தை யுடையவராகியுமிருக்கும், முற்கலமுநிவர், தென்சமுத்திரக்கரையிற் புல்லாரண்யமென்று வழங்கும் க்ஷேத்திரத்திற்குவந்து, நிர்மலமான மனத்தையுடையவராய், மகாவிஷ்ணுவைநோக்கி அரிதாகிய தபமும், யாகமுஞ்செய்யும்போது, ஸ்ரீவைகுந்தவாசராகிய மகாவிஷ்ணுவானவர் சந்தோஷத்தையடைந்து, தேவர்களெல்லாம் புடைசூழ இலட்சுமி சமேதராய் கெருடவாகனத்திலெழுந்தருளி, முற்கலமகாமுநிவருக்குத் தெரிசனந்தந்தார். அப்போது முற்கலமகாமுநிவர், ஸ்ரீவைகுந்தநாதனைக்கண்டு கண்களித்து, மிகுபக்தி விநயத்தோடும், வேதவாக்கியங்களாலுஞ்சகஸ்ரநாமங்களாலுந் தோத்திரஞ்செய்து, கைகொட்டி, ஆனந்தக்கூத்தாடி, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க கிரியாங்கராய், ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியினது பாதகமலங்களிற் பணிந்து, நமஸ்கரித்து கண்களினும், ஆனந்த பாஷ்பமானது தாரைதாரையாய்ச்சிந்த மகா உற்சாகத்துடனே ஸ்மரணைசெய்துநிற்கையில், மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருபாநோக்கத்தோடும், முநிவரைநோக்கிக் கூறுவார். வாராய், முற்கலமகாரிஷியே, நீயும் நம்மைவேண்டி அருமையாகிய தபங்களையுஞ்செய்தமையால், யாம் சந்தோஷமடைந்து, உம்முடைய யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம்பெறவேண்டி வந்தோமென்றுசொல்ல, அவ்வுரையைக் கேட்ட முற்கலமுநிவர், ஆனந்தசாகரத்துட் டோய்ந்தவராய்க் கூத்தாடி, அண்டசராசரங்களையெல்லாம் உண்ட அழகிய வாயினாலே அவிர்ப்பாகம் உண்ணவேண்டுமென்று சொன்ன வாக்கியத்தை நினைந்து

நினைந்து, ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய், அம்புராசி என்று சொல்லுந் திவ்யான்னங்களும், பதார்த்தங்களும், மகா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களெல்லா மகிழும்படியாய் பக்குவஞ் செய்தமர்த்தி, மறுபடியுந் தோத்திரவசனமாய், சுவாமி, வேதவேதாந்தமூர்த்தியே, தேவரீருடைய அருணோக்கால் எனது தேவியும், யானும், கிருதார்த்தராகிவிட்டோம், நாங்கள் இப்புல்லாரண்ய க்ஷேத்திரத்திலிருந்துசெய்த தபமும், ஈடேறியதால், மகா யோகிகளாகிய மார்க்கண்டேயர், பிரகலாதாமுதலிய சித்தபுருஷாள், பரமபாகவதாள், இவர்களுடைய இருதயமும், அடியேனுடைய யாகசாலையும், ஒத்திருக்கும்படியாய்த் திருவுளங்கொண்டு ஆட்கொள்ளவந்ததே போதும் போதுமென்று, பாரிஜாத, சென்பக, மந்தாரமுதலிய புட்பங்களினாலே அர்ச்சனைசெய்து, பின்னர் சுகந்தமூலாவுஞ் சந்தன களப கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத்திரவியங்களைக்கொண்டு, பாதாதிகேசபரியந்தம் மகாவிஷ்ணுவுக்குத் திமிர்ந்து, யாகத்திற் குற்றமற்றதாய் விளங்கும் அவிர்ப்பாகமளித்து, முற்கல மகாமுனிவர் உபசாரஞ்செய்ய, அப்போது மகாவிஷ்ணுவானவர் மாவலிச்சக்ரவர்த்தியினிடம் மூன்றடிமண்கேட்டுத் தாரையேற்ற கரங்களினாலே அவிர்ப்பாகத்தை வாரியுண்டு மகிழ்வடைந்தார். அவ்வாறு ஸ்ரீமந்நாரயண மூர்த்தியானவர் முற்கலமுனிவர்நிமித்தம் அவிர்ப்பாகமுதலியஉணவுகளையுட்கொள்ளுவதைச் சகலதேவர்களும் பெரியோர்களுங்கண்டு ஆனந்தத்தையடைந்தார்கள். அப்போது மகாவிஷ்ணுவானவர் சகல அண்டபிண்ட சராசரங்களும் அவற்றிலடங்கிய உயிர்களும் திருப்தியடையும்படியாய் உணவுகொண்டருளிச் சந்தோஷமடைந்து கூறுவார். வாராய் முற்கலமகாரிஷியே, உமது விஷயத்தில் யாம் மிகவுந் திருப்தியடைந்தமையால் இனி உமக்கு வேண்டியதைக் கேளுமென்றுசொல்ல, அப்போது முற்கலமுனிவர் ஜகதீசனை நோக்கி சுவாமி கல்லைப்பெண்ணாக்கிய தேவரீருடைய பதாம்புயங்கள் கடையேன்செய்த யாகசாலையை மிதித்ததே பெரும்பாக்கியமன்றோ, இன்னம் வேறேயான்

என்ன விரும்பப்போகின்றேன். ஆயினும் இன்னும் அடியே னுக்கு ஓர் ஆசையிருக்கின்றது. அதுயாதெனில் சூரியோதய முதல் அஸ்தமிக்குமளவும் அஸ்தமானமுதற் சூரியோதய மளவும் இடைவிடாமல் தேவரீரைக்குறித்து வேதங்களாற் கூறப்பட்ட க்ஷீரயாகம் பண்ணவேண்டுமென்று, எளியேன் சிந்தையி லுத்தேசித்தவண்ணம் அதற்குத் தளர்வில்லாமற் பால்கொடுப்பதற்குப் பசுக்களும் அவைகளுக்குப் யாதும் குறைவின்றிப் பெருகவேண்டியதாய் எண்ணமிருப்பதால் அவை யீடேறச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு வை குந்தநாதன் சந்தோஷத்தையடைந்து, தெய்வலோக விசுவ கர்மனை வரும்படியாய்ச சிந்தையில்நினைத்தார். அப்படி நினைத்த மாத்திரத்தில் உடனே விசுவகர்மன் அதையறிந்து அக்கணமே தெய்வலோகத்தினின்றும் நீங்கிப் புல்லாரண்யம் வந்துசேர்ந்து ஸ்ரீவைகுந்தநாதனைக்கண்டு வணங்கினான். வணங்கின விசுவகர்மனைப்பார்த்து, விஷ்ணுவானவர், ஓ விசுவ கர்மனே, இவன்பரிசுத்தமா யிருக்கும்படியாய் கற்களினாற் படிகள் பரப்பி, உன்னதமாயிருக்கத்தக்க ஓர் தடாகம் உண்டு பண்ணித் தருவாயென்று கட்டளையிட, அதுபோல் விசுவ கர்மனுந் தடாகத்தைக்கட்டி முடித்தான். அதைப் பன்னக சயனன்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, பொன்னுலகத்தில் வசிக் குஞ் சுரபி என்னும் பசுவை வரும்படியாய் நினைத்தமாத்தி ரத்தில், அச்சுரபியும் அதுபோல் வந்துசேர்ந்து மகாவிஷ்ணு வைக்கண்டுவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்கையில், விஷ்ணுவான வர் சுரபியைப்பார்த்து, வாராய் சுரபியே, இப்புஷ்கராநிய முத்கல மகாரிஷியானவர் க்ஷீரயாகஞ்செய்யக் கருதியதால், அந்தயாகம் நிறைவேறுமளவும், நீ அந்தி சந்தி இரண்டு வேளையினும், இத்தடாகத்தைப் பாலினாலே நிரப்பிவைக்கக் கடவையென்று உத்தரவுகொடுக்க, அவ்வாறே சுரபியும் அந் தடாகம் நிறையும்படியாய்த் தனது மடியிலே [illegible] ஓர் துளியினாலே பால் நிரம்பும்படியாய்ச்செய்ய, அதனைக் கண்டு மகாவிஷ்ணுவுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து, [illegible]

மென்னைக் குறித்துச்செய்கின்ற யாகமானபடியினாலே, எப்போதும் இம்முனிவரிடமிருந்து இத்தடாகத்தை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்று கட்டளையிட்டு, பின்னர், முற்கலமகாமுனிவரைநோக்கிச் சொல்லுவார். வாராய் முற்கலனே, உமக்கு இந்தச் சுரபியானது எப்போதும் குறைவின்றிப் பால்கொடுத்துவரும்படியாயும், இத்தடாகம் நம்முடைய திருப்பாற்கடலுக்குச் சமானமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்குமாதலால், இதுமுதல் இத்தடாகத்தில், தீர்த்தமாடும்பேர்களுக்கு அவர்களைப்பற்றிய அஞ்ஞானமியாவுமகலச்செய்து, நமது லோகத்தைத்தருவதோடும், இதற்குக் குண்டமென்றும், பாலோடை என்றும் பெயர் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். மேலும், நீ இதில் ஒழுகும் பாலினாலே நினைத்த யாகங்களை முடித்து, பின்னர் நம்முடன்வந்து கலந்திருக்கக் கடவையென்று வாக்களித்து, தேவர்களோடும், மகாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீவைகுந்தத்திற்கு எழுந்தருளினார். அதுமுதற் சுரபியானது, விஷ்ணுவின் உத்தரவின்படி தளர்வில்லாமல் தடாகத்தைப் பாலால் நிரப்பிக்கொண்டிருக்க, முற்கலமுனியும், அப்புல்லாரண்ய க்ஷேத்திரத்திலே வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் அவருடைய தேகத்தை பாம்பானது தனது சட்டையை மாற்றினதுபோல மாற்றி எறிந்துபோட்டு, தனதுதேவியுந் தானுமாய் விஷ்ணுசொரூபம்பெற்று ஸ்ரீவைகுந்தவாழ்வைச் சேர்ந்தார். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்யர்களே, இப்பேற்கொத்த மகிமைபொருந்திய பாலோடையின் பெருமையை யாவராற்சொல்லி முடியுமாதலால், அப்புண்ணிய தீர்த்தமாடின பேர்களுக்கு, அநேக புண்ணியங்கள், யாகாதிகிருத்தியங்கள் செய்தபலன் கிடைப்பதோடும், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய பாதகமலங்களும்சொந்தமாம், ஆதலால், முன்னொருகாலத்தில் இந்தப் பாலோடையிற் கத்துருவென்று சொல்லப்பட்டவள் தீர்த்தமாடித் தனது பெருந்துன்பங்களைப் போக்கினளென்று சூதமாமுனிவர் சொல்ல, அதைக் கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி அக்கத்துருவென்பவள்

யார், அவனுக்கு என்னவிதமாய்த் துன்பஞ்சம்பவித்தன, அவைகளையெல்லாம், அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்கச், சூதமுநிவர் அம்முநிவர்களு வினவியவைக்குச் சிந்தைமகிழ்ந்து கூறுவார்.

பாலோடைச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

கத்துருச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, மறைவிதியிற்கூறும் கிரேதாயுகம், திரேதாயுகம், துவாபர யுகம், கலியுகமென்னும் நான்குயுகத்தில், முதல்யுகமாகிய கிரேதாயுகத்தில், சிருஷ்டிகர்த்தாவாய் விளங்கும் பிரமனுக்கு கத்துருவென்றும், வினதையென்றும் இரண்டுபெண்களுண்டு. அப்பெண்களை காசிபமகாரிஷி என்பவருக்குப் பாணிக்கிர கணஞ்செய்து கொடுத்திருந்ததில், மூத்தவளாகிய கத்துரு என்பவள்வயிற்றில் அனந்தன், வாசுகி, தக்ஷகன்முதலிய அஷ்டமாநாகங்களும், இளையவளாகிய வினதை என்பவள் வயிற்றில் கருடன், அருணன், கரடி, கிளி, கூகை, மான்முதலிய சத்துருக்களாகிய . ஜெந்துக்களும்பிறந்து, பாதாளலோகத் திலும், பூலோகத்திலும்வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்தன. அப் படி இருக்கையில் கத்துருவும வினதையும் அந்தரங்கமாய், இல்லத்திலிருந்து வாழ்ந்துவருநாளில், ஒருநாளிரண்டுபேரும், மாலைப்போதில் வேடிக்கையார்த்தமாய் பூங்காவனத்திற்குப் போய், சுகந்தமுலாவும் மலர்களைப்பறித்து விளையாடிக்கொண் டிருக்கையில், தெய்வலோகத்தினின்றும் தேவராஜனுடைய உச்சைச்சிரவாவென்னும் புரவியானது அவ்வனத்துக்கு நேராய் அந்தரமார்க்கத்திற் பறந்துபோகிறபோது அதைக் கண்ட கத்துருவென்பவள் வினதையைநோக்கி, அடிதங்காய் அதோ ககனத்தின்கண் பறந்துபோகும்படியாகிய குதிரை

யின் வால் கறுப்போ வெள்ளையோ வென்றுகேட்க, அதற்கு விநதையென்பவள் தனதுதமக்கையை நோக்கி, அடி அக்கசி, அப்புரவிக்கு வால் சுத்தவெண்மையா யிருக்குமென்றாள். அதற்குக் கத்துருவாகிய மூத்தாள், அடி தங்காய், நீ சொல்லுவது அபத்தம, அதற்கு வால் கறுப்பென்றாள். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் தர்க்கஞ்செய்து பின்பு தங்களுக்குள் உண்மையைச சொன்னவர்களுக்குப் பொய்சொன்னவர்கள், அடிமையாகிறதென்று சபதஞ் செய்துகொண்டவர்களாய், தங்கள் வீடுபோய்ச் சேர்ந்திருக்கையில, கத்துரு வென்பவள் தங்கைக்குத்தெரியாமல் இரகசியமாய் தனது பிள்ளைகளாகிய அனந்தன், வாசுகி என்னும் பாமபுகளை வருவித்து, தங்களிரண்டு பேருக்குள் நடந்திருக்கிற சபத வார்த்தையைத் தெரியப்படுத்தி, அப்புரவியின்வாலை உங்களுடைய விஷத்தினாற் கறுப்பாகச்செய்து வைக்கவேண்டுமென்று தாயானவள் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நாகஙகள்கோபித்து தாயைநோக்கி, ஓ அம்மணி, நீதேவஸ்ரீயாயிருந்து பொய்வார்த்தைசொன்னது மன்றியில், எங்களையும அதற்குடன்படசசொன்னது தகுதியல்லவே என்று மறுத்துச்சொலல, உடனே அந்நாகங்களின் தாயாகிய கத்துருவென்பவளுக்குக் கோபம்பிறந்து, அவைகளைப்பார்த்து, நீங்கள் எனபிள்ளைகளாயிருந்தும் என்வாக்கைப் பழுதுவரும்படியாய்ச் செய்ததனாலே நீஙகளியாவரும் இதற்குநான்காவது யுகமாகியகலியுகத்திற பரிக்ஷித்துமகாராஜனாற் செய்யப்பட்ட சர்ப்பயாகத்தில் நாசப்படக்கடவீர்களென்று சபித்தாள். அச்சாபத்தைஏற்றவைகளிற்கார்க்கோடகனென்னும்பாம்பானதுபயந்து தாயைநோகக்கி. ஓ அமமணி, யான் உன்மனம்போற்செய்துவைக்கிறேனென்றுசொல்ல. அதைக்கேட்டதாயானவள் அந்நாகத்தைநோக்கி நீ அவ்வாறுசெய்வையேயாகில், அந்தயாகத்தினின்றும் நாசப்படாமல உயிர்பெறக்கடவையென்று வாழ்த்தினள். அவ்வாழ்த்துதலைப்பெற்ற கார்க்கோடகனென்னும் சர்ப்பமானது தெய்வலோகத்துக்குப்போய் அக்குதிரை புரவியைக்கண்டு சிநேகித்து, அதினுடைய

வாலைமாத்திரந் தனதுவிஷத்திறற் கறுப்பாகும்படிச்செய்து, பிறகு அவணின்றும் மீண்டு தனதுதாயாகிய கத்துருவென்பவளிடத்தில் வந்துசொல்லிச் சந்தோஷிக்கச்செய்து, தனது இருப்பிடமாகிய பாதாளலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது. அப்பால் கத்துருவென்பவள், தனது தங்கையாகிய வினதையை அழைத்து, வாராய் தங்கையே, நாமிருவருஞ்செய்திருந்த சபதத்தின்படி தெய்வப்புரவியினுடைய வாலைப் பரிக்ஷிக்கவேண்டியிருப்பதால், அதனோடும் சிந்தாமணியையும், மகாலட்சுமியையும், அயிராவதத்தையும், சந்திரனையும், உச்சைச்சிரவவென்னும் அப்புரவியையும், பாற்கடலுக்குப்போய்ப் பார்த்துவருவோமென்று வினதையை அழைத்துக்கொண்டு, க்ஷீராப்தியினிடம் வந்துசேர்ந்து, அங்கே உலாவிக்கொண்டிருந்த தெய்வப்புரவியைப் பார்க்கும்போது, அதன்வால் கறுப்பாயிருக்கக்கண்டு, வினதையை, சபதத்தின்படி கத்துருவென்பவள், அடிமைப்படுத்திக்கொள்ள, அதுபோல் அவளுஞ் சம்மதித்து அடிமைப்பணி செய்துவருகையில், அவள் புதல்வனாகிய கருடன் தபத்திலிருந்துமீண்டு, மகாஉத்தண்டகெம்பீர சவுரியபராக்கிரமத்துடனே சகலருங்கண்டு திகைக்கும்படியாய் வருகையில், தனது சொரூபத்தை ஒடுக்கிக்கொண்டு தாயாகிய வினதையையும், பெரியதாயாகிய கத்துருவையுங்கண்டு வணங்கினான். அவ்வாறு வணங்கியபோது, கத்துருவென்பவள் மனதில் வினதை நமக்கு அடிமைத்தொழில் செய்வதால் அவளுடைய பிள்ளைகளும் நமக்கு அடிமைகளாகவேண்டுமல்லவோவென்று யோசித்தவளாய் கருடனைப்பார்த்துச் சொல்லுவாள். அடா கருடனே, நீ எனது பிள்ளைகளாகிய சர்ப்பங்களை உனதுபிடரியிற் றூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சகலலோகங்களையுங் காண்பித்து வருவாயென்று சொல்ல, அதுகேட்ட கருடன் நமதுபெரியதாய், தனது பிள்ளைகளுக்கு உலகங்களைக் காட்டும்படியாய் விருப்பத்தோடுங் கூறியவார்த்தையென்று மனதில் வஞ்சகமில்லையாமல், அவ்வாறே சர்ப்பங்களை எல்லாந் தனதுபிடரியிற் றூக்கிக்

கொண்டுபோய் சகலலோகங்களையுங் காண்பித்துக்கொண்டு வருகிறபோது, சூரியமண்டலத்திற் சூரியனுடைய வெப்பத்தினாலே அந்நாகங்கள் சகிக்கமாட்டாமல் அவதிப்படுவதை கருடனானவன்பார்த்து, தேவராஜனைச் சிந்திக்க, அதையுணர்ந்த இந்திரன், சித்திரசேனனென்னு மேகத்தையழைத்து மழை பெய்யும்படியாய்க் கட்டளையிட, அதுபோல் மழைத்துளிகளை மேகமானதுபெய்துவர, அப்போது அந்நாகங்களுக்குத் தாபசோபங்களெல்லாந்தீர்ந்து பழையபடி கெம்பீரத்தையடைந்து இருக்கையில், கருடன் சர்ப்பங்களைக் கொண்டுவந்து தனது பெரியதாயாராகிய கத்துருவென்பவளிடத்தில்விட, அவளும் தனதுபிள்ளைகளைப்பார்த்து மகா சந்தோஷத்தை யடைந்தவளாய்ப் பின்னுஞ்சொல்லுவாள். அடாகருடனே, நான் தேவலோகமுதலியவைகளைப் பார்க்க வேண்டி இருப்பதனாலே உனதுதாயாகிய வினதையின்பேரிலேறிக்கொள்ளுகின்றேன், நீ இன்னொருவிசை சர்ப்பங்களை எடுத்து உன்தோளிற் போட்டுக்கொண்டு வருவாயென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட கருடன் இதென்ன இவள்கிஞ்சித்தேனு மிரக்கமில்லாமல் அடிமைத்திறம்போற் பேசுகின்றாள், இது யாதுகாரணமென்று தனதுதாயைக்கேட்க, அதற்கு அவன்தாயாகிய வினதையும் கருடனைப்பார்த்து, அப்பாபுத்திரனே நாங்களிரண்டுபேருந் தெய்வலோகப்புரவியாகிய உச்சைச்சிரவாவென்னும் புரவியானது ஆகாயத்தில் வரக்கண்டு அதன்வால் நான் வெண்மை என்று சொன்னேன், உனதுபெரியதாய், கருநிறமுடையதென்றாள், அதன்மீது ஒருவர்க்கொருவர் தர்க்கங்கள்நேரிட்டுத் தோற்றவர்கள் செயித்தவர்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்கிறதென்று சபதம்பண்ணி அப்புரவியைப் பரிக்ஷிக்கும்படியாய்ப் போய்ப்பார்த்தபோது கறுப்பாகவிருந்தமையால், தோல்வியடைந்த யான் அடிமைசெய்து வருகின்றேனென்றுசொல்லி, வியாகுலப்பட்டாள். அவ்வுரை கேட்டு கருடன் துன்பமடைந்து, கோபித்துவிற்பனைக் கண்டவினதைக்கூறுவாள். வாதாய் அப்பாபுத்திரனே, இனி

நாம் அழுது ஆவதென்ன ஆனபடியினால், நீ உனதுபெரிய
தாயாரையும், அவளுடைய பிள்ளைகளையும்நோக்கி, ஓர் வார்
த்தைகேட்பாயாக அதுயாதெனில், நானும் எனதுதாயும்
உங்களுக்கு அடிமைப்பட்டுப் பணிவிடைசெய்து வருவதால்,
எங்களுக்கு ஓர் குறையுமில்லை, ஆயினும், இந்தசபதவார்த்
தைக்கு எப்போது விமோசனகாலமென்று நீயாய் கேட்பது
போலக்கேட்டுவருவாயென்று சொல்லியனுப்ப, அவ்வாறே
கருடனுஞ் சம்மதித்து, கத்துருமுதலிய சர்பங்களைநோக்கி,
ஓ அம்மணி என் தாயானவள்செய்த வாக்குவாதந் தப்பி
விட்டபடியால், நாங்கள் உங்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்
கின்றோம், இதற்கு விமோசனம் எப்போதென்று கருடன்
கேட்க, அதற்கு கத்துருவானவள் கருடனைப்பார்த்து, அடா
கருடனே, பாற்கடலிற கடைந்தெடுத்த தேவாமிர்தத்தை நீ
கொண்டுவந்து எனக்கும், என் பிள்ளைகளுக்குங் கொடுப்பா
யாகில், அத்தினமே இச்சபதம் நீங்கி, எப்போதும்போல்
வாழ்ந்திருக்கலாமென்று சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட
கருடன், அப்படியே யாகட்டுமென்று, கத்துருவினிடத்தில்
விடைபெற்றுத் தனது தாயாகிய விநதையினிடம் வந்து,
கத்துருவினது அபிப்பிராயத்தை யறிவித்து, யான் போய்
அமிர்தத்தைகொண்டுவந்து கொடுத்து, அடிமைத்தொழிலை நீக்கு
கிறேனென்றுசொல்லித் தனது தாயாரிடத்தில், ஓ அம்மணி,
நான் பெரியதாயின் பிள்ளைகளாகிய விஷஜெந்துக்களை எடுத்
துக்கொண்டு, லோகா லோகங்களெல்லாம்போய்த் திரிந்து
வந்தமையால், தேகமானது வருந்தி, மெத்தவும் பசியாயிருப்ப
தால், என் பசியடங்கும்படியாய் உணவு எங்கேயிருக்கின்றது
சொல்லுவாயென்று கேட்க, அதற்கு விநதையானவள் கூறு
வாள். அப்பா புத்திரனே, நீ போகும்படியாகிய வழியில்,
சமுத்திரக்கரைக் கருகாமையாகவிருக்கும் ஆரண்யத்தில,
ஸ்த்ரீகளும், புருஷர்களுமாய்க்கூடி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்,
பாபிகளாகிய வேடுவர்களில், ஒருபிராமணன், ஓர் வேடிச்
சியைக்கூடிச் சுகித்துக்கொண்டிருப்பதால், அவ்வேதியன்பா

னாயினும், பிரமதேஜஸோடுங் கூடியவனானதலால், அவனைமாத்திரம் நீக்கி, மற்றவர்களையெல்லாங்கொன்று, உன்பசி நோயைத் தணிப்பாயென்று வினதையானவள் சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட கருடன் சந்தோஷத்தை யடைந்து, தாயினிடம் விடைபெற்று, விசுவரூபங்கொண்டு, மகா பராக்ரமத்துடனே ஆகாயவீதியிற்கிளம்பி வருகிறபோது, அன்னை சொன்ன உரையின்படி, அவ்வாரண்யத்திலே அநேகங் கோடானகோடி ராட்சதாள், பெரியோர்களாகிய தபோதனர்களை யெல்லாம், இமிசைசெய்த தோஷத்தால், வேடுவராக ஜனித்து, அக்கானகத்தில்வாசஞ்செய்து வருவதால், அவர்களைக்கண்ட கருடன், வடவாமுகாக்கினியைப்போற் சீறி எழுந்து, தனது கால்களிலுள்ள கூர்மைபொருந்திய நகத்தினாலும், மூக்கினாலும், செட்டைகளினாலுந்தாக்கி மோதியும், பத்தல்பத்தலாய்ப்பிளந்தும், மூக்கினாற் கொத்தியும், செட்டைகளிலுள்ள காற்றினால், திசாதிசைகளிற் போய்விழச்செய்தும், கால்வேறு, கைவேறு, உடல்வேறு, தலை வேறாகச்செய்தும், பிடித்துவிழுங்குகிறபோது, தனது அன்னை உரைத்த பிராமணனையும், அடையாளந் தெரியாமல் விழுங்கும்போது, கருடனுடைய கண்டத்தில், அக்கினிச்சுவாலையாய் பிரம்ம தேஜசுசொலித்தமையால், உடனே இதென்ன காரணமென்று பயந்து, விழுங்கியதைக் கக்கியமாத்திரத்தில், பிராம்மணன் உயிரோடிருந்தமையால், கருடனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு, நடுங்கிக் கூறுவான். ஐயா கருடனே, நான் ஒரு வேடுவ ஸ்திரீயைச்சேர்ந்து, வாழ்ந்திருந்தேனாதலால், இப்போது என்னை இரட்சித்ததுபோல, அவளையும் ரட்சிக்க வேண்டுமென்று பணிந்து கேட்க, அப்போது கருடன் கருணைகூர்ந்து, அந்த பிராம்மணனை நோக்கி, ஓய் பிராம்மணா, நீ உனது பிராம்மணீகத்தப்பி, எவ்வாறு நடந்தபோதிலும், பிரம்மதேஜசு பொருந்தியிருக்கின்றபடியால், நீயும் உனது ஸ்திரீயும், ஓடிப்போய்விடுங்களென்றுகூற, அவ்வுரையைக்கேட்ட பிராம்மணன் சந்தோஷத்தையடைந்து, அப்படியே தானும், தனது

நேசியாகிய வேடிச்சியும், ஓடிப்போய்விட்டார்கள். அப்போதுபிராமணனைக் கருடனானவன் தூக்கிக் கண்டம்வரையில் விழுங்கிக் கக்கினபடியால், தனக்கு சிரமுதற் கண்டம்வரையில், பிரம்மதேஜசு பொருந்தி, தவளநிறமாய் வெளுத்தது. பின்பு அங்குள வேடர்களை எல்லாம், சங்காரஞ்செய்து, பதினாயிரம், இருபதினாயிரம், முப்பதினாயிரமென்றும், அளவிறந்தபேர்களை அழித்து பட்சணம்பண்ணி, அதாறுதப்படுத்தி, அக்கணமே அவணின்றுந் தனது தந்தையாகிய காசிபர் தபஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் வனத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, தாதையைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து, தங்களுக்குள் நடந்திருக்கும் வர்த்தமானங்களையும், இப்போது தான் வந்த காரியத்தையும் சொல்லியதல்லாமலும், தனது பசியின் பொருட்டு வழியில் வேடுவரைக் கொன்றுதின்றதையும் புலப்படுத்தி, இன்னம் எனது பசி தணியாதிருப்பதாற் பசிநோய் தணியும்படியாய் அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, அப்போது காசிபர் கருடன்கூறியதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு சொல்லுவார். அடாபுத்திரனே, நீ போகும் மார்க்கத்திலே, மகா விசாலம்பொருந்தியதாகவும், பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாகவும், சமுத்திரத்தைப்போல விளம்பமென்னும் பெயருள்ள ஓர் தடாகமிருக்கின்றது, அத்தடாகத்தில் விபாவசுவென்னுமோர் பிராம்மணன் தனது தம்பியாகிய சுப்பிரதீகனென்பவனோடு பொருள்விஷயத்தைப்பற்றி, ஒருவருக்கொருவர் விகாதம் நேரிட்டு அடித்துக்கொண்டும், கோபமடங்காமல் ஒருவரையொருவர் சபித்ததின்பேரில், அவர்களில் விபாவசுவென்னும் பெரியவன்மூன்றுயோசனை உயரமும், பத்துயோசனை நீளமுமாகிய ஆமையாகவும்; இளையவன் ஆறுயோசனை உயரமும், பன்னிரண்டுயோசனை நீளமுள்ள யானையாகவும் பிறந்து, ஆமையானது குளத்திலும்; யானையானது வனத்திலுமிருந்து, ஓர்நாள் ஜலம் அருந்தும்பொருட்டு, குளத்துக்குவந்த தம்பியானையை ஆமையாகவிருக்குந் தமையன் முன்கொண்டிருந்தமத்சரத்தை விடாமல் ஜலத்துக்கு

வந்த யானையைப் பிடித்துவிடாமற் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றபடியால் அவர்களை எடுத்து பட்சணஞ்செய்து உன் பசிநோயைத் தணிப்பாயென்று தந்தை சொல்ல, அதைக் கேட்ட கருடன் மகாசந்தோஷத்தையடைந்து, தந்தையை வணங்கி விடைபெற்று, ஆகாயவீதியில் எழும்பி, மகா உச்சாகத்தோடும் வருகிறபோது, விளம்பமென்னும்பொய்கையில் தனது தந்தை உரைத்தவண்ணம் யானையும், ஆமையும், ஒன்றுக்கொன்று இழுத்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு கருடனானவன் பூமியிற்றாழ்ந்து தனது இரண்டுகாலினால் யானையையும் ஆமையையு மிடுக்கித்தூக்கிமறுபடியும் ஆகாயவீதியிற்கிளம்பி அவைதனைத்து பட்சணஞ்செய்வதற்கு இடங்கிடைக்காமற்றேடிக்கொண்டுவரும்படியாகிய மார்க்கத்தில், அநேகங்கிளைகளோடும், விழுதுகளோடுந்தளிர்த்து, நூறுயோசனை உயரமும் நூற்றைம்பதுயோசனை விஸ்தாரமுமுள்ள ஓர் ஆலவிருட்சமானது, உரோகணி என்னும் நாமதேயத்துடன் வளர்ந்திருப்பதைக்கண்டு, இவ்விருட்சத்தின்மீதிறங்கி இதை பட்சணஞ்செய்வோமென் றெண்ணங்கொண்டவராய், மெதுவாய் அம்மரத்தின்மீது இறங்கும்போது, அம்மரத்தின் கிளைகள் கருடனையும், அவனாற்கொண்டு வரப்பட்ட வஸ்துக்களையுஞ் சுமக்கமாட்டாமல், முறிந்து நிலத்தின்மேற் சாயும்போது, அக்கிளைகளிலே வாலகில்யரென்னு முநீசுவரர்கள் தலைகீழாய் நின்று நிட்டைசெய்து, தேகாபிமானமற்றுத் தம்மை மறந்திருப்பதை கருடன் கண்டு, திடுக்கிட்டு, அடடா இந்த கிளைகள் நிலத்தின்பேரில் விழுமாயின், அதிற்றொங்கும் முனிவர்களுக்கு அபாயம்வந்து சம்பவிக்குமே, பிறகு என்செய்வோமென்று, சிந்தித்து, அக்கிளைகள் பூமியிற் சாயாமுன்னம் நூற்றைம்பதின்காத விஸ்தாரமுள்ள அதனைத் தனது மூக்கினால் தூக்கிப் பின்பு, யானையையும், ஆமையையுந், தன்னிரண்டு காலினாலு மெற்றிக்கொண்டு, ஆகாயவீதியிலெழும்பி வருகையில் அங்கன் தந்தையாகிய காசிபமகாரிஷியானவர்கண்டு, அடடா ததனை, "நீ ரந்திவேரும்," ஆலங்கிளையிலிருக்கும் முனிவர்களு

க்கு, அபாயம்வாராதபடி அதோ இருக்கும் இரண்டுபெருமலைக் களுக்கு மத்தியிற் கொண்டுபோய்வையென்று சொல்லிய அவ் வார்த்தையைக்கேட்ட கருடன், அவ்வாறேகொண்டுபோய், மகாவிசாலம்பொருந்திய அவ்விரண்டு பருவதங்களுக்கும் மத்தியில் தூக்குச்சட்டம் போட்டதுபோல வைத்துவிட்டு, அப்பர்வதத்தின் சிகரத்தில் தான்கொண்டுவந்த பட்சணங் களை வைத்துக்கொண்டு, பூரணமாய்ப்புசித்து, பின்பு, அவ ணின்றுங்கிளம்பி, மகாஉற்சாகத்தோடுஞ் சிறகுகளை வீசிக் கொண்டு வருகிறபோது, தெய்வலோகத்தில் உற்பாதமான சில அவசகுனங்கள் காணப்பட்டமையால், அதுகண்ட தேவ ராஜன், இஃதென்னகாரணமென்று சிந்தித்து, வியாழபக வானையழைத்து, ஐயா, சுவாமிகளே, ஒருக்காலுமில்லாத இந்த அவசகுனங்கள் இன்றுகாணும் காரண மியாதென்று கேட்க, அதற்கு வியாழபகவான் கூறுவார். கேளுமையா தேவராஜனே, முன்னமோர்காலத்திலே காசிபமகாரிஷியான வர் யாகம்பண்ணவேண்டி இந்திராதி தேவர்களையும், முனீசு வரர்களையும், இருடியர்களையும், காந்தர்வகின்னரர்களை எல் லாம் வரவழைத்து, யாகத்துக்குண்டான சாமான்களைக் கொண்டுவரும்படியாய், அவரவர்களைத் தனித்தனியே அனு ப்பிவைக்கையில், அப்போது ஒரு அங்குஷ்டப் பிரமாணமாய் விளங்கப்பட்ட வால்கில்யமகாரிஷிகள் அத்தேவர்களுடன் கூடித் தாமும் சமூத்துகளொடித்துப் பெரிதான சுமையைக் கட்டித் தலையிலேவைத்துக்கொண்டு வருகிறபோது, அம் மார்க்கத்தில் ஓர் மாட்டின்குளம்படிபதிந்து, அதிற் ஜலம்நின் றிருப்பதனால், அதிலே வால்கில்யர் இடறிவிழுந்து, சுமை யோர் புறஞ்சாயத் தாம் அக்குளம்படியில்நின்ற ஜலத்தில், அழுந்தி எழுந்திருக்கமாட்டாமல், தவித்துக்கொண்டிருப் பதை நீகண்டு நகைக்க, அப்போது அம்முனிவருக்குக் கோபம் பிறந்து, இத்யாகத்துக்குரிய காசியருடைய பிள்ளைகளால் நீங்களெல்லாந் துன்பப்படக்கடவீர்களென்று சபித்தார், அவ்வாறு சபித்ததுபோல காசிபர்வயிற்றில் பிறந்திருந்த கரு

டனனவர், கத்துரு வினதையினிமித்தம் இங்கனமிருக்குந் தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுபோகவேண்டியதாய் வருகின்ற கருடனாலே உங்களுக்குத் துன்பமுண்டாகப் போகின்றபடியால், துற்சகுனங்கள் காணப்படுகின்றதென்று சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட தேவராஜன் மகாபயமடைந்து, அக்கினிபகவான் முதலாகிய அஷ்டதிக்குப் பாலகரையுந் தேவர்களையும்பார்த்துக் கூறுவான். ஓ தேவர்களே, காசிபமகாரிஷியினுடைய பிள்ளையாகிய கருடனனவன், தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுபோக வருகின்றபடியினாலே, நீங்கள் ஆயுதபாணிகளாய்நின்று அவனை இவிடம்வரவொட்டாமற்றுரத்தி, ஜெயங்கொள்ளுவீர்களென்று சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட தேவர்கள், அவரவர்களுக்குரிய கத்தி, கட்கம், தோமரம், பிண்டிபாலம், பாசம், அங்குசம், தண்டம், வில் வேல் முதலிய ஆயுதங்களையெல்லா மெடுத்து மகா உக்ரத்தோடும், தேவாமிர்த மிருக்குமிடம்போய்ச்சேர்ந்து, அதனை எறும்பு மொய்த்துக்கொண்டவைபோல, அமிர்தத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, மகாஜாக்ரதையோடு மிருக்கையில், கருடனனவன் மகாவுக்ரத்தோடும் வருகிறவேகத்தால் பர்வதங்கள்முதலிய வெல்லாந் தலைகீழாகச்சாய்ந்து திசாதிசைகளிற்போய்விழவும், நட்சத்திரங்களுதிரவும், லோகாலோகங்களெல்லாங்கிடுகிடென்று தத்தளிக்கவும், தெய்வலோகம்வந்து சேர்ந்தான். அவ்விதமாய்வந்த கருடனுடைய உருவத்தைக்கண்ட, இந்திராதிதேவர்களெல்லாஞ் சிந்தாகுலராய் எப்படியாமோவென்று சிந்தித்து, அவரவர்கள் ஆயுதங்களோடும் அமர்செய்ய வெதிர்த்தார்கள். அப்படி எதிர்த்த தேவர்களுடனே கருடனனவன், உக்கிரத்தோடுந் தனது செட்டைகளையுதறிக் கிளம்பிபாய்ந்து, கால்நகங்களினாலும், மூக்கினாலும், செட்டைகளினாலும், தேவர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களைப் பொடித்து, அவர்களையுங் கால்வேறு, கைவேறு, உடல்வேறு, சிரம்வேறாகச் சின்னபின்னப்படுத்தி, செட்டையில் உண்டாகிய காற்றினால் திசாதிசைகளிற்போய் விழும்படியாய்ச்செய்கிறபோது, நேரமு

பதினான்குலோகத்திலுள்ள யாவரும், ஒருதட்டிலிருந்து, ஓர் தட்டில்மாற, சொற்க மத்திய பாதாளமென்னு மூன்றுலோகங்களுங் கீழ்மேலாய்ப்புரள, அஷ்டதிக்குகளுங் காற்றாடியைப்போற்பறக்கச் சிறகிலுள்ளகாற்றின்விசையினால், அல்லோலகல்லோலப் படுகிறபோது, அதைக்கண்டதேவர்கள் தயிரியம்விடாமல், அவரவர்கள்விற்களைவளைத்து நாண்பூட்டி, வில்லினிடமாய் அநேகங் கூர்மைபொருந்திய வாளிகளைக் கணக்குமிதமில்லாமற் றொடுத்து, பாணவருஷம் பொழிகையில், வினதையின் குமாரனாகிய கருடபகவான்கண்டு, அவர்கள் விடுத்த பாணங்களையெல்லாம், தனது செட்டைகளா லடித்துப் பொடிபொடியாய்த் தரையிற்படியும்படிச்செய்து பின்னுங் காற்றினால் பூமியிலே தூளிபடலமெழும்பி, ஆகாசவீதியையுந் தேவர்களுடைய கண்களையும், சமுத்திரஜலத்தையும், வறட்டிச்சேறுபடுத்தி, அஷ்டகெஜங்களும் வாய்விட்டலறவும் அஷ்டமாநாகங்களும் விஷங்களைக்கக்கித் துன்புறவும், ஆதிசேடன் தோள்சாய்க்கவும், பயங்கரமாகிய போர்செய்யும் போது பன்னிரண்டுகோடிசூரியர்களும், இரண்டுகோடி அசுவினி தேவதைகளும், எட்டுகோடி வயிரவர்களும், பதினொருகோடிருத்திரரும்ஏகோபித்து ஒன்றாய்த்திரண்டு, சமுத்திரம் போல் கருடபகவானை வந்துவளைத்து, தங்கள்தங்கள் விற்களைவளைத்து, காளமுகி என்னும், மேகத்தைப்போற் பாணமழை சொரிந்தார்கள். அப்படி பாணப்பிரயோகஞ்செய்யுந் தேவர்களைக்கண்ட கருடபகவானவர், வீரபத்திரன், ஆயிரமுகங்கொண்டு தக்கனுடையவேள்வியை தகர்க்கப் பிரவேசித்ததுபோல், அக்கினிப்பொறிகள் குபீர்குபீரென்றுபறக்கும்படியாய் கர்ஜித்து அட்டகாசஞ்செய்து, தாழ்ந்துநெருங்கும்போது, கருடபகவானுடைய கோபாக்கினிகளையுஞ் சிறகினால் ஓங்குங் காற்றையுந் தேவர்கள்கண்டுபயந்து, எதிர்நிற்கமாட்டாதவர்களாய், சிங்கத்தைக்கண்ட யானைகளைப்போலுஞ் சூரியனைக்கண்ட பனிக்கூட்டம்போலும், அவரவர்களுடைய சவுரிய பராக்ரமங்களெல்லா மொழிந்து, பலதிக்கிலுஞ் சிதறி

ஓடிப்போகையில், அப்போது, கருடன்மகா உற்சாகத்தோ டும், அங்குள்ள அமிர்தகலசத்தை எடுக்கும்பொருட்டு, நெருங் கியது எவ்வாறிருந்ததெனில், ஸ்ரீவைகுந்தவாசனாகிய மகா விஷ்ணுவின் கரத்திலிருக்கும் சுதரிசனமென்னுந் திகிரியைப் போல், கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் மகா உக்ரத்தோடும் நெருங்கி அக்கலசத்தைக்கண்டு, அதில் காளகோடி விஷம் பொருந்திய சற்பவுருவத்தோடு இரண்டுராட்சதாள் அந்த அமிர்தத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருப்பதைக்கண்டு, கருட பகவான் கோபங்கொண்டு, தனது விசுவரூபத்தையொடுக்கிச் சிறிய உருவமாய், சிறகுகளிரண்டையுங் கூட்டிக் கீழேதாழ் ந்து, தன்னுடையமூக்கினால் அந்த இரண்டுசற்பங்களையும் தூக்கிக் கால்நகத்தினால் உளன்றிப்பிளந்து, அவைகளின் உயிரைவாங்கி, அவ்விரண்டையும் புசித்து, மகாபராக்கிரமத் தோடும் அக்கலசத்துக்குச் செய்திருந்த கவசங்களை எல்லாம் வேறுவேறாக்கி கெம்பீரத்தோடும் அவ்வமிர்தகலசத்தை காலி னாலிடுக்கித் தூக்கிக்கொண்டு, ஆகாயத்திற்கிளம்பி வருகிற போது, திருப்பாற்கடலில் சயனஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கும், ஸ்ரீவைகுந்தவாஸராகிய மகாவிஷ்ணுவானவரறிந்து, தான் சயனித்துக்கொண்டிருந்த சயனத்தினின்றும் நீங்கி, கருட பகவானுக்கெதிரில்வந்துநின்று, அவருடைய உருவத்தையும், புஜபலபராக்ரமத்தையுங்கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு, உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள் தருகிறோமென்று சொல்ல, அவ் வார்த்தையைக் கருடபகவான்கேட்டுச் சந்தோஷங்கொண்ட வனாய், ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ்செய்து கூறுவான். சுவாமி, தேவரீர் சதாகாலமும் அடியேன்பேரில் எழுந்தருளி வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்க வேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு பகவான் திருவுளமகிழ்ந்து, அப்படியே கொடுத்தோம், நீயும் நமக்கு அதுபோல் வாக்குதத்தஞ்செய் வாயென்று கேட்க, அதற்குக் கருடபகவான், சுவாமியை அந் தக்கரணசுத்தியோடும் நோக்கி, சுவாமி, அடியேன் தேவரீரது பாதப்பணியினின்றும் அகலாத வாகனமாகவும், துவசமாக

வும், இருப்பேனென்றுசொல்ல, மகாவிஷ்ணுவானவர் மெத்த வுந் திருப்தியடைந்து, பின்னுங் கருடனுக்கு அநேக வரப்பிர சாதங்களைக்கொடுத்துப் போய்வருவாயென்று விடைகொடு க்க, அவ்விடையையேற்ற கருடன், ஸ்ரீவைகுந்தநாதனை வண ங்கி, அவணின்று ஆகாயவீதியிற்கிளம்பி, தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுபோகும்போது, முன்னங் கருடபகவானால் அடி பட்டு மெலிந்து ஓடிப்போன தேவர்களால் அறிந்த தேவரா ஜன், மகரிஷிகளைக்கொண்டு, தனது வச்சிராயுதத்தோடுங் கரு டனைவந்து மறித்து, அடா தேவர்களுக்கென்று நியமித்து வைத்த அமிர்தத்தை நீ கொண்டுபோக வல்லவனோ என்று, அதட்டிக் கெருடபகவான்மீது தனது வச்சிராயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்தான். அதுகண்ட கருடன், தேவேந்திரனாற் பிரயோகஞ்செய்யப்பட்ட வச்சிராயுதத்தை தனது சிறகுகளி னாற் றட்டிவிட்டுப் புன்சிரிப்போடுந் தேவேந்திரனைப்பார்த் துக்கூறுவான். ஓய்தேவராஜனே, நீ உனது வச்சிராயுதத்தை என்பேரிற் பிரயோகித்தும், பிரயோசனமில்லாமற் போய் விட்டதே, வீணிலேன் பிரயாசைப்படுகிறாயென்று சிரித்துக் கூறி, அதிவேகத்தோடுந் தனது இருப்பிடம் நோக்கிச்செல்ல, அதுகண்ட வாசவன் மாற்சரியத்தையடைந்து, இவன் மகா பராக்ரமனாதலால், இவனை ஜெயிக்கமுடியாதெனக் கருதியும், மறுபடியும் தனது வச்சிராயுதத்திற்கு வேண்டிய மந்திரசக் தியைக்கொடுத்து, அவனுடைய சிறகைவெட்டிச் சாய்த்து வரக்கடவையென்று பிரயோகித்தான். அப்படி பிரயோகித்த வச்சிராயுதமானது, மகா உக்ரத்தோடும், திசாதிசைகளெல் லாம் நடுங்கும்படியாய் ஜொலித்துக்கொண்டுவரும் வேகத் தைக்கண்ட கருடபகவான் புன்சிரிப்போடும், தனது செட் டையால் வச்சிராயுதத்தை வந்ததிசைதெரியாமற் போய் விழும்படியாய் தட்டிப்போட்டு, அங்கெதிர்த்த தேவர்களெல் லாமறிய, ஓர்வார்த்தை சொல்லுவான். ஓய் தேவராஜனே, உன்னைப்போல் அநேகமாயிரம் இந்திரர்கள் வந்தெதிர்த்து, அவரவர்களுக்குரிய வச்சிராயுதங்களையெல்லாம் பிரயோகஞ்

செய்தாலும், ஓர் இமைப்போதில் அவைகளைப் பொடித்துக் காற்றிற் பறக்கச்செய்யும் வல்லபமெனக்குண்டாயிருப்பதால், நீ யேன் வீணிற் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு அவமானப் பட்டுப்போகின்றாய், அர்ஜோ, உனது பதிக்குப்போய்ச் சேருவாயென்றுசொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட இந்திரன் கூறுவான். வாருமையா கருடபகவானே, நாங்கள் பிரயாசையடைந்து சம்பாதித்த அமிர்தத்தை நீ கொண்டுபோய் இதரர்களுக்கு கொடுப்பாயாகில், அவர்கள் அதை உண்டு, நரை, திரை, மூப்பு முதலிய யாவும் நீங்கி, அதிக வலுவைப்பெற்று எங்களை மதியாமல் வந்தெதிர்த்து துன்பப்படுத்துவார்களன்றோ, அதனால், உனக்குவரும் பிரயோசனமென்ன இருக்கின்றது ஒன்றுமில்லையே, ஆதலால், நீ அதைக்கொண்டுபோகாமல் எங்களிடங் கொடுத்துப்போவாயென்றுசொல்ல, அதைக் கேட்ட உவணமூர்த்தியானவர் சந்தோஷங்கொண்டு, உம்பர் நாதனைப் பார்த்துக் கூறுவார், வாருமையா தேவராஜனே, எனது தாய்மார்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சபத வார்த்தைகள்பேசி அவ்வாறு நடந்து வருவதால் அவை தீரவேண்டி எனது பெரியதாயாகிய கத்துருவென்பவள், தனது பிள்ளைகளாகிய அனந்தன், வாசுகி, தக்கன், சங்கன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்கோடகனென்னும் எட்டு பிள்ளைகளுக்கும் தேவாமிர்தத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால், எங்கள் அடிமையை நீக்குகிறேனென்று கூறியிருப்பதால் அவை தீரவேண்டி யான் கொண்டுபோவதற்கு நீ மெத்தவும் வருத்தப்படுகின்றபடியால், நான் ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறேன் கேளும், அது யாதெனில், லோகத்திற் சற்பங்களுக்குரிய விஷாக்கினியைப்பற்றி, எனக்கு கிஞ்சித்து அச்சமுளதாதலால், அது இதுமுதல் தீரவேண்டி என்னைக்கண்ட சற்பங்களுக்கெல்லாம் வலுவழிந்து, விஷமுங்கெட்டு, நிர்ஜீவனாய்ப்போகும்படியாய் ஓர் வரந்தருவையாகில், அதைப்பெற்ற யான் எனது பெரியதாயின் உரைப்படி, இந்த அமிர்தத்தைக் கொண்டுபோய் அவர்கள்முன்னிலையில் வைத்துவிடுகின்றேன்,

நீ என்னுடன் மாயவுருவங்கொண்டு வந்திருந்து, அமிர்தத்தை அவர்கள் அருந்தாமுன் கொண்டுவந்து விடுவாயென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட இமையவர் வேந்தன் சந்தோஷத்தை யடைந்து, ஐயா கருடபகவானே, நீ கோரியவண்ணம் வர மளித்தேன், ஆதலால், இதுமுதல் உனக்கு சற்பங்களால் யா தொரு துன்பமும் நேரிடாமல், சுகஜீவியாய் வாழக்கடவை யென்று கூறிப் பின்பு தான் வாயுசொரூபமாய் கருடபகவான் பின்செல்ல, உவணமூர்த்தியாகிய கருடபகவான் மகா உற்சா கத்தோடும், ஆகாயவீதியிற்கிளம்பித் தனது பெரியதாயாகிய கத்துருவினது அரண்மனை வந்துசேர்ந்து, பெரியதாயையும், அவளுடைய பிள்ளைகளையும்பார்த்து, ஓ அம்மணி, உனது வாக்கியத்தின்படி இதோதேவாமிர்தங் கொண்டுவந்தேனாத லால், ஒப்புக்கொள்ளுவாயென்று தற்பையைத் தரையிற் பரப்பி, அதன்மீது தான்கொண்டுவந்த அமிர்தகலசத்தைவைத் தான். அப்படி வைத்த அமிர்தகலசத்தைக்கண்ட கத்துரு வும், அவள் பிள்ளைகளுஞ் சந்தோஷத்தையடைந்து, கருட னைப்பார்த்து கூறுவார்கள். வாராயப்பா, நீ எங்கள் எண்ணத் தின்படியாய் மெத்தவும் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு, பெறு தற்கரிய தேவாமிர்தத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தபடியால், இன்றுமுதல் நீயும், உனது தாயாகிய விநதையும், அடிமைப் பணி நீங்கி, உங்களிச்சைபின்படி வாழ்ந்துகொண்டிருங்க ளென்று விடைகொடுத்தனுப்பிப் பின் கத்துருவானவள் தனது பிள்ளைகளாகிய சற்பங்களைநோக்கி, அப்பா பிள்ளை களே, உங்களுடையகூட்டத்தார், எங்கெங்கு சஞ்சரிக்கின்றார் களோ அவர்களை எல்லாம் வரவழைத்து, யாவரும் இவ்வமிர் தத்தைப்பகுந்துபுசியுங்களென்றுசொல்ல, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட நாகங்கள், அவரவர்கள் பந்துக்களையும், புத்ரமித்ர களத்திராதிகளையெல்லாம், அழைத்துவரும்படியாய்ச் செல் லும்போது, கருடபகவான் அவர்களைப்பார்த்து, ஓ சற்பங்க ளே, உங்களையும், உங்கள் தாயாரையும், இதுமுதல் உங்கள் தாதையாகிய காசிபர் தனது பணிவிடைக்கு விரும்பாமல்

வெறுத்துநீக்கக்கடவதென்று சபித்துவிட்டுத் தானுந்தனது தாயாகிய வினதையும், தமது இல்லம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; அக்காலையில், இவைகளை எல்லாம், வாயு உருவமாயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த இந்திரன், இதுதான் சமயமென்று அவ்வமிர்தகலசத்தை மாயையால், ஒருவருமறியாமலெடுத்துக்கொண்டு அந்தர்த்தானமாகப் போய்விட்டான். அப்படி இருக்கும்போது, வற்கங்களைக் கூட்டிவரச்சென்ற சற்பங்கள், பூலோகத்திலே புற்றுகளினிடத்திலும், மரப் பொந்துகளினிடத்திலும், முட்செடிகளினிடத்திலும், மலைகளிடத்திலும் குகைகளிடத்துஞ் சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டிருந்த சற்பங்களையெல்லா மழைத்துக்கொண்டுவந்து தேவாமிர்தத்தை பார்க்கிறபோது காணாமையினால், எங்குந்தேடிப்பார்த்து, மகாவியாகுலத்தை யடைந்து, அந்த தேவாமிர்தத்தை கொண்டுவந்து வைக்கும்போதும், அதைக்கவர்ந்துகொண்டு போகும்போதும், அதனடியிற் பரப்பியிருந்த தருப்பையின் பேரிற் றுளிதுளியாய்ச் சிந்தியிருப்பதைக்கண்ட சற்பங்கள், அதை அடர்ந்து, தர்தம் நாக்குகளினாலே அவ்வமிர்தத்தை நக்குகிறபோது, அத்தருப்பைப் புல்லினுடைய கருக்குகள் நாவுகளிற்றாக்கி, நாவுகள் இருபிளவாய் பிளந்துபோக, அதைக் கண்ட சற்பங்களெல்லாம் பயந்து, நடுநடுங்கி ஓடிப்போய் விட்டன. ஆதலால் அதுமுதல் ஓ முனிவர்களே, உலகின்கண் உள்ள சற்பங்களுக்கு, நாக்கு இருபிளவாக இருப்பதோடும், அவ்வமிர்தம் தருப்பையின்மீது சிந்தினமையால், அத்தருப் பைக்கு புநிதமும், மகிமையும் உண்டான்து, கருடனும் தபஞ்செய்யப்போக, அதுகண்ட வினதையானவள், தனது பர்த்தாவாகிய காசிபரிடத்துக்குவந்துசேர, கத்துருவென்பவளும், அதுபோலவே வந்தாள். அப்படி வந்தவர்களைக் கண்ட காசிபருக்கு அப்போது, கத்துருவுக்கு கருடனால் நேர்ந்திருக்குஞ் சாபத்தினது தன்மையால், தேகமனைத்தும் அக்கினி சுவாலைபோற் கொதித்துப்பொங்கிப் புழுக்கத்துடனே தனது மூத்த பாரியாளாகிய கத்துருவைப்பார்த்து, அடி

பெண்ணே, நீயும், உனது தங்கையும், ஒரு தாய்வயிற்றிற் பிறந்தவர்களாகவிருந்தும், உடன் பிறந்தாளென்றும், இளையாளென்றும், கிஞ்சித்தேனும் இரக்கமில்லாமல், அநீதமாய்ப் பொய் வார்த்தையொன்று ஏற்படுத்தி, உன் கொடுமைக்குத் தக்கதாய், உன்வயிற்றிற்பிறந்த பாம்புகளாலே அவ்வார்த்தையை நிறைவேறச்செய்து, வினதையை அடிமைகொண்டபடியால், மகா வஞ்சகியாகிய நீ, என்கண்முன்வரவேண்டாம், போய்விடுவாயென்று கடிந்து கூறியதைக்கேட்ட கத்துருவானவள், பயந்து நடுங்கிக் கருத்தழிந்து, யாதுந் தோற்றாதவளாய் காசிபருடைய பாதகமலங்களில் வீழ்ந்து, நமஸ்கரித்து, அநேக தோத்திரஞ்செய்து, அடியாள் செய்த பிழையைப் பொறுத்தாட்கொள்ள வேண்டுமென்று வணங்க, அதைக் கண்ட காசிபர், கத்துருவைப்பார்த்து, அடி பெண்ணே நீ இளையாளை அடிமைத்தொழில் புரியவைத்ததோடும், இந்திராதி முதலிய யாவருக்கும், இம்சைகளைக்கொடுத்து, அநேக முயிர்களை மடியும்படியாய்ச் செய்ததனாலே உனக்குப் பெருந் துன்பமாகிய இரவுரவாதி நரகங்கிடைக்கும். ஆதலால், அத்துன்பத்துக்குரிய உன்னுடன் நாம் கூடியிருக்கலாகாது, இதல்லாமலும், இப்போது நீ மெத்தவும் பரிதாபப்படுகின்றபடியால், உனக்கு வேறே சாபங்கொடாமல் மன்னித்தேன், என் கண்முன் வராமற் போய்விடுகிறதே உத்தமமென்று கூறினார். அதைக்கேட்ட இளையாளாகிய வினதை என்பவள், காசிபருடைய பாதகமலங்களிற் பணிந்து சுவாமீ, என்னுயிர்த் துணையாகிய தேவரீர், அடியாட்களின்மீது இவ்வாறுகோபித்தால், பின்பு எங்களுக்கு கதியென்ன இருக்கின்றது. ஏதோ எனது தமக்கையானவள் தெரியாமையாற்செய்த குற்றத்தை தேவரீர், திருவுளங்களிந்து, பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பணிந்து, நிற்பதைக்கண்ட காசிபர் கருணைகூர்ந்து, மனக்களிப்போடும் வினதையைநோக்கி கூறுவார். வாராய்பெண்ணே வினதாய், உனது தமக்கையாகிய கத்துருவானவள் உனக்குச்செய்தகொடுமையெல்லாம், பொறுத்தது மன்றியில்,

அவளைவேண்டி இவ்வளவு இரக்கப்படுகின்றபடியால் அவ ளுக்கு இப்போது நேர்ந்திருக்குந்தோஷம் யாவும், அகன்றா லன்றோ நம்முடன் சேர்ந்திருக்கலாமென்றுசொல்ல, அவ் வாய்மையைக்கேட்ட வினதையானவள், சுவாமி, அவளைப் பற்றியிருக்குந்தோஷங்கள் நீரும்படியாய், தேவரீர் பரிகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க, அப்போது காசிபர் வாராய் பெண்ணே வினதாய், உனது தமக்கையைப்பற்றிய தோஷங் கள் தீரவேண்டுமாயின், பூலோகத்திலோங்கும் பர்தகண்ட மென்றும், பாலோடை என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட ஓர் புண் ணியதீர்த்தமிருக்கின்றது, அப்புண்ணிய தீர்த்தத்துக்குப் போய் சங்கற்பவிதியின்படி கத்துருவானவள் தீர்த்தமாடுவா ளாயின், அவள் செய்த கொடுமைகளெல்லாமகன்று கிருதார் த்தையாவளென்றுகூற, அதைக்கேட்ட கத்துருவென்பவள், சந்தோஷமுற்றவளாய் பர்த்தாவினிடத்தில் விடைபெற்று அவ்வாறேபோய் தீர்த்தமாடி வருகிறேனென்று பிரயாணப் படும்போது, ஆகாயத்தினின்றும், ஓ கத்துருவே நீ உன் பிள்ளைகளாகிய சற்பங்களோடுஞ் சென்று, அப் பாலோடை யில் தீர்த்தமாடினால், உன்னைப்பற்றியவினை நீங்குமென்று அசரீரியோத, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட கத்துருவும், அது போல் தனது பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு, புல்லா ரண்ய க்ஷேத்திரம்போய்ச்சேர்ந்து, அவணோங்கும் பாலோ டையில் தீர்த்தமாடி எழுந்திருக்கையில், மறுபடியும், ஆகா யத்தினின்றும், ஓ கத்துருவே, நீயும், உனது பிள்ளைகளும், இப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில்வந்து மூழ்கினமையால், உங்க ளுடையபாபங்களெல்லாம் நீங்கிப் புநிதரானீர்களென்று, அச ரீரிகூற. அதைக்கேட்ட கத்துரு சந்தோஷமடைந்து, பிள்ளை களோடும், அவ்விடமிருந்து பிரயாணப்பட்டுக் காசிபரிடம் வந்துசேர்ந்து, வினதையோடும், காசிபருக்கு வேண்டிய திருப் பணிகளைச் செய்துக்கொண்டிருந்தாள். கேட்டீர்களோ நைமி சாரண்ய முநிவர்களே, இப்பேற்கொத்த மகிமைபொருந்திய பாலோடையின் பெருமையை யாவரால் சொல்ல முடியும்.

இதல்லாமலும், அச்சேதுவில் கவிதீர்த்தமென்றோர் புண்ணியதீர்த்தமிருக்கின்றது என்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதைக் கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் முனிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, தேவரீர் அடியோங்களுக்கு அந்த கவிதீர்த்தத்தின் பெருமையைத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்கச் சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கத்துருச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

கவிதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, பரதகண்ட தெட்சணபாகத்திலோங்கும் கந்தமாதனகிரிச்சாரிபில் வானரங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட கவிதீர்த்தமென்றோர் புண்ணியதீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தமானது ஸ்ரீராமச்சந்திரனும் வானராதிகளும் இலங்கையில் இராவணாதிராட்சதர்களை எல்லாஞ் சங்காரஞ்செய்து விபிஷணனுக்குப் பட்டங்கட்டியபின்னர் சேதுமார்க்கமாய்க் கந்தமாதனத்துக்குவந்து இலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து அவ்விலிங்கத்தின் முன்னிலையில் வானரங்களெல்லாங்கூடி ஓர் தடாகம் உண்டுபண்ணி அதற்கு வரப்பிரசாதகட்டளை இடவேண்டுமென்று ஸ்ரீராமமூர்த்தியைவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்யும்போது, ராமச்சந்திரன் சந்தோஷங்கொண்டு சகலவானரங்களுடனும் சகலதேவர்களுடனும் சகலமுனீசுவராள்முதலிய தபோதனர்களுடனும் அத்தடாகக்கரையில் வந்துசேர்ந்து கவிக்கூட்டங்களைப்பார்த்துக் கூறுவார். வாருங்கள் வானரங்களே, இந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்யப்பட்ட.பேர்களுக்கு கங்கை யமுனை சரஸ்வதிமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் ஆடினபலனும், நான்குவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் பதினெண்புராணங்களை

அறிந்தபலனும், பார்வதிசமேதனுகிய பரமசிவனையும் மகாவிஷ்ணுவையும் பிரமதேவனையும் பூசித்தபலனும், அநேகந் தபங்கள் சாந்திராயணங்கள் விரதங்கள் ஹோமங்கள் யாகங்கள் எக்கியங்கள் பண்ணியபலனும், அநேக தானதருமங்கள் பண்ணினபலனும் கிடைக்கக்கடவதென்று வரமளித்தவராய்த் தான் தனதுதேவிமுதலியவர்களுடனே சங்கற்பவிதியின்படித் தீர்த்தமாடுகையில், சகல வானராதிகளும் பிரமதேவர்முதலியவர்களும் கருடகாந்தருவ சித்தவித்யாதர ருரகராகாயவாசிகள் போகபூமியர் சாரணர் அத்திரி பிருகு கவுதமர் கண்ணுவர் கௌசிகர் வியாசர் பராசர் சனகர் நாரதர் முதலான சகலத்திராளும் அக்கவிதீர்த்தத்திற் சங்கற்பவிதியின்படிமூழ்கி சந்தியாவந்தனமுதலிய நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு சகலருஞ் சந்தோஷத்துடனே ஸ்ரீராமமூர்த்தி மனமகிழும்படியாய் அத்தடாகத்துக் காசீர்வதித்தார்கள். இப்படி அநேக வரப்பிரசாதங்களைப்பெற்று விளங்கப்பட்ட அத்தீர்த்தத்தில் முழுகினபேர்களது எத்தன்மைபொருந்திய பாவங்களையுந் தொலைத்து மேலான புண்ணியத்தைத் தருவதோடும் இஷ்டபோகங்களை யநுபவித்து புத்ரமித்ரகளத்ராதிகளுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருந்து முடிவில் புண்யலோகத்தைப் பெறுவார்களாதலால், அப்பேற்கொத்த மகிமைபொருந்திய அக்கவிதீர்த்தத்திலே ஒருகாலத்தில் ஆடகலோகத்திலிருக்கும் அரம்பையானவள் விசுவாமித்திரருடைய சாபத்தினுற் கல்லாயிருந்தவள் இக்கவிதீர்த்தத்தில் மூழ்கிய பெருமையினுற் சாபவிமோசனமாகிப் பழையபடி தெய்வலோகத்தைச்சேர்ந்து சுகமாய் வாழ்ந்துவந்தாளென்று சூதமுனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யமுனிவர்கள் முனிவரைப்பார்த்து, சுவாமி, அந்த அரம்பைக்கு என்னகாரணத்தால் விசுவாமித்திரர் சாபங்கிடைத்ததும் பிறகு அவள் கவிதீர்த்தத்தில் மூழ்கும்படியாய் நேரிட்டதும், அடியோங்களுக்கு ஆதியோடந்தமாய்த் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்று வினவிப் பணிந்த முனிவர்கள்மேற் கிருபையுள்ளவராய் சொல்

லத்தொடங்கினர். கேளுங்கள், நைமிசாரண்யர்களே, குசிகர் குலத்திற் காதியர்வயிற்றிற்பிறந்த விசுவாமித்திரராஜனென்பவன் மகாபுஜபலபராக்ரமசாலியாகவும் இரதகஜதுரகபதாதிகள் சூழும்படியாய் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறநாளையில், ஒருநாள் சகலசயினியங்களுஞ் சூழும்படியாய் தனது பட்டணத்தைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டு தண்டகாரண்யத்துக்குப்போய் நானுவித மிருகங்களின்மீது வேட்டையாடிச் சூரியவெப்பத்தால் மெலிந்து தாபசோபத்தோடும் வருகிறபோது, அவ்வனத்திற் றபஞ்செய்துகொண்டிருந்த அருந்ததிசமேதராகிய வசிஷ்டமகாரிஷியானவர்கண்டு, கோசிகராஜன்முதலிய சயினியங்களுக்கெல்லாம் தெய்வலோகத்துக் காமதேநுவைவருவித்து ஓர்கணப்போதில் அறுசுவையுண்டியும் கந்தபுட்பதாம்பூலாதிகளுங்கொடுத்து மனமகிழும்படியாய்ச் செய்கையில், அக்காமதேநுவினது பெருமையைக் கண்ட விசுவாமித்திரவேந்தன், அதன்மீது இச்சைகொண்டு, வசிஷ்டரைநோக்கி, இக்காமதேநுவை எனக்கு நல்கவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்கு வசிஷ்டர் இராஜனைநோக்கி, ஓவேந்தனே, இது தெய்வலோகத்துப்பசுவாதலால் இதை நாம் பூசிப்பதற்குப் பாத்திரரேயல்லாமல் ஒருவருக்குக்கொடுக்கப் பாத்திரரல்லவேயென்று சொல்ல, அதற்கு விசுவாமித்திரவேந்தன் அக்காமதேநுவின்மீது நனிகாதலுற்றவனாய் தனது படையிலுள்ளவர்களை அநேகரைவிடுத்து பலவத்காரமாய்ப் பிடித்துதனதுதேசத்துக்குக்கொண்டுவரும்படியாய்கட்டளையிட, அதுபோல் இராஜனால் ஏவப்பட்டபேர்கள் காமதேநுவைவளைந்து சுற்றிக்கொண்டு கால்மீறவொட்டாமல் நெருங்கிப் பிடிக்கப்போகும்போது, வசிஷ்டர்கண்டு வியாகுலத்தை யடைந்து ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசனைச் சிந்திக்கையில், அக்கணமே பரமேசுவரன் பிநாகமென்னும் வில்லிற் சந்திக்கப்பட்ட பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவுகையில், அவ்வஸ்திரமானது மகாஉக்ரத்தோடும் வெளிப்பட்டுவந்து காமதேநுவைச்சுற்றி வளைந்து பிடிப்பதற்குமேவியபேர்களை எல்லாஞ்

சர்வசங்காரஞ்செய்கிறபோது, அதைக்கண்ட கோசிகராஜன், இவ்வளவுதுன்பமும் இந்தவசிஷ்டனால் வந்ததன்றோவென்று கோபங்கொண்டவனாய் தனது சயின்யங்களுடனே வசிஷ்டரைச்சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு அநேக அஸ்திரசஸ்திரங்களைப் பிரயோகஞ்செய்து வசிஷ்டரையுங் காமதேநுவையுங் கைப்பிடியாய் பிடிக்கவேண்டுமென்று அமர்செய்யும்போது, வசிஷ்டர் நன்மைசெய்யப்போய் கன்மம்வந்துவாய்ந்ததே என்றுயோசித்தவராய் அவர்கள் பிரயோகஞ்செய்யும் பாணங்களை எல்லாம் அதப்படுத்தும்படியாய்த் தன்னுடைய யோகதண்டத்தை எடுத்துத் தனக்குமுன்பாக நிறுத்திவிட்டு தான் நிஷ்டையிலே இருக்கையில், அப்போது விசுவாமித்திரன் முதலிய ரதிகளியாவருந் தங்கள்தங்கள் வில்லைவளைத்து நாண் பூட்டி சங்கோபசங்கமாய் அநேகம் அஸ்திரங்களை வாரிவாரி சோனைமாரிபோற்சிந்த, அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் வசிஷ்டர் நிறுத்திவைத்த யோகதண்டத்தைப் பிரதட்சணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து அத்தண்டத்தின்முன் அசைவற்று நிற்கின்றதேயன்றி அப்பாற்செல்ல வல்லமையற்றிருப்பதைக்கண்ட கோசிகராஜன், அந்தோ, நமதுவல்லபமும் நமதுசேனாசயின்யத்தின் திறமும் ஓர் பிராமண சன்னியாசியின்முன் செல்லமாட்டாமற்போய்விட்டதேயென்று மிகவும் நாணமுற்றவனாய்க் கூறுவான், இந்த வசிஷ்டனாகிய பிராம்மண சன்னியாசியானவன் தனது ஒரு கையினாலெடுத்து நிறுத்திவைத்த யோகதண்டினாலே நாம் தொடுத்த அஸ்திரங்களெல்லாம் நாசத்தையடையுமாயின் இனி நம்மால் அக்காமதேநுவைக் கைவசப்படுத்துவது அரிது ஆதலால் நாம் இந்தவசிஷ்டனைப்போல் தவஞ்செய்து வல்லவனானால் பின்பு காமதேநுவைக் கைவசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று யோசித்தவனாய் தன்னுடைய ராஜரீகத்துக்கு மந்திரிபிரதானிகளை நியமித்துத் தன்னுடன்வந்திருந்த சயினியங்களை பட்டணம்போய் சேரும்படியாக வனுப்பிவிட்டு, தவவேடம்பூண்டு தான் பிரம்மகுல சிரேஷ்டனாகவேண்டியதாய் கீட்டிசையைநோக்கிச் சூரியனைப்பார்த்துக்

கொண்டே அநேககாலந் தபஞ்செய்தும், பின்னர் தென்றிசை யைநோக்கிச் சிலகாலந் தபஞ்செய்தும், பின்பு மேற்றிசையை நோக்கிச் சிலகாலமிருந்தும், அப்பால் பிராம்மணருக் குரித்தாகிய உத்தரதிசையில் கவுசிகநதிக்கரையில் தேவர்களுங் கண்டு அதிசயிக்கும்படியாய் ஐம்புலாதிகளையுமடக்கி நவதுவாரங்களையுமடைத்து இராகத்வேஷாதிகளைப்போக்கி விருப்பும்வெறுப்புமற்று வாசியையடக்கி ஆனி ஆடிமாதங்களிற் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலேயும் ஆவணி புரட்டாசி இரண்டிலும் மழைகளிலிருந்தும் மாசிபங்குனிமாதத்திற் குளிர்ந்தஜலத்திடைநின்றும் மற்றமாதங்களில் வெயிலிலும் தேகத்தின்மீது யாதொருகவசமுமின்றி கருங்கல்லைப்போல் அசைவறநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களற்று சித்ரதீபத்தைப்போல தேவவருடங்களிலே ஆயிரம்வருடம்வரையில் உத்தரதிசையைநோக்கித் தபஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். அப்படி இருக்கிறபோது இவன்செய்யுந் தபத்தின்திறத்தை தேவராஜனாகிய இந்திரன் அறிந்து உடனே தனது சபையில் நாட்டியஞ்செய்யப்பட்ட அரம்பையை வருவித்து, ஓ பெண்பாவாய், பூலோகத்திலோங்கும் கவுசிகநதிதீரத்திலே விசுவாமித்திரராஜன் அரிதாகிய தபஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறபடியால், நீ அவண் சென்று அத் தபத்தை அழித்துவருவாயென்றுசொல்ல, அப்போது அரம்பைகூறுவாள். சுவாமி, அவ்வேந்தன் மகாகொடிதாகிய தபத்தையுடையவனாதலால் என்னால் அதற்கு விகற்பந்தேடமுடியுமோ, வீணே யான் துன்பத்துக்காளாவேன், என்னால் முடியமாட்டாதென்றுசொல்ல, அதைக் கேட்ட இந்திரன், அவளுக்கு இதமுண்டாகும்வார்த்தைகளைச்சொன்னதோடும் அவளுக்குச் சகாயமாய் மன்மதனையுங்கூட்டியனுப்ப, அதன்பேரில் அரம்பையானவள் தேவராஜனிடம் விடைபெற்று பூலோகத்திற் கவுசிகநதிதீரத்திலே தபஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் விசுவாமித்திரருக்கு முன்யாக வந்துநின்று, இன்னிசையினோடும் அநேககீதங்களைப்பாடியும் நிருத்தஞ்செய்தும் நிற்கையில், அச்சமயத்தில் மன்மத

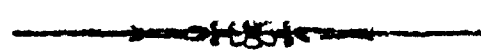
ஞனவன் முல்லை அசோகு முழுநீலஞ் சூதம் முளரி என்னுந் தன்னுடைய பஞ்சபாணங்களையுங் கருப்புவில்லினிடமாகச் சந்தித்து விசுவாமித்திரர்மீது பிரயோகஞ் செய்யும்போது விசுவாமித்திரருடைய தேகமெல்லாம் மெழுகுபோலுருகிக் கரைந்து மனமானதுகலைந்து நிட்டைநீங்கி இதென்னகாரணமோ தெரியவில்லையென்று கண்களைவிழித்துப் பார்க்கிறபோது, அரம்பையானவள் நிற்பதைக்கண்டு, இவளாலன்றோ இக்காரணம் விளைந்ததென்றறிந்து கோபங்கொண்டு அடி பாதகீ, நீ எனது நிட்டையைக் கெடுக்கநேர்ந்தமையாற் கல்லாய்ப்போகக்கடவையென்று சபித்தான். அதுகண்ட மன்மதனானவன் நமக்கு என்னகேடுசம்பவிக்குமோவென்று மெய் நடுங்கி அரூபியாய்மறைந்து ஓடிப்போய்விட்டான். அக்காலையில் சாபத்தை ஏற்ற தெய்வகணிகையானவள் விசுவாமித்ர வேந்தனது பாதகமலத்திற்பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, தெரியாமையாற்செய்த அடியாளது குற்றத்தைப் பொறுத்தாண்டு இச்சாபவிமோசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கும் அரம்பையினது பரிதாபத்தைக்கண்ட விசுவாமித்திரன் சற்றே கிருபைகூர்ந்து கூறுவான். வாராய் அரம்பை மாதே, நமது சாபத்தின்படி நீ பதினாயிரம்வருடம்வரையிற் கருங்கல்லாகவிருந்து, பின்பு ஓர் பிராம்மணனால் இச்சாப விமோசனமாய் தெய்வலோகம்போய்ச் சேருவாயென்று சொல்ல, அப்போது அரம்பையுங் கற்சிலையாய் நின்றாள். இப்படி விசுவாமித்திரருடைய சாபத்தினாலே அரம்பையானவள் கருங்கல்லாய்நிற்க, அப்போது விசுவாமித்திரர் மகா மேன்மைபொருந்திய தபத்தினால் மெத்தவும் மகிமைகளைப் பெற்று வசிஷ்டர்முதலிய சகலரிஷிகளுந் தன்னைப் பிரம்மரிஷி என்றுசொல்லும்படியாய் தெய்வலோகத்திலுள்ள காமதேநு முதலிய வஸ்துக்களுந் தனக்கு அற்பமாய்க்கிடைக்கும்படி மகிமைபெற்றிருந்தார். அப்படியிருக்கிறகாலத்திலே, அநேக காலைக்குப்பிறகு அகஸ்தியமகாரிஷியினுடைய மாணாக்கராகிய சுதீக்ஷணனென்று சொல்லப்பட்டவர் உமாமகேசனைச்சிந்தித்து

மோட்சசாம்பிராச்சியத்தில் இச்சையைவைத்து கௌதமநதி தீரத்திலே தபஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறகாலையில், அங்கராசை என்னும் ஓர் அரக்கியானவள் நீலகிரியைப்போன்ற காத்திரமாகியரூபமும் கோடைகாலத்திடிபோன்ற கெற்ஜனை முழக்கத்தோடும்வந்து சுவேதனென்னும் பிராம்மணன் தபஞ்செய்யுமிடத்தில் மலமூத்திரங்களைக் கொண்டுவந்துசொரிந்தும், மதுமாமிசங்களைக் கொணர்ந்துசொரிந்தும், சுவேதனுடைய திருமேனி எல்லாம் அகோரசின்னங்களையடையும்படியாய்ச்செய்தும், தபத்தைவிட்டோடும்படியான விகாதங்களைச்செய்தாள். அப்போது சுவேதன்மிகக்கொதித்தெழுந்து கண்களைவிழித்து எறிட்டுப்பார்க்கிறபோது அவ்விடத்தில் கோரரூபத்தோடும் நிற்கின்ற அரக்கியைக்கண்டு மகா உக்ரத்துடனே அச்சிலையைப்பிடுங்கி மந்திரப்பிரயோகஞ்செய்து அங்கராசை என்னும் அரக்கியைக் கொல்லக்கடவையென்று எறிந்தான். அப்போது, அக்கற்சிலையானதுபுறப்பட்டு அங்கராசையைத் துரத்துகிறபோது அவளும்பயந்து, இக்கற்சிலைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தென்றிசைநோக்கி ஓடினாள். அவள் அப்படி ஓடியுங் கற்சிலையானது விடாமல் துரத்திக்கொண்டு வேகத்துடனே காடு, மலை, வனம், வனாந்தரங்களிலோடியும், விடாமற்துரத்திவருகிறபோது, அவ்வரக்கியானவள் தென்றிசையிலோங்குஞ் சேதுமத்தியில் விளங்காநின்ற,கவிதீர்த்தத்துக்கு சமீபமாய்ப்போகையில், சிலையானது விடாமற் றொடருவதைக்கண்ட அரக்கியானவள், அக் கவிதீர்த்தத்திலே அடித்துமோதி விழுந்தாள். அப்படி விழுந்ததைக் கற்சிலையாகிய அரம்பை கண்டு, அங்கீரினின்றும், இராக்கதஸ்த்ரீ எழும்புவதற்குள்ளாக குபீலென்று அவள்பேரில் விழுந்து, மண்டைசிதறும்படியாய் நொறுக்கி, அவள் பிராணனை வாங்கிவிட்டது. அப்போது அரம்பையாகிய கற்சிலையும், அந்த கவிதீர்த்தத்தில் மூழ்கவே, பழயபடி அரம்பாஸ்த்ரீயாகினாள். கேட்டீர்களோ முநிவர்களே, இவ்வாறு பதினாயிரம் வருடம்வரையிற் கோசிகராகிய விசுவாமித்திரருடைய

சாபத்தினாலே, சிலையாகவிருந்த அரம்பை, அகஸ்தியருடைய மாணாக்கராகிய சுவேதமாமுநியினாலே அங்கராகை என்னும், இராக்கத ஸ்த்ரீயையுங்கொன்று, பழயபடி தேவதாசொரூபம் பெற்றாளென்கிற செய்தியைத் தேவர்களாலறிந்து, அரம்பையின்மீதிருக்கும் மோகத்தினாலே மகா சந்தோஷத்துடனே, அப்ஸரஸஸ்திரீகளோடும், அரம்பைக்கு வேண்டிய ஆடையாபரணங்களுங் கொண்டுவந்து கொடுத்து, உபசரித்து உடுத்திக்கொள்ளும்படியாகச்செய்து, இந்திரவிமானத்திலேற்றிக்கொண்டு, தேவர்கள் துந்துபி முழக்கிப், புட்பமாரிசிந்த, ஸ்ரீராமநாதனை தெரிசித்துப்பணிந்து, விடைபெற்றவர்களாய், தெய்வலோகம்போய்ச சேர்ந்தார்கள். பின்பு, அங்கராகை என்னும் அரக்கியானவள், அரம்பாஸ்த்ரீகளில் குருதாசி என்னும் பெயருடையவளாகவிருந்து, அகஸ்தியருடைய சாபத்தினாலே அரக்கியாகி அலைந்தவளாதலால், அவளுக்கு அகஸ்தியர் முன் சொல்லியிருந்த வாக்கியத்தின்படி தமது மாணாக்கரான சுவேதமுநியின் தபத்துக்கு இடையூறுசெய்து, அதுநிமித்தங் கவிதீர்த்தத்திலவிழுந்து மடிந்து, பழயபடி குருதாசி என்னும் பெயருடனே, தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தாள். ஆதலால், அக்கவிதீர்த்தத்தின் பெருமை யாவராற் சொல்லிமுடியும. இதல்லாமலும், அச்சேதுவின்மத்தியிலோங்குங் கந்தமாதனச்சார்பில், காயத்திரி, சரசுவதி என்னும் இரண்டு தீர்த்தங்களிருக்கின்றன, அத்தீர்த்தங்கள் அநேக புண்ணியபலன்களையும, மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையுங் கொடுப்பதோடும், அவைகளைப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டவர்களுக்குண்டான பாபங்களை விமோசனஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கின்றனவென்று சூதமுநிவர் சொல்ல, அவ்வாய்மையைக் கேட்ட நைமிசாரணியர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அடியோங்களுக்கு அத்தீர்த்தங்கள் உண்டாகிய விதமும், அவற்றின் பெருமையும், ஆதியோடந்தமாய்க் கூறவேண்டுமென்றுகேட்டதச் சூதமாமுநிவர் ரிஷிகளின்மீது கருணையுண்டானவராய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

கவிதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

காயத்திரி சரசுவதி தீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, ஸ்ரீவைகுந்தவாசராகிய மகாவிஷ்ணுவினது உந்திக்கமலத்தில் உற்பவித்த பிரமதேவன், தன்னுடைய சிருஷ்டியினால், ஓர் வாக்கு என்னும் பெண்ணைப்படைத்து, அவளது ரூபலாவண்ய சவுந்தரியத்தைக்கண்டு, அவளைச் சேரவேண்டுமென்று மோகங்கொண்டு அவளைப்பற்றியிழுக்கையில், அவ்வனிதையானவள் மிகவும் நாணமுற்றவளாய், ஐயா, தேவரீரால், நான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதால் நான் தங்களுக்குப் பெண் முறையன்றோ, ஆதலால், காமவெறிமீறி, என்னைத்தொடுவது அழகல்லவே என்று கூற, அவ்வார்த்தையைக் கிஞ்சித்தேனுங் கேளாதவனாய் மறுபடியும், அவளைப்பற்றி இழுக்கும்போது, அவள் மானுருவங்கொண்டு, காட்டகத்தில் ஓடினாள். அதைக்கண்ட பிரமன், உடனே கலையைப்போல வடிவங்கொண்டு, அம்மானைத்தொடர்ந்து துரத்தும்போது, அவ்வாக்கினியானவள் அவ்வுருவத்தினின்றும் நீங்கி, அன்னவடிவங்கொண்டு உயரவெழும்புகையில், அதைக்கண்ட பிரமனும், அன்னமாக உருவங்கொண்டு, தானும் ஆகாயவீதியிலெழும்பித் தொடர்ந்தான். இப்படி வாக்கினியானவளும், பிரமனும், எறும்புமுதல் யானையீறாக ரூபங்களெல்லாம் மாறிமாறி எடுத்துத் திரிகிறபோது, வாக்கினியானவள் மெத்தவுந் துன்பமடைந்து, சகிக்கமாட்டாதவளாய் வாய்விட்டுக் கோவென் றலறிக்கொண்டே ஓடித்திரியப் பின்னும், பிரமதேவனுக்கு மோகவிகாரமடங்காமல், வாக்கினியைத் துரத்திக்கொண்டு திரிவதை சகலதேவர்களுங்கண்டு கைகொட்டிச் சிரித்து, ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சொல்லுவார்கள். ஓ தேவர்களே, இந்த பிரமதேவரானவர் சகல ஜீவான்மாக்களையும், படைக்கத்தக்கவராக இருந்தும், இப்படி மோகவிகாரங்கொண்டு தன்படைப்புக்குள் அகப்பட்ட பெண்ணைவேண்டி மையல்கொண்டலைந்தால், மற்ற யாவர்தான் ஞாயமாய் நடக்

கப்போகின்றார்கள். இப்படியுங் கதிதப்பி நடப்பதுண்டோ வென்று கெக்கரிகொட்டி நகைக்கும் ஓசையானது, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசன் செவியிற் புகுந்தமாத்திரத்தில், அப்பரமசிவன் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, தான் ஓர் வேடுவனைப் போற் சமைந்து, கையில் வில்லு மம்புமெடுத்து வருகிற போது, அவர்களிரண்டுபேரும பறவைகளுருவங்கொண்டு கானகத்திற் றாரத்திக்கொண்டு திரிவதைக்கண்டு, அவர்கள் வரும்படியாகிய மார்க்கத்தில்வந்து மறித்து, வில்லினிடமாக ஓர் சிலையைப்பூட்டி கர்ன்னபரியந்தமிழுத்து, இருவர்பேரிலும் பிரயோகஞ்செய்தார். அவ்வாறு பரமசிவத்தாற் பிரயோகஞ்செய்யப்பட்ட வாளியானது, பிநாகமென்னும் வில்லினிடத்திருந்தும், அதிவேகத்தோடும் வெளிப்பட்டு பிரமதேவனுடைய உயிரைக் கவர்ந்ததோடும், பேதையாகிய வாக்கினி என்பவளது தேகத்தையும், இரண்டுபிளவாக்கி எறிந்து, பரமசிவத்தினது அம்பறாத்துணியில்வந்து சேர்ந்தது. அப்போது கலைரூபமாயிருந்த பிரமனும், சுயரூபத்தோடும் நிலத்திற்சாய்ந்து மரணத்தையடைந்தான். அவனுடைய தேஜசும் பிரமத்தை யடைந்திருந்தது, அக்காலையிற் பரமேசுவரனாகிய வேடனும், பிரமன் பூமியிற்சாய்ந்தவுடனே, மான்மழு சதுர்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர சந்திரஜடாதாரியாய் தேவர்களெல்லாங்கண்டு மகிழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்யும்படியாய் நின்றார். அவ்வாறுநின்ற கயிலாசபதியானவர் தேவர்களை நோக்கி, ஓ தேவர்களே, இன்றையதினம் ஆதிரைநாளானபடியினாலும், நீங்களியாவரும் நம்மைப் பூசித்தபடியினாலும், இதுபோல் எக்காலமும், இத்தினத்தில் நம்மைப்பூசித்து வணங்கினால், உங்களுக்குச் சகலகாமியங்களுஞ் சித்தியாகுமென்று வரமளித்துக் கயிலாசத்துக்கெழுந்தருளினார். அதுகண்ட தேவர்களெல்லா மன்மகிழ்ச்சியோடுந் தங்களுலகம்போய்ச் சேர்ந்திருக்கையில், பிரமதேவன் மரணமடைந்தசெய்தியை அவன் தேவிமாராகிய காயத்திரியுஞ் சரஸ்வதியுமறிந்து, மகாதுக்கத்தோடுந் தாங்கள் புருஷனையிழந்து, கைம்பெண்களாக விருப்

பதுபற்றித் தங்களுக்குத்தாங்களே, ஐயோ, மகாவிஷ்ணுவும் இலட்சுமிதேவியுமாகவும், இந்திரனும் அயிராணியுமாகவும், பரமேசுவரனும் பார்வதியுமாகவும், சந்துஷ்டியாய் வாழ்ந்து வர, நாம்தானே பாவிகளானோம, தெய்வமே, இப்படியும் நடப்பதுண்டோவென்று தங்களுக்குத் தாங்களே நொந்து கொண்டு, பதுமாசனத்தையுடைய நமதுமனுளனைப் பழைய படி எக்காலையிற் காண்போமென்று சிந்தித்தவர்களாய், அதற் காகவேண்டிய எண்ணங்களை முடித்துக்கொண்டு, சகல லோகங்களுக்கும் மேன்மையான மகிமையைப் பெற்றதாயும் விளங்கும் கந்தமாதனபருவதச்சாரலிற் போய்ச்சேர்ந்து, ஸ்ரீகைலாசபதியைநோக்கி, அநேக நோன்புகளை யநுஷ்டித் தும், அவண் தங்கள்பெயரினுல் இரண்டு தடாகங்களையுண்டு பண்ணி, அத்தடாகத்திலே இரண்டுபேருமாய்த் திரிகாலமுந் தீர்த்தமாடி நியமநிட்டைகளை முடித்தும, உவர்ப்பில்லாமல் ஓர்போது உணவுகொண்டும், காமக்குரோதமுதலிய அறு விதப்பகைகளையுநீக்கி, பஞ்சாட்சரத்தை இடைவிடாமல் தியானித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீபரமேசுவரனுடைய பாதாரவிந் தத்தை மனத்திலே இடைவிடாமலிருத்திக்கொண்டு, அக் கந்தமாதனகிரிச்சாரிபில், அநேககாலந் தபஞ்செய்து வந்தார் கள். அப்படி இருக்கிறபோது, சந்திரஜடாதர மூர்த்தியாகிய பரமசிவன், அப்பாவையர்களின்மீது கருணையுண்டானவராய் கயிலாசத்தினின்றும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற் பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள், அஷ்டவசுக்கள், கருடகாந்தர்வ சித்த வித்யாதர நரக ராகாயவாசிகள் போகபூமியர் முதலிய சிவகணங்கள் புடைசூழும்படி பார்வதிசமேதராய் வெள் விடைமீதேறிக் கந்தமாதனச்சாரிபில் தபஞ்செய்துகொண் டிருக்கும், காயத்திரி சரஸ்வதி என்னு மிருவர்களுக்குந் தெரி சனந்தந்தார். அப்போது காயத்திரியும், சரசுவதியும், பரமே சுவரனைக்கண்டு சந்தோஷசாகரத்துட் டோய்ந்தவர்களாய், அர்க்கியபாத்ய சோடசோபசாரத்தோடும் பூஜித்து, நிலத்திற் பணிந்தெழுந்து நமஸ்கரித்து, அண்டசராசரங்களையெல்லாம்

ஈன்றளித்தழிக்கின்ற பரமேசுவரியை வாமபாகத்தில்வைத்து விளங்கப்பட்ட கருணைப்பிரவாகநிதியை சுருதிவாக்கியங்களாலே தோத்திரஞ்செய்து, வணங்கிப் பரவசமடைந்து, ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அப்போது உமாமகேசன் அன்னவர்களின்மீது உள்ளமகிழ்ந்தவராய், உங்களுக்குவேண்டியவரம் யாதென்றுகேட்க, அவ்விருவர்களும், சுவாமி, இதற்கு முன்னோர்காலத்தில் தேவரீருடைய பாதகமலத்தையுந் திருமுடியையும் காணவேண்டுமென்று எங்கள்நாயகனும், இலக்குமிசமேதராய் மகாவிஷ்ணுவும், அன்னமாகவும், பன்றியாகவும ஜனித்து எத்தனையோகாலமலைந்துங் காணாத பரஞ்சோதிசொரூபமானது அடியோங்கள்பொருட்டாய் தரிசனந்தந்தும் அப்புனைத்தாளறியாத செயலுமுண்டோவென்றும், கூறினவர்களாய் மறுபடியுங் கூறுவார்கள். சுவாமி, தேவரீர் பதாம்புயத்துக் கோர் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளுகின்றோம், அதுயாதெனில, எங்களைக்கண்ட யாவரும் மனவெறுப்புக்கொண்டு எங்கள்முகத்தில் விழிக்கப்படாதென்று, தூறிக்கொள்ளுகின்றமையால் எங்களுடைய நாயகனை எழுப்பித் தரவேண்டுமென்று அநேகவிதமாயத் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்போது சாம்பமூர்த்தியுங் கருணைகூர்ந்து பிரமனுடைய உடலத்தையுஞ் சிரத்தையும் எடுத்துவாருங்களென்று சிவகணங்களுக்கு விடைகொடுக்க, அவ்வாறே அவர்கள்போய்க் கொண்டுவந்தவையைப் பரமசிவன் தனதுகரத்தினால்வாங்கி உடலையுஞ் சிரத்தையு மொன்றாகப்பொருத்திக் காயத்திரியுஞ் சரஸ்வதியுங் காணும்படியாய் பிரமனைப்பார்த்து, ஓபிரமனே, எழுந்திருக்கக்கடவை என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாத்திரத்தில் அவன் உடலிற் பிரமதேஜசுவந்துபொருந்தி தூங்கிவிழித்தவன்போல் நெட்டுயிர்ப்புக்கொண்டெழுந்து, சென்னிமேற் கரங்களைக்கூப்பி, சுவாமி, அடியேன் புல்லறிவினால் அதர்ம்மமாய் நடத்திய பெரும்பிழையைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று பாதப்புனையிற்படிந்து அநேக தோத்திரங்களைச் செய்யும்போது, பரமசிவமாகிய மகேசன் கருணை

யோடும்நோக்கி, வாராய் பிரமனே, இனிமேலாயினும் நீ இத்தன்மைபொருந்திய கவனத்தை நினையாதே இவ்வாறு இன்னமெவர் செய்தபோதினும் அவர்களை நாம் சங்காரஞ்செய்வோமென்றும் ஓதி, சரஸ்வதியைப்பார்த்துச் சொல்லுவார். வாராய் சரஸ்வதியே காயத்ரியே நீங்களிருவரும் உங்களுடைய நாயகனோடும் பிரமலோகம்போய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்துவரக்கடவீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்து பின்னுங் கூறுவார். ஓபாவையர்களே, நீங்களிருவரும் இக்கந்தமாதனச் சார்பிலுண்டாக்கி சூழ்கிக்கொண்டிருந்த இவ்விரண்டுதீர்த்தமும் உங்கள்பெயரால், விளங்கக்கடவதென்றும் இதிற் றீர்த்தமாடப்பட்ட பெண்பால்கள் நித்யசுபமாங்கல்யத்துடனே அநேககாலம் வாழக்கடவர்களென்றும் ஆண்பாலா யிருப்பவர்களது சகல தோஷங்களும் நிவர்த்தியாய் நித்யானந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்களென்றும் வரங்களைக்கொடுத்து சகலதேவர்களோடும் ஸ்ரீகயிலாசத்துக் கெழுந்தருளினர். அதைக்கண்ட பிரமதேவன் தனது தேவிமார்களுடனே கூடிச்சத்தியலோகம் போய்ச்சேர்ந்தார். ஆதலால் ஓ முநிவர்களே இவ்வாறு காயத்திரி என்றுஞ் சரஸ்வதி என்றும்பெயர்வாய்ந்து விளங்கும் மகிமைபொருந்திய தீர்த்தங்களிலே காசிபரென்னும் மகாதபோதனனுகிய ஓர்பிராமமணன் இப்புண்ணியதீர்த்தங்களில் வந்து தீர்த்தமாடி அவன்செய்த பாதகங்களையெல்லாமகற்றிப் புநிதனுனனென்று சொல்ல, அவ்வாய்மையைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமீ, தேவரீர் இப்போது உரைத்த காசிபரென்பவர் யார், அவருக்கு தோஷங்கள்வந்து சம்பவித்தகாரணமியாது அவைகளையெல்லாம் அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச சூத முநிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

காயத்திரி சரஸ்வதி தீர்த்தச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

காசிபச்சருக்கம்.

—∽∾∽—

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, பாண்டவகுலத்தி லுற்பவித்த வாளபிமன்னன் குமாரனாகிய பரிக்ஷித்து மகாராஜன் சிறுவனாக இருக்கும்போது ஓர்நாள் தமதுபட்டணத்துக் கருகாமையாகவிருக்கும் வனத்தில் வேட்டமாடச்சென்றவன் அவ்வனத்தில் சமீகனென்னும் பெயரையுடைய ஓர் மகாரிஷியானவர் தபஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் அவர்மகிமையறியாத இச்சிறுவன் தனது வேட்டைமார்க்கத்தி லகப்பட்ட ஓர்மிருகத்தை வதஞ்செய்து அவ்விருடியின் ஆசிரமத்திற் கொண்டுவந்துசேர்ந்து அத் தபசியை நோக்கி, அடா பிராம்மணா, நீ ஏன் விருதாவிலே அன்னபானாதிகளை மறந்தும் கண்ணைத்திறவாமலும் வயிற்றை எக்கிக்கொண்டு துன்புற்றிருக்கின்றாய், இந்தமிருகத்தையாகி லும் புசித்துப் பசிநோய் தணியென்றுசொல்ல, அப்போது அம்முனிவர் ஐம்புலாதிகளையும் அம்புவிவாதனையையும் அடக் கித் தன்னைமறந்து அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த பரப் பிரம்ம சைதன்னியத்தில லயப்பட்டு இருப்பதால் யாதுந் தோற்றாதவராய் இருந்ததனாலே மறுபடியும் அப் பரிக்ஷித் தென்பவன் விளையாட்டுபுத்தியால் அவண் உயிர்நீங்கி இருந்த ஓர் பாம்பை எடுத்துவந்து அம்முனிவர்கழுத்தில் மாலையைப் போற்போட்டுத் தனது பதிக்குப்போய்ச்சேர்ந்தான். அங்ஙன மவ்வாறிருக்கையில் அக்கோலத்தைக்கண்ட கிரீசனென்னும் ஓர் தபசியானவன் அம்முனிவரது குமாரனாகிய சிருங்கிமா முனியினிடத்திற்சொல்ல, அதற்கவன் கோபங்கொண்டு அதி வேகத்துடன் தகப்பனிடம்வந்துபார்க்கும்போது அப்படியே இருப்பதுகண்டு இவ்வாறுசெய்தவனாரென ஞானதிருஷ்டியி னாற் பார்க்கும்போது பரிக்ஷித்தென்றறிந்து மகா உக்ரத் தோடும் எனது தந்தையைக் கிஞ்சித்தேனுஞ் சிந்தியாமல் இக்கோலஞ்செய்தவன் காற்கோடகனென்னும் பாம்பினால் மரணமடையக் கடவனென்று சாபங்கொடுத்தான். அச்

செய்தியை கிட்டையிலிருந்த அவன்றந்தையாகிய முனிவ னறிந்து கண்விழித்துப்பார்த்து, அடாசிருங்கியே, என்ன வேலைசெய்தாய், அந்தோ அவன் நீழலிற்குடியிருந்துங் கிஞ் சித்தேனும் பொறுமையில்லாமல் அநீதமாய் சாபத்தைக் கொடுத்தனையே தருமமல்லவே ஐயோ, உன்னைப்போற் கோபத்தைப் பொருளாய்க்கொண்டவர்கள் எவ்வகையாய் நன்மையைப்பெறுவார்கள், கோபத்தினாலன்றோ பிறப்பிறப்பு முதலிய துன்பங்கள்சம்பவிக்கும், இதை நீ அறியாமற் சிறு பிள்ளைபுத்தியாய் சபித்தனையே என்று மனவருத்தமுற்ற வராய் தன்னுடைய மாணக்கர்களில் ஒருவனாகிய கவுரமா முகனிடத்தில் நடந்த சவிஸ்தாரங்களை யெல்லாந் தெரிவித் துப் பரிக்ஷித்துராஜனுக் கறிவிக்கும்படியாய்ச்சொல்ல, அது போல அம்முநிவன் பரிக்ஷித்துராஜனைக்கண்டு தனது குரு வானவர்கூறிய சங்கதிகளைச்சொல்ல, அதைக்கேட்ட பரிட் சித்துவானவன் சிறுபிள்ளையாதலால் யாதுந்தோற்றாதவனாக விருந்தான், அப்படி இருக்கையில் அதன்பின் சிறிதுநாள் கழித்து இவன் இராஜரீகஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது அங்குளபெரியோர்களிடத்தில் தனது காலபலனை விசாரணை செய்கையில் இராகுகேதுதோஷங்கள் போதாதெனவறிந்து, அத்தோஷஞ் சம்பவிக்குங்காலத்திலே உவரி என்னுஞ் சமுத் திரமத்தியில் ஒற்றைக்காலின்மீது மண்டபம்புதுக்கி அம் மண்டபத்திற் றான் ஒண்டியாகவிருந்தும் அதைச்சுற்றிலும் தனதுமந்திரிபிரதானிமுதலிய படைவீரர்களைச் சர்ப்பமுதலிய விஷசெந்துக்கள் உட்பிரவேசிக்காவண்ணங் காக்கும்படியாய்க் காவலமைத்துக் காத்தும்வருகையில் விதியை விலக்கொணா தென்னுமொழிபோல் கார்க்கோடகனென்னும் பாம்பானது சிருங்கியின்கட்டளைப்படி பரிக்ஷித்துராஜனைத் தீண்டவேண்டி பிராம்மணசொரூபமாய்ப் பிரயாணப்பட்டு வருகிறபோது விஷசைமந்திரத்தையுணர்ந்த வல்லவனாகியும் எங்கும் பிர சித்தனாகியு மிருக்குங் காசிபனென்னும் ஓர்பிராம்மணன் பரிட்சித்துராஜனைக் காணவேண்டுமென்று வருகிறபோது

காசிபனைப் பிராம்மண உருவங்கொண்டு ஏகுங் கார்க்கோட கன்கண்டு, சுவாமி, எங்குபோகின்றீரென்றுகேட்க, அதற்கு காசிபன் கூறுவான். ஐயா, நான் பரிட்சித்துமகாராஜனை விஷந்தீண்டப் போகுதென்று சமுத்திரமத்தியில வீடுகட்டிக்கொண்டிருப்பதால் அவ்வேந்தனை ஒருவேளை சர்பந் தீண்டி உயிரிழந்து பிரேதமாயிருந்தபோதினும் அப்பிரேதத்திலே எனதுவல்லமையினாலே ஜீவனை வருவித்து எழுப்பி அவனிடத்திற் பரிசுபெற்றுக் கொண்டுபோக எண்ணங் கொண்டு வந்தேனென்றுசொல்ல அவ்வார்த்தையைக் கார்க்கோடகன்கேட்டு நகைசெய்து அடா பயித்தியங்கொண்ட பிராம்மணா, என்னவார்த்தைசொன்னாய், அந்த கார்க்கோடகன் தீண்டுவானாயின் உன்னைப்போன்றவன் நூறுவருடம்வரை யிற்கற்ற மந்திரங்களைக்கொண்டு ஓதியபோதிலும், அவ் விடத்தையிறக்கும் வல்லபமுளதோவென்று கூறியதல்லாமலும், பின்னும் கூறுவான். ஓ பிராம்மணா, அவ்வேந்தனைத் தீண்ட எத்தனித்திருக்குங் கார்க்கோடகனென்பவன் நான் தான், எனது சொரூபத்தைப் பாரென்று தன் சொரூபத்தையுங்காட்டி, பின்பு அவனுக்குறுந் துன்பத்தை நீக்கி உயிர் கொடுப்பது நிச்சயமாயின், யான் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன்கேள். அது யாதெனில், அதோ நமக்கெதிரிற் றளிர்த்தும், பூத்தும், காய்த்தும், பழுத்துமிராநின்ற மாமரத்தை நான் தீண்டி எனது விஷாக்கினியினால் பஸ்மீகரப் படுத்திவிடுகின்றேன், பின்பு அதனை நீ உனக்கு வல்லபமிருந்தால், பழையபடி தளிர்த்திருக்கச்செய்வையேயாகில் பரிசுத்தை எழுப்புவாயென நம்புவேனென்று கார்க்கோடகனாகிய பிராமணன் சொல்ல, அதற்குக் காசிபன், நான் அப்படியே செய்கின்றேன், உனது திறத்தைக் காட்டென்று கூற உடனே கார்க்கோடகன் தன்னுடைய சொரூபத்தை எடுத்து மகா கோபாக்கினியோடும், அம் மாமரத்தருகேசென்று அதன் வேரைத் தன் வாயினாற் பற்றிக் கடித்தமாத்திரத்தில், அம் மரமானது திக்கென்றெரிந்து சாம்பலாகி விழுந்தது, அதைக்

கண்ட காசிபனென்னும் பிராமணன் உடனே தனக்கு கைவல்லியமாயிருக்கும் விஞ்சைமந்திரத்தை யோதிப் பழையபடி தளிர்த்திருக்கும்படியாய்ச் செய்தான். அப்போது, அதனைக் கார்க்கோடகன் பயந்தவனாய், அவனுடைய பாதாரவிந்தத்திற் பணிந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து கூறுவான். வாருமையா சுவாமி, கேவலனாகிய நான் அந்த பரிக்ஷித்துராஜனைக் கடித்து அதனாலவன் மரணத்தை யடைந்தாலும், அவன் பிரேதத்தைக் கொண்டுபோய்க் கட்டையின்மீதுவைத்துக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கினாலும் தேவரீர் எழுப்பித்தருவீரென்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை ஆதலால், தாங்கள் அவ்வாறு செய்வீர்களாயின், மகாரிஷியினது வாக்கும், என்னுடைய திறமுங் கெட்டுப்போம், அப்படி கெடாமலிருக்க நீர் எங்களை வேண்டி ஓர் காரியஞ்செய்யவேண்டும், அது யாதெனில், நீர் அந்த பரிக்ஷித்துவுக்குப் பிராணபிட்சைகொடுத்து அவனிடம் பெறும்படியாகிய பரிசினும், பதின்மடங் கதிகமாய்த் தருகிறேன், தேவரீர் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு, இப்படியே வந்தவழி போய்விட்டால் மெத்தவுஞ் சுகுணமாமென்று சொல்லித் தன்னிடமிருந்த நாகரத்தினத்தைக்கக்கி அவ் வேதியன்கையிற்கொடுக்க, அதை ஏற்ற காசிபனென்னும் பிராமணன் மகாசந்தோஷத்துடனே திரும்பிப்பாராமல் போய்விட்டது எப்படி இருந்ததென்றால், பொருண்மீதவாவுற்றோன் புண்ணியம்வேண்டாவென்னுந் தன்மைக்கிணங்க அவ்வேதியன் சென்றவுடனே, கார்க்கோடகனானவன் வந்த காசிபனென்னும் பிராமணனால் பரிட்சித்துராஜனிருக்கும் இடமு மறிந்துகொண்டவனாய், அவ்விடத்தினின்றே தனது உருவத்தைமாற்றித் தெய்வீகம்பொருந்திய ஓர் எலுமிச்சம் பழம்போல உருவங்கொண்டு, குபீலென்று ஆகாயவீதியி லெழும்பிக் கடலில்வீழ்ந்து, மிதந்துகொண்டிருக்கிறபோது அதைக்கண்ட காவலாளிகள் ஜலத்திற்குதித் தெடுத்துக் கொண்டுபோய் பரிட்சித்து ராஜனிடத்திற்கொடுக்க, அதைக் கண்ட வேந்தன் மகா அபேட்சையோடும், இவ்வளவு காத்

திரமுங் காந்தியுமுள்ள பழத்தை யான் இதுவரையிற் கண்ட தில்லையென்று சந்தோஷத்துடனே கரத்தினால் வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான். அப்படி ஒற்றிய உடனே எலுமிச்சம்பழமாக இருந்த கார்கோடகனென்னும் பாம்பானது சீறிப் பரீட்சித்தைக்கடித்து மறுபடியும், வேந்தன் கரத்தினின்றுங் கீழேவிழுந்து, கடலிற் குதித்தோடிப்போய் விட்டது, அக்காலையிற் பரிட்சித்து ராஜனுக்கு விஷந்தலைக் கேறித் துண்ணென வீழ்ந்துமரணமடைந்தான். அக்காலை யில், அவனைச்சுற்றிக் காவலாகவிருந்த யாவருங்கண்டு, அபய மிட்டுக் கோவென்றலறி மகாதுக்கத்தோடும், அவன் புதல்வ னாகிய ஜெனமேஜய ராஜனிடம்வந்து, நடந்த சவிஸ்தாரங் களைச்சொல்லி துக்கித்தபோது அவனும் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அபயமிட்டலறி மகாதுக்காக்ராந்தனாய் ஓடிவந்து, தனது தந்தையைக்கண்டு திடீரென்று பாதத்தடியில்வீழ்ந்து பதறிக்கதறி மூர்ச்சித்து, அங்குள்ளவர்களால் ஒருவாறு தேறி எழுந்து பெருந்துன்பத்தோடும், கடலினின்றும் பட்டணத் திற்குக் கொண்டுவந்து, செய்விதி யாவுமுடித்து தகனஞ் செய்து, கர்மக்கிரியைகள் யாவும்வழுவற நடத்தி, பின்பு தான் அவ்வரசுக்குரியவனாய்ப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துக் கொண்டு, இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண் டிருக்கிற நாளையில், ஓர்நாள் பரிட்சித்தை எழுப்பவேண்டிச்சென்ற இக்காசிபன் சத்துருவாகிய கார்கோடகனிடத்தில் நாகரத்தி னத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வரசனை நாசப்படச்செய்து விட்டு வந்தானென்று ஊரில் வதந்தி உண்டானதால் அந் நிந்தைவார்த்தையை அவனுடைய புத்ரமித்ர களத்திராதிக ளுஞ் சுற்றத்தாரும் பெரியோர்களும் முநீசுவரான் முதலிய தபோதனர்களும் இராஜராஜாக்களுங்கேட்டுத் துன்புற்றவர் களாய் இச்சண்டாளனைக் கண்ணினாலும் பார்க்கப்படா தென்று யாவரும் நிந்திக்கத்தலைப்பட்டார்கள். அக்காலையில் அந் நிந்தையைக்கேட்ட காசிபன் ஒருவர்முகத்தில் விழிப்ப தற்கு நாணமுற்றவனாய் மனஞ்சலித்து சகிக்கப்படாத துன்

பத்தையடைந்து பிரமைகொண்டு திரிகிறபோது ஓர்நாள் சாகுல்யரென்னும் ஒரு தபோதனரைக்கண்டு அவருடைய பாதகமலங்களிற்பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி, அடியேன் பிரமஹத்திமுதலிய ஓர் பாபமுஞ்செய்தறியாமலிருக்க என்னைக்கண்டயாவரும் மஹாசண்டாளன், இவனைப்பார்க்கவும்படாதென்று நிந்திப்பதோடும் என்வற்கத்தவரும் என்னை நீக்கிவிட்டார்கள், என்செய்வேனென்று துன்பத்தோடும் வணங்கிநின்றவனைப்பார்த்து, சாகுல்யமாமுநிவர் ஓர் முகூர்த்தகாலம்வரையில் நிருவிகற்பசமாதியிலிருந்து பிறகு அந்நிட்டையினின்றும் நீங்கி காசிபனைப்பார்த்துக் கூறுவார். வாராய் பிராம்மண உன்னிடத்திலே ஒருகாரணமுமில்லாமல் வீணே உன்னைநிந்திக்கமாட்டார்கள் ஆதலால் பரிட்சித்து ராஜனை விஷந்தீண்டுங்காலையில் எழுப்புகிறேனென்றுபோய் அவனைக் கொல்லும்பொருட்டாய்வந்த கார்கோடகனென்னுஞ் சற்பத்தினிடத்தில் நாகரத்தினத்தைப்பெற்றுக்கொண்டு கொடிய சண்டாளர்களுக்குங் கடையாய், போனவழியே திரும்பிவந்துவிட்டபடியால் அக்கொலையானது உன்னைப்பற்றி யலைக்கின்றதென்றறிவாய், இதல்லாமலும் உலகத்திற் பஞ்சமாபாதகஞ்செய்தபேர்கள், கன்னிகைகளை விற்பனைசெய்த பேர்கள், தனதுகுதிரையை விற்பனைசெய்யும்பேர்கள், செய்நன்றி மறந்தபேர்கள் ஒருவருக்கு விஷந்தீண்ட அவ்விஷத்தை மாற்றத்தக்கவல்லபமிருந்தும் அவற்றிற் பிரவேசியாமல் வஞ்சித்துவந்தபேர்கள், ஒருகாலங்களிலும் ஈடேறமாட்டாமல் துன்பத்தை யநுபவிப்பதோடும் இரவுரவாதிநரகத்துக் கேதுவாவார்களென்று சுருதிவாக்கியங்களிற் சொல்லியிருப்பதை உணர்ந்திலையோ, பதகனே, இதல்லாமலும் இவ்வுலகத்திலுள்ள நான்கு வர்ணாசிரமங்களில் எவர்களுக்கேனும் ஆபத்துநேரிட்டால் அவ்வாபத்தின்பொருட்டு எந்தவஸ்துவைக் கேட்டபோதிலுங்கொடுத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று சுகர்முதலிய பெரியோர்களாலே நீகேட்டிருந்தும் அவ்வாக்கியத்தைமறந்து உலகையாளும் வேந்தனுக்கு கேடுநினைந்தமையால் அப்பெரும்

பழியானது உன்னைத்தொடர்ந்து சகலராலும் நிந்திக்கப்படு கிறுயென்று சாகுல்யமகாமுநிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட காசிபன் மகாவியாகுலத்தை யடைந்து முநிவரைப்பணிந்து, சுவாமி, அறிவிலியேன்செய்த இப்பாதகந் தீரும்படியாய் ஓர் உபாயஞ்சொல்லவேண்டுமென்று தோத்திரஞ்செய்ய, அதைக் கேட்டசாகுல்யமாமுநிவர் கூறுவார். வாரும் பிராம்மணு, நீ செய்திருக்கும் பாபந் தீரவேண்டுமாயின், நாம், ஓர் உபாயஞ் சொல்லுகின்றோம், அதுயாதெனில், இந்தபூலோகத்திலே தென்றிசையிலோங்குங் கந்தமாதனகிரிச்சாரில் ஸ்ரீராமநாத னுக்குமுன்பாக காயத்ரி என்றுஞ் சரஸ்வதி என்றும் இரண்டு தீர்த்தங்களுண்டு அத்தீர்த்தத்திலே நீபோய் சங்கற்பவிதி யின்படி மூழ்குவையேயாகில் உனதுபாபவிமோசனமாகி இப் பழிவார்த்தையும் நீங்கிவிடுமென்று சாகுல்யர்சொல்ல, அவ் வாய்மையைக்கேட்ட காசிபன் முநிவரைப்பணிந்து விடை பெற்றுத் தானிருக்கும் பதியைவிட்டுப் பிரயாணப்பட்டு அதி தீவிரமாய்க் கந்தமாதனபருவதம்போய்ச்சேர்ந்து சாகுல்யர் சொல்லிய தீர்த்தங்களைக்கண்டு பணிந்து அத்தீர்த்தத்திலே சங்கற்பவிதியின்படி தீர்த்தமாடி அங்குள ஸ்ரீராமநாதனை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்துவருகையில், ஓர்நாள் காசிபன் தீர்த்தமாடிக்கொண்டு நிற்கிறவேளையிலே காயத்ரியுஞ் சரசு வதியும் இரண்டுபிராம்மணப்பெண்களாய் உருவங்கொண்டு காசிபனுக்கெதிரில்வந்துநின்று ஓய் பிராம்மணு நீ செய்த தோஷங்களெல்லாம் நமதுபரிசம்பட்டமாத்திரத்தில் விலகிப் போய்விட்டபடியால் இனி உனக்குவேண்டிய வரத்தைக் கேட்பையேயாகில் தருகிறோமென்றுகூற, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட காசிபன் பிரம்மானந்தபரிதனாய் அவ்விருவரையுந் தோத்திரஞ்செய்து, அம்மா தாய்மார்களே, அடியேன் இம்ப ருலகத்திலும் உம்பருலகத்திலுமோங்கும் வேதாகமசாஸ்திர புராணகலைகளில் ஒப்பொருவருமில்லாதவனுக விருக்கவும், இனி இவ்வுலகின்கண் இருக்குமளவும் அதர்மகுணத்தைநீக்கி

திருமருணத்தோடு இருக்கும்படியாகவும், உலகிலுள்ளயாவ ரும் என்னைப் புகழும்படியாகவும் இம்மூன்றுவரமுங் கடா க்ஷித் தருளவேண்டுமென்று காசிபர்கேட்க, அதற்கு அவ் வாறே காயத்ரியம்மனுஞ் சரஸ்வதியம்மனுங் கருணைசெய்த வர்களாய்த் தங்களுடைய லோகத்துக்கெழுந்தருளியபின், காசிபன் மறுபடியும் காயத்ரி சரஸ்வதிமுதலிய தீர்த்தங்களி லுஞ் சேதுதநுக்கோடியிலும்மூழ்கி ஸ்ரீராமநாதனைவணங்கி விடைபெற்று அவணிருந்தும் மீண்டு தனது சுதேசம்வந்து சேர்ந்து சகலத்திராலும் புகழும்படியாய் வாழ்ந்துகொண் டிருந்தான். கேட்டீர்களோமகாரிஷிகளே, இப்படியாய் அக் கந்தமாதனத்திலே விளங்குங் காயத்ரி சரஸ்வதி என்னுந் தீர்த்தங்களின்பெருமை யாவராற்சொல்லிமுடியும் இதல்லா மலும் இன்னும் அச்சேதுவின்மத்தியிலே கோடானுகோடி தீர்த்தங்கள் பற்பலவிதங்களாய் மகாமகிமை பொருந்திய தாகவும் அற்புதமுள்ளதாகவும் விளங்கும் இருணமோசன மென்னும் பெயருடைய ஓர் புண்ணியதீர்த்தமுண்டு அப் புண்ணியதீர்த்தத்தில் மூழ்கினபேர்களுக்கு முக்கடன்களும் விமோசனமாம் அவ்வாறு மூன்று இருணங்களும் விமோசன மாகின்றபடியினாலே இருணவிமோசனமென்னும் பெயரினை யுடையதாய் விளங்குகின்றது. இதல்லாமலும் மற்றதீர்த்தங் களும் அப்படியே ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருமகிமை பொருந்தி ஒவ்வொருகாரணநிமித்தமாய் விளங்குவதால் அக் கந்தமாதனகிரியில் உண்டாயிருக்கும் மகிமைகளை என்ன வென்றுசொல்லப்போகின்றோம், மேலும் அப்புண்ணியமலைச் சார்பில்கண்டவிடங்களெல்லாந் தீர்த்தங்களாகவும் இலிங்கங்க ளாகவும் இருத்தலால் அதற்கொப்பாகிய பூமி எங்குங்கிடை யாதெனச் சொல்லுவோம் என்று சூதமுனிவர் சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள் சந்தோஷ மடைந்து, சுவாமி, அந்த இருணவிமோசனத்திலே மூன்று வித இருணந்தீருமென்று சொன்னவிதமும் மற்ற பலதீர்த்

தங்களின் மகிமையும் அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்க, சூதமுநிவர் சொல்லத்தொடங் கினார்.

காசிபச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

பலதீர்த்தச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, நெடியகடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் தருமபூமியிலே ஜனன மெடுத்தபேர்களுக்கு மூவகைக்கடனுண்டு. அவை யாவை யெனில், தபசிகள்கடன் தேவர்கள்கடன் பிதுற்கள்கடனென் னும் இம்மூன்றில் வேதசாஸ்திர விசாரணைகள் செய்யாதவன் தபசிகடனுடையோனாகும், யாகாதிகிர்த்தியங்கள் செய்யாத வன் தேவர்கடனுடையோனாகும், பிள்ளைப்பேறில்லாதவன் பிதுற்கடனுடையோனாகும், இவ்வகைப்பட்ட மூக்கடன்க ளும் கற்பகோடிகாலஞ்சென்றாலும் தீர்க்கப்படாததாக இரு க்குமாதலால் அத்தன்மைகொண்டவர்களும் இத்தீர்த்தத் திலேவந்து சங்கற்பவிதிப்படி மூழ்குவராயின் அவர்களுக்கு உடனே அந்த மூன்றுகடன்களும் விமோசனமாகுமென்று வேதங்களால் முறையிடப் படுகின்றபடியால் அத்தீர்த்தத்து க்கு இருணவிமோசனமென்று பெயர்விளங்குகின்றது. இந்த இருணவிமோசனத்திலே பிரமசரியவகை இரண்டிலும் யாகா திகள் செய்யாமல் மகாதாரித்திரராய் இருந்தாலும் அவர்கள் வந்து மூழ்கியவுடனே குபேரசம்பத் துடையவர்களாய் விளங்குவார்கள், ஆனபடியினாலே சகலத்தாரும் அந்த இருண விமோசனத்திலே தீர்த்தமாடினால் நாம்சொல்லிய மூன்றுவித இருணமுந்தீர்ந்து பின் சேதுதநுக்கோடியில்மூழ்கி ஸ்ரீராம நாதனையும் வணங்கிவருவார்கள். இதல்லாமலும் பஞ்சபாண்ட வாள் இராஜசூயயாகஞ் செய்யவேண்டி அதற்குமுன்பாக இக் கந்தமாதனத்திலே இலட்சுமி தீர்த்தமாடவந்தபோது அவர்க

ளால் உண்டாக்கப்பட்ட பாண்டவதீர்த்தமென்னும் ஓர் தீர்த்தம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது, அத்தீர்த்தம் பதினாயிரந் தீர்த்தத்துக்கும் மேலானதீர்த்தமாய் பலன்களைத் தருவது மன்றியில், அத்தீர்த்தத்திலே பன்னிரண்டு சூரியசந்திரானும் அஷ்டவசுக்களும் பதினொருகோடி ருத்ராதிதேவர்களும் நித்தியப்படியாய் நீங்காமலிருந்து அதிற் றீர்த்தமாடி தேவபூஜைகள்நடத்திப் பின் தேவர்களும் பிதுற்களும் மனிதர்களாலே சந்தோஷிக்கும்படியாய்த் தாங்க ளவிடமிருந்து அர்க்கியமும் அவிற்பாகமும் பெறுவதனாலே அந்த தீர்த்தக்கரையிலே பிராம்மணபோஜனஞ் செய்துவைத்தால் கோடானுகோடி புண்ணியமுண்டாகும், இதல்லாமலும் உலகத்திற்பிறந்தவர்களில் கடைக்குடியிற் பிறந்தவராயினும் அத்தீர்த்தத்தில் வந்து மூழ்குவார்களாகில் அவர்கள் மேலானகுலத்திற் பிறப்பதோடும் எமதண்டனையுமற்று கங்காஸ்நானஞ்செய்தபலனுமுண்டாகும், இதல்லாமலும் முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களெல்லாங்கூடி மஹேசுரயாகஞ் செய்யவந்தபோது அந்தகந்தமாதனச் சார்பிலே அவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட தேவதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்திலே மூழ்கும் புண்ணியபுருஷர்களுடைய பாபங்களெல்லாஞ் சுழற்காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோற் பறந்தோடுவதோடும் திவ்யதேஜசும் மேலானபோகபாக்கியங்களும் கிடைப்பதல்லாமலும் தேவர்களில் மகாவிஷ்ணுவானவர் எப்படி மேன்மையுற்றிருக்கின்றனரோ அதுபோல் பூலோகதீர்த்தங்களிலே இதுதெய்வீகம் பொருந்திய தீர்த்தமாதலால் இதில் மூழ்கினபேர்களுக்கும் அவண்வாசஞ்செய்தபேர்களுக்கும் தானதருமஞ்செய்தபேர்களுக்கும் அசுவமேதபலனைக் கொடுக்கும், தபசிகட்கும் தேவர்கட்கும் பிதுற்களுக்கும் மனமகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி வைகுந்தபதத்தைக்கொடுக்கும், இதன்றியும் ஒருவாரம்வரையில் அதில் வாசஞ்செய்வார்களாகில் அவர்கள் மறுபடியுந் தாய்வயிற்றில்ஜனிக்கும் பிறவிநோயை அணுகார்கள். ஆதலால் அதன்பெருமை அளவிறந்ததாக இருப்பதால் ஒருவ

ராலுஞ் சொல்லிமுடியாது. இதல்லாமலும் வாலியின் சகோதரனாகிய சுக்ரீபனென்பவனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஓர்தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்திலமிழ்ந்கியபேர்கள் அவன்தந்தையாகிய சூரியனது லோகத்தைப்பெறுவார். ஆயிரங் கோதானஞ்செய்தபலனும் அசுவமேதயாகஞ் செய்தபலனும்பெற்று அத்தீர்த்தத்தை மனதில் தியானஞ்செய்தவர்கள் வேதாகமங்களையோதி யுணர்ந்தபலனைப் பெறுவார்கள். உலகத்தில் உற்றமனிதர்களுக்கு வாய்ந்த பிரம்மஹத்தி முதலிய தோஷங்கள் தீரவேண்டுமாயின், அத்தீர்த்தக்கரையில், உபவாசமாயிருந்து தீர்த்தமாடினால், உடனே விலகிப்போம். மேலும் அத்தீர்த்தத்தில், பிதுர்க்களைக்குறித்து தற்பணஞ்செய்தால், அநேகம் யாகாதி கிர்த்தியஞ்செய்த பலனும், நரமேதயாகஞ்செய்த பலனும்பெற்றுப் பேரின்பத்தையடைவார்கள். இதன்றியும், நளனாலே உண்டாக்கப்பட்ட நளதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் மூன்றுநாள் உபவாசமிருந்து, தேவர்களையும், பிதுர்க்களையும் நினைந்து, ஆராதனைசெய்து தீர்த்தமாடினால், யாகாதிகள்செய்தபலனும், கோடானுகோடி புண்ணியஞ்செய்த பலனும் பெறுவதோடும், அவர்கள் பிறவிநோயுமொழிந்து, சூரியப்பிரபைபோல் விளங்குவார்கள். இதனோடும், நீலனென்பவனால் உண்டாக்கப்பட்ட நீலதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் முழுகியபேர்களுக்கு சொர்ணயாகஞ் செய்தபலன் கிடைப்பதோடும், அக்கினி லோகத்தையடைவார்கள். இதல்லாமலும், வானரவீரர்களுள், பசுக்கண்ணனென்பவனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஓர் தீர்த்தமுண்டு, அதில் தீர்த்தமாடியபேர்கள், திக்குவிஜயஞ்செய்தபலன் கிடைப்பதோடும், தெய்வலோகத்தையடைந்து கற்பகவிருட்சநீழலில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இதனோடும், அக்கந்தமாதனச்சார்பில் அங்கததீர்த்தமென்றும், கயன்தீர்த்தமென்றும், சாம்பவதீர்த்தமென்றும், நரன்தீர்த்தமென்றும், பனசதீர்த்தமென்றும், கவையதீர்த்தமென்றும், குமுததீர்த்தமென்றும், அமுததீர்த்தமென்றுந், தேவர்களா

லும், வானரவீரர்களாலும், உண்டாக்கப்பட்ட தீர்த்தங்கள் அனந்தம் உண்டு, அத் தீர்த்தங்கள் தம்மிடத்தில் முழுகிய பேர்களுக்கு வேண்டியபலன்களைக் கொடுப்பதோடும், அநேக மகிமைகளையும் உண்டாக்கும். இதல்லாமலும், பிரமனுடைய பவுத்திரனாகிய விபீஷணனால் உண்டாக்கப்பட்ட விபீஷணதீர்த்தமென்றோர் தீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்த்தத்தில் முழுகியபேர்களினுடைய பழிபாவங்களையுந் தாரித்திரத்தையும் போக்குவது மல்லாமல், ஞானமுங் கல்வியும்பெற்று வைகுந்தவாழ்வை யடைவார்கள். பின்னும் அவ்விபீஷணனுடைய மந்திரிமார்களாகிய நாலுபேர்களும் வீரம் வீரகேதனம், நாரணம், நாரணீயமென்னும், நான்குபேர்கள்பேரால் மகாமகிமையோடு விளங்கும், அத்தீர்த்தங்களில் முழுகிய பேர்களுக்கு புத்தியும், யோசனையுமுண்டாவதோடும், பெரும் புண்ணியங்களும் பேரின்பமுங்கிடைக்கும். கேட்டீர்களோ நைமிசாரண்யர்களே, மகாமகிமைபொருந்திய ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியானவர், கங்கையைச் சடையிற்றரித்திராநின்ற சாம்ப சிவமூர்த்தியை அந்த கந்தமாதனச்சாரிபில் பிரதிஷ்டை செய்து, பூசித்தபடியினாலே அவண் அநேகங்கோடி தீர்த்தங்கள், தமக்குத்தாமே நிகராய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். இதல்லாமலும், அச்சேதுவிலே ஒருநாள் தீர்த்தமாடியபேர்களுக்கு பதினாயிரங்கோடிவிசை கங்கை, பிரயாகை, யமுனை முதலியதீர்த்தங்களாடிய பலனும், சிவாலய விஷ்ணுவாலய பிரம்மாலய முதலிய தேவாலயங்களைச் சேவித்த பலனும் பெறுவார்கள். மேலும், அக்கந்தமாதனத்தில் பொன்னுலகவாசிகளாகிய தேவர்களும், பிரம்ம ருத்திரர்களும், தும்புரு நாரத, கெருட காந்தர்வ, சித்த வித்யாதர ருாகராகாய வாசிகள்போகபூமியரும், ஸ்ரீராமனுடைய கட்டளையின்படி சதா காலம் வாசஞ்செய்து, நித்யபடி தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீராமநாதனைப் பூசித்து வணங்கி வருவார்கள். இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய சேது முதலிய தீர்த்தங்களெல்லாம், அக்கந்தமாதனகிரிச்சாரிபில்பொருந்தியிருக்கும் பெருமையில், ஆயிரத்திலோர்பாகம்

உங்களுக்குச் சொன்னோமாதலால், அதன்பெருமையைப் பூரணமாய்ச் சொல்லவேண்டுமாயின், சொல்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும், ஆயுள் போதாமையாக இருக்கும். இத் தன்மையாகிய தீர்த்தங்கள் விளங்கப்பட்ட கந்தமாதன பருவ தத்திலே இலங்கும், மூர்த்தி மகிமையைச் சொல்லவேண்டு மாயின், அளவுபடாதாதலால் நாம் என்னவென்றுசொல்லப் போகின்றோமென்று சூதமகாமுனிவர் சொல்ல, அவ்வார்த்தை யைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அக்கந்த மாதனத்தில் விளங்கும், மூர்த்தி மகிமைகளையும், அடியோங் களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்க, அதைக்கேட்ட முனிவர் உளமகிழ்ந்து, ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பலதீர்த்தச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

இராமநாதச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண், கோசலதேசத் திராஜ குமாரனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரன் தனது தம்பியோடும், சீதா தேவி சமேதனாய் வானராதிகளோடுங் கந்தமாதனத்திற் பிர திஷ்டைசெய்திருக்குந் திரிநேத்ரதாரியாகிய ஸ்ரீராமநாதனை தரிசித்தபேர்கள், மேலான ஞானானந்தத்தையடைவதோடும், கிரேதாயுகத்திற் பத்துவருடகாலமும், திரேதாயுகத்தில் ஒரு வருடகாலமும், துவாபரயுகத்தில் ஒருமாதகாலமும், கலி யுகத்தில் ஒருவாரதினமுந் தெரிசித்தால், அவரவர்கள் நன்மை தீமைக்குத் தக்கபலன் கிடைக்குமென்று வேதங்களாலே சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ஸ்ரீராமநாதனை தரிசிக்கும்பலன், ஒன்று கோடியாய் இமைப்போதில் அநேக புண்ணியபலன் களைக் கொடுக்கும். மேலும், தேவ மாதவ பிதுர் புண்ணிய

தீர்த்தசொரூபங் கோடிகொண்டதாய் விளங்கிய ஸ்ரீராமநா தனை ஒருபோது, இரண்டுபோது, மூன்றுபோது, அல்லது க்ஷணப்போதாவது அன்போடும் மனம்குவிந்து வணங்குபவ னெவனோ, அவன் என்னபாபியாகவிருந்தாலும், அவன் நற் குலத்திற்பிறந்து, சுத்தஞானியாய் பிரமசொரூபத்தையறிந்து, அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தசொரூபமே தானாய் விளங்கு வான். மேலும், யுத்தரங்கத்துக்கிளையாத ஸ்ரீராமசந்திரனாலே பூசிக்கப்பிட்ட ஸ்ரீராமநாதனை அற்சித்து வணங்கப்பட்டபேர் கள் தேவசொரூபம் பெறுவார்களல்லது, மானிடராக ஜனி யார்கள். இத்தன்மைபொருந்திய ராமநாதக்கடவுளை அற் சித்து வணங்காதபேர்கள், பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கி, முத்தி யாங் கரையைக்காணமல் துன்பத்தையடைவார்கள் இதல்லா மலும், அக்கந்தமாதனத்தில் விளங்கும் இராமநாதனை திரி கரணத்தோடுந் தியானித்து வணங்கப்பட்டவர்களைக்கண்டு, அவர்களுடைய பெருமையை எழுதி வைத்துக்கொண்டு வாசித்துவருபவன் மகா புண்ணியத்தைப்பெற்று வாழ்வான். அப்படிச் செய்யாதவன், லோகத்திற் கூன், குருடு, செவிடு, சப்பாணியாகப்பிறந்து தாரித்திரத்தை யநுபவிப்பதோடும், பெண்சாதிபிள்ளை பாக்கியமற்றவனாய் பசாசு, வேதாளங்கள் பிடித்து, அறிவழிந்து தத்தி என்னும் நரகத்தை யடைந்து துன்பப்படுவான். மேலும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதாரவிந் தங்களை யாரொருவர் சிந்தித்து வணங்குகின்றார்களோ, அவர் கள் ஆயிரம் பிரம்மஹத்தி செய்திருந்தாலும், அவைகளெல் லாம் நாசப்படுவதல்லாமலும், அழகுள்ளவர்களாயும், பாக்ய சம்பன்னர்களாயும், நற்குலத்திற் பிறந்து மேலோர்களைச் சார்ந்து எமலோகத்தை அறியாதவர்களாய் வாழ்ந்து, முடி விற் பரமபதத்தைப் பெறுவார்கள். பின்னும், அந்த ராம லிங்கத்தைக் கண்ணினாற் கண்டபோர்களையும், கண்டு வணங் கியபேர்களையும், சகலரும் புகழ்வதோடும், கங்கை, யமுனை, பிரயாகை முதலிய புண்ணிய நதிகளிலாடின பலனும்பெற்று, மானிடப் பிறவியொழிந்து தேவசொரூபம்பெற்று, பிரம்மா,

விஷ்ணு முதலிய தேவர்களால் புகழத்தக்கதாக விருந்தால், அந்த ராமநாதனுடைய மகிமையை நாம் என்னவென்று சொல்லப்போகின்றோ மாதலால், அவ்விலிங்கத்தை எந்த ஏதுவினாலாவது மனதிற் சிந்தித்துப் புகழ்ந்தவர்களினது கொடுமையான பாதகங்களெல்லாம் அக்கினியிற் பிரவேசித்த விறகுபோ லெரிந்து சாம்பலாய்க் காற்றோடுகொற்றாய்ப் பறந்து போய்விடும். இதல்லாமலும், அஷ்டமூர்த்தி சொரூபமாய் விளங்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதனை நினைத்துணைப் போதேனு மனத்தில் அன்போடும், வாய் குளரும்படியாகவும், கண்க ளில் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரியத்தக்கதாகவும் சிந்தித்து, அவர் பதாம்புயங்களைக் கைவருந்தும்படியாய் அற்சனை செய்து ஆனந்தக்கூத்தாடியபேர்களும், இராமலிங்கசொரூபத் தையாவது அல்லது ஸ்ரீராமனுடைய அவயவ கரசரணாதி களை அவரவர்களுடைய ஜீவனுடனே தன்மயமாகும்படி பக்தி சிரத்தையோடும் யார் வணங்குகின்றார்களோ அவர்க ளும், பேரின்பமென்னுஞ் சாகரத்தில் ஆனந்தாமிர்தங்களைப் புசித்து, நித்யானந்த சொரூபத்தை யடைந்து சின்மயானந் தப் பொருளாய் விளங்குவார்களேயன்றி, இப் பிரபஞ்சமென் னுஞ் சமூகத்தை யடைய மாட்டார்கள். இதல்லாமலும், லோகத்தில் மூடராயிருக்கப்பட்ட பேர்களும், ஸ்ரீராமசந்திர னுடைய தரிசனஞ்செய்தால், அவர்கள் மகா அழகுபொருந் திய சாந்தகுணத்தையும், அஷ்டமாசித்தியையும், அஷ்டாங்க யோகத்தையும், பிரம்மஞானத்தையும்பெற்று வாழ்வார்கள். மேலும், மோக்ஷஞானம் ஒருவருக்கு வரவேண்டுமாயின் சிர வண மனன நிதித்தியாசனங் களினாலும், வேதாந்த பாஷ்ய பாடங்களினாலும், துறவாசிரமத்தை யடைந்தபேர்களுக்கு சித்திக்குந் துறவுமல்லாமல், ஆசிரமநேயங்களு மில்லாமலிருந் தால் எந்த வருணத்தோர்களுக்கும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய தரிசனபலத்தினால், பிறவிச்சாகரத்தை யொழித்து மோக்ஷ வீட்டைக் கொடுக்குமானால், அதன் மகிமைகளை நாம் எவ் வாறு அளவிட்டுச் சொல்லப்போகின்றோம். மேலும் ஓ முனி

வர்களே, அத்தலத்திலே வாசஞ்செய்கின்ற யானைமுதலெறும் பீறுகிய சகல ஜீவராசிகளுக்கும், மானிடர்களுக்கும், சொர்க்க லோகவாசிகளாகிய தேவர்களுக்கும் ஏற்றமுங் குறைவுமில் லாமற் சரியாகவே வாழ்ந்துவருவார்கள். மேலும், அக்கந்த மாதனத்தில் ஓங்கும், ஸ்ரீராமநாதனை யாரொருவர் வணங்கு கின்றார்களோ அவர்கள் அக்கடவுளினது கடாக்ஷம்பெற்று இகத்திலுறும் வினைகளுக்கு பயப்படாதவர்களாகியும், எத் தன்மைபொருந்திய பாபங்கள் செய்தபோதினும், பருதிமுன் பனிபோல் விலகிப்போவதோடும், அவர்களுக்கு வேதங்களை யுணர்ந்த பிராம்மணரும், முநிவர்களும், சித்தர்களும், சரியாகமாட்டார்கள். மூன்றும்பிறையைச் சடாமகுடத்தில் தரித்திருக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதனை தரிசித்து வணங்கப்பட்ட பேர்களை கண்ணினற் கண்டபேர்களுக்கு அவர்கள்செய்த பாதகங்களெல்லாம் இமைநேரத்தில் நாசத்தை யடையு மென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்களாதலால் அது போல் ஸ்ரீராமநாதனுடைய குற்றமற்ற பாதாரவிந்தங்களை வணங்கித் துதிப்பதற்கு கொடுத்துவையாதபேர்கள் நான்கு வேதங்களையுமுணர்ந்திருந்தாலும் நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்திருந்தாலும் சந்திரவட்டக்குடை நீழலிலிருந்து கடல் சூழ்ந்த உலகையெல்லாம்வேறொருமன்னனுக்கில்லாதுதானே அரசுசெய்யத்தக்கவர்களாக விருந்தாலும் பொன்னுலகவாழ்க் கைக்குப் பாத்திரராகமாட்டார்கள். அந்தராமநாதனைவணங் கித் துதிக்கப்பட்டபேர்கள் லோகத்தில் கல்வியைக் கல்லாமற் கடையாகியதொழிலிற் பிரவேசிப்பவனாயினும் அவனே ஆளு கைக்குரியவனாய் தெய்வலோகத்துக் கருகனாய் விளங்கப் பட்டு, நாளுக்குநா ளுபர்வுபொருந்திச் சக்ரவர்த்தியாவான். மேலும், அத்தலத்திலே அன்புடனே வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருப்பவ ரியாரும் மான்மழுசதுற்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர முடையவராய்மூன்றும்பிறைச் சந்திரனையும், கங்கையையும், உருத்திராக்கத்தையும், கொன்றையையும், வில்வத்தையும், அறுகையுஞ் சிரத்திலணிந்திருக்கப்பட்டவராயும், ஐந்து

முகங்களை யுடையவராயும், விளங்கும் ஸ்ரீராமநாதனைப் போலே யுருவம்பெற்று வாழ்வார்களேயன்றி வேறுரூபமாக இரார்கள். பின்னும் அந்த ராமநாதன் விளங்கப்பட்ட ஸ்தலத்துக்குப்போய் தரிசித்துவந்தபேர்களுக்கு அசுவமேதயாகம் பண்ணின பலன் கிடைக்கும், அந்த ராமலிங்கத்தினுடைய பூசைக்கு நல்ல பரிமளம்பொருந்தி, விதம்விதமாயிருக்கும்படியாகிய புட்பங்களையும், இரசவஸ்துக்களையும், காய்கனிகளையுங் கொடுப்பவர்கள்பேரில், மிகுதியும் கிருபைவைத்து ஸ்ரீராமநாதன் இரட்சிப்பார். இதல்லாமலும், அச்சேதுதநுக்கோடியிலே பெரியோர்கள் வணங்கும்படியாய் விளங்கும், ஸ்ரீராமநாதன் மனமகிழும்படியாய் அவர் சந்நிதானத்திலே, ஓர் பிராமணனுக்கு ஒருபிடியன்னங் கொடுத்தால், அவர்களுக்கு ஆதிசேடனாற் றாங்கப்பட்ட பூமி முழுவதுந் தானம்பண்ணினபலனைக் கொடுக்கும். மேலும், அந்த ராமநாதக்கடவுளை அற்சித்து, நாவினாற் றோத்திரஞ்செய்யும்படியாயும், வணங்கும்படியாயும், சேதுவுக்குப்போகக் கூடாதவர்கள் தாங்களிருக்குமிடத்திலே யிருந்தாவது ஸ்ரீராமநாதனைப்போற் பாவித்து வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தால் அவர்கள் சேதுவுக்குப்போய் தீர்த்தமாடியபலன் சித்தமாய்ப் பெறுவர். இஃதன்றியும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியினாற் பூசிக்கப்பட்ட காளகண்ட மூர்த்தியை நினைத்து வணங்கப்பட்டபேர்களே, மகா சிறப்புடையோர்கள். அப்படி வணங்காதவர்கள், ஒருக் காலங்களிலும் நல்ல கதியை யடையமாட்டார்கள். லோகத்தில் எக்கருமத்தையாவது எப்புண்ணியத்தையாவது எந்த யாகத்தையாவது நிகரொன்றில்லாமற் செய்திருந்தாலும், அவர்கள் ஸ்ரீராமனை மனதில் நினையாதவர்களாகவும், வணங்காதவர்களாகவு மிருப்பாராயின், அவர்களுக்கு ஆயிரம் பிரம்மஹத்திசெய்த தோஷங்களுண்டாகி இரவுரவாதி நரகங்கள் சித்தமாய்க் கிடைக்குமென்பதாம், மேலும், வேதசாஸ்திர புராணங்கள், யாகாதி எக்கியங்கள், தானதருமங்களாலே உண்டாக்கப்பட்ட பலன்களுக்குப் பிரயாசிப்பதைப்பார்க்கி

னும், இராமநாதனுடைய பாதாரவிந்தத்தை தரிசனஞ்செய் தால், அப்பலன்களெல்லாம் ஓர் இமைப்போதிற் பெற்று, குற்றமற்ற சைவகுலத்திலேபிறந்து மேலானகதியை யடை வார்கள். பின்னும், அந்தராமநாதனை இரண்டுநாழிகையா வது அன்புடனே தியானஞ்செய்திடுவானாயின், அவனுடைய கோத்திர சூத்திரங்களினாலே இருபத்தொருகோடி தலை முறையிலுண்டான புத்ரமித்ர களத்ராதி பந்துஜனங்களு டைய தோஷங்களுந்தீர்ந்து, அவனோடுஞ் சிவலோகஞ் சேரு வார்களென்றும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியினுடைய வரப்பிரசாத முண்டாகியிருக்கின்றது. அன்றியும், அந்த ராமலிங்கத்தை ஒருநாளையில் ஒருபோதேனும், பத்தியோடு தரிசித்தபேர்கள், இகத்திலுங் குற்றமற்ற போகபாக்கியங்களைப் பெற்றிருந்து, பரத்திலும் மேலான சாயுச்யபதவியிலே ஸ்ரீராமநாதனு டைய சொரூபமே முடிவாய்பெற்று விளங்குவார்கள். சூரிய உதயத்திலே ஸ்ரீராமநாதனை தரிசித்தால், அவர்கள்செய்த பாபங்களெல்லாம் பறந்துபோம். மத்தியான காலங்களில் தரி சித்தால், ஜென்மஜென்மங்களிலேசெய்த வினையெல்லாம் பற ந்துபோம். மாலைப்போதில் தரிசித்தால், மனத்திலுண்டா கிய அஞ்ஞானங்களெல்லாமகன்று, அநேகங் கீர்த்திகளுண் டாகி ஜென்மங்கடோறுஞ்செய்த பாபமாகிய இருண்மலையை ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதப்புணையின் பெருமையாகிய வச்சி ராயுதமானது பொடிப்பொடியாய் தகர்த்துத் தூளாக்கி எறி ந்துவிடும். இந்த ராமநாதனுடைய பாதாரவிந்த தெரிசனத்தி னாலே போகாதபாபங்கள், மற்ற எந்த புண்ணியத்தினாலும் போகமாட்டாது. கோடிபுண்ணியங்களைத் தரத்தக்க ஸ்ரீராம தநுக்கோடியிலே தீர்த்தமாடி ராமநாதனை வணங்காதபேர், கெங்கா ஸ்நாநத்திற்குப் போனபோதினும், பலன் கிட்டா தாகையால், அப்பேற்கொத்த கெங்காஸ்நாநத்திற்குப் போகப் பட்டவர்கள், ராமதநுக்கோடியிலே மூழ்கி, ராமநாதனை வண ங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு கங்கைக்குப்போனால், பலன் ஒன்று கோடியாய் விளங்கப்படும். ஆதலால் கேளுங்கள் முநி

வர்களே, இப்போது நாம்கூறியவண்ணம், கங்கைக்குப்போய் வந்து ராமநாதனை வணங்காதபேர்கள், அவர்கள் தந்தைக்குப் பிறந்தவர்களல்ல. அருணோதயத்தி லெழுந்தவுடனே, ஸ்ரீராம நாதா, ராமநாதா, ராமநாதாவென்று மூன்றுவிசை சொன்ன பேர்களுடைய பாபங்களெல்லாம், நாளுக்குநாள் அகன்று போவதன்றியும், அவர்களுடைய பவப்பிணியுமொழிந்து, அவர்கள் வாய்மொழியானது சூரியனைப்போற் பிரகாசிப்ப தோடும், அன்னவர் ஆன்மா பிரியுங்காலையில், இராமநாதா வென்று சொன்னால், அவ்வான்மா மறுபடியுஞ் ஜனனத்துக் கேதுவாகாமல் தேவசொரூபம்பெற்று விளங்கப்படும். உலகின்கண் ஜனித்தவர்கள், யாவராகவிருந்தபோதினும், இராம நாதப்பிரபு, மகாதேவா, கிருபாநிதி, அகண்டபரிபூரணா, லோகரக்ஷகா, உலகநாதா, சந்திரசடாதரா, சதாசிவா, நீலகண்டா, சங்கரா, சயம்பு எனச் சொல்லப்பட்ட பேர்களினுடைய பாபங்களெல்லாம் பரிகாரமாய் துன்பமகன்று, இன்பமுண்டாகி மேன்மையை யடைந்து வாழ்வார்கள். இராமநாதனுடைய ஆலயத் திருப்பணிசெய்ய முயலுவாராயின், அவர்களுடைய சுற்றத்தைச்சார்ந்த கோடிஜென்மம் வரையிற் கயிலாயத்தை யடைவார்கள். ஸ்ரீராமநாதனுடைய ஆலயத்தைச் சாந்திறைக்கட்டி முடித்தபேர்கள் பிரமலோகத்தைப் பெறுவார்கள். பளிங்குக்கற்களினால் மண்டபமிழைத்த பேர்கள், சொர்ன்ன விமானத்திலேறிச்சென்று கயிலைவாழ்வைப்பெறுவார்கள். ஸ்ரீராமநாதனுடைய திருப்பணி மண்டபத்துள் வெள்ளியினாற் சிங்காசனமமைத்தபேர்கள், சாம்பவமூர்த்தியைப்போல சொரூபம்பெற்று மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்கள். பொன்னினாலும், தங்கத்தினாலும், கடவுளுக்குரிய சப்ரமஞ்சங்கள், விமானங்கள், ஸ்தூபிகள், செய்துவைத்த பேர்கள், அச்சிவக்கொழுந்தோடுங் கலந்திருப்பார்கள். இராம நாதனுக்குவேண்டிய பாத்திரங்கள், தலைச்செம்புகள், குத்துவிளக்குகள், தாம்பாளங்கள், தூபதீபக்கால்கள், கற்பூரத் தட்டுகள், குடை, பீலி, ஆலவட்டம், சாமரை, குஞ்சம்,

பாவாடை, ஆடையாபரணம், ஆண்குதிரை, ஒட்டகம், சிவிகை, கண்டிகைமுதலிய கயிங்கரியங்கள் செய்தபேர்களை ஸ்ரீராமநாதன் தன்னுடைய சொரூபத்திலேநின்று விடுபட்டவர்களென்றும், நனிகாதலோடுங் கருணைசெய் தாட்கொள்ளுவார். இதல்லாமலும், அந்த ராமநாதனுக்கு திரிகாலமும், அபிஷேகம், ஆராதனை, நிவேதனம், ஆடல்பாடல், திருவிழா செய்துவைத்தபேர்கள், பூலோகத்திலே குபேரனைப்போல் வாழ்ந்து, முடிவிற் கயிலாயவாழ்வைப் பெற்றிருப்பார்கள். இதல்லாமலும், அந்த இராமநாதனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்கிற காலத்தில் உருத்திர நமக சமகமென்னு மந்திரத்தைச் செபித்தவர்கள் ஒருகாலங்களிலும் நரகத்தை யடையமாட்டார்கள். அந்த ராமநாதனுடைய அபிஷேகத்துக்குப் பால், தயிர், பஞ்சகவ்யம், பழவற்கம், ரசவற்கம் கொடுத்து அபிஷேகஞ்செய்து வைக்கப்பட்டவர்கள் பெறுகிறபேற்றைச் சொல்லுகின்றோம். யாதெனில், பாலபிஷேகஞ்செய்துவைத்த பேர்கள் அவர்கள் இருபத்தொரு தலைமுறைவரையில், புத்ர மித்ர களத்திராதி வற்கத்தோடும், தேவசொரூபத்தைப் பெற்று கயிலாயத்தில்வாழ்வார்கள். தயிர் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், அவர்கள் கற்பகோடிகாலங்களி லெடுத்த ஜென்மங்களிலடர்ந்த தீங்குகளெல்லாம அகன்று, சங்கு சக்கரத்தையுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணன் பதியாகிய வைகுந்தத்திலே வாழ்ந்திருப்பார்கள். நெய்யினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், கற்பகோடிகாலம்வரையிலெடுத்த ஜென்மங்களினது பாபங்களெல்லாம் விமோசனமாகி தெய்வலோகத்தை யடைவார்கள். தேனினால் அபிஷேகஞ் செய்துவைத்தபேர்கள், பிரம்மலோகத்தையடைந்து வாழ்வார்கள். எண்ணெயினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், குபேரனுடைய அளகாபுரியைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். கருப்பஞ்சாற்றினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், வருணனுடைய லோகத்தை யடைந்திருப்பார்கள். கனிவற்கங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், பிதுர்லோகமடைந்து

வாழ்ந்திருப்பார்கள். சம்பா அன்னங்களினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், சாயுச்யபதவியையடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். கற்பூரவாசனைகட்டிய சந்தனக்குழம்பினால் அபிஷேகஞ்செய்துவைத்தபேர்கள், காந்தர்வலோகமடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். ரசவற்கங்களினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், இந்திரனுடைய பதியைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். பாதிரி, புன்னை, அலரி, செங்கழுநீர் முதலிய புட்பவாசனைகள் கட்டிய ஜலத்தினால் அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், அவர்களுடைய குற்றங்களெல்லாம் அகன்று, சிவலோகபதவியைப்பெற்று வாழ்வார்கள். திவ்யமான ஏலம், கிராம்பு, ஜாதிக்காய், ஜாதிபத்ரி, வெற்றிலைப்பாக்குகள், நிவேதித்து, கற்பூரவாசனைகட்டிய ஜலங்களாலே அபிஷேகஞ்செய்துவைத்தபேர்கள், அக்கினிலோகஞ்சேர்ந்து வாழ்வார்கள். பித்தளையினாற் குடஞ்செய்துகொடுத்து, அதனால் ஜலமெடுத்து அபிஷேகஞ்செய்து வைத்தபேர்கள், இலட்சுமி கடாட்சம்பெற்று, பூமியிலே வாழ்ந்திருப்பார்கள். அபிஷேகத்துக்கு தாம்பரத்தினாற் குடஞ்செய்து கொடுத்தபேர்கள், தெய்வலோகத்தை யடைவார்கள். வெள்ளிக்குடங் கொடுத்தபேர்கள், சிவலோகத்தை யடைவார்கள். தங்கக்குடம் கொடுத்தபேர்கள், வைகுந்தத்தைப்பெறுவார்கள். இதல்லாமலும், ஸ்ரீராமநாதனுக்கு நிவேதனமாகும்பொருட்டு, பாற்பசு கொடுத்தபேர்கள், அசுவமேதயாகஞ்செய்த பலனைப்பெற்று, பரசிவசொரூபமாய் சிவலோகத்தை யடைந்திருப்பார்கள். எப்போதும், இராமநாதனை தரிசித்து, இராமதநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடப்பட்டவர்கள், இதர தேசங்களிற் சென்றகாலையில், எந்த ஜலங்களில் தீர்த்தமாடினாலும், இராமநாதாவென்று மஞ்சனமாடினால், சேதுஸ்நாநஞ்செய்த பலன் பெறுவார்கள். ஸ்ரீராமநாதனுடைய ஆலயத்திற் கிலப்பட்ட பணிகளை நடத்திவைப்பார்களாகில், அவர் செய்துவைத்த செலவுக்குப் பதின்மடங்கதிகமாகப் பொருளைப்படைத்துச் சுகித்திருப்பார்கள். ஸ்ரீராமநாதனுக்கு தீப்பணி செய்தபேர்கள்.

இராமலிங்கப்பிரதிட்டை.

மனத்துள்ள அஞ்ஞானங்களகன்று சுஞ்ஞானிகளாய் வாழ்வார்கள். சற்கரை, பருப்பு, அரிசி, வெல்லம், எண்ணெய், கண்ணாடி, சாமரை, கொடுக்கப்பட்டபேர்கள், செய்தபாபங்களெல்லாமகன்று, இரதகெஜதுரகபதாதிகளையுடைய வேந்தர்களாகப்பிறந்து, போகபாக்கியங்களைப்பெற்று முடிவிற் சிவலோகத்தை யடைவார்கள், ஸ்ரீராமநாதனாலயத்துக்கு முரசு முதலிய வாத்தியக்கருவிகள் வாங்கி யளித்தபேர்கள், இராஜ போகத்தைப்பெற்று வாழ்ந்து, முடிவிற் சிவலோகத்தை யடைவார்கள். ஸ்ரீராமநாதனைப் பூசிக்கவும், வணங்கவும், தோத்திரஞ்செய்யவும், ஆசைப்படுவார்களாயின் அவர்களுக்கு சம்பவித்த இடுக்கண்களெல்லாமகன்று, ஆனந்தபோகபாக்கியங்களை எழுபத்தொருகோடி சதுர்யுசம்வரையில் அநுபவித்திருந்து, முடிவிற் பேரின்பத்தைப்பெற்றுச் சைதன்ய சொரூபமாய் விளங்குவார்கள். மராமரங்களேழும், ஓரம்பினால் ஊடுருவச்செய்த, ஸ்ரீராமச்சந்திரனாற் பூசிக்கப்பட்ட இராமநாதனுக்கு பூசை நிவேதனத்துக்குத் தகுந்த கிராம பூமிகள்விடுத்து, அன்பினால் அவரடிமைப்பணி செய்யப்பட்டபேர்கள் சாயுச்சியபதத்தை யடைந்து, சிவசொரூபமாகி என்றைகளும், ஸ்ரீராமநாதனைப்போல விளங்குவார்கள். சொற்க மத்ய பாதாளமென்னு மூன்றினும், இராமநாதனுக்கு மேலான தெய்வமும், கந்தமாதனத்துக்கு மேலான புண்ணிய க்ஷேத்திரமும், சேதுதநுக்கோடிக்கு மேலான தீர்த்தமும் இல்லையென்று சுருதிவாக்யப் பிரமாணங்களினாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியால், அந்த ராமநாதனுக் கற்பிதமாய் கொடுக்கப்பட்ட புண்ணியத்துக்கு மேலான புண்ணியம் கிடையாதென்றும், மேலோர்கள் கூறுவார்கள். இதன்றியும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய சந்நிதானத்தை திருவலகிட்டு மெழுகி, நந்தவனங்கள்வைத்து, புட்பங்களெடுத்து மாலைகள் தொடுத்துச் சாத்தித் தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட அன்பர்களை, ஸ்ரீராமநாதனே புகழ்ந்து கொண்டாடி அவர்கள் பெருமையைச் சொல்லவேண்டுமேயல்லது. நம்மாற் சொல்லமுடியாது.

இதன்றியும், பூலோகத்தில்ஜனித்த மானிடரானவர்கள், இந்திரியங் கெட்டுப்போகுமுன்னே, தேகத்தில் நரையுண்டாகி, மனங்கலங்கித் தலைநடுக்குற்று, கண் பஞ்சடைந்து, கபமேவிட்டு, காலன்வந்து கிட்டுமுன்னமே வீண்காலங்கழிக்காமல், ஸ்ரீராமநாதனுடைய பணியைக்குறித்தும், தரிசனத்தைக்குறித்தும், அவாவுற்று ஆகமபுராணங்களால் ஸ்ரீராமநாதனைத்தொழுது வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்வாராயின், அவர்களை அந்த ராமன், தன்னுடைய அற்புதசின்மய மதுர சாம்பிராச்சிய வைபவ மோகானந்த சுகிர்த பல விசேட காருண்ய கருணாநிதி பிரசாத மகிமை யுடையவர்களாய்ச் செய்வாரென்று சூதமாமுநிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய முநிவர்கள், தங்கள் கண்களினின்றும், ஆனந்த பாஷ்பந் தாரைதாரையாய்ப் பொழிய இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி அவரவர்களிருந்த ஸ்தானத்திற்றானே சமாதி நிஷ்டராய், ஸ்ரீராமநாதனுடைய சரணாரவிந்தங்களை நினைந்து ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள்.

இராமநாதச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

இராமன் அருச்சனைச்சருக்கம்.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமைகளைக்கேட்ட நைமிசாரண்ய மகாரிஷிக ளியாவருஞ் சந்தோஷசாகரத்துட் டோய்ந்தவர்களாய் சூதமகாமுநிவரைநோக்கிக் கூறுவார்கள். சுவாமி, தேவரீருடைய பெருமையை அடியோங்களென்ன சொல்லப்போகின்றோம். வேதங்களின்முடிவை யறிந்துணர்ந்து அதன் உண்மைகளைத் தெரிந்துகொண்டதும் பலபல வேதாகம புராணங்களை அறிந்திருப்பதும், கல்விக்கடலுள் நீந்தித் திரிவதும் தேவரீரை அன்றி வேறொருவரை யாங்கள் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை, வேறொருவரை நிகராகச்

சொல்லவுங் கூடாது. ஆதலால், ஸ்ரீவேதவியாசமகாரிஷியி னுடைய கிருபையை மென்மேலும்பெற்றுச் சகல கேள்வி களையும் உணர்ந்திருக்கப்பட்ட தேவரீருடைய வாக்கினுற் சேதுமான்மியங்களைக்கேட்டறிந்த எங்களுக்கு வேறே ஒன் றுந்தேவையில்லை, சகல சாம்பிராச்சிய மோக்ஷானந்தங்களுங் கைகூடிய தாகையால் எளியோங்கள் ஓர் விண்ணப்பஞ்செய் கின்றேம். அதுயாதெனில் அண்டசராசரத்தின்கண் ஓது தற்கரிய ஸ்ரீராமநாதக்கடவுளை தசரதகுமாரனுகிய ஸ்ரீராம சந்திரமூர்த்தியானவர் எவ்வண்ணம் பூசைசெய்தனரோ, அதனை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று நைமிசாரண் யர்கள் கேழ்க்க, அதைக்கேட்ட, சூதமகாமுநிவர் கூறுவார். கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே, ஸ்ரீராமசந்திரரானவர் வானராதி களுடனே பிரயாணப்பட்டுப்போய் தெற்பாசயனஞ்செய் திருந்து முன்சொல்லியிருக்கின்றதுபோல், நளன்முதலிய வானரவீரர்களோடும் சேதுபந்தனஞ்செய்து ஸ்வேதகிரியிற் பாளையமிறங்கி இராவணுதிகளுடனே எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்து ஜெயித்துச் சீதாபிராட்டியோடும் புட்பகவிமானத் தேறி வருகிறபோது விபீஷணனுக்கு இலங்கையைப் பட் டாபிஷேகஞ்செய்து அழைத்துக்கொண்டு வானராதிக ளோடுங் கந்தமாதனத்திற்சேர்ந்து தநுக்கோடி உண்டுபண்ணி அக்கந்தமாதனக்கிரிச் சார்பிற் றபஞ்செய்துகொண்டிருந்த, தபோதனர்களியாவரும் ஸ்ரீராமசந்திரன் நமது துன்பங்கள் தீரும்படியாய் இராவணசம்மாரஞ்செய்து வந்தாரென்னுஞ் செய்திகேட்டு மகாசந்தோஷத்துடனே அவரவர்கள் பத்தினி மார்களோடுஞ் சீடர்களோடும் தனித்தனியே பிரயாணப்பட்டு வந்து ஸ்ரீராமசந்திரனைக்கண்டு ஆசிகூறிப்புகழ, அதற்கு ஸ்ரீராமசந்திரன் ஆனந்தமுற்றவராய் தன்னைக்கண்ட முநிவர் களுக்கெல்லாம் அற்கியபாத்தியமளித் துபசாரஞ்செய்து தெற்பாசனங்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி ஏகாந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறபோது ஸ்ரீராமசந்திரன் அவ்விருடி களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுவார். வாருங்கள், தப

சிரேஷ்டர்களே, உங்களுடைய தபோபலத்தினால் இராவணாதி ராக்ஷதர்களை நாம் சம்மாரஞ்செய்துவந்தபோதினும் உங்களுடையவாக்குப் பிரசாதத்தைப்பெறவேண்டி ஓர் காரியஞ்சொல்லுகின்றோம் அதைச் செவ்வையாயோசித்து அதன் உண்மையை அறிந்துரைக்கவேண்டும். யாதெனில் கேளுங்கள், ஓ முநிவர்களே, இலங்கைவேந்தனாகிய இராவணனைக் கொன்றதோஷம் என்னைவிட்டு நீங்கும்படியாய் ஒருபரிகாரஞ்சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அதைக்கேட்ட முநிவர்கள் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் செவ்வையா யோசித்துச் சொல்லுவார்கள். வாருமையா இராமசந்திரமூர்த்தியே, தேவரீருக்குத் தெரியாதவையொன்றில்லை யாயினும் எங்களை ஒருபொருட்டாக எண்ணிக் கேட்டபடியினாலே சொல்லுகின்றோம், யாதெனில், தாங்கள் பூலோகத்திலே வந்துபிறந்து இராஜரீகத்துக் குட்பட்டிருப்பதிலும் க்ஷத்திரியதருமப்படிக்கு தங்களுக்குண்டான தோஷம்போகவேண்டுமாயின் இந்தகந்தமாதனத்திலேவேதவிதியின்படிச்சிவபூசைபண்ணினால் சகலதோஷங்களும் நிவாரணமாய் மோட்சானந்தத்தைக் கொடுக்குமாதலால் அதுபோற் றுங்கள் செய்வீர்களாகில் அதைக்கண்டு தரிசித்தபேர்களுக்கு காசிமகாக்ஷேத்திரத்திலே கோடாநுகோடி லிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்தபலன் உண்டாகும். அதன்றியும், தேவரீராற் பூஜிக்கப்பட்ட லிங்கத்தின் மகிமையினாலே இந்த இடத்துக்கு எப்போதும் இராமீச்சரமென்றும் பெயர்விளங்கிக்கொண்டே இருக்குமாதலால் தேவரீர் அதிதீவிரத்தோடும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட இராமசந்திரன் மனமகிழ்ச்சியோடுங் கூறுவார். வாருங்கள் மகாரிஷிகளே உங்கள் வாக்கியப்படி சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்கு பொருந்தியதினமாய் ஓர் தினம் பார்த்துச் சொல்லுங்களென்றுகேட்க, அகஸ்தியர்முதலிய முநிவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீராமசந்திரனாலே இக் கந்தமாதனச்சார்பில் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை உண்டாகு

மாயின் அத்தேவனை நாமனைவருங்கண்டு தரிசிக்கலாமென்று விருப்பத்தோடுஞ் சகலருங்கூடிச் சாஸ்திரபுராணங்களை ஆய்ந்துபார்த்துச் சொல்லுவார்கள். ஐயா, ராமமூர்த்தியே, ஆனிமாத சுக்லபட்ச புதன்கிழமை அஸ்தநட்சத்திர தசமிதிதியும் விதிபாதயோகமுங்கூடிய சுபதினத்தில் அருணோதயவேளையாகும் விருஷபலக்கினத்தில் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்ய தேவரீருக்குப் பொருந்திய தினமாக இருக்கின்றதென்று சொன்னார்கள். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட ராமசந்திரன் சந்தோஷத்தையடைந்து உடனே அநுமானையழைத்துச் சொல்லுவார். வாரும் அநுமானே, நீர் இதுவரையிலுஞ்செய்தவுபகாரங்களெல்லாம் பெரிதல்ல, நாளை உதையகால பூசைக்கு ஆகும்படியாய் சிவலிங்கங்கொண்டு வரவேண்டுமாதலால் அதிதீவிரத்தோடும் பூலோககயிலாசமாகிய காசிமகாக்ஷேத்திரத்தையடைந்து இலிங்கங்கொண்டுவாருமென்று விடைகொடுத்தநுப்பி, பின் சிவப்ரதிஷ்டைக்காகவேண்டிய சாமக்கிரியைகளைக் குறைவில்லாமல் அதிசாக்ரதையோடுஞ் சேகரஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் அநுமாரானவர் இராமசந்திரனிடத்தில் விடைபெற்று சகலத்ராளுங் காணும்படியாய் கந்தமாதனத்திலேநின்று விசுவரூபங்கொண்டு ஆகாசமார்க்கத்திலெழும்பிப் பின்னும் பூமியிற்றாழ்ந்து லாகுகொண்டு பாய்ந்து பூலோககயிலாசமாகிய காசிமகாக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து கெங்கையில் ஸ்நாநம்பண்ணி தெற்பையைக் கீழேபரப்பி, அவ்வாசனத்திருந்து இந்திரியங்களையடக்கி, இடைகலை பின்கலை சுழிமுனையைக்கூட்டி நிருவிகற்பநிட்டை பொருந்தியிருந்து ஈஸ்வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்று இலிங்கங்கொண்டு வருமுன்னதாக ருஷீஸ்வரர்களாலமைத்த முகூர்த்தம் சமீபித்துவிட்டதனாலே ஸ்ரீராமசந்திரனும், அநுமார் வரவில்லையேயென்று வரும்வழியைநோக்கிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, அச்சமயத்தில் சீதாலட்சுமியானவள் மிர்த்திகையான மணலைக் கையினாற்குவித்து இலிங்கம்போற்செய்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறபோது அதை சகலமுநீஸ்வராளும் ருஷீஸ்வ

ராளுங்காண அவர்கள்கண்களுக்கு அவ்விலிங்கமானது தெய்வீகமாய்த்தோன்ற, சகலரும் ஸ்ரீராமசந்திரனிடத்தில்வந்து சொல்லுவார்கள், சுவாமி, அநுமாரானவர் வருவதற்குள் முகூர்த்தவேளை தப்பிப்போகின்றதாக இருப்பதால், மகாலட்சுமியாகியசீதாதேவியார் தமதுகரத்தினால்மிர்த்திகையான மணலைக்குவித்து இலிங்கம்போற்செய்து விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைப்பார்த்தால் அவற்றில் தெய்வீகம் விளங்குகின்றபடியினால் மிகவுஞ்சிலாக்கியமாயிருக்கும் அவ்விலிங்கத்தையே தேவரீர் பூசிக்கவேண்டியதென்று முனிவர்கள் சொல்ல, அதைக்கேட்ட இராமசந்திரன் சந்தோஷத்தையடைந்து எல்லாம் பிரம்மமயமென் றறிந்துகொண்டவராய் தாமுஞ் சீதாபிராட்டியும் இளையபெருமாளுந் தீர்த்தமாடி நியமநிஷ்டைகளைமுடித்து விபூதிருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டவர்களாய் சீதைகையினாற் குவிக்கப்பட்ட மகாலிங்கசொரூபத்துக் கருகாமையாகவிருந்து சிவபூசைக்குண்டான சாமக்கிரியைகளும், பத்திரபுட்பங்களுமெடுத்து ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியானவர் சாந்தபதத்தைப்பொருந்தி அவ்விலிங்கத்துக்குத் தென்பாரிசத்திலே வியாக்ராஜிநமுதலிய ஆசனத்தின்பேரில் வடக்குமுகமாயிருந்து பூஜாஸ்தானத்தைத் திக்குபந்தனம் பண்ணி, அவகுண்டனமுதலிய தேனுமுத்திரை மகாமுத்திரையுங்கொடுத்து, இடைபிங்கலைநாடி இரண்டும் இரண்டு காற்பெருவிரலிலே நின்றுகிளம்பி மூலாதாரத்தளவு மிரண்டுரூபமாயிருந்து மேற்சுழுமுனையுடனேகூடி ஏகமாய்பிரம்மாந்திரமளவும்போயிருப்பதை இருதயகண்டத்தாலும் மூலம் புருவநடு பிரமரந்திரம் இந்தஸ்தானங்களிலே இடைபிங்கலையினாலேகூடி யொத்திருக்கும்படியாகவும் அந்த இருதயமுதல் ஐந்துதானங்களிலேயும், தாமரையரும்பு கீழ்நோக்கி இருப்பதில் உள்ளும்புறமும் பொருந்தியிருக்கிற பரமவியோமரூபினி என்னுஞ் சத்தியை யுடைத்தானதாயிருக்குஞ் சுழிமுனைநாடியை தியானம்பண்ணி, அதின்நடுவிலே ஊங்காரஞ்ஜொலிக்கும்படியாய்ச்செய்து, வாயுவைக் கும்பித்து நாசியினாலே

விடுத்து, மீளவும் வாயுவை மேல்நோக்கி சோபிகாமுத்திரையி
ஞலே கீழ்நோக்கியிருக்கிற தாமரையரும்புமேல்நோக்கி யலர்
ந்ததாகப்பாவித்து, சாந்தரசமயமாய் இதயசம்படிதனக ஊங்
காரத்தினுடைய சிகையிலே பிஜவிக்ரகனுய் ஊங்காரசிகாரி
தத்தனுய் புரியட்டகதேகத்திலேநின்றும் விடப்பட்டவனுய்
சூக்குமரூபனுய் நிராமயனுக ஆத்துமாவை தியானம்பண்ணி
வாயுவைக்கும்பித்து மேலெழும்பிச் சங்காரமுத்திரையினுலே
பிரமாதிகாரணத்தை தியாநக்கிரமமாக உச்சரித்துக்கொண்டு
ஆத்துமாவை மீளவும் தேகத்திருத்தி யோகங்களைப் புசிக்கி
றவனுக சங்காரமுத்திரையினுலே கொண்டுபோய் துவாதசாந்
தத்தினுற் சிவனிடத்திலே யோசித்துப் பின்பு பிராதவோம
தாரணத்தினுலே இதயம் கண்டம் தாது மூலம் புருவநடு
பிரம்மாந்திரதத்துவ முப்பந்தாறையும் தோற்றமொடுக்கஞ்
செய்து அவைகளிலே சத்தபரிசத்தை பிரம்மாவினிடத்திலும்
இரசத்தைவிஷ்ணுவினிடத்திலும் ரூபத்தையுங்கந்தத்தையும்
உருத்திரனிடத்திலும் மனதையும்விந்தையுஞ் சதாசிவனிடத்
திலும் யோசித்துச் சூக்கும தேகத்தைச் சுத்திபண்ணினவ
ராய் பின்பு தூலதேகத்தை சுத்திசெய்யும்படி பிருதிவிமண்ட
லம் நாற்கோணமாய் பொன்னிறமாய்க் கடினகுணமாய் லவ்
வென்னு மக்ஷரமாய் நிவர்த்திகலையாய் சத்தியோசாத மந்திர
மாய் அதிதேவதை பிரம்மாவாய் ஆயுதம் வச்சிரமாய் கெந்
தாதி ஐந்துகுணத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற பிருதிவியைப்
பூரககும்பகஞ்செய்து மேனேக்கி யுச்சரித்துச் சத்தமுதலான
ஐந்துகுணத்தையும்போக்கிச் சோதனைசெய்து, பின்பு அப்பு
மண்டலமானது உயர்ந்த சந்திராகாரமாய் வெள்ளை நிறமாய்
நெகிழ்ந்தகுணத்தையுடைத்தா யிருக்கின்றதாய் யவ் வென்
னும் அக்ஷரமுடையதாய் தேவதை பிரம்மாவாய் ஆயுதம்
வச்சிரமாய் பிரதிஷ்டாகலையாய் வாமதேவ மந்திரமாய் அதி
தேவதைவஸ்துவாய் ஆயுதந் தாமரையாய்ப் பூரககும்பகம்
பண்ணி மேல்நோக்கியுச்சரித்து, ரசாதிமுதலிய நான்குகுணத்

தையும்போக்கிச் சோதனைசெய்து பின்பு தேயுமண்டல மானது மூன்றுகோணமாய் சிவந்தநிறமாய் வெப்பமான குணத்தை யுடைத்தாயிருக்கின்றதாய் ரவ் வென்னும் அட்சர முடையதாய் வித்யாகலையாய் அகோரமந்திரமாய் அதிதே வதை உருத்திரனாய் ஆயுதஞ் சுவகத்திகமாய் ரூபாதிமூன்று குணத்தையு முடைத்தாயிருக்கிற தேயுவைப் பூரக கும்பகம் பண்ணி மேல்நோக்கி உச்சரித்து ரூபாதிமுதலான மூன்று குணத்தையும்போக்கிச் சோதனைசெய்து, பின்பு வாய்வுமண் டலமானது அறுகோணமாய் கறுப்புநிறமாய் தண்மையான குணமுடையதாய் யவ் வென்னும் அட்சரமாய் சாந்திகலை யாய் தற்புருஷமந்திரமாய் அதிதேவதை மஹேசுரனாய் ஆயு தம் அறுபுள்ளியாய் பரிசாதி இரண்டு குணத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற வாயுவைப் பூரகம்பகஞ்செய்து மேல்நோக்கி உச்ச ரித்துப் பரிசாதி இருகுணத்தையும் போக்கிச் சோதனை செய்து, பின்பு ஆகாசமானது வட்டமாய்ப் படிகநிறம்போற் பூரணகுணமாய் ஸவ் வென்னு மட்சரமாய் சாந்திதாகலையாய் ஈசானமந்திரமாய் அதிதேவதை சதாசிவமாய் ஆயுதமமுத விந்துவாய் சத்தகுணமொன்றும் உடைத்தாயிருக்கின்ற ஆகா சத்தைப் பூரக கும்பகம் பண்ணி மேல்நோக்கி யுச்சரித்து சத்தகுணமொன்றையும் போக்கிச் சோதனைசெய்து, ஆகாசத் தை சத்தியினால் மறைக்கப்பட்டதாய்ப் பாவனைசெய்து, இவ் விதந் தன்னுடைய தேகத்தைச் சோதித்துச் சர்வசூன்னிய மானபின்பு பிரமரந்திரபரமத்திலேநின்று வீழாநின்ற அமிர்த தாரையினாலே தன்னுடைய சரீரமுழுதும், நாடிகளிலே அமிர்தத்தைக்கொண்டுவந்து தேகமுழுதும் நனைத்து, இதய பரமாசனத்தில் கன்னிகையிலே நான்குகலையுடனே பிரண வத்தினாலே பிரமன் முதலிய ஐந்துபேர்களிடத்தும்போய் அடங்கியிருக்கின்ற புரியட்டக தேகத்தைக் கொண்டுவந்து அந்த தேகத்தின் துவாதசாந்தத்திலே, பீஜரூபமாய் சிவமாக இருக்கிற ஆத்மாவை ஆரம மந்திர பூரகத்தினாலே சிருஷ்டிக் கிரமமாக சங்காரமுத்திரையினாலே கொண்டுவந்து சேர்த்து

மந்திரத்தினுலுச்சரித்து, சிவன் சத்தியினுற் கலக்கப்பட்டிருக்கிற விந்துவினிடத்தினின்றும், பெருகாநின்ற அமிர்தத்தினுலே அந்த ஆத்மாவை அபிஷேகம்பண்ணினவராய், தூலதேகசுத்தி செய்துகொண்டு, பின்பு நாபிகந்தத்திலே எட்டங்குலமான ஞாயத்தையுடைத்தாய், எட்டிதழ்களுடனே கூடிய வெண்டாமரைப் புட்பம்போலிருக்கிற இதயாசனத்திலே சோதிமயமாக யிருக்கின்ற இலிங்கத்தில், துவாதசாந்தத்திலிருக்கிற சிவனை யாவாகனம்பண்ணிச் சகல மந்திர தந்திரங்களுடனே அபிஷேக நிவேதன சோடச உபசாரத்துடனே பூசையும், பகிர்முகாற்கிய முடிவாக மானதபூசையாகப் பண்ணினவராய், மந்திரங்களினுலே தானத்ரையம், திக்குபந்தனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, மகாமுத்திரையுங் கொடுத்து, பூஜாஸ்தானத்தை சுத்திசெய்து, விந்துஸ்தானத்திலே நின்றும், பெருகாநின்ற அமிர்தமாகுஞ் சுத்தஜலத்தினுலே பூரித்து, மந்திரங்களினுலே அற்சித்து, அபிமந்திரித்து, திக்குபந்தனம், அவகுண்டனம், தேநுமுத்திரை, மகாமுத்திரையுங்கொடுத்து அந்த அற்கிய ஜலத்தினுலே தன்னையும் புரோட்சித்துக்கொண்டு பூசையும் ;காண்டத்ரவியங்களையும் பிரோட்சித்து திருமஞ்சனகுடத்துக்கு பந்தனம் அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, மகாமுத்திரையுங்கொடுத்து, திவ்வியசுத்தி பண்ணிக்கொண்டவராய் தன்னுடைய ஆசனத்தை மந்திரத்தினுலே பூசித்து, லலாடத்திலே சந்தனமிட்டு, மந்திரத்தினுல் அற்சனைசெய்து, மூலமந்திரத்தைத் துவாதசாந்தமளவாகவும், பஞ்சப்பிரம்மமந்திரத்தை பிரம்மரந்திர மளவாகவும், சடங்களை விந்துபரியந்தரமாகவும், மந்திரசுத்திசெய்துபின்பு சீதாலட்சுமிகையினுலே நியமிக்கப்பட்டவராசவிருக்குஞ் சிவலிங்கத்திலே அஷ்ட புஷ்பபஞ்சரத்திற் சுத்தஜலம்பண்ணி எண்ணைக்காப்பு, மஞ்சட்காப்பு, நெல்லிக்காப்பு, பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவ்யம், பசுவின்நெய், இளநீர், வில்வக்குழம்பு, பச்சைகற்பூரம், பால், தயிர், தேன், சற்கரை, கருப்பஞ்சாறு, வாழைப்பழம், மாம்பழம், பலாப்பழம் முத

விய பழவற்கங்கள், ரசவற்கங்கள், இவைகளினாலே மந்திரவிதி யாய் அபிஷேகம் பண்ணி, இடையிடையே சுத்தஜலமான கோடிதீர்த்தமும், அபிஷேகம்பண்ணி அஷ்டபுட்பமுந் தீப மும் அற்கியமுங்கொடுத்து, பின் சுத்தஜல வபிஷேகஞ்செய்து, மறுபடியும், சுத்தஜலங்களினாலே ஒருதரம், சகஸ்ராவிந்த சந்தனக்குழம்புவரையிலும், விதிப்படி அபிஷேகம்பண்ணி ஆசமனாற்கியங்கொடுத்துப் பின்பு சுத்தஜலத்தா லபிஷேகஞ் செய்து, உயர்ந்த பரிவட்டம், பீதாம்பரங்கள் சாத்தி, அப் பால் மகாகணபதியையும் தியானித்துப் பூஜித்து, சன்னி தான அற்கியங்கள்கொடுத்துப்பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, பீடத் துக்குக்கீழே பிரம்ம சிலைக்கு நடுவே கூரும சிலையிலே ஆதார சத்தியைப் பூஜித்து, பிரம்மசிலைக்குமேலே அனந்தாசனத்தை தியானம்பண்ணிப் பூஜித்து, அதன்மேல் நான்கு யுகமும், வெள்ளை, சிகப்பு, மஞ்சள், கறுப்பு நிறமாயும், ஒன்றுக் கொன்று பின்பார்த்த பார்வையாயும், தியானம்பண்ணி அத ற்குமேற் சட்டமும், அப்படியே தியானித்து, அவ்வாறு தியானித்த சிங்கக்காலின்மேற் சடரூபமாகத் தியானம்பண் ணிப் பூஜித்து, அதற்குமேல் ஈசான்யதிக்கிலே வெள்ளைநிற மாய் சுத்தசொரூபமாக ஊர்த்தச்சதனத்தை தியானம்பண் ணிப் பூஜித்து அதின் நடுவினும், மேலினும், மாணிக்கநிற மான கிழங்கும், பவழம்போன்ற முளையும், நீலநிறமான நாளமும், வெள்ளிநிறமான ஸ்தனங்களும், சொர்ன்னநிறமான கேசரமும், அதன்நுனியை முத்தைப்போலுந் தியானம் பண்ணிகிரமமாய் மந்திரத்தினாலே தியானித்துப் பூசித்து, அதினடுவே ஒடனைத்த பொன்னிறமான விரைகளையுடைத் தாயிருக்கின்ற கன்னிகையை தியானித்துப் பூஜித்து, பின்பு எட்டுத்திக்கிலுள்ள எட்டிதழிலும், வாமாதிகளாவிருக்கின்ற எட்டுச் சத்திகளையும், கன்னிகை ஈசான்யத்திலே மனோன் மணியையும், தியானித்துப் பூஜித்து, தளத்தின்நுனி வட் டத்திலே சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலம், அக்கினிமண் டலம், சத்திமண்டல முதலானதுகளையும், அதற்குரிய அதி

தேவதைகளையும் தியானித்துப் பூஜித்து, அதன்மேல் ஆதார சத்தி முதலாய், குடிலாசத்திபரியந்தம், வியாபகமாய் மந்திர வித்தாய், சிவாசனத்தை யோசித்துப் பூஜித்து, சிவமூர்த்தியைத் தெரிசனமாய் தெண்டாகாரமாய் தியானம்பண்ணிப் பூஜித்து, கையை முஷ்டியாகப்பிடித்து, சுவாமியினுடைய சிரம், முகம், இதயம், நாபி, முழங்கால்களிலே மந்திரங்களினாலே கிரமமாய் தெண்டபத்ரியாயம்பண்ணி, ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாத்தையும் கிரமப்படி அந்தந்ததிக்கிலே முண்டபந்தினியாசம்பண்ணி யோகபீடத்தைப் பூஜித்து, ஆதாரசத்திமுதலாய், குடிலாசத்திபரியந்தம், வியாபகமாயிருக்கிற மந்திர சிங்காசனத்திலே பரமாசனத்தில் முன்சொன்ன மகாலிங்க சொரூபமாயிலங்குபவராயும், சுத்த படிகநிறமாயும், முப்பத்திரண்டு லட்சணங்களையு முடைத்தானவராய் ஐந்துமுகமும், அம்முகங்கடோறும் ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்திசொரூபமாயும், விசாலமாயிருக்கின்ற திரிநேத்திரத்தையு முடைத்தானவராய், ஞான சந்திரகலையோடுங்கூடி இருப்பவராய் ஐந்து முகங்களும், ஐந்து வருணமாயிருப்பவராய், நாகாபரணராயும், சாந்தராயும், அர்த்தசந்திர ஜடாமகுடராயும், பத்துகரங்களை யுடையவராயும், வலப்புறமோங்கு மைந்துகரத்திலும், சுத்தி, கத்தி, சூலம், கட்டுவாங்கம், வரதமும், இடக்கர மைந்திலும், டமருகம், மாதளம்பழம், நாகம், செபவடம், நீலோற்பல முடையவராகவும், தியானஞ்செய்து, இலிங்க பாவனையை விடுத்து வித்தியாதேகமாய்ப் பாவித்து, அஞ்சலியஸ்தத்தினாலே இலிங்கத்தில் பிரம்மரந்திராந்த வியாபகப்பிரசாதமாக உச்சரித்து, மின்னின்சமுகம் அஞ்சலிக்குள்ளே யோசித்துத் தியானித்து பஞ்சமுகத்திலும் நேத்திரங்கொடுத்துப் புட்பங்களினாலே கைகளை நிறைத்து அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு மூல மந்திரத்தினால் துவாதசாந்தமளவாக உச்சரித்து, சமனாந்தமான பாசசலத்தைக்கடந்துபோய், நிஷ்களமாய், சர்வகாரணமாய், வியாபகமாய், தத்துவாதீதமாய், ஞானாநந்த சொரூபப்

பிரகாசமாய் தியானம்பண்ணி சிருஷ்டிக்கிரமமாக விந்துஸ்தானமளவாக கொண்டுவந்து அதில் நின்று அஞ்சலிக்குள்ளே அநேகங்கோடி சந்திரப்பிரகாசம்போல எழுந்தருளச்செய்து, பேசித்து விந்துநாதசொரூபமாய் இலக்கியமாகவிருக்கின்ற மூர்த்தியிலே ஆவாகன முத்திரையினாலே மந்திரதிரத்தினால், ஆவாகனஸ்தாபனம், சன்னிதான சன்னிரோதனம்பண்ணிச் சுவாகாந்தம் விண்ணப்பஞ்செய்து அநுக்ரகம்பெற்றவராய் அற்கியங்கொடுத்து, இருகரங்களேயுஞ் சிரத்தின்மீது நியாசம் பண்ணிநாகத்வ மகாமுஷ்டிகரமாய்ச்செய்து, திக்குபந்தனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, மகாமுத்திரை, கோகர்ன்ன முத்திரை, இலிங்கமுத்திரை, நமஸ்காரமுத்திரை என்னும் பஞ்சமுத்திரையுங்கொடுத்து, அந்தந்தஸ்தானங்களிலே அற்கியபாத்தியங்களளித்து, மந்திரவிதியாய் அறுகு அக்ஷதை புட்பஞ்சாத்தி, தூபதீபங்கொடுத்து, பின்னும், ஆசமனற்கியங்கொடுத்துச்சாத்திப் புட்பத்தைக்கழித்து மறுபுட்பஞ்சாத்தி, எண்ணேக்காப்பு முதலிய அபிஷேக திரவியங்களே மனதிலே பாவித்து அபிஷேகம் பண்ணினதாக ஒருபுட்பத்தை விசேஷாற்கியத்திலேதோய்த்து, ஒரு துளி மூலமந்திரத்தினால் இலிங்கத்துக் கபிஷேகம்பண்ணி மெல்லிய பரிவட்டத்தினாலே திருப்பொன்னுடைசாத்தி, மந்திரத்தினால் ஓர் புட்பஞ்சாத்தி, மந்திரான்னம் நெய்வேதனம்பண்ணி சந்தனம், அக்ஷதை, அறுகு, தாமரைப்பூச்சாத்தி, பொன்னினரைநாண், கௌபீனமேகலை, உபவீதம், குண்டலம், ஆபரணம், விசித்ர வஸ்த்ரங்கள், கிரீட கேயூர மணியாபரணங்கள், தண்டை கிண்கிணி வண்டயஞ் சிலம்புகள் முதலிய ஆடையாபரண பூஷணுதிகளே மனதிலே பாவித்துச்சாத்தி, மூன்றுதரம் மந்திரத்தினாலே புஷ்பாஞ்சலிசெய்து புஷ்பஞ்சாத்தி, கொன்றைமாலே முதலிய திவ்ய புஷ்பாலங்கிருதஞ்செய்து, மணிநாதத்தொனிகள்செய்து மனோரத முத்திரையுங்கொடுத்து, லாயங்கம் பூசித்து அற்சித்து போகாங்கத்தைப் பூசிக்கும்படியாய் ஈசான்யமுதல், சத்தியோசாதம் வரையிலும்,

நேத்திரமுதற் கவசம்வரையிலும், மந்திரங்களினலே போகாங்கம் பூசித்து அற்கியங்கொடுத்து, ஈசானத்துக்கு தேனுமுத்திரையும், தற்புருஷத்துக்குப் பரமமுத்திரையும், அகோரத்துக்கு திரிசூலமுத்திரையும், வாமதேவத்துக்கு மகா முத்திரையும், சத்தியோசாதத்துக்குச் சுருக்குமுத்திரையுங்கொடுத்து, மற்ற அங்கங்களுக்கு நமஸ்கார முத்திரையுங்கொடுத்து, புஷ்பாஞ்சலிதிரையஞ்சாத்தி மகாமுத்திரையுங் கொடுத்து, பஞ்ச பிரம்மங்களும், இதயமுதலிய அங்கங்களும், சிவனுடனே கூடியிருக்கிறவைகளாகப் பாவித்து தீபதூப முதலாய சோடச உபசாரங்களுஞ்செய்து, ஆசமனற்கியங் கொடுத்து, திவ்யான்னங்களும், சித்ரான்னங்களும், பால், பழம், சற்கரை, நெய், பலகாரங்களும், நானுவிதமான கறிவற்கங்களும், வாசனை பொருந்திய ஜலமும்படைத்து நிரிக்ஷணுதி சுத்தி பண்ணி அற்கிய ஜலத்தினலேபுரோக்ஷித்து, மந்திரத்தினல் அபிமந்திரித்து, திக்குபந்தனம், அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரையுங்கொடுத்து திவ்யமுத்திரையை தெரிசிப்பித்து, கௌரிகையினல் நிவேதித்துபாவனைசெய்து தற்புருஷ முகத்திலே நிவேதித்து, ஆசமனற்கியங்கொடுத்து, சோடச உபசாரங்களுஞ்செய்து, அஞ்சலிபுட்பஞ்சாத்தி கற்பூரதீபங்கொடுத்து, அனந்தாதிகளாலே தோத்திரம் பண்ணப்பட்டு, சந்துஷ்டியாயிருக்கின்றவராகச் சிவனைத் தியானம்பண்ணி, மூலத்தினலே புட்பாஞ்சலித்திரையஞ்சாத்தி, மகாமுத்திரை பஞ்சமுத்திரையுங்கொடுத்து, ஜெபவட்சதை நிரிக்ஷணுதி சுத்திபண்ணி அபிமந்திரித்து, இடதுகரத்திலே புட்பங்களை வைத்துக்கொண்டு ஜெபமாலையினலே நூற்றெட்டுரு ஜெபித்து, புட்பத்தை வலது கரத்தில்வாங்கி அற்கியஜலத்துடனே மந்திர பூர்வகமாய்ச் சாங்கிபோகாங்களுக்குந் தனித்தனியே மந்திரத்தினற் பத்துரு ஜெபித்துச்சாத்தி, சுவாமிக்கு அக்கினி திக்கிலே சடுத்தாசனம் பூசித்து, அதிற் சிவகுருவை ஆசனத்தினலே ஆவாகனுதி ஜெபாந்தமாகப் பூஜித்து தோத்திரம் பண்ணிப் பின்பு, சுவாமிக்கு மேற்புறத்திலே யோகபீடம்,

சித்தியாபீடம் பூஜித்து, அற்கியமுங்கொடுத்து, சுவாமிக்குப்
புட்பாஞ்சலித் திரையமாக நாமகரணம், இராமநாதரென்று
சாத்தி, அநேக வேதமந்திர சுருதிவாக்யப் பிரமாணங்க
ளாலே தோத்திரங்களுடனே சீதாதேவியார் பின்றொடர்ந்து
வரும்படியாயும், தான் இலட்சுமணருடனே எழுந்திருந்து
சகல தேவரிஷிகளும், தபோதனாதிகளும் புடைசூழ்ந்துவர
ஸ்ரீராமநாதனை முப்பிரதட்சணஞ்செய்து, மகா அன்போடும்
பூமியிலே விழுந்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கத்துடனே நமஸ்
காரஞ்செய்து எழுந்திருந்து, சிரத்தின்மேற் கரங்களைக்கூப்
பிக்கொண்டு ஆனந்தக்கூத்தாடி, தேகமயிர்க்குச்செறிய, வாய்
குளற, கண்ணீர் ததும்பி மலையருவிபோற் றாரைதாரையாய்ப்
பெருக, அடிக்கடி கைகளைக்கொட்டி யாதுந்தோற்றாமல்,
எங்குஞ் சுயம்பிரகாசமாய் மகா ஆனந்தத்துடனே அன்பு
பெருகி நிற்கும்போது, அந்த ராமலிங்கத்திலே யிருந்து
கோடிசூரியப்பிரகாசம்போல் ஓர் தேஜசுதோன்றி அதனோடும்,
மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர சந்திரகெங்காதர
ஜடாதாரியாயும், மகரகேயூர குண்டல மணிமகுடதாரியாயும்,
ஆடையாபரண பூஷணாலங்கிருத அர்த்தநாரியாகாரயும், அர
வாபரண கங்கண உருத்திராக்ஷ விபூதிதாரியாயும், மச்ச
என்பு, கூர்மத்தின் ஓடு, வராகத்தின்கொம்பு, நரசிங்கத்தின்
நகங்கள், புலியுடை, ஆனையுரி, பிரமகபாலம் முதலிய பக்தா
ளுடைய சிரமாலை, வில்வக்குழை, துளசிமாலை, விருஷபவாக
னத்தின்மீது பார்வதிசமேதராய் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்
களும், சித்த, கின்னரர், காந்தருவர், கெணாதர், சிவபக்தர்
களும் புடைசூழும்படியாய் எழுந்தருளி, ஸ்ரீராமசந்திரனைப்
பார்த்து, வாரும் இராமசந்திராவென்றவுடனே, பிரமஹத்தி
யானது காற்றோடுகாற்றாய்த் தொலையப் பரமேஸ்வரன் கூறு
வார். நீரிந்த கந்தமாதனத்திலே சேதுதநுக்கோடி தீர்த்தமாடி
நம்மையும் விதிப்படி பூஜித்தமையினால் உம்முடைய பாபங்க
ளெல்லாம் நீங்கிவிட்டது. இனிமேல் பூலோகத்திலே சேது
தநுக்கோடி தீர்த்தங்களை விதிப்படியாடி நம்மைப் பூஜித்து

வணங்கிய பேர்களினுடைய சகலபாபங்களும் விமோசனமாகி நம்முடைய பதங்களைப்பெற்று மோட்சத்தையடைந்து பிரம்மானந்தத்தை யநுபவிக்கக்கடவார்களென்றும் வாக்களித்துப் பின்னுங் கூறுவார். இராமசந்திரரே, நம்மை இந்தகந்தமாதனத்திலே யாரொருவர் உம்மைப்போற் பூஜிப்பார்களோ, அவர்களுக்கு அநேகவரப்பிரசாதங்களும் இஷ்டகாம்மிய மோட்சகாம்மியங்களும் பிரம்மானந்தமும்பெருகி வாழக்கடவர்களென்றும் வாக்களித்துப் பின்பு அந்த இராமலிங்கத்திற்றானே, அத்தேஜசுடனே அயிக்யமாய் எழுந்தருளியிருந்தார். இப்படி இராமநாதன் தெரிசனந்தந்து வரப்பிரசாதங்கள் அளித்ததைக் கண்டிருந்த சகலதேவரிஷிகளும் ரிஷீசுவராளும் முநீஸ்வராளும் தபசிகளும், விபீஷணன் சுக்ரீபன்முதலிய வானராதிகளும், அவரவர் தனித்தனியே மிருத்திகைகளை வர்ணித்து வேதாகமப்பிரகாரம் தப்பாமற் சிவபூசைசெய்து முடித்து அநேக தோத்திரங்கள்செய்து, ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். அப்போது ஸ்ரீராமசந்திரன் முதலானபேர்களெல்லாம், அப்படியே தோத்திரஞ்செய்துக்கொண் டிருந்தார்கள். கேட்டீர்களோ முநிவர்களே, இவ்வாறிருக்கையிற் கயிலாசபதியைப்போன்ற காசிமகாக்ஷேத்திரத்திற்குச்சென்று இலிங்கங்கொண்டுவரச்சென்ற, அநுமாரும் ஈசுவரப்பிரசாதமாய் இரண்டு லிங்கங்களைக்கொண்டு மகாஜாக்ரதையோடும் விகவசொரூபங்கொண்டு கந்தமாதனத்திற்குதித்து ஸ்ரீராமச்சந்திரனையும், சீதாதேவியையும் லட்சுமணரையுஞ் சுக்ரீபனையுங் கண்டு நமஸ்கரித்து பார்க்கும்போது, சிவபூசைநடந்தேறித் தோத்திரஞ்செய்துகொண் டிருப்பதைக்கண்டு வியசனங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து கூறுவார். சுவாமி, இராமசந்திரமூர்த்தியே, நான் வீணே நெடுந்தூரம்போய் இலிங்கங்கொண்டுவந்தும் பிரயோசனப்படாமல் போயிற்றே என்று கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ச் சொரியவிடுத்து, தேவரீருக்கு இந்தமன துண்டாகியவிதம்யாதோ அறியேன், அந்தோ நான் இந்தஜன்மத்திலே இராகத்வேஷங்களுடனே கூடிக்கொண்டு

ஊன்றின்னும்பொருட்டாய் இன்பதுன்பங்களையறியாத மற் கடபுத்திக்குச்சரியாய்நடந்து தேவர் இராட்சதாள் மனிதர் களாலே இம்சைகளையடைந்து பிரயாசிக்கும்படியாய் எனது தாய்தந்தையர்கள் என்னைப்பயந்து வளர்த்துப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்தவர்களாகிலும் இவ்வகைத்துன்பத்துக் கிடமாய்க் கரைகாணுமல் அலைந்துதிரிந்த என்னை, தேவரீர்தடுத்தாட் கொண்டு நான்பட்ட சிரமத்தையெல்லாந்தீர்த்து வெற்றி யடையும்படிக் கிருபைசெய்து அதனாலே, அநேகங் கீர்த்தி களைப்பெற்று சுத்தவீரதத்துவத்தோடும் விளங்கும் என் னைப் பெற்றபிள்ளையைப்போல, ஆதரித்துக் கொண்டுவந் திருக்க, இப்போது, அடியேன், என்னகுற்றஞ் செய்தேன் தேவரீராயினுஞ் சீதாபிராட்டியின் பொருட்டு இவ்வளவு பிரயாசையடைந்தும் சுக்ரீபர் விபீஷணர்முதலிய வானரவீரர் களியாவரும் அவரவர்கள் சுகமாய்ப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து கொண்டு வாழவேண்டுமென்றும் தேவரீர் பின் ஏவற்பணி செய்து நடந்துவருகிறார்கள். அடியேன், என்னகாரணத்தால் இதுவரையில் பணிசெய்துவந்தேன், மேலும், இவடத்தில் சகலதேவர்களும்,முநீஸ்வரராலும் வானராதிகளுஞ் சுத்தவீரர் களுமாகிய கோடானுகோடிபேர்களிருக்க அவர்களை எல் லாம் விடுத்து என்னைப்போய்ச் சிவலிங்கங் கொண்டுவரச் சொல்லி யான் கொண்டுவந்தபிறகு அதனை உபயோகப்படுத் தாமல் என்னை அவமானப்படுத்தவோ நான் கயிலாசம்வரைக் கும்போய்ச் சருகாகத் தேகத்தையுலர்த்தி நிஷ்டைசெய்து வரப்பிரசாதத்தினால் நான் இலிங்கங் கொண்டுவருவதற்குள் ளாக மணலைக்குவித்து என்ன அவசரநிமித்தமாய்ப் பூசையை முடித்தீர்கள். ஆயினும், மகாலிங்கசொரூபத்தை முன்செய்த தபோபலத்தினால் பூசைசெய்யும்படியான நன்மையும் புண் ணியமும்பெற் றிருக்கவேண்டும். அவ்வாறு புண்ணியங்கள் செய்யாதபேர்களுக்கு ஒருபோதுங் கிட்டாதென்று சுருதி வாக்கியஞ் சொல்லியிருப்பது என்னளவிலே பலித்ததென்று மிகவுந் துன்பத்தையடைந்தவராய் பின்னுஞ் சொல்லுவார்.

தேவரீர், இப்படி நினைத்து அடியேனைக் கைவிட்டபோதே, இனி என்னகதி இருக்கின்றது. யான்செய்தபாபமே இப்படி வந்து சம்பவித்ததுபோலு மிருக்கின்றதென்றும் தேவரீருக்கு ஊழியஞ்செய்தவுடலை வைத்திருக்கப்படாதென்றும் உயிரை மாய்த்தாலொழிய இத்துன்பந் தீராதென்றும் அநுமார் ஏங்கி யேங்கி நெடுமூச்செறிந்து என்னமாய்முடிந்தது நம்முடைய சுத்தவீரத்தன்மையென்று வாய்விட்டலறி, ஸ்ரீராமசந்திர னுடைய பாதாரவிந்தத்திலேவீழ்ந்து அடித்துமோதி, என் பழியை ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று கூக்குரலிட்டார். அப் போது ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியுங் கருணையோடு அநுமாரைக் கட்டி யணைத்தெடுத்து அவர்மேற்பட்டிருக்கிற தூசுகளைத் துடைத்து முதுகைத் தடவிக்கொடுத்துச் சொல்லுவார். வாராய் அநுமானே, யான் என்னுடைய நிலையையும் என்னை யன்றி நின்னைப்போன்றவர்களினது நிலையையும் அறிவேன். அஃதெப்படியெனில், உலகின்கண் ஆன்மகோடிகளுடைய உயிர்களெல்லாம் ஒன்றேயல்லாமல் இரண்டிலையே அதுபோல் உள்ளதை உள்ளதாய்ப்பார்க்கிறபோது நீவேறு நான்வேறாக மாட்டாது. ஆதலால் பிறப்பதும் இறப்பதும் முன்செய்த கன்மாநுபவப்படியே நடக்கும். அவ்வினைக்கீடாய் நன்மை தீமைகளும் நரகசொற்கமும் கிடைக்கும், இவ்வளவுகாரியங் களும் நடத்தும்பொருட்டு சைதன்யமே எங்குந் தானாக விருந்து நானாவிதரூபமான பேதாபேதங்களெல்லாம் மனக் கட்டேயன்றி வேறில்லை. இதல்லாமலும் நீ என்றும் நானென் றும் பேதமுண்டோ, நான்செய்தது நீ செய்ததல்லவோ, நீ செய்தது நான்செய்ததல்லவோ, எங்குஞ் சுயம்பிரகாசமாயும் சுயஞ்சோதியாயும் ஆண்பெண் ணலியல்லாமலும் ஆதியந்த மில்லாமலும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதுவே ஆத்துமசொரூப மாக்கும், அப்படிக்கொத்த ஆத்துமசொரூபமே நீயாய் தான வனுய்ப்பார்த்து விளங்காமல் அகங்காரமுறுவது சரியல்ல, ஆதலால் தருமத்தை மனதிலே சிந்தனைசெய்து சாவகாசத் தையும் இந்திரியாதி நாட்டங்களையும் பொறுமையையுந் தவிர்

த்தாச் செவ்வையா யோசித்துப்பார்த்தால் சகலதேவர்களுந் துதிசெய்யப்பட்ட கர்த்தனுடைய பாதாரவிந்தத்திலே வந்தனைசெய்து வணங்கி தோத்திரஞ்செய்து உள்ளும்புறமுமாய் ஒன்றாய் நிறைந்து அறிவேசொரூபமாய் விளங்கப்பட்ட பிரமமே நிச்சயவஸ்துவாகவும் மற்றவை எல்லாம் பொய்யாகவும் ஒரு கற்பனை உண்டாகிறபோது, சயிதன்யத்தின் அருள் உண்டாகும். அப்படியல்லாமல் இராகத்வேஷங்களினால் தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் ஊர்வாழ்வன நீர்வாழ்வன தாவரமென்னும் கோடாநுகோடி ஜென்மங்களாய்ப் பிறந்து வழி தெரியாமற் சகலருங் கெட்டுப்போகின்றார்கள். அப்படி எடுத்த நாற்றவுடலத்தை சந்தனகளபங்களால் மறைக்கவேண்டி இருக்கின்றது. பின்னும் நெய்பால் தயிர்சற்கரை இவைகளைச் சாப்பிட்டாலும் அதற்குந் துற்கந்தமுண்டாவதறிந்தும் இத் தேகத்துக்கு ஆடையாபரணதிகளை நிறைத்து அழகுசெய்யாமற்போனால் மலஜலக்கோளை மாம்சஞ் சீ இரக்தங்களானது இச்சடத்தினுடைய துவாரத்துக்கு துவாரம் மயிர்க்கால்களின்வழியாய்ப் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும் அத்தன்மை பொருந்திய இப்புழுக்கூட்டைச் சுதந்தரமாயெண்ணி நீ நானென்னும் வேற்றுமைசெய்யவேண்டுமோ, அப்படி ஊறப்பட்ட நாதவிந்துகள்கூடி ஓர் புழுக்கூடாகவெடுத்த நமக்கு என்னபேதமிருக்கின்றது. இங்ஙனம் அடையும் இன்பதுன்பம் யாராலே எண்ணக்கூடும்.

இவ்வித அவமானத்தினாலே மானமென்பதைப் போக்கடித்தபேர்களுக்குப் பிறப்பிறப்புக்களில்லை. இதன்றியும், இந்தப்பிறப்பிலே இடும்பையும் பொய்யும் விடுமாயின் இன்பதுன்பமும் போய்விடும். ஆதலால், இப்படியே சகல உயிர்களும் பிறந்துபிறந்து அழியும், உன்னைப்போல் விவேகமுள்ளபேர்கள் இடும்பையாகிய கோபத்தைப் பொருளென்றெண்ணுவார்களோ, பின்னும் கண்ணில்லாத அந்தகன் மார்க்கத்திற் போகும்போது, அம்மார்க்கத்திலிருக்குங் குழியையறியாமல் விழுவானாயின் மறுபடியும் அம்மார்க்கத்தை யுன்னுவானோ,

அதுபோல் இந்த மானத்தினலே உண்டாகிற இன்பதுன்பம் நீங்கிவிட்டால், எப்போதுஞ் சுகத்தை யநுபவிக்கலாம், பின்னும் வேதாந்தங்களினற் சொல்லப்பட்ட ஞானத்தை யறிந்து பார்த்தால் அதில் மூன்றுவாக்கியங்களுக்குள்ளே சகலமும் ஓடுங்கியிருக்கும், அப்படிக்கொத்தவாக்கியம் எப்படிகிடைக்குமெனின், ஓர் வீட்டில் தீப்பிடித்து நான்குபக்கமுஞ்சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு எரிகிறபோது அவ்வீட்டுக்குடையவன் அவற்றிலுள்ள வஸ்துக்களை எடுக்கத் தோன்றுமற் சகலத்தையும் வெறுத்துத் திரும்பிப்பாராமல் எப்படிச் செல்வனே, அதுபோல் தன்னுடைய அக்யானவீட்டிலே ஞானத்தீயானது பற்றி எரிந்து அதனற் சகலபண்டபதார்த்தம் பெண்டு பிள்ளைகள் தனகனகவஸ்துவாகனங்களையும்வெறுத்து, திரும்பிப்பாராமல் வந்து குருசன்னிதானத்திலே தொண்டுசெய்து அவருடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினலே அறிந்துக்கொண்டால் அவ்வுண்மையானது ஒன்றுய்த்தெரியப்படும். அப்படிக்கல்லாமல் இடும்பையான கெருவத்தை மனதில் வகித்தபேர்களுக்கு அந்தப்பிரமையானது இப்படியே வாதிக்கும், அப்படிக்கொத்த வாதனைகளுண்டாகி ஞானமழிந்துபோய் யாதொருபுண்ணியமு மடையாமல் உணவருந்தி உறங்கிவிழிக்கின்ற பேர்களுக்காகவே காலனென்றுருவனையுண்டாக்கி யிருக்கின்றது, மேலும் நாம் காண்பனவெல்லாம் அழியும், உயர்வெல்லாந் தாழும், தாழ்வெல்லாம் உயரும், பழுத்தமரமானது எப்போதும் உதிர்ந்துகொண்டே இருக்கும், அதுபோற் பிறந்தசரீரம் இறப்பதே வழக்கமாயிருப்பதனலே, இச்சரீரம் நிலையல்ல, அழிந்த சரீரம்வரமாட்டாது, சென்றநாட்களும் வரமாட்டாது, பின்னும் தான் அழியாமலிருக்கவெண்ணி, அடவியிலும் குகைமுதலிய விடங்களிற்போய் ஒளித்தாலும் ஆகாசமார்க்கமாய்ப் பறந்தாலும் ஆடகலோகம் போயிருந்தாலும் அலைகடலில்ஒளித்தாலும், பிறப்பிறப்பு ஒற்றுமையானதனலே ஓர் நிமைப்போதுகூடவுந் தப்பாமற் காலன்வந்து கொண்டு போய்விடுவான். இதல்லாமலும் உலகிற் ஜனித்த எச்சடத்தி

னும் உயிர்வந்துகூடுகிறதும் பிரிகிறதும் எப்படியிருக்கிறதென்றால் சமுத்திரத்திலோர் துறையில் நாவாய்கள் தோணிகள் கூடியிருந்து அப்பால் அவரவர்கள் நினைத்த இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய்விடுகிறதுபோலும், வழிப்போக்கரானபேர்கள் இரவுகாலங்களில் ஓர் இடத்திற் கூடியிருந்து விடிந்தவுடனே, அவரவர்கள் எவ்வாறு மார்க்கங்கொண்டு பிரிந்துபோய்விடுவார்களோ அதுபோலும், காலனானவன் கைப்பற்றவந்தகாலையில் அவரவர் பெண்சாதிபிள்ளைகளும் தாய்தகப்பன்முதலிய சுற்றத்தார்யாவரும், அப்படியே பிரிந்துபோவார்களாதலால், அப்படிச்செல்லாமல் ஒன்றாயிருக்கும்படியாய் நிறுத்துவதற்கு வேறேமருந்தும் மந்திரமுந் தெய்வங்களுங் கிடையாமையாலும் இறந்தபேர்கள் மறுபடியும் முன்ஜனித்த தாயின் வயிற்றிலேதானே எல்லோரும்பிறந்துவளர்ந்து இருக்கவுமாட்டார்களாதலால் முன்ஜென்மத்திலே அவரவர்செய்த கர்ம்மாநுபவப்படியே பிறந்துவளர்ந்துவரும் பிறப்பிறப்பென்னுந் துன்பம்வந்த வகையாதெனில், சூரியப்பிரகாசத்துக்கு முன்னே அந்தகாரந்தோன்றியதுபோல ஆத்மாவுக்கு இல்லறதுக்கந்தோன்றி இருக்கின்றது, அவை எதினாற்றோன்றியதென்றால், கருமத்தினாலே தன்னிடத்தில் தோணப்பட்டது. அன்றியுங் கருமமேன்வந்ததென்னில், காமக்குரோதங்களால் உண்டாயிற்று, காமக்குரோதமேன்வந்ததெனில், அவமானத்தினால்வந்தது, அவமானமெவ்வகைவந்ததென்னில், அவிவேகத்தினால்வந்தது, அவிவேகமெத்தன்மையாய் வந்ததென்னில், அக்கியானத்தினால் வந்தது, அக்கியானம் என்னவகையாய் வந்ததென்னில் தன்னைமறந்ததனாலே சம்பவித்ததானபடியால் ஞானமென்னும் அறிவினால் அக்யானத்தையும் அபிமானத்தையும்போக்கினால் அவனுடைய ராகாதிகள்கெட்டு, நீயே நானென்றும் நானே நீயென்றும் சொல்வதுதெளியும், அப்படி தெளிந்துபார்ப்பையேயாகில், இந்த காலதேசவர்த்தமானமெல்லாம், ஒன்றாய்ச் சுயம்பிரகாசமாய் வேறுபாடில்லாமல் தோற்றப்படும். அதை விட்டுவிட்டு நீயுந் துராங்காரத்தி

ளாலே உன்னைமறந்து இவ்வகைத் துன்பத்தையடைகின்றது என்னகாரணம். மேலும், யாவும் ஒரேமயமாய் விளங்குவதால் நீ நானென்று இரண்டில்லை. ஆதலால், இவையெல்லாம் பிராந்தியினாலே உண்டாக்கப்பட்டது மனத்தின் வேற்றுமையேயன்றி வேறல்ல. ஆதலால் யான் உனக்கு வஞ்சகம் நினைத்து அவமானப்படுத்தவில்லை. மேலும், ருஷீஸ்வரராளால் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைக்கு நியமித்த முகூர்த்தம் தப்பிப் போகின்றதாயிருந்தமையாலும், நீ வருவதற்குக் காலந்தாழ்த்தமையாலும், இவண் சீதையின் கையினாற்பிடித்து விளையாடிய மிருத்திகையானது இலிங்கம்போலுந் தெய்வீகம் விளங்கியிருப்பதைக்கண்ட யாவரும் அதனையே பூஜிக்கும்படியாய்ச்சொன்னதால் அவ்வாறே நானும், முகூர்த்தவேளை தப்பிப்போகின்றதாக விருக்குதென்று பூஜைபண்ணியதேயன்றி வேறில்லை. அப்படியிருக்க நீ இதனையோசியாமல் வியாகுலப்படுவதும், கோபிப்பதும், தகுதியல்ல. ஆதலால், நீ மிகவும் பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு கயிலாசத்திலிருந்து கொணர்ந்த இலிங்கத்தை உன்னுடையபெயராற் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்குவையேயாகில் உன்னைப்பற்றிய பாபங்களெல்லாம் நீங்கும்படியாய் சாம்பமூர்த்தியின் கிருபைபெற்று, பூலோகத்திலே சகலத்ராளும் உன்னாற் பிரதிஷ்டைசெய்த அநுமலிங்கத்துக்கு முன்வணங்கிப் பின்பு நம்மாற்பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட இராமலிங்கத்தை வணங்குவார்களாயின், அவர்களுக்குச் சகல பாபங்களும், சகல தோஷங்களும், பூத வேதாள பசாச கணங்களும் விலகி இஷ்டகாமியங்களைத் தருவதன்றியும், மோக்ஷாநந்தமும்பெற்று வாழக்கடவர்களென்று கூறிப் பின்னும் கூறுவார். ஓ அநுமானே, உன்னாற் கொண்டுவரப்பட்ட அநுமலிங்கத்தையும், இராமலிங்கத்தையும், துதிசெய்யப்பட்ட புண்ணியசாலிகளுக்கு எக்யங்கள், யாகங்கள், அநேக தானதருமங்கள், தலதரிசனங்கள், இவையாவும் வேண்டியதில்லை. ஆதலால், இந்த கந்தமாதனத்திலே யான், சீதை, இலட்சுமணன் முதலியபேர்களோடும், பூசை

செய்திருக்குஞ் சிவலிங்கத்திலே பரமேஸ்வரன் நிறைந்து விளங்குவதிலும், உன்றாற் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட சிவலிங்கத்திலே பரமேஸ்வரன் பிரதானமாய் விளங்கக்கடவனென்றும், ஸ்ரீராமசந்திரன் வரமளித்ததல்லாமலும், பின்னும் சொல்லுவார். வாரும் அநுமானே, உன்னுடைய துன்பங்களெல்லாந் தீரும்படியாய் நீ கயிலாயத்திலிருந்து கொண்டுவந்த சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து வணங்குவையேயாகில், அப்படி வணங்கிய அநுமேசனையும், நம்மாற் பூசிக்கப்பட்ட இராமீசனையும், ஆயிரம்யோசனை தூரத்திலிருந்து நினைக்கப்பட்ட பேர்களுக்கும், அநேக புண்ணியங்களுண்டாகி அஞ்ஞான முதலிய பாசங்களெல்லாம் அற்று பரமபதத்தை அடைவார்களென்று ஸ்ரீராமசந்திரன் திருவாய் மலர்ந்து, அநுமாரை இலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யும்படியாய்ச் சொல்ல, அப்போது மாருதி கூறுவார். சுவாமி, இராமசந்திரமூர்த்தியே, தேவரீர் பூஜித்த இலிங்கத்தைப்பெயர்த்தெறிந்துவிட்டு அடியேன் கொண்டுவந்திருக்கும் மகாலிங்கத்தை உம்முடைய கையினாற் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட இராமசந்திரன், வாராய் அநுமானே, இப்போது என்றாற் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கும் இலிங்கத்தை பேநிக்கப்படாது. ஏனெனில், அது பாதாளபரியந்தம் தட்டுதட்டாய் வேரூன்றி எங்கும் வியாபித்திருக்குமாதலால் உன்னால் அசைக்கப்படாது. மேலும், முன்னொருகாலத்தில் இச்சிவலிங்கமானது அக்கினிமலையாக விருந்தபோது அதினுடைய அடியைக்கண்டாலும், மகாமேருமுதலிய அஷ்டகுல பருவதங்களினது அடிமுடிகளை மாறிமாறிப் பிடுங்கிவைத்துக் கயிறாகத்திரித்தாலும், இவ்விலிங்கத்தை மாத்திரம், சற்றேனும் அசைக்கப்படாது. மேலும், அப்படி உனக்கு அதிக பெலனிருக்குமாயின் நாம்செய்த சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையை யெடுத்துப்போட்டு நீ கொண்டுவந்திருக்குஞ் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய் யென்று ஸ்ரீராமசந்திரன் சொல்ல, அதைக்கேட்ட வாயுகுமாரன் மகாபூரிப்போடும்,

அநுமார் இலங்கப்பிரத்ட்டை.

அவ்விலிங்கத்தைநோக்கி, இந்த மிருத்திகையான மணலைப் பெயர்த்தெறிவது எனக்கோர் பெரியகாரியமோவென்று தாவிக் குதித்து, அங்குள சகலதேவர்களும், ருஷீஸ்வராளும், முநீஸ்வராளும், யாவருங் காணும்படியாய் குபீலெனப்பாய்ந்து இராமலிங்கத்தைப்பிடித் தசைத்தார். அவ்வாறசைத்த தற்கு இலிங்கமானது அசைவில்லாததுகண்டு பின்னும் மிருத்திகையான இம்மணலுக்கு இவ்வளவு வலுவுளதோவென்று அநுமாரானவர் தனது பஞ்சபூதங்களையு மடக்கிச் சுவாசபந்தனஞ்செய்து மகாபலத்தோடும், பலதரமும் அசைத்துப்பார்த்தார். அப்படி அசைத்தும், இராமலிங்கமானது அணுவளவும் அசையாமலிருப்பதுகண்டு ஆங்காரங்கொண்டு, வாலை முறுக்கிப் பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து வாலிற்கட்டியிருக்கும் மணியானது கணகணவென்று சத்தாடம்பரஞ்செய்யத் தலைக்குமேல் ஆகாசவெளியைப்பார்க்க வாலைநீட்டிக்கொண்டு மகாகருவத்தோடும், இராமலிங்கத்தைப்பிடித்தசைத்தார். அப்போதும் அசையாததுகண்டு, மகிமையறியாதவராய் மலையைப்போலும், மரத்தைப்போலுமெண்ணி, இந்த மிருத்திகையான மண்ணிலிங்கத்துக்கு இவ்வளவு வலுவாவென்று விசுவசொரூபங்கொண்டவராய் இரண்டு கரங்களையும் பூமியிலூன்றி வாலினால் இராமலிங்கத்தைச் சுற்றி இறுக்கி மகாகோபாவேசத்தோடும், பூரணவலுவைக்கொண்டு ஆகாசவீதியில்வாழும் சூரியசந்திரான் நக்ஷத்திரங்கண் முதலிய உம்பர்களியாவருந் திடுக்கிட்டு நடுங்கும்படியாய் லாகுசெய்து காலிரண்டையு முயரத்தூக்கி வெகு பராக்ரமத்தோடும் விசைகொண்டு அசைக்கிறபோது, பூமி யந்தர சொற்கமென்னு மூன்றுலோகமும், அஷ்டதிக்குகளும், அண்டசராசரங்களும், அஷ்டகுல பருவதங்களும், சப்தசாகரங்களும், எறும்புமுதல் யானை யீறாகும் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரஞ் ஜீவகோடிகளும் அசைவுகொண்டு அல்லோலகல்லோலமாய்ச் சுழன்றதேயன்றி, ஸ்ரீராமசந்திரனாற் பூசித்த இலிங்கமானது அசையாததுகண்டு, ஒன்றும் தோற்றாதவராய் பின்னும்

வாலேமூறுக்கி இறுக்கி விசைகொண்டு அசைக்கும்போது அநுமாருடைய வாலானது நீண்டு நைந்து இளகிப் படீலென்று அறுந்துவிட்டது. அப்படி அறுந்தவுடனே அவ்விராமலிங்கத்தின் வடபாரிசத்திலே கூக்குரலிட்டுத் தலேகுத்தாகக் கரணம்போட்டு விழுந்தார். அவை எப்படியிருந்ததென்றால், முன்னொருகாலத்தில் வாயுபகவானுடைய பெலத்துக் குட்பட்ட ஆதிசேடன் மகாமேருவின் கொடுமுடியைப் பெயர்த்தெறிந்தானென்னுந் தன்மைக்கிணங்க தானுமோர் கொடுமுடியைப்போல் அலறிகொண்டு விழுந்தமாத்திரத்தில் வாயினாலும், மூக்கினாலும், இரத்தங்கள் குபீர்குபீரென்று பெருக, எலும்புகளெல்லாம் நொருங்கிக் கண்விழிபிதுங்கி விழுந்த அதிற்சியினால் மண்டையுடைந்து பூமியானது பெலத்வாரம்போற் பளளப்பட்டுத் தண்ணீருறறுவரையிலும் பேதித்து, அதிலூறிய ஜலமும், இரத்தமும் ஒன்றாய்ச் சேறுடிச் சமுத்திரத்தில் பிரவாகமாய்ப்போய்ச்சேர, அப்போது அநுமாரானவர் தலேக்குப்புற்று நாக்கை நீட்டிக்கொண்டு மூற்சையோடும், பூமியின்பேரில் அசைவற்றிருப்பதைதேவர்முதலிய ருஷீஸ்வரரள், முனீஸ்வரரள் வானராதிக ளியாவருங்கண்டு ஆச்சர்யங்கொண்டு, ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய அன்பையும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய கிருபானந்தப்பெருக்கையு நினைத்து புகழ்ந்துகொண்டாடி நின்றவர்களாய், ஸ்ரீராமலிங்கத்தின்பேரிற் பாதிவால் சுற்றியிருக்கப் பாதிவால அறுப்புண்டதோடுங் கூப்பிடு தூரத்திற்போய் விழுந்து மூற்சித்திருக்கும் அநுமாரைக் கண்டு நடுங்கி வெறுத்து யாவருஞ் சகிக்கமாட்டாதவர்களாய் துன்பக்கடலுட் டோய்ந்திருப்பதை இராமசந்திரன்கண்டு, மிகவும் பதறிக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்விடுத்துக் கதறும்போது, இலட்சுமணரானவர் வயிற்றிலும் வாயிலு மறைந்துக்கொண்டு புலம்ப, சீதாதேவியுங் கோவென்றலறிப் பூமியின்மேற்சாய்ந்துபுரண்டுபுரண்டழுது, ஐயோ பாழுந்தெய்வமேயென்று வாய்விட்டலறி தன்னுடைய இரண்டு கைகளாலும், அநுமாருடைய அங்கத்தை இரத்தவெள்ளத்தினின்றுந் தூக்கி

யெடுத்தாள். அவ்வாறு அம்மனுனவள் எடுத்துப் பார்க்கும் போது, அநுமாரானவர் நைந்து குழைந்து சுருண்டிருப்பு தைக்கண்ட வானராதி முதலிய யாவரும், ஐயையோவென்று அபயமிட்டு முகத்திலறைந்து கோவென்றழுதார்கள். அது கண்ட இராமமூர்த்தியும், அநுமாரைத் தோளோடேசேர்த் தணைத்துக்கொண்டு இக்கன்றாவியைப்பார்க்கவா இருந்தோ மென்றும், மாருதியின் தலையைத்தாங்கி தனது மடியின்மே ரில் உட்காரவைத்தபோது அம்முடியானது நிற்கமாட்டாமற் சோர்ந்து சாய்வதைக்கண்ட சீதாதேவியானவள் அடித்து மோதி விழுந்து எழுந்திருந்து தனது இருகரங்களாலும், அநுமாருடைய தலையைத் தாங்கிக்கொள்ள, ஸ்ரீராமசந்திரன் முதலிய யாவரும், அநுமாருடையதேகத்திற் படிந்திருக்கும் தூசுகளையும், இரத்தங்களையும் துடைத்து, ஆ எங்கள் தெய் வமே என்றும், எமகளையனே என்றும், எங்கள் கண்மணியே என்றும், தூக்கித்துக்கூவி, அந்தோ, பம்பையாற்றங்கரையில் எங்களை நட்புக்கொண்ட நாள்முதல், சுக்ரீபன்முதலிய வான ராதிகளையெல்லாஞ் சேர்ப்பித்துவைத்து உனது தாயாகிய அஞ்சனாதேவியையும், தாதையாகிய வாயுபகவானையுமறந்து, எங்களைச் சதமென்றெண்ணியிருந்து, எங்களெண்ணப்படி நடந்துவந்த உன்னை எப்போது காண்போம். ஐயோ, உனது வாய்திறந் தோர்வார்த்தை பேசாயோ, கண்ணைத்திறந்து பாராயோ, எங்கள்பொருட்டாய் நைந்து மெலிந்தனையே, மகேந்திரகிரியினின்றுமெழுந்த நினது கால்களும், இலங்க ணியைச் சம்மாரஞ்செய்து திருவாழியைக் கொண்டுபோய் கொடுத்த கரங்களும், இலங்கையைச்சுட்டுச் சாம்பலாக்கிய வாலும், அசோகவனத்தில் பஞ்சசேனாபதிகள் முதலிய இரா க்ஷதவீரர்களை வெற்றிகொண்ட புஜபல பராக்ரமங்களும், எங் கே யடக்கினாய், அப்பனே, எனதாருயிர்த்துணையாகிய நீ மூற் சித்திருப்பதைப்பார்த்து சகிக்கவுங் காலமாயிற்றே என்று நின்றுங் கூறினார். ஆ என்து செல்வமே, விபீஷணனை அடைக்கலங்கொள்ளும்படியாய் அநேக நீதிவாக்கியங்களை

எடுத்தோதிய விவேகசாலியாகிய உனக்கு எவ்வளவுந் தோற்றுமல் இப்படி அவதிக்குள்ளாய் அயர்ந்தனையே யென்றும், நான் இராவணனைச் சங்காரஞ்செய்து வெற்றிமாலைபூண்டது நின்வலுவாலன்றி வேறில்லையே என்றும், ஐயோ என் னிரு கண்மணிபோன்ற உன்னை இவ்விடத்திற் பறிகொடுத்துவிட்டு அயோத்தியாபுரிக்குப்போய் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு அரசாட்சிசெய்து வாழவும் மனமெழுமோ, அநுமானே, எங்களை அயோத்தியாபுரியிற் றம்பிமார் தாயாருடனேகொண்டுபோய் சேர்த்துப் பார்க்காமல் இப்படி நாங்கள் பரதவிக்கப் பார்க்கின்றனையேயென்றும், ஸ்ரீராமசந்திரன் புலம்பிக் கண்ணீ ராறுபோற்பெருகவும், அதுகண்ட சீதாதேவி முதலாகியபேர்களும், அழுது புலம்புங் கண்ணீரும், அநுமார்தேகத்தில் வீழ்ந்து தேகத்தின் மயிர்க்கால்கடோறும் புகுந்து அதனால் அவர் அடைந்த தாபசோபங்கள் தீர்ந்து உடம்பில் வலுவுபொருந்தி அசைவுண்டாகிக கண்களை விழித்துப்பார்த்து, ஸ்ரீராமசந்திரன், சீதாதேவி, இலட்சுமணப்பெருமாள் முதலானபேர்களினுடைய கண்ணீரால் ஸ்நானம் பண்ணப்பட்டதினல், அக்கந்தமாதனத்தில் விளங்கும் இராமநாதனைத் தொட்டுப் பிடுங்கி எறியவேண்டுமென்று நினைத்து அபசாரஞ்செய்த பாபமும் விமோசனமாகி, அஞ்ஞானங்களெல்லாம் அகன்று ஞானோதயமுண்டாகி எங்குஞ் சச்சிதானந்தமயமாய்த் தோன்றப்பட்டதினலே, ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியையும், சீதாதேவியம்மையையும், தோத்திரங்கள்செய்து வணங்கிச் சகஸ்ர நாமங்களையும், தசாவதாரங்களையும், ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய கருணாநிதிப் பிரவாகங்களையும் சொல்லித் துதித்து, அடியேன்செய்த அபசாரங்களைப்பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டியதென்றும், ராமசந்திரனது பாதகமலங்களைவணங்கி நமஸ்கரித்து எழுந்திருந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்றார். அப்படிநின்ற மாருதியைச் சகலத்ராளுங்கண்டு சந்தோஷித்துக் கொண்டாடினர்கள். அதுகாலையில் ஸ்ரீராமசந்திரனும், அநுமானைப்பார்த்துக் கூறுவார். வாரும் அநுமானே, நாம் மகா

ரிஷிகள் வாய்மையின்வண்ணம், சீதைகரத்தினல் பிடித்துப் பாணித்த சிவலிங்கத்தைப் பூஜித்து இருப்பதின் மகிமையறி யாது இறுமாப்புக்கொண்டு கோபித்துக்கொள்ளலாமோ, அதன்றியும், நான்பூஜித்த இராமலிங்கத்தை முப்பத்து மூக் கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளும், கருட காந்தர்வ சித்தவித்யாதர ருரகராகாயவாசியர் போகபூமியர் முதலிய சிவகணங்களும், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் முத லாகியபேர்களும் ஒன்றாய்க்கூடி பேதிக்கவேண்டுமென்று லும், பேதிக்கக்கூடுமோ, அப்படி இருக்க, நீ சிறுபிள்ளைபுத்தி யாய் வீணே இப்படிக்கொத்த துற்புத்தியைநினைந்து துயருற் றனையே, ஆயினும், உனக்கு இன்னங் கூறுகின்றேம். யாதெ னில், இப்போது என்னுல் இறக்கப்பட்ட இலங்கைவேந்த னுனவன் முன்னொருகாலத்தில் என்னையனுகிய சாம்பவமூர்த் தியானவர் எழுந்தருளியிருக்கும், ஸ்ரீகயிலாசத்தை பெயர்த் தெடுக்கவேண்டுமென் றெண்ணங் கொண்டவனுய் அவன் பட்ட பாடுகளையெல்லாம் நீ கேட்டறிந்திலையோ, இதல்லா மலும், அந்தபரமேஸ்வரன் தேவர்களை கெருவபங்கஞ் செய்ய வேண்டி ஓர் துரும்பைஎடுத்து முன்னெறிந்து பேதிக்கச் சொன்னபோது சகல தேவரும் ஒருங்குகூடி எடுத்தும், உனது தந்தையாகிய வாய்வுபகவான் மகா வலுவுகொண்டு சூறுவளியாய்த் தன்னுடைய பூரணவலுவோடு சுழன்று சுழன் றடித்தும், பேதிக்கப்படாதவையை யாவருங்கண்டு மயங்கித் தியங்கி நின்றனரே யன்றி அத்துரும்பை அசைக்கக் கூடாதவைக்கு அவனசையாமல் அனுவசையாதென்றும், ஓர் வதந்தி தேவர்களால் உண்டாகி யாவரும் வணங்கித் தோத் திரஞ்செய்ததை நீ கேட்டதில்லையோ, மேலும், இச்சதுர்த்தச புவனமும், அண்டபிண்டசராசரமும், விளங்காநின்ற எறும் புக்கடை யானைமுதல் எண்பத்துநான்கு நூறுயிரஞ் ஜீவாத் மாக்களிலும்நிறைந்து எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போலஎங்கும் வியாபகமாய் உள்ளும், புறமும் ஒன்றாய் ஆதிமத்யாந்த ரகித மாய் திரிநேத்திரதாரியாய் விளங்காநின்ற கர்த்தனுடைய மகி

மைகள் உனக்குத்தெரியாததுண்டோ, அந்தோ, நவவியா கரணபண்டிதனாகிய உனக்கு நாம் சொல்லவேண்டியதென்ன விருக்கின்றது. மேலும், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சிவபெருமான் எவ்வணமிருப்பாரெனில், காலனுக்குக் காலனாகவும், கருதித் துதிப்பவர்களுக் கெளியவனாகவும் இருப்பவனை அறியாமற் செய்த அபசாரத்துக்குப் பொறாதவராய் உனக்கு இத்தன்மை யாகிய துன்பங்களைச் செய்தார். ஆயினும், நீ செய்த அபசாரத்தை அக்கடவுள் எப்போதும், அவர் திருவுளத்தில் வையார். ஏனெனில், அடியர்களானோர் தீங்குசெய்தால் அன்னவரைத்தெண்டித்தும், பாங்குசெய்தவர்களைக் கடாக்ஷித்து வரும் பக்குவத்தையுடையவராதலால் நீ செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கருணாகடாக்ஷஞ் செய்வரேயன்றி, கைவிடமாட்டார். ஆதலால், நீ விழுந்த அதிற்சியினாலுண்டாகிய பிலத்வாரமானது பூலோகத்திலே உன்பெயரால் உண்டாக்கப்பட்ட தீர்த்தமெனச் சிந்தித்து, அதில் தீர்த்தமாடும் பேர்களுடைய பாபங்களையெல்லாங்கொடுத்துப் புண்ணியங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும், அஃதெப்படியெனில், அந்த இடத்திலே ஊறி இருக்குஞ் ஜலமானது ஆதி பரமேஸ்வரனுடைய சடாடவியில் விளங்குங் கௌரி, கங்காபவானி, கௌதமி என்று சொல்லப்பட்ட நாமதேயங்களையுடைய கங்கையானவள் பாதாளவாகினியாய்ப் புறப்பட்டிருப்பதனாலே அத்தீர்த்தத்திலமூழ்கும் பேர்களுக்கெல்லாம், ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்தபலன் கிடைக்கும். இதல்லாமலும் கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி என்னு மிம்மூன்று நதியினும் தீர்த்தமாடினால், எவ்வளவுபலன் கொடுக்குமோ, அவ்வளவு பலனைக் கொடுக்கும். அன்றியும், நீ விழுந்தவிடத்திற் பெருகியிருக்கும் தீர்த்தம், அநுமதீர்த்தமென்று உன் பேரால் இதுமுதல் பூலோகமுள்ளளவும் விளங்கிக்கொண்டு இருக்கும். அல்லாமலும், அந்த தீர்த்தக்கரையில் பிதுர்களைக்குறித்து திலதர்ப்பண சிராத்தபிண்டங்கள் யாரொருவர் செய்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய செய்வினைகளால் அவர்பிதிர்களெல்

லப்படாது. மேலும், உன்னால் உண்டாயிருக்கும் அநும குண்டத்தில் சிரார்த்த பிண்டங்கள் செய்யாமல் மற்ற இடங்களிற் செய்வாராயின், அன்னவர்களை அவர்களுடைய பிதுர்க்கள் கோபித்து விரும்பமாட்டார்கள். ஆதலால், அவ்வளவு மகிமையுடையதாய் விளங்கு மத்தீர்த்தத்திலே முழுகாதபேர்களும், சிரார்த்தஞ் செய்யாதபேர்களும், மகா பாவிகளென்று சொல்லப்படுவார்கள். இதல்லாமலும், அத்தீர்த்தத்திற் றண்ணீர்முகந்து திலதற்பணஞ்செய்தால், அன்னவரைப்பயந்த மாதாபிதாக்களுக்கு நெய்யினால் தற்பணஞ் செய்ததற்குச் சமானமாய் ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடும் வாழ்த்துவார்கள். இதன்றியும், உன்னாற் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்ட சிவலிங்கமும், அவ்வாறே மகிமையோடும், விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். அதினும் நம்மாற் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்ட இராமலிங்கத்துக்கு நீ செய்யப்போகின்ற மகாலிங்கமானது முதன்மையாய் விளங்கும். அப்படி விளங்குவதுமன்றியில், அந்த மகாலிங்கத்துக்கு அபிஷேகம், நெய்வேதன முதலிய சோடசவுபசாரங்களும் முன்னுதாய்நடந்துப் பின் இந்த கந்தமாதனத்திலே நாம் பிரதிஷ்டைசெய்யுமுன்னம் கவுதமராலும், அகஸ்தியராலும், பூஜிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அத்திர பூர்வ மகாதேவரென்னும் இரண்டு லிங்கத்திற்கும், அபிஷேக ஆராதனை முதலியதும்நடந்து அதன்பிறகு நாம் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதனுக்குப் பூசைநடக்கும்படியாய் வரமளித்தோமாதலால், நீ கொண்டுவந்திருக்கும் சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்து வணங்கென்று மகா சாந்தகுணசாலியாகிய இராமசந்திரமூர்த்தியார் சொல்ல, அதைக்கேட்ட அநுமாரானவர் மனமகிட்சியடைந்து ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியாற் பிரதிஷ்டைசெய்த இராமலிங்கத்துக்கு வடபாலாகத் தான்கொண்டுவந்த சிவலிங்கத்தில் ஒன்றைப் பிரதிஷ்டைசெய்து லோகோபகாரமாய்ப் பூஜித்து, மற்றொரு லிங்கத்தை தன்னுடைய ஆத்மார்த்தமாய்ப்பூஜித்து வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தாராதலால், நைமிசாரணியர்களே, மூன்

னர் அநுமானுடையவாலினுல் மூன்று சுற்ருகச் சுற்றப்பட்டு இழுத்தகாலேயில், அந்த இராமலிங்கத்துக்கு மூன்று இரேகை போல் வடுத்தோன்றி இருப்பதனுல் யாவருங் கண்டறிய லாமென்று சூதமாமுநிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமி சாரண்யர்கள் மெத்தவும் பிரம்மானந்தங்கொண்டு, சுவாமி, தேவரீர் இதுவரையிற் சொல்லிவந்த புண்ணியகதைகளில் இவை மிகவும் மகிமைதங்கியிருப்பதை நோக்கின் தேவர் களுக்கு இம்சையைத்தரும், ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியி னுடைய மனதையும் வருந்தச்செய்ததால் அச்சண்டாளனுகிய ராவணனைக்கொன்றதோஷம், ஸ்ரீராமசந்திரனுக்குத்திரவேண் டியதாய் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தாரென்றுஞ் சொல்லியதால் அப்படி அவனை வதஞ்செய்தநிமித்தம் ஸ்ரீராம சந்திரனுக்கு பிரம்மஹத்தி வருவதற்கு அவன் பிராம்மகுலனுக விருந்தாலன்ருே சம்பவிக்கும். ஆதலால், அவ்வரக்கனுடைய வரலாற்றையும், அவ்வரசனுடைய வரலாற்றையும், தசரத தநயனுகிய இராமமூர்த்திக்கு பிரம்மஹத்தி அணுகிய விதத் தையுந் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்கச் சூத மாமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினுர்.

இராமசந்திரன் அர்ச்சனைச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

பிரம்மஹத்திச்சருக்கம்

கேளுங்கள் நைமிசாரண்யவாசிகளாகிய முநிவர்களே, சத்தியலோகத்தின்கண் வெண்டாமரை யாசனத்தில் வீற் றிருக்கும், பிரம்மதேவனுடைய புத்திரரான புலத்திய மகா ரிஷியிடத்திலே, மகாபுண்யகுண வேதநீத ஒழுக்கத்தோடும், ஓர் புத்திரன்தோன்றி, விச்சிரவாவென்னும் பெயர்பூண்டு சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னுந் திரிலோகங்களும் மதிப்பதற்

சூரிய பெருந்தபத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கையில் பாதாள லோகத்தில் வாழப்பட்ட இராட்சதர்களில் மகாபலசாலி யாயும், அதிவீரபராக்ரமனாகியுமிருக்கும், சுமாலி என்பவன் பூலோகமுழுதும் சஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு திரிபவன் தனக் குள்தானே நமது குலத்தை அபிவிர்த்தியாகச் செய்யவேண்டு மென்பதற்கு மிகவும் ரூபலாவண்யமுள்ள தனது குமாரத்தி யின் வயிற்றிற் பிள்ளைகள் பிறக்கவேண்டி அவளுக்கிசைந்த மணாளனாகவும், பலசாலியாகவுந் தபோபலன்களை யுடையவ னாகவும், இருப்பவனைத் தேடிப்போகவேண்டுமென்று எண் ணங்கொண்டவனாய்த் தன் புத்திரியை உள்ளங்கையிலேந்திக் கொண்டு, பூமியந்தர சுவற்கமெங்குந் தன்மகளுக்கேற்ற புரு ஷன் கிட்டாமையால், காற்கொண்ட மேகமானது மின்ன லோடுங்கூடித் திரிந்தா லெப்படியோ அப்படிபோல் திரிகிற போது, ஓர்நாள் அளகாபுரிக்கிறைவனாகிய குபேரனானவன் புட்பக விமானத்திலேறி ஆகாசமார்க்கமாய் விமானத்தை நடத் திக்கொண்டு வருகிறபோது, அக்குபேரனுடைய ரூபலா வண்ய சவுந்தரியத்தையும், விமானத்தையுங்கண்ட சுமாலி என்பவன் ஆச்சரியமடைந்து, இவ்வகைப்பட்ட புருஷானு மிருக்கின்றார்களோவென்று யோசித்தவனாயும், இவனைப் போல் நமது குமாரத்தியின் வயிற்றிற் பிள்ளைகள் பிறந்து அப்பிள்ளைகளினால் இவ்விமானமும பறிபட்டு இவனும் புற முதுகிடும்படியான வலுவும் வரப்பிரசாதங்களும்பெற்ற பிள்ளைகளாக இருக்கவேண்டுமென்றும், எண்ணங்கொண்ட வனாய்த் தனது புத்திரியைப் பார்த்துச் சொல்லுவான். வாராய் என் குலக்கொழுந்தாகிய கைகேசி என்னுங் கண் மணியே, உன்னுடைய ரூபலாவண்ய சவுந்தரியங்களை மே னகை, அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலியபேர்கள் கண்டால், நாணித் தலைகுனிந்தோடவு மிருப்பதோடும், மகா லட்சுமியும் சந்தோஷப்படும்படியாகவும், நினது பூரணச் சந் திரோதயம்போன்ற முகாரவிந்தத்தைக்கண்டு மணிவண்ண நிறத்தையுடைய வண்டுகளானவை ஓடிவந்து தாமரைமலு

ராக்குமென்று மதுக்களருந்தும்படிக் கீதம்பாடி மருண்டோடிப்போகவும், இருப்பதனாலே உன்னை யாவர்கள் கண்டபோதினும், மோகிப்பார்கள். அப்படி மோகிப்பவர்களுக்கெல்லாம் கொடுப்பது அழகன்றேயென, இருப்பது யாது காரணமெனில், உலகின்கண் ஓங்கும், உயர்வாகிய இரத்தினத்தை அதற்கேற்ற பசும்பொன்னோடுஞ் சேர்த்தணைத்தால் பிரகாசத்தைக்கொடுக்கும். அப்படியல்லாமல் மாற்று குறைந்த பொன்னிற்சேர்த்தால் அழகுபடா தாதலால், யான் உன்னை உனது சவுந்தரியத்துக்குத்தக்க புருஷனைக்கண்டு அவனிடஞ் சேர்த்துவைக்கவேண்டுமென்று இதுவரையினும் வைத்திருந்தேன். அதுவுமல்லாமல், லோகத்திலே பெண்களைப் பெற்றபேர்களுக்கு மனதானது எப்படி இருக்குமென்றால், பெண்ணுக்குக்கிடைக்கும் புருஷன் கல்வித்திரத்தினும், புஜபல பராக்ரமத்தினும், அயிசுவரியத்தினும், ரூபத்தினுமிகுந்தவனாகவிருந்து அப்புருஷனைக்கூடிவாழும்விபவத்தைக் காண்பதே பெற்றவர்களுக்குப் பெருமையாம். அப்படி வாய்க்காமல், நிஷேதமானவனைக்கூடி வாழ்ந்தால், துன்பமே சம்பவிக்கும். இதல்லாமலும், தின்னப்பட்டவனுக்கு ஓர் வஸ்துவை கொடுக்கவேண்டுமேயன்றித் தின்னாமல் எறியப்பட்டவனுக்குக் கொடுக்கப்படாது. ஆதலால், உனக்கேற்ற புருஷனை என்கண்ணினாற் காணுமளவும், உன்னை வைத்துப் பாதுகாத்துக்கொண் டிருக்கின்றேன். மேலும், உன்னைக் கண்டபேர்களுக்கு தேவாமிர்தத்தைக் கண்டதுபோல் இச்சையிருந்தும், அன்னவர் இச்சையற்றவர்போலிருப்பது யாதுகாரணமெனில், நான் உன்னைக் கரத்திலேந்திக்கொண்டே திரிவதால், யாவருங்கண்டு அச்சமுறுகின்றார்கள். ஆனதால், யான் உனக்கோர் உண்மை சொல்லுகின்றேன். அதுயாதெனில், பிரமன் பேரனாகிய விச்சிரவாவென்று சொல்லத்தக்கவன் மகா சவுந்தரியத்தையும், புஜபல பராக்ரமத்தையும் உடையவனாய், அதோ அந்தவனத்திலே தபஞ்செய்துகொண்டு இருப்பதால், நீ அவனிடத்திற்போய் அவனை நட்புக்கொண்டு சேர்ந்திருப்

பாயாகில், மகாபலசாலிகளாகிய பிள்ளைகளைப் பெறுவாய். அப்பிள்ளைகளாலே அண்டபகிரண்டங்களையெல்லாம், ஓர் குடையின்கீ ழாண்டு களிப்பெய்தலாமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட குமாரத்தியானவள் மிகவுஞ் சந்தோஷத் துடனே விச்சிரவாவின்பேரிற் றணியாக் காதலைக்கொண்டு, அன்று மாலைப்போதில் பிரயாணப்பட்டு ஓமகுண்டத்தக்கினி முன்பாக சூரியபிம்பம்போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிஷ்டை செய்திருக்கும் விச்சிரவாமாமுனியின் முன்பாக வந்துநின் றாள். அம்மெதப்படி இருந்தவெதனில், ஆகாசத்தினிடையில் விளங்கப்பட்ட மின்போன்ற தேகத்தையுடைய கைகேசியா னவள், மகாசவுந்தரியமுற்றவளாகவிருந்தும், நாணமுற்றவ ளாய் நின்றதைக்கண்ட விச்சிரவா, ஊழ்வினைப்பகுதியால் அன்னவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கும்போது, அதையுணர்ந்த கைகேசியானவள், புன்னகையோடுந் தனதுகாற் பெருவிரலி னாலே பூமியைக்கீறிக்கொண்டே நின்றாள். அவ்வகை நிற்பவ ளைக்கண்ட விச்சிரவாமாமுநிவர் கூறுவார். வாராய், அதிரூப லாவண்யமுள்ள சவுந்தரியே, நீ யார், உன் தகப்பன்பெயர் யாது, நீ இங்கு தனித்துவருவதற்குக் காரணமென்ன, சொல் லுவாயென்று கேட்க, அப்போது கைகேசியும், அவருடைய பாதகமலங்களிற்பணிந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து, கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, சுவாமி, அடியாள் பாதாளலோகத்திலே வாழப்பட்ட சுமாலியினுடைய மகள். என்பெயர் கைகேசி என்று சொல்லுவார்கள். ஆதலால், யான் எனது தந்தையி னது உத்தரவின்படி, புத்திரபாக்கியம்வேண்டித் தேவரீரை நாடி வந்தபடியால், தேவரீர் கிருபைசெய்து ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட விச்சிரவாமாமுநி வர் ஓர்மாத்திரைப்போதுவரையிற் சமாதியிலிருந்து பூர்வ கன்மாநுபவ லோகாரூடப் பிரவிர்த்திகளை யறிந்துகொண்ட வராய், கைகேசியைநோக்கி, ஓ பெண்பாவாய், நீ இப்போது சொன்ன காரியங்கள் சரியே, ஆதலால் நீயும், நல்ல குழந்தை களைப்பெற்றுச் சந்தோஷத்தை யடையவேண்டியிருப்பதால்,

இப்போது நீ வந்தவேளை சரியாகவில்லை. ஏனெனில், சூரியப் பிரகாசமடங்கி, அச்சூரியன் மேற்றிசையில் மறைந்தாலும், நாம் நிஷ்டைதெளிந்து விழித்துப்பார்த்தாலும், அக்கினி ஹோத்திரந்தொடங்கி முடிக்கும்வேளை யாதலாலும், அவ் வேளையிலுன்னைக் கண்டதனாலும், இப்படி நான்குவிதமாய் உன்வயிற்றிற் பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள். அப்படி ஜனிப்பதி லும், அவர்கள் இராட்சதராளாய் கயவாளிகள் சேற்கையாய் துற்புத்தியுடையவர்களாய்ப் பிறப்பார்கள். அது எதினாலெ னில், லோகத்திலே எந்த உயிர்களுக்கும் கருத்தரிக்கின்ற நேரப்பலனும் இடம்வலஞ் சேர்ந்தபலனுங் கண்டுகொண்டு களித்தபலன் எப்படியோ அப்படியே பிள்ளைகள் பிறக்குமா தலால் இப்போது நீ நம்மிடத்திற்குவந்த நேரத்தின்பலன் மாலைப்போதானபடியினாலே இராட்சதராளாகப்பிறந்தும் நாம் உண்மையான ஞானநிஷ்டையைவிடுத்து மாயப்பிரபஞ் சத்தைநோக்கி விழித்தபடியினாலே அவர்கள் மாயையடைந்து துர்நடத்தைக்குரியுவர்களாகவிருப்பர். அதன்றியும், நாம் அக் கினிஹோத்திரந்தொடங்கி முடிக்கும்வேளையாதலால் வேத சாஸ்திர ஞானப்பயிற்சி யுடையவர்களாகவும் இருப்பார்கள். பிறகு பெண்பிள்ளையாகிய உன்னைக்கண்டபலன் அவர்களெல் லோரும் பெண்ணினால் ஜீரணிக்கத்தக்கவர்களாகவும் உன் வயிற்றிற் பிறப்பார்களென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட கைகே சியானவள் கூறுவாள், சுவாமி, அடியாள் தேவரீருக்குப் பெறுகிறபிள்ளைகள், இராக்ஷதர்களாகவுந் துன்மார்க்கர்களாகவு மிருந்து, அழிந்துபோவது நலமல்லவே, அவ்வாறில்லாமல், சற்புத்திரராகவும், தேவர்முதலிய யாவரும் வணங்கத்தக்க வர்களாகவும், புஜபல பராக்ரமசாலிகளாகவும் பிறக்கும்படி யாய்க் கட்டளையிடவேண்டுமென்று வணங்க, அதற்கு விச்சி ரவா, ஓ பெண்கள்நாயகமே, யாம் என்செய்வோம், நீ என்னி டம் நோக்கிவந்த வேளையினதுபலன் அவ்வணமிருப்பதால், நீ பெறுகிற பிள்ளைகளில், இளையபிள்ளை நல்ல குணசாலியாக வும், வேத நீத ஒழுக்கமுடையவனாகவும், நம்போல் பகவத்

தியானமுடையவனாகவும், குபேரசம்பத்தை யுடையவனாக வும், சிரஞ்சீவியாகவும் வாழ்ந்திருப்பான். மற்ற பிள்ளைகளெல்லாம், நாம் முன்சொன்னதெப்படியோ அப்படியே யிருக்குமென்று விச்சிரவாசொல்ல, அவ்வாய்மையைக் கேட்டவுடனே கைகேசியுஞ் சந்தோஷப்பட்டவளாய், அம்முனிவரிடத்திற்சேர்ந்து, பணிவிடைசெய்து மகிழ்வுற்றிருந்தாள். அப்படி இருக்கின்றநாளையில், விச்சிரவாமாமுனிவ ரருளியவாறுபோல், நான்கு பிள்ளைகளைப்பெற்றும், அப்பிள்ளைகள்வளர்ந்து சகலகலையிலும் வல்லவர்களாய்த் தேர்ந்து, தபங்கள்செய்து, அநேகம் வரப்பிரசாதங்களைப்பெற்று, இலங்கையிலிருந்து திக்குவிஜயஞ்செய்து, குபேரனைச் செயம்பண்ணி, புட்பகவிமானமுங் கைக்கொண்டு, சகலதேவர்களையுந் தமது கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, எங்குந் தானாய் வியாபித்து ஒப்பொருவரில்லாமலிருக்கின்றபோது, முனிவர்சொற்படி இவர்கள் பெண்ணால் அழியவேண்டி காரணார்த்தமிருப்பதால், அப்பிள்ளைகளில் இராவணனானவன், ஸ்ரீராமசந்திரன் தேவியாகிய சீதாபிராட்டியைச் சிறைசெய்த நிமித்தம், ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தமது தம்பியோடும், வானரப்படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டுபோய், எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து, அவனது புத்ரமித்ர களத்திராதிகளோடுங் கொன்றபடியினாலும், அந்த ராவணன் பிரம்மாவின் பேரனாகிய விச்சிரவாவுக்குப் பிள்ளையாதலாலும், அவனைக்கொன்ற தோஷம், ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு பிரம்மஹத்தி பிடித்துக்கொண்டு அது நிவாரணமாகும்படியாய், மகாரிஷிகள் வாக்கியப்படியே கந்தமாதனத்திலே சீதைகையினாற் பாணிக்கப்பட்ட மிருத்திகையான மகாலிங்கத்திலே, ராமசந்திரன் பூஜித்து வணங்கினமையால், அவ்விலிங்கத்தில் ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவன் பிரசன்னமாய் தரிசனங்கொடுத்து, இராமமூர்த்தியைப் பற்றியிருந்த பிரம்மஹத்திதோஷத்தை நீங்கும்படியாகச்செய்ய, அதுபோல் பிரம்மஹத்தியானது தம்மைவிட்டுநீங்கி யோடுவதைக்கண்ட ராமமூர்த்தியானவர், இதை யாம் விட்டுவிட்டால், பூலோகத்

திற்கண்டபேர்களை எல்லாம் பிடித்து, வாதிக்குமெனக்கருதி, காளவயிரவனை உபாசனைசெய்து வருவித்து, அவன் தனது கோதண்டத்தினால் பாதாளகெவியாய் ஓர் பிலத்வார முண்டு பண்ணி அந்த பிலத்வாரத்திலே தன்னைப்பற்றிய இராவணனுடைய பிரம்மஹத்தியை காளவயிரவனாற் பிடித்தடக்கும்படிசெய்து, அப் பிலத்வாரத்தைமூடி, அதற்குக் காவலாகவிருக்கும்படியாய் காளவயிரவனைத் தானே பிரதிஷ்டைசெய்து, அவ்விடத்தில் ஓர் தீர்த்தம் உண்டுபண்ணி, அத்தீர்த்தத்தில் தாம் ஸ்நானஞ்செய்து, அத்தீர்த்தத்திற்கு பிரம்மஹத்தி விமோசனமென்று நாமகரணமுங்கொடுத்து, அநேக வரப்பிரசாதங்களுங் கட்டளையிட்டு, ஸ்ரீராமநாதனுக்கு வடபாரிசத்திலே காளவயிரவனும், பிரம்மஹத்தி விமோசன தீர்த்தமும், அநேக தேஜசோடும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்படி செய்தவராய், ஸ்ரீராமநாதனுக்கு தெட்சணபாரிசத்திலே பருவதராஜ குமாரியான மலைவளர்காதலியையும், ஆகமவிதிப்படி பிரதிஷ்டைசெய்து, சந்திரசூரியாள், அக்கினிதேவன் முதலாகிய பேர்களையும், இந்திராதிதேவர்கள், சப்தகன்னிகள், சப்தமாதர்கள், அஷ்டலட்சுமிகள், சரஸ்வதி, கங்கை முதலிய பேர்களையும், விநாயகர், குமாரக்கடவுள், வீரபத்திரர், காளிகாதேவி முதலிய அஷ்டதுற்கைகள், நவவீரர்கள், சிவகணங்கள், விஷ்ணுகணங்கள், பரமபாகவதாள், பெரியோர்கள், ருஷீஸ்வராள் முதலாகிய பேர்களையெல்லாம், அக் கந்தமாதனச்சார்பில் வாசஞ்செய்துகொண்டு, ஸ்ரீராமநாதனைச் சூழ்ந்திருக்கும்படியாய் இராமசந்திர மூர்த்தியானவர் வாக்களித்துப் பின்னும், இராமநாதனுக்கு ஆலயமும், ஆடையாபரணங்களும், பூசைக்காகவேண்டிய ஸ்திதிமதிகளும், உதவிசெய்தும், அநேக கிராமபூமிகளும், நவநிதிகளுங்கொடுத்து நித்யப்படி பூஜித்து வரும்படியாய் அநேகம் பிராம்மணரை வரவழைத்து, கந்தமாதனத்திலே பட்டணமுண்டாக்கி தெய்வலோகம்போல் விளங்கப்படுவதனாலே, அதற்கு தெய்வநகரமென்றும் பெயர்கொடுத்து, அதில் பிரம்ம, க்ஷத்ரிய, வைசிய,

சூத்திரனென்னும், நான்குவருணத்தவரையுங் குடியேற்றி வைத்துப் பின்பு இராமநாதனை ஸ்ரீராமசந்திரன், இலட்சுமணன், சீதாதேவிமுதலிய வானரவீரர்கள், தேவர்கள், முனிவர்கள், யாவருந் தோத்திரஞ்செய்து வாழ்ந்தாரெனச் சூதமா முனிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வண்ணம், அவர்களெவ்விதமாய்த் தோத்திரஞ்செய்தனரோ அதனை அடியோங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் கருணைசுரந்தவராய் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பிரம்மஹத்திச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

தோத்திரச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முனிவர்களே, தேவர்களாலும், மற்ற யாவர்களாலும் பண்ணுதற்கரிய சிறப்போங்கிய கந்தமாதன பருவதச்சார்பில், தசரததநயனும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராமலிங்கத்தை இராமசந்திரமூர்த்தியானவர் அந்தக்கரண சுத்தியோடும், தமதிருகரங்களையும் சென்னிமேற்கூப்பி அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று கூறுவார். யாதெனில், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய இராமலிங்கத்தை நோக்கி, இவ்வுலகமியாவையும் படைத்தளித் தழிக்கவல்ல தெய்வமே, மகா மாயையுடைய கர்த்தனே, சூலாயுதத்தைக் கையிற்றரித்தவனே, அடியார்களது துன்பத்தை யகற்றி, இன்பத்தைத்தரும் ஆரணனே, யாவுங்கடந்த முதலே, தேவதேவனே, வேதத்தின்முடிவே, உலகின்கணுற்ற யோகிகளது உள்ளத்துணர்வே, எங்கும் வியாபகமாகிய பொருளே, சர்வலோகசரண்யனே, சுகசொரூபனே, உயிர்த்துணையே, சகலவல்லப சவுரிய பராக்ரம வீரசூர சொரூபமே, பாவநாசனே,

பிட்சைநாசனே, காலகாலனே, கடந்த பேரானந்தப் பெருமையே, சராசரங்களுக்குள்ளே நாமரூபமற்ற பொருளே, போக்குவரவற்ற பொருளே, மகர்பலம்பொருந்தியவனும், இலங்கைக் கதிபனுமிருக்கும் இராவணனுடைய பிரம்மஹத்தியைத் தொலைத்த பிரமமே, காளகோடி விஷத்தையுண்ட கண்டனே, மனோன்மணிபாகனே, கங்கையைத் தரித்தவனே, ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாய் அழிவற்ற பொருளே, அழற்கண்ணனே, பிநாகபாணியே, மன்மததகனா, அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூப சாட்சாத்கார சைதன்ய சுகசொரூப கோலாகலத் தாண்டவா, அரவாபரணகங்கணா, கயிலங்கிரிவாசா, ஸ்ரீராமநாத தயாநிதேயென்று, ஸ்ரீராமசந்திரர் தோத்திரம்பண்ணினார். பின்பு அவ்விராமசந்திரன் பின்னவனாகிய இலட்சுமணர், தனதிருகரங்களையுஞ் சென்னிமேற்கூப்பிக்கொண்டவனாய், இராமநாதனைநோக்கித் திரிபுராந்தகா, பார்வதிபாகா, சம்போ, சங்கரா, அர்த்தசந்திரஜடாதரா, சோமசூரியாக்கினிநேத்திரா, சோமசுந்தரா, மார்க்கண்டரக்ஷகா, காலபயங்கரா, அண்டபிண்டநாயகா, அகிலலோகதுரந்தரா, ஏகசொரூபா, வரப்பிரசாதா, பதோன்மத்தா, சத்யவாசகா, என்போற் றுன்பசாகரத்தின்கண் பிறந்திறந்துழன்று திரியப்பட்டவர்களுக்கு அன்னவர் பிறவிநோயைத்தணிக்கும்படியாகிய மருந்தே, அன்பரை இரட்சிக்குங் கடவுளே, பூதகணத்தலைவா, சுடலையாடி, தொல்லுலகெல்லாம்படைத்த தோன்றலே, எளியேன் வினைப்போகத்தினால் எத்தனை பிறவி எடுத்தபோதினும், அத்தனை பிறவியினும், உனது திவ்யசரணாம்புயங்களை மறவாமலிருக்கும்படியாய் அடியேனுக் கன்புதந்து இரட்சிக்கவேண்டும், இராமநாதப்பிரபுவே என்று இலட்சுமணப் பெருமாள் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின் சீதாதேவியம்மனானவள், தனது இரண்டுகரங்களையுஞ் சென்னிமேற் கூப்பிக்கொண்டவளாய் பர்வதராஜகுமாரி பாகத்தில் விளங்கும் அழகிய மணிமார்பனே, சடாடவியிற் கங்கையைத் தரித்திலகுஞ் சடாமகுடனே, ஒருபாகத்திற் ஸ்ரீமந்நாராயண

னுடைய சொரூபந் தோன்றும்படியான தேவதேவ சொரூபனே, மோகனுங்கிதனே, கருணாலயநிதியே, இக்கடையாகிய உடற்கொண்டு திரிந்தலைந்து இறக்கும்படியான அச்சத்தை விளைவிக்கும் அரும்பொருளே, அன்பருக்கன்பனே, அனாத ரக்ஷகனே, மாயாமயமே, ஜெகன்மோகனவதார சிற்சொரூபமே, அடியாள் எத்தனைஜென்மமெடுத்தாலும், இவ்வாறே ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு பாரியாய், அவர் ஏவற்பணிசெய்து, உனது பாதாம்புயங்களை என்றைக்கு, மறவாமல், சனகாதியரும், மாற்கண்டர் முதலிய பெரியோர்களும் பூஜித்து வணங்கத்தக்க பதாம்புய நீழலிலே நான் என்றைக்குங் காத்திருந்து, ஊழியஞ்செய்யும்படியாய் இரட்சிக்கவேண்டும். அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்டநாயகா, ஆதிமத்யாந்தரகிதா, ஸ்ரீராமநாத கருணாகரப்பிரவாக சம்புவே என்று பற்பலவிதமாய் சீதாலட்சுமிதோத்திரஞ்செய்தாள். அதன்பின் அஞ்சனாதேவி புத்திரனாகிய அநுமாரானவர், தமதிருகரங்களையுஞ் சிரத்தின்மேற்கூப்பி, இராமநாதனை நோக்கி தேடுதற்கரிய திரவியமே, தேவதேவனே, உலகநாதனே, அடியேன்செய்த பிழையெல்லாம் பொறுத்தாள வல்லவனே, என்றைக்கும் எளியேன் நினது எழிலோங்கும் பதாம்புயத்துக்கு ஏவல் செய்து பூஜிக்கும்படியாய் கிருபைசெய்யவேண்டும். இறைவனே, இஃதன்றியும், இப்போது நான் உன்னுடைய சொரூபமாய் விளங்கும் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தி யிடத்திலே ஊழியஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறேனாதலால், எளியேன் அவ்வாறிருந்தும், நீ பிரம்மமயமாகவும், உன்னுடைய தேகரூப நாமம் ஸ்ரீராமனாகவும், எனக்குத் தோற்றப்படுகின்றமையால், என்னை இன்னமின்னஞ் ஜென்மசாகரத்துக் குள்ளாக்காமல் கிருபைசெய்து, உனது பாதாரவிந்தத்திற்சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று, உன்னைநம்பிப் பணியுமென்னை ஆட்கொள்ளுவாய், இராமநாதாவென்று தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பால், வாலிகுமாரனாகிய அங்கதன், அவ்வாறே இரண்டுகரங்களையுஞ்சென்னிமேற் கூப்பிக்கொண்டவனாய், ராமநாதனை

நோக்கி, அண்டபிண்ட சராசரங்களும் நீயேயல்லது வேறு பொருளுண்டோ, ஆதியே எங்கும் நிறைந்த சோதியேயென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். அப்பால் சாம்புவந்தனும், அவ்வாறே கரங்களைக்கூப்பிக் கடவுளைநோக்கிச் சகல இன்ப துன்பங்களையுந்தந்து அநுபவிக்கச்செய்யுங் கடவுள் நீ யல்லாது உன்னைவிட வேறு தெய்வமுளதோ, உனது நாமத்தைப்புகழ்ந்து பேசும் வல்லவரு முளரோவென்று பற்பல வாறாய்த் தோத்திரஞ்செய்தான். அதன்பின்பு நளனென்பவன், கடவுளைநோக்கி, மாயாப்பிரபஞ்ச மயக்கத்தினாலே அகங்காரங்கொண்டு, மகாவிஷ்ணுவும், பிரம்மதேவனும், தற்கந்தொடுத்து அநேகங்கோடிகாலம், பன்றி யுருவாகவும், அன்ன பட்சி யுருவாகவும் அலைந்து தேடியுங்காணாத நினது பாதாரவிந்தத்தினாலே கிருபைசெய்து, எளியேனை ரட்சியுமையா, ஸ்ரீராமநாதா தயாநிதி என்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். அப்படியே நீலனென்பவன், இராமநாதனைப்பார்த்து, கடவுளே, கயிலாசபதியாகிய நீ, எனது ஆசை, அபிமானம், கோபம், ஆற்றாமை, இவையாவுமகற்றி, அடியேனை ஆட்கொள்ள வேண்டும், இராமநாதாவென்று வணங்கினான். அதுபோல் குமுதனென்பவன் கடவுளைப்பார்த்து, ஓ தேவதேவே, ஞான சொரூபனாகிய நின்னை, யாங்கள் கற்பனையினாலே, ரூபமேற்படுத்தியதேயன்றி, உன்னை யாவராலே அளவிடக்கூடும், அற்புதாவென்று வணங்கினான். அதன்பின் பனசனென்பவன், பன்னற்கரிய பரம்பரனைநோக்கி, சாக்ரம், சொற்பனம், சுழுத்தி என்னு மூன்றவத்தையுங்கடந்து, துரியந் துரியாதீதமென்னும் நிலையிலே இருக்கும் புண்ணியர் கண்களிக்கும் புநிதமே என்று வணங்கினான். அதன்பின் கவசனென்பவன், கண்ணுதலாகிய பரசிவத்தைநோக்கி கடவுளேறே நின்செயலறிந்துணரா மாந்தரெவரும் எக்காரியங்களையும் நான்செய்தேன் நான்செய்தேனென்னும் இருமாப்பைக்கொண்டு துன்பப்படுகின்றனர். இவைகளை உய்த்துநோக்குமளவிற் சகலமும் நின்செயலேயன்றி வேறல்லவே, இராமநாதாவென்று

வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தான். அதன்பின் பசுக்கண்ண னென்பவன், ஓ கயிலாசபதியாகிய இராமநாதா உனது பாதார விந்த இச்சையிலே கட்டுண்டபேர்களுக்கு உன்னையன்றிவேறு கதியுண்டோ, உத்தமனே என்று தோத்திரஞ்செய்தான். அப் பாற் கயனென்பவன், கடவுளைப்பார்த்து ஓ தேவதேவே, உல கின்கணுள்ள மானவர்களது பிறவி என்னும் பெரும்பிணிக்கு அமிர்தசஞ்ஜீவியைப்போன்ற அற்புதனே, சந்திரஜடாதரா, பார்வதிசமேதா, அடியர்கட்கெளியோய், அமலாவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தான். அப்பாற் சப்பனென்பவன், சயம்புவைநோக்கி, ஓ தாணுவே, நின்னைக் காண்பதற்கு அரிய வஸ்துவென்றும் கைதவமுதலிய யாவுமொழித்துக் கருணை யங்கடவுளாகிய நின்னைக்கருதி, தம்முள் தாமே கண்டபேர் களினது நட்பேயென்று கைகுவித்துவணங்கினான். பின்பு கந்தமாதனனும் கடவுளை நோக்கி, ஓ சிவகணநாதனே, திரி நேத்திரதாரியே, கௌரிபாகா எளியேனுடைய பாபங்களை யெல்லாம் நீ தொலைத்து இரட்சிக்கவேண்டும் ஐயனேயென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தான். அதன்பின்பு சுக்கிரீவனும், இராமநாதனைப்பார்த்து அஞ்சலியஸ்தனாய், பிறப்பிறப்புக் குரிய இப்பிரபஞ்சத்தில் பெண்சாதியென்றும், பிள்ளைகளென் றும், மாடு, உடைமை சம்பத்தென்றும், தனதான்யசம்பத் தென்றும், ஆசைகொண்டு அண்டகோடிகளிலே அநேக ஜென்மங்களெடுத்து, ஐம்பொறி என்னும் பாம்பினாற் கடி யுண்டு, விஷந்தலைமண்டைகொண்டு உலகில்வரும் பிணி என்னு முதலைவாயிற்சிக்கி நைந்து, தாபசோபமுற்று, வாடி மயங்கிய மடமையேன், இனி அவைகளுக்காளாகாமல், இரட் சித்தருளவேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தான். அப்பால் விபீஷணனானவன், சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமநாதனைப்பார்த்து, அக்கினி சொரூபமாய் விளங்குங் காமாதிகளெல்லாம் இண்டஞ்செடிகளாகவும், புன்மையான புத்திகளே கண்டக விருட்சங்களாகவும், கன்மாநுபவ வினை களே ஜலமாயும், விளங்கும் பிரபஞ்சமாகிய காட்டிலே அடி

யேனுக்கு யாதொரு தஞ்சமின்றி ஒருவனய் காடி. புலி சிங்க மென்னுங் கணங்களாகிய நோய்கள் வளைத்துக்கொண்டு வருத்துகின்ற எனக்கு உமதுபாதநீழலைத் தரவேண்டுந் தயாளுநீவ என்று வணங்கித்தோத்திரஞ்செய்தான். பின்பு வானர வீரர்கள் யாவரும் அப்படியே கடவுளைப்பார்த்து ஸ்ரீராம நாதா, உலகின்கண்வரும் அளவிறந்த யோனிபேதங்களிற் பிறந்துபிறந்துழன்று கும்பிபாகமுதலிய நரகங்களுக்காளாய்ப் பின்னும் வினை என்னும் பிரசண்டவாயுவினலே வந்துபிறந்து, அநேக துன்பங்களை யடைந்துவிட்டோம், இனியாகிலும் யாங்கள் அப்படி ஜனியாமல் உமதுபதாம்புயத்தை நாடிப் பணிந்த எங்களுக்கு அருள்செய்குவாய், இராமநாதாவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். பின்பு பிரம்மதேவனும் அவ்வாறே கடவுளைநோக்கி அகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்ட நாயகா, அமலா, ஸ்ரீராமநாதா, இரட்சியுமென்றுவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தான். பின்பு தேவராஜன்முதலிய அஷ்ட வசுக்களும், திக்குப்பாலகாளும், சாரணராதி கெருடகாந்தருவர்களும், தனித்தனியே வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். பின்பு சந்திரசூரியாள்முதலிய நவக்ரகங்களும், அஸ்வனி தேவதைகளும், அப்படியே தோத்திரஞ்செய்துவணங்கினர்கள். அதன்பின்பு அகஸ்தியமாமுனிவர், நிமலனகிய இராமநாதனைப்பார்த்து யானெனதென்னும் அகத்தையற்றுநிற்கத் தடுத்தாட்கொண்டபடி என்றைக்கும் என்னை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். பின்பு சுதிக்கண்ண மகாரிஷியானவர் கடவுளைப்பார்த்து கயிலாசபதி, ஆடையாபரண பூஷணதிகளும், இராஜபோகமும், அனித்யமெனவெறுத்து நித்யமாகிய துறவடைந்து அதினின்றும் பிறழாதநெறி அடியேனுக்குத்தந்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின்பு விசுவாமித்திரர் ஸ்ரீராமநாதனைநோக்கி வேதசாஸ்திர புராணங்களியாவும் உமதுபாதப்புணையில் பக்திசெலுத்தும் அன்பர்களுக்கு அனுகுமென்று மேலோர்புகலுவதால் அடியேனுக்கும் அந்

நிலையை அருள்செய்யவேண்டும் ஜகதீசாவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின் காளவமகாரிஷியும் அவ்வாறே கடவுளைநோக்கி, கௌரிமனோகரா, மறைவிதியிற் புகலும் தானதருமநோன்புவிரதம், யாகாதி எக்யங்கள், கங்கை யமுனை முதலிய தீர்த்தபலன்கள் உன்னை வணங்காத பேர்களுக்கு நல்குமோவென்றுவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பால் வசிஷ்டமகாரிஷியானவர், சந்திரஜடாதரமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீராமநாதனைப்பார்த்து, அனந்தங்கோடிபாபங்கள் செய்திருந்தபோதினும் உனது சந்நிதானத்தைக் கண்டால் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் ஓடிப்போமன்றோ உமாமயேசாவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். பின்பு அத்திரிமகாரிஷியானவர் கந்தர்ப்பதகனனைநோக்கி, ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதகமலங்களில் ஓர் விசைவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தபேர்கள் மறுபடியும் பூலோகத்தில் தாயினது கருப்பையுட்புக்கு ஜனித்து மலமூத்திரமாகிய கும்பிபாக நரகத்தை ஒருக்காலும் அநுபவிக்க மாட்டார்களன்றோ வென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின்பு அங்குரரிஷியென்பவர் இராமலிங்கத்தைநோக்கி, சுவாமி, உமதுபாதாரவிந்தத்திலே வணங்கித்தெரிசிக்க எண்ணமுற்றபேர்கள் அவர்களுடைய கோத்திரசூத்திரங்களையும் ஆத்மஜனங்களையும் நினைந்துவணங்கினாலும் அவர்களுடைய பாதகங்களெல்லாம் உனது கடாக்ஷவீக்ஷண்யத்தினால் அகப்பட்டு முத்திபெறுவரன்றோவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின்பு சதானந்தர் கடவுளைநோக்கி, சுவாமி, வேதசாஸ்திரங்களைச்சிரவணமுற்று அதனால் மோக்ஷவீட்டை விரும்புவோர்கள் உனதுபாதகமலங்களைக் கண்டுபணிந்தால் அவ்வீட்டைப் பெறுவரன்றோவென வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின் கௌதமர் ஸ்ரீராமநாதனைப்பார்த்து, சந்திரஜடாதரா, உலகத்தில் உனது பதாம்புயத்தைக்கண்டு தரிசித்தபேர்களினுடைய முகாரவிந்தத்தைக் கண்டவர்களுக்கும் பாபங்கள் நீங்குமாயின் உன்மகிமையை என்

சொல்லப்போகின்றோம் புண்ணியனே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின் பிருகுமாமுனிவர் கடவுளைப் பார்த்து, உன்னை யாரொருவர் தியானித்து வணங்குகின்றார்களோ அவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் நீங்கி மோட்சத்தை மேன்மேலும் பெறுவார்களென்றால் உனது மகிமையை யாவரால் அளவிடக்கூடும் அரவாபரணனேயென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பால் குச்சகமகாரிஷி என்பவர் குன்றவில்லியைநோக்கி, காளகண்டத்தையுடைய ஸ்ரீராமநாதனது பாதசேவையானது நரகவேதனையைப் போக்கி இன்பமாகிய மோட்சசாம்பிராச்சியத்தைக் கொடுப்பதால், அச்சேவைசெய்யாத ஜீவர்களுமுண்டோவென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அதன்பின்பு, காசிபமகாரிஷியானவர் காலகாலனைப்பார்த்து, சூரியப்பிரகாசம்போன்ற ஸ்ரீராமநாதனை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட பேர்களுக்கு தானம் தருமம் விரதம் நோன்பு தலயாத்திரை தீர்த்தயாத்திரை, எக்யாதி கிர்த்தியங்கள் வேண்டுமோவெனப்புகழ்ந்து, சென்னிதாழ்த்தித் தோத்திரஞ்செய்தார். ஆங்கீரசரென்னும் ரிஷியானவர் ஆனந்தக்கூத்தனை நோக்கி, ஏகசொரூபனுகிய ஸ்ரீராமநாதா, என்னுடையதேகம் விட்டுவிடும்போது, பார்வதிசமேதராய் விருஷபவாகனத்தின்மீதெழுந்தருளி, மோகானந்த மயக்கத்தைப்போக்கி, சுஞ்ஞானத்தைத்தரும் உமது பாதாரவிந்தத்தைக் கொடுத்து இரட்சிக்கவேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பால் காந்தருவர் முதலிய சர்வத்திராளும், இளம்பிறையைச் சடாபாரத்திற் றரித்திராநின்ற இராமநாதனே, எங்களுடைய பந்தபாசங்களையெல்லாம்நீக்கி, தேவரீருடைய பாதகமலப்பணி செய்யும்படியாய் இரட்சித்தாளவேண்டும், ஐயனே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்பால், கின்னரர் முதலிய யாவரும் கடவுளைப்பார்த்து, பொன்போற் பிரகாசிக்கப்பட்ட திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமநாதனே, உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை வணங்கப்பட்ட எங்களுக்குவேண்டிய சாம்பிராச்

சிய விபவமென்னென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அதன்பிறகு இயக்கர் முதலிய பேர்களும், இமாசலன் புத்ரி நாயகனாகிய ஸ்ரீராமநாதனை நோக்கி, ஐம்புலன்களினாலுண்டாகின்ற சகல துன்பங்களையும்போக்கி மோட்சத்தையருளுந் தெய்வம் நின்னையன்றி யுண்டோவென்று வணங்கித்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்பால், பதஞ்சலி வியாக்ரபாதரென்னும் ரிஷிகள் கடவுளை நோக்கி, வீரசூரபராக்ரமசாலியான இராமசந்திரமூர்த்தியால் பூசிக்கப்பட்ட சிற்பரானந்தசொரூபமே, ஸ்ரீராமநாதாவென்று வணங்கித்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அதன்பின் வித்யாதர ரியாவருங் கடவுளைப்பார்த்து, அளவில்லாத யோனிகடோறும் பிறந்துபிறந்திறக்கும் இச்சையைப்போக்கி, இரட்சிக்கவேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்பால் கிம்புருடாதியோர்கள் கடவுளைப்பார்த்து, பார்வதிசமேதா, விருஷபத்துவசா, எங்குநிறைந்த பரம்பொருளே, எளியோங்களையும் இரட்சித் தாட்கொள்ளவேண்டுமென்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்பால், வசுதேவதைகள் ஸ்ரீராமநாதனைப்பார்த்து, சிவகணங்களாற் பூசிக்கப்பட்டகர்த்தனே, கங்கையைத்தரித்த கடவுளே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அதன்பின்பு, விஸ்வதேவதைகள் கடவுளைநோக்கி, போதசொரூபமாய் நிஷ்டைபுரிந்திடும் மகாயோகிகளுக்கு ஆத்மசொரூபமாய் தெரிசனந்தந்து ஆட்கொள்ளும் அற்புதனே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அதன்பிறகு, மிருத்துவதேவதைகள், பரமசிவத்தைநோக்கி, சகலதத்வசொரூபமாயும், பிரம்மானந்தப் பேரொளியாயும், மேலான சொரூபமாயும் விளங்கப்பட்ட இராமநாதக்கடவுளே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அப்பால், சாத்திய தேவதைகளியாவருங் கடவுளைப்பார்த்து, அஞ்சலியஸ்தராய் முதன்மையான பொருளாகவும், மோகத்தைப்போக்கு முழுமுதலாகவும், சகலகாரண சொரூபமாய் விளங்குந் தேவதேவனே என்று வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். அதன்பின்பு

சகலதேவர்களோடும், ருஷீஸ்வரர்கள், முனீஸ்வரர்கள், தபோதனர்கள், பெரியோர்களியாவரும், அவரவர்கள் தனித்தனியே அநேகவேத மந்திர சுருதிவாக்யப் பிரமாணங்களினாலே தோத்திரஞ்செய்து வணங்கும் ஓசையானது, சப்தசாகரங்களும் ஒன்றாய்க்கூடி ஒலிப்பதுபோல எட்டுத் திக்குகளினும் மண்டி, ஆகாசவீதியெங்கும் நிறைந்து, எள்ளிடமுதலாய்ப் பரவி, ஸ்ரீராமநாதனுடைய சித்தத்தினும் பூரணமாய் நிறைந்ததனாலே மகா இன்பம்பெருகி ஆனந்தத்தையடைந்து, அங்குள சகலரும் காணும்படியாய் பார்வதி சமேதராய், விருஷபவாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளி தரிசனந்தந்தார். அப்படி தரிசனந்தந்த ஸ்ரீராமநாதனுடைய சடாடவியிலே விளங்குங் கங்காபவானியைக்கண்டு, சிலர் வணங்கினார்கள். சிலர் அச்சடையில் விளங்கும் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைக் கண்டு வணங்கினார்கள். சிலர் நேத்திரத்தைக்கண்டு வணங்கினார்கள். சிலர் காளகண்டத்தைக்கண்டு வணங்கினார்கள். சிலர் உமா மயேசனது காலில்வயங்கும் வீரகண்டாமணியைக்கண்டு வணங்கினார்கள். சிலர் வாமபாகத்தில், மரகதம்போலிலங்கும் பார்வதாதேவியைக்கண்டு பணிந்தார்கள். இவ்வாறு ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய ஸ்ரீராமநாதனைக் கண்டபேர்களுடைய பாபங்களும், துன்பங்களும் தொலைந்து, புண்ணியவான்களாகி அநேக தோத்திரங்கள்செய்து பிரம்மானந்த பரிதராய் நெக்குநெக்குருகி வாய்குளற மயிர்க்குச்செறிந்து ஜெயஜெயவென்று வாழ்த்திக் கூத்தாடினார்கள். அப்போது, ஸ்ரீராமநாதன் மனமகிழ்ந்தவராய் தேவர்முதலிய யாவரையும் நோக்கிச் சொல்லுவார். வாருங்கள் ஸ்ரீராமசந்திரனாதி தேவர்களே, நீங்கள்யாவரும் இச்சேதுமத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனத்திலே நம்மை மிகுபக்தி வினயத்தோடும் பூஜித்து வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து புகழ்ந்துகொண்டாடினதாலே, அவரவர் மனதிலே சிந்தித்த காரியங்களெல்லாங் கைக்கூடும்படியாய் வரந்தந்தோம். இப்போது நீங்களென்னைப் பூஜித்தவண்ணம் இனியுாவர் பூஜித்து வணங்கியபோதிலும், அவர்களுக்கும்

இஷ்டகாமியங்களைத் தருவதுமல்லாமல், மோக்ஷத்தையு மருளுவோம். இதல்லாமலும், இக்கந்தமாதனத்தில் நம்மை தெரிசித்தபேர்களுக்கும், பூஜித்து வணங்கியபேர்களுக்கும், ஆயிரந்தடவை வேதாகமங்களைப் பாராயணஞ்செய்த பலனும், மகாமகிமைபொருந்திய தநுக்கோடியிலே ஆயிரந்தடவைத் தீர்த்தமாடிய பலனும், காசிபிரயாகை முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலே கற்பகோடிகாலம்வரையிற் பூசித்துவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தபலனும், ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகம் பண்ணினபலனும், இக்கந்தமாதனச் சார்பிலே உண்டாகிய தீர்த்தங்களெல்லாமாடிய பலனும், நம்மை ஒருநாள்பூஜித்து வணங்கியபேர்களுக்குச் சித்தமாய் கிடைக்கும். இது சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிப் பின்பு அக்கோலத்தோடும், இராமலிங்கத்திலே மறைந்துவிட்டார். இவ்விதம் ஸ்ரீகயிலாசபதி மறைந்தவுடனே, ஸ்ரீராமசந்திரன், சீதாதேவி, இலட்சுமணன் முதலிய வானரவீரர்களும், வானராதிகளும், ருஷீஸ்வரர்கள், முநீஸ்வரர்கள், தபோதனர் யாவரும் ஸ்ரீராமநாதனுக்கு அபிஷேகமுதலிய ஆராதனைகளும் நடப்பித்து, சதாகாலமுந்தெரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீராமசந்திரன் முதலிய யாவரும், அயோத்தியாபுரிக்குப்போக எண்ணங்கொண்டவர்களாய், யாவரும் ஸ்ரீராமநாதனை மூன்றுவிசை பிரதட்சணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, கரங்களைச்சிரத்தின்மேற்கூப்பி அநேகதோத்திரங்கள்செய்து விடைபெற்றுக் கொண்டவர்களாய்ப் பின்னும், பசுவைவிட்டகலாத கன்றுகளைப் போலவும், தாயைவிட்டகலாத சேய்களைப்போலவும், நாயகனைவிட்டகலாக் கற்புடைய நங்கையைப்போலவும், குருவைவிட்டகலாத சீடரைப்போலவும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய சன்னிதானத்தை விட்டுப் பிரியமாட்டாமல், இராமமூர்த்தி முதலிய சகலத்திராளும், நின்றுநின்று திகைத்துமறுகி மனங்குழம்பிக்கொண்டு, இக்கந்தமாதனத்தையுஞ் சேது தநுக்கோடியையும், இராமநாதனையும், எவ்வகைவிட்டுப் பிரிவோமென்றும் யோசித்தவர்களாய், மறு

படியும், இராமமூர்த்தியானவர் தன்மனதில் இப்போது நாம் இவணிருந்தும் பிரயாணப்பட்டு அயோத்தியா பட்டணத்திற்குப் போகாமலிருப்போமாயின் குகனெனவன் நாம் வருகிற வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவனுதலால், வீணே கங்கையில்வீழ்ந்து உயிரைப் போக்கிக்கொள்ளுவான், பரதனும், அக்கினியில் வீழ்ந்திறந்துபோவான். நமது தாய்மார்களும் பிராணனே விட்டுவிடுவார்களே, பின்பென் செய்வோமென்று எண்ணமுற்றவராய், எப்போதும் இராமநாதன் நமது இதயத்தினின்றும் நீங்கமாட்டாரென்று திடம்பண்ணிக்கொண்டவராய் அங்குள்ளமகாரிஷிகளேயும், பெரியோர்களேயும் பணிந்து, அவரவர்கள் ஆசிரமங்களுக் கேகும்படியாய் விடைகொடுத்துத் தாமும் அன்னவர்களிடத்தில் விடைபெற்று, பட்டணத்துக் கெழுந்தருளினர். அதன்பின்பு, அங்ஙனமிருந்த சில பெரியோர்களும், ருஷீஸ்வரர்களும், தபோதனர்களும், அக்கந்தமாதனத்திலே சேதுதநுக்கோடியிலே வாசஞ்செய்துகொண்டு, ஸ்ரீராமநாதனே இடைவிடாமல் தெரிசித்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள். கேட்டீர்களோ மகாரிஷிகளே, இவ்வண்ணம் ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமைகள், கோடாநுகோடி அற்புதங்களாக விருப்பதோடும், அந்தசேதுதநுக்கோடியிலே ஸ்நானஞ்செய்யவும் கந்தமாதனச்சாரிலே வாசம்பண்ணவும், ஸ்ரீராமநாதனே தெரிசிக்கவும், தவம் செய்து ஜனிக்கவேண்டும். அப்படியல்லாது முன்ஜென்மத்திற் கோடாநுகோடி புண்ணியங்கள்செய்து, விட்டகுறையால் அதனைக் கிட்டவேண்டும். இதல்லாமலும், அத்தலத்திலே எப்போதும், தேவர்முதலிய பெரியோர்களும், சித்தர்களும், முநீஸ்வரர்களும், யோகீஸ்வரர்களும், இராஜராஜாக்களும், இரதகஜதுரக பதாதிகளோடும் வந்து தானதருமங்களேச்செய்தும், யாகாதிகிர்த்தியங்களும், எக்கியங்களும்செய்து வருதலால், அதன்மகிமையை என்னவென்று சொல்லப்போகின்றோம், என்று சூதமகாமுனிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யத்துரிஷிகள் யாவரும் சந்தோஷ

மடைந்து, சுவாமி, தேவரீருடைய அநுக்ரகத்தால், இது வரையினும் தீர்த்தமகிமைகளையும், மூர்த்திமகிமைகளையும் சொல்லக் கேட்டோம். இனி அத்தலமகிமையும் சொல்ல வேண்டுமென்று பணிந்த நைமிசாரண்யர்மேற் கருணைகூர்ந்து, இராமீச்சுரதல மகிமையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தோத்திரச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சங்கரபாண்டியச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, இவ்வுலகின்கண் ஓங்கும், மதுராபுரி என்னும் பட்டணத்திற் சந்திரகுலத்தில் உற்பவித்த பாண்டியர்களுள், சங்கரபாண்டியனென்னும் ராஜன், மநுநீதியின்படி குடிகளிடத்தில் ஆறிலோர்கடமை ஏற்று, அசையாமணிகட்டி, அபயமென்கின்ற சத்தமில்லாமல், இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வருபவன், தனது பராக்ரமத்தால், அநேகம் ராஜாக்களை வெற்றிகொண்டு, கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுதும், வேறொரு மன்னனுக்கில்லாது, தானே ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்து அரசாள்வதோடும், நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்திரம், பதினெண்புராணத்தையும், ஆய்ந்துணர்ந்த தேவப்பிராம்மணர், பெரியோர்கள் பேரிலும், விசுவாசமாய் அநேகம் யாகாதிகிர்த்தியங்களைச் செய்து முடித்து, மகாசாந்தபதத்தைப்பொருந்தி, பிரம்ம, க்ஷத்ரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் நான்கு வருணத்தோர்க்கும், ஆதரவுசெய்யத்தக்கவனாய் மநுநீதியினின்றும் பிறழாமல், அரிபூசை, சிவபூசை, குருபூசை, மறவாமலும், தேவாலயம், பிரம்மாலயம், விஷ்ணுவாலய முதலானதுகளுக்கும், பூசை நைவேதநங்களும் தப்பாமல் நடத்தியும், அன்பு, பொறுமை, அறிவு, அடக்கம், தயை, தாட்சண்யம், கொடை மேன்மைமுதலிய யாவுந் தப்பாமல், தன்னுயிர்போல் மன்னு

யிர்களைக் காத்துவருகிறபோது, அம்மதுராபுரியைச் சூழ்ந் தோங்கும் வனங்களில், துஷ்டமிருகங்க ளடர்ந்துநெருங்கி, குடிகளிடம் பயிர்களை எல்லாம் நாசப்படுத்துவதைக் குடிக ளாலறிந்து அம்மிருகங்களை அதப்படுத்திக் குடிகளைக் காக்க வேண்டுமென்றுங் கருணையுற்றவனாய், சில சேனைசயின்யங்க ளோடும், இரதாரூடனாய் வனத்தைநோக்கி, வேட்டமாடச் செல்கையில், அவ்வனமானது எப்படி யிருந்ததென்றால், மா, இலுப்பை, ஆல், அரசு, தேக்கு, ஆச்சா, வேங்கை, பலாமரங் கள் முதலிய விருக்ஷங்கள் எங்கும் அடர்ந்திருப்பதோடும், அடிக்கடித் தாமரை ஓடைகளும், செங்கழுநீர் ஓடைகளும், சண்பகவிருக்ஷங்களும், கடம்பவிருக்ஷங்களும், ஆகாயத்தை யளாவிய பருவதங்களும், குகைகளும், அவற்றில் கரடி, புலி, சிங்கம், காட்டானை, செந்நாய், சிவிங்கி, பன்றி, கடம்பை, கலை, மறி, மான், கோனாய், நரி, முயல் முதலிய விலங்கினங்க ளும், சக்ரவாளம், சகோதரம், நாகணவாய்ப்புள், நாரை, அன்னம், அன்றில், தூக்கணான், மயில், குயில், பாரத்வாச முதலிய மாடப்புறாக்கள், மணிப்புறாக்கள், காடை, கவுதாரி, கானாங்கோழி, சம்பங்கோழி, காட்டுச்சேவல்கள் முதலிய யாவும் அடர்ந்து, களகளவென்னும் ஓசையோடு மிருக்கும் அவ்வனத்தில், முநீஸ்வரர்கள், ருஷீஸ்வரர்கள்முதலிய பெரி யோர், ஆங்காங்கு பன்னகசாலைகளைப் புதுக்கிக்கொண்டு தத் தம் சீடர்களோடும் நிட்டைசாதித்துக்கொண்டிருக்கும், வைப வத்தைக்கண்ட வேந்தன், இரதத்தைவிட்டிழிந்து தனது காலில், அணிந்திருக்கும்படியாகிய வீரகண்டாமணியைக் கழற்றி, பாதத்திற் றொடுதோலணிந்து, உடம்பின்றோல்களி னாற் செய்திருக்கப்பட்ட கைவார்களையணிந்து, மார்பிற் கவ சம்பூண்டு, தலையிற் சிவந்த உருமாலையைக்கட்டி, இடையில் கருங்கச்சையிறுக்கி, வில்லும் அம்பறாத்தூணியுந் தோளிற் போட்டு, பதினெட்டுவகை ஆயுதங்களையும் இடையிற்கட்டி, பஞ்சகதியோடுங்கூடிய குதிரையின்மீதேறி, கையிற் கத்தி கேடயம்பிடித்து, தோற்கருவி துளைக்கருவிமுதலிய பறை

களை முழக்குவித்துக்கொண்டு, அநேகர், காடுகளைக் கலைத்துக்கொண்டு வரும்படியாயும், அநேக வேட்டைக்காரர்களும், வலைக்காடர்களும், குறவர்கள்முதலிய குழூவர்களியாவரும், வாங்கு, வல்லயம், ஈட்டி, எறியீட்டி, வில், வேல்முதலிய ஆயுதங்களுடனே, வேந்தனைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சிலர், ஒளியுண்டாக்கி, அந்தந்த இடங்களிலே அணியணியாய், மிருகங்கள் வருகிறவழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவும், சிலர், அங்கங்கு வலைகளைக்கட்டவும், சிலர் மகாசவுரியபராக்ரமமுள்ள நாய்களை பட்டுக்கயிறுகளினாலும், வெள்ளிச்சங்கிலிகளாலும், பொற்சங்கிலிகளாலும்கட்டி அழைத்துக்கொண்டுவரவும், இந்தப்படியாய் வனத்திற்பிரவேசித்து மிருகங்களைச் சின்னபின்னங்களாகவெட்டிப் பிளந்தும், ஆனைகளினது மஸ்தகங்களையுடைத்தும், கரடிகளைக் கால்வேறு உடல்வேறாகச்செய்தும், புலிகளின் உடல்களைப்பிளந்தும், சிங்கங்களைக்கொன்றும், சிவிங்கிகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தியும், பன்றிகளைப் பிளந்தெறிந்தும், மான்மரைமுதலிய மிருகங்களைவதைத்தும், கடம்பைமுதலிய கலைமான்களைக் கண்டதுண்டஞ்செய்தும், அன்னம் மயில் குயில் புராக்கள் முதலிய பறவைச்சாதிகளை வேடுவர்கள் வலைகளைக் கட்டிப்பிடித்தும், எங்கேபார்த்தபோதினும் மிருகங்களைப் பிணமலைகளாகக்குவித்து, வேடுவர், குறவர், மறவர், குழூவர்களியாவரும், பன்றி, மான், கடம்பை, கலை, முயல் முதலியவைகளைக் காவடிகளிற்கட்டித் தூக்கிவரவும், வேந்தனானவன் மிருகங்களைத் தனது கரத்தினிடமாக இருந்த பதினெட்டுவகை ஆயுதங்களாலும சின்னபின்னங்களாகக் கண்டித்து சர்வநாசப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறபோது, அங்கோர் மலையடிவாரத்தில் ஓங்கும், ஆலவிருக்ஷத்தின் நீழலாகிய இருண்டசோலையிற் சாகுல்யமகாரிஷியென்றொருமுனிவர், தன்னுடைய பத்தினியோடும், புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு கிட்டையிலிருந்ததை அறியாத சங்கரபாண்டியனென்னும் வேந்தன், ஆஹா இவ்விரண்டுபுலியும் நமது வேட்டையிற் றப்பித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் ஜோடாகவந்து நிற்

கின்றதென்று கருதியவனாய் தனதுகரத்திலிடமாக இருக்கும் வில்லிலே, ஓர் எரிக்கணையைச் சந்தித்துப் புலி இரண்டுக்கும் லட்சியம்வைத்து ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்துவிட்டான். அப்படி வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பானது மகாவேகத்தோடும்வந்து புலியிரண்டையும் தாக்கிப் பின்புறமுருவிப் போகையில், புலியைப்போலிருந்த இரண்டுபேர்களும், கோவென்றலறிக் குப்புறவிழ்ந்து உயிரைவிட்டார்கள். அப்படி விழ்ந்ததை அவர்கள் குமாரன்கண்டு சகிக்கமாட்டாதவனாய்க் கோவென் றபயமிட்டு அலறி, நிலத்தின்பேரிற்சாய்ந்து கூறுவான். அந்தோ அன்னைபிதாக்களே, என்செய்வேன், இனி, எவ்வணமுய்வேன், பின்னும் இப்புவியின்மீதெனக்கு ஒருவருந் துணையில்லாமல் தனியேவிடுத்துப் போகலாமோ, என்னையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டுபோனு லாகாதோ, இங்ஙனம், எனக்கார் உணவுதருவார்கள். யார் துணைசெய்வார்கள், ஐயோ, யான் சாப்பிடமாட்டேனென்றால் எனக்கு நல்லவார்த்தைகளைச்சொல்லி யார் சாப்பிடச்செய்யப் போகின்றார்கள். வேதசாஸ்திரபுராணங்களை யார் எனக்கு போதிப்பார்கள். நீங்களிப்படி மோசஞ்செய்வதாகயிருந்தால் என்னை ஆண்பிள்ளையாகப்பெற்று வளர்ப்பானேன், இவ்வாறு இந்தலோகத்தி லென்னைவிடுத்துப் போகின்றதாகவிருந்தால், நான் நடக்கவேண்டிய காரியங்கட்கு திட்டப்படுத்தியன்றோ போகவேண்டும், அப்படிசெய்யாமல் இப்படி அனியாயமாக என்பழியை ஏற்றுக்கொண்டுபோகலாமா, இவ்வனத்தில் வசிக்கும், பெரியோர்களுடைய புத்திரவற்கங்களுஞ் சீடர்களும், தாய்தந்தையில்லாத பிள்ளையென்று, அலட்சியமாகத் தூறியடிப்பார்களே, அதைக்கண்ட யான் சகிப்பேனோ, தரையிற்றரிப்பேனோ, வேறிடஞ்செல்வேனோ, அந்தோ பாவிகளா, இரண்டுபேர்களி லொருவரிருந்து ஒருவரிறந்தாலாகாதா இப்படி இரண்டுபேருஞ் சாகவேண்டுமா, இவ்வாறென்னை அலைக்க யான் உங்களுக்கென்ன கொடுமைசெய்தேன், லோகத்தில், பசுக்கள், கன்றுகளை விட்டிறக்குமாயின் பின்பு அக்கன்றுக

ளடையுங்கதியறியீர்களோ, அதுபோலன்றோ யான், ஐயோ, என்னைச்சோதிக்கலாமென்று மவுனமாய்க் கண்களைமூடிப் படுத்திருக்கின்றீர்களோ, உங்கள்மனத்திலிருக்குங் கருத்தை எழுந்து எனக்குச் சொல்லப்படாதோ, அவ்வாறு எழுந்தால் அக்காரியம் பிரமனுக்குச் சம்மதியாதோ, நீங்கள் அம்புபட்டுருவிச் சாவதற்குக்காரணம்யாது, புத்திரனாகிய எனக்குச் சொல்லப்படாதோவென்று, விம்மிவிம்மி அபயமிட்டலறும் போது, அவ்வோசையை அங்குதபஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் பெரியோர்கள்பார்க்கும்போது,ரிஷியும்,ரிஷிபத்தினியும்,அம்பு பட்டுருவி வாயினாலும், மூக்கினாலும், இரத்தங்களைக் கக்கிக் கொண்டு மடிந்திருப்பதைநோக்கி, இதென்னகாரணமெனச் சிந்தித்துப்பார்க்கும்போது, அவ்வனத்திற் சங்கரபாண்டியன் வில்லுங்கையுமாய் நிற்பதைக் கண்டார்கள். அப்படி கண்ட மாத்திரத்தில் இவனாற்றான் நடந்ததென் றறிந்துகொண்டவர்களாய், அங்ஙனம் நின்று அழுதுக்கொண்டிருக்குங் குழந்தையை எடுத்து மார்பைத்தழுவிக் கரங்களினாற் கண்ணீரைத் துடைத்து அடா குழந்தாய், உலகில், நித்யமாய் யாவரேனும் வாழ்ந்தவர்களுண்டோ, நாங்கள் கற்றுணர்ந்த சாஸ்திரங்களினும், நித்யமாய் ஒருவரேனுமிருந்ததாய் சொல்லக்காணோம். நாங்கள் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை, இதல்லாமலும் பொன்னுலகவாசிகளாகிய தேவர்கள் ஓர்காலையிற், பிரமனது கருப்பவாசத்திலிருந்து, எங்களையெல்லாஞ் சாகாமலிருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்க, அதற்குப் பிரமன் அப்படி கூடாது, அவரவர்கள் கன்மாநுபவத்துக்கிடாய் நடக்குமென்றுசொல்லி நாமிந்த கர்மம் பூமியிற்பிறந்தமையால் யாவும் அநுபவித்தே தீரவேண்டும், பேசுதற்கரிய தபஞ்செய்தபோதினும் பிறப்பிறப்பிரண்டும், எதிரிற்றானே நிற்கும் இவை, நமக்குமாத்திரமல்ல, எவ்வுயிர்க்குமே உண்டாதலால், உனது தாய்தந்தைகள் அவர்கள்விதிப்படி மாண்டவர்களேயன்றி வேறல்ல, அதுபோல் நீயும் உனதுவினை முடியுமளவுமிருந்து பின் இறக்கப்போகின்றாயேயன்றி இருக்கப்போகின்ற

தில்லையே, ஆதலால், இப்போது செத்தவர்கள்மீது சாகாம லிருப்பவர், அடித்துவிழுந்து கூக்குரலிட்டழுதால், செத்த வர்களுக்கு மோட்சமில்லாமல், பேய்க்குச்சமானமாவார்கள். நல்லகதியுங் கிடைக்கமாட்டாது. இறவாமலிருப்பதற்கோ உபாயம் ஒருவருங்கற்றதில்லை, மேலும் காலனானவன் சாகாம லிருக்கும்படியாய் ஓர் கிருமியையும் விட்டதில்லை இப்போது நாங்கள் சொல்வதில், நீ எவ்வளவுஞ் சம்சயப்படவேண்டாம். சகலவுயிர்களுங் கடவுளுடைய ஆக்கினையின்படியே நடக்கும், இதன்றியும் இத்தேகமானது இரத்தமாம்ச என்பு மலமூத் திரங்களால் மூடப்பட்டபடியால், புற்புதத்தைப்போல் க்ஷண நேரமிருந்து க்ஷணநேரத்தில் மறைந்துபோம், ஆதலால் அறி விலிகளாக இருப்பவர்கள் இப்புழுக்கூட்டைக் காப்பாற்றுகிற தேயன்றி வேறல்ல, என்றைக்கும் அகண்டபரிபூரண சச்சிதா னந்த பிரம்மம் ஒன்றே நித்தியமாய்விளங்கும். மற்றவை எல் லாமழிந்துபோம் ஆதலால், நீ அவர்களுக்கு அன்புள்ளபிள்ளை யாக இருந்தபோதிலும் உனதுகண்ணீர், அவர்கள்மீது படு மாயின் அவர்கள் உயிரானது இதையே யநுபவிக்கவேண்டிய தாய்வரும், மேலும் பெரியோர்களா யிருக்கப்பட்ட, உனது தாய்தந்தைகளின்மீது கண்ணீரையுதிர்க்காமல் வேதாகமப் படி அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களை நடத்து வித்து, நல்லகதியடையும்படியாய், அவர்களைத் தகனம்பண் ணின அங்கத்தைப்பொறுக்கி யெடுத்துக்கொண்டுபோய் சேதுமத்தியிலே கந்தமாதனச்சார்பில் விளங்கும், இராமீச் சுரதலத்தில் ஓர்பக்கத்திற் றுபனஞ்செய்து பின்பு, அந்தசேது தநுக்கோடியில் ஸ்நாநம்பண்ணி, கர்மத்துக்குரிய நவசிராத்த, சோடசமுதலிய திதிசிராத்தங்களை விதிப்படி நடத்தி, அவர் களுக்குநல்லகதிமோட்சங் கிடைக்கும்படிச் செய்வாயென்று, அம்முநிவர்கள்சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சாருல்ய மகாரிஷி குமாரனான சாங்கலனானவன்கேட்டுச் சிறுபிள்ளை யாகவிருந்தபோதினும், பெரியோர்கள் சொல்லியதைகேட்டு, அவர்களிற் சிலரைத் தனக்கு உதவியாகவைத்துக்கொண்டு

தாய்தந்தையர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளெல்லாஞ் செய்து முடித்து, தானஞ்செய்து, மறுநாளுதயகாலத்திலே, அங்கங்களை எல்லாம் பொருக்கி யெடுத்துக்கொண்டு, கூடல் மாநகரமாகிய மதுராபுரியின் வனத்தைவிட்டுப் பிரயாணப் பட்டு, இராமீச்சுரம்போய்ச்சேர்ந்து, அத்தலத்தில் தான் கொண்டுபோன என்பை அடக்கஞ்செய்து, பின் சேதுதநுக் கோடியில் தீர்த்தமாடி, பிதற்கருமங்களை விதிவசத்தாய்ப் பதினொந்நாள் வரையிலுஞ்செய்து முடித்து, மாசமாதிகளி லுஞ் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்துமுடித்து, நியமத் தோடும் ஒருவருடம்வரையில் அவ்விராமீச்சுரத்திலிருந்து, சகலகர்மங்களுஞ் செய்து முடித்து, அச்சிறுவனானவன் அன் றிராப்போதில் நித்திரைசெய்கிறபோது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் போலும், மகாலட்சுமியைப்போலும், தன்னுடைய தாய் தந்தையர்கள் சொற்பனத்தி லெழுந்தருளக்கண்டு, நித்திரை நீங்கி எழுந்திருந்து, சேதுதநுக்கோடியிலே ஸ்நாநம்பண்ணி, இராமநாதனைப் பணிந்து விடைபெற்று மதுராபுரியைச் சார்ந்த வனத்தில்வந்துசேர்ந்து, அங்குள்ள முநிவர்களிடத் தில், தான்கண்ட சொற்பன மின்னபடி என்றுசொல்ல, அவர்களுங்கேட்டு, மகாசந்தோஷத்தை யடைந்து, அப்பா சிறுவனே, உனது தாயுந்தந்தையும், விஷ்ணுசொரூபமாகவும், இலட்சுமிசொரூபமாகவுமே விளங்குவார்களென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்ட, சாங்கலன் சந்தோஷத்தையடைந்து, பின்பு, அப்பெரியோர்களிடத்திற்றனே யிருந்து, வித்யாப்பியாசஞ் செய்துக்கொண்டுவந்தான். இங்ஙனமிவ்வாறிருக்க, அவண் வில்லும் வேலுமேந்திநின்ற, சங்கரபாண்டியராஜனை அங்குள முநிவர்கள் நோக்கிக் கூறுவார்கள். வாரும்வேந்தே, எப்படி யுங் கெட்டதுகெட்டது, எவ்வளவும் உமக்கு அறிவில்லாமற் போச்சுதே, அந்தோ, தபசிகண்மீது இப்படியும், அநீதியாய் அம்பைப்பிரயோகித்துக் கொல்லலாமோ, ரிஷியைக் கொன் றதுமல்லாமல், ரிஷிபத்நினியையுங்கொன்று, இருவர்பழி யையுமேற்றுக்கொண்டீரே, இப்படியார்செய்தார்கள். ஒரு

வருமில்லையே, இப்பாவத்துக் கென்னசெய்யப்போகின்றாய், மனசாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் குற்றங்கள்வந்து நேரிடாமல் நடப்பதுவே வேந்தர்களுக்கு நீதியும், வெற்றியுமாம், அதைவிடுத்து, வேடரோடொப்பர்தமாய் நடத்தியது இராஜநீதியல்லவே, இவ்வாறு நீ அனியாயமாய்ச் செய்ததற்குப் பரிகாரம் இறந்தபேர்களுடனே உன்னுடைய சரீரத்தையு மிறக்கும்படியாய்ச் செய்யவேண்டும், அவ்வகையிலாவிடில், அக்கினியில் வீழ்த்தி, நீறுக்கவேண்டும், இவ்விரண்டுமல்லாது, இப்பழிநீங்காதாதலால் இப்போது உன்னைக்கண்டபேர்களுக்கும், பேசியபேர்களுக்கும், பிரம்மஹத்திநீங்காமல், அவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, ஆயிரவருடமான போதினும் அகலாது, ஆதலால், நீ எங்கள்முன்னே நிற்காமல் அகலப்போவாயடா பாவி என்று முநிவர்களும் அவர்பத்தினிமார்களுங் கூறியதைக்கேட்ட, சங்கரபாண்டியன், நெஞ்சந்திடுக்கிட்டு, துக்கசாகரத்துள்ளழுந்திப் பற்பலவிதமாய்ச் சிந்தித்து, இப்பழியைப்போக்கும்விதமியாதெனக் கவலைகொண்டவனாய், முநிவர்கள் கூறியவண்ணம் அக்கினியைவளர்த்தி அதில்வீழ்ந்து, இறந்துபோவேமென்று, ஸ்திரஞ்செய்துகொண்டவனாய் தனக்குப் பின்புறமாகநிற்கும் மந்திரிமுதலிய காரியக்காரர்களை நோக்கிச் சொல்லுவான். வாருங்கள் மந்திரிமார்களே, அறிவிலியாகிய எனக்கு வினைவலியால் மகாபெரியவராகிய முநிவரரையும், அவருடையபத்தினிமாரையும், வதஞ்செய்ததோஷம் வந்தடர்ந்திருப்பதால், இனி யான் இப்பூமியிலிருந்து குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, என்னிடமிருந்ததுபோல் அவனிடமிருந்து நீதிவழுவாது இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வரும்படியாய், யாவும் அவனுக்கு தெரிவிப்பதோடும், இப்போது யான் அக்கினிப் பிரவேசமாகும்படியாய்த் தீயை வளர்த்துங்களென்று சொல்ல, அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட மந்திரிகளும், காரியக்காரர்களும், கோவென்றலறிக் கூக்குரலிட்டு, எங்களை இதுவரையிலும், பிள்ளைகளைப்போல வளர்த்

துப் பரிபாலனஞ்செய்து, இப்போது தேவரீர் இறந்து போகவும், நாங்கள் உயிர்வைத்திருக்கவுமோ, நல்லகாரியம் சொன்னீர். நாங்களும் உம்முடன் அக்கினிப்பிரவேசமாகின்றோம். அப்படி செய்யாமல் நாங்கள் ஜீவித்திருப்பதில் என்ன பிரயோசனம் என்று யாவரும் ஒருமித்துச் சொன்னார்கள். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சங்கரபாண்டியன், அவர்களை எல்லாம் சமுதாயப்புசெய்து, அப்பா மந்திரிமார்களே, என் போலொருபாவி எவ்வுலகிலு மிருக்கப்படாது, சிங்காசனமு மேறப்படாது. ஆதலால், நான் அக்கினிப்பிரவேசமாய்விடுகின்றேன். என்குமாரன், என்னிலும் எண்மணங்கதிகமாய் உங்களைப் பாதுகாத்துவருவா னாதலால், நீங்கள் என்னிடத்தில் வைத்திருந்த விசுவாசத்தைப்போல், அவனிடத்திலும் வைத்து இராஜரீகஞ்செய்து வாருங்களென்றுசொல்லிப் பின்னுங் கூறுவான். ஓ மந்திரிகளே! என்றைக்கிருந்தபோதினும், இத்தேகமானது நீர்மேற் குமிழியைப்போல் அழியுமேயல்லது நிற்கமாட்டாது. அதனோடும், நான் வீண்பழி ஏற்றுக்கொண்டு, இராஜரீகம் செய்திருப்பது அழகல்ல. ஆதலால், நான் சொல்லியபடியே அக்கினியை வளர்த்துங்களென்று சொல்லிப் பின்பு, அங்குள்ள முனிவர்களியாவரும் காணும்படியாய் ஸ்நாநஞ்செய்து, விபூதிதரித்துக்கொண்டு, அம்முனிவர்களைப் பிரதட்சணஞ்செய்து, ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய உமாமகேசனைநோக்கி, அஞ்சலிபஸ்தனாய், சம்போ, சிறியேன் அறியாமையினாற்செய்த பழியை என்னுடனே முடிக்க வேண்டுமென்று அக்கினியை மூன்றுதரம் பிரதட்சணஞ்செய்து, உயர எழும்பிப் பாய்கின்ற சமயத்தில், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய சொக்கநாதக்கடவுளருளால், ஆகாயத்தினின்றும், ஓ சங்கரபாண்டிய ராஜனே, நீ அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்துகொண்டால்,ரிஷியையும்,ரிஷிபத்தினியையுங்கொன்றதோஷம் நீங்குமோ, நீங்கமாட்டாதாதலால், நாமோர் உபதேசஞ் செய்கின்றோம். அது யாதெனில், தெட்சணசமுத்திரத்தில், ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியாற் கட்டப்பட்ட சேதுவின்மத்தியி

லோங்குங் கந்தமாதனச்சாரிபில் எழுந்தருளியிருக்கும், ஸ்ரீராம நாதக்கடவுளை தெரிசித்து, சேதுவில் தீர்த்தமாடி, அக்கடவுளை திரிகாலமும் வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, பால், நெய், தேன், இளநீர்முதலிய அபிஷேகஞ்செய்து சோடசோபசாரங்கள்செய்து, வேதப்பிராமணர்களாக விருக்கும் பன்னீராயிரம்பேர்களுக்கு அன்னதானமும், வஸ்திரதானமுஞ் செய்து, அவர்கள்தானஞ்செய்தபலன் முழுவதும் ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதாரவிந்தத்திலே தத்தம் செய்யும்படியாகவுஞ்செய்து, ஒருவருடம்வரையில், நீ அவ்விடத்திற்றனே வாசஞ்செய்து வருவாயாகில், இவ்விரண்டெழியும், உன்னை விட்டு நீங்கிவிடும். அப்போது நீ புண்ணியசாலியாவாயென்றும், அசரீரியானது கூற, அவ்வாய்மையை அவ்வனத்திலுள்ள முநீஸ்வரானும், சங்கரபாண்டியனுங் கேட்டு சந்தோஷமடைந்து, வேந்தனானவன் அவணின்றும் போகமாட்டாமல், அச்சமுற்று நிற்கும்போது, அவனைக்கண்ட முநிவர்கள் கூறுவார்கள். வாராய் சங்கரபாண்டியராஜனே, நாங்கள், ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமையையும், அவர் அருட்பிரசாதத்தையுமறந்து, உன்னை அக்கினியில் வீழும்படியாய் பரிகாரஞ் சொன்னேம் காயாம்பூவண்ணனால் நியமிக்கப்பட்ட சேது தநுக்கோடியையும், ஸ்ரீராமநாதனையுங் கண்ணிணாற் கண்டாலும், சொல்லுதற்கரிய பாபங்களெல்லாம் பறந்து மோக்ஷத்தை கொடுக்குமாதலால், இப்போது உரைத்த அசரீரியின் வண்ணம், சேதுஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு வரக் கடவையென்று, நன்கு மதித்தவர்களாய்ச் சங்கரபாண்டியனுக்கோத, அவனும் மகா சந்தோஷத்துடனே, பெரியோர்களாகிய முநிவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, மதுராபுரிக்கு வேவுக்காரர்களை யனுப்பி, பட்டஸ்திரீ முதலியவர்களையும், வேண்டிய திரவியங்களையும், இரதகஜதுரக பதாதிகளையும் வருவித்து, அவணிருந்தே தானும் இரதாரூடனாய்ச் சயின்யங்களோடும் பிரயாணப்பட்டு, காடு, மலை, வனம், வனாந்திரம், காறு முதலிய யாவுங்கடந்து, அச்சேதுவின்

மத்தியிலோங்கும் கந்தமாதனச்சார்பில் வந்திறங்கினார்கள். அவ்வாறிரங்கிய சங்கரபாண்டியராஜன், அன்று முதல் மகா நியமத்தோடும், விரதமநுட்டித்துக்கொண்டு சேதுதநுக் கோடியில் சங்கற்ப விதியின்படி பிரதிதினம், திரிகாலமும் ஸ்நாநஞ்செய்து, வேண்டிய தானங்களைச்செய்து, இராம நாதனைவேண்டி அபிஷேகஞ்செய்து, ஆடையாபரணங்களைத் திருத்தி, ஆராதனை முதலிய உபசாரங்களைச்செய்து, பிராம் மண சந்தர்ப்பணை முதலிய யாவும்நடத்தி, யாதுங் குறையின்றி, அசரீரி புகன்றவண்ணம் நடாத்தி வருகையில், அப்படி நடாத்தும் நாட்களில், முந்நூற்றறுபத்தைந்தாம்நாள் மாலை யில், ஸ்ரீராமநாதனுடைய சந்நிதானத்தில் தோத்திரஞ்செய்து கொண்டு நிற்கும் சங்கரபாண்டியனது முகார விந்தத்தினின் றும், பிரம்மஹத்தியானது வெளிப்பட்டது எப்படி இருந்த தென்னில், முன்னம் ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியைப்பிடித்திருந்த இராவணனுடைய பிரம்மஹத்திக்கு இளையதென்று சொல் லத்தக்கதாய், நீருண்ட மேகத்தைப்போன்றதேகமும், மூன் றாம் பிறையைப்போன்ற வக்ரதந்தங்களும், சிவந்தமயிரும் கோரை மீசையுமுடைய அகோர ரூபத்தோடும், கோவென் றலறிக்கொண்டே வெளிப்பட்டதைக்கண்டு ஸ்ரீராமநாத னுடைய அநுக்ரகத்தினாலே, காளவயிரவன் சூலகபாலத் தோடுமெழுந்து, பிரம்மஹத்தியைக்கொன்று உதிரபானஞ் செய்து, அதன் சடத்தை சமுத்திரத்தி லெறிந்துவிட்டான். இவ்வாறு, பிரம்மஹத்தியானது அரசனைவிட்டு நீங்கிய உடனே, அரசன்மீது ஸ்ரீராமநாதனுக்குக் கிருபையுண்டாகி, ஆகாயவீதியிற் பார்வதிசமேதராய் விடையின்மீ தெழுந் தருளிக் காட்சிதந்து கூறுவார். ஓ பாண்டியராஜனே, உன் னைப்பற்றியிருந்த பிரம்மஹத்தி தோஷமானது, இன்றோடே நீங்கிவிட்டபடியால், இனிமேல் உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேளென்று கூற, அப்போது வேந்தன் மகாசந்தோஷத்தை யடைந்து, ஆகாயவீதியில் விடையின்மீ தெழுந்தருளியிருக் கும் சிவபெருமானைக்கண்டு, ஆனந்த பரவசனாய், அஷ்டாங்க

பஞ்சாங்கனாய்ப் பணிந்தெழுந்து தன திருக்ரங்களையுஞ் சென்னிமேற் கூப்பி அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று அநேகதோத்திரங்கள்செய்து, ஆனந்தக்கூத்தாடிச் சொல்லுவான், சுவாமி, சந்திரஜடாதரமூர்த்தியே, தேவரீருடைய பாதார விந்தத்தைக்கண்டு தரிசித்த எனக்கு, வேறே என்னவேண்டி இருக்கின்றது. ஆயினும், அரி பிரமாதிகளாலே அறியப்படாத உமது பாதாரவிந்தத்தை எப்போதும், அடியேன் தெரிசிக்கவும், இறுதிகாலத்திற் பிறவாமுத்தியையடையும்படியாகவும், இவ்வுலகின்கண் இருக்குமளவும், யாதொருவினையும் அணுகாமலிருக்கும்படியாகவும், கிருபைசெய்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டான். அப்படிகேட்ட பாண்டியன் கருத்தின்படியே, பரமசிவன் வரங்களைத்தந்து, இராமலிங்கத்திற்கலந்து மறைந்த தன்மையைப் பாண்டியன் கண்டு, சகலமான பேர்களுடனேயும், ஸ்ரீராமநாதனை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து விடை பெற்று, அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு, அனேக சேனைசயின்யங்களோடும், காடு, மலை முதலிய யாவுங்கடந்து, மதுராபுரி பட்டணம் வந்து சேர்ந்து, வனத்திற் றவஞ்செய்து கொண்டிருந்த பெரியோர்களைக்கண்டு தெரிசித்து, அவர்களிடத்திலே நடந்த சவிஸ்தாரங்களையெல்லாஞ் சொல்ல, அதற்கு அவர்களும், சங்கரபாண்டியனது மன உறுதிக்கும், அன்புக்கும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய கிருபைக்கும், மகிழ்வுற்றவர்களாய், பின்பு அவ்வேந்தனை, தங்களது ஆனந்தபாஷ்பமென்னுந் தோயத்தால் அபிஷேகஞ் செய்துவைத்து, வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்து, சுகஜீவியாய் இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வரக்கடவை என்று, ஆசிகூறியனுப்ப, அவ்விடையை ஏற்ற சங்கரபாண்டியன், மனக்களிப்போடும், மதுராபுரியை யரசாண்டு இஷ்டபோக பாக்கியங்களை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்து, வெகு காலத்துக்குப்பிறகு தன்னுடைய குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, இராஜரீகஞ்செய்யும்படியா யமர்த்தித் தான் துரவாசிரமத்தையடைந்து, ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதமூலமாகிய சாயுச்யபதத்தை

படைந்தான். கேட்டீர்களோ மகாரிஷிகளே, இவ்வண்ணம் இராமீச்சுரமென்னுந் தலத்தின் பெருமையை யாவரால் அளவிட்டுச் சொல்லக்கூடும். இதல்லாமலும், சுந்தரபாண்டியனும், இப்படியேவாசஞ்செய்து, சேது மாதவனைக் காணப் பெற்றானென்றுஞ் சூதமகாமுனிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அப்புண்ணியனது பெருமையையும், அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந் தருளவேண்டுமென்று கேட்க அதற்குச் சூதமகாமுநிவர், உளமகிழ்கொண்டவராய் உரைக்கத்தொடங்கினர்.

சங்கரபாண்டியச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

சேதுமாதவச்சருக்கம்.

கேளுங்கள், நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, வைகை வளநாட்டிலுள்ள மதுராபுரிக் கிறைவனாகிய சுந்திர பாண்டியனென்னும் ராஜன், மநுநீதி வழுவாது இராச்சியபரிபாலனஞ்செய்து வருநாளில், சகல தேவர்களையும், ஸ்ரீகயிலாசத்தில், நந்திதேவர் எவ்வித மிடைவிடாமற்காத்து வருகின்றனரோ, அதுபோல், இவ்வேந்தனும் கூடன்மா நகரமென்னும், மதுராபுரி பட்டணத்திலுள்ள மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போற் காத்தும், பெரியோர்களாலே சேது மான்மியங்களையும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய கிருபாநுக்ரகங்களையும் கேழ்விப்பட்டும் தானும், அந்த ராமீச்சுரத்திலே சிலநாள் வாசம்பண்ணவேண்டியதாய் மனதில் நினைத்து, அதுபோற்றனது குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அரசாண்டு வரும்படியாய்க் கட்டளையிட்டுப் பின்தனது பட்டத்தேவிமார்முதலியரோடும் மந்திரிகளோடும், இரதகஜதுரக பதாதிகளோடும், இரதாரூடனாய் பிரயாணப்பட்டு, காடு, மலை, வனம், வனாந்திரம், கானாறு முதலிய யாவுங்கடந்து, சேது

மத்தியிலோங்கும் கந்தமாதன கிரிச்சாரியில், இராமீச்சுரமென்னும் தலத்திற்சேர்ந்து, சங்கரபாண்டியனைப்போல இச்சுந்தரபாண்டியனும், அநேகங் கோடிகோடியாய்ப் பொன்களை வாரித் தானஞ்செய்து, சேது தநுக்கோடி முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் சங்கற்பவிதிப்படி தீர்த்தமாடி, ஸ்ரீராமநாதனுக்கு அபிஷேக முதலிய ஆராதனைகள், நித்யமும் ஆயிரம் பொன்னுக்குக் குறைவுபடாமல் நடப்பித்து, திரிகாலமும் வணங்கிச் சேவை செய்துகொண்டு வருகிறநாளையில், அப்பாண்டியன் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைக்குறித்துச் சகலரும் அதிசயிக்கும்படியாய், ஓர் யாகஞ்செய்ய நினைந்து, தனது பட்டத்தேவியுடனே, சேது தநுக்கோடியிற் சங்கற்ப விதியின்படித் தீர்த்தமாடி அநேக தான தருமங்களைச்செய்து வேதாகம விதிப்படி யாகத்தை முடித்து, அநேகந் தேவப்பிராம்மணருக்கு சொர்ன்னமாரி பெய்வதுபோல் வேணமட்டுந் தான தருமங்களைச்செய்து, ஸ்ரீராமநாதனைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி நமஸ்காரஞ்செய்து, இவ்வாறேநெடுநாளாய் அத்தலத்தை விட்டுப்போக மனமில்லாதவனாய், அவ்விடத்திற்றானே வாசஞ்செய்துகொண் டிருக்கும்போது, சேற்கெண்டையைப்போல் அழகிய கண்களையுடைய மகாலட்சுமியானவள் இந்த பாண்டியனைச் சோதிக்கவேண்டியதாய் கந்தமாதனத்தைச்சேர்ந்து சிறுகுழந்தையைப்போல வடிவங்கொண்டு, சேது தநுக்கோடிக்கரையிலே விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படியிருக்கையில், அன்றையதினம் சுந்தரபாண்டியன் எப்போதும்போல சேது தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடி, அநேக தானதருமங்களைச்செய்து முடித்துக்கொண்டு புறப்படுகிறபோது, மயிலைப்போன்ற சாயலும், குயிலைப்போன்ற இனியமொழிகளுமுடைய குழந்தைப் பருவத்தோடுங்கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் இலட்சுமிதேவியைப் பாண்டியராஜன் கண்டு, சந்தோஷமும், ஆச்சரியமுங் கொண்டு, விந்தாவாணியுடனும், அக்குழந்தையைநோக்கி, ஓ குழந்தாய், நீ யார், உனது தாய் தந்தைகள்பெயரென்ன, எந்தவூர் நீ இருப்பது என்றுகேட்க,

அப்போது மகாலட்சுமியாகிய பெண் சொல்லுவால், வாரு மையா ராஜனே, என்னைப்பெற்றவர்கள் ஒருவருமில்லை, என் னுடன்பிறந்த சகோதரர் ஒருவருண்டு, அவருஞ் சுடுகாடு போய்ச்சேர்ந்தார். அதன்பேரில் யான் யாதொரு கதியுமில் லாமலிருக்கின்றே னாதலால், என்னை ரட்சிக்கமாட்டீரோ வென்று கூறினாள். அவ்வார்த்தையைச் சுந்தரபாண்டியன் கேட்டுச் சந்தோஷத்தையடைந்து, ஓ குழந்தாய், எனக்கோர் ஆண்குழந்தை யிருக்கின்றது, பெண்குழந்தை யில்லாமல், உன்னை எனது குழந்தையாகச் சந்தேகமில்லாமல் வளர்த்து வருவேனென்று, மிக அன்போடும் எடுத்து தன்னுடைய பட்டத்தேவியான விந்தாவாணிகையிற் கொடுத்தான். விந்தா வாணியும் மகாசந்தோஷத்தோடும், அக்குழந்தையைவாங்கி மார்போடணைத்து, உச்சியைமுகர்ந்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, இரதகஜதுரக பதாதிகளோடும், பதினெட்டுவகை மேளவாத் தியங்கள் முழங்கும்படியாய் பொன்னம்பாரிவைத் திலகா நின்ற யானையின்மீது வைத்துக்கொண்டு, தனது இருப் பிடம்போய்ச்சேர்ந்து, நாளொருவண்ணமும், பொழுதொரு மேனியுமாய் வளர்த்துவருகையில், மகாலட்சுமியாகிய பெண் ணானவள், விந்தாவாணியினது கரங்களைத் தாமரைமலரைப் போற்கருதி யதில் வாசஞ்செய் திருப்பதோடும், சுந்தரபாண் டியனுக்கு, நாளுக்குநாள் அஷ்டபோக பாக்கியங்களை அளவு சங்கையில்லாமற் கொடுத்திருக்கையில், ஸ்ரீவைகுந்தவாசரா கிய நாராயணமூர்த்தியானவர், இலட்சுமியைப் பிரிந்த துய ரத்தால் மெலிந்து எங்குந்தேடித் திரிந்துங் காணுதவராய், கமலாசனமாகிய தாமரைப்பூவிற்குள் ஒளித்துக்கொண்டிருப் பாளென்று, எண்ணங்கொண்டவராய், மகாவிஷ்ணுவானவர் வண்டைப்போல் உருவங்கொண்டு, எங்கெங்கு தாமரை புட் பித்திருக்கின்றதோ அவ்விடங்களெல்லாஞ்சென்று, புட்பங் களிற்புகுந்து இதழிதழாகப் பரிசோதனைசெய்துங் காணாமை யால், ஞானத்தைமறந்து அதிமோகமுற்றவராய், இன்னம் பார்ப்போமென்று, அவள் வாசம்பண்ணுகின்ற சந்திரனிடத்தி

லும், பரிசுத்தமானவீடுகளிலும், அலர்ந்த புட்பமாலைகளிலும் திருமங்கிலியங்களிலும் அழகிய ஸ்திரீகளினது முகாரவிந்தங் களிலும் புண்ணியபுருஷாளிடத்திலும், கெருடன்மீதேறி அதி விருப்பத்தோடும், சகலலோகங்களினுந் தேடிப்பார்த்துக் காணமற்றிகைத்துத் தன்மனதில், அடடா, நாம் முன்னொரு காலத்தில், இலங்கைவேந்தனாகிய இராவணனைச் சங்காரஞ் செய்து வரவேண்டியதாய், உண்டாக்கிய சேதுவைப்போய்ப் பார்த்துவருவோம், அதுதான் அவளுக்கு வாசஞ்செய்யத்தக்க யிடமென்று யோசித்தவராய் கெருடன்மீதேறி அதிதீவரமாய் சேதுமத்தியில்விளங்குங் கந்தமாதனச்சாரலில் வழங்கும் இரா மீச்சுரமென்னுந் தலத்திற்சேர்ந்து, அதியாவலோடும் அத் தலத்திலுள்ள பூங்காவனச்சோலைகளிலுந், தாமரையோடைக ளிலும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபோது, மகாலட்சுமியாகிய பெண்ணானவள், அநேகந் தோழிப்பெண்களுடன்கூடிப் பூங் காவனத்தை நோக்கிவந்து சேர்ந்து, அவ்வனத்துள் மிக உன் னதமாகவிருக்கும் மலர்களைக்கொய்து, விளையாடிக்கொண் டிருப்பதை மகாவிஷ்ணுவானவர் பார்த்து, பிரிந்திருந்த தன் மையால் விம்மலும் பொருமலு முண்டாகி, மறுபடியும், மனத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டவராய், அவணின்று தனக் குத்தானே, நாம் நமது சுயரூபத்தோடும், அவளிடஞ் செல் வோமாயின், மாய்கையால் ஓடிப்போய்விடுவாளாதலால், மாறு வேடம்பூண்டு நெருங்கிப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதினவராய், தன் திரேகம் வெண்ணிறந் தோன்றும்படி யாக பாதாதிகேசபரியந்தம் விபூதியை உத்தூளனமாய்க் குழைத்துப்பூசி, நெற்றியில் திரிபுண்டரமாய் விபூதி இலங்க வும், சிரந் தோள் மார்பு கரம் முதலிய விடங்களிலுஞ் சாத்தி, உருத்திராக்கங்களைத் தரித்துக்கொண்டவராய், நல்ல வெண் பட்டுவஸ்திரமும் உத்தரீயமு மணிந்து, கையிலே பத்திரம் புனைந்து லோகத்தி லிருக்கப்பட்டவர்கள் கடைத்தேரும்படி யாய்த், தானொருவகைசெய்து காட்டவேண்டுமென்று, யோ சித்தவரராய் இராமநாதனுக்குப் பிரியமுண்டாகும்படியாயும்,

மூன்றாற் பிரதிஷ்டைசெய்யும்போது உண்டாக்கிய கோடிதீர்த்தத்துடனே கங்கை பிரயாகை என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தைப் பூலோகவாசிகள் எடுத்துக் காவடிகட்டிச் சுமந்துகொண்டுவந்து அபிஷேகஞ்செய்து வைப்பவர்கள்போலத் தானுமோர் காவடியைத் தோளிற்சுமந்து, காசியாத்திரைசெய்து வரும் விருத்தப்பிராம்மணனைப்போல் மிகு தாபசோபத்தோடும், பஞ்சாட்சரத்தை இடைவிடாமற் செபித்துக்கொண்டு, மையநடந்து இலட்சுமியானவள் சேடிகளோடுங்கூடி மலர் கொய்துநிற்கும் இடத்திற்குவந்தார். அப்படியாகவந்த பரந்தாமனை, இலக்குமியானவள் பார்த்து, யாரோ பிராம்மணனென்று நிற்கையில், நீலமேகவண்ணனாகிய நாராயணன், அப்பூங்காவனத்தைச்சுற்றிப்பார்த்து, இலட்சுமிக்குச் சமீபமாகப் போய் தனது பாதங்களை முன்னும் பின்னுமாய்வைத்து, உறுதியாய் ஊன்றிக்கொண்டு மனதை யின்பப்படுத்தினவராய், தமதுகரத்தினால் இலக்குமியாகிய பெண்ணை எட்டிப் பிடித்திழுத்தார். அப்படி இழுக்கின்றபோது மகாலட்சுமியாகியபெண், திடுக்கிட்டு நெஞ்சம்பதறிக் கையை உதறித் திருகிப் பிடுங்கிக்கொண்டவளாய்த் திரும்பிப்பாராமல், தோழிப்பெண்களாகிய செவிலித் தாய்களோடுமோடிச் சுந்தரபாண்டியனைநோக்கி, முறையோவென்று கூக்குரலிட்டழுதாள். அப்படி இலக்குமிப்பெண் அபையமிட்டழுங் குரலோசையைக்கேட்ட பாண்டியன், தனது குமாரத்தியினது குரலோசை என்றறிந்தவனாய், மந்திரிப்பிரதானிகளுடனே ஓடோடியும் அதிதீவிரமாய்ப் பூங்காவனத்துக்குவந்து, அழுதுகொண்டுநிற்கும் புதல்வியைக்கண்டு பதைத்துக் கட்டியணைத்தெடுத்து, அம்மணி, குழந்தாய், உன்னை யாரென்ன செய்தார்கள். ஏன் அழுகின்றாய், எனதுசெல்வமே என்று கேட்கையில், அவ்வாய்மையைக்கேட்ட மகாலட்சுமியாகிய பெண் கூறுவாள். வாருமையா தந்தையே, அதோநிற்கின்ற விருத்தப் பிராம்மணன், எனதுகரத்தைப்பற்றி இழுத்தது மன்றியில் இப்போது உம்மைக்கண்டும் பயப்படாமல் நிற்

கின்றானென்று மிகப் பொருமலோடும், விம்மலோடும், அழுதுக்கொண்டேசொல்ல, அச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே பாண்டியன் கண்களிரண்டும் நெருப்புப்பொறிபறக்கவும், தேகம் படபடவென்று நடுக்கவும், மீசைகள்துடிக்கவும் அருகினிலிருந்தவேவுக்காரர்களையும், மல்லகஜெட்டிகளையும் பார்த்து, அடாதூதர்களே, அதோநிற்கின்ற பிராம்மணனைப்பிடித்து மடலோடுமட விறுகும்படியாய்ப் பிணித்துக்கொண்டு வாருங்களடாவென்று சொல்ல, அதுபோல் அந்தவேவுக்காரர்கள் பிராம்மணனைப்பிடித்து மடலொடிய இறுக்கிக் கட்டித் தள்ளிக்கொண்டேவந்து அரசனிடத்தில்விட, அரசன் பிராமணன்மீது கடுங்கோபங்கொண்டவனாய், இவனைச் சிறையிட்டு வையுங்களென்றுசொல்ல, அதுபோல் அவ்வேதியனை தூதர்களடித்துக் கீழேதள்ளிப் புரட்டிக் காலில் விலங்கு பூட்டி, ஸ்ரீராமநாதனுடைய ஆலயத்துக்கு மேற்புறத்தில் ஓர் மண்டபத்தறையிலிழுத்துக்கொண்டுபோய் போட்டு, அவ்வறையைத் தாளிட்டு, அநேகஞ் ஜெட்டிகளைக் காவல்வைத்துப் பத்திரமாய்க் காவல்செய்யும்படிக் கட்டளையிட்டு, அரசனுக்கறியப்படுத்த, அரசன் கோபமடங்காதவனாய்த் தனது குமாரத்தியாகிய இலக்குமியைப்பார்த்து, அம்மணி, நீ இன்றுமுதல் வெளியில்வரவேண்டாம், அந்தப்புரத்திற்றானேயிருவென்று அரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோய், அவள் மனதைத்தேற்றிச் சந்தோஷிக்கும்படியாய்ச்செய்து, பின் தானும் ஸ்நானமுதலிய ஜெபதபங்களைமுடித்து, ஸ்ரீராமநாதனுடைய சன்னிதானத்துக்குப்போய்க் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்து அச்சன்னிதானத்தில் பிராம்மணனால் நடந்த அக்ரமத்தையும் அதற்குத் தான்செய்துவைத்த தண்டனையையும் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு வணங்கிப் பின்பு அரண்மனை சேர்ந்து அறுசுவைபதார்த்தங்களோடும் போஜனமருந்தி, அம்ஸதூளிகா சயனத்தின்பேரிற் படுத்து நித்திரைசெய்தான். அப்படி நித்திரைசெய்கிறபோது காவலிற்கட்டுண்டுநிற்குங் கரியமாலானவர், வேந்தன் தன்னைக் காவற்படுத்தியதை

யுந் தனது காதலியாகிய இலட்சுமிப்பெண்ணை வெளியில் வராமற் கட்டுப்படுத்தினதையும் தெரிந்துகொண்டவராய், இனி இதற்கென்செய்வோமென எண்ணங்கொண்டு, தனது கபடநாடக சூத்திரத்தினாலே சுயசொரூபத்தோடும் சுந்திர பாண்டியனுடைய சொற்பனத்தி லெழுந்தருளி, ஆயிரம் பணாமுடிகளோடுங்கூடிய ஆதிசேஷனுக்கு மத்தியிலே, கேயூர மணிகுண்டலங்கள் சூரியப்பிரகாசம்போற் றோன்றவும், நீல மேகம்போன்ற தேககாந்தியும், செம்முருக்க மலரைப் போன்ற இதழ்களும், மார்பினிடத்தில் முத்தாரமுதலிய துளசிமாலை கவுஸ்த்துவாபரணப் பிரகாசமும், சங்குசக்கர கோதண்ட கதாகட்கத்தின் ஒளியும், செங்குவளைத்தார்க ளானது மகாவுன்னதத்தோடும், மகாமேருவின்பேரில் அருவி பாய்வதுபோற்பிரகாசிக்கவும், அநேகம் பணிமணிகளுடனுந் திவ்யபீதாம்பரதாரியாயும், மார்க்கண்டேயர், பிரகலாதனர், நாரதர்முதலிய ஆழ்வாராதிகளெல்லாம் பணிந்து அஞ்சலி செய்து நிற்கும்படியாயும, தேவர்கள்புட்பமாரி பொழியவும், ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியானவர் எழுந்தருளி இருப்பதோடுந் தனக்குப் புத்திரியாகக் கிடைத்திருக்கும் மகாலட்சுமிப் பெண்ணானவள், பூரணச்சந்திரோதயம்போன்ற முகாரவிந்த மும், முத்தாபரணங்களும், பொற்பிரகாசம்பொருந்திய மேக லாபரணமுங் கரத்திற் பிரகாசிக்கப்பட்ட தாமரைப்புட்பங் களிலே அஷ்டகஜங்களென்னு மும்மதங்கொண்ட யானைக ளானது துதிக்கைகளினால் ஆகாயகங்கையையள்ளி யிறைக்க வும், அரம்பாஸ்த்ரீகள் ஊழியஞ்செய்து பணிந்துநிற்கவும், தான் ஜகதீசனைப்பணிந்து கைகுவித்துநிற்கும்படியாய் வண மாலியானவர் பாண்டியனுக்கு தெரிசனந்தந்தமாத்திரத்தில், அரசன் அக்கோலத்தைக் கனவிற்கண்டு நித்திரை தெளிந்து திடுக்கென்றெழுந்திருந்து மந்திரிகளை அழைத்துத் தான் கண்ட சொற்பனத்தைச்சொல்லி மகா ஆச்சர்யத்தோடுந் தனதுபுத்திரியிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றுபார்க்கும் போது தான் சொற்பனத்திற்கண்ட உருவம்போலப் பிரத்தி

யட்சத்திலும் தன்னுடைய கண்களுக்குத் தோற்றக்கண்டு பிரம்மானந்தங்கொண்டு, அக்கணமே தன்குமாரத்தியாகிய இலக்குமியை அழைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீராமநாதனுடைய சன்னிதானத்துக்கு மேற்பாரிசத்தின் மண்டபத்தறையிற் காவற்படுத்தி வைத்திருக்கும் பிராம்மணனைப் பார்க்கும் போது கனவிற் கண்டதுபோல ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியினுடையசொரூபம் பிரத்தியட்சமாய் விளங்கக்கண்டு, சந்திர குலாதிபதியாகிய சுந்தரபாண்டியராஜன் ஆச்சரியமடைந்து, ஆனந்தபரவசமுற்றதோடும் துக்கமதிகரித்துக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகும்படியாய்நின்று அநேகதோத்திரங்களைச்செய்து ஓ பரந்தாமா, ஆதிமத்யாந்தரகிதா, அச்சுதா அடியேன் அநேகஜென்மங்கடோறுமெடுத்த இவ் வுடற்சிறையை நீக்கமாட்டாத யான், தேவரீருடைய சரணம்புயங்களில் விலங்கிட்டும் அடித்தும் பிடித்தும் தொந்திரவுசெய்ததுமல்லாமல் சராசரங்களை எல்லாம் ஈன்றெடுத்த தாயாகிய மகாலட்சுமிக்கு புலைக்குடிலையொத்த தேகத்தோடுங்கூடிய யான் தாய்தந்தையைப்போற் பாவித்துப் பண்ணிய அபசாரம் எவ்விதம் நீக்கிக்கொள்ளப்போகின்றேன், தேவோத்தமா, தேவதாசார்வபௌமா, ஸ்ரீஅகிலாண்டகோடி பிரம்மாண்டநாயகா, சங்குசக்ராயுதா, பாண்டவசகாயா, காயாம்பூவண்ணா, மச்சகூர்மா, வராக நாரசிம்மா, வாமனா, பரசுராமா, ஸ்ரீராமச்சந்திரா, கிருஷ்ணா, கற்கியாவதாரா, சகலலோகரட்சகா, சர்வஜீவபரிபாலனா, பக்தப்பிரியா, பாகவதரக்ஷகா, அனாதரக்ஷகா, கேசவா, க்ஷீராப்திசயனா, மாயாசொரூபா, கபடநாடகசூத்திராவென்று வேந்தனாகிய பாண்டியன் மகாவிஷ்ணுவைப் பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்து, அதன்பின் தன்னருகேநிற்கும் இலட்சுமிதேவியைப்பார்த்து அம்மணீ, சகலலோகநாயகியாய் ஆன்மகோடிகளுக்கு அழகு, செல்வம், கல்வி, புண்ணியம், புநிதம், போகபாக்கியம், யாவும் நீயாய்விளங்கியும் இக்கடையேனை யொருபொருட்டாக மதித்து, எளியேனிடம் பொருந்தியிருந்த காரணம்யாதோ, எனது தவப்பெருமையோ,

செல்வமே, வேதமே, வேதாந்தமே, வேழ்வியே, வேழ்விப் பயனே, வேதசொரூபியே, மெய்ஞ்ஞானமே மெய்ஞ்ஞான மணிவிளக்கே, ஜகன்மோகினியே, ஜகத்ரட்சகியே என்று தோத்திரஞ்செய்து, அடியேன் அறியாமையினால் இதுவரை யிற் செய்திருக்குங் குற்றங்களை எல்லாம் எவ்வாறு நீக்கிக் கொள்ளப் போகின்றேன். என்செய்வேன் என்று துக்கசாக ரத்துட்டோய்ந்து கைகளைநெறித்து துன்பப்படும்போது ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியானவர், மிகவுஞ் சந்தோஷத்தை யடைந்து அரசனைநோக்கி, வாராய் சந்திரகுலோத்துங்கனாகிய சுந்தரபாண்டியனே, நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம், எனக்கு உன்னால் நேரிட்ட தண்டனையைப்பற்றி உன்மீது யாதொரு குற்றமும் என்மனத்திற் கொள்ளவில்லை, ஏனெனில் உன்னைப் போன்ற அன்பர்கள் இத்தலத்தில் எனக்குச்செய்யும் அபசா ரங்களெல்லாம் எனக்குச் சுகுர்தமாகவேயிருக்கும், அஃதெப் படியென்றால், இப்போது நீ என்னைப்பிடித்து அடித்து இறுக்கிக்கட்டச்சொன்ன தெண்டனையானது மந்தாரம் பாரி ஜாதமுதலிய புட்பங்களால் அற்சனைசெய்ததுபோலும், காலிற் பூட்டிய விலங்கானது நவரத்தினகசிதமாகிய கிண்கிணி முத லிய சிலம்பைப்போலும், சிறையிடச்செய்த இடமானது அன்புபொருந்திய உனது இதயகமலமாகிய கோயிலாகவும், ஒப்புக்கொண்டோம், ஏனெனின், நீ இந்தலத்தில் அன்போ டும் வாசஞ்செய்வதன்றியும், நம்மைக்குறித்து யாகஞ்செய்து முடித்தபடியால், இத்தலத்தில் பத்தாளாயிருப்பவர்கள் செய் யுந் தீங்குகளெல்லாம் சிறப்பாகவும், வைபவைகளெல்லாம் வாழ்த்துதலாகவும், ஒருதருமஞ்செய்யில் அவை கோடி தரும மாகவும், பாவிப்போமாதலால், நீ செய்துவரும் பக்தியை வேண்டி நமது தேவியானவளை நின்னிடம் முன்னனுப்பி யாம் பின்வந்தோம், ஆமளவும் யாதொரு குற்றங்களுமில்லா மல் அவள் மனதின்படி நடந்துவரும்நாளி லோர்நாள் நீ அவ ளைப்பார்த்து, அம்மா என்மனப்பூர்வகமாய் உன்னை வெளி விடமாட்டே னாதலால், நீ என்புத்திரியைப்போல அரண்

மனையிற்றானே யிருவென்றுசொல்ல, அதற்கவள்ஐயா, என்னை யாவரேனும்வந்து துராக்ருதமாய்க் கொண்டுபோய்விட்டால், என்செய்வாயென்று கேட்க, அதற்கு நீ அம்மணி, உன்னை என்னுடைய செங்கோலின்றிறத்தால் ஒருவரும் நெருங்குவதற்கு பயப்படுவார்களென்று நீ சொல்லியிருந்தவண்ணம், அறிவோமென்று யாம், உருவமாறி வேடந்தரித்து பூங்காவனத்திற் சேடிகளோடுமிருந்த உன்புத்திரியைக் கையைப் பிடித் திழுத்துச் சோதிக்கவந்து சம்பவித்ததை எல்லாம் பொறுத்து மகாசந்தோஷத்தை யடைந்தோம். அன்றியும் எனதுதேவியை நீ உனது குமாரத்தியாகப் பாவித்து வளர்த்தமையால், நாம் உனக்கு மருமகனுகவேண்டும் இதுமுதல் என்றைக்கும் அஷ்ட ஐசுவரியத்தோடு மிருந்து இறுதி காலத்தில் நம்மைப்போற் சொரூபம்பெற்று, வைகுந்த வாழ்வை யடையக்கடவை என்று வரமளித்துப் பின்னுஞ் சொல்லுவார். ஓ அரசே, நீ நம்மை இலக்குமியின் பொருட்டாய் அடித்துப் பிடித்துத் தொந்திரவுசெய்து விலங்கிட்டு வைத்த இவ்வரையிலே என்றைக்கும் நாம் இவ்வுருவத்தோடும், வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருப்போம், ஆதலால், நமக்குச் சேதுமாதவனென்னும் நாமதேயம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்படியாய் சதாகாலமும் இவணிருப்பது யாதுகாரணமெனில், நம்மாற் புதுக்கப்பட்ட சேதுவைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டியதினாலும், பிரம்மாதிதேவதைகளும், இந்திராதிதேவர்களும், ஸ்ரீராமநாதனும் இத்தலத்தில் வாசஞ்செய்துக்கொண்டிருப்பதினாலே, நாமும் இவிடத்திற்றானே வாசஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் அவாவுற்றிருக்கின்றோமாதலால், நம்மை இவ்வுருவத்தோடும் யாரொருவர் தரிசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் அநேகந்தடவை, கங்கை, பிரயாகை யமுனை முதலிய தீர்த்தங்களாடிவர்தபலனும், சேதுதநுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து, ஸ்ரீராமநாதனை தரிசித்தபலனும் பெறுவார்கள். அவ்வாறு தரிசிக்காதபேர்களுக்கு சம்பவித்திருக்கும் பலன்களும் வியர்த்தமாம். இதன்றியும், யாரொருவர் கெங்கா

ஸ்தானத்துக்குப்போய் கெங்கையைக்கொண்டுவந்து ஸ்ரீராம நாதனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்ய எத்தனித்தாரோ அவர்களும், நம்மை தெரிசியாமற் போவாராயின் யாதொருபலனுஞ் சித்தியாகமாட்டாது, தெரிசித்தால் எல்லாப்பலனும் பூரணமாய் இஷ்டசித்தியைப் பெறுவார்களென்று வரப்பிரசாதமளித்து, மகாலட்சுமியுடனே இருவரும் மாயையாய் மறைந்தார்கள். அப்பால் சுந்தரபாண்டியராஜனும் அன்றுமுதற் சேதுமாதவருக்கு ஆலயம்புதுக்கி, தான் தண்டனைசெய்த உருவம்போற் பிரதிஷ்டைசெய்து அபிஷேக ஆராதனையாவு நடப்பித்து, தான்செய்த அபசாரமெல்லாந் தீரும்படியாய்க் கந்தமாதனத்திலே சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து அபிஷேகமுதலிய நிவேதனங்கள் நடப்பித்து, ஸ்ரீராமனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சதாகாலமும் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருந்து தனது பட்டணமாகிய மதுராபுரியைத் தனதுகுமாரன் அரசாண்டுவந்தமையால், தான் அக்கந்தமாதனத்திற்றானே, வாசஞ்செய்திருந்து சிலகாலத்துக்குப்பிறகு அவனும் அவனுடைய தேவியாகிய விந்தாவளியுஞ் சாயுஜ்யமென்னும் பரமபதத்தையடைந்தார்களாதலால் அப்பேற்கொத்த, சேதுமாதவரைத் தரிசித்த அநேகம்பேர்கள் சேதுயாத்திரையைப் பூரணயாத்திரையாகவடைந்து மேலானபதவியைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். கேட்டீர்களோ மகாரிஷிகளே, இந்த ராமீச்சுரத்தல மகிமை என்று சூதமகாமுனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட முனிவர்கள் சந்தோஷத்தையடைந்து, சூதமுனிவரைநோக்கி, சுவாமி, இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய இராமீச்சுரதலத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டுச் சேதுயாத்திரைசெய்து முடிக்குங் கிரமமெப்படியோ, அதனைத் தேவரீர் அடியோங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்கச், சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சேதுமாதவச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

சேதுயாத்திரைச்சருக்கம்

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, நெடியகடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் தட்சிணபாகத்தில் ஓங்குறு சேதுவுக்குப் போகவேண்டி எண்ணமுற்ற புண்ணியர்கள் தங்களுக்கியன்றமாத்திரம் வேதாகமங்களை யுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய பிராம்மணர்களுக்கு கோதானங்களும், தட்சிணைகளும், போஜனங்களும் நடப்பித்து, தவளமாகிய விபூதிருத்திராக்ஷ மாலிகாபரணங்களையணிந்து, அங்குலியாகிய விரல்களுக்கெல்லாம் பவுத்திரமோதிரங்களைப்பூண்டு, ஒரேமனதாய் சேதுயாத்திரை செய்யவேண்டுமென்று, சங்கற்பஞ்செய்து, தமது கிருகத்தை விட்டு பிரயாணப் படும்பொழுது, பக்திசிரத்தையோடும், வாய்மவுனத்தோடும், காமக்குரோதலோபமோக மதமாற்சரியங்களைப்போக்கி தங்களதுகரத்தில், யாதொரு ஆயுதங்களும், குடையுமில்லாமலும், பாதத்தில்தொடுதோல் பாதுகையில்லாமலும், வாயிற்றாம்பூலந் தரியாமலும், தலைக்கு எண்ணை முழுக்கில்லாமலும், ஸ்திரீகளுடைய சங்கற்பங்களையும் நீக்கி, நன்மார்க்கமாய் ஒரேபோது போஜனஞ்செய்துகொண்டு செல்லும் மார்க்கங்களில், வீண்வார்த்தைகள் பேசாமல், பஞ்சாக்ஷரத்தையும், அஷ்டாக்ஷரத்தையும், இடைவிடாமற் செபித்தும், சேதுமான்மியத்தையும், புண்ணியகதைகளையும், பேசிக்கொண்டும், அரிபூசை சிவபூசைகளைத் தப்பாமலும், ஒருவரிடத்திலே யிருக்கும் பொருளை ஆசிக்காமலும், அக்கினிஹோத்திரவேள்விகள் தவறாமலும், அதிதிகளுக்குந் தம்மாலியன்ற மாத்திரம் அறுசுவைப் பதார்த்தங்களோடும் அன்னமளித்தும், அறிவுடையோர்களாகிய பெரியோர்களுக்கும், வேதாந்திகளுக்கும், திருப்தியடையும்படியாய் தன்னாலியன்றதை உதவிசெய்தும், சேதுவினிடம்போய்ச் சேர்ந்து, வருணபகவானைப் பிரார்த்தனைசெய்து, ஆசமனார்க்கியங்கொடுத்துச் சந்நிதானம்புரிந்து சமுத்திரராஜனைப் பூசைசெய்து வணங்கி, ஸ்ரீமந்நாராயணனை

வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணி அநுமதிபெற்று, நளன், சாம்புவன், சுக்ரீபன், அங்கதன், விபீஷணன், அநுமார், இலட்சுமணன், சீதை, இராமச்சந்திரன், நாரதன், பிரகலாதனன், அம்பரீஷன், பராசன், விசரசன், சுகர், வாமதேவர் முதலியபேர்களைச் சிந்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து, இரண்ய சிங்க மந்திரத்தை தியானஞ்செய்து சங்குசக்கரத்தையுடைய மகாவிஷ்ணுவையும், மான்மழு சதுற்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரமுடைய பரமசிவனையும் இதயத்தில் நிறுத்தி, வேத மந்திர பிரணவங்களை யுச்சரித்து, சேதுமூலத்திலே ஸ்நானம் பண்ணி எழுந்தபின், சூரியபகவானைத் தோத்திரஞ்செய்து, மறுபடியுமோர்தடவை தீர்த்தமாடி நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, பின்பு அவணின்றும் பிரயாணப்பட்டு தெற்ப சயனத்துக்குவந்து, அவண் எழுந்தருளியிருக்கும், ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, உத்தரபாகத்திலிருக்கும் தேவிபுரம்போய், நவபாஷாண பூசைபண்ணி, அவ்விடத்திலும் சேதுமூலத்திற்செய்தபடி சங்கற்பவிதிகளை நடப்பித்து, ஸ்ரீராமசந்திரன், இலட்சுமணன், சீதாதேவி, வருணராஜன், கண்ணுவன், சாம்புவன், அநுமான், சுக்ரீபன், அங்கதன், நளன், கணேசன், இடபன், மகாயோகிகள், ரிஷிகள், சித்தர்கள், பிதுர்த்தேவதை முதலிய யாவருக்கும், தனதுமனோபீஷ்டப்படியாய் தற்பணஞ்செய்து, மந்திரவிதிவசத்தாய் நடப்பித்து, அப்பாற் கரைமீதுவந்து, ஈரவஸ்திரத்தைக்களைந்து, நல்ல பட்டுவஸ்திரந் தரித்துக் கொண்டு, ஆசமனஞ்செய்து, வேதாகமத்தின்வண்ணம், தேவர்களையும், பிதுர்க்களைங்குறித்து வேதப்பிராமணர்கள் சிரார்த்தங்கள் நடப்பித்து, அவர்களுக்கு அன்னதானம், கோதான முதலிய சொர்ண்ணதானங்களைச்செய்து, அவணின்றும் நீங்கி, சக்கரதீர்த்த முதலாய் நாம் சொல்லிவந்த தீர்த்தங்களில், இலட்சுமணதீர்த்தம்வரையிற் சங்கற்ப விதியின்படி ஸ்நாநஞ்செய்து, ஜெபதபங்களை முடித்து, அப்பால் இலட்சுமண தீர்த்தத்திலே மயிர்முடி களைந்து, இராமதீர்த்த முத

லாய், அக்கினி தீர்த்தம் வரையிலும், சங்கற்பவிதியின்படியே ஸ்நானம்பண்ணிப், பின் தங்களா லியன்ற மாத்திரந் தான தருமஞ்செய்து, பின்பு அக்கினிதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்து, தேவதைகளுக்கும், பிதுர்க்களுக்கும், சிரார்த்த பிண்டங்கள் செய்து முடித்து, பெரியோர்களாகிய பிராம்மணருக்கு மகிழ் வுண்டாகும்படியாய், கோதானம், பூதானம், கன்னிகாதானம், சொர்ன்னதானங்களும் செய்து, அதன்பின், சக்கரதீர்த்த முதலிய தீர்த்தங்களிலெல்லாம், சங்கற்பத்தின்படித் தீர்த்த மாடி, அப்பால் இராவணனைக்கொன்ற பிரம்மஹத்திதோஷம் நீங்கும்படியாய், ஸ்ரீராமசந்திரனாற் பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராம நாதனுடைய பாதாரவிந்தத்தை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்து, சேதுமாதவரையும், ஸ்ரீமந் நாராயணரான இராம சந்திரன், சீதாதேவி, இலட்சுமணன், இவர்களைப் பணிந்து, பின்பு கந்தமாதனச் சார்பிலே யுண்டாயிருக்குந் தீர்த்தங்களி லெல்லாம், விதிப்படியே ஸ்நாநம்பண்ணி ஸ்ரீராமநாதனை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, மகாதேஜஸோடுங்கூடி விளங்குந் தநுக்கோடியிற்போய்ச்சேர்ந்து, நியமப்படி விதி முறை தப்பாமல் சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு தீர்த்தமாடி, நித்யகர்மாநுஷ்டான ஜபதபங்களை முடித்து, சிரார்த்த பிண் டங்கள், கோதானம், பூதானம், கன்னிகாதானம், வஸ்திர தானம், சொர்ன்னதானம், அசுவதானம், கஜதானம் முதலிய தானங்களெல்லாஞ்செய்து, இப்படியே கோடிதீர்த்தத்திலுந் தீர்த்தமாடி தான தருமங்கள்செய்து, ஸ்ரீராமநாதனுக்குத் தம்மாலியன்றளவில் அபிஷேக ஆராதனைகள்செய்து, ஸ்ரீராம நாதனை வணங்கித் தோத்திரம்பண்ணி, அவருடைய பூசைக் குபகரண முதலாய், சந்தன புட்ப ஆடையாபரணாதிகளை அவரவர்களுக் கிசைந்தமாத்திரங் கொடுத்துப் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, பொன்போற் பிரகாசியாநின்ற சங்குசக்கரபாணியாகிய சேதுமாதவரையும், சூலகபாலப் படையையுடைய காளவயிரவரையும், வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, முன்பு யாம் சொல்லியிருக்

கும்நியமந்தப்பாமல், தம்முடைய தேசம்போய்ச்சேர்ந்து, பிராம்மணுளுக்கு அன்னதானமுதலிய பற்பல தானங்களுஞ் செய்து, விடைகொடுத்துப் பிறகு தாங்கள் தங்கள் புத்ர மித்ரகளத்ராதி வற்கத்தோடும், சிஷியவற்கத்தோடும் போஜனம்பண்ணி, யாத்திரையைப் பூரணமாய், உத்யாவனஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமாதலால், கேளுங்கள் முநிவர்களே, இவ்வண்ணம் சேதுயாத்திரை பண்ணியபோர்கள், ஸ்ரீராமநாதனுண்டாகு கிருபாகடாக்ஷத்தினுலே முன்ஜன்மங்களிற் செய்த ஆகாமிய சஞ்சிதங்களெல்லாந் தொலைந்து, நரகவேதனைகளைக்கடந்து, தாரித்திரங்களுக் கெட்டாதவராகவும், கொடுந்துன்பத்தைத் தராநின்ற பிணிகளை யநுபவியாமலும், மேலான கல்விகளை யுணர்ந்து, தனகனக வஸ்த்துவாகன, அஷ்டபோகபாக்கிய துரந்தர, சுகுண சுகசம்பத்துகளைப் பொருந்தி, புத்ரமித்ரகளத்ர பந்துஜன பாக்ய சம்பன்னராய், ஆனந்தாதி போகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிருந்து இறுதி காலத்திலே யோகநிஷ்டாபர ரொப்பந்தமாய், சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்யமென்னும் பதங்களைப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பார்கள். இதல்லாமலும், துறவாசிரமத்தை யடைந்தபேர்கள், விதிப்படி இச்சேது யாத்திரை செய்வார்களாயின், சுஞ்ஞானிகளாய், அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சின்மயஸ்வரூப சாட்சாத்கார கைவல்யங்களை யடைந்து, மோட்சசாம்பிராச்சியத்தை யநுபவிப்பார்களென்று சூதமகாமுநிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யத்துரிஷிகள், பிரம்மானந்தபரிதராய், முநிவரைநோக்கி, சுவாமி, தேவரீர்சொன்ன சேதுமான்மியத்தில், இப்போது சொன்ன சேதுயாத்திரைக் கிரமவிதியில், ஒரு ஆச்சரியந்தோன்றுகின்றது. அது யாதெனில், சேதுதநுக்கோடிமுதலாகிய தீர்த்தமகிமைகளையும், ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமைகளையும், தேவரீர் இதற்கு முன் சொன்னதில், சேதுமுதலாகிய தீர்த்தங்களையும், ஸ்ரீராமநாதனையும், நினைத்தாலும், புகழ்ந்தாலும், அவ்விடம் போகவேண்டுமென்று பத்தடிதூரம் நடந்தபோனுலும், அநேகம்

புண்ணியங்களும், பலப்பிராப்திகளும், போகபாக்கியங்களும் கிடைக்குமென்று சொன்னதைக்கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தோம். அப்படி இருக்க, இப்போதுரைத்ததில், யாத்திரை பண்ண வேண்டிய விதி இப்படியென்றும், அநேக வல்லியமாகவும், கிரமக் கிரமமாயுஞ்சொல்லிய தென்னிதம், சுவாமி என்று கேட்கச் சூதமாமுநிவர் கூறுவார். வாருங்கள் மகாரிஷிகளே, நாம் உங்களுக்கு முன்னஞ்சொல்லி இருந்ததும், இப்போது சொன்னதும், ஒன்றுக்கொன்று பேதமில்லை. யாதெனில், யாத்திரைக் கிரமமாய் பிரயாணப்பட்டுச் செல்வதற்குச் சத்தியில்லாத கூன், குருடு, செவுடு, சப்பாணிப் பேதைகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும், வேத பண்டிதர்களுக்கும், இக்கிரமம் வேண்டியதில்லை. இராகத்வேஷாதிகளுடனே கூடிப் பெண்டு, பிள்ளை, பண்ட பதார்த்தங்களோடுங்கூடித் தாபந்தரியப்படும் சஞ்சல புத்தியை யுடையவர்களுக்கு மனத்தை ஒரு வழியில் நிடப்படுத்திப் புண்ணியத்தை தேடவேண்டிய நிமித்தம், கிரமமும், விதியும், பூர்வீகாளான ஸ்மிருதிகர்த்தாள் ஏற்படுத்தி யிருப்பதால், அதுபோல் நாமுஞ் சொன்னோம். மேலும், நல்வினை தீவினை யிரண்டுமற்றுப் பக்குவாநுக்ரகம் வந்துவிட்டபேர்களுக்கு ஒரு விதிகளும் வேண்டியதில்லை. அப்படி யல்லாதபேர்களுக்கெல்லாம், காலா காலங்களிலே கிரமாகிரமங்கள் தப்பாமல், ஒன்றுக்கொன்று மேலாகிய புண்ணிய காலங்களை யறிந்து யாத்திரை செய்து, நல்ல புண்ணியங்களைச் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று, சூதமகாமுநிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் வாக்கின்படியே சேது யாத்திரை செய்வதிலும் தனதாகப் புண்யகாலங்கள் ஏற்பாடாக விருக்கின்றதோவென்று கேட்க, அதற்கு ஓரிஷிகளே, வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரண முதலிய காலதேச வர்த்தமானங்களும், சேர்ந்திருப்பதற்குத் தக்கதாய், புண்ய காலங்களும், பலன்களும் கிடைக்குமென்று, சூதமகாமுநிவர் சொல்ல, அப்போது

நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, தேவரீர் அது காரணங்களை அடி யேங்களுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, முநிவர் உளமகிழ்ந்தவராய்ச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சேதுயாத்திரைச்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

சேதுபலச்சருக்கம்.

கேளுங்கள் நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களே, நெடிய கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண், தட்சிணபாகத்திலோய் குஞ் சமுத்திரத்தில், தசரததனயனாகிய ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த் தியால் அமைக்கப்பட்ட சேதுதநுக்கோடியில், ஒருநாள் ஸ்நானம் பண்ணியபேர்களுக்கு, சிறப்போங்கிய காசிமகா க்ஷேத்திரத்திற் பத்துவருடகாலம்வரையில் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருந்து, ஆயிரமுகத்தோடுங்கூடிப் பொங்கித்ததும்பி, அலைகளாகிய கரங்களைநீட்டி, அன்பர்களை அழைத்து ஆர வாரஞ் செய்துகொண்டிருக்குங் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்த பலன் கிடைக்கும். மூன்றுதினமிருந்து சேதுதநுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணினால், அவர்களுக்குப் பஞ்சமாபாதகங்களும் நிவர்த்தியாகிச் சிதம்பரத்திலே பத்துவருடம்வரையில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பலனுண்டாம். ஆதலால், இந்த பூலோகத்தில் சேதுவுக்குச்சமானமான தலமொன்றுங்கிடை யாது. மேலும், இச்சேதுவிலே செய்யப்பட்ட ஜபங்களும், ஓம தானதரும விரதங்களும், ஒன்று கோடியாய் விளங்குவ தோடும், அஷ்டாக்ஷரத்தை ஆயிரத்தெட்டு உரு ஜெபித்தவர் களுக்கு மனது ரம்மியமாய், பக்திசிரத்தையுண்டாகி, ஹரி பூசைபண்ணிய பலனைப்பெற்று, ஸ்ரீராமநாதனுடைய பாதார விந்தத்திற் சேர்ந்திருப்பார்கள். மாசிமாதத்தில், இச்சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணினபேர்கள், திவ்யக்ஷேத்திரங்களாகிய திரு வெண்காடு, ஸ்ரீசயிலம், திருப்பதி, சேஷாசலம், நைமிசாரண்

யம், அருணாசலம், திருவிடைமருதூர், திருமறைக்காடு, சிதம்பரம், சீர்காழி, தெக்ஷணகாசி, ஸ்ரீரங்கம், திருவானைக்காவல், வயித்தீச்சுரம், அருட்குடந்தை, திருவாரூர், திருக்காஞ்சி, முதலாகிய சிவஸ்தலங்களிலும், ஒவ்வொருவருடம் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தபலனும், தவமும், புண்ணியமும் கிடைக்குமாயின், அந்த தநுக்கோடியின் மகிமையை யென்னவென்று சொல்லப்போகின்றோம். இதல்லாமலும், அதின் பெருமையைத் தாய்போலும் கருணையையுடைய வேதங்கள் நான்கினும், இதிகாசபுராண காவிய சூத்திரங்களினும், இவ்வாறே முறையிடுகின்றபடியால், இச்சேது தநுக்கோடியிலே, சந்திரசூரியர்களை இராகுகேதுவந்து மறைக்கும்படியாகிய கிரகண புண்ணியகாலத்தில், தீர்த்தமாடியபேர்களுக்கு மகா க்ஷேத்திரமாகிய காசியிற் பத்துவருடகாலமிருந்து கங்காநதியில் ஸ்நாநஞ்செய்தபலனுண்டாம். அதுவுமல்லாமல், கோடி ஜென்மங்கள்வரையிற் றேடிய பாதகங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாய், ஆயிரம் அஸ்வமேதயாகம் பண்ணியபலன் சித்தமாய்க் கிடைப்பதுமன்றியில், இறுதிகாலத்திலே சின்மயானந்தசொரூப சாட்சாத்காரத்தைப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பார்கள். உத்தராயன தெக்ஷணாயன காலமும், பவரணையும், சோமவாரமும், அமாவாசையுங்கூடிய சங்கிரம புண்யகாலத்திலே மகிமைபொருந்திய சேதுதநுக்கோடியைக் கண்ணினாற் கண்டவர்களுக்கு ஏழுஜன்மங்களிலுண்டாகிய ஆகாமிய சஞ்சித பிராரத்வவினைகளுமகன்று, தேவதாசொரூப நிஷ்டாளாய் புண்யலோகமாகிய சுவர்க்கத்தையடைந்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள். இதல்லாமலும், அறுபத்தெண்ணாயிரங்கோடி நதிகள் குடிகொள்ளப்பட்ட சேதுதநுக்கோடியிலே மாசிமாதங்களில் உதயகாலத்தில் மூன்றுநாள் தீர்த்தமாடினால், அவர்களுடைய பாதகங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாகிச் சகலநதிகளினுமாடிய பலனைப்பெறுவார்கள். ஐந்துநாள்செய்தால் அஸ்வமேதயாகம் சாந்திராயனதெரிசனம், நோன்புவிரதாதிகள் அநுஷ்டித்து, வேதாகமங்களோதிய பலனைப்பெறுவார்கள்;

பத்துநாள் ஸ்நானம்பண்ணினபேர்கள், சகஸ்ராரவிந்தபீடத்தில் விளங்கப்பட்ட பிரம்மலோகமாகிய மானுவதியடைந்து சுகித்திருப்பார்கள். பதினைந்துநாள் தீர்த்தமாடியபேர்கள், வைகுந்தத்தைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். இருபதுநாளாடியபேர்கள், ஸ்ரீகயிலாசத்தையடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். இருபத்தைந்துநாளாடியபேர்கள், ஸ்ரீராமசந்திரனாற் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதனுடைய சொரூபம்பெற்று வாழ்வார்கள். முப்பதுநாளாடியபேர்கள் ஸ்ரீராமநாதனுடனே கலந்து, அயிக்கியப்பட்டு வாழ்வார்கள். ஆதலால், இச்சேது தநுக்கோடியிலே அறிவுடையோர்களாக விருக்கப்பட்டபேர்கள் மாசிமாத அருணோதயகாலங்களில் புண்யதிதிகளிலும் வாரங்களிலுந் தீர்த்தமாடவேண்டும். இதல்லாமலும் சூர்ய சந்திர அர்த்தோதயபுண்யகாலத்திற் சேதுதநுக்கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணியபேர்கள் ஒருகாலங்களிலும் அன்னையினது கும்பிபாகநரகத்திலே விழ்ந்து உழலமாட்டார்கள். அதுனேடும் நரகமென்பதைக் கண்ணினுலும்பார்க்கமாட்டார்கள். அவர்களைப்பற்றிய அநேகம் பிரம்மஹத்திகளும் நிவாரணமாகிச் சகலசெல்வங்களையும்பெற்று இந்திராதி போகபாக்கியங்களையடைந்து சந்திரஜடாமகுடரான சாம்பசிவமூர்த்தியினது பாதாரவிந்தத்தை யடைந்திருப்பார்கள். ஆதலால், அந்த அர்த்தோதய மகோதய சந்திரக்ரகண சூரியகிரகண புண்யகாலத்திலே அகத்தியஞ் சேதுவில் ஸ்நானம்பண்ணி ஸ்ரீராமநாதனை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்யவேண்டும், இதல்லாமலும் அச்சேது தநுக்கோடியிலே சதாகாலமும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகளும், கெருடகாந்தர்வ சித்தவித்தியாதர ருரகர்சிவ கணங்க ளுருத்திராதியர், ஆகாயவாசிகள், போகபூமியரியாவரும் வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருப்பதால், அச்சேதுவை நினைத்துப்புகழ்ந்து வேறொரு தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணினுலும், அப்படிசெய்தவர்களுக்கு அநேகம்புண்ணி

யங்கள் சித்தமாய்கிடைப்பதோடும் ஜன்மசாபல்யமாம், இதன்றியும் யாவரேனும் அச்சேது தநுக்கோடியின் கரையிலே ஓர் கவளமன்னம், ஆருக்காகிலுங்கொடுத்தால் இலட்சம் பிராம்மணுளுக்கு அன்னதானஞ்செய்தபலன் சித்தமாய்க் கிடைக்கும் மேலும் ஸ்ரீராமதநுக்கோடியைக் கண்ணிறைக்கண்டபேர்கள் மறுபடியுந் தாயினது கருப்பையுட்புகாமல் வைகுந்தலோகத்தை யடைவார்கள். இதன்றியும், ஞானபுருஷனுகிய விபீஷணன் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டவண்ணம், ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியினுற் கோசிக்கப்பட்ட தநுக்கோடியிலே யாரொருவர் ஸ்நானம் பண்ணியபோதிலும், விதிப்படியே செய்து, ஜெபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு, கோதானம், பூதானம், கன்னிகாதானம், வஸ்திரதான முதலிய பொன், பூமி, பசு, பால், தயிர், எண்ணெய், காய் கறி, பருப்பு, எள்ளு, கோதும்பை, சற்கரை, தேன், நவதான்யம், அன்னம், இலை முதலானவைகளை லோபமின்றி, அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி நல்லவேதப்பிராமணுளுக்கு தத்தஞ்செய்து கொடுப்பார்களாயின், அவர்களுக்கு ஒன்று கோடியாய் அனந்தம் புண்ணியங்களுண்டாம். இதுவுமல்லாமல், அந்த சேது தநுக்கோடியிலே எவ்விதமாகிய தானதருமங்கள், வேள்விகள், ஓமங்கள், தற்பணங்கள், மந்திரங்கள் செய்தாலும், அது ஒன்று கோடியாய்விளங்கும். ஆதலால் தீமையாகிய காரியங்களை மறந்து, ஏகமனதாய், நல்ல புண்ணியமான காரியங்களை நடத்தியபேர்களுக்கு வேண்டிய பாக்கியங்கள், மேன்மேலும் பெருகும்படியாய் ஸ்ரீராமநாதன் அருள்செய்வார். இஃதன்றியும், நன்மனத்தோடும், புண்யகாலங்களில் சேதுவில் தீர்த்தமாடப்பட்டபேர்களை சகல தேவதைகளும், ருஷீஸ்வரர்களும், முநீஸ்வரர்களும் பார்த்து சந்தோஷத்தை யடைவார்கள். அல்லாமலும், அவன் மரபிலுண்டாகிய அண்ணன், தம்பி, மாமன், மைத்துனன், பெண்சாதி, பிள்ளைகள் முதலாகிய பேர்களெல்லாம் மகாபாபிகளாய் ரவுரவாதி நரகங்களைப்

பெற்றிருந்தாலும், அப்பாதகங்களெல்லாம் நீங்கிப் பரிசுத்தாளாய், சுவர்க்கவீட்டில் வாசம்பண்ணும்படியாய் இருப்பார்கள். மேலும், அந்த தநுக்கோடியிலே எப்போது தீர்த்தமாடினார்களோ, அப்போதே கோடிகோடி பாதகங்கள் செய்திருந்தபோதினும், பருதிமுன் பனிபோல் விலகிப் புநிதராவார்கள். அதுவல்லாமலும், அந்த சேதுதநுக்கோடியிலே பிதுர்க்களுக்குப் பிரீதியாய், பெரியோர்களாகிய பிராம்மணருக்கு ஆடையாபரணாதிகள் கொடுத்து, அவர்களாலே ஓமம், தற்பண முதலிய சிரார்த்தங்களை நடப்பித்து, பிண்டங்கள் போட்டவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் விமோசனமாகிப் பிதுர் மரபில் ரவுரவாதி நரகத்தை யநுபவித்தபேர்களும், அந்நரகத்தினின்றும் நீங்கி, மேலான புண்யலோகங்களில் வாசம்பண்ணும்படியாய் நியமிக்கப்படுவார்கள். அதுவுமல்லாமல், தெய்வலோகத்தில் இந்திராதி தேவர்களுடனே சமரசமாய் வாசஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற அவன் மரபைச் சார்ந்த புண்ணியர்கள், சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்யமென்னும் பதத்தைப்பெற்று, மோட்சானந்தத்தையு மநுபவிப்பார்கள். இதனோடும்,சேது தநுக்கோடி, புருடோத்தமம், கோகரணம், பதுமநாபம், கங்கை, பாகீரதி முதலிய புண்ய தீர்த்தங்கள் விளங்கிய சமுத்திரத்திலே, எப்போதும் வரம்பில்லாதபடி தினப்பிரதியாய், சங்கற்பவிதிப்படி தீர்த்தமாடலாமென்று சுருதிகளாலே சொல்லப்படும். அப்படிச் சொல்வதிலும், சந்ததி வேண்டியபேர்கள், சேதுதநுக்கோடியையல்லாமல், சமுத்திரத்தின் மற்றமிடங்களில் சனிவாரத்திலும், மங்களவாரத்திலும், தீர்த்தமாடப்படாது. இதுவுமல்லாமல், கெற்பஸ்த்ரீகளும் கெற்பதீட்சை யுடையவர்களும், சூதகமுடையவர்களும், பிதுர்க்கர்ம்மங்களை நிறைவேற்றுதவர்களும், அச்சேதுதநுக்கோடியன்றியில் மற்றமிடங்களில், ஸ்நாநஞ்செய்யப்படாது. மேலும் அந்தச் சேதுதநுக்கோடியில் தீர்த்தமாடவேண்டிய பேர்களுக்குமாத்திரம்,

வாரம் நக்ஷத்திரம் தேசவர்த்தமான முதலிய நியமங்கள் வேண்டியதேயில்லை யாதலால் நினைத்தபோதெல்லாம் தீர்த்த மாடிவரலாம், இதல்லாமலும் அச்சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள் வேறே தூரதேசத்தி லிருக்கப்பட்ட அவன்பந்துவையாவது நேசரையாவது நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்தால் அவர்களுக்கும் அந்தபலனுண்டாம். அப்படி இருந்தபோதிலும் இறந்துபோனபேர்களை மாத்திரம் நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்யப்படாது. ஒருவேளை அவசியமாய் அவர்களை நினைந்து ஸ்நானம்பண்ண வேண்டியிருந்தால் தர்ப்பையினாலே இறந்துபோனவர்களை நியமித்து, பெரியோர்களாற் புராணவிதி மந்திரங்களை நடப்பித்து, அதனைச்சேது தநுக்கோடியிலே மூழ்கும்படியாய் விட்டுவிடலாம். விசேஷமாய்ச் செய்யவேண்டுமாயின், தங்கத்தினாலே தர்ப்பை செய்து, அதனையும் அவ்வாறேவிடலாம். அப்படிசெய்வதால் அவன் ஜீவனோடு இருக்கையில் ஸ்நானம்பண்ணிய பலனைப் பெற்றுப் புண்ணியலோகத்தையடைவான். இதன்றியும் பவரணை அமாவாசை இவ்விரண்டுதிதியில் எந்த இடங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்யலாம், மற்றதிதிகளிற் செய்யப்படாது. மேலும் சேதுவிலும், கங்காசங்கமத்திலும், சிந்துசங்கமத்திலும், புருடோத்தமத்திலும், கோகரணத்திலும், எந்தவேளையிலும் சமுத்திரத்திலே ஸ்நானம்பண்ணலாம். அப்படி செய்தவர்களுக்கு கோடானகோடி புண்ணியங்களுண்டாகும். இத்தன்மைபூண்ட சேதுதநுக்கோடியினது பெருமையைச் சகலதேவர்களுங் கேட்கும்படியாய் மகாவிஷ்ணு சொரூபமான ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியும், சீதாதேவியும், இலட்சுமணருமாயிருந்து, தேவரையு முனிவரையும் பிதுர்த்தேவதைகளையும் பார்த்துச் சொல்லுவார். வாருங்கள் தேவர்களே, நம்மாற் புதுக்கப்பட்ட இச்சேது தநுக்கோடியை யாரொருவர் தரிசித்தபோதிலும், அவர்செய்த வினைகளெல்லாந் தொலைந்து, நன்மையைப்பெற்று ஆனந்தத்தையடை

வார்கள். அதில் ஸ்நானம்பண்ணியபேர்கள், அவர்களது பிறவித்துன்பங்களகன்று மோட்சாநந்தத்தைப் பெறுவார்களாதலால், இக்கடல்சூழ்ந்த பூமண்டலத்திலே சிறப்போங்கிய சேதுதநுக்கோடியின் மகிமையையும் ஸ்ரீராமநாதனுடைய மகிமையையும் நினைத்துச்சொல்லவேண்டுமானால், நூறுகோடி வருடமானபோதிலும் முடியாது. அப்பேர்க்கொத்த மகிமைபொருந்திய சேதுவென்பதாய், ஸ்ரீராகவனாலே கேழ்விப்பட்டு சந்தோஷத்தையடைந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி தாங்களும் அச்சேதுவிற்றானே சதாகாலமும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு ஸ்ரீராமநாதனையுஞ் சேதுமாதவரையும் போற்றி வணங்கி, நினைத்துணைப்போதேனும் அச்சேதுவை விட்டகலாமல், அவ்விடத்திற்றானே வாசமாக இருப்பதால் அச்சேதுதநுக்கோடியை தொட்டாலும், அதில் ஸ்நானம்பண்ணினாலும், நினைத்தாலும், கண்ணினாற்கண்டாலும், அதன் பெருமையை யாவரேனுஞ் சொல்லக்கேட்டாலும் அவர்களுடைய துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி, ஆனந்தபோகத்தைப் பெற்றுவாழ்வார்கள். இதல்லாமலும், தைமாதத்தில் ஆதித்தவாரமும், அமாவாசையுந், திருவோணநக்ஷத்திரமும், விதிபாதயோகமுங்கூடிய சுபதினத்தினது உதயகாலத்தில், நாகவமென்னப்பட்ட கரணமின்றி இருந்தால், அதனை அர்த்தோதய புண்யகாலமென்று சொல்லப்படும். அத்தன்மைபூண்ட புண்யகாலமான அர்த்தோதயத்திலே யாரொருவர் அச்சேதுதநுக்கோடியிலே ஸ்நானம் பண்ணுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு வரம்பில்லாத பாபங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாய், ஆனந்த போகபாக்கியத்தை யடைந்து, சரிதை கிரியை யோகமென்னு மூன்றுங்கடந்து, ஞானமயத்தை யடைந்து, அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தசொரூப சாட்சாத்காரத்தைப்பெற்று வாழ்வார்கள். மேலும் அதன்பெருமை எத்தன்மையெனில், ஆயிரம் விதிபாதயோகங்கொண்ட புண்ணியகாலம் ஓர் அமாவாசை. அப்படிப்பட்ட அமாவாசை

ஆயிரங்கொண்டவை ஆதித்தவாரத்தில்வரும் அமாவாசை. அப்படி இவ்விரண்டுங்கூடிய ஆயிரங்கொண்டவை அதனோடு வந்த திருவோணம். அத்தன்மையாகிய சுபதினம், மகரமாத உதயகாலத்திற்பொருந்தியிருக்குமாயின், அதன்பெருமையை யாவராற்சொல்லி யளவிடக்கூடும். ஆதலால், அப்புண்ய காலத்திற்செய்த தர்மம் ஒன்று கோடியாய் விளங்கும். அஃ தெப்படி எனில், ஒவ்வொரு புண்யகாலமுந் தனித்தனியே வரும்போது அக்காலையிற்செய்யுந் தானதருமம், அர்ச்சனை ஜெபதப ஓமங்களும் கோடானுகோடியாய் விளங்குமானால், இவ்வளவும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்துவந்த புண்யகாலத்தினது மகிமையைச் சேடனாலுஞ்சொல்ல வரிதென்றால் மற்ற யாவ ராற்புகலலாம். மேலும் மறைவிதியிற்கூறும் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களில் சிரேஷ்டமாகியது திருவோணம், திதிகளிற் சிரேஷ்டமானது அமாவாசை, யோகங்களிற் சிரேஷ்ட மானது விதிபாதயோகம், வாரங்களிற் சிரேஷ்டமானது ஆதித்தவாரம், இந்நான்கும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து, மகரமாத அர்த்தோதய காலத்தில் அமைந்தபோது அக்காலையில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியினால் உண்டாக்கப்பட்ட சேதுதநுக்கோடி யிலே, கொடுத்துவைத்த புண்ணியர்கள் தீர்த்தமாடுவார்களா யின் அவர்கள் மறுபடியும், பிறவிச்சாகரத்தில் விழாதவர்க ளாய் எடுத்திருந்த ஜன்மத்திற்றானே யோகநிஷ்டாபரராய் சுஞ்ஞானிகளாகி அகண்டபரிபூரண சின்மயானந்த சொரூ பத்தையடைந்து, நித்யானந்த தத்துவத்தோடும் வாழ்வார் கள். இவ்வகையாகக் கூறிய புண்யகாலமானது, சூரியன் அர்த் தோதயத்துக்கு மாத்திரஞ் சொன்னதேயன்றி, மூன்றுகால முஞ் சரியாய்ப் புண்ணியங் கிடைக்குமென்று கூறவில்லை. அதுபோல், யாம் கூறிய திதியும், நக்ஷத்திரமும், யோகமும், சோமவாரதினம் வருமாயின், அது மகோதயமென்று சொல் லப்படும். அக்காலத்திலும், சேதுவிலே ஸ்நானம் பண்ணிய பேர்களுக்கு சித்தமாய்ப் பலனைப் பெறுவதோடும், அப்பேர்க்

கொத்த காலத்திலே தானதருமங்கள் செய்ய எண்ணங் கொண்டவர்கள், நான்குவேதம், ஆறுசாஸ்திரம், பதினெண் புராணங்களேயும் அறிந்தபேர்களாகவும், யோக்கியர்களாக வும், தயத்தை யுடையவர்களாகவும், சிவார்ச்சனே, விஷ்ணு வார்ச்சனே முதலியவற்றை செய்யத்தக்கவராகவும், சேது ஸ்நானஞ் செய்யப்பட்டவராகவும், பெரியோர்களாகவிருக்கும் பிராம்மணனுக்குச் செய்யவேண்டும். ஒருகால் அதமன்மை யாகியபேர் *கிடைக்காவிடில், அவர்களேக்குறித்து சங்கற் பித்து வைத்திருந்து அப்பொருள்களேப் பின்பு அவர்களிடத் திற் சேர்ப்பிக்க வேண்டுமேயன்றி, துர்நடத்தையுடையவர் களுக்குப், புண்ணியத்தைத் தேடப்பட்டபேர்கள், கொடுக் கப்படாது. கேட்டீர்களோ முனிவர்களே என்று சூதமா முனிவர்சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யத்து ரிஷிகள் சந்தோஷமடைந்து, முனிவரைநோக்கி, சுவாமி, தானதருமங் கள்செய்வதிலும், உத்தமரென்றும், அதமரென்றும் அறிந்து கொடுக்கவேண்டியதாய்ச் சொல்லுகின்றமையால், உத்தம ருடைய நடையை எவ்விதமாய் அறிந்துக்கொள்ளலாம், அதனே தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்றுகேட்க, அதைக்கேட்ட சூதமுனிவர் சொல்லுவார். வாருங்கள் முனி வர்களே, முன்னமோர்காலத்தில், திலீபனென்னும் ராஜ னுக்கு, வசிஷ்டமகாரிஷியானவர், உத்தமர்களின் திறத்தைக் கூறியிருந்தபடி யாம் அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றோம். அது யாதெனில், உலகின்கண் உத்தமனென்பவன் ஆசார நயிஷ்டிகமுடையவனுகவும், சூத்திரரிடத்தில் யாதும்வாங்கிப் பொசியாதவனுகவும், சாஸ்திரபுராணங்க ளறிந்தவனுகவும், மந்திர வேத பாராயண முடையவனுகவும், ஸ்ரீகயிலாசபதி யையும், மகாவிஷ்ணுவையும் பூஜித்து வணங்கப்பட்டவனுக வும், வர்ணுசிரமந்தப்பி நடவாதவனுகவு மிருக்கப்பட்டவன் எவனே, அவன் உத்தமனென்று சொல்லப்படும். ஆதலால், அப்பேற்கொத்தவனே அறிந்து தருமஞ்செய்தால், அது

ஒன்று கோடியாய் அபிவிர்த்தியாகும். அதுவுமன்றியில், எத்தலங்களிலும், எந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும், பாத்திரர்களை அறிந்தே தானதருமஞ் செய்யவேண்டும், அப்படிச்செய்யாமல், துன்மார்க்கராகிய அதமருக்குக் கொடுத்தால், அப்படி கொடுத்தவர்கள் பதினாறு ஜென்மம் வரையிற் புழுவாகவும், பூச்சிகளாகவும், தவளையாகவும், அட்டையாகவும், நாயாகவும், நரியாகவும் பிறந்து, பின்பு சண்டாளராகவும், சூத்திரராகவும், செட்டிகளாகவும், க்ஷத்திரியாளாகவும், பிராம்மணுளாகவும் பிறந்து, ஜென்மங்கடோறும், பிணியும், துன்பமும், தரித்திரமும், மேன்மேலு மநுபவித்து நரகத்தை அடைவார்கள். ஆதலால், சற்பாத்திரரை யறிந்தே தருமங்கள் நடத்தவேண்டும். அச்சமயம் அப்போக்கொத்தவர் கிடைக்காவிடில், அக்காலையில் கொடுக்கத்தக்க பொருள் எதுவோ அதனை உத்தமர்களை நினைந்து சங்கற்பித்துவைத்து, உடனே அவர்களைத் தேடிச் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். சேர்ப்பிக்காமற்போனால், கொடிதாகிய பாதகத்துக் கேதுவாகவேண்டும். உத்தமர்களுக்குக் கொடுத்தால், அளவிறந்த புண்ணியங் கைகூடுவதோடும், மேலான சாயுச்யபதத்தையும் பெறுவார்கள். அதுவுமல்லாமல், திருப்பதி, கோகரணம், கும்பகோணம், காஞ்சீபுரம், சாளக்கிராமம், துவாரகை, மதுரை, நைமிசாரண்யம், அயோத்தி, சேது, ஸ்ரீரங்கம், பதுமநாபம், தண்டகாரண்யம், உதயாசலம் இத்தலங்களெல்லாஞ் சிவஸ்தலமாகவும், விஷ்ணுஸ்தலமாகவு மிருப்பதால், இதிற் பரமபாகவதராலும், ருஷீஸ்வராலும் வாசஞ்செய்யும் பிரம்மகுலக்ஷேத்திரமாகவு மிருப்பதால், அத்தலங்களுக்கு யாரொருவர்போனபோதிலும், அத்தினம் தாங்கள் தீட்சைவிட்டிருக்கும் மயிர்முடியைக்களைந்து, உபவாசமாயிருக்கவேண்டும். அப்படி செய்யாமல், இராகத்துவேஷங்களால், நீக்கிச் செல்லுவார்களாகில், கோடானுகோடி பாபங்களுக்குரியவராய், ஜன்மங்கடோறும் துன்பத்துக்கே ஆளாயிருப்

பார்கள். ஆதலால், இந்த சேது தநுக்கோடியில் தீர்த்தமாட வந்தபுண்ணியர்கள், கந்தமாதனத்தில் விளங்கப்பட்ட இலக்குமணதீர்த்தத்தில் சிரமுண்டிதஞ்செய்து, ஸ்நானம்பண்ணி நியமநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, பின்பு மற்ற தீர்த்தங்களிலும், சேது தநுக்கோடியிலும் தீர்த்தமாடி, இராமநாதனை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தால், அவர்கள் செய்யும் தான தருமங்களெல்லாம், ஒன்று கோடியதாய், வரம்பில்லாததாய் புண்ணிய பலனைபெற்று, சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்யமென்னும் பதவியைப்பெற்று, மேலான போகங்களை பெற்றிருப்பார்கள். இதல்லாமலும், இச்சேதுவுக்குச் சமானமான தீர்த்தம் எங்குங் கிடையாதாதலால், அவ்விடத்திற்செய்யுந் தபம்போல், மற்ற இடங்களிற் சித்தியாகமாட்டாது. மேலும், அத்தலத்திற் செய்யப்பட்ட புண்ணியங்கள், விர்த்தியாவது போல வேறோரிடங்களிலும் ஆகமாட்டாது. மேலும் உலகின்கண் பிறந்த ஜீவர்கள், ஆயிரஞ் ஜென்மம் வரையிலெடுத்து, சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்துவந்த பலனெல்லாம், ஒரு அர்த்தோதய புண்யகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யப்பட்ட புண்ணியர்களுக்கு ஓர் நிமைப்போதிற் கிடைக்குமென்று வேதாகமங்களாலும், பெரியோர்களாலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்குதென்று சூதமாமுநிவர் சொல்ல, அதைக்கேட்ட நைமிசாரண்யர்கள், சுவாமி, அறுபதினாயிரம் வருடம்வரையிற் கங்கை, பிரயாகை என்னும் புண்யநதிகளிலே தீர்த்தமாடிய பலனைப்போல சேதுதநுக்கோடியிலே, எத்தனை வருடத்திற் பெறலாமென்றுகேட்க, அப்போது சூதமகாமுநிவர் சொல்லுவார். ஓ முநிவர்களே, அநேகம் புண்ணியபலனைக் கொடுக்கப்பட்ட அர்த்தோதய மகோதயத்திலே, ஸ்ரீராமதநுக்கோடியிலே ஓர் விசை ஸ்நானம்பண்ணிய பேர்கள் அடைவார்களென்று சொல்லிப் பின்னும் சொல்லுவார். யாதெனில், அந்த அர்த்தோதய மகோதய வேளையிலே பிரயாகை, கங்கை முதலிய நதிகளிலே, ஆயிரம்விசை ஸ்நானம் பண்ணினபலன்,

ஸ்ரீராமதநுக்கோடியிலே அக்காலத்தில், ஒருவிசை ஸ்நானம் பண்ணியபேர்களுக்கு கிடைப்பதோடும், சொர்க்கமத்ய பாதாளமென்னு மூன்று லோகத்தினுமுள்ள சகல தீர்த்தங்களினும் ஆடியபலன் எவ்வளவோ அவ்வளவு பலனும், ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்ட தநுக்கோடியிலே அர்த்தோதய மகோதயகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தபேர்களுக்கு சித்தமாய்க் கிடைக்கும். இதல்லாமலும், பூலோகத்தில் செய்நன்றி மறந்தபேர்களுக்கு, ஒருகாலமும் நல்லகெதிகிடைக்கமாட்டாமல், இரவுரவாதி நரகமே சித்தமாய்க் கிடைக்குமென்று, வேதாகமங்களிற்சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அப்படிக்கொத்த பாவிகளும், பிரம விசாரணை செய்யாத அஞ்ஞானிகளும், பஞ்சமாபாதகங்கள் செய்தபேர்களும், சேது தநுக்கோடியிலே அர்த்தோதய புண்யகாலத்தில் ஓர்விசை ஸ்நானம் பண்ணிவிடுவார்களாயின், அவர்களுடைய பாபங்களெல்லாம் அகன்று பரிசுத்தராவார்கள். இதல்லாமலும், அர்த்தோதய புண்யகாலத்தில், சேதுவில் ஸ்நானஞ்செய்யாமல், காமாதிகளால் யாரொருவர் கெருவப்படுகின்றார்களோ, அவர்கள் கண்கெட்ட பாவிகளாய்த் துக்கசாகரத்தினின்றுங் கரையேறமாட்டாமல், குடும்பமென்னுஞ் சேற்றிலே அழுந்தி, இரவுரவாதிநரகத்தை யடைவார்கள். காமாதிகளைவிடுத்து ஸ்நானஞ்செய்தபேர்கள், சூரியமண்டலத்தைச்சார்ந்து பிரம்மானந்தத்தை யடைவார்கள். இதல்லாமலும், சிறப்புற்றோங்கிய சேதுவிலே கிரமப்படி ஸ்நானஞ்செய்கிறபேர்களெல்லாம், ஸ்ரீராமநாதன், இராமசந்திரன், சீதாதேவி, அநுமான், சாம்புவன், நளன், தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள், சித்தபுருஷாள், பிதுர்த்தேவதைகளை எல்லாஞ் சிந்தித்து அர்க்கியங்கொடுத்து, சூரியசந்திராள் விதிபாத முதலான தேவதைகளையும் தோத்திரஞ்செய்து மகிழ்வுறச்செய்து, அப்பால் அவரவர்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடியாய் சற்பாத்திரராகிய பிராம்மணனுக்கு ஆடையாபரண வலங்கிருதஞ்செய்து, தங்கம், பொன், வெள்ளி, தாம்பரம், வெண்கலம் இவைகளி

னுற் றம்பாளஞ்செய்து, அவற்றிற் பால், சற்கரை, நெய், கனி வற்கங்கள் ஏதேனும் வைத்து நிறைத்து, அப்பாத்திரத்தைப் பிராம்மணனுக்கு முன்னம் வைத்து உபசரணைசெய்து தட்சிணைதாம்பூலங்களோடும் கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறு நடத்துவதற்கு அசத்தராயின், மரத்தினுற்செய்த தாம்பாளத்தில் மேற்கூறியவைகளை நிறைத்து, அடியேனு லியன்றவையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று வுபசரணைசெய்து சந்தோஷப்படுத்துவதனோடு பூணூலுங்கொடுத்துப் பின்னர் சகல உயிர்களுக்கும் ஆதாரமாகவிருக்கின்றதாயும், புனிதமாயுமோங்கும் பாற்பசுவும், கன்றும் தானஞ்செய்து, ஜெகன்னாத சொரூபமாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியே, நினது ஜென்ம நக்ஷத்திரமாகிய திருவோணத்திலே அடியேன் சக்திக்குத்தக்கபடி பிராம்மணனுக் குதவியதை நீருந் தயவு செய்து அங்கீகரித் திரட்சிக்கவேண்டுமென்று வைகுண்டவாசனாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைத் தோத்திரஞ்செய்து, பின்பு நக்ஷத்திரங்களுக்கெல்லா முதற்காரணமாகிய வஸ்துவே, ஆடகலோகத் தமரர்களுக் கமுதமீந்த தெய்வமே, உரோகணி தேவியினது மனதுக்கிசைந்த மணியே, உலகின்கண் ஓங்கும் சகல கலைகளுக்கும் பதியாய் நீக்கமறவிளங்கும் பொருளே, அடியேனை யாட்கொள்ளவேண்டுமென்று வணங்கிப் பின்னர், சந்திரனைநோக்கித், தமியேனதுபாபமாகிய இருட்கூட்டத்தைப் பறக்கத்துரத்துஞ் சுடரே, சுயஞ்சோதியே, சொல்லற்கரிய ஞானப்பிரகாசமே, துன்பக்கடலுட்டோய்ந்துழலும் யான் தேவரீருடைய சரோருகம்போன்ற துணைத்தாட்களின் மீது என்றைக்கும் அகலாத அன்பைப் பொருந்தும்படியாய் அடியேனுக்குக் கிருபைசெய்யவேண்டுமெனத் துதித்து, அதன்பின் சூரியனை நோக்கித்தோத்திரஞ்செய்து, பிறகு அன்னவர் புதல்வனாகிய விதிபாதயோகனைநோக்கி, ஓ தெய்வமே, எளியேன் சக்திமாத்திரமீந்த தானமானது ஓண்ணட்சயமாயிருக்கும்படியாய்க் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று விதிபாதயோகத்தை வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து, வேதப்

பிராம்மணுளையுமிவ்வாறேவணங்கி, அப்பால்இரண்யசிரார்த்த முதலிய சிரார்த்தமனைத்தும் நடப்பித்து லோபமில்லாமல் தானதருமங்களைச்செய்து, அதன்பின் பிராம்மணுளுக்கு குடை, பாதரட்சை முதலியவைகளைப் பூசித்துக் கொடுத்து அனுப்பவேண்டும். விதிபோல் இவ்வாறு அந்த இராம சேதுவின் தனுக்கோடியிலே அர்த்தோதய புண்ணியகாலத் தில், இப்படி செய்கிறபேர்களுக்கும், மாமக புண்ணியகாலத் திற் செய்கிறபேர்களுக்கும், உலகின்கண் யாத்திரைகளும், யாகாதி கிர்த்தியங்களுந் தானதருமங்களுந் தேடவேண்டிய தில்லை. அவர்களுக்குச் சகலபலன்களுங் கைக்கூடும். அன்ன வர் இந்த சேது தநுக்கோடியையல்லாமல் மற்ற வேறு தலங் களிலே யிருந்தாலும், மேற்கூறியவண்ணமே நடத்தவேண் டும். கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே, இதல்லாமலும், அந்த கந்த மாதனச் சார்பின்தென்றிசைச் சமுத்திரத்திலே, ஸ்ரீராம சந்திரமூர்த்தியால் உண்டாக்கியிருக்கப்பட்ட சேதுவை, மேலவர்களாலோதும் ஞானசீலர்களும், அந்த ஞானத்துக் குரிய நிஷ்டைகாலங்களிலே சேதுவைச் சிந்தித்தால், சகல அஞ்ஞானங்களும், பாவங்களுநீங்கிக் கோடிசூரியப்பிரகாச மாய் பிரம்மானந்தத்தைப் பெறுவதோடும், இச்சேதுவிலே அரைக்ஷணமாவது வாசம்பண்ணுவார்களாயின், அவர்கள் சமீபத்தில் எமபடாளுமணுகாமல் விலகுவதோடும், ஸ்ரீராம நாதன் முதலிய தேவர்களுக்குச்செய்த குற்றமனைத்தும் அகன்றுபோம். கேளுங்கள் முநிவர்களே, இதல்லாமலும், உலகின்கண் சிறப்போங்கிய ஸ்ரீசைலம், குருக்ஷேத்திரம், சித்ரகூடம், திருக்குடந்தை, தண்டகை, வதரிகாசிரமம், சுவேதபருவதம், காஞ்சீபுரம், அனந்தசயனம், திருக்கோட்டி யூர், சேடாத்திரி, வடமதுரை, பத்மநாபம், புருஷோத்தமம், நைமிசாரண்ணியம் இவைமுதலிய விஷ்ணுஸ்தலங்களிலே வாசம்பண்ணி அதிலே உண்டாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து, அளவிறந்த தானதருமங்களைச் செய்தாலும், மோக்ஷ சாம்பிராஜ்யத்தைப் பெறமாட்டார்கள். இச்சேதுவில் ஒரு

நாளேனும் ஸ்நானஞ் செய்வார்களாகில், அவர்களுக்கு மோக்ஷங் கிடைக்குமென்று சத்தியமாகச் சொல்லுவோம். இதல்லாமலும், ஸ்ரீராமதனுக்கோடியிலே ஸ்நானம்பண்ணியபேர்களுக்குச் சகலதுன்பங்களும் சகலபாபங்களும் நீங்கும, அவ்வாறு செய்யாமல் மற்றஎத்தீர்த்தங்களிற் செய்தபோதிலும் அவர்களுடையபாபங்கள் நாசப்படாதென்று, வேதங்களெல்லாம சத்தியமாகவேசொல்லும். இவையல்லாமலும், பஞ்சாட்சரம் அஷ்டாக்ஷரம் சடாக்ஷரங்களை ஜெபித்தாலும், அல்லது, அவைகளை ஜெபியாமல் மறந்துவிட்ட பாபங்களும் சிவபூசை, அரிபூசை, குருபூசை, செய்யாதபாபங்களும், விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரியாத பேர்களுடைய பாபங்களும், ஸ்ரீகயிலாசபதியாகிய பரமசிவத்தையும் வைகுண்டநாதனாகிய மகாவிஷ்ணுவையும் துதியாத பாபங்களும், இந்த சேதுவிலே ஸ்நானம்பண்ணினவுடனே நசித்துப்போமென வேதசாஸ்திரப்பிரமாணம். பின்னும், தநுர்மாதத்தில் உதய காலத்திலே தேவதைகளுக்கு அபிஷேகமுதலியவை நடாத்தி நெய்வேதனஞ் செய்யாத பாபங்களும், சாளக்கிராமம, சிவலிங்கம் இவைகளைப் பூசியாதபேர்களுடையபாபங்களும், அரிஹரநாமஸ்மரணை செய்யாதபேர்களுடைய பாபங்களும், காயத்ரிஜெபங்களை மறந்துவிட்டபாபங்களும், உச்சிநேரத்தில பசித்துவந்தபேர்களுக்கு அன்னங்கொடாது உண்டபாபங்களும், அவுபாசனம் அக்கினிஹோத்ரம், வயிஸ்வதேவம் பிரமகாயத்ரி முதலானவைகளைத் தவறிவிட்டபாபங்களும், மேற்கூறியவைகளை அகாலத்தில் நடத்திவைத்தபாபங்களும், கன்னிமாதத்திலே மாளயஞ்செய்யாதபாபங்களும், சயித்திரமாதப் பவரணைகாலங்களிற் சித்திரகுத்தருக்குப் பிரீதியாய் வேதவாயினர்களுக்கு அன்னம், பால், பழம், சற்கரை, நீர் மோர், இளநீர், வடை, பருப்பு, கந்தகஸ்தூரி, குடை, பாதுகை, தாம்பூலமுதலானவைகளை நல்காதபாபங்களும், பிறவிச்சாகரத்தின்கண் ணழுந்து முத்தியாங்கரையைக்காணு துழலும் பாபமும், இச்சேதுவிலே ஸ்நானம்பண்ணினவுடனே அக்கினி

யிற்சொரிந்த நெய்போற்சுவறிப் புண்யபுருஷர்களாய்க் குடும்ப மென்னுந் துன்பசாகரத்தைக் கழித்து மோக்ஷசாம்பிராஜ் யத்தை யடைவார்களென்று முக்காலுஞ்சத்தியமாய்ச் சொல் லுவோம். இஃதன்றியும், இந்த்ரநீலபருவதம்போல் விளங்குந் தென்றிசைக் கடவுளாகிய இயமனை மார்க்கண்டேயருக்காக உதைத்த பாதாரவிந்தத்தையுடைய சாம்பசிவமூர்த்தி முத லிய சகலதேவர்களுஞ்சூழ்ந்து சதாகாலமும் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கப்பட்ட இந்த சேதுதநுக்கோடியை யடைந்த பேர்கள், எக்காலத்திலும் நித்தியானந்தசொரூபராய் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தசொரூப சாக்ஷாத்காரராய் வாழக்கட வர்கள். இதன்றியும், இத்தன்மைபொருந்திய மகிமையோடுங் கூடி விளங்கப்பட்ட இராமீச்சரத்திற் பிறந்திருக்கப்பட்ட புற் பூடிகளும், புழுப்பூச்சிகளும், ஊர்வனமுதலிய ஜந்துக்களும், பறவைச்சாதி முதலியவற்றோடு கிளிக்கூட்டங்களும், மரங் களு மனேகபுண்ணியங்களைப்பெற்று உய்வார்களென, வேத சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படுவதாலும், இத்தலத்திற் பிறக் கப்பட்ட உயிர்களுக்குத் தினைத்துணையேனும் எமதண்ட மில்லையென்று சுருதிவாக்கியமாதலால் பின்னும் மற்ற எந்த சமுத்திரக் கரையோரங்களிலாவது தேவபுருஷனாயினு மவ னிறப்பனாயின், கழுதைபாய்ப்பிறப்பானென்று பெரியோர் களாலும் வேதங்களாலுஞ் சொல்லப்படுவதால், இச்சேது வின்காற்று விசைகொண்டடிக்கப்பட்ட எல்லைவரையினும் இறந்தவை எக்குற்றங்களைச் செய்தகழுதையாயினுந் தேவ சொரூபம்பெற்று புண்ணியலோகத்தை யடையுமென்று மறைவிதியிற் கேழ்விப்பட் டிருக்கின்றோ மாதலால், இத் தன்மைவாய்ந்த அச்சேதுவினுடைய மகிமையை நாம் எவ் வளவென்று உரைப்போம், எப்பொழுதும் மகாவுத்தமகுண சாந்தபிரம்மானந்த தேஜசோடுங்கூடி விளங்குஞ் சேதுமான் மிய மிப்படியாக்கும், கேட்டீர்களோ மகாரிஷிகளே, நாம் உங்களுக்குச் சொல்லிவந்த இச்சேதுமான்மியத்தை யார் படித்தாலுங் கேட்டாலும் அவர்களுடைய தேகத்திலுற்ற

வியாதிகளுந் துன்பங்களும் நீங்கி, அக்கினிஹோத்திரம் வேழ்விமுதலியவைகள் செய்தபலனும், சகல தீர்த்தங்களெல் லாமாடியபலனும், சாந்திமுதலிய சாதனங்களையடைந்து வேதாந்த விசாரணைசெய்தபலனும், ஒருவராலும் ஓதற்கரிய மகாதபஞ்செய்துபெற்ற பலனும்பெற்று, சுவர்க்காதி புண் ணியலோகத்தையடைந்து, ஆனந்தபோகங்களை யனுபவித் துப் பேரின்பமுற்றிருப்பார்கள். இதல்லாமலும் பஞ்சவரி களும்பட்ர்க்து விளங்காநின்ற கண்களையுடைய சீதாசமேத ரான ஸ்ரீராமசந்திரனாலே பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமநாதன் எழுந் தருளியிருக்குஞ் சேதுமான்மியமென்னு மிப்புராணத்தில் ஒரு சருக்கமேனும் வாசிக்கச்சொல்லிக் கேட்டபேர்கள், அனேகயர்காதி கிர்த்தியங்கள், எக்கியங்கள், வேதநிர்ணயந் தப்பாமற் செய்துமுடித்த பலனைப்பெறுவார்கள். இரண்டு சருக்கம் வாசித்தபேர்களும், வாசிக்கக்கேட்ட பேர்களும், பத்துவருடம்வரையில் அஸ்வமேதயாகஞ்செய்து பெற்ற பலனை யடைவார்கள். பத்துசருக்கம் வாசித்தபேர்களும், அவற்றைக்கேட்டபேர்களும், தெய்வலோகத்தில் தேவேந்திர னோடு கூடியிருந்து நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்தபலனைப் பெற்று இந்திரபோகத்தை யனுபவிப்பார்கள். இருபதுசருக் கம்வரையில் வாசித்தபேர்களும், வாசிக்கக்கேட்டபேர்களும், பிரம்மலோகத்தையடைந்து பிரமனைப்போற் சொரூபம் பெற்று வாழ்வார்கள். முப்பது சருக்கம்வரையில் வாசித்த பேர்களும், அதனைபக்தியோடுங் கேட்டபேர்களும், ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவாசஞ்செய்யாநின்ற வைகுண்டலோகத்தையடைந்து விஷ்ணுசொரூபம்பெற்று வாழ்வார்கள். நாற்பதுசருக்கம் வரையில்வாசித்த பேர்களும் கேட்டபேர்களும், ஸ்ரீகைலா சத்திலே சாம்பசிவமூர்த்தியின் சொரூபம்பெற்று, நித்தியா னந்தவாழ்வை யடைந்திருப்பார்கள். இம்மான்மியத்தை முழுதுந் திரிகரணசுத்தியோடு வாசித்தபேர்களும், வாசிப்ப தைக் கேட்டபேர்களும் ஜன்மசாகரத்தைக்கடந்து, சிவபதத் தைப் பெற்றிருப்பார்கள். ஆதலால், இத்தன்மையாகிய

மகிமைபொருந்திய சேதுமான்மியங்களை அடியீருக அந்தக் கரணத்தை யகற்றித் திரிகரணசுத்தியோடுங் கேட்டபேர்கள் சிவபதத்தைப்பெறுவார்கள். இரண்டு விசைப் படித்தவர் களுங் கேட்டவர்களும், சாமீபபதத்தைப்பெற்று வாழ்வார் கள். மூன்றுவிசை வாசித்தபேர்களுங் கேட்டபேர்களும், சாரூபமென்னும் பதவியைப்பெற்று வாழ்வார்கள். நான்கு தடவை வாசித்தபேர்களுங் கேட்டபேர்களும், அண்டகோ டிகளியாவுந் துதிப்பதற்கரிய சாயுச்சியமென்னும் பதத்தைப் பெற்று பேரின்பத்தை யடைவார்கள். இதல்லாமலும் இச் சேதுமான்மியத்திலே ஒரு கவிதையினுடைய தாற்பரியு மாவது, அவற்றிற் பாதியாவது, காற்பாகமாவது, அல்லது ஓர்சொல்லாவது, ஓரெழுத்தாவது சேதுவென்னும் பெய ருடனே சொன்னாலும், சிந்தித்தாலும், அன்னவர்கள்செய்த பாபங்களெல்லாந் துலைந்து மேன்மையான பாக்கியத்தைப் பெற்று சக்ரவர்த்திகளாகப் பிறந்துவாழக் கடவர்களென்று பின்னுங்கூறுவார். ஓ முனிவர்களே, இச்சேதுபுராணத்தை யார்படித்தாலுங் கேட்டாலும் எவ்வளவு எழுத்துக்களை திருஷ்டித்தாலும், அவ்வளவுக்கு மவர்களைப் பற்றியிருக்கும் பாபங்களும் பிரம்மஹத்திமுதலியதோஷங்களு மவர்களை விட்டு நீங்கிவிடும், பஞ்சமாபாதகங்களு மகலுவதன்றியிற் சேதுமுத லிருபத்துநான்குதீர்த்தமுமாடியபலன் சித்தமாய்க் கிடைப்பதோடும், நெடியகடல்சூழ்ந்த பூமண்டலமுழுதுங் கீர்த்திநிறைந்துவிளங்கும். ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியா லுண் டாக்கிய, சேதுமான்மியத்தைப் பக்திசிரத்தையோடும் பூரண மாயெழுதப்பட்ட அன்பர்களுக்குத் தீராதபாபங்களெல் லாந்தீர்ந்து புண்ணியபுருஷாளாய், சிவபதமென்னுஞ் சாயுச் சியபதவியை யடைந்து, சின்மயானந்தசொரூப சாட்சாத்கார மாகிய, அகண்டபரிபூரணத்திலே கற்பூரதீபம்போற்கலந்து நித்தியமாய் வாழக்கடவர்கள். இதன்றியும், இச்சேதுமகத்துவ மென்னும் புராணம், எவ்விடத்திலிருக்கின்றதோ அவ்விட மெல்லாஞ் சேதுவாகவும், கந்தமாதன மாகவும், இராமீச்சுர

மாகவும், விளங்குவதோடும் அந்த ஸ்தானங்களிலே பூதப்ரேத பசாசகணங்களும் டாகினி யோகினிமுதலியவும் துற்சொற்ப னங்களும் கொலை களவுமுதலிய வக்கினிபயங்களும் தேக பீடைகளுங்கிஞ்சித்தேனுமணுகாது. ஸ்ரீராமநாதர் அந்தவிடத் திலே யெப்போதும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருப்பார். இதல் லாமலும் இன்னஞ்சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் மகாரிஷிகளே, சிரார்த்தகாலத்தில் இந்தச் சேதுமான்மியத்தில் ஓர்சருக்கத் தைப் பாராயணஞ்செய்தால் அன்னவரைப்பற்றிய தோஷங் களியாவு நிவர்த்தியாய்ப் புண்ணியபலனைப் பெறுவதோடும், அவர்களுடைய பிதுர்க்களு மனமகிழ்ச்சியுடனே கொடுக்கும் பிண்டதானங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். இதன்றியும், புண்யகாலமாகிய பருவகாலங்களிலேனும் விசேஷதினங்களி லேனும் இம்மான்மியத்தில் ஓர் சருக்கமாவது, சருக்கத்து ளடங்கிய ஓர்கதையாவது, அல்லது அவற்றிலோ ரேடாவது, பாதியேடாவது ஓர்வரியாவது, படித்தாலும் படிக்கக் கேட் டாலும் அவ்விடத்தி லுள்ளபேர்கள் பாக்கியவான்களாயும் கீர்த்திமான்களாயும் குபேரனைப்போல் வாழ்ந்துகொண் டிருப்பார்கள். மேலும் இச்சேது மான்மியத்தை வாசிக்கப் பட்ட பேர்களும் கேட்கப்பட்ட பேர்களும், சத்திரமுதலிய வைகள், பூங்காவனங்கள் பெரியோர்கள்வாழுமிடம் தீர்த்தக் கரையாகிய புண்ணிய பூமிகளிலிருந்து, ஓதவேண்டுமே யல்லாமல், ஆசாரமற்ற விடங்களிலே யிருந்து வாசிக்கப் படாது, இவ்வாறுமேற்கூறிய புண்ணிய ஸ்தானங்களிலிருந்து வாசிப்பதிலும், சஷ்டி, அஷ்டமி, ஏகாதசி, சதுர்த்தசிமுதலிய திதிகளிலும், தக்ஷிணாயனத்தில், மார்கழி, ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களிலும், வாரங்களில், சோமவாரம் சுக்ரவாரமுதலிய நாட்களினும், படிக்கவுங் கேட்கவுந் தீர்த்தங்களாடவும் பிரவே சிப்பராயின், மகாபலன்களை யடைந்திருப்பார்கள். இதல்லா மலும், இச்சேது மான்மியத்தை வேதவியாசமகாரிஷியினது அருளினாலே கேட்கப்பட்ட தவுமியாசாரியர், பாண்டவர் களுக்குரைத்தவண்ணம் யாமுங்களுக் குரைத்ததேயன்றி,

வேறே கற்பனையாக யாதொன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இவை சத்தியமாகவும் வேதசம்மதமாகவும் தர்மகாண்ட ஞான காண்டமிரண்டிற்கு நடுநிலையாய் பேதாபேதமின்றிச் சொல்லியிருக்கிறேனுமாதலால், நீங்களும் உங்களுக்கு அன்பராகவிருக்கப்பட்ட மாணாக்கர்களுக்கு உண்மையாய்ச் சொல்லுங்களென்று, மகாசந்தோஷத்தோடும், ஆனந்தக்கண்ணீர் ஆறுபோற்பெருக, தேகமயிர்க்குச்செறிய, தேகத்தினின்று வியர்வைபெருக, வாய்குளற, கரங்களிரண்டையுஞ் சிரத்தின்மேற்கூப்பி, ஸ்ரீராமநாதன்வாழுஞ் சேதுதநுக்கோடியையும் கந்தமாதனத்தையும் அவற்றிலோங்கு மகிமைகளையு மனத்திற்சிந்தித்து, ஆனந்தபரவச மடைந்து, சித்ரதீபம்போலே சூதமாமுநிவரிருந்தார். அவ்வற்புதத்தைக்கண்ட அங்குள ரிஷிகளியாவருமெழுந்து, ஆனந்தக்கூத்தாடி, அர்க்கியபாத்தியமுதலிய சோடசோபசார பூசைகள்செய்து, தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அதுகண்ட சூதமகாமுநிவர் சந்தோஷங்கொண்டு, அன்னவர்களது அன்புக் ககமகிழ்ந்து, அநேக வரப்பிரசாதங்களைத்தந்து, ஆசீர்வதித்து, சகலமுநிவர்களும் பின்றுடர்ந்துவர, அன்னவரிடத்தில்விடைபெற்று அவணின்றும்நீங்கி, காசிக்ஷேத்திரத்தில் வியாசபகவா னெழுந்தருளியிருக்கும் பன்னசாலையைச் சேர்ந்து, அங்குள வியாசபகவானை அநேக ரிஷிக்கூட்டங்களுடனே, நமஸ்காரஞ்செய்து, அடிபணிந் தெழுந்து, கரங்களைக்கூப்பிநின்ற தமதுமாணாக்கராகிய சூதமாமுநியை வேதவியாசமகாரிஷியானவர் கிருபாநோக்கோடும் பார்த்து, சேயைக்கண்டதாய்போல் அடங்காக்காதலோடுங் கட்டியணைத்து, உச்சியைமுகர்ந்து, அத்தியந்தபிரியத்தோடும் நோக்கி, கருதுதற்கரிய வேதசாஸ்திர புராணங்களின் கரைகண்டு இப்பூதலத்தின்கண் எனக்குக் கீர்த்தியுண்டாகும்படியாய், மகாமகிமைபொருந்திய இச்சேதுமான்மியத்தை நைமிசாரண்ய வாசிகளாகிய முநிவர்களுக்குச் சொல்லும்படியாய் நீபெற்றபேறே பேறென்று, அநேக

மாய் சிலாகித்து, ஆசீர்வதித்து, அவணுளமுநிவர்களைப் பார்த்து பின்னுங்கூறுவார். கேளுங்கள் முநிவர்களே, பெருமை பொருந்திய இச்சேதுமகத்துவத்தை நாமறிந்ததேயல்லது இதராளறிய மாட்டாராயினும், நம்மாலதிற் சிலவர்த்தமானங்களையுணர்ந்த இச் சூதமாமுநிவராலே சொல்லப்பட்ட சேதுமான்மியத்தை நீங்கள் கேட்டறிந்தீராதலால், இது வேதாகம சாஸ்திர புராண இதிகாசங்களுக்கெல்லாம் மேன்மையானதெனக்கருதி; தவுமியரானவர் எனது அன்பின்பெருக்கால் தருமராஜனுக்கு விருப்பினோடு முரைத்ததுபோல, நீங்கள் சதாகாலமும், பக்திசிரத்தையோடு மிதனைப் படிக்கவும், பிறருக்கோதவும் வேண்டுமென் றுரைத்தவராய், அங்குள முநிவர்களுக்கெல்லா மாசிகூறி, பூசுமோங்கிய சூதமாமுநிவரோடும் ரிஷிக்கூட்டங்களோடும், வேதவியாச மகாமுநிவரானவர் விருஷபத்துவசத்தோடும், மான்மழுசதுர்ப்புஜகாளகண்டதிரிநேத்திரதாரியாய் விளங்குஞ் சிவசொரூபமாய் ஸ்ரீகயிலாயத்தையடைந்தார்.

சேதுபலச்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

சேதுபுராணவசநம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஆ௳ - சருக்கம் - சஅ.
